

Giới thiệu Nữ Nhân Của Thị Trường

Bạn đang đọc truyện: Nữ Nhân Của Thị TrườngTác giả: Phong DãThể loại: Ngôn tình sắcNội dung truyện: Giang Vịnh là vùng thành thị đẹp một cách mộng ảo, mỗi khi màn đêm buông xuống, sương mù trên núi theo làn gió thoảng xâm chiếm lấy bầu trời của thành phố, nếu bạn từ trên cao nhìn xuống, trước mắt luôn là một mảnh mờ ảo. Tại thành phố tuy tĩnh lặng nhưng không mất đi phần đặc sắc này, xảy ra nhiều câu chuyện tình yêu đẹp đẽ... Thành phố nhỏ này đẹp như cái tên của nó vậy, hai bên đường là những tòa cao ốc ngay ngắn, một dòng sông uốn lượn xuyên qua thành phố, và từ cổ chí kim những đờngười chăm sóc thành phố không ngừng nghỉ. Tại mảnh đất phồn vinh nhất trung tâm thành phố, một tòa nhà vàng kim lộng lẫy đứng sừng sững ở đó, đây chính là một trong những nhà hàng phồn vinh nhất Giang Vịnh, nhà hàng lớn Giang Chi Vịnh. Bây giờ là bốn giờ chiều, vốn là thời điểm nhà hàng dọn dẹp, song mọi nhân viên trong nhà hàng đều rất bận rộn, ai ai cũng vất vả chân lên cổ mà làm như sắp có đại địch đến. Bên cạnh chiều mở tựa truyện mới này thì đừng bỏ qua Mặc Diên của tác giả Hi Nhà đồ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Làn Đầu Gặp Mặt

Giang Vịnh là vùng thành thị đẹp một cách mộng ảo, mỗi khi màn đêm buông xuống, sương mù trên núi theo làn gió thoảng xâm chiếm lấy bầu trời của thành phố, nếu bạn từ trên cao nhìn xuống, trước mắt luôn là một mảnh mờ ảo. Tại thành phố tuy tĩnh lặng nhưng không mất đi phần đặc sắc này, xảy ra nhiều câu chuyện tình yêu đẹp đẽ...

Thành phố nhỏ này đẹp như cái tên của nó vậy, hai bên đường là những tòa cao ốc ngay ngắn, một dòng sông uốn lượn xuyên qua thành phố, và từ cổ chí kim những đờngười chăm sóc thành phố không ngừng nghỉ.

Tại mảnh đất phồn vinh nhất trung tâm thành phố, một tòa nhà vàng kim lộng lẫy đứng sừng sững ở đó, đây chính là một trong những nhà hàng phồn vinh nhất Giang Vịnh, nhà hàng lớn Giang Chi Vịnh. Bây giờ là bốn giờ chiều, vốn là thời điểm nhà hàng dọn dẹp, song mọi nhân viên trong nhà hàng đều rất bận rộn, ai ai cũng vất vả chân lên cổ mà làm như sắp có đại địch đến.

Ở giữa sảnh tầng trệt, một người đàn bà mặc đồ chức nghiệp đang đứng, bà ta lạnh mặt lại, nhướng mày quét đi những nhân viên đang làm việc xung quanh, miệng còn không ngừng hời hợt: “Nhanh lên, động tác nhanh tay nhanh chân lên một tý, xem xem bây giờ mấy giờ rồi hả?”

Sảnh lớn ở lầu 1,2 của nhà hàng kết cấu phức tạp, theo thang cuốn nhìn lên, một người con gái mặc sườn xám màu đỏ đứng dựa trên cái lan can tinh xảo đang liếc nhìn tình hình phía dưới, chỉ thấy cô nhún vai một cách khó chịu, rồi rút đầu lại quay về góc.

Cô gái mặc sườn xám đỏ chạy đến góc, ở đó có một cô gái mặc đồng phục phục vụ đứng đưa lưng về phía cô ấy, cô gái hướng tới rồi hạ thấp giọng nói: “Ninh Ninh, người nói xem thị trường đến nhà hàng chúng ta cũng không phải lần đầu lần hai rồi, mà sao hôm nay con cọp cái này cứ như uống lộn thuốc, gặp người là chửi thế?”

Cô gái gọi là Ninh Ninh nghe thấy ngược đầu lên, dưới đôi mày như vẽ là đôi mắt trong sáng nhìn qua, nàng nở một nụ cười dịu dàng với cô gái mặc sườn xám đỏ, giọng nói dễ nghe lại vang lên: “Chăm chỉ làm việc đi, kéo người cũng bị chửi bây giờ.”

Cô gái ấy thề lười với Ninh Ninh một cái, rồi xuống lầu làm việc một cách không tự nguyện.

Tại đại sảnh xa hoa sang trọng ở lầu 1, nhân viên qua lại không ngừng bận rộn, vị giám đốc đại sảnh bị gọi là “cọp cái” đó, chỉ thấy bà ta mang đôi cao gót tận 10 tấc mà vẫn đi lại khắp nơi như thể dưới chân có gió, miệng không ngừng quát tháo.

“Giám đốc Lí...” cùng với tiếng gọi lớn, ở cầu thang truyền đến tiếng chạy “Bịch bịch bịch”, mọi người nhìn qua, thì thấy một cô gái cao ráo cũng mặc sườn xám một tay đang che chỗ xé ở đùi, vừa chạy gấp đến chỗ giám đốc.

Nữ giám đốc dừng chân lại, xoay người nhử mày: “Chuyện gì? Rồi rít thế làm gì?”

Cô gái đứng trước mặt giám đốc, hơi thở hỗn hển: “Giám, giám đốc, cái này, Tiểu Ảnh tự dưng đau dạ dày dữ dội...”

“Đau dạ dày? Đau dạ dày thì đi bệnh viện đi, chạy đến kiểm tra làm gì?” Nữ giám đốc tiếp tục nhăn mày, nói xong tự dưng bà ta sực nhớ điều gì đó, tiếp theo lại nói: “Tiểu Ảnh? Tiểu Ảnh nào?”

“Quách Tiểu Ảnh phụ trách tiếp tân ạ.”

Nữ giám đốc lấy tay đỡ trán, cúi đầu suy nghĩ một lúc, rồi vẫy vẫy tay: “Đưa người về nhà nghỉ ngơi trước đi.”

Cô gái khó xử nhìn giám đốc, nói nhỏ: “Vâng, phục vụ bàn cho thị trường...”

“Cái này không cần cô lo, lo làm việc đi.” Nữ giám đốc hơi bức bối, buổi sáng ông chủ đích thân đến nhà hàng họp nhân mạnh về mảng nhân viên phục

vụ. Trong lòng bà hiểu rõ nhân viên làm việc không chăm chỉ lắm, mà thị trường thường đến đây ăn cơm, thái độ làm việc thế này làm sao mà được? Bà nhìn xung quanh, mặt ngày càng nhăn.

Bắt giác nữ giám đốc nhìn thấy đám thực tập sinh mới làm gần đây đi lên xuống ở cầu thang, trong đó có một cô gái rất bắt mắt, dáng người cao ráo thon thả, mái tóc dài mượt cột đằng sau, lúc xuống cầu thang cẩn thận nhìn bậc thang, nhìn liền biết là cô gái có gia giáo lại dịu dàng. Nữ giám đốc lấy làm lạ, đám thực tập sinh mấy ngày trước bà có nhìn qua, nhưng sao lại không có ấn tượng gì với cô gái bắt mắt thế nhỉ?

Bởi vì Quách Tiểu Ảnh đột nhiên đổ bệnh, làm cho tập nhân viên tiếp khách được sàng lọc kĩ thiếu mất đi một người. Cho nên, khi nữ giám đốc nhìn thấy Tô Ninh, mắt liền sáng lên, nóng nảy trong lòng lập tức dịu xuống.

Tô Ninh bị giám đốc đại sảnh kéo một phát lên lầu 2, đến phòng nghỉ ngơi của nhân viên. Đến khi cô bị bắt mặc bộ sườn xám đỏ đứng trước cửa xoay, cô mới thấy khó chịu. Tạm khoan nói một người mới như cô phải đứng tiếp khách, chỉ cái sườn xám này đã khiến cô thấy khó chịu, chỗ xẻ bên đùi quá cao, làm cho bắp đùi thon dài như ẩn như hiện, Tô Ninh đứng bên phải cửa xoay một cách căng thẳng, quay đầu nói nhỏ với cô gái bên cạnh: “Tuyệt Phi, em thấy khó chịu quá.”

Nhậm Tuyệt Phi nhìn người bên cạnh không khỏi ngáy người ra, Tô Ninh đến nhà hàng không được bao ngày, tính tình ôn hòa ít nói, cả nhà hàng cũng chỉ có cô chơi thân một tý với em ấy, cô biết Tô Ninh là một cô gái xinh đẹp, nhưng cô chưa hề phát hiện ra Tô Ninh khi mặc sườn xám lại có một cảm giác như thế, bình thường mặc đồng phục phục vụ không thấy gì, bây giờ một bộ sườn xám bó thân đã làm lộ rõ khí chất của cô gái này, nếu như bỏ qua nét mặt luống cuống của em ấy thì hoàn hảo rồi.

“Ninh Ninh, đừng căng thẳng quá, em chỉ cần đứng mỉm cười được rồi, một chút khách tới, cứ để chị dẫn khách là được.” Nhậm Tuyệt Phi vừa nghĩ cũng không quên an ủi Tô Ninh.

Đúng lúc Tô Ninh còn muốn nói gì đó, thì bên ngoài cửa xoay vang lên tiếng còi xe, sau đó thì thấy một số nhân viên cao cấp của nhà hàng mặc đồng phục nghiêm mật bước ra cửa, Tô Ninh hít sâu vào, trên mặt rất nhanh nở ra nụ cười mỉm.

Bên ngoài cửa xoay đầu tiên đậu một chiếc Audi, toàn thân xe đều là màu đen với biển xe của chính phủ, không cần nghĩ cũng biết là xe của thị trường thành phố Giang Vịnh. Còn chưa nhìn kĩ biển xe, mấy người áo đen đã vội bước ra ngoài, chỉ thấy những người này ngay ngắn xếp thành hai hàng đến cửa xoay. Sau đó cửa xe Audi mở ra, một người đàn ông cũng áo vest gầy da bước nhanh ra khỏi chỗ lái, hần nhanh chân vòng đến bên kia của xe, cung kính mở cửa xe, đón một người phụ nữ ra. Người phụ nữ này rất cao, một bộ vest xám đen bó người, dưới chân là đôi giày cao khoảng 5 tấc, mái tóc đen bóng vén đằng sau, cả người phát ra khí chất uy nghiêm lạnh lùng.

“Tiêu thị trường, mời xuống xe.” Người đàn ông đó vịn phích trên cửa xe, nghiêng người sang bên nói một cách cung kính.

Tiêu Ý Hàn gật đầu với người đàn ông một cái, xuống xe.

Tô Ninh đứng bên trong cửa xoay tò mò đánh giá người phụ nữ này, cô đến nhà hàng làm việc chỉ mới 3 ngày, đây là lần đầu tiên cô thấy thị trường, cô không ngờ nhân vật đậm chất truyền kì nhất Giang Vịnh lại xinh đẹp trẻ trung như vậy.

Tô Ninh chăm chú nhìn về phía trước, lâu lắm vẫn chưa hết ngỡ ra, mọi hành động của người phụ nữ hơi lạnh lùng này đều hấp dẫn sâu sắc cô, cô đang nghĩ người phụ nữ này rốt cuộc là người như thế nào? Người ấy rốt cuộc có thủ đoạn và năng lực lớn thế nào mới quản lí được cả thành phố lớn như này?

“Ninh Ninh... Ninh Ninh” Khi Tô Ninh nghe thấy tiếng của Nhậm Tuyệt Phi bên cạnh cô mới vực tỉnh lại, lúc này hàng người thị trường đã bước vào trong cửa xoay, mà ánh mắt gần như cháy bỏng của cô đuổi theo thị trường đến tận đây, nghĩ đến đây, Tô Ninh đột nhiên thấy xấu hổ, cô vội cúi đầu xuống, không còn dám ngước đầu lên nữa.

Tiêu Ý Hàn vẫn biểu cảm nghiêm túc, đang cười mỉm phụ họa chủ đề của người bên cạnh, từ khi bước vào cửa xoay nàng đã phát giác có mấy cặp mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm mình. Cũng quen rồi nên nàng không mấy để ý, chỉ là khi nàng quay đầu, lại bắt gặp một cặp mắt trong suốt xinh đẹp, nhưng chủ nhân đôi mắt này nhanh chóng đỏ mặt cúi đầu xuống, Tiêu Ý Hàn mỉm cười nhìn cô bé này một cái, sau đó theo sự vây quanh của những người xung quanh đi đến thang máy.

Đưa mắt nhìn hàng người thị trường bước vào thang máy, một số nhân viên tiếp tân vẫn tiếp tục đứng để tiếp khách, Tô Ninh lộ ra vẻ xấu hổ, cho dù là ngài thị trường tướng mạo xuất chúng lại khí thế hơn người, nhưng mình cũng không thể nhìn chằm chằm người ta vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trục Phòng Thị Trường

Ở khách sạn lớn như vậy người mới như Tô Ninh vốn không nên làm tiếp tân, cô đang thuộc giai đoạn học tập, nói trắng ra là giai đoạn thực tập. Giám đốc cho cô theo Nhậm Tuyệt Phi, cũng chỉ là giúp đỡ một tay thôi, thế mà bởi vì Quách Tiểu Ảnh đổ bệnh, mới khiến cho Tô Ninh sớm một bước tiếp nhận chức vụ.

Qua một tiếng, khách hàng liên tục nhiều hơn, Tô Ninh trên đôi gót nghiêng đứng không nhúc nhích bên cửa xoay, chân cô bắt đầu hơi hơi đau. Đây không phải lần đầu tiên cô làm thêm lúc nghỉ hè, nhưng công việc ở nhà hàng cao cấp như Giang Chi Vịnh, Tô Ninh đúng là lần đầu tiên, ở đây yêu cầu tiêu chuẩn làm việc phải cao, cô thấy nếu cứ đứng im không nhúc nhích như vậy đến tối, cô sẽ chịu không nổi.

Ngay lúc Tô Ninh nghĩ ngợi lung tung, nữ giám đốc vốn đang chỉ huy công việc rào bước xuống lầu, bà đến bên cửa xoay, nhìn qua lại 6 người tiếp tân đang đứng thành hai hàng.

Tô Ninh nhìn thẳng vào vị nữ giám đốc thần sắc có chút nghiêm túc, sau đó lại nhìn nhìn đám nhân viên cũng có vẻ mặt nghi hoặc, bất giác đứng thẳng người lên.

Nữ giám đốc đứng trước mặt Tô Ninh, đánh giá từ trên xuống mấy lần rồi hỏi: “ Bao nhiêu tuổi rồi?”

Trong lòng Tô Ninh cảm thấy kì lạ, nhưng không biểu lộ ra, chỉ ngoan ngoãn trả lời: “21 ạ.”

“Thực tập à?”

“Không phải, công việc hè thôi.”

“Ừ, theo tôi đến đây.”

Đối mặt với giám đốc nghiêm túc như thế, Tô Ninh không dám hỏi nhiều chỉ đi theo giám đốc, cô bị giám đốc dẫn đến phòng nghỉ cuối cùng cho nhân viên ở lầu 2, thay lại bộ đồ phục vụ, sau đó đi thang máy lên tới phía trên, Tô Ninh nhìn vào con số thang máy không ngừng tăng lên, trong lòng bắt đầu căng thẳng, tuy chỉ mới đến có 3 ngày, nhưng cô khá hiểu bố cục của nhà hàng, càng lên cao thì càng cao cấp, cô hoàn toàn chưa đến qua.

Ra thang máy, giám đốc nhìn ra Tô Ninh đang căng thẳng, bà vừa đi sâu vào trong hành lang vừa nghiêm túc dặn dò cô những việc cần chú ý. Tô Ninh càng nghe càng sợ, thì ra giám đốc muốn mình trực phòng của thị trường, cô nhìn giám đốc, trên mặt dần lộ vẻ sợ hãi, có chút do dự nói: “Giám đốc, em...”

Còn chưa đợi Tô Ninh nói ra được cái gì, nữ giám đốc chau mày lại, giọng điệu còn nghiêm túc hơn trước: “Sao vậy, có vấn đề gì à?”

Tô Ninh thấy sắc mặt giám đốc trầm xuống, cô mím môi nuốt những lời muốn nói xuống lại, thực ra cô muốn nói rằng mình không làm được, nhưng hiển nhiên là giám đốc không muốn nghe, nữ giám đốc đem cô đến trước một phòng lại dặn dò mấy câu rồi vút cô ở đó quay lưng mà đi.

Tô Ninh nhìn giám đốc biến mất ở cuối hành lang, mới quay đầu lại, cô sửa lại vạt áo, hít sâu một cái, mở cửa vào phòng cứ như lao ra chiến trường, lưng thẳng tắp bước vào, trong lòng an ủi chính mình, không có gì phải lo lắng cả, đây là công việc của cô, người khác muốn phục vụ thị trường còn không có cơ hội nữa kia, cô mới đến có mấy ngày mà được giao nhiệm vụ quan trọng như vậy, nên vui mới phải chứ.

Hôm nay Tiêu Ý Hàn đến không chỉ đơn giản là ăn cơm, tình điều 1 đội công tác đến kiểm tra công việc ở Giang Vịnh, nguyên cả ngày cả hàng người ngựa không ngừng vô mà tham quan, chỉ đạo, thân là thị trường cô đương nhiên phải tiếp đón chu đáo mấy ông quan này rồi.

Khi Tô Ninh bước vào phòng, bữa tối đã tiến hành được một nửa, những người ngồi vây quanh bàn ăn tròn đã bắt đầu say, Tô Ninh nhìn nhanh xung quanh rồi cẩn thận đến gần một nhân viên phục vụ bên trong.

Sau khi Tô Ninh đứng yên, cô cười ngọt với cô gái ấy một cái, cô gái ấy nhìn tình hình mấy người trên bàn, sau đó nói nhỏ với Tô Ninh: “Em là người mới à, sao chưa gặp em lần nào vậy?”

Tô Ninh thấy người này nhiệt tình nói chuyện với mình vậy, lo lắng trong lòng cũng vui đi không ít, cũng nhỏ tiếng trả lời: “Ừm, em tên là Tô Ninh, em xưng hô với tiền bối như thế nào đây?”

Cô gái ấy nghe Tô Ninh kêu mình là tiền bối, nụ cười trên mặt lại lớn thêm, sao đó lại căng thẳng bịt miệng mình lại, cứ như thể sợ tiếng cười của mình làm quấy nhiễu những người trên bàn.

“Chị tên là Quách Yến, nhưng chả phải tiền bối gì cả, em cứ gọi chị là Yến Từ là được rồi.”

Tô Ninh gọi một tiếng chị Yến Từ thật ngọt, bấy giờ cô mới hoàn toàn thả lỏng, cô biết cho dù chị là nhân viên phục vụ thôi cũng sẽ bắt nạt những người mới, nhưng người trước mặt lại rất thân thiện, trong lòng Tô Ninh rất vui mừng khi đầu tiên trực bàn gặp được người dễ chịu như vậy.

Thực ra trực bàn là một công việc rất cực khổ, nhân viên trực bàn phải đứng mãi để phục vụ khách hàng, cho đến khi khách hàng kết thúc bữa ăn. Chuẩn bị tốt đồ nhắm, còn phải làm vệ sinh bàn tùy lúc, hơn nữa nếu cần thiết, còn phải rót rượu cho khách nữa.

Tô Ninh bụng mồm nhắm mắt theo dõi Quách Yến, nhìn chuyên chú mọi hành động của Quách Yến, thì thấy cô ấy đã dọn dẹp vệ sinh xong bàn mà không làm ảnh hưởng đến khách. Khi cô theo Quách Yến đến bên thị trường, Tô Ninh bèn ngửi thấy mùi chanh nhàn nhạt, mùi chanh nhàn nhạt này trộn lẫn với một chút mùi rượu trắng bay vào trong mũi, nói không ra cảm giác gì, Tô Ninh ngước mặt lên thì thấy mặt nghiêng mỉm cười của thị trường.

“Tiểu Quách, dẫn người mới à?” Thị trường vốn đang cười đùa với khách đột nhiên quay đầu lại, nói với Quách Yến một câu, rồi sau đó đưa ánh mắt mang chút dò xét lên người Tô Ninh.

Sau khi đến bên thị trường, thì ánh mắt của cô chưa hề rời khỏi người thị trường, lúc thị trường nhìn qua, đương nhiên hai người đối mặt với nhau, trong lòng Tô Ninh đột nhiên căng thẳng lên, vội vàng bối rối thu ánh mắt lại cúi đầu xuống, ngay sau đó mặt liền đỏ lên, cô vốn là một người rụt rè, nhất là khi gặp nhân vật đình đám như thị trường, càng làm cô thấy khó xử.

Quách Yến đứng trước Tô Ninh cũng phát hiện cô đang căng thẳng, lập tức cười ha hả với thị trường nói mấy câu cho qua chuyện. Nghe thấy hai người đang nói chuyện, những người còn lại cũng ngừng nói chuyện, đưa mắt qua đây, ngay lúc này bởi vì sợ bị cho là không lễ phép, Tô Ninh cũng điều chỉnh lại tâm trạng ngược đầu lên, mấy người đàn ông hơi say đó khi nhìn thấy Tô Ninh, rõ ràng là mắt sáng lên, đúng là một cô gái trong sáng dễ thương!

Những ánh mắt ăn tươi nuốt sống đó lại làm Tô Ninh cảm thấy khó chịu, cô ngậm câu nguyện trong lòng, cái đêm chết tiệt này mau qua đi.

Bữa ăn của thị trường cho đến 10 giờ tối vẫn chưa kết thúc, còn đồ ăn trên bàn đã được thay thế bằng những món tráng miệng và trái cây, những người đàn ông vốn áo quần bảnh bao cũng không quan tâm hình tượng mà dựa lên sofa, Tô Ninh trong lòng nghĩ nếu mấy người này không phải quan to của chính phủ, liệu có gọi vài em, trái một em phải một em rồi ôm nhau mà hát không nhỉ.

Tô Ninh vẫn đứng ngay ngắn một bên, ánh mắt của cô lâu lâu lại liếc nhìn người phụ nữ duy nhất có sức tồn tại cực cao trên bàn tiệc, bởi vì tác dụng của rượu mà hai má ửng hồng, nhưng rốt cuộc vẫn không mất hình tượng mà ngồi ngay ngắn trên ghế, phụ họa mọi chủ đề, đôi khi nở nụ cười dịu dàng. Thị trường là người rất giản dị và dễ chịu, trong lòng Tô Ninh nghĩ thế, cho dù cô không thích nơi này, nhưng có thể tiếp xúc với người như thế, có vẻ như cũng không tệ.

Không bao lâu, điện thoại trong túi Tô Ninh bắt đầu rung nhẹ, cô hơi khó xử, khách vẫn chưa có ý định rời khỏi, mà cô cũng không thể nghe điện thoại trong trường hợp này. Cô lên đưa tay vào túi tắt điện thoại, sau đó lại càng sốt ruột hơn nữa.

Quách Yến đang đứng ở bên kia bàn không biết từ bao giờ chạy qua đây, cô thấy khuôn mặt xinh đẹp của Tô Ninh lộ ra vẻ rối rắm, bèn cười nhẹ rồi nói nhỏ với cô: “Đi nhà vệ sinh nghe đi.” Nói xong, còn liếc mắt về phía nhà vệ sinh ở góc phòng.

Tô Ninh tròn to mắt chớp chớp, hỏi: “Được sao?”

Quách Yến bắt đầu cười: “Đương nhiên là được.” Sau đó kéo tay áo cô kêu cô mau lên.

Tô Ninh cười dịu dàng với Quách Yến, rồi nhẹ tay nhẹ chân bước tới nhà vệ sinh.

“Anh Tiểu Đào, em còn một chút nữa mới về được.”

“Ừm, em cũng không biết, bàn của thị trường.”

“Anh đừng kích động như vậy, lỡ tay em bị anh hét thủng rồi nè.”

“Biết rồi, anh về trước đi, đừng để ba đến đón em.”

“Được rồi, bái bai.”

Tô Ninh cúp máy xong đứng trước gương sửa sang lại đầu tóc, vừa nghĩ đến tiếng hét kích động của anh Tiểu Đào lúc biết mình trực bàn thị trường, vừa queo ra nhà vệ sinh. Cô mới bước ra vài bước còn chưa kịp ngược đầu, thì đụng vào thứ gì mềm mềm. Tô Ninh hét hồn hết lên, luống cuống ngược mặt lên rồi đỡ ra, biểu tình lạnh lùng uy nghiêm, hương chanh nhàn nhạt, người này không phải thị trường thì còn là ai nữa?

Bây giờ Tô Ninh đang cong tay chống lấy thân người phía trước, mà người phía trước cũng sợ Tô Ninh té nên đã vô ý đưa tay ra và đúng lúc ôm lấy cô. Tư thế này quá thân mật, Tô Ninh ngẩng người ra mấy giây rồi mới nhận ra, cô vừa xin lỗi vừa lui người ra sau.

“Nghĩ gì thế? Bạn trai hỏi à?” Tiêu Ý Hàn về mặt âm áp, khoanh hai tay trước ngực một cách tao nhã rồi nhìn cô bé xinh đẹp trước mắt. So với với cái gương ngượng ngùng lo lắng của Tô Ninh, nét mặt nàng bình thản hơn nhiều.

“Xin lỗi.” Tô Ninh hiển nhiên là chưa đối mặt qua tình huống này bao giờ, cô cứ luống cuống mà nói xin lỗi miết.

“Không sao, tôi chỉ đi vệ sinh thôi, em bận gì cứ tiếp tục đi.” Vốn dĩ do uống chút rượu nên Tiêu Ý Hàn muốn chọc cô bé này một chút, nhưng thấy cô ấy luống cuống sợ hãi thế, cũng dẹp đi ý định này.

“Vây, Tiểu thị trường, tôi đi ra trước đây.” Tô Ninh sợ sệt ngược lên, thấy người ta gật đầu mới cẩn thận vòng qua thị trường chuẩn ra ngoài.

Tô Ninh về phòng thấp thỏm đứng một bên, cô thấy mình đúng là quá lỗ mãng mà, sao lại sợ ý đụng trúng thị trường cơ chứ, đến bây giờ tim cô vẫn đập thình thịch. Không lâu sau thị trường cũng từ nhà vệ sinh bước ra, Tô Ninh cẩn thận nhìn người phụ nữ khí phái tràn đầy này, thì thấy thị trường tình nghịch nháy mắt với mình một cái, Tô Ninh mới thở phào ra, xem ra thị trường không quá quan tâm đến tình huống xảy ra ở nhà vệ sinh.

Bữa cơm vẫn tiếp tục đến 11 giờ đêm, ngay khi thị trường có vẻ mệt, các vị khách cũng biết điều mà đứng dậy rời tiệc. Tô Ninh đề cao tinh thần tiền luôn người khách cuối cùng, mới cùng Quách Yến dọn dẹp vệ sinh, chuẩn bị kết thúc ngày làm việc vất vả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Gia Đình Tô Ninh

Bởi vì Tô Ninh không tính là nhân viên chính thức của khách sạn, cho nên cô cũng không ở tại kí túc xá của nhân viên. Đường phố Giang Vịnh không tính là rộng lớn, an ninh đều rất tốt, cô cũng không lo lắng đi đường một mình ban đêm. Tô Ninh thay quần áo đơn giản, cùng đồng nghiệp bắt chuyện qua liền vội nhanh chóng đi ra cửa xoay, không biết sao mấy giờ công tác này làm cho trong lòng nàng có cảm giác rất bị đè nén.

Đi ra cửa xoay, gió nhẹ thổi tới từ từ, Tô Ninh thật to thở dài một hơi, cô khẽ cúi đầu, không tự giác cười khổ.

“Ninh Ninh.” Đang lúc Tô Ninh nhìn xung quanh, giọng một nam thanh niên truyền đến. Cô nghe tiếng nhìn lại, liền thấy được cách đối diện 10 mét một dáng người cao lớn, cô vui vẻ phát phát tay, vứt bỏ suy nghĩ đang miên man trong đầu, hướng phía nam thanh niên đi tới, vừa đi trong lòng cô vừa tự cười chính mình, một nhân vật với thân phận cao như thị trường thì làm sao lại để ý tới một người dân nhỏ bé hiểu kì như cô được.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Tô Ninh cứ không thể khống chế bản thân không ngừng nhìn quanh phía dưới, cô muốn nhìn xem đoàn xe có phải là đã rời đi. .

“Hôm nay về muộn a?” nam thanh niên rất tự nhiên tiếp nhận túi xách từ tay Tô Ninh, nắm hai vai của nàng đi thẳng về phía trước.

“Đúng vậy, hôm nay em đứng trực phòng.” Tô Ninh bên cạnh đáp lời, từ trong túi tiền lấy điện thoại di động ra đưa cho nam thanh niên nói: “Trả lại cho anh, hiện tại công tác cũng coi như ổn định, không dùng đến.”

“Cho em dùng a, mấy ngày nữa anh lại mua cái mới”.

“Thật không dùng, nếu cần em tự dùng tiền của mình mua.” Tô Ninh đưa di động nhét vào tay nam thanh niên, rất chân thành nói.

“ok! Anh đành thu lại vậy.” Nam thanh niên thấy Tô Ninh muốn nổi giận, vội vàng nói ra.

Nam thanh niên tên gọi Phương Đào, năm nay 26 tuổi, cùng Tô Ninh là hàng xóm, hai nhà quan hệ rất tốt, từ nhỏ đến lớn Phương Đào luôn dùng thân phận anh trai đại làm bạn bên cạnh Tô Ninh. Công tác của hắn là ở Giang Chi Vịnh khách sạn làm trưởng phòng kinh doanh, công việc thanh nhàn mà lương cũng khá, công việc làm thêm của Tô Ninh cũng là do hắn giới thiệu, khách sạn Giang Chi Vịnh trả lương cho nhân viên cũng không chút nào keo kiệt, mặc dù chỉ là làm thêm dịp nghỉ hè, tiền lương so với nơi khác cũng cao hơn rất nhiều.

Tô Ninh là một sinh viên năm hai, bởi vì gia cảnh cũng không giàu có, mỗi kì nghỉ đông và nghỉ hè cô nhất định sẽ đi làm thêm, một là trợ cấp gia dụng, hai cũng vì kiếm chút ít học phí.

Hai người một đường cười nói đi vào ngõ nhỏ, rất xa đã thấy ba của Tô Ninh đứng ở ngoài cổng hút thuốc. Tô Ninh vừa nhìn thấy ba liền nhanh như một làn khói, từ bên người Phương Đào hướng phía Tô ba ba chạy tới.

“Ba ba, đã trễ thế này còn ở bên ngoài đợi?” Tô Ninh ôm lấy cánh tay ba ba có chút lèm nhẽm nói.

“Con gái ngoan, hôm nay như thế nào về muộn như vậy? Nếu không phải anh Tiểu Đào của người nói cùng người trở về, ba ba thực lo lắng gần chết.” Tô Khải Hồng bị con gái kéo, hắn quay lưng, nhìn con gái trong ánh mắt tràn đầy yêu thương.

“Không có chuyện gì ba ba, quán ăn đều là như vậy a, nhưng anh Tiểu Đào không phải cũng chờ con sao?” Tô Ninh lèm nhẽm nói, đầu tựa trên vai ba ba.

Tô Ninh xoay người vẫy chào Phương Đào, liền vui vẻ cùng ba ba đi lên lầu.

Nhà Tô Ninh là giai cấp công nhân phụ thuộc vào tiền lương, ba ba Tô Khải Hồng làm việc tại nhà máy gỗ cả đời, năm kia bởi vì tai nạn lao động xin nghỉ hưu sớm ở nhà. Bởi vì muốn nuôi dưỡng con gái còn đi học, sau khi dưỡng tốt thân thể liền mở một tiệm sửa xe ven đường, tiềm thu vào không nhiều lắm, cộng thêm tiền hưu thì coi như cũng đủ duy trì cuộc sống.

Mẹ Tô Ninh lúc nàng 10 tuổi vì bệnh nên qua đời, mà Tô Khải Hồng sợ tái giá mẹ kế bạc đãi con gái, nên nhiều năm như vậy cũng không có tìm người khác, trong nhà ngoại trừ con gái còn thêm bà nội tuổi già, một nhà ba người ở tại nhà nhỏ của Tô Khải Hồng, đây là một dãy lâu, từng tầng ở khoảng 10 gia đình, toàn bộ đều là người nhà của công nhân nhà máy gỗ, bởi vì không có người từ bên ngoài đến ở, hàng xóm ở chung cũng coi như hài hòa.

Nhà Tô Ninh nếu như theo nghiêm khắc mà nói, chỉ có hai phòng trên cơ bản không có trang thiết bị, nội thất nào khác. Phòng ở được cái sạch sẽ, đồ đạc trong nhà hơn phân nửa đều là do Tô Khải Hồng tự mình làm ra, tất cả đều là đồ gỗ, làm nghề mộc cả đời Tô Khải Hồng tay nghề tinh xảo chế tạo ra đồ dùng trong nhà cũng coi như đẹp mắt, trên mặt đồ lên một tầng sơn mài, nhìn càng thêm có tính thẩm mỹ.

Từ khi mẹ Tô Ninh mất, cô ở trong căn phòng lớn nhất trong nhà, trong phòng Tô Khải Hồng làm một cái vách ngăn, phòng ngủ lớn liền bị chia thành hai phòng ngủ nhỏ, phòng bên trong có một giường đơn một tủ sách, đây là thuộc về Tô Ninh, mà phòng phía ngoài cũng có một giường đơn thuộc về bà nội Tô Ninh.

Bà Tô Ninh không đến 70 tuổi, tóc hoa râm, gương mặt hoà ái dễ nhìn, tất cả mọi việc trong nhà cơ hồ đều do bà một tay dọn dẹp chăm sóc, bà cũng

coi là người có tri thức hiểu chuyện, vô cùng hiền lành.

Những ngày tiếp theo, bởi vì đêm đó trực phòng cho thị trường biểu hiện rất tốt, nên Tô Ninh sớm đã xong giai đoạn thử việc bắt đầu trở thành nhân viên chính thức, chỉ là rất nhiều ngày sau, nữ thị trường xinh đẹp kia không còn xuất hiện nữa. Vài ngày đầu, Tô Ninh còn hơi có chút không tập trung, trong lòng thầm mong có thể gặp lại người kia thêm lần nữa, nhưng thời gian trôi qua, về sau cô liền chậm rãi giảm bớt ý nghĩ này.

Thời gian bận rộn luôn trôi qua rất nhanh, mới đây đã cuối tháng tám, bất quá vài ngày nữa, Tô Ninh cũng sẽ trở lại trường đi học, công việc làm thêm ở khách sạn Giang Chi Vịnh cũng coi như sắp kết thúc.

Hôm nay thời tiết đặc biệt sáng sủa, mấy ngày hôm trước mưa to, nay trời nắng không mây, phía trên trời trong xanh không nhiễm một hạt bụi như bức tranh sơn dầu. Tô Ninh ngồi ở trước bàn học, ngưng mắt nhìn qua ngoài cửa sổ là bầu trời bao la, cô hơi ngẩn người, trên bàn bày ra vài trang sách báo tiếng Anh.

“Ninh Ninh, điện thoại của con.” Thanh âm cắt đứt suy nghĩ của Tô Ninh, cô lên tiếng đáp rồi đứng dậy ra phòng ngủ.

“Làm sao vậy? cái miệng nhỏ nhắn còn vênh lên.” Tô bà nội nhìn xem cháu gái nghe điện thoại xong, vẻ mặt trở nên không cao hứng, liền đi tới bên người nàng cưng chiều hỏi.

“Khách sạn bảo con đi thay ca...” Tô Ninh kéo kéo tay bà, khổ não ngồi xuống ghế sofa.

“Vậy thì đi đi, đi làm sớm một chút để buổi tối khỏi trở về muộn, vậy cũng tốt.” Tô bà nội đưa tay nhẹ sờ qua tóc cháu gái.

Tô Ninh dựa vào trong lòng bà nội, bất đắc dĩ nói: “Nhưng mà con hẹn bạn học xế chiều đi dạo phố, mấy ngày nữa con đi học rồi.” Nói xong cô thở dài, sau liền ngồi dậy, cúi đầu lấy tay xoa nhẹ gò má, cũng không đợi bà nội nói chuyện, như là lắm bầm lâu bâu nói: “Được rồi, con đi làm...” Nói xong liền đứng dậy bước về phòng.

Tô bà nội nhìn xem cháu gái đang không vui thoáng cái lại vui vẻ, bà khẽ lắc đầu lắm bầm: “Đứa nhỏ này thật là...”

Tô Ninh chính là cô gái như vậy, trong thế giới của cô những chuyện thương tâm luôn tồn tại trong thời gian rất ngắn, bởi vì cô sẽ không ngừng tự mình an ủi, nếu có chuyện không tốt cũng luôn hướng mặt tốt mà suy nghĩ, tận lực làm cho mình nhanh khỏi phục tâm tính, rất hiển nhiên Tô Ninh là một cô gái rất kiên cường lạc quan.

Tô Ninh ăn mặc đơn giản, mang theo túi xách ra ngoài, vẫn chưa tới giữa trưa, ánh mặt trời ảm áp chiếu lên trên người, chút ít bức bối trong lòng cô cũng nhanh tiêu biến mất.

Tô Ninh vẫn luôn đi bộ đến chỗ làm, không nhanh không chậm, đi 15 phút thì đến nơi. Cô gọi điện thoại cho bạn học, nghe bạn học phàn nàn, đánh nói vài câu an ủi.

Đến khách sạn thay xong đồng phục, Tô Ninh mới biết được tổng giám đốc tạm thời đến khách sạn kiểm tra, quản lý nhân viên lớn nhỏ đều như sắp ra trận, mọi người đều tập trung lại chờ nghe phát biểu. Tô Ninh bất đắc dĩ đứng ở trong phòng nghỉ, trong lòng thầm nghĩ, thật sự là ‘bề trên hạ mệnh, phía dưới chạy gậy chân a...’

Mất thấy đã tới thời gian làm việc, nữ quản lý mới triệu tập mọi người lại. Gần như tất cả nhân viên phục vụ đều ở trong sảnh lầu một, đứng nghe quản lý giảng đến một tiếng đồng hồ, sau đó đều tự tản đi chuẩn bị buổi tối “Chiến đấu”.

Đêm nay qua coi như nhanh, Tô Ninh cùng vài người tại lầu hai nghiêm túc trực ban, ở đây là khách sạn nhà hàng sang trọng, thực khách tới cũng đều tương đối là có tiền có địa vị, ngoại trừ một vài khách cá biệt hay bắt bẻ, còn những khách khác đều thật là có tố chất, cho nên phục vụ cũng sẽ không quá cực khổ. Tương đối mà nói Tô Ninh thích trực ban, có thể tới đi trở về, không giống trực phòng kín, cần phải đứng ở một bên nhìn khách ăn cơm, đến khi khách rời tiệc mới xong.

Lúc sau, Tiêu Ý Hàn tới đây đã hơn 10 giờ tối, khách ngoài sảnh lớn còn lại không nhiều, Tô Ninh đang theo lao công cùng làm vệ sinh lần cuối ở lầu hai, mỗi ngày lúc này tất cả mọi người đều cực kỳ nhiệt tình, bởi vì 10 giờ rưỡi có thể ra về.

Lúc Tô Ninh trông thấy thị trường đại nhân, cô đang từ lầu hai xoay người đi xuống dưới, đến bậc thang cuối, cô theo thói quen ngẩng đầu nhìn thẳng phía trước. Đập vào mắt là ba người, một nữ hai nam theo cửa xoay đi tới, Tô Ninh vô thức dừng lại, lui về sau một bước đứng yên nhìn về phía trước.

Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy thị trường, Tô Ninh không khỏi nhớ tới chuyện xảy ra trong buồng vệ sinh đêm đó, khi cô va phải và ngã vào ngực của người phụ nữ này,

Lúc Tô Ninh thẳng mắt nhìn phía trước ngẩn người nghĩ, Tiêu Ý Hàn đã qua đại sảnh đi đến thang máy.

Đột nhiên thị trường dừng bước, nàng nghiêng đầu nhìn Tô Ninh nhẹ nhún mảy, rồi hướng phía Tô Ninh mà đi tới, hai người đàn ông theo sau nàng thì vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Rốt Cuộc Muốn Làm Gì ?

Tiêu Ý Hàn rất rõ ràng là đang đi tới Tô Ninh, lúc này Tô Ninh đã bình tĩnh hơn, cô nhìn thấy người trước mắt càng ngày càng gần, tâm lại bắt đầu khẩn trương lên, người này hiển nhiên không phải hướng thang máy đi, mà là hướng phía cô đi qua, Tô Ninh trong lòng nghĩ, trên mặt liền lộ ra vẻ thắc mắc. Cô lại nhìn nhìn hai người đàn ông phía sau thị trường, bọn họ đã dừng bước, trên mặt đầy vẻ thắc mắc giống cô, nhìn thị trường đang chậm rãi đi về phía cô.

Tô Ninh thấy thị trường đến trước người, cô có chút không biết làm sao nên lui về một bước, nhưng quên rằng cô mới từ trên lầu đi xuống, vừa lui, trực tiếp đụng phải bậc thang, mất thăng bằng, thân thể liền ngã xuống.

Tiêu Ý Hàn thấy cô bé ngã xuống, nằng nạnh chóng vươn cánh tay thon dài kéo eo cô bé ôm vào trong ngực của mình. Sự tình phát sinh quá đột ngột, động tác của nằng cũng quá nhanh, lúc hai người đều không kịp phản ứng, Tô Ninh đã nằm trong ngực nằng. Tiêu Ý Hàn cúi đầu xuống, nhìn cô bé trong ngực bởi vì kinh sợ, gò má ửng đỏ một chút, đôi môi hơi mọng khê hé mở. Tiêu Ý Hàn vô ý thức nuốt xuống một ngụm, hương thơm nhàn nhạt trên người cô bé từng đợt bay vào mũi của nằng, cộng thêm cô bé đỏ mặt như là đang rất ngượng ngùng, Tiêu Ý Hàn thiếu chút nữa ngậy ngậy cả người, vội tránh đi đôi mắt trong sáng đang nhìn mình, gấp qua vô số người, trong lòng nằng không khỏi trầm nghĩ, cô bé này là thiên sứ sao? Vì sao lại có một cô gái trong sáng thuần khiết như thế nhỉ?

Mặc dù có chút không muốn, nhưng Tiêu Ý Hàn cũng nhanh chóng buông cô bé ra, nằng nhẹ nhàng vịn cho Tô Ninh đứng vững. Nằng biết rõ hiện tại cả đại sảnh mọi người đang ngó chừng nhìn các nằng, nằng cũng không muốn gây chuyện, làm cho mọi người nói ra nói vào. Nghĩ vậy Tiêu Ý Hàn buông cô bé ra, nhếch khỏe miệng, liền xoay người đi nhanh lại thang máy.

đến khi thang máy hướng lên con số đã định, Tô Ninh mới nghe Nhậm Tuyết Phi gọi, cô có chút bối rối sửa sang tóc, ngẩng đầu nhìn Nhậm Tuyết Phi.

“Ninh Ninh, em không sao chứ? Thị trường nói cái gì với em a?” Nhậm Tuyết Phi có chút bận tâm hỏi.

Vừa rồi một màn tất cả mọi người đều thấy được, thị trường vốn là hướng thang máy đi đến, không biết tại sao lại hướng sang thang lầu bên cạnh Tô Ninh. Rồi lại chẳng biết tại sao đỡ người đang muốn ngã xuống là Tô Ninh, Nhậm Tuyết Phi trong lòng thắc mắc, nếu như thị trường không phải phụ nữ, tất cả mọi người nhất định sẽ cho rằng người này nhất định là để mắt tới Tô Ninh xinh đẹp, Nhậm Tuyết Phi nhìn nhìn Tô Ninh đang thất thần, trong lòng càng thêm khó hiểu.

“Không có, không có nói với em cái gì.” Tô Ninh nhìn xung quanh, các đồng nghiệp vốn đang làm việc lúc này cũng đã ngừng lại, nhìn xem các nằng đang trò chuyện với nhau cái gì. Tô Ninh càng cảm thấy xấu hổ, chính cô cũng không biết vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Làm việc a, lập tức đến giờ tan ca” Tô Ninh nói ra, cô cũng không đợi Nhậm Tuyết Phi phản ứng, liền xoay người đi lên lầu.

Tô Ninh trong lòng bất ổn, cô nghĩ mãi mà không rõ thị trường đi đến trước mặt cô là muốn làm cái gì? Hoặc là muốn cùng cô nói cái gì? Chính là cái này cũng không phải mấu chốt, Tô Ninh không ngốc, cô biết rõ nhân vật lớn như thị trường mà công khai tiếp cận mình [tuy cô không biết có phải hay không là thật sự tiếp cận.], đối với cô mà nói cũng không phải một chuyện tốt.

Tại nhà hàng lớn thế này, phục vụ cùng thực khách có chút phong hoa tuyết nguyệt, quan hệ qua lại cũng chẳng có gì lạ. Mấy cô gái trẻ bây giờ ai mà không muốn cưa được đại gia giàu có, nếu quả thật thành công, thật sự lập tức từ chim tước nhỏ biến thành Kim Phượng Hoàng. Tô Ninh cũng hiểu rõ nếu càng đi khoe khoang, đồng nghiệp sẽ càng xa lánh. Mà thực tế, Tô Ninh cũng chưa từng nghĩ qua đến ý định này.

Tô Ninh trong lòng suy nghĩ miên man, nhưng cô lại hoàn toàn xem nhẹ một vấn đề, nhân vật quan trọng kia – thị trường thành phố Giang Vịnh, người đó chính là phụ nữ.... ~ _ ~

Đồng hồ chỉ buổi tối 10p0, tất cả nhân viên hoàn thành vệ sinh, lục tục đi phòng thay quần áo, Tô Ninh dùng tốc độ nhanh nhất thay xong, rồi đi phòng vệ sinh, lúc cô lấy nước phát trên mặt, cả người mới cảm giác thư thái một ít. Cô nhìn gương mặt của mình, bắt đắc dĩ kéo ra một nụ cười khổ, có chút sự tình tuy là chuyện rất nhỏ, nhưng nếu người không ngừng nghĩ sẽ nghĩ ra rất nhiều vấn đề, Tô Ninh trong lòng tự nói với mình, thật ra chuyện đêm nay chỉ là một tình huống nhỏ mà thôi.

Hôm nay đột ngột đi làm, cho nên Tô Ninh phải nhanh trở về nhà, bằng không ba bà nội sẽ rất lo lắng. Cô đi ra phòng vệ sinh bước nhanh xuống dưới lầu, khi cô đi vào hành lang nhân viên, sắp ra đến cửa sau khách sạn, liền nghe có người ở sau lưng kêu tên mình. Tô Ninh quay đầu lại, cách đó không xa một người đồng nghiệp không quá thân với cô đang vừa hô tên vừa chạy về phía cô.

Tô Ninh khó hiểu, đi đến vài bước, hai người mặt đối mặt ngừng lại.

“Quản lý kêu người chờ một lát, thị trường. Tiêu thị trường gọi người đi trực phòng.” Người đồng nghiệp chạy đến bên người Tô Ninh có chút thở hổn hển nói ra.

“Cái gì?” Tô Ninh kinh ngạc há to mồm nói ra hai chữ này rồi sau liền nói không ra lời, cô sợ mình nghe lầm, thị trường như thế nào sẽ tìm cô trực phòng, còn có, vì cái gì lại là mình?

“Nhanh, đừng cái gì, ta tìm người khắp nơi đã muốn nửa ngày, quản lý điện thoại thúc giục hai lần, người đã đi đâu vậy?” Đồng nghiệp vừa nói vừa dất

lấy Tô Ninh đi trở vào.

“Ta, ta đi buồng vệ sinh . Chờ một chút, ngươi nói cái gì? Thị trưởng tìm ta trực phòng? Không phải có người phụ trách sao?” Tô Ninh một lần nữa đứng lại, nằng thắc mắc hỏi.

“Ta sao biết? Kêu ngươi đi ngươi phải đi a, nhân vật lớn như vậy, người ta nghĩ cái gì chúng ta làm sao biết được.”Nữ nhân viên thấy Tô Ninh đứng bất động, hiển nhiên là có chút gấp , cô ta vừa nói vừa lôi kéo Tô Ninh đi.

Tô Ninh không có biện pháp đành phải đi theo đồng nghiệp về hướng thang máy, cô nhìn thời gian đã sắp 11h, tối thế này cũng không biết thị trưởng muốn làm gì?

Thăng đến khi hai người vào thang máy, Tô Ninh chợt nói:”Nhưng mà, ta còn chưa đổi đồng phục.”

Nữ nhân viên nghe Tô Ninh nói xong cũng sững sờ, lập tức liền khoát tay nói:”Khỏi đổi , cuộc gọi đầu tiên đến bây giờ đã gần 20 phút , ta sợ thị trưởng sốt ruột chờ .”

Tô Ninh vừa nghe 20 phút? Trời a, bọn họ là đang làm những thứ gì, còn có, cô như thế nào nghe giọng của đồng nghiệp giống như coi cô là gái đang chờ đi phục vụ quan lớn đại nhân a..

thang máy rất nhanh ngừng lại, Tô Ninh được đồng nghiệp dẫn dắt đi đến trước cửa một gian phòng, khác với gian phòng lần trước, lần này nữ nhân viên cũng không có như nữ quản lý dặn dò cô cái gì, mà chỉ nhìn Tô Ninh một cái, liền quay đầu rời đi. Tô Ninh bất đắc dĩ chớp mắt, đây đều là những người nào a, luôn đem cô một người ném đi. Lúc này cô bắt đầu oán trách cái người chỉ gặp mặt qua một lần kia, người mà làm cho cô vô cùng sùng kính – nữ thị trưởng. Tối thế này tại sao phải hành cô tới lui a....

Bởi vì trong nội tâm tức giận, Tô Ninh tượng trưng gõ cửa, khi nghe thấy một giọng nữ lười biếng truyền ra, cô liền không chần chờ đẩy cửa đi vào.

Trong phòng, Tiêu Ý Hàn đang ngồi ở trên ghế salon nhìn TV trên tường xem kênh tin tức, nghe thấy tiếng mở cửa, nàng ngồi nhích lại gần, nhìn cô bé đang đứng trước cửa.

Tô Ninh nghiêm túc đứng ở cửa, đầu tiên cô nhìn khắp phòng, trong phòng ngoại trừ thị trưởng đại nhân thì không còn hai người đàn ông lúc trước. Mà hoàn cảnh lúc này cùng cô nghĩ trước đó hoàn toàn bất đồng, cô cho rằng thị trưởng bởi vì công việc làm trễ nãi giờ cơm tối, cho nên mới phải đi vào Giang Chi Vịnh. Nhưng khi nàng thấy trên bàn trà chỉ đặt một chai rượu đỏ cùng ly rượu, cô hoàn toàn ngờ ra, căn bản cũng không giống bọn họ ở đây ăn cơm tối a? Như vậy người này hơn nửa đêm cho gọi mình tới là vì cái gì a?

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh đứng ở trước cửa, trên mặt cô bé không ngừng biến hóa các loại biểu lộ, nàng nhìn không được hé miệng nở nụ cười, quả nhiên trực giác của nàng không có sai, đây thực là một cô gái rất hiểu chuyện.

“Tới ngồi đi”.Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh đứng ở cửa ra vào bất động, cũng không có ý định nói chuyện, nàng lên tiếng nói ra.

Tô Ninh đột nhiên nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của thị trưởng, bất giác trong lòng rung mình một cái, oán trách mới vừa rồi cũng biến mất không thấy. Mà cho dù tức giận cũng không thể biểu hiện ở trên mặt , cô chỉ là kẻ làm công , hơn nữa muện như vậy cô trực phòng cho thị trưởng khách sạn nhất định sẽ trả thêm tiền lương , tuy cô không phải rất tình nguyện, nhưng là cô cũng không có gì thua thiệt. Tô Ninh trong lòng thầm nghĩ, nàng chú ý quan sát sắc mặt thị trưởng, chậm rãi hướng sofa đi tới.

“Tiêu thị trưởng!” Tô Ninh đi đến cách sofa một mét thì dừng lại, cô rất cung kính có chút khom người gọi một tiếng.

“Em tên là gì?” Tiêu Ý Hàn ngồi y nguyên tại sofa, nhìn cô bé đang khúm núm cất tiếng hỏi.

“Tô Ninh”.

“Tô Ninh?” Tiêu Ý Hàn chớp mi,”Tên rất có khí chất.”Nói xong, nàng còn như rất đồng ý với lời nói của mình, nhẹ nhẹ gật đầu một cái.

Tô Ninh trong lòng cười khổ, cô đương nhiên biết rõ lời nói thị trưởng là có ý gì, mấy năm gần đây hăng đồ điện Tô Ninh nhanh chóng phát triển trong nước, tại Giang Vịnh cũng đã mở vài chi nhánh . Vì vậy thương hiệu giữ độc quyền về đồ điện trên thị trường lại cùng tên với cô, bạn học của cô các không ít người trên cô, cô chỉ là không nghĩ tới người nghiêm túc lạnh lùng như thị trưởng cũng biết đùa, nhưng lại vui đùa theo một cách khá lạnh lùng. Tô Ninh nhìn không được, trước người phụ nữ này nói ra hai chữ:”Không dám!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Một Đêm Yên Tĩnh

Tô Ninh không nói chuyện, cô cứ đứng như vậy, cúi đầu cũng không nhìn người phụ nữ kia, như là tiểu cô nương đang hờn dỗi. Không biết vì cái gì, Tô

Ninh cảm thấy người này hiện tại cùng người lần đầu cô gặp qua cảm giác không giống lắm, trong lòng cô lại sinh ra một ít hờn giận, cô hoàn toàn không cần phải hơn nửa đêm không về nhà ngủ, chạy đến nơi đây đứng chờ ra trước một người như vậy.

Tô Ninh không nghĩ ra được, đối phương thật quá mức thần bí, như lời đồng nghiệp nói, người có địa vị như vậy nghĩ cái gì cô như thế nào sẽ biết. Không nghĩ ra được, Tô Ninh đơn giản sẽ không suy nghĩ, cô cúi đầu nhìn y phục trên người, đột nhiên nhớ tới ba ba cùng bà nội, đến giờ này cô còn chưa liên lạc với người nhà, mọi người nhất định sẽ sốt ruột.

Tô Ninh nghĩ vậy, cô mạnh mẽ ngẩng đầu lên, đầu tiên là nhìn thị trường, sau xoay đầu tìm kiếm xung quanh. Tô Ninh không có điện thoại, cô đang xem xét trong phòng coi có điện thoại hay không, hiện tại nhất định phải gọi về nhà, nhìn hai vòng, tầm mắt Tô Ninh một lần nữa đặt ở trên người thị trường. Lúc này mặt của thị trường có chút đỏ ửng, hình như nằng say, nhưng bộ dáng vẫn nhàn nhã cao ngạo.

“Tiêu thị trường, cái kia... Ta có thể hay không mượn qua điện thoại của ngài?” Tự dưng đo này giờ, Tô Ninh mới nói ra những lời này, không có cách nào cô hiện tại chỉ có thể cầu cứu thị trường, tuy cô biết rõ mượn điện thoại thị trường, khả năng cả nước cũng không có mấy người làm qua, nhưng cô thật là không còn cách nào.

Tiêu Ý Hàn nghe thấy Tô Ninh nói, chậm rãi ngẩng đầu lên, có chút chăm chú nhìn cô gái trước mặt, nàng cũng không nói chuyện, lúc sau nàng cử động thân thể, cả người liền nằm nghiêng trên ghế salon.

Đêm nay Tiêu Ý Hàn uống quá nhiều rượu, đoạn thời gian trước đi lên tỉnh họp, rồi đi Giang Vịnh gần nửa tháng, sau khi trở về công tác nhiều nàng gần như không thể về nhà, thật vất vả khôi phục đến trạng thái công việc như bình thường, lại bắt đầu các loại xã giao. Vốn theo bình thường mà nói, lúc đi tiệc xã giao nàng là nữ thị trường có thể không cần uống quá nhiều rượu, dù nói thế nào địa vị của nàng bày ra ở nơi này, rất nhiều người đều nể mặt nàng. Nhưng mà lần này lại khác, bạn bè nước ngoài muốn tới Giang Vịnh đầu tư, đây là thịt béo đưa đến miệng, bạn bè quốc tế đến đầu tư thì chính phủ rất xem trọng. Lúc hết thấy công việc đều thảo luận xong, làm thị trường Giang Vịnh, nàng không thể không tiếp nhận lời mời dự bữa tiệc, là chủ nhà nàng cũng nên chiêu lòng khách, chỉ là nàng không nghĩ tới mấy người này, từ lượng thật đúng là không phải bình thường, hai người đàn ông kia cùng nàng uống nhiều quá...

Tiêu Ý Hàn nhìn một nửa rượu đỏ đã bị nàng uống đi, có chút bức bối, mỗi lần nàng uống rượu quá nhiều về đến nhà nhất định sẽ lại uống thêm một ít mới có thể cảm giác tốt hơn nhiều, nàng đưa tay gỡ cái trán của mình, nghĩ không ra cái thói quen xấu này là có từ lúc nào.

Tô Ninh đứng ở một bên, cô bị triệt để không đếm xỉa, đáng thương cô còn cố lấy dũng khí lớn như vậy mới mở to miệng mượn điện thoại, nhưng người này, sao có thể như vậy không coi ai ra gì đâu? Tuy cô chỉ là một nhân viên nho nhỏ, nhưng mà nhân viên cũng không thể bị đối đãi như vậy a...

“Tiêu thị trường...” Bất đắc dĩ Tô Ninh lại lên tiếng gọi, cô thật là rất sốt ruột, nhìn xem đồng hồ trên cổ tay, đã nhanh 11 giờ rưỡi.

“Ừ?” Tiêu Ý Hàn nghe thấy giọng Tô Ninh, liếc sang nhìn, rồi đưa tay chỉ chỉ sau lưng Tô Ninh.

“Điện thoại trong túi, em tự lấy đi”. Nói dứt lời nàng nhắm mắt lại.

Tô Ninh nhìn người đang nằm trên ghế, thì ra nàng không phải không nghe thấy lời của cô a... Cô quay đầu lại nhìn túi xách đang treo trên giá áo cách đó không xa, có chút do dự đi qua lấy.

Tô Ninh gỡ túi xách thị trường xuống, cô nghĩ nghĩ cảm thấy có lẽ không thích hợp tùy tiện động vào đồ người khác, lại lần nữa đi trở về trước salon, trông thấy thị trường đang dùng tay che mắt cũng không biết là có phải đang ngủ hay không. Tô Ninh dừng lại một hồi, đành nhỏ giọng kêu.

“Tự em lấy đi, tôi có chút ít không thoải mái.” Tô Ninh vừa kêu thị trường, Tiêu Ý Hàn liền lên tiếng nói ra.

“A!” Tô Ninh cũng không nghĩ nhiều lấy điện thoại ra từ trong túi.

Tô Ninh nhìn thị trường, cô nhẹ giọng đi đến cạnh cửa lại đứng lại, cô suy nghĩ cảm người khác điện thoại đi ra ngoài gọi điện có thể hay không có chút không tốt? nghĩ nghĩ rồi đứng tại cạnh cửa gọi về nhà.

“Ba ba, con còn tại khách sạn, tăng ca, còn không biết khi nào chấm dứt.”

“Đạ, không cần chờ, ba và bà nội ngủ đi, con hôm nay tại công nhân ký túc xá ngủ là được.”

“Tốt, nói cho bà nội không cần lo lắng, Ok, ngủ ngon, ba ba!”

Tô Ninh cúp điện thoại, rồi treo lại túi cho thị trường. Cô thấy thị trường nằm trên salon có vẻ như là rất khó chịu, Tô Ninh liền lãnh muốn hỏi một chút nàng làm sao vậy, chính là lại cảm thấy không thích hợp, đang lúc cô dẫn đo thị trường cất giọng nói.

“Tô Ninh, giúp tôi đem một ly nước ấm.” Thị trường thanh âm y nguyên như vậy trong trẻo nhưng lạnh lùng, truyền vào Tô Ninh lỗ tai làm cho cô cảm giác thoải mái rất nhiều, chỉ cần làm cho cô có việc là tốt rồi, có chuyện làm cô cũng không cần đứng sững sờ ngơ ra như vậy.

Tô Ninh cầm ly đi đến máy đun nước rót ly nước ấm, đến đặt ở trên bàn trà. Thấy thị trường không hề động đậy, Tô Ninh ngồi xuống, cầm ly nước nâng trong tay, nhẹ giọng nói: “Tiêu thị trường, ngài làm sao vậy?”

Tiêu Ý Hàn buông tay che mắt, nhìn Tô Ninh: “Tắt bớt đèn a, tôi bị chói mắt.”

Tô Ninh nhu thuận gật đầu, cô buông ly, đứng dậy tắt đèn lớn, trở lại bên cạnh sofa, nhẹ nhàng hỏi: "Như vậy có đỡ hơn không?"

Tiêu Ý Hàn nhẹ gật đầu, nàng vịn thành ghế, cố gắng làm cho mình ngồi dậy nhưng không được, Tô Ninh thấy động tác thị trường có chút khó khăn, cô theo sau lưng đỡ lấy, muốn đem nàng đẩy ngồi dậy.

Tiêu Ý Hàn quay đầu lại nhìn cô bé sau lưng, nàng hơi cong khoe miệng, cố ý buông lỏng thân thể lại gần phía sau, Tô Ninh không nghĩ tới thị trường dựa vào, lúc này thân thể của cô là chính diện với lưng thị trường, như vậy khẽ dựa trực tiếp tiến vào trong ngực cô. Tô Ninh lại ngây ngẩn cả người, cô vịn tay thị trường cũng có thể cảm giác được mồ hôi đang tuôn ra, thân thể cứng ngắc vịn thị trường hai tay cũng không biết làm sao bây giờ, bỏ ra cũng không phải, tiếp tục ôm nàng cũng không phải, đầu óc Tô Ninh triệt để đờ ra ...

"Đề cho tôi dựa một hồi, đầu tôi choáng váng". Tiêu Ý Hàn cảm giác được Tô Ninh ôm mình rất khẩn trương, đành lên tiếng nói. Cảm giác đầu của nàng thật sự rất đau.

Nghe thấy thị trường nói, Tô Ninh không thể không ngồi ở trên ghế salon, cô vẫn đang cứng còng thân thể tùy ý cho người phụ nữ này dựa vào trong ngực, khá tốt chỗ cô ngồi đúng lúc là tay vịn sofa, bằng không với cái tư thế này cô sẽ mệt chết .

Tô Ninh yên tĩnh ngồi một hồi, cô xem thị trường cũng không có muốn động dậy, thì chậm rãi buông lỏng thân thể, nàng đi làm cũng mệt mỏi đã nửa ngày, dù sao thị trường cũng không nặng lắm, có thể ngồi một hồi coi như là nghỉ ngơi.

"Uống nước đi, không phải khát sao?" Tô Ninh dùng tay phải cầm lấy ly nước trên bàn trà ly đưa tới trước mặt thị trường, nhẹ giọng nói.

Tiêu Ý Hàn mở mắt đưa miệng tiến đến cái ly bên cạnh. Tô Ninh tuy rất bất đắc dĩ, nhưng cô lại như cũ cẩn thận lấy tay nhẹ nhàng nâng lên vai thị trường, làm cho nàng có thể thuận lợi uống đến. Rất hiển nhiên đối với các loại hành vi quái dị của thị trường, Tô Ninh đã chậm rãi thích ứng.

Tiêu Ý Hàn yên lặng hưởng thụ lấy sự dịu dàng của cô bé này, nghĩ mình hôm nay lựa chọn thật chính xác , nàng sở dĩ say rượu muốn như vậy đến Giang Chi Vịnh là vì đầu bếp làm súp giải rượu rất tốt, mà khi nàng ở đại sảnh trông thấy Tô Ninh liền đột nhiên nghĩ" có lẽ cô bé trong sáng thuần khiết này so với súp giải rượu càng có thể làm cho mình thoải mái một ít..."

Uống xong nước hai người lại im lặng, Tiêu Ý Hàn nằm ở trong lòng Tô Ninh rất nhanh liền đã ngủ, gần đây nàng giấc ngủ không tốt, nhưng lúc này lại cong lên khoe miệng, không biết trong mơ nàng gặp cảnh tượng tốt đẹp như thế nào a..

ngọn đèn trong phòng tỏa mờ, Tô Ninh dựa vào ghế hít mắt nhìn người phụ nữ trong ngực mình, lúc này khí chất của thị trường đều tan biến hết, này cường thế, này giỏi giang, này vẻ mặt nghiêm túc, toàn bộ đều biến mất không thấy. Tô Ninh không phải không thừa nhận thị trường rất đẹp, thậm chí đáng vẻ lúc ngủ bộ rất có sức quyến rũ, sự quyến rũ của một phụ nữ đã trưởng thành, có lực sát thương vô cùng cao. Khuôn mặt thị trường rất có nét tây phương, giống như là con lai. Tô Ninh nhìn dáng người thị trường, đôi chân thon dài, có mỹ hảo đường cong...

Cứ như vậy, Tô Ninh một lần lại một lần cẩn thận quan sát nữ nhân trong ngực, cô vươn tay nghịch đám tóc dài đang rơi xuống gò má, nhìn xem vẻ mặt yên tĩnh khi ngủ kia, Tô Ninh trên mặt cũng lộ ra mỉm cười.

Không biết khi nào thì Tô Ninh cũng dần khép lại con mắt, ngoài cửa sổ ban đêm thực yên lặng, ngọn đèn mờ, hết thảy có vẻ như thế tĩnh lặng. Một đêm này là mới bắt đầu sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Một Chút Tâm Động

Tiêu Ý Hàn một giấc ngủ rất say sưa, nàng mơ một giấc mơ đẹp, trên thảo nguyên rộng lớn, sắc cầu vồng chiếu vào trong ánh mắt,

mây trong xanh bầu trời bao la. Hai nữ nhân tóc dài dựa sát vào nhau nằm ở trên cỏ, gió nhẹ thổi qua, cạp vấy phiêu phiêu, khung cảnh vô cùng xinh đẹp...

Tỉnh mộng, Tiêu Ý Hàn mở mắt có chút không biết mình đang ở chỗ nào, nàng nhìn ra sau, liền có không khí tươi mát hút vào trong thân thể, nàng mới nhớ ra là mình đang trong phòng khách sạn, cô bé tên Tô Ninh đang làm gối dựa cho nàng. Tiêu Ý Hàn lấy ra tay cô bé đang khoác lên người nàng, nhẹ nhàng ngồi dậy.

Ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng, nàng chuyển tầm mắt nhìn qua cô gái đang ngủ say, khẽ cau mày , tóc đã tán loạn che ở nửa đôi mắt xinh đẹp, Tiêu Ý Hàn chú ý vươn tay sờ hai bên má cô bé, trong nội tâm lại hiện lên giấc mơ tốt đẹp kia...

Tiêu Ý Hàn hơi chút cử động cơ thể, cảm giác đầu không còn đau , nàng đứng dậy đi đến giá áo cầm lên túi của mình hướng phía cửa đi tới, lúc Tiêu Ý Hàn chạm lên tay cầm cánh cửa, nàng do dự mà ngừng động tác, xoay người một lần nữa đi trở về trước sofa, dùng hai tay ôm nữ hài, đem nàng để nằm ngang trên ghế. Tiêu Ý Hàn đứng ở một bên ý vị thâm trường nhìn Tô Ninh đang mơ ngủ, sau xoay người ra khỏi phòng.

Tô Ninh đang ở trong mộng khẽ động thân thể, cô tìm một tư thế thoải mái tiếp tục ngủ, cô không biết nữ nhân gối lên cô ngủ, người có hương vị ngọt ngào, lúc này đã rời khỏi phòng, nghiêng ngang lái xe rời đi...

Nửa đêm gió có chút mát, Tiêu Ý Hàn xe chạy nhanh trên đường gần như vắng bóng người, nàng mở cửa sổ xe tùy ý gió mát rót vào trong, nàng nghĩ nàng là cần thanh tĩnh...

Về đến nhà Tiêu Ý Hàn đều không đổi trang phục trực tiếp lên lầu hai đi vào phòng con trai, nàng mở đèn đầu giường ngồi ở bên giường nhìn xem bộ dáng con trai đã trưởng thành, hai cánh tay thẳng bé tùy ý đặt bên ngoài mền, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng đắp kín mền, nàng cúi xuống hôn lên cái trán thẳng bé, liền tắt đèn đứng dậy rời đi.

Địa vị cao không nhất định tất cả đều là tốt, không quản người ngủ có rất trẻ, buổi tối giấc ngủ tình huống như thế nào, sáng sớm hôm sau lái xe nhất định sẽ đúng giờ xuất hiện ở trong phòng khách nhà người. Tiêu Ý Hàn quản lý tốt hết thảy, hôn con trai đang ăn điểm tâm rồi đi ra cửa, bắt đầu một ngày bận rộn công tác.

Tiêu Ý Hàn năm nay tuổi ta 34, nhận chức Giang Vịnh thị trưởng hai năm, gia đình của nàng thời đại tham chính, phụ thân của nàng Tiêu Sùng Văn là quan chức lớn, mẫu thân La Tú Anh là Giang Vịnh thị nữ ngân hàng. Cuộc đời của nàng từ lúc sinh ra đã bị người toàn bộ an bài tốt, hết thảy đã hình thành. Nhiều năm như vậy nàng dựa theo sắp xếp của cha mẹ từng bước một đi về phía trước, thẳng đến năm trước nàng rốt cục không phụ sự mong đợi của mọi người ngồi lên vị trí thị trưởng thành phố Giang Vịnh, trở thành nữ thị trưởng trẻ tuổi nhất trong nước.

Lúc nàng 26 tuổi, cha mẹ chỉ hôn nàng gả cho người chồng hiện tại là Lục Hạo Vũ, Lục Hạo Vũ hơn nàng hai tuổi, con một của cục trưởng tài chính Lục nam. Lục Hạo Vũ không tham chính, công tác của hắn cần hắn sống ở nước ngoài, thời gian về nước cũng rất ít. Lục Thần – con trai Tiêu Ý Hàn cùng Lục Hạo Vũ, năm nay tròn sáu tuổi, nhũ danh Iran, hoạt bát sáng sủa.

Tiêu Ý Hàn tính cách biểu hiện ra bên ngoài thoạt nhìn làm cho người ta có loại cảm giác bị áp bách, cộng thêm vẻ mặt nàng luôn lạnh lùng xa cách, thường thường khiến người ta cho rằng khó có thể tiếp cận. Nhưng thật ra nàng là người dễ gần hay nói, tính cách không nóng không vội cùng người thân cận thường thường cũng sẽ biểu hiện ra chút ít hương vị nhẹ nhàng.

Đối với gia đình của nàng, Tiêu Ý Hàn dùng một loại tâm tư bình tĩnh, bởi vì không phải mình làm chủ, cho nên từ đầu đến cuối nàng cùng chồng, tình yêu không đậm đặc mặn mà, Lục Hạo Vũ không nhiều lời lắm, hắn cũng sẽ không đi can thiệp cuộc sống của nàng, cho Tiêu Ý Hàn không gian rất tự do, điểm này làm nàng vừa ý nhất.

Xe rất nhanh liền lái vào chính phủ đại viện, hai gã cảnh vệ hai tay mang theo trắng nõn bao tay, một tay nắm thương một tay tiêu chuẩn kính chào theo nghi thức quân đội. Tiêu Ý Hàn cách cửa sổ xe gập đầu, đây là thói quen của nàng từ khi lên làm thị trưởng, mặc dù cảnh vệ căn bản nhìn không tới.

Suốt cho tới trưa Tiêu Ý Hàn không ngừng ghi ghi phê duyệt các thứ văn kiện, nàng phát hiện hôm nay luôn không thể như bình thường tiến đến trạng thái công tác, trong đầu thỉnh thoảng hiện lên cô bé trong khách sạn Giang Chi Vịnh, cùng tới hôm qua giấc mộng tốt đẹp, cái này khiến nàng nhớ tới thời gian ở nước ngoài học đại học, những chuyện xưa đã bị nàng niêm phong cất vào kho dưới đáy lòng rất nhiều năm bí mật.

Đây là tình huống Tiêu Ý Hàn cảm giác có chút không thích ứng được, như là có gì đó theo trong cơ thể nàng một lần nữa sống lại, hết thảy tới rất đột nhiên, khiến nàng cảm thấy không có cảm giác an toàn. Tiêu Ý Hàn thả xuống văn kiện, ấn phone gọi tới bí thư Giang Minh Kiệt.

Giang Minh Kiệt vốn là người ít nói, năm nay 29 tuổi, tại Giang Vịnh thị chính phủ công tác 4 năm, là Tiêu Ý Hàn một tay mang đến, cũng là một tay đề bạt đi lên. Giang Minh Kiệt đối Tiêu Ý Hàn nói gì nghe nấy, hắn rất cơ linh, hắn biết lúc nào có chuyện nên nói, không có chuyện hắn vĩnh viễn sẽ không nhiều lời một chữ, mà Tiêu Ý Hàn càng thêm vừa ý chính là hắn rất tự hạn chế không có tò mò, như vậy có lợi giúp nàng xử lý một ít công việc ngoại trừ việc tư.

“Người đi điều tra qua cái cái này đây số.” Tiêu Ý Hàn hé ra số điện thoại ghi chép đặt ở trên mặt bàn, “Ta muốn trong nhà nàng tất cả mọi người tư liệu, chủ yếu là nàng, công tác của nàng, việc học của nàng, cuộc sống lúc nhỏ, tiếp xúc qua người nào, càng chi tiết càng tốt.” Tiêu Ý Hàn một hơi nói ra một đồng yêu cầu.

“Vâng, Tiêu thị trưởng.” Giang Minh Kiệt cầm qua ghi chép bỏ vào trong túi áo, nói tiếp: “Ngài buổi chiều đi khu quy hoạch, tài liệu cần thiết ta đều đặt ở ngài trên mặt bàn.”

“Biết rồi, người đi đi, ta muốn mau chóng bắt được kết quả.” Tiêu Ý Hàn hướng về phía Giang Minh Kiệt khoát tay, lại vui đầu vào đồng văn kiện.

Lại nói đến ở khách sạn Giang Chi Vịnh, Tô Ninh, cô gái đơn thuần này liền ngủ đến hơn 8 giờ sáng, thẳng đến mặt trời soi sáng trên mặt của cô, cô mới không thoải mái mà giãy dụa cơ thể tỉnh lại. Cô mở mắt nửa ngày nhìn xem trần nhà lạ lẫm, cánh tay thon dài rất tự nhiên duỗi thẳng.

Tô Ninh mạnh mẽ ngồi dậy, đây không phải nhà cô? Cô cúi đầu nhìn về phía chính mình, áo ngắn tay màu trắng, một đôi giày xăng-đan. Tô Ninh hoàn toàn tỉnh lại, nàng lại trên ghế salon ngủ một đêm, hơn nửa giây cũng không có cỗi.

Quan sát hết chính mình cô quét tầm mắt về phía trong phòng, đèn vẫn sáng, trên bàn trà bày biện rượu đỏ cùng ly rượu, duy chỉ có không thấy nữ thị trưởng quái dị kia.

Đang lúc Tô Ninh nghĩ hoặc, cửa phòng bị đẩy ra, quản lý đi tới. Tô Ninh vội sửa sang tóc tai đang lộn xộn rồi đứng lên.

“Quản lý.”

“Ừ? Ngủ không thoải mái à?” Quản lý đi đến bên người Tô Ninh đánh giá qua một cái, rồi ngồi xuống ghế salon.

“Tiêu thị trường không có ở khách phòng trên lầu?” Nàng ngẩng đầu nhìn Tô Ninh đang đứng hỏi.

“Không có, tối hôm qua thị trường hình như là uống rượu quá nhiều, tại đây nghỉ ngơi một hồi...” Nói đến đây Tô Ninh đột nhiên không biết như thế nào nói tiếp, phòng này chỉ có thể nằm trên sofa, các nàng chính là hai người...

“Quản lý, thực xin lỗi, ta về sau ngủ mất, ta cũng vậy không biết thị trường khi nào thì rồi đi.” Tô Ninh quay mắt về phía quản lý cúi đầu, cô là nhân viên, điểm này cô luôn nhớ kỹ, nhưng cô cảm thấy tối thiểu cô không nên ngủ quên như vậy, người khi nào thì rồi đi đều không biết.

Quản lý đứng lên, đối mặt với cô gái đơn thuần như thế, nàng có chút dờ khóc dờ cười, nàng chăm chú nhìn Tô Ninh vài lần, mỉm cười nói: “Không có việc gì, cho người tại đây ủy khuất cả đêm cũng đủ vất vả, chạy nhanh về nhà nghỉ ngơi đi thôi, hôm nay người cũng không cần đi làm.” nữ quản lý liền nâng lên chân hướng cửa đi ra.

Tô Ninh tranh thủ thời gian đi theo, cô có chút không tin hỏi: “Thật sự? Ta hôm nay có thể ra về rồi?”

“Ừ, có thể, tối hôm qua coi như người tăng ca, hôm nay lãnh lương về nghỉ ngơi, đi thôi.” Nói xong nữ quản lý hướng về phía Tô Ninh cười cười, liền đi ra cửa.

Tô Ninh lập tức cảm giác tâm tình vô cùng vui vẻ, chuyện tình mới vừa rồi còn làm cho cô rối rắm thoáng cái trở nên không quan trọng. Cô khẽ hát đi vào phòng vệ sinh đơn giản rửa mặt, liền thật vui vẻ một đường chạy về nhà...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nhìn Xa

Sau vài ngày, Tô Ninh rất thuận lợi hoàn thành công tác cuối cùng ở khách sạn Giang Chi Vịnh, thị trường giống như trước, từ đêm đó về sau nàng không có xuất hiện qua lần nữa. Tô Ninh ngẫu nhiên sẽ nghĩ đến nàng, cô cũng sẽ nghĩ mãi mà không rõ, vốn chỉ thấy hai lần mà thôi, chính là trong lòng của cô, cái người xa không thể chạm tới kia, lại trở thành một loại khác tồn tại, loại cảm giác này nói không rõ....

Một đêm kia cùng thị trường, Tô Ninh cho rằng các đồng nghiệp nhất định sẽ nói này nọ, nhưng mà lại là không có, chắc do cô chỉ là một người mới, hơn nữa mọi người đều biết cô lập tức sẽ rời đi, cho nên mới có thể làm cho cô bình tĩnh qua vài ngày cuối cùng này.

Công tác ngày cuối, Tô Ninh làm tốt việc bàn giao, xong xuôi hết tất cả, cô đi phòng tài vụ kết toán tiền lương, cùng đồng nghiệp đơn giản nói tạm biệt, xem như hoàn toàn từ biệt Giang Chi Vịnh.

Đi ra khách sạn, hôm nay bầu trời bao la có chút âm u, Tô Ninh đứng ở đường lớn nhìn xem đối diện là khách sạn Giang Chi Vịnh vàng xanh rực rỡ, bị thời tiết ảnh hưởng, trong nội tâm cảm giác có chút bị đè nén, cô nghĩ tới thị trường, người luôn làm cho cô không hiểu được...

Buổi chiều hơn 2 giờ, Tô Ninh đi chợ gần nhà mua thức ăn, cô vòng vo hai vòng mua một cái chân giò lớn cùng cá sống còn có một chút rau dưa, xét qua các công việc cô từng làm thì việc làm thêm tại Giang Chi Vịnh, lợi nhuận là nhiều nhất, cho nên Tô Ninh quyết định cùng người nhà ăn thật ngon để chúc mừng.

Về đến nhà, tiệm sửa xe của ba bà còn chưa có dọn, bà nội ngồi ở cửa ngõ cùng các bà cô hàng xóm trò chuyện việc nhà. Tô Ninh vừa xuất hiện, vài lão bà bắt đầu vây quanh cô hỏi cái này hỏi cái kia, Tô Ninh một tay mang đồ một tay bị lôi kéo, về mặt tươi cười trả lời thượng vàng hạ cám vấn đề.

Cả nhà đang nói chuyện, một giọng nữ rất cao truyền tới: “Ui cha, Ninh Ninh hôm nay cho bà nội mát lòng rồi?”

Tô Ninh nhìn về phía trước, mẹ của Phương Đào đang từ trong ngõ nhỏ đi tới. Mẹ của Phương Đào tính cách có chút đĩnh đạc, thân thể hơi béo, lúc nói chuyện, giọng rất to.

“Di Phương.” Đợi đi đến gần, Tô Ninh lễ phép chào một tiếng.

“Ninh Ninh, sắp đi học lại à? Đến lúc đó cho anh Đào của người đưa người đi.” Di Phương đi đến trước mặt Tô Ninh, rất là yêu thương lấy tay sờ lên tóc của cô.

“Tú, buổi tối để Phương Đào đến nhà ta ăn cơm đi, Ninh Ninh mua nhiều, chúng ta cũng ăn không hết.” Không đợi Tô Ninh đáp lời, Tô bà nội đứng ở một bên, lên tiếng nói ra.

“chờ hần trở về ta sẽ kêu hần qua.” Di Tú nhìn Tô bà nội nói, mắt lại yêu mến nhìn sang Tô Ninh, di hỏi tiếp: “Ninh Ninh, khai giảng là năm ba rồi?”

“Dạ, năm ba.”

“Còn có hai năm là tốt nghiệp, nhanh nhanh, tốt nghiệp cho tốt.” Di Phương mặc dù là hướng về phía Tô Ninh nói chuyện, Tô Ninh như thế nào đều cảm thấy di như là đang tự nói với bản thân.

Tô Ninh nhìn bà nội mặt mũi đang tràn đầy tươi cười, cô mỉm môi không lên tiếng, cô đương nhiên biết rõ ý tứ trong lời nói của di Phương. Mặc dù mọi người chưa từng có chính thức nói qua vấn đề này, có lẽ từ nhỏ đến lớn mọi người trong khu này, ai cũng biết, cô lớn lên là sẽ gả cho Phương Đào, hai người tại trong mắt hai nhà thì phải là thanh mai trúc mã.

Đối với việc này, cá nhân Tô Ninh, thái độ cũng không tích cực nhưng cũng không bài xích, bây giờ cô hết thấy đều dùng việc học làm trọng, cô cảm thấy những sự tình này còn quá sớm. Hơn nữa đối với Phương Đào luôn làm bạn tại bên người, cô không ghét, đơn giản khiến cho mọi người nói cho đã, bọn cô vốn đã thành thói quen.

Tô Ninh cùng bà nội về đến nhà, bắt đầu chuẩn bị cơm tối, chân giò không cần làm, hâm nóng lại là tốt rồi. Bà nội hấp cá, một đạo tòi dung tiểu món ăn. Tô Ninh làm rau trộn, cộng thêm súp cà chua, vô cùng đơn giản bốn món ăn một súp đã được bung lên bàn ăn.

Phương Đào còn chưa có tan tầm liền nhận được điện thoại của mẹ, biết sẽ đi nhà Tô Ninh ăn cơm, hẳn có vẻ rất vui vẻ, tan việc hẳn về nhà thay đổi quần áo, cầm theo món quà đã chuẩn bị cho Tô Ninh, sau lại đi siêu thị mua cho Tô ba ba hai chai rượu ngon, hết thấy chuẩn bị sẵn sàng liền đi tới tiệm sửa xe của Tô ba ba, giúp đỡ thu thập xong xuôi, mới đi theo Tô ba ba về nhà.

bữa cơm có thêm Phương Đào, bốn người ăn rất vui vẻ. Ăn cơm xong mấy người ngồi ở trên ghế salon nói chuyện phiếm, Phương Đào lấy trong túi xách ra một cái hộp đưa tới trên đùi Tô Ninh, nói ra: “Ninh Ninh, tặng cho em, mở ra nhìn xem”

Tô Ninh cầm trong tay một hạt bỏ đào, cô đưa bỏ đào vào trong miệng, có chút ngoài ý muốn nói: “Là cái gì? Không có dịp gì thì tặng

quả làm chi a...” Vừa nói, cô mở ra giấy gói, một cái hộp màu đen hiện ra ở trước mắt, trên mặt hình ảnh là một cái điện thoại.

Tô Ninh vốn rất vui vẻ trên mặt dần dần tối xuống, cô hơi nhíu mi nhìn Phương Đào nói ra: “Anh Tiểu Đào, anh làm gì tặng cho em quà mắc như vậy, em không cần dùng, anh thu về đi.” Tô Ninh ngay cả hình dáng điện thoại cũng không có xem, liền trực tiếp đưa cái hộp về tay Phương Đào.

“Anh ngày hôm qua khỏi công tư, nghỉ em đã sang năm ba, không có điện thoại cũng không thuận tiện, nên đi mua cho em một cái. Cầm đi, không đắt, anh là chính mình chọn mua.” Phương Đào hiển nhiên là trước đó nghĩ đến Tô Ninh sẽ từ chối, hẳn cười hi hi nói.

“Em không muốn, tiền của anh cứ giữ cho tốt, em cũng có tiền lương, nếu cần điện thoại, chính mình tự mua.” Tô Ninh hai tay khoanh trước ngực, ngồi trên ghế salon, trên mặt tràn ngập vẻ không tiếp thu.

“...” Phương Đào thấy Tô Ninh kiên quyết, hẳn đưa ánh mắt hướng sang Tô ba ba, ý tứ tựa hồ muốn nói, “Người mau giúp ta nói hai câu khuyên nhủ có ích a...”

Tô Khải Hồng nhìn con gái một bộ dáng quật cường, hẳn hướng Phương Đào nhếch miệng, nói ra: “Phương Đào, cầm về đi thôi, Ninh Ninh nói rất đúng, nó hiện tại tự mình kiếm tiền, có cần thì để cho chính nó mua, tiền của người giữ lại về sau mua phòng ốc dùng.”

Phương Đào thấy Tô ba ba cũng nói như vậy, hẳn suy nghĩ, liền đem điện thoại thu về. Hẳn lý giải, cô bé này bình thường luôn một bộ dáng mềm yếu, nhưng nội tâm rất mạnh mẽ, nàng không muốn làm chuyện tình, người dù có ép nàng, nàng cũng sẽ không nhượng bộ.

Tiền Phương Đào, Tô Khải Hồng gọi lại Tô Ninh đang muốn vào phòng ngủ, hẳn tiến lên lôi kéo con gái ngồi trên ghế salon.

“Ninh Ninh, ba ba muốn cùng người tâm sự.” Tô Khải Hồng nắm bàn tay có hơi mảnh khảnh của con gái, hốc mắt chậm rãi đỏ lên. Hẳn là đau lòng đứa nhỏ này, 10 tuổi thì không còn mẹ, đi theo hẳn cũng không có hưởng đến cái gì hạnh phúc, vậy mà vẫn học tập tốt lại còn hiếu chuyện...

Bởi vì uống chút rượu, Tô Khải Hồng trong lòng đột nhiên cảm thấy rất có lỗi với con gái...

“Ba ba, ba nghĩ trò chuyện cái gì? Con sẽ trò chuyện với ba.” Tô Ninh đứng dậy rót ly nước ấm cho ba ba, liền dựa sát vào ba ba, cô biết rõ ba ba là vì uống rượu mới muốn cùng cô nói chuyện, ba ba của cô rất ít uống rượu, hai người quan hệ tuy thân cận nhưng cũng không mấy khi tâm sự. Tô Ninh biết rõ, đàn ông không có như phụ nữ, mặc dù là ba ba nghĩ đến, cũng chưa chắc như phụ nữ như vậy toàn bộ nói ra.

Tô Khải Hồng uống một hớp, đối với Tô Ninh nói ra: “Tiểu Đào nói rất đúng, năm ba rồi, người cũng nên mua điện thoại, về sau liên lạc cũng thuận tiện hơn”.

“Uhm, con biết rõ, mai kia liền đi nhìn xem”.

“Đủ tiền không? không đủ ba ba cho người chút ít.”

“Đủ, con cũng không cần phải tốt như vậy, có thể gọi điện là được.” Tô Ninh cười cho ba ba một cái yên tâm. Từ khi cô có thể kiếm tiền, cô vẫn luôn tự quản lý tiền bạc. Tô Ninh rất tiết kiệm, dùng tiền cũng có kế hoạch, bình thường rất ít khi dùng đến, chỉ có lúc học phí không đủ dùng, mới có thể há miệng đòi tiền mà thôi.

“Vậy đi, không đủ dùng thì cùng ba ba nói”

Tô Ninh nhẹ gật đầu, cô chờ ba ba nói tiếp.

“Ninh Ninh, người cũng 21 tuổi, ba ba hỏi người, ở trường học có nam sinh nào tốt hay không?” Tô Khải Hồng sau khi suy nghĩ một chút, liền bắt đầu nói ra vấn đề chính.

“Ba...Ba hỏi cái này làm gì vậy? Là sợ con yêu sớm hay là nghĩ sớm một chút đem con gái gả đi ra ngoài a?” Nghe được ba ba lời nói, Tô Ninh ngồi ngay ngắn, cô làm bộ nghiêm túc nhìn ba ba hỏi.

“Làm gì có, ba ba chính là tùy tiện hỏi, người cũng không nhỏ. Đối với các người những thứ như chuyện tình yêu, vấn đề này không phải rất bình thường sao?” Tô Khải Hồng nghiêng đầu nhìn con gái hỏi ngược lại.

“Ha ha, ba ba cũng biết nói vậy a?” Tô Ninh buông lỏng biểu lộ, ha ha nở nụ cười.

“Tai nghe mục nhuộm!” Tô Khải Hồng nhướn mày, nhìn con gái nhỏ ra bốn chữ.

“Được rồi, con cùng ba thẳng thắn, nói đi, ba ba muốn biết cái gì?” Tô Ninh ra vẻ người thẳng thắn rồi, tiếp theo chuẩn bị bắt đầu trả lời câu hỏi.

“Người đối với Tiểu Đào thấy thế nào?” Tô Khải Hồng vừa nghe con gái nói, sắc mặt hần lập tức có chút bất quá, nhỏ giọng hỏi.

Tô Ninh nhếch miệng, cô biết vấn đề nhất định là vì anh Tiểu Đào.

“Ba ba, hôm nay chúng ta đã nói đến đây, con liền nói cho ba ý nghĩ của con. Anh Đào là người rất tốt, đối với con cũng rất tốt, từ nhỏ đến lớn đều rất chiều cô con, con biết rõ tất cả mọi người cảm thấy cuối cùng con hẳn là muốn gả cho hẳn.” Tô Ninh xoay đầu tựa vào trên ghế salon, có chút suy nghĩ nói tiếp: “Nhưng mà ba ba, con chỉ xem anh Đào như người thân của mình mà thôi, con không xác định đây có phải là tình yêu không, hơn nữa hẳn cũng chưa từng nói với con phương diện chủ đề này. Cho nên, nếu có một ngày con yêu người khác, không quản người khác nói như thế nào, ba ba không được phản đối.” Nói xong lời cuối cùng, Tô Ninh hướng ba ba bĩu môi ra mệnh lệnh.

Tô Khải Hồng cau mày nghĩ một lát, hẳn là rất vừa ý Phương Đào, nhưng con gái bây giờ còn chưa có tốt nghiệp, sự tình về sau thật đúng là chưa biết được. Nghĩ vậy hẳn nhìn Tô Ninh cười cười nói ra: “Hiểu rồi, ba cũng không hỏi, bất quá nói sau, ba ba cũng không can thiệp người, nhưng là người cũng phải tìm người không sai biệt lắm, đừng học chị Hồng [nhà hàng xóm Tô Ninh], mang những người không đúng đắn đáng về lưu manh trở về.”

“Haha...” Nghe ba ba nói, Tô Ninh nở nụ cười ra. “Con biết rồi, con làm sao như vậy, ba phải tin tưởng ánh mắt của con gái ba a”

“Ừ, biết rõ là được, bất quá nếu có thể, ba ba hi vọng người có thể với Tiểu Đào cùng nhau, tối thiểu ba tin hẳn có thể cho người cuộc sống tốt.”

“Được rồi, được rồi, con biết rồi, bây giờ nói những lời này quá sớm.” Nói dứt lời, Tô Ninh đứng dậy, cô nắm tay ba ba kéo lên. “Nhanh lên tắm rửa ngủ đi, nhìn ba cao thấp mí mắt đều sắp dập lại.”

“Ta nào có, rõ ràng là người mệt nhọc...” Tô Khải Hồng bị con gái lôi kéo đi về phòng ngủ, hẳn vừa đi vừa còn phân bác...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chuyện Mua Điện Thoại

Hoàn thành công tác, ngày hôm sau, Tô Ninh cùng bà nội ở nhà quét dọn phòng ở cả ngày. Sau khi đi học, chuyện tình bề bộn rất nhiều, bà nội lớn tuổi, đi đứng dù sao không tiện lợi, cô nghĩ thừa dịp nghỉ ngơi mấy ngày nay phụ giúp dọn dẹp nhà cửa cho tốt.

Sau một ngày Tô Ninh hẹn bạn thân của mình chuẩn bị đi dạo phố, thuận tiện mua điện thoại. Khu nhà Tô Ninh mặc dù không phải khu nhà giàu, nhưng là tại thành phố nhỏ Giang Vịnh cũng coi như là khu vực trung tâm. Cho nên mỗi lần cô hẹn bạn, mọi người đều là đến nhà cô tập hợp rồi cùng đi.

Ném qua điểm tâm sáng, Tô Ninh vừa dọn dẹp xong bát đĩa, quần áo còn chưa kịp thay, trong hành lang đã truyền đến hi hi ha ha tiếng cười nói. Không cần nghĩ Tô Ninh cũng biết, bạn của cô đã đến. Không đợi có người gõ cửa, Tô Ninh liền đem cửa mở ra, cô đứng ở cạnh cửa cười ha ha nhìn hai nữ sinh đi tới.

“Dịch Dương, từ thật xa đã nghe thấy thanh âm của người, mỗi lần âm thanh đều cao như vậy...” Tô Ninh đối với một nữ sinh có chút oán trách nói.

“Ta nói nàng giảm bớt âm lượng, nàng không nghe, cái này sáng sớm ảnh hưởng đến người khác nhiều không tốt.” nữ sinh khác mắt liếc nhìn người được gọi là Dịch Dương, phụ họa theo lời Tô Ninh.

“Ai nha, được rồi được rồi, ta biết rồi mà...” Dịch Dương lơ đãng đẩy ra Tô Ninh, hai chân cạo tháo dưới chân giày thể thao, nàng dè dặt cũng không

mang, trực tiếp đi vào phòng khách.

“Dịch Dương, người mang dép vào cho ta”. Ngoài cửa nữ sinh kia nhìn thấy Dịch Dương như vậy, liền lên giọng hô.

“Ai cần người lo, lần nào cũng giống như mấy bà tám”. Dịch Dương ngồi tốt trên ghế salon nói vọng ra.

“Na Na, đừng để ý tới nàng, mau vào đi.” Tô Ninh lôi kéo tay bạn đem nàng đưa vào trong phòng, đóng cửa lại, cô cầm hai đôi dép lê, một đôi đưa cho Na Na, cầm một đôi khác vào phòng khách đặt ở dưới chân Dịch Dương.

“Các người ngồi chơi một hồi, ta lập tức thay đồ.” Tô Ninh mắt thấy hai cô bạn thân lại bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ một dạng muốn cãi nhau, cô tranh thủ thời gian chạy vào phòng ngủ, hai người này không có việc gì liền chỉ choé, nhưng như thế nào cảm tình lại tốt như vậy.

Tô Ninh ăn mặc chỉnh tề nhìn vào gương, chỉ nghe thấy trong nhà truyền đến tiếng cười lớn của Dịch Dương. Được, lại hoà hảo tốt đẹp rồi, Tô Ninh nghĩ thầm. Như vậy kịch ở trường học một ngày có thể diễn đi diễn lại tám mươi lần, hiện tại cô cũng chẳng quan tâm.

Dịch Dương cùng Tôn Hồng Na là bạn học Tô Ninh, sau ba người lại thi vào cùng một trường, tuy chuyên ngành học khác nhau, nhưng nhiều năm cảm tình đã thành thói quen giúp đỡ lẫn nhau, ba người chỉ cần có thời gian sẽ tụ cùng một chỗ, mặc dù không làm gì nhiều, chỉ đấu võ mồm cũng là thật vui vẻ.

Dịch Dương tính tình nóng nảy, có chút nam tính, bình thường cũng luôn không câu nệ tiểu tiết. Tôn Hồng Na ngược lại cùng Tô Ninh tính tình rất giống nhau, hai người đều ít lời, đáng về điệu dáng nói chung chính là dạng con gái ngoan ngoãn. Ba người cùng một chỗ, hơn phân nửa đều là Dịch Dương nói nhiều hơn, người nàng sáng sủa nói chuyện cũng dí dỏm. Tôn Hồng Na luôn răn dạy Dịch Dương vài câu, Dịch Dương tuy mỗi lần đều phản bác, biểu hiện ra bộ dạng cực kỳ không kiên nhẫn, nhưng là nàng biết lập tức thu liễm hành vi của mình. Mỗi lần như vậy, Tô Ninh luôn ở một bên cười không ra tiếng, haha nhìn xem hai cô bạn đùa giỡn lẫn nhau.

Ba người sáng sớm ra khỏi nhà, trước đi dạo quần áo, sau lại cùng Na Na đi mua giày, mấy gái đi dạo phố thời gian luôn qua rất nhanh, đương lúc Dịch Dương trong tay xách đầy các loại bao túi, ngoài miệng bắt đầu kêu khổ thấu trời thì đã đến giờ ăn trưa. Ba người đi vào trung tâm ăn uống, vừa ăn cơm vừa ngồi nghỉ.

Mỗi lần đi dạo phố chỉ cần có Dịch Dương, các nàng cũng sẽ không đi dạo hết một ngày, Dịch Dương là siêu cấp không thích đi dạo phố. Mặc dù như vậy, nếu như Tô Ninh cùng Na Na, hai người một mình đi ra không hên nàng, nàng còn có thể rất không cao hứng. Cho nên không có biện pháp, buổi chiều Tô Ninh tính toán thẳng đến khu điện thoại, mua điện thoại rồi trở về.

“Ninh Ninh, người nghe ta, mua cái điện thoại tốt, đầy đủ chức năng, thời gian pin cũng dài.” Còn chưa tới khu mua điện thoại Dịch Dương đã bắt đầu tận tình khuyên bảo Tô Ninh mua gì.

“Đúng vậy, người nếu không có tiền ta cho người mượn.” Na Na ở một bên nói theo.

Tô Ninh giữ im lặng nghe hai bạn nói, cô ấn nút thang máy, quay đầu nói ra: “Na Na không cần, ta liền mua loại mấy trăm đồng là được, điện thoại không phải là chỉ cần gọi được sao? muốn nhiều như vậy chức năng làm gì?”

Vừa nói chuyện, thang máy đã đến. Lúc này trong thang máy đã đứng đầy người, Tô Ninh ba người các nàng đành phải đứng ở phía trước nhất sát cửa.

”Điện thoại mấy trăm đồng như thế nào cầm trên tay a? Người xem xem bạn cùng lớp, cái nào cũng ít nhất hai ngàn, mặc kệ một hồi ta làm chủ cho người, ta giúp người chọn.” Dịch Dương nhìn không được đề cao thanh âm.

Tôn Hồng Na trừng mắt, Dịch Dương liền lấy tay che miệng, nàng cũng biết thanh âm của nàng lớn, không cần quay đầu lại cũng biết tất cả người trong thang máy nhất định đều đang nhìn nàng.

“Mẹ ơi, trong đây thật nhiều người a, con muốn ra ngoài.” Lúc này giọng trẻ con non nớt trong thang máy truyền ra, theo sau là giọng phụ nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Iran ngoan, lập tức đến”.

Tô Ninh hiếu kỳ quay đầu lại nhìn, có nhiều người chiều cao không đồng nhất đứng ở bên trong, cô cũng biết xấu hổ nên không nhìn kỹ. Chính là, cô làm sao nghe được lời người phụ nữ vừa nói thanh âm như vậy quen tai đi.

Thang máy ngừng lại, Tô Ninh theo hai người đi ra, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, đứng ở tận cùng bên trong là hai người đàn ông vẻ mặt nghiêm túc mang giấy tây, người nam đứng cạnh một phụ nữ, người nữ kia mang theo kính râm thật to, trong ngực ôm một đứa nhỏ cỡ 5,6 tuổi. Lúc này, hai tay đứa nhỏ ôm cổ người nữ đang nói cái gì đó, cho nên Tô Ninh thấy không rõ tướng mạo người này. Tô Ninh quay đầu, trong lòng suy nghĩ, người địa vị cao như vậy làm sao có khả năng xuất hiện tại nơi này, lại còn ôm đứa nhỏ. Mặc dù là nàng có thể tới đi dạo thương xá cũng không cần cùng mọi người chen chúc trong thang máy a...

Ba người chậm chạp hướng quầy điện thoại đi đến, hôm nay không phải cuối tuần thương xá không có nhiều người. Mới vừa đi được vài bước, Tô Ninh liền chú ý đến người đàn ông vừa rồi cô nhìn thấy trong thang máy vượt qua các cô, bước nhanh hướng quầy điện thoại đi động. Tô Ninh quay đầu lại, người nữ vừa rồi ôm đứa nhỏ đã không còn thấy tung tích.

“Làm sao vậy? Ninh Ninh.” Na Na thấy Tô Ninh luôn quay đầu lại nhìn, lên tiếng hỏi.

Tô Ninh ôm cánh tay Na Na nói :”Không có việc gì, vừa rồi giống như trông thấy người quen, có thể là nhìn lầm.”

Dịch Dương ở một bên cũng nhìn chung quanh một chút, sau nhếch miệng, trước các nàng một bước hướng quầy điện thoại đi đến.

“Ngươi làm gì cản trở ta?” Dịch Dương có chút thanh âm nóng nảy làm Tô Ninh chú ý.

Tô Ninh cùng Na Na đi sau Dịch Dương vài bước, thấy Dịch Dương đứng ở trên bậc thang đang theo người bán hàng nói chuyện.

“Làm sao vậy Dịch Dương ?” Tô Ninh đi mau vài bước, nàng đứng ở Dịch Dương bên người hỏi.

“Không biết, người này không cho ta vào, nói ta chờ một chút.” Dịch Dương tức giận nói, hiển nhiên là đang sinh khí.

Tôn Hồng Na đi đến Dịch Dương bên người, nàng giật nhẹ Dịch Dương ống tay áo, mắt hướng người bán hàng hỏi:”Nhu thế nào? Có vấn đề gì sao?”

“Không có, xin hỏi trong các người ai là Tô Ninh Tô tiểu thư?” Nam bán hàng vẻ mặt mỉm cười, khẩu khí tràn đầy tôn kính.

“Là ta, làm sao vậy?” Tô Ninh nhìn hai người bạn, đối với người bán hàng hỏi.

“Tô tiểu thư mời vào a.” Nói xong người bán hàng làm tư thế mời chào.

“Đi đâu?” Tô Ninh đứng không nhúc nhích, cô không biết hiện tại là cái gì tình huống.

“Tô Ninh ngươi quen biết hắn?” Dịch Dương vẻ mặt địch ý nhìn người bán hàng liếc, nàng quay đầu hỏi Tô Ninh.

Tô Ninh lắc đầu.

“Vị tiên sinh này, để cho chúng ta đi theo ngươi, tôi thiếu ngươi phải nói lý do đi?” Dịch Dương nhướng mày đối với người bán hàng nói.

“Là như thế này, vừa mới có vị tiên sinh đến, nói Tô tiểu thư đến mua điện thoại, làm cho nàng đến quầy chúng tôi tùy ý chọn, tiền đã chi trả xong rồi.” Người bán hàng nhìn ba người vẻ mặt nghi hoặc mà giải thích.

“Hả?” Dịch Dương phát ra tiếng, quay đầu nhìn Tô Ninh, rồi lại nhìn Na Na đang đồng dạng khó hiểu, lên tiếng nói :”Tình huống gì đây? Ninh Ninh, ngươi chừng nào thì có bạn trai? Chúng ta như thế nào không biết.”

“Đúng vậy? Ninh Ninh, chuyện gì xảy ra a ?” Na Na cũng theo hỏi.

Tô Ninh như suy nghĩ nhìn chung quanh một chút, cô nhớ tới giọng nữ lạnh lùng trong thang máy mới vừa rồi. Tô Ninh nhìn người bán hàng hỏi:”Người đàn ông kia trông thế nào? Có phải là mặc quần tây áo ngắn tay?”

“Đúng vậy, trang phục công chức, biểu lộ rất nghiêm túc , còn đeo kính râm.”

Tô Ninh đảo mắt, cô hiện tại có thể xác định giọng nữ vừa mới nghe thấy là thị trưởng . Cô nhận thức tất cả mọi người, chỉ có cái kia có chút kỳ quái thị trưởng đại nhân lúc ra ngoài bên người sẽ mang theo tùy tùng . Chính là Tô Ninh nghĩ mãi mà không rõ, nếu quả thật chính là thị trưởng, tại sao phải giúp cô trả tiền mua điện thoại di động? Chẳng lẽ là nghe thấy Dịch Dương nói lời vừa rồi? Chính là coi như nghe thấy Dịch Dương nói, hai nàng không thân chẳng quen cũng không cần phải như vậy a? Tô Ninh trăm mối vẫn không có cách lý giải, thị trưởng đại nhân này mỗi lần đều làm cho cô cảm thấy kỳ quái... Tô Ninh vẻ mặt không biết rõ tình hình nhìn về phía hai người bạn đang chờ cô trả lời, bất đắc dĩ nói:”Ta cũng vậy không biết là ai.” Tô Ninh quyết định không đem lời thật nói ra, cái này thật là làm cho người ta không thể tin được , huống hồ đối phương lại là Giang Vịnh thị trưởng, đừng nói người khác là ngay chính cô đến bây giờ cũng không dám tin tưởng đó là sự thật, thị trưởng đại nhân lại sẽ bỏ tiền cho cô – một người dân bình thường - mua điện thoại di động...

“Đi thôi, bất kể hắn là ai không cần biết rõ, có người trả tiền còn không tốt sao, đi...” Dịch Dương thấy hai người đều sững sờ tại chỗ, nàng lôi kéo hai bạn hướng vào trong quầy điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Lời Mời Ngoài Dự Định

Người bán hàng dẫn đường, Tô Ninh bị động đi theo, cô suy nghĩ cái này điện thoại là muốn hay không đây? Cô không phải loại người có thể tùy tiện tiếp nhận đồ người khác, chính là cô ần ần biết người này là ai, nếu quả thật cô đoán đúng thì muốn như thế nào từ chối đây?

Đang lúc Dịch Dương cùng Tôn Hồng Na cao hứng bừng bừng chọn lựa, Giang Minh Kiệt [thị trưởng bí thư] đã trở lại. Hắn đứng ở ba người không xa

đánh giá trước mắt ba cô gái, sau đó không lâu ánh mắt liền nhìn sang Tô Ninh thật sự rất cuộc không muốn dời đi. Quả nhiên đối diện thực tế phải đẹp hơn rất nhiều, đáng người cao gầy dịu dàng, cô bé này hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn bạn gái củ hủ. Giang Minh Kiệt trong lòng thầm nghĩ, đồng thời cũng bắt đầu cảm thấy tò mò, cô bé trong sáng xinh đẹp này rốt cuộc cùng thị trường là quan hệ như thế nào? Mà thị trường lại đối đãi tốt như thế....

“Tiên sinh hảo, muốn hay không ngồi đợi, các nàng đang chọn lựa.” Nam bán hàng trông thấy người thanh toán xuất hiện, hủ liền chạy tới ân cần.

Giang Minh Kiệt nhẹ gật đầu, liền vượt qua người bán hàng đi đến trước mặt Tô Ninh ba người, hủ tháo xuống kính râm, rất lịch sự hướng về phía Dịch Dương cùng Tôn Hồng Na cười cười sau liền nhìn xem Tô Ninh hỏi: “Như thế nào? Có hay không yêu thích?” Giang Minh Kiệt thanh âm rất hiền từ cộng thêm vẻ mặt tươi cười, người bên ngoài nhìn ở trong mắt thật sự cho là hủ đang quan tâm bạn gái của mình.

“Ninh Ninh...” Tôn Hồng Na hướng ánh mắt nhìn Tô Ninh kêu một tiếng.

Nghe thấy người đàn ông trước mặt nói, Tô Ninh đầu tiên là sững sờ, sau lập tức phản ứng, cô không có trả lời Tôn Hồng Na mà là nhìn Giang Minh Kiệt mở miệng hỏi: “Xin hỏi người là?”

Giang Minh Kiệt hiển nhiên thấy Tô Ninh gặp chuyện như vậy tình tảo rất hài lòng, trên mặt hủ càng lộ vẻ cười lớn nói: “Ta cũng là phụng mệnh làm việc, tin tưởng Tô tiểu thư biết rõ lãnh đạo của ta là ai a?” Giang Minh Kiệt cố ý đem lãnh đạo hai chữ nói nặng, hủ nhìn Tô Ninh đang nhú mày. Bước đến trước quầy, hủ qua lại nhìn nhìn, liền làm cho người bán hàng đi lấy loại mới nhất một lần nữa đi trở về Tô Ninh trước mặt.

“Ta còn thực sợ người không tiếp thụ, cho nên quay trở lại đây. Cái này điện thoại em gái của ta chính là ưu ái thật lâu, chắc là con gái các người đều yêu thích, cho nên lấy cái này đi”. Vừa nói Giang Minh Kiệt vừa vươn tay đưa cái hộp tới trước mặt Tô Ninh.

Giang Minh Kiệt nhìn xem Tô Ninh phản ứng, hủ trông thấy Tô Ninh không có gì động tĩnh, liền nói thêm: “Ta cũng chỉ là nghe lệnh làm việc, kính xin Tô tiểu thư không cần phải khó xử”.

Giang Minh Kiệt đưa tới cái hộp Tô Ninh cũng không có đưa tay ra đón, cô vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không có ý tứ, chỉ sợ thật sự sẽ làm người khó xử. Mời về chuyển lời lãnh đạo các người, tâm ý ta nhận, chính là ta không có thói quen tùy tiện nhận quà cáp của người khác.” Tô Ninh nói xong lời này cũng không có ý định dây dưa, cô kéo tay Tôn Hồng Na kêu Dịch Dương một tiếng liền đi ra ngoài.

Tôn Hồng Na bị Tô Ninh lôi kéo nhanh chân bước, nàng quay đầu lại nhìn nhìn người đàn ông, nhỏ giọng hỏi: “Ninh Ninh, chuyện gì xảy ra a? Cái gì lãnh đạo a? Người chừng nào thì tiếp xúc được người như vậy rồi?”

“Tô Ninh, người nói gì đi chứ” Dịch Dương cũng lên tiếng.

“Trở về nói với các người sau.” Tô Ninh cũng rất muốn biết tại sao phát sinh tình huống này, chính là hiện tại cô không có thời gian nghĩ cũng không còn tâm tình giải thích, hiện tại cô thầm nghĩ nhanh lên về nhà.

Giang Minh Kiệt quả nhiên không đợi bọn người Tô Ninh đi xa ra ngoài, hủ liền nện bước nhanh đuổi theo, hủ thấy Tô Ninh cũng không để ý tới mình, nên cùng cô vừa đi vừa nói: “Tô tiểu thư, người không phải không biết chúng ta lãnh đạo là ai a? Người cảm thấy người như vậy rõ ràng từ chối nàng, là tốt sao?”

Tô Ninh vốn đi vô cùng nhanh, nghe thấy lời này cô chần chờ một chút, rồi liền bước nhanh hơn đi thẳng về phía trước. Cô chán ghét loại giọng điệu này, cô cũng lười để ý tới, lời này từ trong miệng hủ nói ra, như thế nào nghe đều có loại cảm giác ép người...

Tiêu Ý Hàn xế chiều hôm nay không có chuyện gì, nàng mang theo Iran đến thương xá mua món đồ chơi không nghĩ tới tại trong thang máy đụng phải Tô Ninh, còn nghe thấy lời bạn Tô Ninh nói. Lúc ấy Tiêu Ý Hàn không hề nghĩ ngợi liền phải cấp dưới trực tiếp đi tính tiền cho Tô Ninh, sau đó nàng ra thương xá ngồi vào trong xe, về sau mới cảm thấy có chút không ổn, như vậy sẽ làm cô bé khó xử. Cuối cùng Tiêu Ý Hàn an ủi chính mình, coi như là đối một đêm kia Tô Ninh cùng tại bên người cảm ơn, còn có hơn nữa nàng đối cô bé này có thiện cảm a. Tiêu Ý Hàn cười khổ, bao nhiêu năm không có làm qua chuyện tình xúc động như vậy

Tiêu Ý Hàn ngồi ở trong xe, 20 phút, Giang Minh Kiệt còn chưa có đi ra. Không quan tâm người địa vị cao bao nhiêu, tiền tài nhiều hay ít, là người đều có cảm tính thời điểm, ví như lúc này Tiêu Ý Hàn, nàng nghĩ mãi mà không rõ chính mình rốt rồi không có việc gì làm mua cho người ta cái gì điện thoại hiển cái gì ân cần a? Hơn nữa chính mình còn không lộ diện, ngồi ở trong xe tăng thêm phiền não.

25 phút đồng hồ sau, Tiêu Ý Hàn quyết định tự mình đi nhìn xem, nàng làm cho bảo mẫu mang theo Iran về nhà trước. Dù sao món đồ chơi cũng mua xong, lúc này Iran chính là bụng lấy đồ chơi mới của mình, cùng mẹ nói gặp lại sau, tiểu tử kia đầu đều không có ngẩng lên. Tiêu Ý Hàn cảm giác rất bất đắc dĩ, đứa nhỏ này rõ ràng là không quá thân thiết. Cũng khó trách, Iran lớn như vậy, nàng có rất ít thời gian ở cùng, mỗi ngày đều là tại lúc con đang ngủ, nàng mới có thời gian ngồi ở bên giường thân cận nó, chính là trong lúc ngủ mơ tiêu Iran căn bản là cảm thụ không đến...

Tiêu Ý Hàn hôm nay ăn mặc vô cùng có dáng vẻ nữ vương, áo somi màu đen, quần ống rộng, chân mang giày cao gót 5 phân, tóc như trước rất chỉnh tề, mang trên mặt thật to kính râm. Cả người thoát nhìn khí tràng mười phần, nàng đi ở trên đường thật đúng là không dễ bị người nhận ra thân phận.

Tiêu Ý Hàn mới đi vào thương xá, từ xa đã nhìn thấy Tô Ninh cùng bạn nàng, rất nhanh hướng nàng đi tới, mà Giang đại bí thư đáng thương của chúng ta, tay cầm theo cái gói to không ngừng nói gì đó. Xem bộ dáng của các nàng rất hiển nhiên là cô bé cự tuyệt ý tốt của nàng, Tiêu Ý Hàn trông thấy người bình thường rất ít lời – Giang Minh Kiệt đang cố gắng khuyên bảo một cô gái hoàn toàn không để ý mặt mũi của mình, khoe miệng không tự giác hướng lên mở ra một cái thú vị mỉm cười. Tuy đây là lần đầu tiên bị người cự tuyệt, nhưng điểm này nàng cũng không thêm để ý, Tiêu Ý Hàn cười cười giẫm giày cao gót hướng phía mấy người đi tới.

Tiêu Ý Hàn đón Tô Ninh phương hướng ngăn cản đường đi của các nàng, nàng dừng bước lộ ra thật to kính râm, khoảng cách gần nhìn trước mắt khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, không biết như thế nào tâm tình của nàng đột nhiên trở nên nhẹ nhàng. Cô bé này quả nhiên rất hợp mắt nàng. Tiêu Ý Hàn cảm thấy nàng mỗi một lần gặp Tô Ninh sẽ có thêm một phần ý nghĩ này, bất luận là tướng mạo cô bé hay là tính cách có chút quật cường của cô.

Giang Minh Kiệt trông thấy thị trường xuất hiện, hẳn biết vậy nên dễ dàng không ít, cô bé này dầu muối không vào a, hẳn nói nhiều như vậy một câu đều không đáp lại. Giờ thì tốt lắm, thị trường đại nhân tự mình đến, nhiệm vụ của hắn cũng đã xong. Giang Minh Kiệt hướng về phía thị trường nhẹ gật đầu, cầm gói đồ to đưa cho thị trường, cũng rất là cung kính đứng qua một bên.

Tô Ninh trông thấy người phụ nữ trước mặt, cô sững sốt một chút, đối mặt người như vậy ngay từ đầu cô thật đúng là không nhận ra. Khi cô nhìn thấy hành động của Giang Minh Kiệt, cô hoàn toàn biết rằng, mỹ nữ khí khái trước mắt này đúng là thị trường đại nhân. Kịp phản ứng, Tô Ninh lập tức tan mất giận dữ trên mặt, bất kể như thế nào đối phương là thị trường cao quý, đây chính là chức quan lớn nhất thành phố Giang Vịnh, cô – một thường dân nho nhỏ thật sự đắc tội không nổi.

“Tiêu...” Tô Ninh “Thị trường” Hai chữ còn không có nói ra, liền bị cắt đứt.

“Chào em Tô Ninh, chúng ta lại gặp mặt.” Tiêu Ý Hàn thấy vẻ mặt Tô Ninh, biết là cô muốn hô thị trường, liền rất thức thời đuổi ra tay phải của mình cũng lên tiếng cắt đứt lời Tô Ninh.

“A..Chào chị.” Tô Ninh có chút đầu óc không thông, cô không biết thị trường đây là làm cái gì? Đem đồ trong gian phòng cũng không có thấy nàng muốn cùng chính mình nắm tay a, Tô Ninh có chút vờn tay bắt tay thị trường, hơi lạnh xúc cảm làm cho cô có chút khản trương, cũng chính vì thân phận của đối phương.

Tiêu Ý Hàn tuy mang theo kính râm nhưng từ lúc nàng xuất hiện trên mặt rõ ràng vẫn là tươi cười, nàng nói lỏng tay Tô Ninh, nhìn nhìn hai cô bé bên người Tô Ninh, rồi nói ra: “Băng hữu của em? Nếu như không có chuyện gì, tôi mời các em đi quán cà phê ngồi một chút a!”

Nghe thấy Tiêu Ý Hàn đề nghị, Tô Ninh lúc này xem như hoàn toàn ngây ngẩn cả người, rốt cuộc là tình huống gì? Thị trường mời cô cùng bạn học cùng uống cà phê? Tô Ninh nhìn sang hai cô bạn, Tôn Hồng Na cũng đang dùng ánh mắt cực kỳ thắc mắc nhìn xem cô, mà một bên Dịch Dương, từ lúc thị trường xuất hiện, một khắc liền một mực ánh mắt lóe sáng nhìn chằm chằm thị trường. Tô Ninh hung hăng trừng Dịch Dương, cô biết rõ Dịch Dương là ưa thích phụ nữ, hơn nữa đối thị trường như vậy nữ vương khí chất mười phần mỹ nữ không có nửa điểm sức miễn dịch, nhưng nàng cũng không cần như vậy rõ ràng a, vẻ mặt bị ôi thiếu điều muốn chảy ra nước miếng. Tô Ninh trong nội tâm không vừa bụng, nghĩ nếu để cho Dịch Dương biết rõ mỹ nữ trước mắt nàng là Giang Vịnh thị trường, nàng kia cái cảm mà không kinh hãi rớt xuống mới là chuyện lạ.

Bên kia Giang Minh Kiệt ngược lại có vẻ rất lãnh nhạt, không hề là người trải qua sóng to gió lớn. Hắn thấy đối diện ba cái tiểu cô nương đều các loại biểu lộ không có trả lời thị trường vấn đề, liền đối với Tiêu Ý Hàn cẩn thận hỏi: “Lãnh đạo, có muốn hay không ta đi đặt chỗ trước?”

“Người trước trở về đi, có chuyện ta lại gọi người.” Tiêu Ý Hàn không quay đầu lại mà khoát tay, nàng một mực nhìn Tô Ninh chờ quyết định của cô.

Giang Minh Kiệt biết mình nên ly khai, hắn đáp lời thị trường, hướng Tô Ninh ba người cười cười liền xoay người rồi đi.

Tô Ninh trông thấy người đàn ông kia đi, mà thị trường lại như cũ đứng đối diện nhìn cô, cô chỉ biết vô luận như thế nào cái này cà phê là nhất định phải đi uống, tuy cho tới bây giờ cô chưa từng sợ qua người phụ nữ trước mắt, nhưng nàng thân là Giang Vịnh thị trường, cô đương nhiên là nhất định phải nghe, mà thị trường đại nhân mời cô cũng là tuyệt đối không dám từ chối...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chậm Rãi Tới Gần Em

Nghe thấy người nữ trước mặt nói, Tôn Hồng Na cầm tay Tô Ninh, động tác này rất tự nhiên mà lại không một tiếng động. Tô Ninh cũng không có quay đầu, cầm tay Tôn Hồng Na. Dịch Dương đứng ở hai nàng bên người, lúc này thu hồi tầm mắt vô cùng chờ mong nhìn xem Tô Ninh, trên mặt tràn ngập “Ta nghĩ đi”.

Tiêu Ý Hàn mở ra thật to kính râm liền nhìn Tô Ninh, nhú mày.

“Tô Ninh, bằng không các người đi thôi, một hồi ta còn có chút việc.” Tôn Hồng Na nắm tay Tô Ninh làm cho cô quay mặt về phía mình, chăm chú nói. Nàng tuy không biết người phụ nữ này cùng Tô Ninh là quan hệ thế nào, nhưng là nàng có thể nhìn ra cô ta chính là chủ yếu chỉ mời Ninh Ninh.

Dịch Dương vừa nghe lời này, lập tức dựng thẳng người, nàng vừa định kháng nghị, liền bị Tôn Hồng Na hung hăng trợn mắt nhìn, xem vẻ mặt nghiêm túc của cô bạn, nàng cũng biết chuyện đành ngậm miệng lại.

Tô Ninh nhìn Tôn Hồng Na trừng Dịch Dương, cô thu hồi tầm mắt nhìn về thị trường đại nhân, trên mặt chính là “Người thắng” biểu hiện.

Tiêu Ý Hàn khẽ cong khóe miệng, nàng cũng không nhiều lời, xoay người hướng ngoài cửa đi ra. Tô Ninh đi theo phía sau nàng, hai người thủy chung

bảo trì một đoạn ngắn khoảng cách an toàn, mãi cho đến xe Tiêu Ý Hàn.

Tô Ninh ngồi ở vị trí kế bên tài xế nhìn ra ngoài cửa xe xuất thần, trong xe có nhàn nhạt mùi chanh thơm cùng âm nhạc nhẹ nhàng, rất nhanh Tô Ninh liền buồn lòng tâm tình. Cô quay đầu nhìn về phía thị trường đang yên tĩnh lái xe, Tô Ninh không biết thị trường đang suy nghĩ gì? Người này càng ngày càng thần bí. Vốn là đi thương xá mua điện thoại, liền trở thành ngồi trên xe thị trường không biết bị đưa đến quán cà phê nào. Đối với hết thảy sự tình này, Tô Ninh cảm giác rất bất đắc dĩ, từ đầu đến cuối cô đều không có cơ hội nói chuyện. Duy nhất có thể làm cho cô thoải mái chút ít, chính là lúc này đôi mắt như vậy một người rất yên tĩnh, mặc dù là thân phận nàng cao quý, Tô Ninh cũng không giống lúc trước khấn trương như vậy.

Xe dừng lại địa phương mà Tô Ninh không phải rất quen thuộc, nơi này cách nhà của cô có chút xa, mà trường học cô cũng không gần, cô chưa có tới qua mấy lần. Tô Ninh trông thấy thị trường vừa tắt máy xe, bên ngoài cửa xe cũng đã đứng hai gã bảo vệ, cô chưa kịp mở, cửa xe đã bị mở ra.

“Đến, xuống xe a.” Tiêu Ý Hàn nghiêng người mở dây an toàn cho Tô Ninh, rồi liền bước xuống xe.

Tô Ninh xuống xe, ngẩng đầu đã nhìn thấy tòa nhà rất có phong cách châu Âu, nhà hàng Tây trước mắt, nghe thấy sau lưng tiếng xe vang lên. Tô Ninh quay đầu nhìn lại, xe đã được người lái tới trước cửa nhà hàng.

Tiêu Ý Hàn trông thấy cô bé đứng ở trước cửa trong mắt có nghi hoặc, nàng đi đến bên người cô bé nói ra: “Một mực bị Iran quán quít lấy, tôi còn chưa ăn cơm trưa, không ngại chứ?” Tiêu Ý Hàn tiếng nói như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng giọng điệu thật là ôn nhu rất nhiều.

Tô Ninh lắc đầu, cô có cái gì để ý đâu, vốn cũng sẽ không do cô lựa chọn quyền lợi. Cô chỉ là chưa từng tới nơi sang trọng như vậy, cũng chưa từng có qua như vậy kinh nghiệm. Một chiếc xe đẹp, một nhà hàng Tây sang trọng, còn có một mỹ nữ khí chất có chút lạnh như băng sẵn sốc...

Hai người đi vào trong nhà ăn, Tô Ninh cũng không cùng thị trường đi song song, cô hiếu kỳ quan sát chung quanh. Từ khi vào cửa, một đường vẫn có một nữ phục vụ mặc tiểu âu phục chỉ dẫn, nữ phục vụ đối thị trường rất cung kính, xem ra hẳn là rất quen thuộc với thị trường. Thẳng đến tiến vào phòng ăn, thị trường còn chưa nói quá ba câu, Tô Ninh trong lòng nghĩ, cô này thật đúng là có bộ dạng lãnh đạo cao ngạo, không cần nói chuyện, khí chất tự nhiên liền áp đảo hết thảy.

“Tiêu thị trường, Từ tổng quản không ở đây, để cho ta thay nàng chiêu đãi ngài thật tốt, có cái gì cần ngài cứ phân phó.” Đương lúc hai người ngồi xuống, nhân viên phục vụ lên tiếng nói ra.

Tiêu Ý Hàn cũng không nói chuyện nàng vươn tay cầm qua người phục vụ trong tay thực đơn đưa tới Tô Ninh trước mặt nói: “Em muốn ăn cái gì? Cứ gọi đi.”

Tô Ninh nhìn nhìn thực đơn, lại ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đối diện, cô nghĩ thầm người này như thế nào lại như vậy a? Người khác nói với nàng cái gì đều không thêm đề ý tới.

Tiêu Ý Hàn xem xét Tô Ninh biểu lộ cùng động tác kia, biết cô bé này trong nội tâm đang suy nghĩ cái gì. Nàng ngẩng đầu đối người phục vụ nói: “Ta chính là mang nàng đến ăn bữa cơm đơn giản, không cần làm phiền.”

Tiêu Ý Hàn vừa nói ra, mặt Tô Ninh lập tức đỏ lên, thật không biết là thị trường đại nhân quá mức thông minh hay là chính mình quá đơn thuần, nàng đơn giản một cái biểu lộ động tác, lập tức bị người xem thấu. Tô Ninh cảm giác được ánh mắt hâm mộ của người phục vụ, cô vội vàng cúi đầu làm bộ nghiên cứu thực đơn.

Tô Ninh vừa ném qua cơm trưa không lâu, nhưng không lay chuyển được ánh mắt chân thành của thị trường, miễn cưỡng gọi cho mình hoa quả salad cùng một ly nước trái cây, rồi đem thực đơn giao cho thị trường.

Thức ăn rất nhanh đem ra đủ, thị trường lúc ăn cơm không nói lời nào, nhai từ từ chậm nuốt, cử chỉ ưu nhã, đây là Tô Ninh tại bàn ăn quan sát ra kết quả. Cả quá trình dùng cơm, chỉ có lúc đồ ăn vừa lên Tiêu Ý Hàn mới nói mấy câu, sau sẽ không lên tiếng chuyện chú mà ăn.

Trong phòng, bàn ăn là hình chữ nhật, cái bàn rất lớn. Tiêu Ý Hàn ngồi ở vị trí chủ tọa, Tô Ninh ngồi ở tay trái bên cạnh, ngồi ở đây chỉ cần Tô Ninh ngẩng đầu liền có thể trông thấy một nữ nhân đầy ưu nhã.

Thẳng đến kết thúc bữa ăn chính, Tiêu Ý Hàn kêu món điểm tâm ngọt, hai người mới bắt đầu nói chuyện với nhau, mới đầu đều là Tiêu Ý Hàn hỏi Tô Ninh đáp, về sau Tô Ninh chậm rãi cũng bắt đầu chủ động cùng thị trường hàn huyên.

“Em học hành chính quản lý, tốt nghiệp không ai quen công tác khó tìm a?” Tiêu Ý Hàn uống một hớp nhỏ rượu đỏ nhìn Tô Ninh hỏi.

“Uhm, xã hội chúng ta bây giờ, dân thường muốn tìm công việc có đãi ngộ tốt xác thực không dễ dàng, bất quá không quan hệ, lúc trước báo ngành học thời điểm chính là cảm thấy học cái này có thể học thêm nhiều một ít, tốt nghiệp xong trước tìm không sai biệt lắm công ty theo vị trí dưới chốt làm nâng lên từ từ, chậm rãi cũng tốt.” Tô Ninh chăm chú hồi đáp.

“Ừ, rất tốt, làm cái gì đều là nên từng bước một chậm rãi bắt đầu, ý nghĩ của em rất chính xác.” Tiêu Ý Hàn hơi cười, đối với Tô Ninh đáp án khẳng định.

“Tiêu thị trường, hôm nay trong thang máy chính là con trai của ngài sao?” Tô Ninh nhìn không được hiếu kỳ hỏi.

Nghe thấy Tô Ninh câu hỏi, Tiêu Ý Hàn nhướng mi cười nói ra: “Bị em nhìn thấy a?” Nói dứt lời nàng cầm lấy bên tay trái ví tiền mở ra đưa tới trước mặt Tô Ninh.

“Ừ, con tôi tên Lục Thần nữ danh Iran, năm nay 6 tuổi.”

“Oa, đứa nhỏ rất đẹp trai nha.” Tô Ninh trông thấy đứa nhỏ trên tấm ảnh, nhìn không được kêu lên.

Trên tấm ảnh, thằng bé đội mũ lưỡi trai lệch, mặc một bộ áo trắng, quần dài cao bồi màu đen, dưới chân một đôi giày cứng màu trắng, tư thế nửa ngồi nghiêng, hai tay đặt ở trên đùi nghiêng đầu hướng về phía màn ảnh mỉm cười vô cùng sáng lạng.

Tô Ninh nhìn tấm hình, không khỏi trong lòng cảm thán, cảm khái đứa nhỏ như vậy sau lưng đã có được gia đình cường thế như vậy...

Tiêu Ý Hàn thấy biểu lộ của Tô Ninh, nàng cũng đi theo vui vẻ cười rộ lên.

“Tiêu thị trưởng, con trai của ngài thật sự rất đẹp trai, quá làm người khác yêu mến.” Tô Ninh chăm chăm vào ảnh chụp nhìn một hồi liền đem ví tiền đưa trả lại cho Tiêu Ý Hàn, cô nhìn không được hưởng về phía Tiêu Ý Hàn về mặt hảo sắc nói.

Tiêu Ý Hàn cất kỹ ví tiền nhìn Tô Ninh khuôn mặt tươi cười, đột nhiên một dòng ảm áp liền tràn vào nội tâm. Nàng là càng ngày càng thích xem cô bé này nở nụ cười, bụng một ly rượu đỏ yêu thích trò chuyện với cô bé này, với nàng mà nói thật sự xem như hưởng thụ lớn lao.

“Đừng gọi Tiêu thị trưởng, cũng đừng ngài ngài, nghe không thoải mái.” Tiêu Ý Hàn có chút mệnh lệnh nói ra.

“A, chính là, ta đây như thế nào xưng hô ngài a?” Tô Ninh chăm chú nghĩ nghĩ tiếp theo lại nói nhỏ: “Ngài là chúng ta thị trưởng a, ta nằm mơ đều không nghĩ đến có thể cùng ngài ngồi cùng chỗ ăn cơm nói chuyện phiếm, không cho ta gọi là ngài thị trưởng, ta biết như thế nào xưng hô đây?” Vừa nói Tô Ninh còn vênh lên một chút miệng.

“Em năm nay 21, tôi hiện 34, aizz! Tôi so với em lớn hơn một vòng con giáp còn muốn hơn một tuổi.” Đối mặt Tô Ninh, Tiêu Ý Hàn thật thà tháo xuống tất cả phòng bị, lúc này nàng cũng nhìn không được nữa ai thán kêu lên.

“Người không phải là muốn để cho ta bảo người là di chứ?” Tô Ninh có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Ý Hàn dùng rất là hoài nghi giọng điệu hỏi.

Tiêu Ý Hàn cầm ly rượu tay dừng lại, “di?” Nàng thật đúng là không có nghĩ qua như vậy.

“Ta không gọi, ngài còn trẻ như vậy, chúng ta đi cùng một chỗ người khác nhất định cảm thấy ngài là chị của ta, bằng không, ta gọi là chị a?” Tô Ninh nói xong ngay sau đó đã kêu: “chị Tiêu” Gọi xong cô lại cảm thấy không ổn, lập tức nói ra: “Chính là, không dễ nghe a...”

Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh như vậy đáng yêu, thật sự không yêu mến không được, nàng cũng mặc kệ có dễ nghe hay không, chỉ cần không gọi là di, tên gì cũng được.

“Vậy em chậm rãi nghĩ một cái tên dễ nghe a, tóm lại đừng kêu thị trưởng, đừng nói ngài, lại càng không cho phép gọi di.” Nói xong lời này Tiêu Ý Hàn đưa ly rượu nhẹ nhàng đựng ly nước trái cây trong tay Tô Ninh, một hơi uống hết ly rượu.

Tiêu Ý Hàn đặt ly rượu xuống, nàng đưa tay lấy túi đồ bày trên mặt ghế đưa tới Tô Ninh trước mặt.

Tô Ninh nhìn túi đồ trước mắt phục hồi lại tinh thần, cô đương nhiên biết rõ trong này đựng điện thoại, xem ra không giống như cô nghĩ, thị trưởng sẽ không quên, cô là nghĩ đến gần hơn quan hệ của hai nàng...

“Cầm đi, coi như một đêm kia em theo giúp tôi thù lao.”

“Khách sạn đã trả tiền tăng ca, em không thể tùy tiện thu đồ người khác.”

“Tô Ninh, tôi muốn tặng người ta đồ còn chưa từng có người cự tuyệt qua.” Tiêu Ý Hàn đột nhiên nghiêm túc lên, nàng lại khôi phục đến bộ dáng lạnh lùng thường ngày.

“Nhưng em cũng vậy từ đó đến giờ không có tùy tiện thu nhận đồ người khác.” Tô Ninh thấy thị trưởng sa sầm nét mặt, cô hơi có vẻ vô lực nhỏ giọng nói.

“Em, cô bé này như thế nào như vậy? Cho em cầm, cứ cầm đi.” Nói xong Tiêu Ý Hàn lấy túi đồ nhét vào trong ngực Tô Ninh, liền đứng dậy lấy theo túi của mình.

Tô Ninh nhìn túi đồ trong ngực một hồi không nói gì, quả nhiên cái người cao ngạo kia, lại bày ra tư thế lãnh đạo, đáng thương cô đến phản bác cũng không thể. Tô Ninh ngẩng đầu lên đã nhìn thấy thị trưởng ở cửa ra vào cầm tay nắm cửa đợi mình, cô bắt đầu đi nghe lời cầm túi đồ đứng dậy đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thổ Lộ Tâm Tình

Tiêu Ý Hàn đi ra nhà hàng liền dừng bước, quay đầu lại. Tô Ninh phía sau chính là chăm chú đi đường, Tiêu Ý Hàn nhìn ra từ khi cô bé tiếp nhận điện thoại liền trở nên không vui, rất rõ ràng cảm xúc bày ở trên mặt. Tiêu Ý Hàn bất đắc dĩ cười, thật đúng là đứa nhỏ còn chưa trưởng thành.

Hai người lên xe, Tiêu Ý Hàn đưa Tô Ninh về nhà, trên đường đi hai người đều không có mở miệng nói chuyện. Tiêu Ý Hàn dù sao làm lãnh đạo đã lâu, nàng biết rõ cảm xúc con gái, nhưng sẽ không chủ động dỗ dành. Mà giờ khắc này Tô Ninh cũng mất đi loại cảm giác lúc ăn cơm, cô cảm thấy mình rất ngu, không quan tâm mục đích thị trường tới gần cô, đối với nàng mà nói đều chỉ nghe theo lời. Dù sao cũng là người thuộc hai thế giới khác nhau, như thế nào sẽ cùng cô như bạn bè đồng dạng ở chung đâu? Nghĩ đến vừa rồi tại nhà hàng hai người còn vui vẻ như vậy nói chuyện, Tô Ninh càng cảm thấy chính mình quá ngốc, tóm lại cô cảm giác mình quá đơn thuần, nghĩ sự tình cũng quá mức đơn giản.

Trong lúc hai người trong nội tâm đều tự nghĩ sự tình, xe đã tới nhà Tô Ninh, Tô Ninh yêu cầu Tiêu Ý Hàn dừng xe cách nhà cô bên đường không xa.

“Cám ơn chị tiễn em trở về, em đi đây.” Tô Ninh vốn là muốn đem điện thoại trả lại cho thị trường, nhưng cô nhìn thị trường dọc đường trên mặt biểu lộ đều không có, cô nghĩ nghĩ đem lời nói nuốt trở vào, cô thật đúng là không có dũng khí trông thấy thị trường đại nhân tức giận.

Tiêu Ý Hàn nhìn nhìn Tô Ninh, trong nội tâm buồn cười, nàng như thế nào cảm giác Tô Ninh như là tại cùng nàng luyện tiệc tiễn biệt đây. Này muốn nói lại thôi về mặt bộ dáng bối rối, thật đúng là đáng yêu.

Tiêu Ý Hàn cảm qua túi của mình, tiện tay rút ra danh thiếp đặt ở trong tay Tô Ninh.

“Danh thiếp của tôi, từ nay về sau có chuyện gì em có thể tùy thời tới tìm tôi.” Tiêu Ý Hàn tuy trong lòng nghĩ vô cùng nhiều, nhưng là nàng tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra ngoài mặt, lúc này nàng tiếng nói như cũ là trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tô Ninh có chút kinh ngạc, cô cảm danh thiếp chỉ có một danh tự cùng một dãy số nhìn hồi lâu, càng xem càng cảm thấy kỳ quái, như thế nào thị trường danh thiếp dĩ nhiên là như thế mộc mạc ngắn gọn?

Tiêu Ý Hàn thấy cô bé lại đang ngẩn người, nàng cũng không sốt ruột, hai tay khoanh ngực ưu nhã tựa lưng vào ghế ngồi chờ cô bé phản ứng.

“A, cám ơn.” Tô Ninh phục hồi tinh thần lại, bắt gặp thị trường chuyên chú nhìn mình, tranh thủ muốn xuống xe.

Tiêu Ý Hàn như trước giúp đỡ Tô Ninh mở dây an toàn, nhìn cô bước xuống.

Tô Ninh quay đầu lại cùng thị trường phát phát tay, liền mang theo túi hướng ngõ nhỏ đi đến, không đợi cô đi ra xa, sau lưng liền vang lên tiếng xe, cô quay đầu, xe thị trường đã khởi động.

Tiêu Ý Hàn làm cho xe về phía trước để cho tầm mắt mình cùng Tô Ninh ngang bằng, nàng mở xuống cửa sổ xe nói ra: “Mua xong số điện thoại, nhớ rõ nói cho tôi biết.” Nói xong nàng cũng không đợi Tô Ninh đáp lại, tùy tiện khoát tay coi như là tạm biệt, liền lái xe rời đi.

Thẳng đến xe thị trường dần dần nhỏ đi đến khi nhìn không thấy, Tô Ninh mới một lần nữa dời bước, cô nói không rõ ràng tâm tình của mình, như giờ phút này bước đi của cô có cảm giác nặng nề. Cô cũng không hiểu thị trường đại nhân, hôm nay một mình ở cùng, cô như trước cân nhắc không hiểu người phụ nữ có chút lạnh lùng xa cách này, kỳ thật Tô Ninh rất muốn hỏi thị trường một câu, rốt cuộc tại sao phải đối với cô tốt như vậy?

Tô Ninh vừa đi vừa nghĩ, cô mở túi xách lấy hộp điện thoại ra, mở nắp thấy một cái điện thoại màu trắng. Cô nhẹ nhàng đưa di động nâng trong tay, xem xét, khỏe miệng khẽ cong, cô không thể không thừa nhận mình rất yêu thích cái điện thoại này.

“Ninh Ninh.” Đột nhiên một thanh âm cắt đứt suy nghĩ, cô quay đầu thấy Phương Đào cười xe đạp theo phía sau cô chạy đến.

“Anh Đào, anh vừa tan tầm a?” Tô Ninh nhìn đồng hồ, vừa vặn 5 giờ chiều, cô mỉm cười.

Phương Đào xuống xe, hấn đẩy xe đi ở bên người Tô Ninh, thoáng cái liền nhìn thấy điện thoại Tô Ninh cầm trong tay, vì vậy nói ra: “Anh vừa tan tầm, rất xa đã nhìn thấy em đứng ở đó, đang nhìn gì vậy?”

Tô Ninh nhìn Phương Đào lắc đầu, không nói chuyện.

“Em đi mua điện thoại rồi?” Phương Đào lại hỏi tiếp.

“Uh?” Tô Ninh đem điện thoại bỏ lại vào hộp.

“Cái này điện thoại không tiện nghĩ a?” Phương Đào cảm thấy hôm nay Tô Ninh có chút lạ, hấn che dấu của mình hiếu kỳ, giả bộ như rất bình thường hỏi.

“Khá tốt, bạn học phụ giúp chọn lựa.” Tô Ninh không hề nhìn Phương Đào, cô chăm chú nhìn dưới chân ven đường mà trả lời.

Phương Đào thấy Tô Ninh không muốn nhiều lời, liền không hỏi tiếp, từ trong túi tiền xuất ra cặp vé xem phim tại trước mắt Tô Ninh quơ quơ: “Đồng nghiệp cho anh hai vé xem phim, ngày mai em có rảnh không? Chúng ta cùng đi xem phim a?”

Tô Ninh vừa nghe nói có phim xem, cô lập tức liền vui vẻ :” Tốt, bắt quá hai ngày nữa em liền đi học, sau tiếp theo thật sự không có thời gian, anh ngày mai tan việc tới nhà của em tìm em a.”

“Tốt, chúng ta thật sự chính là đã lâu đều không có xem phim.” Phương Đào trên mặt cười thật thà, trong lòng của hần tính toán kế hoạch đêm mai thả lộ, bất giác trên mặt thậm chí có chút ít đỏ.

Tô Ninh đương nhiên không biết Phương Đào trong lòng nghĩ gì, cô cũng không có chú ý Phương Đào biến hóa. Cô bây giờ còn đang nghĩ một loạt sự tình phát sinh hôm nay, nghĩ đến người làm cho cô không hiểu được.

Không lâu hai người liền đi tới trước cổng, Tô Ninh tạm biệt Phương Đào, một mình đi mua số điện thoại, sau phải ra tiệm sửa xe của ba ba xe phụ giúp thu dọn.

Bận rộn cả đêm thẳng đến Tô Ninh nằm ở trên giường, cô cũng thủy chung không có gọi điện thoại hoặc là phát một cái tin nhắn cho thị trường, Tô Ninh không có quên lời dặn của thị trường lúc tạm biệt, cô chỉ là không xác định mình có muốn hay không sau này cùng thị trường qua lại. Nghĩ tới nghĩ lui Tô Ninh quyết định không nói cho thị trường số di động của mình, Tô Ninh đối với chính mình nói, ”Thị trường có lẽ chính là tùy tiện nói mà thôi, nàng bận rộn như vậy, có lẽ hiện tại đã sớm quên lời nàng nói ra rồi...”

Ngày hôm sau Tô Ninh ở nhà ngủ người cả ngày, buổi sáng cô học tập một chút chương trình học năm ba. Buổi chiều liền cùng bà nội tản bộ, tại cửa ngõ cùng mấy di hàng xóm, bà nội hàn huyên, bất tri bất giác ngày rất nhanh trôi qua.

Buổi tối, không đợi Tô Ninh ăn xong cơm tối, Phương Đào đã sớm chạy tới nhà cô.

Phim là 7p0 tối mới chiếu, Tô Ninh đơn giản ăn xong cơm, trước khi đi đem số di động mới ghi trên tường phòng khách, cô dặn dò Tô ba ba có việc thì gọi cho mình, sau liền thật vui vẻ theo Phương Đào đi xem phim.

9p0 hết phim, Tô Ninh vẫn chưa thỏa mãn theo Phương Đào đi ra rạp chiếu, đêm nay phim là bộ bi hài kịch, xem qua làm cho Tô Ninh trong lòng cứ hiện ra nhàn nhạt chua xót.

Ban đêm Giang Vịnh đặc biệt yên lặng, từng đợt gió mang hơi lạnh nghịch qua hai gò má, Tô Ninh cảm giác được có chút lạnh, cô rất tự nhiên hướng Phương Đào bên người nhích lại gần.

Hai người trên đường đi về nhà, ai cũng không nói gì. Phương Đào cảm giác được Tô Ninh đang lạnh, hần đã sớm chuẩn bị tốt áo khoác cẩn thận choàng lên người Tô Ninh.

Tô Ninh ngẩng đầu hướng về phía Phương Đào âm áp cười, yên lặng ban đêm, trên đầu có nhiều điểm sao, nhìn Tô Ninh âm áp cười, Phương Đào cơ hồ ngây dại. Hần nhìn không được dừng bước lại có chút run rẩy kéo tay Tô Ninh, nghiêng thân liền hướng Tô Ninh hôn môi.

Tô Ninh bị Phương Đào bất thành linh động tác làm cho hoảng sợ, cô còn không có kịp phản ứng, mặt Phương Đào đã rất gần sát. Tô Ninh vô ý thức lệch qua cái đầu, Phương Đào hôn liền rơi vào trên gương mặt của nàng. Có chút ít dây đặc cùng với một chút hơi lạnh xúc cảm truyền tới, Tô Ninh nhìn không được nhủu mày, cô lui về sau một bước hơi có vẻ tức giận nhìn Phương Đào đứng ở dưới đèn đường.

Phương Đào đối với chính mình lớn mật cũng không có chuẩn bị tâm lý, hần không nghĩ tới mình cái gì cũng chưa nói liền đi hôn môi Tô Ninh, hần cũng chưa nghĩ đến Tô Ninh sẽ có như thế phản ứng. Hần đỏ mặt cúi đầu xuống nói rõ:”Đi thôi.” Rồi cất bước đi trước.

Trên đường đi hai người ai cũng không nói gì thêm, đi đến dưới lầu, Phương Đào mới gọi lại Tô Ninh. Hần đầu tiên là rất chân thành nhìn Tô Ninh một hồi lâu, tiếp theo cúi đầu, như là nghĩ đến cái gì.

“Anh Tiểu Đào, còn có việc sao?” Tô Ninh thấy Phương Đào không nói lời nào, cô lên tiếng hỏi.

“Tô Ninh, chúng ta từ nhỏ đã ở cùng một chỗ, hiện tại em cũng mau học năm ba, anh nghĩ, chúng ta, chúng ta kết giao a?” Phương Đào nghe thấy Tô Ninh lời nói hần ngẩng đầu nhìn Tô Ninh, vô cùng nghiêm túc.

Tại lúc Phương Đào muốn hôn mình, Tô Ninh đã ần ần cảm thấy, cô hiểu được Phương Đào đêm nay cùng thường ngày là không đồng dạng. Chỉ là Tô Ninh không nghĩ tới Phương Đào sẽ ở lúc này đưa ra vấn đề, cái chuyện mà cho tới nay nhà nàng rất xem trọng, thoáng cái bị Phương Đào nói ra, Tô Ninh nhất thời thật đúng là không biết như thế nào đáp lại.

“Anh Tiểu Đào, em...” Tô Ninh lời còn chưa nói hết, điện thoại trong túi quần vang lên, Tô Ninh bị bất thành linh tiếng chuông lại càng hoảng sợ, cô mau chóng lấy điện thoại di động ra, nhìn xem số điện thoại trên màn hình Tô Ninh ngây ngẩn cả người, trong lòng thầm nghĩ, nàng như thế nào lại biết số của mình đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Uống Rượu

Tô Ninh vừa thấy dãy số trên điện thoại di động, cô thoáng cái liền nhận ra, đoạn số đặc biệt như thế, khó trách cô xem một lần liền nhớ kỹ. Tô Ninh hướng về phía Phương Đào cười xin lỗi liền tiếp nghe điện thoại.

“Alo.” Tô Ninh thử tính hướng về phía điện thoại nói ra.

“Là tôi, phá giấc ngủ em sao?” Điện thoại đối diện truyền đến giọng nữ trong trẻo, lạnh lùng.

Tô Ninh nghe thấy giọng thị trưởng, cô thấy Phương Đào còn đứng tại trước người, liền đi xa vài bước. “Thị trưởng, có chuyện gì sao?” Tô Ninh tận lực đem thanh âm áp trầm thấp, cô không muốn để Phương Đào biết rõ người gọi điện thoại cho mình là ai.

“Tôi ở khách sạn Giang Chi Vịnh, em nếu không có chuyện gì thì tới đây a.” Giọng Tiêu Ý Hàn không có nửa điểm cảm tình, cái này vốn nên là một câu hỏi thăm, tại nàng trong miệng nói ra lại thành như mệnh lệnh.

Tô Ninh nghe xong ngây ngẩn cả người, đã trễ như vậy, lại kêu cô đi ra cùng ? trong đầu cô lập tức hồi tưởng một đêm kia bị ép làm gối dựa, chẳng lẽ lại uống rượu rồi? Tô Ninh nghĩ đến, chính là, hiện tại cô đã không còn là nhân viên của Giang Chi Vịnh a.

Tô Ninh trầm mặc vài giây đồng hồ, sau có chút khó xử : “Em...” Cô thật đúng là cảm thấy không thể cự tuyệt thị trưởng, người này hôm qua mới mua cho cô điện thoại, đêm nay có chuyện tìm mình liền trực tiếp cự tuyệt, thật đúng là không tốt lắm.

“Không tiện sao? vậy thôi.” Người bên kia điện thoại hiển nhiên không muốn nhiều lời, rõ ràng đang muốn cúp máy.

“Không phải, không phải, tiện a”. Tô Ninh thấy thị trưởng muốn cúp máy cô vội lên tiếng.

“Em tới ngay.” Tô Ninh nho nhỏ thanh âm bồi thêm một câu, cô như thế nào cảm giác có chút là lạ.

Tiêu Ý Hàn đem số phòng nói cho Tô Ninh liền cúp điện thoại, Tô Ninh nắm tay quay đầu nhìn Phương Đào, trong lòng nghĩ đến đêm nay như thế nào phát sinh nhiều chuyện như vậy.

“Anh Đào, thật xin lỗi, em có chút việc gấp phải đi.” Tô Ninh nhìn Phương Đào vẻ mặt á náy nói

“Điện thoại của ai? Em muốn đi đâu?” Phương Đào vội vàng hỏi.

“A.....” Tô Ninh nghĩ nghĩ, cô quyết định thành thật “là Tiêu thị trưởng, nàng nói để cho em đi Giang Chi Vịnh, hình như là uống rượu rồi.”

“Thị trưởng? Uống say? Nhưng Ninh Ninh, tại sao là em?” Phương Đào càng thêm nghi ngờ hỏi.

“Em cũng vậy không biết, bất quá em lập tức đi, anh không cần nói nữa, em lên lầu nói cho ba ba một tiếng.” Tô Ninh nói dứt lời không đợi Phương Đào phản ứng liền vội vàng lên lầu.

Tô Ninh về đến nhà đầu tiên là thay đổi một bộ quần áo, cô nói dối Giang Chi Vịnh thiếu người gọi cô trở về hỗ trợ ca đêm, liền rất dễ dàng thuyết phục đơn thuần ba bà cùng bà nội. Cô từ chối ba bà muốn đưa mình đi, nhanh chóng quay xuống lầu.

Tô Ninh vừa đi xuống lầu, đã nhìn thấy Phương Đào còn đứng nguyên cạnh cửa. Phương Đào trông thấy cô xuống liền hướng cô đón tới, Tô Ninh cũng không còn thời gian cùng hân nhiên với nhau, tùy ý Phương Đào cùng cô lên taxi.

Tô Ninh xuống xe, Phương Đào cũng đi theo xuống.

Tô Ninh nhìn anh Đào đưa tiền cho lái xe, cô đứng ở một bên chờ, từ nhỏ đến lớn đã thành thói quen được Phương Đào chiều chuộng, mỗi lần hai người cùng một chỗ, Phương Đào nguyên ý trả tiền, Tô Ninh cũng sẽ không cùng hân tranh chấp.

Hai người đứng ở đối diện khách sạn Giang Chi Vịnh, lúc này đã hơn 10 giờ tối, Giang Vịnh dù sao chỉ là thành phố nhỏ, không có xa hoa truy lạc, như vậy phồn hoa sống về đêm. Giờ này trên đường, người xe đi đường rõ ràng vắng, trời lạnh dần thỉnh thoảng kèm thêm gió lạnh thổi qua, càng làm phố nhỏ thêm yên tĩnh.

“Anh ở đây chờ em, quá muộn em một người không an toàn.” Taxi lái đi rồi, Phương Đào đi đến trước mặt Tô Ninh, rất là săn sóc nói.

“Không cần, anh trở về đi, em còn không biết tới khi nào thì về đâu...” Tô Ninh quay mặt về phía Phương Đào, cô cau mày, nhìn đồng hồ vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tô Ninh thấy Phương Đào không chịu về liền bắt đầu nói tiếp “Nếu như qua 11 giờ, em sẽ đi ký túc xá ngủ một đêm, cho nên anh không cần lo lắng, mau trở về đi thôi.”

Tô Ninh cùng Phương Đào nói vài câu, liền có chút ít sốt ruột, đã đáp ứng thị trưởng cô tới, cô không muốn làm cho thị trưởng đợi quá lâu.

Giang Chi Vịnh tầng 15, Tiêu Ý Hàn trầm mặt bùng ly rượu đứng ở cửa sổ lớn nhìn xuống, ngón tay nàng mảnh khảnh nắm cái ly loạn choạng, ánh mắt

có chút chăm chú nhìn xem dưới lầu. Nàng xem đến cô bé xuống xe, nhìn xem cô cùng nam thanh niên đứng ở đường cái đối diện nói chuyện với nhau, mãi cho đến khi cô bé biến mất tại tầm mắt của nàng đi vào trong. Tiêu Ý Hàn mới chậm rãi thông thả đến trước sofa ngồi xuống.

Tô Ninh tiến vào khách sạn, tiếp viên đại sảnh đang cúi đầu nhìn xem điện thoại, Tô Ninh bước nhanh hướng thang máy đi đến, cô không nghĩ cùng bất luận kẻ nào chào hỏi, như vậy cô sẽ cảm thấy xấu hổ, nếu để cho mọi người biết là thị trường gọi cô muộn như vậy tới, khả năng sẽ có nhiều lời nói ra nói vào, cho nên, cô cảm thấy tốt nhất là ai cũng không nên gặp.

Thang máy dừng ở tầng 15, Tô Ninh đi ra thang máy, hành lang trên mặt đất trải thảm lớn dài vân báo, trên vách tường các loại kiểu dáng đèn lí tòa xuống có vẻ ấm áp, Tô Ninh nhìn nhìn trong hành lang không có ai, cô giẫm giày cao gót hướng phía trước vài bước, tìm số phòng thị trường nói.

10p5, Tô Ninh đứng ở trước cửa khách phòng, cô thấy trước mắt cánh cửa hồng sang trọng thật to, trong nội tâm không khỏi cảm thán. Lần trước buổi tối bị gọi đến là ở trong phòng kín ăn cơm, lúc này trực tiếp thăng cấp đến khách sạn khách phòng đến đây. Tô Ninh mất nhìn điện thoại, từ lúc thị trường gọi điện thoại đến bây giờ đã trôi qua nửa tiếng, còn chưa tính là muộn, cô hòa hoãn tâm tình, sửa sang lại quần áo một chút, liền đưa tay nhấn chuông cửa.

Cửa phòng bị mở ra, Tiêu Ý Hàn có chút lười biếng đứng phía trong cửa, nàng mặc tiểu âu phục màu xám, nút thắt không có cài, bên trong là áo trắng cổ sâu, Tô Ninh ngẩng đầu nhìn thẳng thị trường, tóc dài qua vai bị nàng tùy ý cột phía sau đầu. thị trường như vậy quả thực tựa như thay đổi thành người khác, Tô Ninh không phải không thừa nhận người phụ nữ này xác thực rất xinh đẹp, còn có khí chất trên người nàng không phải tùy tiện người nào cũng có.

“Thất thần làm gì? Vào đi.” Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh một bộ kinh diễm biểu lộ nàng khẽ nâng khóe miệng, nói dứt lời để lại Tô Ninh ngây ngốc ở trước cửa, xoay người đi vào trong.

Tô Ninh đỏ mặt, cô thừa nhận cách ăn mặc của thị trường hôm nay chột trùng điểm yếu của mình. Tô Ninh vào trong phòng, như lần trước, không nói một lời đứng ở cách sofa chừng một mét.

“Tới ngồi a?” Tiêu Ý Hàn lần này so với lần trước bất đồng, nàng bắt đầu chủ động nói chuyện với Tô Ninh.

Tô Ninh nghe lời đi đến bàn trà, ngồi một mình trên ghế salon, dù gặp mặt đã qua vài lần, Tô Ninh vẫn cảm thấy khẩn trương, cộng thêm vừa rồi của mình luống cuống, cô càng cảm thấy khắp nơi không thoải mái.

Tiêu Ý Hàn cảm lấy một cái ly, đem chút ít rượu đỏ đổ vào, theo trước mặt Tô Ninh nhẹ nói : “Đến, uống cùng tôi một ly.”

Tô Ninh ngẩng đầu nhìn thị trường lại nhìn nhìn ly rượu, cô vốn muốn hỏi thị trường tìm cô tới là làm cái gì, nhưng khi nhìn thị trường cô thấy không cần hỏi, người này nhất định là lại uống rượu. Tô Ninh nhìn cái ly một hồi, trong lòng nghĩ ba ba nói rượu đỏ không nhiều lắm còn, đã không nhiều lắm còn, coi như là nhờ uống rượu hòa hoãn tâm tình đang khẩn trương.

Tô Ninh bưng ly rượu lên cùng ly với thị trường một cái, liền đưa lên cổ uống phân nửa, một cổ vị ngọt cay độc cảm giác theo cổ họng của cô đi xuống dạ dày, Tô Ninh cau mày nhìn về phía thị trường, này biểu lộ như là đang nói: “rượu khó uống như vậy, làm sao chị mỗi lần đều uống say sưa.”

“Em không hỏi tôi vì cái gì muộn như vậy bảo em tới sao?” Tiêu Ý Hàn thấy cô bé đáng yêu, nàng ưu nhã dựa tại trên ghế salon hỏi.

Tô Ninh thấy thị trường như vậy thoải mái, cô cũng có chút nhích lại gần thân thể, nhấp thoáng cái môi mở miệng hỏi: “Vậy, là vì cái gì?”

“Haha...” Tiêu Ý Hàn bị bộ dạng của cô bé trêu chọc nở nụ cười, thật đúng là ngoan ngoãn, làm cho nàng càng muốn trêu.

Tô Ninh thấy thị trường tỏ ra biểu lộ “người rất buồn cười”, cô có chút không tự nhiên thay đổi tư thế ngồi, nhỏ giọng nói: “Chị là thị trường, tuy em không phải thuộc hạ của chị, chính là chị trông coi thành phố Giang Vịnh, mà em lại là Giang Vịnh thị dân, cho nên em cũng đành nghe lời chị.”

Tiêu Ý Hàn nhướn mi hỏi: “A? Em là vì vậy cho nên mỗi lần đều xuất hiện ở trước mặt của tôi?” Tiêu Ý Hàn nghĩ đến qua cô bé sẽ không cự tuyệt nàng bất luận cái gì yêu cầu, nhưng nàng không có nghĩ tới cô bé sẽ nghĩ như thế “Ngu ngốc”.

“Uhm” Tô Ninh nhẹ gật đầu, cô thấy trong ly thị trường không có rượu, liền đứng dậy rót vào một ít.

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh lại muốn uống, nàng mỉm cười gật đầu. Tô Ninh là người rất dễ dàng thỏa mãn, cô nhìn thị trường gật đầu, liền vui vẻ rót cho mình một ít rượu, bởi vì cô vừa rồi uống quá nhanh, cho nên cảm thấy rượu này có chút cay, nhưng là bây giờ dư vị để lại, cảm thấy rượu này kỳ thật cũng uống rất ngon.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Phòng Tắm

Tiêu Ý Hàn không có hồi tiếp, cũng không cho Tô Ninh một lời giải thích, kỳ thật nàng cũng không biết vì cái gì, chỉ là nàng đêm nay uống rượu quá nhiều lại đột nhiên nhớ tới Tô Ninh, nhớ tới đêm đó ngủ rất tốt, cũng không nghĩ nhiều liền cho bí thư đem số điện thoại của Tô Ninh đưa tới.

Đương lúc Tô Ninh uống ly rượu thứ ba, cô cảm giác được mặt truyền đến cảm giác nóng, giờ phút này cô cũng hoàn toàn buông lỏng thân thể. Quay mặt về người có vẻ có chút lười biếng mà lại một mực không có gì biểu lộ kia, Tô Ninh lại rót cho mình chút ít rượu, học theo thị trường bộ dạng, cô nhẹ nhàng quơ quơ ly rượu cũng không mời đến thị trường liền uống một mình.

“Em như vậy biết uống nhiều.” Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh đỏ mặt, nàng biết rõ cô bé nhất định là rất ít uống rượu, nàng uống loại rượu này chính là có chút tác dụng chậm.

“Biết sao? Em không uống rượu.” Tô Ninh uống sạch rượu trong ly, đặt ly rượu xuống, cô đứng dậy rót chút nước ấm đặt ở trên bàn trà, cũng không hỏi thị trường còn muốn uống hay không, liền đem ly rượu cùng non nửa bình rượu đổ cất vào.

Tiêu Ý Hàn thấy cô bé coi như thanh tĩnh, nàng sẽ không phiền để cô bé tự chủ trương, như trước lười biếng tựa ở trên ghế salon, mắt vẫn nhìn động tác của người kia, đến khi cô bé một lần nữa ngồi trở lại trên ghế salon, nàng nhìn đồng hồ treo trên tường rất nhanh đã 12 giờ.

“Đêm nay em ngủ nơi này đi, muộn quá rồi.” Tiêu Ý Hàn đứng dậy, nàng cởi áo khoác tiện tay bỏ lên trên ghế salon, khom lưng xuống cởi giày.

Tô Ninh nhìn động tác của thị trường, cô mới nhớ tới sau khi vào cửa bởi vì quá khẩn trương, liền quên cởi giày ra, may là thị trường cũng không có cởi. Tô Ninh lại nhìn nhìn tấm thảm trong phòng, nghĩ thầm màu tối, bằng không làm dơ thì thật không tốt.

Tô Ninh nhìn thị trường cởi giày, thân thể mất tự nhiên có chút loạn choạng, cô biết rõ thị trường nhất định là trước đó đã uống nhiều rượu, cô đứng dậy cầm đôi dép lê bỏ xuống dưới chân thị trường, nghĩ nghĩ hay là lấy tay đỡ thị trường.

Tiêu Ý Hàn thay giày, nàng thấy cô bé đem đôi giày đặt ngay ngắn ở tủ đựng giày, có cô bé cẩn thận như thế ở bên cạnh nàng, trong lòng lại bay lên cảm giác thỏa mãn hạnh phúc...

“Tôi đi tắm rửa trước, em cũng nên đi a.” Tiêu Ý Hàn chỉ chỉ phòng trong, rồi hướng bên kia đi đến.

Tô Ninh nhìn thị trường đi vào một gian phòng khác, cô mới lần đầu chăm chú đánh giá đến gian phòng này, thật đúng là phòng khách lớn siêu cấp a, Tô Ninh nghĩ thầm phòng tổng thống cũng bất quá như thế đi.

Quan sát xong Tô Ninh có chút choáng váng đầu óc, theo thị trường chỉ, cô rời phòng khách, trải qua một cái hành lang ngắn gấp khúc phía trước song song lại xuất hiện ba cái gian phòng, thấy trên cửa phòng đánh dấu phòng tắm Tô Ninh đi vào. Mặc dù cô có tâm lý chuẩn bị, nhưng có thể đối mặt phòng tắm lớn mà lại xa hoa như thế Tô Ninh vẫn bị rung động một chút, trong nội tâm cô nghĩ, “Aizzz, Thị trường chính là thị trường, cái này đãi ngộ thật không phải là người thường có thể so sánh.”

Tô Ninh nhìn quanh phòng tắm xem xét một lần, cô biết rõ lúc này thị trường cũng nhất định tắm rửa cho nên căn bản không có người đến quấy rầy mình. Cô đem nước nóng điều chỉnh thử hơi có chút ấm, liền cởi quần áo ra như con cá trượt đi vào. Thật thoải mái a, Tô Ninh trong lòng cảm thán, cô yêu mến cái bồn tắm lớn này, nếu như mỗi ngày trước khi đi ngủ đều có thể tắm trong một cái bồn tắm nóng như này, quả thực là chuyện vô cùng tốt đẹp.

Tô Ninh thoải mái nằm ở trong bồn tắm, trong đầu suy nghĩ rất nhiều chuyện tốt đẹp, người ai cũng đều có chút ít ham thích hưởng lạc trong nội tâm, Tô Ninh lớn như vậy không có ở qua gian phòng tốt thế, cũng chưa bao giờ dùng qua bồn tắm lớn thư thái như vậy, dần dần mí mắt Tô Ninh có chút cảm giác nặng nề, cô vừa rồi uống rượu, nằm ở hơi nước nóng, không lâu sau liền ngủ mất.

Bởi vì Tô Ninh, Tiêu Ý Hàn vào phòng tắm chỉ là đơn giản rửa qua thân thể, nàng mặc áo ngủ đứng ở trước gương, đem tóc còn đang ướt tùy ý tán trên vai liền đi ra ngoài phòng khách. Tiêu Ý Hàn ngồi ở trên ghế salon đợi một hồi, nàng thắc mắc cô nhóc như thế nào còn không ra, nghiêng đầu kêu hai tiếng Tô Ninh, không nghe thấy có người đáp, Tiêu Ý Hàn thất vọng nghĩ đừng nói là bởi vì uống nhiều rượu nên đã ngủ đi?

Tiêu Ý Hàn đi vào trong, nàng tìm hai phòng ngủ cũng không nhìn thấy bóng dáng Tô Ninh, đi ra đã nhìn thấy trong phòng tắm sáng đèn. Tiêu Ý Hàn đứng ở trước cửa lại gọi Tô Ninh một tiếng, nàng xác định không có trả lời liền nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, thu vào tầm mắt của Tiêu Ý Hàn chính là một cảnh tượng rất tốt đẹp, cô bé đang yên tĩnh nằm ngủ say sưa trong bồn tắm lớn.

Tiêu Ý Hàn đi từ từ đến gần, nàng muốn gọi cô bé tỉnh dậy, duỗi ra một nửa tay lại bị nàng thu trở về. Nàng ngồi ở cạnh bồn tắm lớn, mắt nhìn theo gò má ửng hồng của cô bé rồi chậm rãi di chuyển xuống dưới. Nước trong suốt không có chút nào gợn sóng, Tiêu Ý Hàn trông thấy cô bé, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, xinh đẹp khiêu gợi xương quai xanh, phía dưới hở ra bộ ngực tốt đẹp, Tiêu Ý Hàn nhìn không được nuốt nhẹ một chút cổ họng, nàng tự động khép hờ mi mắt, lắc đầu không để cho mình tiếp theo nhìn xuống.

Qua nửa phút, Tiêu Ý Hàn bình phục hô hấp, nàng thủy chung không thể kiềm chế lòng mình, đôi mắt không tự khống chế nhìn vào bộ phận tư mật trên dáng người hấp dẫn của cô bé. Khu rừng kia không phải rất nồng đậm, Tiêu Ý Hàn cảm thấy giờ phút này mình cực kỳ giống một đại thúc hèn mọn bị ối, lợi dụng lúc cô bé ngủ say xem hết thân thể xinh đẹp của nàng. Tiêu Ý Hàn bắt đầu cảm thấy thể xác và tinh thần nổi lên cảm giác khác thường, nàng quyết tâm đứng dậy một lần nữa đi đến bồn tắm lớn, lần này nàng không chút do dự tay chạm vào cô bé đang ngủ say, cố gắng gọi nàng tỉnh dậy.

Tô Ninh đang mộng đẹp, cũng cảm giác được có người lôi kéo cánh tay của mình, cô mơ mơ màng màng mở to mắt, đã nhìn thấy thị trường đang đứng trước người nhìn mình. Tô Ninh cố gắng chớp mắt, khi cô thấy rõ trên tay thị trường đang cầm một bộ áo ngủ, cô kinh ngạc trừng lớn hai mắt, liền kinh hô một tiếng, rất nhanh dùng hai tay che tại trước ngực.

Tô Ninh cố gắng nhớ tới thân, chính là cô cảm giác đầu đau vô cùng, trên người cũng không có khí lực. Cô hiện tại toàn thân nằm ở trong nước trong

suốt, trọng yếu hơn là thị trường đại nhân lại đứng ở trước người của cô. Tô Ninh cảm giác mình quần bách cực kỳ, mắt thấy thị trường đại nhân khoe miệng kéo ra nụ cười xấu xa, Tô Ninh đỏ cả mặt quay đầu nhìn về phía bên kia, cô biết rõ, hiện tại mình nhất định cực kỳ giống con đà điểu.

Tiêu Ý Hàn mỉm cười xấu xa, nàng thích nhìn bộ dạng thẹn thùng của cô bé này, nàng đã đem vừa rồi xấu hổ toàn bộ quét sau đầu, đứng một hồi thẳng đến khi trông thấy ánh mắt cô bé từ kinh hoàng biến thành khẩn cầu, nàng mới không đếm xỉa đặt áo ngủ bên bồn tắm, cũng không có nhìn Tô Ninh một cái, liền xoay người đi ra ngoài.

Tô Ninh nghe thấy tiếng đóng cửa, cô mạnh mẽ ngồi dậy, bởi vì động tác quá mau có loại cảm giác mê muội đánh úp lại, cô ổn định thân thể, liền đi ra bồn tắm lớn nhanh chóng lau người rồi mặc vào áo ngủ đứng ở trước gương loạn một hồi.

Tô Ninh nhìn mình trong gương, trên mặt ửng hồng còn chưa có tan hết, cô cảm thấy xấu hổ cực kỳ, bởi vì mẫu thân qua đời sớm cô lớn như vậy cũng chỉ có bà nội xem qua thân thể của cô, huống hồ cô còn không có kết giao bạn trai, đối với phương diện này càng bảo thủ rất nhiều. Cô nghĩ thị trường trước khi đi còn cười xấu xa, rõ là nhìn cô “Chê cười”. Tô Ninh trong lòng nén giận, làm sao lại như thế vô ý ngu quên mất?

Tô Ninh đi ra phòng tắm, cô thấy thị trường đang ngồi ở trên ghế salon đợi mình, cô nắm thật chặt trên người áo ngủ đi đến trước người thị trường, đợi thị trường bước tiếp theo an bài.

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh đi ra, nàng biết rõ cô bé da mặt mỏng làm cái gì sự tình cũng không có phát sinh, khôi phục nguyên lai bộ dáng. Nàng đứng lên quay sang nhìn Tô Ninh hỏi: “Chính mình ngủ một mình trong phòng sẽ không sợ hãi chứ?”

Tô Ninh xấu hổ ngẩng đầu nhìn thị trường, nghe thấy thị trường hỏi cô lắc đầu, tỏ vẻ không sợ. Tô Ninh trong lòng nghĩ, đừng nói là cô thật sự sẽ không sợ, mặc dù là sợ hãi nhưng lúc này cô cũng kiên quyết sẽ không theo thị trường ở chung một phòng...

“Lúc này đưa em tới là bạn trai của em?” Tiêu Ý Hàn đột nhiên hỏi.

Nghe thấy thị trường hỏi, Tô Ninh thoáng ngẩng lên nhìn, nghĩ thầm, như thế nào từ chuyện đi ngủ lại lập tức biến thành vấn đề này đây.

Tô Ninh mặt không biểu tình lên tiếng đáp: “Không phải bạn trai, hàng xóm của nhà em. Bất quá, hắn đang theo đuổi em.”

Tiêu Ý Hàn nghe xong Tô Ninh trả lời, nàng lặng im nhìn Tô Ninh một hồi, trong lòng thở dài một hơi, thanh âm có chút lạnh lùng nói: “Đã muộn rồi, đi ngủ đi.” Nàng giơ cánh tay lên chỉ chỉ gian phòng sau lưng lại nói: “Tôi ngủ phòng này, còn lại em tùy tiện chọn.” Nói xong cũng trực tiếp rời đi.

Tô Ninh nhìn thị trường thẳng dáng người, đêm nay thị trường hình như nói chuyện là lạ. Tô Ninh lắc lắc đầu có chút mờ mịt, xoay người cũng hướng về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quan Tâm

Một đêm này cùng đêm đầu tiên ở cùng thị trường đều giống nhau, Tô Ninh lúc tỉnh dậy trong phòng đã không thấy bóng dáng người kia. Tô Ninh đưa mắt mông lung tìm một vòng, có chút nhút nhát ngồi ở trên ghế salon, “Người này như thế nào luôn như vậy xuất quỷ nhập thần, mỗi lúc rời đi cũng không biết chào hỏi...” Tô Ninh trong lòng oán trách. Nội tâm lại ần ần nổi lên một tia buồn chán, nghĩ tới hôm qua cô thật không biết mình là đến làm gì vậy, khuya vậy bị kêu đến chỉ là cùng thị trường uống vài ly rượu, sau còn xảy ra chuyện xấu hổ kia. Tô Ninh dùng hai tay che mặt của mình, cô đang rất nóng, trên không ra trên, dưới không ra dưới làm cho cô rất khó chịu, cô không nghĩ ra được giờ phút này cô là đối với chính mình tức giận hay là đối với vị thị trường kì quái kia tức giận...

Tô Ninh ôm mặt ngồi một hồi, càng nghĩ càng cảm thấy phiền lòng, cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường. Tô Ninh mở ra lịch sử cuộc gọi, nhìn xem dãy số, đem ngón tay đặt ở phím gọi, cô hiện tại có một ý nghĩ vô cùng mãnh liệt, muốn gọi cho thị trường.

Đang lúc Tô Ninh chuẩn bị nhắm mắt lại ần xuống phím gọi, điện thoại đột nhiên vang lên, dọa Tô Ninh một ít, cô nhìn màn hình, trên mặt rồi rấm biếu lộ không thể tin được, thật đúng là nghĩ gì đến đó, Tô Ninh thở than, thị trường sao lại chủ động gọi cho cô...

“Alo...” Tô Ninh nằm ngửa trên giường, ần nút nghe.

“Tĩnh rồi?” Trong điện thoại truyền ra thanh âm trong trẻo.

“Ừm.” Tô Ninh nhẹ nói, cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, sáng sớm ánh mặt trời chiếu đầy hơn phân nửa cái giường, giờ khắc này lòng của cô đột nhiên cứ như vậy yên tĩnh.

“Như thế nào? Còn chưa tỉnh ngủ?” Tiêu Ý Hàn cảm giác cô bé thiếu vẻ hào hứng, nàng nhẹ giọng có chút sùng nịch hỏi.

“Tĩnh ngủ, vừa rồi đều ở trong phòng tìm chị một vòng...” Tô Ninh thay đổi tư thế, cô nằm lỳ ở trên giường vùi đầu trong chăn buồn bực.

Lúc này, Tiêu Ý Hàn, một tay nghe điện thoại, tay kia chùi miệng cho Iran ăn cơm. Nghe thấy giọng nói trong điện thoại hơi có chút làm nũng, trong lòng Tiêu Ý Hàn, hạnh phúc lại lan tràn.

“Có kêu bữa sáng cho em, hẳn là nhanh đưa qua .”

“A.” Tô Ninh lại miễn cưỡng đáp lời.

“nhanh lên rồi giường đi cô bạn nhỏ, tôi tắt máy đây.” Tiêu Ý Hàn cho rằng Tô Ninh còn chưa có tỉnh ngủ, cũng là vừa vặn đến thời gian đi làm, liền muốn chấm dứt trò chuyện.

“Đợi một chút.” Tô Ninh vừa nghe thị trường muốn cúp máy, cô thoáng cái từ trên giường ngồi dậy.

“Còn có việc?” Tiêu Ý Hàn giờ phút này giọng điệu hoàn toàn khôi phục bình thường lạnh lùng.

“Em. ....Chị. ....”

“Cái gì?” Tiêu Ý Hàn tiếp nhận túi văn kiện trên tay người giúp việc, bên tai nghe Tô Ninh điện thoại, đi ra ngoài cửa.

“Em, em chính là muốn hỏi một chút, chúng ta còn có thể hay không có cơ hội gặp mặt. . .” Tô Ninh dùng một cánh tay ôm hai chân, đầu gối lên trên đầu gối, nhỏ giọng nói ra.

Tiêu Ý Hàn dừng bước, nằng nệ nhàng cười ra tiếng, liền hướng về phía tài xế cách đó không xa khoát tay, một mình một người hướng cửa biệt thự đi ra, nằng nệ đi vừa cười ha ha đối với điện thoại nói: “Như thế nào? Em rất yêu mến cùng tôi ở một chỗ sao?”

Tô Ninh dừng lại một hồi, cô cảm thụ một chút chính mình giờ phút này nghĩ gì, mới nhỏ giọng mở miệng nói: “Hiện tại cảm thấy có một chút.”

Tiêu Ý Hàn cảm thấy đáp án của cô bé coi như thỏa mãn, nằng nệ cười cười nghiêm túc nói: “Có thời gian, tôi gọi cho em.”

“Ừ, mấy ngày nữa liền đi học, khả năng muốn trọ ở trường .” Tô Ninh nói dứt lời cong lên khoe miệng, cô hoàn toàn không có chú ý tới giọng của mình lúc này, là cỡ nào mềm mại.

Tiêu Ý Hàn nhìn đồng hồ, cảm thấy không thể chậm trễ nữa, nằng nệ nói: “Biết rồi, buổi sáng còn có việc, tôi cúp điện thoại trước.”

“Được, hẹn gặp lại.” Tô Ninh chờ thị trường cúp điện thoại, cô mới đem điện thoại bỏ xuống. Cô thả thân ngã xuống giường, hai tay sờ lên gò má có chút nóng, Tô Ninh đột nhiên cảm thấy giờ phút này như thế nào lại cùng hạnh phúc giống như có quan hệ. . .

Sau ngày đó, Tô Ninh đi học lại, học kỳ mới bắt đầu. Tô Ninh đang là sinh viên năm ba, đợi lên năm tư, việc học sẽ giảm đi nhiều, lúc đó cũng không cần mỗi ngày đều ở trường đi học, mà là đến giai đoạn thực tập. Các nàng thậm chí nghĩ đại học bốn năm không cho mình lưu lại cái gì tiếc nuối, như thế nào cũng muốn cảm thụ cuộc sống trọ ở trường đại học là cái dạng gì .

Tô Ninh khai giảng một tuần lễ sau liền chuyển vào phòng ở cùng hai cô bạn tốt. Ký túc xá là phòng bốn người, ngoại trừ ba người, người còn lại là tân văn hệ học tỷ, năm nay năm tư, bởi vì ở tòa soạn báo cáo thực tập nên không thường trở về. Vì vậy thành toàn Tô Ninh các nàng, ba người quan hệ tốt đẹp, cả ký túc xá cũng không có người ngoài, thật sự là như thế nào diện không loạn cũng có thể. . .

Tô Ninh sớm biết trọ ở trường nhất định phải so với ở nhà tốt hơn nhiều, mỗi sáng cô có thể sớm rời giường, đi căn tin ăn cơm, buổi tối cô có thể một mình tuyển chọn một phòng học yên tĩnh, tự học đến khuya mới tắt đèn. Đây cũng là cuộc sống an nhàn phong phú mà Tô Ninh yêu thích.

cuộc sống đại học của Tô Ninh trôi qua vô cùng thư thái, chỉ có Dịch Dương luôn đến trêu chọc cô, từ sau chuyện điện thoại ở thương xá, Dịch Dương không có chuyện gì liền dây dưa Tô Ninh, mục đích chỉ có một, nằng nệ muốn Tô Ninh nói cho nàng biết ngày đó cái người mang theo đại kính râm mỹ nữ là ai, cùng cô là tại sao quen biết , còn đòi Tô Ninh giới thiệu nàng một chút.

Mỗi lần như vậy Tô Ninh luôn rất bất đắc dĩ, cô chỉ đành cười qua loa, cô không có khả năng tùy tiện nói cho bạn của mình thân phận của người kia, mặc dù là bạn thân cũng là không được . Cho nên Tô Ninh chỉ có thể đại khái cho qua, cô nghĩ chờ thêm khoảng thời gian Dịch Dương chậm rãi sẽ quên chuyện này không nhắc tới nữa, cũng sẽ không lại đến phiền cô.

Từ khai giảng đến cuối tuần, Tô Ninh không có nhận thêm cuộc gọi nào của thị trường, kỳ thật lúc Tô Ninh rời khách sạn trở lại thế giới của mình, bình tĩnh trở lại, Tô Ninh cũng đã không còn muốn điều gì. Trong lòng của cô biết rõ cô cùng thị trường thuộc hai thế giới hoàn toàn khác nhau, mặc dù là cùng nhau xuất hiện cũng sẽ không quá sâu sắc. Tô Ninh suy nghĩ cẩn thận, cô tự động xem nhẹ biến hoá rất nhỏ trong lòng mình. . .

Tô Ninh thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về nhà ở hai ngày cuối tuần, đầu qua hai tuần lễ chưa có trở về, Tô Ninh từ nhỏ chưa từng cùng ba ba, bà nội tách ra nên cảm thấy đặc biệt nhớ nhà.

Chiều thứ sáu hết khóa học, Tô Ninh đem theo vài cuốn sách liền ngồi xe bus về nhà, trạm xe cách nhà cô 10 mét đi bộ, không đợi Tô Ninh đi đến cửa ngõ, đã nghe thấy Phương Đào từ phía sau gọi tên cô. Nói đến Phương Đào, từ lần trước thổ lộ, đến khi Tô Ninh khai giảng, hẳn không có gặp qua Tô Ninh. Tô Ninh chuyển vào trường học cũng là Tô ba ba đưa cô đi, chỉ trách Phương Đào không có phúc, mấy ngày nay khách sạn muốn làm thêm một cái phòng khách, thân là trưởng phòng kinh doanh hẳn thật sự là bề bộn vài ngày, nên không có chú ý Tô Ninh bên này.

Kỳ thật Tô Ninh đã đem chuyện anh Tiểu Đào cùng cô thổ lộ quên mất , mấy ngày nay trong đầu cô ý nghĩ tất cả đều là việc cùng thị trưởng ở chung tại khách sạn Giang Chi Vịnh, hoàn toàn không nhớ đến việc của Phương Đào, đến tận lần này gặp phải Phương Đào, Tô Ninh mới chợt nhớ tới, cô còn nợ người ta một câu trả lời thuyết phục.

Nghĩ vậy Tô Ninh trộm nhìn Phương Đào đi ở bên cạnh mình, ra sức bình thường cùng hấn tán gẫu, nhưng trong lòng của cô lại hết sức khó xử , cô sợ hãi Phương Đào nhắc lại lần nữa yêu cầu cùng với cô kết giao , Tô Ninh cảm thấy cô bây giờ còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Hai người đều nhanh đi đến dưới lầu nhà Tô Ninh, Phương Đào chỉ hỏi cô về cuộc sống trường học cùng học tập, chuyện thổ lộ lần trước hoàn toàn không đề cập tới, cũng không có biểu hiện ra ý muốn lần nữa thổ lộ . Tô Ninh âm thầm thở dài một hơi, xem ra anh Đào trong thời gian ngắn chắc là sẽ không nhắc lại vấn đề này .

Thời gian luôn trong lúc lơ đãng trôi nhanh, nháy mắt thành phố Giang Vịnh đã vào cuối mùa thu, trong sân trường các học sinh đều mặc nhiều lớp quần áo, thêm mấy trận mưa thu liền chính thức tiến vào mùa đông ...

Tô Ninh thời gian qua rất nhợt nhạt, cô không có bạn trai, cũng không cùng bạn học đi ra ngoài chơi đùa, cô đem tất cả toàn bộ thời gian vui đầu vào việc học. Chỉ là, tại lúc rảnh rỗi, cô cũng sẽ nhìn ra bầu trời bao la ngoài cửa sổ , xuất thần, điện thoại trắng đặt ở bên cạnh tay cô, luôn sẽ như vậy, trong nháy mắt trong tâm của cô vang lên thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của người phụ nữ kia, Tô Ninh nghĩ mãi mà không hiểu đều qua lâu như vậy, loại tưởng niệm nhẹ nhàng này đến tận cùng đại biểu cái gì ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Gặp Gỡ

“Giang bí thư, chúng ta người trong sạch không nói âm mưu, ta ba phen mấy bận đều không mời được ngươi, có phải là có chút không nói tình cảm rồi?”

Giữa bàn gỗ lim trong văn phòng thị trưởng đang bày ra một cái đồng hồ nam, mặt đồng hồ phát ra ánh huỳnh quang, thanh âm một người đàn ông trầm thấp từ bên trong truyền ra.

Giang Minh Kiệt hai tay khoác lên ghế dựa ngồi ở đó như đang suy nghĩ. Lúc này, Tiêu Ý Hàn hai tay khoanh ngực đứng ngao ngễ tại phía trước cửa sổ, chỉ để lại bóng lưng, từ phía sau nhìn lại, cũng không biết năng lúc này biểu lộ thế nào.

Trong văn phòng dị thường yên tĩnh, chỉ có thanh âm trầm thấp quanh quẩn trong không gian.

“Tiểu Giang a, ngươi ở đây làm việc cũng lâu lắm rồi, ta đây đều nhìn ở trong mắt . Ngươi nói một chút, ngươi đi theo làm tùy tùng phục thị chủ tử đối với ngươi như vậy? Mà bây giờ thị chính đại bí thư là ai?”

“Ta đây không phải đang khích bác... Nghĩ tới ta vì quốc gia trông coi cái thành phố nhỏ Giang Vịnh cũng hơn nửa đời người , còn có cái gì có thể đi tranh đoạt , chỉ là đáng tiếc các ngươi tuổi trẻ tương lai, aizz! Thật sự là quan đại nhất cấp đề chết người a...”

Ghi âm chỉ có giọng người đàn ông đang nói, giống như là cuộc trò chuyện giữa hai người, hoặc như là chỉ một người diễn thuyết, Giang Minh Kiệt thùy chung một câu đều không có nói ra.

“Cái này ngươi thu , ngươi yên tâm ta dùng ta lão Nhạc thanh danh đảm bảo, chỉ cần ngươi chịu hỗ trợ, từ nay về sau việc của ngươi hết thảy đều dễ ta trải đường.” Giọng nam dùng lại một chút, như là hạ quyết tâm, tiếp theo còn nói thêm: “Ta muốn thừa dịp lần này phía trên tỉnh đi kiểm tra, nhất định phải bắt lỗi năng, bắt lộn là cuộc sống tác phong hay là cái gì khác đều tốt cả. Tiểu Giang, ngươi là người trẻ tuổi thông minh, chúng ta bắt tay hợp tác, từ nay về sau ngươi sẽ có tiền đồ lai láng ...”

Theo ghi âm truyền đến “Đích đích” hai tiếng vang lên, ghi âm tạm dừng . Trong phòng lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh, giữa trưa ánh mặt trời theo cửa sổ lớn chiếu vào, lại làm cho người không thấy cảm giác ấm áp. Giang Minh Kiệt im lặng ngồi một hồi, mới thu hồi đồng hồ, hấn đứng người lên đi đến bồn hoa bên cạnh đứng cách Tiêu Ý Hàn vài bước chân.

“Tiểu thị trưởng...” Giang Minh Kiệt kêu một tiếng.

Tiêu Ý Hàn thu hồi tầm mắt, thả xuống cánh tay xoay người, mặt không biểu tình nhìn Giang Minh Kiệt một cái, vượt qua hấn đi trở về ghế làm việc ngồi xuống. Rồi nhìn Giang Minh Kiệt, ý bảo hấn tới ngồi.

“Hấn cho ngươi bao nhiêu?” Đợi Giang Minh Kiệt ngồi xuống, Tiêu Ý Hàn giọng điệu lạnh như băng hỏi.

Giang Minh Kiệt giang hai tay nói ra: “Năm mươi vạn.”

“A!” Tiêu Ý Hàn khoe miệng lộ ra nụ cười mỉa mai, nằng hống Giang Minh Kiệt vươn tay ra. Giang Minh Kiệt trông thấy động tác của thị trưởng, lập tức hiểu ý, từ trong túi quần lấy ra cái đồng hồ vừa rồi đặt ở tay thị trưởng.

Tiêu Ý Hàn cảm qua đồng hồ, nàng từ phía sau nhích cơ thể lại gần, nhủu mày suy nghĩ.

“Tiêu thị trưởng, ngài yên tâm. Ta Giang Minh Kiệt vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên ngài đối với ta đề bạt, lần trước nếu không phải bởi vì sự giúp đỡ của ngài, ta chỉ sợ cũng vĩnh viễn đều không thấy được nương nung... Tiêu thị trưởng, ngài nhất định phải tin tưởng ta, ta là vĩnh viễn cũng sẽ không làm bất luận cái gì bất lợi với chuyện của ngài.” Giang Minh Kiệt nhủu mày khẩu khí có chút gấp gáp nói.

Tiêu Ý Hàn vẫn không nói gì, lúc này nàng mặc âu phục chỉnh trang mặt không biểu tình ngồi ở ghế thị trưởng, Giang Minh Kiệt lấy tay vuốt qua trán của mình, có chút mồ hôi chảy ra, hẳn theo thị trưởng nhiều năm như vậy, hẳn đương nhiên biết rõ thị trưởng tính tình thế nào.

Giang Minh Kiệt thấy thị trưởng như trước không nói lời nào, tay hắn đặt ở trên đùi không tự giác co duỗi vài cái, còn nói thêm”Hắn đã nói với ta, trở ngại của ngài, hẳn không dám đối đầu chính diện, cho nên mới ba phen mấy bận tới tìm ta. Nhiều người như vậy chính giữa chỉ có ta với ngài thân cận chút ít, hẳn cảm thấy ta chính là bước đi đột phá của hắn.” Lúc này Giang Minh Kiệt nói chuyện giọng điệu đã vững vàng hơn, nói dứt lời hắn cảm lấy ly nước trên bàn thị trưởng đi đến máy đun nước, rót ly nước ấm đặt ở bên tay trái thị trưởng.

“Tiêu thị trưởng, ngài không cần lo lắng, ta cùng hắn đánh Thái Cực, hắn bây giờ còn chưa dám làm quá mức đâu.”

Tiêu Ý Hàn ngẩng đầu mắt nhìn người nam trẻ tuổi đứng ở bên cạnh nàng, nàng đương nhiên biết mình tuyển người sẽ không phản bội, thực tế Giang Minh Kiệt càng không có khả năng.

Tiêu Ý Hàn hướng về phía thủ hạ nờ nộ cười an tâm, sau nàng nói ra:”Không cần khẩn trương như vậy, ta không có hoài nghi ngươi. Bất quá, ngươi cũng đừng làm cho chính mình khó khăn, lấy việc giữ lại chút ít đường sống.” Nói xong những lời này, trông thấy Giang Minh Kiệt chăm chú gật đầu, Tiêu Ý Hàn phát phát tay:”Ngươi đi ra ngoài đi.”

“Vâng, ta đây đi ra ngoài trước.” Giang Minh Kiệt hướng về phía thị trưởng có chút khom người liền xoay lui ra ngoài, trong lòng của hắn rất bội phục thị trưởng, nữ nhân này không trông nom gấp phải sự tình gì, vĩnh viễn cũng sẽ không kinh hoảng, trong lòng của hắn nghĩ đến, cũng chỉ có nhân vật như vậy mới có thể khổng chế thật lớn cục diện này.

Giang Minh Kiệt đi rồi, văn phòng to như vậy chỉ còn lại Tiêu Ý Hàn một người, nàng lại nghe qua mấy lần nội dung đoạn ghi âm, đi đến bên cửa sổ đứng một lúc lâu. Người người đều nói thương trường như chiến trường, giới chính trị lại chẳng phải là đồng dạng sao? Tiêu Ý Hàn nhàn nhạt cười.

Thời gian chỉ 4 giờ, Tiêu Ý Hàn thu thập văn kiện trên mặt bàn, trong nội tâm như thế nào cũng không thể như mặt ngoài bình tĩnh. Nàng cũng không phải lo lắng họ Nhạc uy hiếp được nàng cái gì. Tiêu Ý Hàn chỉ là cảm thấy phát sinh loại chuyện này quá khó chơi, tuổi thanh xuân nàng đã kính dâng cho quốc gia, kính dâng cho cái thành phố Giang Vịnh nhỏ nhỏ này, không nói trước được hồi báo cái gì, chỉ cần khắp nơi luôn phải đề phòng cũng đã làm cho người ta cảm giác thật chán ghét.

Tiêu Ý Hàn gần một tháng bề bộn nhiều việc, có thể nói nàng lúc nào cũng đều bận rộn, thân là thị trưởng nàng chủ trì công tác rất nhiều, đưa ra quyết định cũng rất nhiều, còn kèm thêm phải dự họp xã giao. Nàng đã lâu đều không có về nhà cùng Iran nếm qua một bữa cơm, càng không có thời gian cùng bạn bè ngồi xuống uống trà tâm sự, còn có cô bé kia luôn làm cho nàng tưởng nhớ, vốn là đáp ứng gọi điện cho nàng, nhưng đến bây giờ hai người đã lâu đều không có liên lạc qua. Tiêu Ý Hàn thở dài, ngoại trừ thân phận là thị trưởng thì nàng cũng là người bình thường, là một phụ nữ có cảm tình bình thường, nhưng cuộc sống như vậy tựa hồ đã sớm rời đi quá xa nàng rồi...

Tiêu Ý Hàn vuốt vuốt huyết thái dương, nàng cảm giác tâm tính hiện tại cùng tâm tình của mình thật sự rất không ổn. Xem ra nàng cần buông lỏng một chút, nghĩ vậy, Tiêu Ý Hàn cầm lấy điện thoại trên bàn nhấn một dãy số gọi ra ngoài.

“Tiêu đại thị trưởng, hôm nay như thế nào nhã hứng nhớ tới tiểu nhân vật như ta đây?” Điện thoại chuyển tiếp, bên này Tiêu Ý Hàn vẫn không nói gì, điện thoại bên kia một giọng nữ liên vang lên trên chộc.

“Cristina, có rảnh không?” Tiêu Ý Hàn bỏ qua lời trêu chọc, nghiêm túc hỏi.

“Vốn không rảnh, vừa vặn một bệnh nhân hủy bỏ lịch hẹn trước, cho nên lại rảnh.” Trong điện thoại Cristina thu hồi giọng điệu vui đùa, nghiêm túc trả lời, lại hỏi một câu.”Như thế nào, Hàn, ngươi hôm nay không bận sao?”

“Ừ, ta hiện tại có thể đi.”

“ok, ta đây đi chỗ cũ chờ ngươi.”

“Không cần, ta hiện tại tới tìm ngươi, đi phòng khám chữa bệnh.” Tiêu Ý Hàn lại cùng Cristina nói vài câu liền cúp điện thoại

Cristina là bạn học của Tiêu Ý Hàn hồi cao trung, bậc cha chú của các nàng là quen biết, ba năm cùng trường, hai người cùng đi nước ngoài học chung đại học. Cristina là bạn tốt nhất của Tiêu Ý Hàn, nhưng Cristina lại khác, bởi vì nàng có một người anh trai, cho nên cũng không như Tiêu Ý Hàn bị bậc cha chú an bài mà sống. Nàng yêu thích tâm lý học, đi nước ngoài tự nhiên tu nghiệp cũng là tâm lý học, nàng so với Tiêu Ý Hàn tốt nghiệp muộn vài năm, về nước liền tại thành phố Giang Vịnh mở phòng tư vấn tâm lý. Tiêu Ý Hàn mỗi lần có tâm sự đều đến phòng khám tìm nàng nói chuyện tâm tình, nói xong sẽ tốt hơn nhiều.

Phòng tư vấn của Cristina tại tầng 13 của một tòa lầu, cả tầng lầu đều bị nàng mua lại, bởi vì là tâm lý trị liệu, cho nên khu làm việc bày trí vô cùng ấm áp, mỗi lần Tiêu Ý Hàn tiến vào trong, cả người của nàng rất nhanh có thể trầm tĩnh lại.

Tiêu Ý Hàn tại Giang Vịnh cũng là nhân vật nổi tiếng với công chúng, khi không phải ra ngoài đi công việc, nàng luôn có thói quen mang theo đủ loại kiểu dáng kính râm. Lúc này nàng đã thay thường phục, mặc một bộ áo khoác màu đen, mang giày cao gót 5 phân, ngẩng đầu đi vào phòng khám.

“Tiêu thị trưởng, Cristina ở trong phòng chờ ngài.” Tiêu Ý Hàn vừa xuất hiện, tiếp tân lập tức đón chào cung kính hành lễ nói ra.

Tiêu Ý Hàn gật đầu một cái, theo thói quen hướng phía phòng khám đi tới.

Trong văn phòng, Cristina đã làm tốt hết thầy chuẩn bị, cái này tựa hồ đã trở thành thói quen. Mỗi lần Tiêu Ý Hàn nói muốn tới phòng khám của nàng, bọn họ sẽ như thế, lúc nàng cúp điện thoại sẽ bắt đầu chuẩn bị vì Tiêu Ý Hàn làm giải toả tâm lý.

45 phút sau Tiêu Ý Hàn theo ghế nằm ngồi dậy, lưu loát xuống giường mặc vào áo khoác ngoài.

“Đi thôi, cùng đi ra ăn cơm tối.” Tiêu Ý Hàn mặc áo khoác, cầm lấy túi xách nói với Cristina.

“Người không quay về cùng Iran? Hôm nay thật vất vả rảnh rồi như vậy, bằng không chúng ta đi nhà của người a.” Cristina một bên thu dọn đồ đạc, một bên nhẹ nhàng đề nghị.

“Không cần, đi Nhà Vịnh đi.” Tiêu Ý Hàn đi tới cửa trước chờ Cristina, đợi Cristina thu thập xong, hai người cùng nhau rời khỏi văn phòng.

Cristina là một người dịu dàng, so với vẻ ngoài lạnh lùng của Tiêu Ý Hàn, nàng có vẻ nhu nhược hơn rất nhiều, nàng cao khoảng 1m7, so với Tiêu Ý Hàn thấp vài cm, Cristina lúc nói chuyện giọng luôn nhẹ nhàng rất êm tai. Hai người phụ nữ khí chất khác nhau, một trước một sau lái xe đi tới chỗ lần trước Tiêu Ý Hàn dẫn Tô Ninh tới – nhà hàng Tây “Nhà Vịnh”, Tiêu Ý Hàn tới trước một bước, nàng đem xe giao cho bảo vệ, liền đứng ở trước cửa nhà hàng chờ Cristina.

Vừa lúc đó trước cửa nhà hàng một chiếc xe màu bạc ngừng lại, Tiêu Ý Hàn mở ra kính râm nhú mày nhìn cái xe có chút quen thuộc.

“Làm sao vậy, Hàn?” Lúc này Cristina đậu xong xe đi tới, nàng theo Tiêu Ý Hàn ánh mắt nhìn qua.

Tiêu Ý Hàn nhìn lướt qua biển số xe, mày nhú lại càng sâu, nàng cùng Cristina nói ra: “Là xe Tiểu Vũ.”

Xe kia tắt máy, bên cửa lái rất nhanh mở ra, một thanh niên ăn mặc phong cách bước xuống, đóng lại cửa xe, nhanh đi đến tay lái phụ rất lịch sự mở cửa xe. Theo Tiêu Ý Hàn góc độ nhìn không tới người nào ngồi ở ghế lái phụ, nàng nhìn sau xe lần lượt xuống 3 người trẻ khoảng cùng tuổi Tiểu Vũ, người ngồi ghế lái phụ cũng đi xuống xe.

Trông thấy người vừa bước xuống xe, Tiêu Ý Hàn đằng sau kính mắt lộ vẻ không tin được, nàng thật bất ngờ khẽ hô lên một tiếng: “Tô Ninh...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Giả Vờ

“Tô Ninh là ai?” Cristina nghiêng đầu nhìn Tiêu Ý Hàn hỏi.

“Là cô bé người nói đến?” Cristina lập tức kịp phản ứng, vừa rồi lúc tư vấn tâm lý Tiêu Ý Hàn ngoại trừ nói chuyện công việc cùng gia đình, còn cùng nàng nói đến một cô bé. Tuy chỉ ngắn ngủn mấy câu, nàng cảm thấy giữa hai người tuyệt đối có chuyện.

Không đợi đến Tiêu Ý Hàn trả lời, Cristina theo ánh mắt Tiêu Ý Hàn nhìn lại, nàng không biết vừa rồi Tiêu Ý Hàn gọi chính là cô bé nào, hiện tại cửa nhà hàng có nhiều người đến, qua đường muôn hình muôn vẻ người đi đi lại lại không ngừng. Hơn nữa bên người Tiểu Vũ tổng cộng có 3 cô gái, Cristina nhìn kỹ một chút, ánh mắt tập trung tại một cô bé đáng người cao gầy, nàng cảm thấy cô bé này ngoại hình cùng khí chất tương đối phù hợp mắt thẩm mỹ của Tiêu Ý Hàn. Nàng thấy cô bé trên thân mặc một kiện rất đơn giản áo màu cà phê, quần màu đen, dưới chân một đôi giày thể thao màu trắng, ăn mặc rất thoải mái, phối hợp đáng người cao gầy mảnh khảnh, cộng thêm khuôn mặt dịu dàng xinh đẹp, Cristina nhẹ gật đầu, đó là một cô bé rất khá ah.

Tiệc đêm nay, Tô Ninh thật ra là bị Dịch Dương kéo theo tới, cô căn bản không có hứng thú tham gia cái gì gọi là đồng học mới hoan nghênh quen biết. Người ta căn bản bất đồng chuyên ngành lại càng không cùng lớp, không phải vì Dịch Dương quen biết, cô căn bản không có khả năng quen biết hai người nam sinh này. Hơn nữa người gọi Tiêu Trạch Vũ từ lần trước nói qua mấy câu, liền không có chuyện gì cũng tìm đến gần cô, Tô Ninh trong nội tâm biết rõ, nam sinh này là đang đề ý mình.

“Tô Ninh, người yêu thích nơi này không?” Tiêu Trạch Vũ đỗ xe, đi đến Tô Ninh trước mặt tươi cười hỏi.

Tô Ninh xuống xe trên mặt không có biểu lộ gì, cô này giờ không có chú ý xe chạy đến đâu, nghe xong Tiêu Trạch Vũ, mới ngẩng đầu lên, nhà hàng Tây liền xuất hiện ở trước mắt của cô, Tô Ninh hơi sững sờ, cô nhớ rõ nơi này, là cô cùng thị trưởng lần đầu tiên ăn cơm.

Tiêu Trạch Vũ xem Tô Ninh không để ý tới hắn, hắn cũng không nhiều dây dưa, mấy ngày nay ít nhiều hắn cũng biết chút ít Tô Ninh tính tình, ôn nhu im lặng lời nói từ trước đến nay không nhiều lắm. Tiêu Trạch Vũ vui cười kêu gọi vài người bạn hướng cửa nhà hàng đi đến, Tô Ninh phục hồi tinh thần lại, cúi đầu đi theo mấy người lên phía trước, còn chưa đi ra vài bước, phía trước của cô liền truyền đến giọng Tiêu Trạch Vũ, hắn có chút giật mình kêu lên: “Cô cô?”

Tô Ninh ngẩng đầu nhìn lên, cô lại ngây ngẩn cả người. Lúc này, phía trước cách đó không xa đứng hai phụ nữ, trong đó một người mang theo kính râm, Tô Ninh liền nhận ra, người này không phải thị trường thì là ai?

Tiêu Trạch Vũ trông thấy Tiêu Ý Hàn, hắn đầu tiên là giật mình sau liền chuyển thành bộ dạng vui mừng, ba bước đã chạy đến trước mặt Tiêu Ý Hàn, cao hứng bưng bưng nói: “Tiểu cô, trùng hợp như vậy a, người cũng tới nơi này ăn cơm?”

“Ừ, người không cần đến trường sao?” Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh một hồi lâu, nàng mới thu hồi tầm mắt nhìn đứa cháu trai.

“Mới về, buổi tối trở về liền tự học, ta đã năm ba rồi tiểu cô.” Tiêu Trạch Vũ hiển nhiên không nghĩ tới có thể ở nơi này gặp tiểu cô, rất hiển nhiên đối với Tiêu Ý Hàn uy nghiêm trong trẻo nhưng lạnh lùng giọng điệu hắn sớm thành thói quen, sau khi nói xong hắn quay đầu nhìn về phía một bên Cristina lễ phép nói: “Chào dì Hạ”

“Chào Tiểu Vũ, nhanh đi cùng bạn học ăn cơm đi thôi.” Cristina trên mặt nhàn nhạt âm áp mỉm cười, ôm tay Tiêu Ý Hàn nhỏ giọng nói: “Hàn, chúng ta vào đi thôi, ta đói bụng rồi.”

Tiêu Ý Hàn gật gù đầu, nhìn Tiêu Trạch Vũ nói ra: “Đi thôi, ăn xong trực tiếp đi là được, cứ ký số.”

Tiêu Trạch Vũ vui vẻ gật đầu, liền đi trở lại với các bạn học.

Tại lúc đi vào cửa xoay nhà hàng, Tô Ninh quay đầu lại nhìn Tiêu Ý Hàn, cô nhíu mi, cái gì cũng không nói trực tiếp theo bạn học đi vào.

“Thằng nhóc Tiểu Vũ này, nữ nhân kia là ai a?” Dịch Dương tiến đến Tiêu Trạch Vũ bên người tò mò hỏi.

“cô của ta” Tiêu Trạch Vũ tùy tiện nói ra ba chữ.

Lúc này đi theo phía sau bọn họ Tô Ninh ngẩng đầu yên lặng nhìn Tiêu Trạch Vũ, cô thật không nghĩ tới thị trường đại nhân cùng Tiêu Trạch Vũ dĩ nhiên là có quan hệ thân thích. Tô Ninh trong lòng buồn tiếng thở dài, cô quả nhiên nghĩ không sai, thị trường rõ ràng là trông thấy cô, nhưng lại là hoàn toàn giả bộ không quen biết. Tô Ninh trong lòng biết rõ thị trường chỉ là không có thuận tiện cùng cô chào hỏi, nhưng mà cô có chút nhỏ nhen hệt hăng, nữ nhân này nói chuyện không tính toán gì hết, hơn một tháng không có liên lạc với mình, lúc thấy liền muốn giả bộ như không quen biết...

Tô Ninh trong đầu đang miên man, Dịch Dương như có điều suy nghĩ nhìn cô, sau lại nhìn nhìn bên cạnh Tôn Hồng Na, trong nội tâm không biết đang cân nhắc cái gì. Thẳng đến khi 5 người tiến vào ghế ngồi xuống, Dịch Dương mới nhịn không được mở miệng hỏi Tô Ninh.

“Ninh Ninh, người phụ nữ vừa rồi bên ngoài, cô của Tiểu Vũ, người không biết a? Ta như thế nào cảm giác lần trước tại thương xá mua cho người điện thoại chính là người kia.” Dịch Dương nói với biểu lộ rất chân thành, trong lòng nàng cảm thấy rất kỳ quái, nếu như nàng đoán không lầm, Tô Ninh hẳn là cùng người nọ rất quen mới đúng.

Dịch Dương lời vừa nói ra, trên bàn tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Tô Ninh, mà ngay cả Tiêu Trạch Vũ cũng theo thực đơn ngẩng đầu lên.

Hắn thấy Tô Ninh không nói lời nào lập tức nói tiếp: “Không có khả năng, cô cô của ta làm sao có thể cùng Tô Ninh nhận thức, hoàn toàn không có khả năng.” Tiêu Trạch Vũ vừa nói vừa lắc đầu, hắn ít nhiều biết chút ít về Tô Ninh, nàng như vậy bình thường dân chúng làm sao có thể cùng cô cô thị trường có quan hệ, còn lại mua cho nàng điện thoại di động, hoàn toàn không có khả năng.

“Vì cái gì không có khả năng?” Dịch Dương hỏi tiếp.

“Các người biết rõ cô cô Tiểu Vũ là ai sao?” Lúc này nam sinh ngồi ở Tiêu Trạch Vũ bên người lên tiếng nói ra.

“Trần Hoà, đừng thừa nước đục thả câu.” Tôn Hồng Na cắt lời.

Trần Hòa phải thoáng cái miệng có chút sinh khí nói ra: “cô cô hắn là thị trường Giang Vịnh...”

“Thị trường?” Dịch Dương cùng Tôn Hồng Na đồng thời mở to hai mắt lên tiếng lặp lại.

Tiêu Trạch Vũ kiêu ngạo nhướng mày, hắn biết đám nữ sinh sẽ có phản ứng như vậy, nhìn qua Tô Ninh, người này giờ không nói gì, thần sắc ngược lại rất lạnh nhạt.

“Kỳ thật nàng cũng không phải là cô ruột của ta, nàng cùng ba ta là biểu huynh muội, bởi vì đời trước cũng đều là con một mấy đời, cho nên người một nhà vô cùng thân thiết.” Tiêu Trạch Vũ cùng mọi người giải thích.

“Dịch Dương, người nhớ lầm, ta không biết người kia.” Lúc này, Tô Ninh đối với Dịch Dương nói ra. Tô Ninh trong nội tâm cũng không muốn gì, cô không cần phải làm cho các bạn học biết rõ mình cùng thị trường quan hệ, huống hồ còn có Tiêu Trạch Vũ ở đây. Càng không cần giải thích, dù sao vừa rồi thị trường cũng giả bộ như không biết cô, cô vậy cũng là phối hợp thị trường đại nhân, Tô Ninh trong lòng nghĩ, dù sao hiện tại cũng đã như vậy...

“Nếu quả thật chính là thị trưởng, Ninh Ninh ta tin tưởng, có thể là hai người khí chất quá giống, người cũng biết ta đối với dạng này nữ vương, bằng son các loại rất là nhạy cảm...” Nói dứt lời Dịch Dương còn không biết xấu hổ cười hắc hắc.

“Tốt lắm, tốt lắm, hôm nay chúng ta là đến vui vẻ, mọi người muốn ăn cái gì tùy tiện gọi đi, cô cô nói tiền đều tính cho nàng.” Tiêu Trạch Vũ giờ lên thực đơn hướng về phía mọi người quơ quơ, cắt đứt chủ đề làm cho Tô Ninh có chút xấu hổ.

“Gọi đồ ăn đi, ta sắp chết đói rồi.” Trần Hòa vừa nói liền đoạt lấy thực đơn trong tay Tiêu Trạch Vũ, tự lật xem.

Đang tại mọi người thương lượng ăn cái gì, di động trong túi Tô Ninh vang lên, Tô Ninh xin lỗi bạn học, lấy điện thoại đi động ra nhìn một chút, liền bình tĩnh không được nữa, dĩ nhiên là thị trưởng tin nhắn. Tô Ninh ngẩng đầu nhìn, cô thấy bạn học đang chăm chú xem thực đơn ai cũng không có chú ý, mới cẩn thận mở ra tin nhắn, trên màn hình xuất hiện một câu: “Tôi ở phòng lần trước, hiện tại tới gặp tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chủ Động

Tô Ninh nhìn tin nhắn ngắn ngủn, cô bắt đầu cảm thấy tim đập có chút nhanh hơn, vội đứng dậy, nói câu “Đi gọi điện thoại.” Liền bước ra khỏi phòng. Tô Ninh bước nhanh vào toilet, cô đứng ở trước gương bình tĩnh lại suy nghĩ của mình, trong nội tâm bắt đầu đi nghĩ, cách hơn một tháng thời gian, thị trưởng đại nhân lại bắt đầu gọi cô tới...

Tiêu Ý Hàn cùng Cristina đi vào phòng ăn riêng tư, hai người sau khi ngồi xuống liền gọi phục vụ, Cristina khó hiểu nhìn Tiêu Ý Hàn gọi đồ ăn, trong lòng nghĩ rõ ràng là hai người ăn, Tiêu Ý Hàn như thế nào gọi ba phần cơm.

Đội người phục vụ rời khỏi, Cristina có chút nghiêng ngả nhìn Tiêu Ý Hàn: “Hàn, người đối cô bé kia rất hứng thú sao?”

Tiêu Ý Hàn chớp mi nhìn Cristina, lấy đi động ra bắt đầu nhắn tin, nàng cũng không ngừng đầu nói thẳng: “Ăn trọng là rất tốt.”

“Người cảm giác nàng có điểm giống Vicky?” Cristina hứng thú nhìn Tiêu Ý Hàn đang chăm chú gửi tin nhắn.

Tiêu Ý Hàn phát tin xong, nàng thu hồi điện thoại ngừng đầu nhìn hướng Cristina, mày có chút nhăn, hỏi ngược lại: “Người cảm thấy thế nào?”

Cristina lắc đầu không nói gì.

“Ta gọi Tô Ninh tới, lần trước tạm biệt vốn đã hẹn gặp lại, có hơn một tháng không có liên lạc nàng.” Tiêu Ý Hàn không để ý tới Cristina bộ dạng, giọng đều đều nói.

“Ta đã đoán được, đồ ăn đều bị người gọi tốt lắm.” Cristina có chút bất đắc dĩ nói, nàng rất chân thành hỏi Tiêu Ý Hàn: “Người vừa rồi không cùng người ta chào hỏi, nàng cùng bạn học liên hoan, người kêu đến, như vậy có thể hay không không tốt lắm?”

Tiêu Ý Hàn nghe xong Cristina câu hỏi, nàng không hề nghĩ ngợi trả lời: “Có cái gì không tốt? Nàng cùng bạn học mỗi ngày đều gặp mặt nói chuyện nhiều rồi. Hơn nữa nàng an tĩnh như vậy, với Tiểu Vũ cùng một chỗ có thể có cái gì tiếng nói chung.” Tiêu Ý Hàn rất là chăm chú phân tích, nàng cảm thấy nếu để cho Tô Ninh lựa chọn giữa mình và Tiểu Vũ, Tô Ninh nhất định cũng sẽ lựa chọn cùng nhau ăn cơm với mình.

Cristina tròn mắt, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Người bá đạo tính cách đời này xem như không đổi được.” Trong lòng nghĩ, khỏi thiết thời Tiêu Ý Hàn làm thị trưởng, công việc này cũng thật sự phù hợp tính cách của nàng a.

Hai người câu được câu không nói chuyện phiếm, thức ăn lục tục bày đầy bàn. Người phục vụ rót rượu cho hai người liền lễ phép lui ra ngoài, không bao lâu ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Tô Ninh đứng ở ngoài cửa nghe thấy thanh âm truyền tới, cô có chút khần trương hít sâu một cái, đẩy cửa đi vào.

Tô Ninh tiến vào phòng, trên bàn ăn hai chị kia đều hướng nàng nhìn tới. Tô Ninh có chút cứng ngắc mỉm cười, liền tận lực làm cho mình biểu hiện thoải mái đi thẳng về phía trước, cô đi đến trước bàn ăn dừng lại.

“Tiêu thị trưởng.” Tô Ninh rất lễ phép chào hỏi, cô nhìn sang người nữ đối diện Tiêu Ý Hàn, lễ phép cười cười, nghĩ chào hỏi, nhưng không biết nên xưng hô thế nào cho tốt. Tô Ninh có chút xấu hổ một lần nữa nhìn sang Tiêu Ý Hàn, chờ nàng giới thiệu.

“Em tới ngồi đi” Tiêu Ý Hàn hướng Tô Ninh vẫy vẫy tay, đem ghế bên cạnh mình kéo ra.

Đội Tô Ninh ngồi xuống, Tiêu Ý Hàn lên tiếng hỏi: "Không phải đã nói với em, từ nay về sau đừng gọi tôi là thị trưởng sao?" Nàng nói chuyện giọng điệu rất trong trẻo nhưng lạnh lùng, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

Nghe Tiêu Ý Hàn nói Tô Ninh cúi đầu xuống, nhỏ giọng: "Chính là, em còn thật chưa biết nên xưng hô như thế nào."

"Hàn, người đối với cô bé dịu dàng một chút được không?" Lúc này, Cristina đổi diện lên tiếng. Nàng hướng Tô Ninh vươn tay ra mỉm cười nói: "Chào Tô Ninh, ta là Ý Hàn bạn tốt, gọi ta chị Cristina là được."

Tô Ninh bắt tay Cristina, ngọt ngào kêu một tiếng: "chị Cristina." Cristina cười tươi hơn, nữ nhân này thật sự là khéo hiểu lòng người, Tô Ninh trong lòng nghĩ.

Tô Ninh yên tĩnh ngồi cạnh Tiêu Ý Hàn, ngẫu nhiên trả lời câu hỏi của hai người, không biết có phải hay không bởi vì có Tô Ninh ở đây, cuộc nói chuyện hơn phân nửa đều là chuyện trường lớp. Cristina còn đối với Tô Ninh trêu chọc Tiêu Ý Hàn, nói nàng lúc ở trường học, là như thế nào được công nhận là băng sơn, mà ngay cả các nam sinh đều cảm hóa không được. Nghe những điều này, Tô Ninh nhìn lên vẻ mặt thị trưởng đại nhân, hôm nay tóc của nàng xổ ra, động tác ăn rất ưu nhã, theo Tô Ninh góc độ nhìn sang, vừa vặn trông thấy xương quai xanh trắng nõn đầy khiêu gợi. Tô Ninh thu hồi tầm mắt không dám nhìn tiếp xuống dưới, sợ gây đại luống cuống trước mặt bạn tốt của thị trưởng.

Tô Ninh có chút hoang mang, một tháng này mặc dù không có đặc biệt tưởng nhớ thị trưởng, chính là cũng xác thực không có quên qua, người đặc biệt như vậy ai cũng sẽ không thể đơn giản quên đi, nhưng Tô Ninh phát hiện trong lòng của cô đang từ từ sinh sôi một loại tình cảm, mỗi một lần gặp lại cảm giác này sẽ sâu sắc thêm một ít, Tô Ninh không khỏi nhớ tới Dịch Dương là les, chẳng lẽ cô cũng là yêu thích nữ nhân ??

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh cảm thía trong tay nhưng lại mất hồn, nàng lên tiếng hỏi.

"Ừ?" Tô Ninh nghe thấy thanh âm cô quay đầu nhìn lại thị trưởng đại nhân, sau mặt "Xoạt" thoáng cái đỏ lên. Cô vội cúi đầu luôn miệng nói: "Không có gì, em không có thất thần."

Tiêu Ý Hàn không hiểu Tô Ninh bộ dạng, nàng ngẩng đầu nhìn Cristina đang cười, không nói gì, nàng biết rõ Tô Ninh da mặt rất mỏng, dễ dàng thẹn thùng là chuyện rất bình thường.

Các nàng dùng xong bữa ăn chính, người phục vụ lại đem vài đĩa trái cây tráng miệng lên, ba người lại hàn huyên một hồi, trời cũng dần dần tối xuống. Ba người liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tô Ninh đi theo sau lưng, cô nhìn về phía bàn bạn học, vừa rồi nhận được thị trưởng tin nhắn cô liền nói dối rời đi, Tô Ninh trong lòng có chút không yên, lúc này nếu như gặp được bọn họ, cô thật đúng là không biết giải thích thế nào.

Tiêu Ý Hàn chú ý tới thần sắc Tô Ninh, nàng dừng bước lại mỉm cười, rất tự nhiên lấy tay đặt lên vai Tô Ninh, kéo nàng đi lên phía trước nói: "Không cần lo lắng, bọn họ ăn xong sớm đã đi, lúc tính tiền phục vụ có nói cho tôi biết."

Tô Ninh mỉm cười nhẹ gật đầu, liền tùy ý Tiêu Ý Hàn kéo ra khỏi nhà hàng.

Cristina mỉm cười đứng ở cửa xoay nhìn hai người đi tới. Có thể nhìn ra Tiêu Ý Hàn có chút ít vui vẻ, mà Tô Ninh trên mặt rõ ràng là không biểu lộ gì, cô đi trước hai bước thoát khỏi tay Tiêu Ý Hàn.

"Đặt gọi điện thoại tới, ta nói đang ở cùng với người, nàng kêu chúng ta cùng đến chỗ nàng." Cristina vẫy điện thoại cùng Tiêu Ý Hàn nói ra, rồi cũng nhìn sang Tô Ninh.

Không đợi Tiêu Ý Hàn nói tiếp, Tô Ninh lên tiếng: "Chuyện này, các chị đi thôi, đã muộn em phải trở lại trường học." Tô Ninh nhìn ra ý tứ trong mắt Cristina, ý là đang hỏi thị trưởng làm sao bây giờ? Tô Ninh thuộc dạng thông minh hiểu chuyện, tự nhiên là sẽ không để cho thị trưởng đại nhân khó xử.

"Không có gì, hôm nay tôi khó được có thời gian, cùng đi đi." Tiêu Ý Hàn như là không nghe thấy Tô Ninh nói, móc ra chìa khóa xe liền hướng phía xe đi tới. Nàng kéo cửa xe nhìn Tô Ninh còn đứng nguyên tại chỗ, liền vẫy vẫy tay: "lại đây, lên xe đi."

"Thị trưởng, em..." Tô Ninh cau mày nhìn Tiêu Ý Hàn, cô nghĩ ăn cùng bữa cơm là được rồi, không nghĩ lại đi theo các nàng ra ngoài chơi, dù sao còn có người khác nữa, Tô Ninh cảm giác không thích hợp.

"Đi thôi, cùng đi ngồi một chút, bây giờ còn chưa đến 7 giờ, một hồi Ý Hàn lái xe đưa em trở về." Cristina đến cạnh Tô Ninh nhẹ nhàng nói, lời kéo cô đi về hướng xe Tiêu Ý Hàn.

Giờ này Giang Vịnh đã lên đèn rực rỡ, Tô Ninh im lặng ngồi ở ghế phía sau. Cristina nhìn Tiêu Ý Hàn, lại nhìn Tô Ninh trong gương, nàng hỏi nhỏ Tiêu Ý Hàn: "Người xác định muốn dẫn nàng đi? Đi đến chỗ Dật sao?"

Tiêu Ý Hàn liếc qua Cristina, tiếp theo nhìn về phía trước: "Đương nhiên, bằng không người nghĩ rằng ta và người đang làm cái gì?"

Cristina không có nói tiếp, nàng quay đầu hướng Tô Ninh cười cười, liền tiện tay mở nhạc nghe.

Tiêu Ý Hàn lái vào bãi đỗ xe khu văn phòng của Cristina, Cristina đi xuống xe, Tiêu Ý Hàn quay đầu lại cũng gọi Tô Ninh cùng xuống.

Tiêu Ý Hàn rất tự nhiên kéo tay Tô Ninh lên xe Cristina. Nàng không thể cam đoan sẽ không bị người nhận ra xe riêng của mình, huống chi gần nhất họ

Nhạc đang nghĩ ngợi biện pháp muốn đổi phó nàng. Tiêu Ý Hàn không thể không đề phòng, nếu để cho người khác trông thấy nàng đường đường là Giang Vịnh thị trưởng công khai đi vào bar les, tin tưởng cả thành phố Giang Vịnh thậm chí cả nước đều chấn động lên a...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Nghi Hoặc

Cristina dừng xe trước một cái ngõ, trong ngõ nhỏ cơ hồ nhìn không thấy người nào, nhưng đèn đuốc sáng trưng. Tô Ninh đi theo Tiêu Ý Hàn xuống xe, cho tới giờ khắc này tay của cô như trước bị Tiêu Ý Hàn nắm, Tô Ninh không thể không thừa nhận bị thị trưởng dắt tay, cô ngoại trừ một chút khẩn trương thì cảm giác còn lại là rất tốt a.

Mấy người vừa xuống xe, liền có cậu nhóc phục vụ cỡ tuổi Tô Ninh cười tươi chân thành đón chào, hẩn lễ phép tiếp nhận chìa khoá xe Cristina, nhanh nhẹn đem xe lái đi.

Tô Ninh nhìn thị trưởng, người này như cũ vẻ mặt nghiêm túc, lúc này cửa bị người từ bên trong đẩy ra, một nhân viên nữ đứng ở trước cửa. Đợi Tô Ninh theo Tiêu Ý Hàn đi vào cánh cửa kia, nữ phục vụ còn hướng nàng cúi chào.

Vào trong, Tiêu Ý Hàn buông tay Tô Ninh, đang nắm tay đột nhiên bị buông ra, Tô Ninh nắm tay lại, cô cảm giác lòng bàn tay của mình đều toát mồ hôi.

Đi ở hành lang rộng dài, Tô Ninh đầu tiên chú ý tới các bức tranh trên vách tường, có đủ loại kiểu dáng phụ nữ rúc vào với nhau. Tô Ninh nhìn mấy cái liền cúi đầu thấp xuống, bởi vì càng về sau mấy bức tranh phụ nữ càng lộ thể và có nhiều động tác thân mật chộc người.

Tô Ninh theo Tiêu Ý Hàn cùng Cristina lên lầu ba, Tiêu Ý Hàn đẩy cửa ra ba người đi vào, Tô Ninh chưa kịp nhìn rõ trong phòng thì trước mặt liền đi tới hai người, vẻ mặt sáng lạn, nhiệt tình chào hỏi Tiêu Ý Hàn cùng Cristina.

Bọn họ ôm nhau chào hỏi, chỉ có Tô Ninh ngẩng người bên cạnh, thị trưởng đại nhân lúc này cũng nhếch khóe miệng cười, hiển nhiên quan hệ giữa các nàng nhất định rất tốt. Tô Ninh đưa mắt nhìn, thấy có một người tóc ngắn, đôi mắt rất có thần. Tô Ninh nghe ra người này nói chuyện là giọng nữ, cô biết rõ hiện tại thịnh hành vẻ đẹp trung tính, nữ nhân này có phải là cũng có chút trung tính rồi? Tô Ninh trong lòng thầm nghĩ, nếu không phải vừa rồi nghe giọng nói nàng, thật đúng là rất dễ dàng làm cho người ta nghĩ lầm nàng chính là đàn ông.

Nữ nhân tóc ngắn đưa mắt nhìn Tô Ninh. Tiếp theo rất là kinh ngạc nói: "Hàn, cô bé này là các người mang đến? Ta nói đây là sở trường của người a? Ở đâu lấy ra cô bé trong sáng như vậy đây?" Vừa nói vừa giơ hai tay ra muốn ôm Tô Ninh.

Tô Ninh hiển nhiên không nghĩ tới đối phương sẽ có hành động này, cô vô thức lui về sau một bước, nụ cười trên mặt nữ nhân kia liền tắt, cũng đứng sững sờ ra.

Tiêu Ý Hàn trông thấy bạn mình như vậy, nàng rất không nề tình giơ tay lên kéo cổ áo khiến cho nữ nhân kia dừng lại, lạnh lùng nói: "Dật, đừng làm rộn."

Cristina buồn cười nhìn Dật, ôn nhu nói: "Dật, đừng làm rộn, người cũng đừng hù dọa con nhà người ta..."

"Các người đem con gái nhà ai đến đây, không sợ dạy hư nàng sao?" Lúc này một nữ nhân khác cũng đi đến phía trước dò xét nhìn Tô Ninh.

Tiêu Ý Hàn không để ý bọn họ, nàng đến trước mặt Tô Ninh, chỉ vào nữ nhân tóc dài: "Tô Ninh, đây là chị Lam."

Tô Ninh nhìn nữ nhân kia nói: "Chào chị Lam"

Tiêu Ý Hàn lại chỉ Viên Hiểu Dật nói ra: "Người này, chị Hiểu Dật".

"Haha..." người gọi là chị Lam nghe Tiêu Ý Hàn nói nhìn không được cười lên tiếng. Mà Viên Hiểu Dật nghe thấy lời này, nàng lập tức trừng mắt liếc Tiêu Ý Hàn.

"Cô bé, em đừng nghe nàng, gọi anh, anh mời em đi ăn." Viên Hiểu Dật tràn đầy tươi cười nhìn Tô Ninh.

Tô Ninh nhìn thoáng qua Tiêu Ý Hàn, gọi Viên Hiểu Dật một tiếng anh, sau liền không nói gì nữa.

Tiêu Ý Hàn ghét bỏ nhìn Viên Hiểu Dật nói: "Phụ nữ thì không chịu, lại kêu người khác gọi anh, người cũng đã mau 30 rồi..." Nói xong Tiêu Ý Hàn cũng không đợi trả lời liền lôi kéo Tô Ninh đi về phía trước.

Nghe Tiêu Ý Hàn nói rồi nhìn sang vẻ mặt của anh Dật, Tô Ninh cúi đầu hé miệng cười cười, cô theo thị trưởng đại nhân vào một căn phòng. Phòng có kết cấu hình quạt, có liên tiếp sofa dựa vào tường, một cái bàn trà hình chữ nhật, trên mặt bàn đặt đầy các đĩa trái cây. Tô Ninh bị thị trưởng lôi kéo ngồi ở sofa chính giữa, cô ngẩng đầu, đập vào mắt là tấm kính thủy tinh trong suốt, từ đây có thể nhìn rõ tình hình bên ngoài.

Mấy người vừa ngồi xuống liền có hai nữ phục vụ xinh đẹp đi đến, các nàng cũng không nói chuyện, trực tiếp đứng ở cửa.

“Đi, đem ly lên nào.” Viên Hiểu Dật hướng về phía hai nữ phục vụ nói.

Không lâu sau rượu liền được đem lên, chị Lam cùng bọn họ hàn huyên vài câu liền đi ra ngoài tiếp khách, còn Viên Hiểu Dật vẫn ngồi tại đây.

Tô Ninh ngồi uống thứ nước mà cô còn không biết tên thức uống là gì, nhìn trong phòng trang trí hết sức xa hoa, Tô Ninh trong nội tâm không khỏi cảm thán “đây là cuộc sống của người có tiền a?” Cô thật sự không biết vào quán bar sang trọng như vậy sẽ tiêu phí hết bao nhiêu tiền đây.

Nhìn qua kính thủy tinh có thể trông thấy một cái sân khấu, lúc này một nữ ca sĩ tay ôm đàn ghi-ta vừa vận chầm dứt một ca khúc. Tô Ninh trông thấy thật nhiều người xông lên sân khấu, mọi người bắt đầu theo âm nhạc nhún nhảy thân thể, mà 4 phía sân khấu đang từ từ bay lên bốn cột tròn, bốn cô gái tóc dài xõa vai, vóc dáng cao gầy xuất hiện ở trên sân khấu, các nàng nóng bỏng mà múa cột. Tô Ninh dời tầm mắt trở về, trong lòng nghĩ, cái này rất rõ ràng là les a, bởi vì cô nhìn tới nhìn lui hết một vòng tất cả đều là phụ nữ.

Tô Ninh trong lòng rất nghi hoặc, thị trường như thế nào sẽ đến chỗ như vậy? Còn dẫn mình theo? Đây là ý gì? Cô biết Viên Hiểu Dật chắc chắn là giống Dịch Dương đều là les, nhìn mình ánh mắt rất khác thường. Nhưng còn thị trường đại nhân? Nàng cũng như vậy sao? Tô Ninh nghĩ từ sau khi quen biết thị trường, nếu thị trường thật là les, như vậy giữa hai người bọn họ là phát sinh chuyện gì? Nhưng thị trường đã kết hôn, hơn nữa con trai đã lớn như vậy ...

Lúc này Tô Ninh thật là nghĩ không ra, còn Cristina, Tô Ninh nghĩ thăm chẳng lẽ các nàng đều là les?

Là sinh viên hiện đại với Tô Ninh mà nói, vấn đề đồng tính cô cũng không cảm thấy lạ lẫm, tại trường học cơ hồ có thể nói thoải mái, cũng có thể thấy được nhiều. Mà với les, Tô Ninh cũng không phải lần đầu tiên tiếp xúc, cô từng theo Dịch Dương một lần, kỳ thật cũng chưa tính là đi theo, nếu không bởi vì Dịch Dương uống say rồi Tôn Hồng Na hướng cô gọi điện cầu cứu. Người yêu thích yên tĩnh như Tô Ninh sợ là vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ đến quán bar.

“Hàn, cô bé xinh đẹp này là người tìm ra?” Viên Hiểu Dật trông thấy Tô Ninh sau khi ngồi xuống không hề nói chuyện, mà giờ giống đang xuất thần cũng không biết là suy nghĩ cái gì, nàng liền bên tai Tiêu Ý Hàn nhỏ giọng hỏi.

Tiêu Ý Hàn cầm ly rượu nhìn thoáng qua bên người Tô Ninh thấp giọng trả lời: “ừ”.

“Người không phải nói từ nay về sau sẽ không trêu chọc con gái sao? chuyện này là như thế nào đây? Cô bé này rốt cuộc làm gì? Có thể làm cho chúng ta Tiêu đại thị trường đưa đến nơi này?” Viên Hiểu Dật cũng không để ý tới Tiêu Ý Hàn lạnh nhạt lại tiếp tục hỏi.

Tiêu Ý Hàn uống một hớp rượu, thân thể nghiêng qua tựa vào người Tô Ninh, lập tức lạnh lùng nói với Viên Hiểu Dật: “Người sớm bỏ đi ý nghĩ đen tối có được không, chỉ là trùng hợp thôi.”

Tô Ninh phục hồi tinh thần lại cô nhìn thị trường đang tựa trên người mình, nhích người lại gần, nhìn sang hai người kia cười nhẹ. Tô Ninh này giờ không có nghe nội dung bọn họ nói chuyện, cho nên cô cũng không chú ý Tiêu Ý Hàn nói cái gì.

Viên Hiểu Dật nhếch miệng, nàng dựa vào ghế salon gác hai chân lên mép bàn rồi dùng vẻ mặt xấu xa cười cười nhìn Tiêu Ý Hàn cùng Tô Ninh.

Cristina nhìn Viên Hiểu Dật vẻ mặt bất quá, nàng đập vai Viên Hiểu Dật, nói nhỏ gì đó vào tai, vẻ mặt Viên Hiểu Dật liền thay đổi lớn tiếng nói: “Khoan... Ý gì a? Tình yêu chính là bình đẳng.” nàng ngồi ngay ngắn mắt nhìn Tiêu Ý Hàn nghiêm túc nói: “Hàn, người không có hứng thú nói chuyện nhưng là phải nghĩ cho huynh đệ bọn ta một chút, người cũng biết ta thích nhất như vậy, thoải mái với nhau.” Nói xong Viên Hiểu Dật ha ha cười, liền cùng Cristina cụng ly.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Dẫn Về Nhà

Tô Ninh ngoan ngoãn ngồi cạnh Tiêu Ý Hàn, có khi cô nhìn ra sân khấu mấy cô gái đang múa cột, có khi cũng sẽ nghe nội dung trò chuyện của ba nàng kia. Viên Hiểu Dật không còn đối Tô Ninh nói linh tinh nữa, cũng không còn dùng ánh mắt cực nóng nhìn cô.

Hết thấy đều có vẻ rất bình thường, chỉ là biểu hiện của thị trường đại nhân, theo Tô Ninh quan sát, phát hiện đêm nay tâm tình của nàng không phải rất tốt, tối thiểu so với lúc ăn cơm phải kém rất nhiều, nàng uống rượu vô cùng nhanh, hơn nữa nói chuyện cũng có chút lạnh. Tô Ninh không biết khi ở cùng bạn bè, thị trường vốn như vậy, hay là có nguyên nhân gì khác?

Tô Ninh tính khuyên nhủ bọn họ đừng uống quá nhiều, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, người ở chỗ này đều hơn cô nhiều tuổi, hơn nữa người nào cũng có địa vị, cô thật đúng là không biết nên nói cái gì, mà giữa cô và thị trường còn không biết đã tính là người quen hay chưa..

Tô Ninh không dám khuyên cũng không dám rời đi, cô chỉ ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, thỉnh thoảng còn bị động trò chuyện vài câu, loại tình huống này tiếp tục duy trì đến hơn 1h tối, đến khi Tiêu Ý Hàn uống cạn ly rượu, quay đầu nhìn Tô Ninh nói ra hai từ mà cô mong đợi nghe nhất đêm nay:” về thôi...”

Thị trưởng đại nhân lên tiếng, mấy người toàn bộ đứng dậy cảm theo đồ đạc của mình đi ra quán bar. Viên Hiểu Dật cùng chị Lam, đưa ba người đến trước cửa, xe Cristina đã dừng ở đó. Tô Ninh vượt lên trước một bước cùng Viên Hiểu Dật, chị Lam nói tạm biệt, rồi chui vào trong xe chờ.

“Hàn, sao người mang theo một người xa lạ đến chỗ ta?” Viên Hiểu Dật thấy Tô Ninh ngồi vào trong xe, nàng mới cau mày vẻ mặt nghiêm túc hỏi Tiêu Ý Hàn.

Viên Hiểu Dật vừa thốt lên xong mọi người đều nhìn về Tiêu Ý Hàn, Tiêu Ý Hàn quay đầu lại nhìn thoáng qua trong xe, không nhanh không chậm mở miệng nói:”Các người cảm thấy nàng là người như thế nào?”

“Cái gì như thế nào?” Viên Hiểu Dật hỏi, quay đầu hướng về phía Cristina nói:”Người cũng vậy, biết có người ngoài còn không nói với ta, ta đi ra ngoài gặp các người không được sao.”

Viên Hiểu Dật nói dứt lời, không đợi Cristina phản ứng, Tiêu Ý Hàn liền không kiên nhẫn phát phát tay nói:” Không cần các người nghĩ nghiêm trọng, ta biết rõ chính mình đang làm cái gì, yên tâm, ta có chừng mực.” Nói xong nàng hướng về phía A Lam gật đầu rồi đi.

“Dật, không có chuyện gì đâu, Hàn làm việc có khi nào để chúng ta lo lắng đâu?” Cristina thấy Tiêu Ý Hàn có vẻ không thêm quan tâm đến Dật, nàng nhẹ nhàng an ủi.

“Ừ, để ta cho người điều tra thêm cô bé kia, đây cũng không phải là đùa giỡn.” Viên Hiểu Dật trầm mặt nhẹ giọng nói.

“Ngân vạn đừng, Hàn không thích người khác nhúng tay chuyện riêng của nàng, người đã quên chuyện năm đó ở trường học sao?”

“Người cũng đừng lo lắng, để ta cùng nàng nói chuyện, chúng ta đi trước, có gì liên lạc sau.” Cristina thấy Tiêu Ý Hàn mở cửa sổ xe, nàng vội vàng cùng Dật chào tạm biệt.

Viên Hiểu Dật nhìn Cristina ngồi vào trong xe, nàng như có điều suy nghĩ, hướng phía xe phát phát tay, nàng thật sự lo lắng cho Tiêu Ý Hàn, không nói đến cô bé kia là người như thế nào, dù gì với thân phận của Tiêu Ý Hàn cũng không được phép qua loa, Tiêu Ý Hàn làm việc từ trước đến nay quen chuyên quyền độc đoán, tuy là bạn tốt nàng cũng không thể can thiệp nhiều. Viên Hiểu Dật trong lòng thở dài, nàng thật không biết lần này Tiêu Ý Hàn nghĩ như thế nào ...

Cristina ngồi vào xe, nàng quay đầu mỉm cười nhìn về phía sau hai người. Tiêu Ý Hàn quay sang Tô Ninh hỏi:”Em biết lái xe không?”

“Dạ?” Tô Ninh quay đầu nhìn Tiêu Ý Hàn, kịp phản ứng vấn đề lập tức lắc đầu:”A, em không biết.”

Cristina cười, vừa khởi động xe vừa trêu chọc:”Như thế nào? Tiêu đại thị trưởng, người là sợ ta say rượu lái xe bị bắt dẫn đến phiền toái cho người?”

Nghe thấy bạn tốt trêu chọc Tiêu Ý Hàn giọng điệu lạnh lùng nói:”Chạy chậm một chút.”

Một đường không nói chuyện, Cristina trực tiếp đem xe lái vào bãi đỗ xe dưới lầu mình, không cần hỏi cũng biết Tiêu Ý Hàn nhất định sẽ tự mình đưa cô bé kia về nhà, nàng chỉ cần đưa hai người tới đây, thì có thể trở về đi ngủ.

Tạm biệt Cristina, Tô Ninh ngồi trên xe Tiêu Ý Hàn, lúc này đã gần nửa đêm, Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh đang bối rối, nhẹ giọng nói:”Trường học em đóng cửa a?”

“Ừm.”

Tiêu Ý Hàn không nói gì thêm, tập trung lái xe. Tô Ninh buông lỏng thân thể, cô nghiêng đầu nhìn một bên mặt thị trưởng, dần dần mí mắt bắt đầu sụp xuống.

Đây cũng không phải lần đầu tiên cô tùy ý thị trưởng sắp xếp, Tô Ninh trong lòng nghĩ dù sao đến giờ này, trường học về không được, về nhà lại quấy rầy đến bà nội nghỉ ngơi, hơn nửa đêm cô thật đúng là nghĩ không ra chỗ nào có thể đi. Đơn giản cứ để cho thị trưởng tự giải quyết, dù sao cũng là thị trưởng kêu cô đi theo. Tô Ninh nghĩ như vậy dần dần nhắm mắt lại, không lâu thật sự đã ngủ.

Tiêu Ý Hàn đem xe lái vào một cư xá sang trọng. Cô nhìn Tô Ninh đang ngủ, vẻ mặt càng nghiêm túc.

Tiêu Ý Hàn ngồi trong xe như đang suy nghĩ điều gì, nhẹ nhàng thở dài, tắt máy xe, mới nhẹ giọng đánh thức Tô Ninh.

Tiêu Ý Hàn nắm tay Tô Ninh vào thang máy trực tiếp lên tầng 13, nơi này là căn hộ riêng của nàng. Vừa vào nhà Tiêu Ý Hàn liền mở tất cả đèn, nàng nhìn quanh bốn phía, cả gian phòng rất sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi chẳng giống như phòng vài năm chưa có người ở chút nào.

“Căn hộ này là tôi mua trước khi ra nước ngoài du học, tôi chỉ ở qua 2 năm, sau phòng vẫn để đó không dùng, rất ít khi quay lại.” Tiêu Ý Hàn để Tô Ninh ngồi ở ghế salon, nàng một bên xem xét bốn phía một bên nói sơ cho Tô Ninh nghe về căn hộ.

“Tối nay em ở đây?” Lúc này Tô Ninh cũng coi như thanh tỉnh lại, cô lấy tay chống đầu tựa ở trên ghế salon hỏi thị trưởng, không biết có phải hay không

bởi vì vừa mới bị phá giấc ngủ, Tô Ninh cảm thấy đầu hơi đau.

Tiêu Ý Hàn xoay người đi đến đối diện Tô Ninh ngồi xuống, nàng nghiêm túc nhìn Tô Ninh gật đầu một cái, hỏi ngược lại: "Bằng không, em có nơi để về sao?"

Tô Ninh nhẹ nhàng lắc đầu, cô nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mặt, ánh mắt bắt đầu không tự chủ được đắm chiêu. Người phụ nữ này luôn rất dễ dàng hấp dẫn cô, địa vị cao, khí chất lạnh như băng, còn có luôn làm cho mình không hiểu rõ suy nghĩ cũng như hành động...

"Nghĩ gì thế? Như vậy mê mẩn?" Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh ánh mắt lờn mịt si ngốc đang nhìn mình, nàng nháy mi hỏi.

Tô Ninh phát giác được mình luống cuống, cô thoáng đỏ mặt, liền học Tiêu Ý Hàn bình thường bộ dạng, nghiêm túc nhìn thẳng nàng hỏi: "Tiêu thị trưởng, đêm nay chúng ta đi chính là cái gì quán bar?"

"A." Nghe thấy Tô Ninh vấn đề, Tiêu Ý Hàn giọng lên khoe miệng, nở nụ cười, nàng đứng dậy đi qua tủ rượu lấy bình rượu kèm theo hai cái ly trở về ngồi xuống trước mặt Tô Ninh.

Tô Ninh thấy thị trưởng còn muốn uống rượu, cô nhún mày.

Tiêu Ý Hàn vẫn mỉm cười, nàng rót hai ly, đưa cho Tô Ninh một ly, chính mình bung lên một cái ly khác uống một ngụm, mới mở miệng nói: "Em cảm thấy thế nào?"

Tô Ninh nhất thời nghẹn lời, cô không rõ ý tứ thị trưởng, thấy thị trưởng trên mặt đã lộ ra vẻ say rượu ửng hồng, người này lúc này đã uống hai bận, về nhà còn muốn uống. Tô Ninh nhún mày nhìn thị trưởng uống rượu động tác ưu nhã, cô kiên nhẫn, cuối cùng đem lời khuyên nuốt xuống.

"Tôi còn đang suy nghĩ, em có hay không thành thật hỏi tôi vấn đề này..." Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh không nói lời nào, nàng nói tiếp: "quán bar là Viên Hiếu Dật mở, nàng là bạn đại học của tôi hồi tại Mi, hơn nữa, nàng là les. Em cũng nhận ra?"

"đêm nay em cũng nhìn ra một chút, chỉ là..." Tô Ninh thấy thị trưởng trả lời thành thật, cô có chút khản trương. Tô Ninh không ngốc, tuy với xã hội hiện nay đồng tính luyến ái càng ngày càng công khai, nhưng với thân phận thị trưởng như vậy chính là tuyệt đối không thể công khai. Mặc dù thị trưởng không có thừa nhận cái gì, nhưng trong lời nói rõ ràng là có chút liên quan. Tô Ninh không biết thị trưởng vì cái gì nói chuyện rào đón như vậy, cô rối rắm nghĩ, trên tay không tự chủ được bung ly lên uống một hớp rượu lớn, bởi vì không có chuẩn bị, cô bị sặc, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra, ...

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh sặc rượu, vội lấy khăn tay đưa ra, rót ly nước đem tới, vỗ nhẹ sau lưng Tô Ninh: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, đêm nay chỉ là trùng hợp gặp em, mà tôi cũng chỉ vừa vặn đi gặp mấy người bạn cũ mà thôi." Giọng Tiêu Ý Hàn đột nhiên thay đổi, nói rồi đứng lên đi kiểm tra các phòng xem có an toàn hay không.

Tiêu Ý Hàn xem kỹ từng phòng, lại xác định các cửa sổ đều khóa kỹ, liền từ trong tủ quần áo lấy ra một cái váy ngủ màu trắng nhạt trở lại bên người Tô Ninh.

Tô Ninh đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

"Ninh Ninh."

Tô Ninh nghe thấy thị trưởng như thế gọi cô, phản xạ có điều kiện ngẩng đầu, thấy thị trưởng cười âm áp.

"Tôi từ nay về sau sẽ kêu em là Ninh Ninh." Tiêu Ý Hàn nhẹ nói với Tô Ninh.

"Ừ." Tô Ninh nhẹ gật đầu.

"Vậy em kêu chị là Ý Hàn" Tô Ninh chăm chú nhìn thị trưởng, nhỏ giọng nói.

Tiêu Ý Hàn nhún vai tỏ vẻ nàng sao cũng được, đưa tay sờ sờ gò má đang có chút nóng, nhìn trên bàn còn hơn nửa bình rượu, bắt đầu lắc đầu: "Tôi không thể uống nữa, bằng không thật sự sẽ muốn uống nhiều hơn."

"Em vừa rồi tính nói ngưng, nhưng không dám." Tô Ninh đứng lên đem bình rượu cất vào tủ.

Tiêu Ý Hàn ngồi ở trên ghế salon, hướng về phía Tô Ninh ngoắc tay.

"Tôi đáng sợ như vậy sao? Sau này có lời gì cứ trực tiếp nói với tôi, đừng để ở trong lòng." Đợi Tô Ninh ngồi xuống bên cạnh mình, tay Tiêu Ý Hàn sờ lên tóc Tô Ninh, đem váy ngủ đưa cho nàng, tiếp theo mới nói: "Không còn sớm, đi tắm rửa chuẩn bị ngủ đi, chờ em tắm xong, tôi còn phải trở về."

Tô Ninh sững sờ cầm lấy váy ngủ, mặt đỏ hồng hỏi: "đêm nay chị không ở lại đây với em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Nụ Hôn Đầu Tiên

Tô Ninh sững sờ cảm vấy ngủ mặt đỏ hồng hỏi:”Chị không ở cùng em đêm nay sao?”

Cô dùng ánh mắt mờ mịt nhìn Tiêu Ý Hàn, lập tức Tô Ninh chợt nghĩ đến, lời cô hỏi hình như có chút mập mờ. Nghĩ vậy Tô Ninh mặt đỏ lên, nắm vấy ngủ vội vàng nói :”Em đi tắm trước đây.” rất nhanh vọt hướng phòng tắm, thẳng đến khi Tô Ninh đóng cửa phòng tắm, cô mới dựa vào cửa lấy tay sờ lên mặt của mình, dĩ nhiên là nóng bừng bừng.

Tiêu Ý Hàn trông thấy Tô Ninh một loạt động tác, đến khi cửa phòng tắm đóng, nàng mới hé miệng nở nụ cười, trong lòng nghĩ :”thật sự là cô bé nhỏ hơn mình 13 tuổi a, nhìn cái mặt đỏ hồng, có chút chuyện đã dễ thẹn thùng ...”

Tiêu Ý Hàn dựa vào trên ghế salon, nghe trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào như có điều suy nghĩ. Không lâu, Tô Ninh trở ra, nghe thấy tiếng động, Tiêu Ý Hàn quay đầu lại, đã nhìn thấy Tô Ninh tóc còn ẩm ướt, mặc vấy ngủ, dưới chân còn không thèm mang dép lê.

”sao em không mang dép lê vào?” Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh cau mày nói, nàng đứng dậy đi đến tủ giày lấy đôi dép bông đặt dưới chân Tô Ninh.

“Ở đây chỉ có một phòng ngủ, phòng khác bị tôi đổi thành thư phòng rồi.” Tiêu Ý Hàn cũng không để ý tới vẻ khác biệt của Tô Ninh, nàng nhìn Tô Ninh mang dép xong liền hướng về phía một bên phòng ngủ, vừa đi vừa nói.

Tô Ninh sững sốt một hồi, liền theo sau lưng đi vào phòng ngủ, trong phòng rất đơn giản, chính giữa đặt một cái giường đôi lớn, làm cho người ta liếc mắt nhìn đã muốn buồn ngủ.

Tô Ninh cũng mệt lắm rồi, vừa nãy lại uống thêm một ly rượu đỏ. Cô nhanh chóng đến bên giường xốc lên góc chăn chui vào, đem chăn mền trực tiếp kéo lên tận mắt, nhìn sang thị trường đang đứng ở góc cửa.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của Tô Ninh, Tiêu Ý Hàn phát giác chính mình càng ngày càng thêm yêu mến, cảm giác này khiến đáy lòng nàng luôn ảm áp, Tiêu Ý Hàn xoay người đi phòng tắm, lát sau trở ra mang theo máy sấy tóc.

“Sấy khô tóc hân ngủ” Tiêu Ý Hàn nói chuyện khẩu khí lạnh nhạt, mang chút ít mệnh lệnh.

Tô Ninh bĩu môi, cô lấy tay vuốt vuốt tóc:”Như vậy cũng không sao, em mệt lắm rồi.” dứt lời cô quan sát sắc mặt thị trường nói tiếp:”Em đã lau khô lắm...” vừa nói còn dùng tay sờ tóc của mình.

Tiêu Ý Hàn mặt lạnh hướng trước giường đi tới. Trời cũng muốn sắp rạng sáng, đã trễ như vậy nàng cũng thật đau đầu. Tiêu Ý Hàn cũng không cùng Tô Ninh nhiều lời, nàng chỉnh đồng hồ ở trên tủ đầu giường, liền nhắc chân lên.

Tô Ninh bối rối đem tay ra khỏi chân loạn xạ tính ngăn tay Tiêu Ý Hàn, sau liền gấp gáp xoay người cuộn trong chăn.

Tiêu Ý Hàn không nghĩ tới Tô Ninh sẽ hành động như vậy, nàng vừa cảm giác được cổ tay bị bắt chặt, cả người té về phía trước, ngã lên mặt giường, đè lên cơ thể ảm áp mềm mại bên dưới. ...

Lúc này Tô Ninh hoàn toàn ngu ngơ, nửa thân cô bị thị trường đại nhân đè lên, mà tay của cô chính là đang nắm cổ tay thị trường. Bởi vì quá kinh ngạc, Tô Ninh há to miệng, ngực cũng đập rộn ràng. ...

Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến mức Tiêu Ý Hàn có thể nghe được tiếng tim đập của Tô Ninh, nàng nhìn người phía dưới đang đơ ra, gò má hồng hồng, đôi môi mỏng đang hé mở. Tiêu Ý Hàn bị cảm giác khác thường lan khắp toàn thân, nàng nhìn không được cảm môi, ánh mắt lạnh lùng thường ngày của nàng cũng chuyển sang nhu tình, như có dục hoả.

Tiêu Ý Hàn cảm giác được dưới bụng từng đợt truyền đến cảm giác khác thường, đã làm mẹ nàng đương nhiên biết rõ đây là tình huống gì, chỉ là nàng không nghĩ tới, gần đây nàng lạnh nhạt như vậy làm sao có thể dễ dàng nhóm lên dục vọng đây. Tiêu Ý Hàn từ trước đến nay là người dám nghĩ dám làm, nàng thuận theo cơ thể của mình, hơi chút cúi đầu liền không hề báo trước, hôn lên môi Tô Ninh. ...

Chỉ là vừa hôn nhẹ nhàng, liền làm cho Tiêu Ý Hàn nếm đến hương vị tốt đẹp nhất từ trước đến nay. Trước giờ nàng luôn nghĩ Tô Ninh chẳng những trong sáng xinh đẹp, tính cách cũng đường hoàng, làm việc vừa chăm chú vừa tỉ mỉ, cô bé tốt đẹp như vậy, xã hội hiện nay thật sự là không thấy nhiều. Nhưng Tiêu Ý Hàn không nghĩ tới mình lại sẽ đối với cô bé này có như vậy “Xúc động”, vốn chỉ là muốn lướt qua thoáng cái, làm sao biết rốt cuộc lại không muốn rời đi chút nào.

Đối với nụ hôn đột ngột của Tiêu Ý Hàn, Tô Ninh so với vừa rồi càng thêm ngây người, lúc Tiêu Ý Hàn hôn lên môi, cô kinh ngạc đến quên khép lại đôi môi đang hé mở, càng làm Tiêu Ý Hàn dễ dàng tùy ý tấn công, không tốn chút sức lực nào. ...

Cái hôn rất ngắn lại cảm giác rất lâu, đến khi Tiêu Ý Hàn nghe thấy tiếng rên khẽ của Tô Ninh từ miệng truyền ra, nàng mới dừng lại, hai tay chống giường, kéo ra chút khoảng cách, nhìn Tô Ninh đang nằm đỏ mặt bên dưới.

Tô Ninh cảm giác được mình cũng sắp hít thở không thông, cô hoàn toàn không biết hiện tại là tình huống gì, thị trường làm sao tự nhiên hôn cô? Tô Ninh cảm giác tim muốn nhảy ra ngoài, cô như người bị mê hồn trận, mông lung không biết mình đang ở chỗ nào. ...

Trong phòng yên tĩnh tựa hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập của hai người. Tô Ninh cuối cùng từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại. Cô phát hiện cánh tay của mình lúc này đang vòng quanh lưng thị trưởng, mà thị trưởng đại nhân cũng không biết làm sao lại đem hết chăn mền vứt qua một bên. Tô Ninh cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể của mình, cô cảm giác tất cả máu nóng chảy trong người, mặt nhanh chóng đỏ hơn. Váy ngủ trên người cô bị tuột một bên vai, khiến da thịt trắng nõn nơi ngực cứ như vậy bại lộ trong không khí, lộ ra trước mắt thị trưởng.

Tô Ninh sợ hãi "A!" một tiếng, cô bắt đầu liều mạng kéo chăn mền đem mình trùm kín lại. Cô hiện tại chỉ có một ý niệm trong đầu, thị trưởng vì cái gì muốn hôn cô. Tô Ninh cảm thấy phát sinh chuyện tình xấu hổ như vậy đều là lỗi của mình, chính cô kéo tay làm thị trưởng đại nhân ngã lên giường.

Tô Ninh cảm thấy rối cực kỳ, cô trùm kín chăn, liếc nhìn Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn dù ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong nội tâm cũng đang loạn "Mình cần bình tĩnh, đây chỉ là trường hợp ngoài ý muốn..." Tiêu Ý Hàn tự nói.

Tô Ninh nhìn thị trưởng đang thông dong sửa sang lại quần áo, thậm chí không liếc nhìn mình một cái. Tô Ninh dần dần nổi lên ủy khuất, mặc dù là cô không cẩn thận túm ngã thị trưởng khiến nàng đề lên người mình, nhưng như vậy nàng cũng không thể hôn cô à? Hôn xong thì cũng nên đưa ra một lời giải thích? Tô Ninh bức xúc nghĩ, cắn cắn môi, đem đầu mình cũng rút vào trong chăn.

Tiêu Ý Hàn lén nhìn sang Tô Ninh, nàng thật đúng là không biết như thế nào mở miệng nói chuyện. Làm lãnh đạo lâu như vậy, nàng mới gặp phải chuyện xấu hổ thế này, tuyệt nhiên không thể cùng Tô Ninh nói, hôn môi nàng, là vì mình – Tiêu Ý Hàn nhất thời không không chế được bản thân, như vậy thật quá mất mặt, cũng nói không ra...

Tiêu Ý Hàn nhân lúc Tô Ninh không được tự nhiên, nàng bình tĩnh lại suy nghĩ của mình, ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng vươn tay kéo ra chăn mền đang che trên đầu Tô Ninh.

Tô Ninh cảm giác đầu mình bị lộ ra ngoài, ánh mắt của cô đỏ hồng nghiêm túc nhìn thị trưởng, giống như là đang nói: "Chị dám 'lại' khi dễ em lần nữa thử xem?"

"A..." Tiêu Ý Hàn nhìn không được bật cười, vốn nàng có chút khản trương nhưng bởi vì vẻ mặt của Tô Ninh, trong nháy mắt tâm tình chuyển biến tốt đẹp lên, nàng cũng không nói chuyện, nhìn Tô Ninh cười mà như không cười.

Quả nhiên không lâu sau, Tô Ninh nhếch môi giờ ra chăn mền che thân thể, ngồi dậy. Cô tận lực làm cho mình cách xa thị trưởng một chút, cảm thấy an toàn rồi mới nhút nhát nhỏ nhỏ nói một câu: "Chị... Em, đây là nệm hôn đầu của em..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Quan Hệ Bị Bại Lộ

Tô Ninh không tự giác nói xong câu đó, nhìn về mặt thị trưởng mây trôi nước chảy có vẻ không thêm để tâm, cô cảm thấy lời này rất cần phải nói ra.

Tiêu Ý Hàn không nói gì thêm, nàng đứng dậy đi đến trước cửa sổ đem bức màn kéo lên, xoay người, nhìn chung quanh bốn phía, cảm thấy mọi thứ đều ổn mới hướng cửa phòng ngủ đi đến.

Tô Ninh không chớp mắt, nhìn theo động tác thị trưởng, đến khi nàng ra khỏi phòng.

Không lâu thị trưởng một lần nữa đi lại, đem đồng hồ để bàn đặt ở trên tủ đầu giường, cầm máy sấy tóc, sờ tóc Tô Ninh một chút, lại xoay người đi ra ngoài.

Tô Ninh không rõ ý thị trưởng, cô đem mặt chôn trong chăn mắt chăm chăm nhìn ra cửa, cô không tin thị trưởng đại nhân cứ như vậy rồi đi không nói câu nào, như vậy cô thật sự sẽ bị tức chết, Tô Ninh nghĩ thầm, nếu là thật cứ như vậy rồi đi, cô quyết định từ nay về sau rốt cuộc sẽ không để ý Tiêu Ý Hàn nữa....

Quả nhiên mười phút sau, thị trưởng lại đi vào.

Nàng đứng trước giường, nhẹ nhàng hỏi Tô Ninh: "mình em ngủ ở đây có được không?"

Tô Ninh lác đầu, rất mờ mịt nhìn thị trưởng.

"ok, vậy tôi đi đây..." Tiêu Ý Hàn mở đèn ngủ, tắt đèn lớn trong phòng, sờ sờ tóc Tô Ninh lại nói: "đừng nghĩ nhiều quá, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai trở lại trường học cho tốt."

Thấy Tô Ninh nhu thuận gật đầu, Tiêu Ý Hàn cười nhẹ nói ngủ ngon, xoay người đi ra ngoài.

Đêm nay Tô Ninh nằm nhìn trần nhà, cô không thể không thừa nhận một người còn chưa ra ngoài xã hội như mình thật là một chút cũng đoán không ra tâm ý thị trường, đành ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, đang mộng đẹp, Tô Ninh bị đồng hồ vang um xùm đánh thức, cô mơ mơ màng màng nhìn đồng hồ chỉ 7 giờ, đột nhiên nhớ tới đồng hồ báo thức là tới hôm qua thị trường đặt ở trên tủ đầu giường. Lúc này Tô Ninh mới hiểu thì ra thị trường đại nhân sợ cô dậy không nổi, giúp cô cài chuông báo, thị trường thật là một người cẩn thận...

Chút chuyện nhỏ này làm Tô Ninh ấm lòng, tâm tình cô cao hứng trở lại, thật vui vẻ rời giường, thay đồ xong, ra phòng khách cô thấy trên bàn trà tờ giấy a4, trên giấy có mấy chữ viết lưu loát: "Nơi này cách trường em học khá xa, sợ em trên người không có tiền nên để lại cho em chút ít, đi đường cẩn thận" phía dưới còn kí một chữ "Hân" rất đẹp. Tô Ninh đem tờ giấy bỏ vào trong túi áo, mang theo túi xách đi ra ngoài.

Tô Ninh tới trường vẫn chưa đến 8 giờ, cô về thẳng phòng kí túc xá thay y phục.

Hành lang kí túc yên tĩnh, Tô Ninh nhanh chóng lên lầu đi tới phòng 306, cô tra chìa khoá tính mở cửa, liền nghe thấy rất nhỏ thanh âm, Tô Ninh dừng tay lại, rất nhanh nhủ mày.

"Ừ... nhẹ chút, a... A... Dịch Dương nhanh, nhanh lên nữa..." Tô Ninh đứng ở ngoài cửa nghe thấy bên trong như có như không chọt cao chọt thấp tiếng nữ nhân thờ gấp rên rĩ, Tô Ninh biểu tình ngưng trọng đứng một hồi, cô biết rõ nhất định là Dịch Dương đang lừa gạt cô gái nào trên giường, nghe âm thanh càng ngày càng lớn, cô cúi đầu mắt nhìn đồng hồ.

Tô Ninh nhẹ nhàng giật giật tay, cửa liền bị mở ra. Cô giả bộ như rất trấn định đẩy cửa đi vào, theo sự xuất hiện của cô, thanh âm trong phòng lập tức tắt đi. Lúc này trên giường, hai cô gái đồng thời kinh ngạc nhìn về phía Tô Ninh.

Tô Ninh vừa vào phòng liền trông thấy Tôn Hồng Na trên giường, hai cô gái dây dưa cùng nhau, mà làm cho cô kinh ngạc chính là, hai người kia không phải người ngoài, dĩ nhiên là hai cô bạn tốt – Tôn Hồng Na và Dịch Dương.

Tô Ninh phản xạ có điều kiện đóng cửa lại, đứng ở nơi cửa nhìn chằm chằm hai người, giọng có chút run rẩy hỏi: "Các người đây là đang làm gì?"

Trên giường hai người đang cao hứng bị Tô Ninh đột nhiên xuất hiện cắt đứt, Tôn Hồng Na phản ứng đầu tiên, lúc này ngón tay Dịch Dương còn dụi trong cơ thể nàng chưa có rút ra. Nàng nhanh chóng cầm lấy tay Dịch Dương kéo ra bên ngoài rồi lấy chăn mền trùm kín cả hai.

"Ninh Ninh, người..." Dịch Dương sững sốt một hồi, nàng giơ cánh tay chỉ vào Tô Ninh lắp bắp nói.

"Người, làm sao người trở lại giờ này?"

Tô Ninh liếc mắt, nói: "Ta có tiết học." Lúc này Tô Ninh đã lấy lại bình tĩnh, cô bắt đầu nhìn hai cô bạn thân, đi tới giường mình buông túi xách, cầm lấy dụng cụ rửa mặt nói câu: "Các người trước tiên mặc quần áo vào đi, ta đi rửa mặt." Sau liền đi vào toilet.

Tại căn tin trường học, Tô Ninh yên tĩnh ngồi ăn bữa sáng, cô không nhanh không chậm ăn hết cơm, ngẩng đầu nhìn hai cô bạn đang khấn trương dị thường nhẹ nói: "Như thế nào? Các người không đói bụng sao?"

"Ninh Ninh, chúng ta..." Dịch Dương nhìn Tô Ninh bộ dạng như không có gì, nàng biết rõ Tô Ninh nhất định là đang tức giận, muốn giải thích, nhưng không biết nên nói từ đâu.

"Ninh Ninh, chúng ta đang quen nhau." Lúc này người này giờ cúi đầu không nói- Tôn Hồng Na, nhìn Tô Ninh nghiêm túc nói.

"A." Tô Ninh không nói gì thêm nữa, trong nội tâm cô không hiểu nổi Tôn Hồng Na lại có thể quan hệ cùng Dịch Dương, ba người đều quen biết đã bao nhiêu năm, cô thật không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy. Cô như có điều suy nghĩ, nhìn về mặt lo lắng của hai cô bạn, trong lòng thờ dài.

"Biết rồi, nhanh lên ăn cơm đi, đó là việc riêng của các người, ta không nghĩ can thiệp." Trầm mặc một hồi Tô Ninh nhẹ nói ra.

Dịch Dương nhẹ nhàng thở ra, nàng cười toe toét với Tô Ninh, tiếp theo đem đôi đũa đưa tới tay Tôn Hồng Na, liền bắt đầu ăn cơm như hổ đói.

Lần đầu tiên Tô Ninh trong lớp ngẩn người, cô không biết giáo viên đang thao thao bất tuyệt giảng cái gì, trong đầu toàn nghĩ chuyện khác. Tôn Hồng Na lại có thể chấp nhận một người đa tình như Dịch Dương, hai người còn lột sạch quần áo quần lấy nhau, còn có, đêm qua thị trường đại nhân hôn môi cô...

Cô cảm giác sau lưng có người khều vai, Tô Ninh quay đầu lại, bạn học phía sau đưa cho cô tờ giấy.

"Ninh Ninh, có lẽ người không biết kỳ thật ta yêu mến Dịch Dương đã lâu rồi, chỉ là không có nói ra mà thôi. Chúng ta mới chính thức cùng nhau mấy hôm trước, vốn tới hôm qua ăn cơm xong nghĩ sẽ nói cho người, nhưng người không có trở về. Hi vọng người có thể chúc phúc chúng ta, ta biết rõ người nhất định sẽ không bài xích chúng ta, nhất định sẽ cho chúng ta lời chúc phúc đúng không?- Na Na"

Tô Ninh nhìn đi nhìn lại tờ giấy, mỗi lần xem cô liền tự hỏi chính mình, "Sẽ bài xích sao?" Kỳ thật đáp án của cô là phủ định, thời trung học Dịch Dương cũng đã nói qua là nàng yêu thích phụ nữ, chỉ là chứng kiến trực tiếp như vậy làm cô càng thêm rối loạn nghĩ đến việc mất đi nụ hôn đầu của mình mà thôi.

Buổi sáng đến tiết cuối cùng, điện thoại Tô Ninh chấn động lên, khi cô đang chăm chú ghi chép, vài phút sau cô lấy điện thoại ra xem xét, đúng là tin nhắn

của thị trường đại nhân, Tô Ninh có chút khẩn trương mở tin nhắn, thấy mấy chữ ngắn gọn “Tôi cũng là lần đầu tiên hôn môi con gái, cảm giác cũng không tệ lắm!”

Nhìn mấy chữ này, Tô Ninh bắt đầu cảm thấy mặt đỏ tim đập nhanh. Cô lập tức đưa di động nắm ở trong tay, cúi đầu, thị trường đại nhân cao ngạo này đôi khi thật sự rất “Xấu”, Tô Ninh trong lòng nghĩ.

Tô Ninh bình phục tâm tình, bắt buộc mình tập trung nghe giảng, không lâu sau điện thoại lại rung lên, cô cảm giác tay đang cầm viết bắt đầu run, cô thực sợ thị trường đại nhân nói ra những thứ làm cho mình không có biện pháp tiếp nhận, đang trên lớp học cô cũng không muốn làm cho người ta nhìn ra về khác thường của mình.

“Hết giờ học, ra cửa trường quẹo phải ở góc đường, tới tìm tôi.” Tô Ninh nhìn nội dung tin nhắn, cô có chút mơ hồ, người kia rảnh rồi như vậy? Tìm mình? Là muốn giải thích chuyện tối ngày hôm qua?

“Người đi đâu?” Tôn Hồng Na hỏi Tô Ninh đang muốn ra ngoài.

“Ta có việc, muốn đi ra ngoài một chút, các người đi ăn cơm đi.” Tô Ninh cũng không dừng lại cước bộ, gấp gấp nói.

“Ninh Ninh, người không cần như vậy.” Tôn Hồng Na cau mày kéo tay Tô Ninh.

“Ta thực sự phải đi, người đừng nhảy cảm, trở về chúng ta nói sau.” Tô Ninh lấy tay vuốt lông mày đang nhú chật của Tôn Hồng Na, rồi bước nhanh ra ngoài.

Cô đi ra cửa trường, theo tin nhắn quẹo phải, đang lúc Tô Ninh đứng ở ven đường cố gắng phân biệt các loại xe, một chiếc xe có rèm che dừng ở bên cạnh cô. Tô Ninh lại càng giật mình, cô lui về sau hai bước, cửa sổ bên tay lái phụ mở ra, thị trường đại nhân mang kính râm thật to, hướng cô ngoắc ý bảo cô lên xe, sau đó cửa sổ xe liền đóng lại, từ bên ngoài Tô Ninh nhìn không rõ tình hình trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Trao Chìa Khóa

Tô Ninh vừa đưa tay lên cửa xe, liền nghe sau lưng có tiếng chạy bộ gấp gấp, kèm theo giọng một nam sinh.

“Tô Ninh.”

Tô Ninh thu tay lại, xoay người, đã nhìn thấy Tiêu Trạch Vũ vội vàng chạy tới bên người mình.

Tô Ninh trong nội tâm có chút kỳ quái, hắn chạy tới làm gì a?

“Có việc gì sao?” Nhìn thấy Tiêu Trạch Vũ đứng trước người, Tô Ninh mở miệng hỏi.

“Người đi thật nhanh, ta từ trường học chạy theo một đoạn mới đuổi kịp người.” Tiêu Trạch Vũ thở gấp nói.

Tô Ninh mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng trên mặt vẫn cười nhạt, nhẹ nói: “Người chạy theo ta? Có chuyện gì sao?”

“Ừ.” Tiêu Trạch Vũ dùng sức nhẹ gạt đầu, hắn nhìn chung quanh một chút, sau lại nhìn nhìn chiếc xe màu đen có rèm che đậu bên cạnh còn chưa tắt máy, có chút tò mò hỏi: “Người đang muốn đi đâu?”

Tô Ninh trên mặt như trước rất bình thường hỏi lại: “Người có chuyện gì sao?”

Tiêu Trạch Vũ thấy Tô Ninh thờ ơ, hắn sờ sờ sau đầu: “Tiệc tối hôm qua người chưa ăn cơm đã đi, ta nghĩ, nếu người không có chuyện gì, ta mời người ăn cơm trưa a?” Nói dứt lời hắn có chút khẩn trương nhìn chằm chằm Tô Ninh, sợ bị cô từ chối.

Tô Ninh vừa nghe lời này, cô vội nói: “Không được, ta bây giờ thực sự có chút việc.” Giọng nói của cô rất khẳng định, hiện tại thị trường đại nhân đang ngồi ở trong xe chờ cô, tuy không biết tìm cô có chuyện gì, chính là đối với cô mà nói đây đã là chuyện rất lớn.

“A, như vậy a.” Tiêu Trạch Vũ lập tức thất vọng, hắn còn chưa bỏ cuộc: “Người muốn đi đâu? Ta lái xe đưa người đi?”

Tô Ninh thấy Tiêu Trạch Vũ như thế, trên mặt lộ ra chút ít không kiên nhẫn, cô vừa định nói chuyện, thì cửa xe bị mở ra, một người đàn ông vượt đầu xe hướng hai người đi tới.

Người đàn ông này Tô Ninh chưa từng gặp qua, thoát nhìn khoảng 27-28 tuổi, hắn đầu tiên là nhìn nhìn Tiêu Trạch Vũ, sau nhìn về phía Tô Ninh trầm thấp nói: “Ninh Ninh, đây là bạn học em?”

Nghe thấy lời này Tô Ninh có chút kinh ngạc, nhưng lập tức kịp phản ứng, cô không có lên tiếng chỉ là nhẹ gật đầu.

Người này nhìn Tiêu Trạch Vũ cười cười, rồi nhìn Tô Ninh một cách cung chiêu, lại nói: "Chúng ta phải đi trước a, anh đưa em đi xong, lập tức còn phải đi đón lãnh đạo."

Tiêu Trạch Vũ nghe thấy người đàn ông tự xưng là anh, hấn ra vẻ có hiểu biết nói ra: "Tô Ninh, người có việc phải đi mau lên, đợi có thời gian chúng ta gặp lại." Nói dứt lời hấn chào hai người, liền xoay người rời đi.

Đến khi Tiêu Trạch Vũ quẹo vào trường học, Tô Ninh mới quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông, cười nói: "Cám ơn anh!"

Người đàn ông cũng giờ khoe miệng: "Không cần khách khí, Tiêu thị trưởng đã chờ lâu rồi."

Nói dứt lời hấn tự tay thay Tô Ninh kéo ra cửa xe.

Lên xe, Tiêu Ý Hàn không nói gì, thậm chí không có nhìn Tô Ninh. Trong xe yên tĩnh làm cho người ta có chút xấu hổ, thị trưởng không nói lời nào Tô Ninh tự nhiên cũng sẽ không nói, mỗi lần đều là như vậy, nếu thị trưởng đại nhân gọi tới, quyền lợi phản đối hỏi han gì cô cũng đều không có.

Xe lái vào khu cư xá cũ, Tô Ninh theo thị trưởng xuống xe, lên lầu. Thẳng đến ngồi ở trên ghế salon, thị trưởng đại nhân mới lên tiếng.

"Em cùng Tiêu Vũ lại kết giao?" Tiêu Ý Hàn theo thư phòng đi ra ngồi bên người Tô Ninh có vẻ rất tùy ý hỏi.

Tô Ninh nghiêng đầu nhìn thị trưởng, không hiểu sao thị trưởng đột nhiên có ý nghĩ như vậy, giọng cô vừa có chút bất đắc dĩ vừa có chút làm nũng nói: "Em cũng đã nói với chị, không có kết giao, bất quá các bạn học đều nói hấn là muốn theo đuôi em"

Tiêu Ý Hàn nghiêng đầu nói: "buổi chiều tôi đi họp tỉnh ủy vừa vận dư chút thời gian, cho nên gọi em tới, cùng nhau ăn cơm trưa." Nói xong nàng thấy trên bàn trà còn mấy tờ tiền, nhú mảy nhìn Tô Ninh lại nói: "Không phải đưa cho em sao? như thế nào không cất đi."

Tô Ninh "A" Một tiếng, cô có chút khó hiểu nhìn thị trưởng nói: "Tại sao phải nhận? Em sẽ không nhận tiền người khác." Nói dứt lời cô rất nghiêm túc chăm chú nhìn lại thị trưởng.

Tiêu Ý Hàn không có nói cái gì nữa, tóm lại còn nhiều thời gian, cứ để mọi thứ từ từ.

Nhận thức thị trưởng mấy ngày qua, Tô Ninh bắt đầu thói quen hai người cùng một chỗ tuy không nói gì nhiều nhưng thực sự sẽ không để cho cô xấu hổ như lúc mới gặp lần đầu. Cô ngồi ở trên ghế salon trả lời vài câu hỏi của thị trưởng, chuông cửa vang lên, vừa vận có người mang cơm đến.

Ăn xong cơm trưa, Tô Ninh rất tự nhiên thu dọn bát đĩa đi vào phòng bếp, mà thị trưởng thì lấy túi xách vào thư phòng.

Tô Ninh vừa rửa chén vừa nghĩ, đây rốt cuộc là tình huống gì a? Cô lơ mơ cảm thấy trong sinh hoạt của mình liền như vậy xuất hiện thêm một người...

Thu dọn xong hết thấy Tô Ninh từ phòng bếp đi ra, cô thấy cửa thư phòng khép hờ, đem ly nước bùng vào, đây là lần đầu tiên cô vào thư phòng, không gian rõ ràng so với phòng ngủ lớn hơn rất nhiều. Vừa vào cửa bên tay trái là một cái giá sách lớn, xuyên thấu qua lớp kính có thể thấy trong đó từng dãy sách đủ các loại chỉnh tề xếp chồng chất. Kế bên là bàn làm việc lớn, trên bàn rất ít đồ chỉ có một bộ máy tính, điện thoại, lúc này thị trưởng đang chăm chăm vào máy tính bảng trước mặt nghiên cứu cái gì đó.

Tô Ninh thu hồi tầm mắt, cô nhìn thị trưởng chăm chú làm việc, liền cử động thật nhẹ, chuyển ly nước qua trước bàn, liền lui ra ngoài. Cô tuyệt đối không thể quấy nhiễu, Tô Ninh trong nội tâm nghĩ như thế.

Cô trong phòng đi dạo một vòng, hiện tại cách thời gian lên lớp còn sớm, hơn nữa nhìn thị trưởng đang bận rộn, Tô Ninh cảm thấy hấn là mình nên tự tìm cái gì đó để làm. Cô đi vào phòng ngủ đối diện thư phòng, thấy có TV treo trên vách tường, liền phân vân đóng cửa phòng, cởi áo khoác ngoài nằm ở trên giường xem TV.

Có thể là bởi vì tới hôm qua ngủ quá ít, cũng có lẽ là Tô Ninh không có tâm tư xem tv, nên cô nằm xuống không bao lâu liền mơ mơ màng màng ngủ mất...

Tô Ninh bị một hồi chuông điện thoại đánh thức, cô còn không có mở to mắt liền nghe tiếng thị trưởng ở gần. Cô híp mắt chỉ trông thấy bóng lưng thị trưởng, cửa phòng sau liền bị đóng lại.

Lúc còn rất nhỏ bà nội có nói cho cô biết ngủ trưa tỉnh lại nhất định phải nhắm mắt lại nằm một hồi, mới có thể chính thức tỉnh ngủ. Tô Ninh từ nhỏ đến lớn vẫn luôn là làm như vậy, không đợi cô định thần, thị trưởng lại đẩy cửa đi đến.

Cửa vừa mở, Tiêu Ý Hàn đã nói: "Rời giường a, đi học bị muộn rồi." Nàng biết rõ Tô Ninh đã tỉnh, bởi vì nàng đã ngồi ở bên giường nhìn thật lâu, đến khi điện thoại vang lên, mí mắt Tô Ninh cũng đã động đậy.

Tô Ninh mở to mắt nghiêng đầu nhìn thị trưởng, cô nhẹ cười ngồi dậy, có chút chậm chạp mặc lại quần áo, sửa sang lại giường chiếu.

Hai người ra cửa, Tiêu Ý Hàn cầm trong tay một cái chìa khóa đưa cho Tô Ninh: "Đây là chìa khóa căn hộ, phòng tôi không thường dùng, nếu như em yêu thích từ nay về sau có thể thường xuyên đến ở." Nói dứt lời nàng kéo tay Tô Ninh đem chìa khóa nhét vào lòng bàn tay, rồi xoay người mở cửa đi ra

ngoài, căn bản không có cho Tô Ninh cơ hội từ chối.

Hai người đứng chờ thang máy, Tô Ninh nắm trong tay cái chìa khóa vừa định nói chuyện, chợt nghe “Ding” một tiếng, thang máy mở ra, Tô Ninh sau một bước đi vào thang máy, ngẩng đầu, thật bất ngờ cô thấy bạn thị trưởng – Cristina đang đứng bên trong.

“Hàn? Đã lâu không có gặp qua người ở đây...” Cristina hiển nhiên cũng kinh ngạc, nàng nói dứt lời liền nhìn thấy Tô Ninh, neho mắt một chút lập tức ôn nhu cười: “Chào em, Tô Ninh.”

Tô Ninh lễ phép đáp lễ, liền dựa thang máy đứng ở bên cạnh.

“Làm sao người về nhà giờ này?” Tiêu Ý Hàn trông thấy Cristina, nàng nhú mày, giọng điệu lạnh nhạt nói.

“Ta để quên tư liệu của khách ở trong nhà, thừa dịp nghỉ trưa trở về lấy. Người...” Cristina trông thấy Tiêu Ý Hàn vẻ mặt nghiêm túc, liền không có đem vấn đề sắp hỏi ra đến, trông thấy Tô Ninh xuất hiện tại nơi này, nàng ít nhiều đoán được vài chuyện.

Thang máy rất nhanh đến lầu một, Tô Ninh đi theo hai người ra cửa, có người đàn ông chạy tới đón chào, Tô Ninh nhận ra người này, đúng là người ngày đó tại thương xá.

Giang Minh Kiệt trông thấy Tiêu thị trưởng đi ra, hần xoa xoa mồ hôi trên đầu bước nhanh tiến ra đón: “Tiêu thị trưởng, chúng ta bị muộn rồi.” Hần tiếp nhận thị trưởng trong tay túi xách nhỏ giọng nói ra.

Tiêu Ý Hàn mặt không biểu tình nhìn Giang Minh Kiệt, bước chân không ngừng hướng xe vừa đi vừa nói chuyện: “Chúng ta còn phải đưa nàng trở lại trường học.” nàng nghiêng đầu nhìn Tô Ninh đang ngoan ngoãn đi theo bên cạnh.

“Nhưng mà...” Giang Minh Kiệt còn muốn nói tiếp, lại bị ánh mắt thị trưởng làm cho ngậm miệng lại. Hần gật đầu, bước nhanh ra xe.

Cristina đang định rời đi thì nghe thấy hai người nói chuyện, nàng ôm tay Tô Ninh nhẹ nhàng nói: “Hàn, người đi mau lên, ta đưa Ninh Ninh trở lại trường học.” Nói dứt lời, nàng lại nhìn Tô Ninh: “Ninh Ninh, chị đưa em đi.”

Lúc này hai nữ nhân cùng nhìn sang Tô Ninh, trong ánh mắt thị trưởng rõ ràng nhìn ra được ý tứ hỏi cô có được không, Tô Ninh cảm giác mình rốt cục có cơ hội nói chuyện, cô vội khoát tay nói ra: “Không cần, em không cần các chị đưa về, em tự đi được rồi.”

“Như vậy sao được, chị đưa em đi, vừa vặn cũng tiện đường.” Cristina thấy Tô Ninh rõ ràng không hiểu tình hình, nàng lặng lẽ dùng chút ít lực nắm chặt tay Tô Ninh lại, còn nháy nháy mắt.

Tô Ninh còn muốn kiên trì từ chối, liền nghe thị trưởng nói ra như là mệnh lệnh: “Tốt lắm, Cristina người đưa Ninh Ninh trở lại trường học, ta hiện tại đi tỉnh ủy họp, thời gian gấp rồi.” Nói dứt lời nàng liếc nhìn Tô Ninh, rồi phất phất tay thoải mái lên xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nguy Hiểm

Sau ngày đó, Tô Ninh khôi phục cuộc sống đại học, thị trưởng đại nhân lại biến mất biệt tích, cô đã liên tiếp vài ngày không nhận được điện thoại thị trưởng. Tô Ninh trong nội tâm nói không nên lời đây là loại cảm giác gì, ngày từng ngày như thường trải qua, lại luôn cảm thấy thiếu khuyết điều gì đó.

Năm ba không có như trước nặng nề, Tô Ninh có thời gian rảnh liền online, bởi vì lúc trước cô đã làm thêm ở trường nên nhân viên đều rất quen thuộc, mỗi lần cô đến chơi, nhân viên trực phòng mạng đều cho cô dùng không mất phí.

Lên mạng đối với Tô Ninh mà nói chỉ là tham khảo chút ít tư liệu bổ sung tri thức, nhưng gần đây ngoài tham khảo tài liệu cô còn đặc biệt chú ý tình hình thành phố Giang Vịnh, cô biết rõ gần đây có đoàn khảo sát đến Giang Vịnh, thị trưởng đại nhân nhất định là bề bộn nhiều việc.

Gần đây Tô Ninh ở tại bên ngoài càng nhiều, từ ngày hai cô bạn tốt công khai quan hệ, hai kẻ vừa mới rơi vào bể tình này liền xem cô như người vô hình. Thường xuyên làm những việc mờ ám làm cho cô chịu không được, làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên. Vốn là muốn về nhà ở, nhưng từ khi cô ở kí túc trường, phòng cô không ai ở nên một người bác ở quê đã chiếm lấy, không có biện pháp cô chỉ có thể tiếp tục ở tại trường học, tiếp tục làm cái bóng đèn, cũng tiếp tục nhẫn nhịn, thỉnh thoảng trong đêm tĩnh lại sẽ nghe chút ít thanh âm làm cho người ta đổ mồ hôi.

Hôm nay Tô Ninh không có tiết học, cô ăn sáng xong liền lên mạng, tại vị trí quen thuộc mà ngồi. Chỉ là lần này máy tính vừa mở ra, trên màn hình hiển thị một cái website, Tô Ninh nhìn chung quanh một chút, tưởng bạn học nào đang xem dở giữa chừng, cô đợi một hồi cũng không thấy có người trở về, liền động con chuột xem nội dung website, đây là một tiểu thuyết, tên có chút đặc biệt – “quan lớn chi ẩn nhẫn yêu”.

Mấy năm gần đây các học sinh bắt đầu lưu hành phong trào xem tiểu thuyết trên mạng, nhưng Tô Ninh đối với mấy cái này một chút hứng thú đều không có, cô cảm thấy rất phí công và lãng phí thời gian. Cô xem một chút liền đem cửa sổ đóng xuống, bắt đầu làm chuyện của mình, nghĩ khi nào có người trở

lại, cô sẽ trả lại chỗ ngồi cho người ta.

Tô Ninh online đến giữa trưa cảm giác đói bụng rồi cô mới từ máy vi tính ngẩng đầu lên, đứng dậy đi mua chai nước suối, trở về lấy bánh mì trong giỏ đem ra, một chai nước một cái bánh mì cũng xem như cơm trưa. Lúc ăn bánh mì, Tô Ninh xem trang tiểu thuyết kia một lần nữa, vừa ăn vừa đọc nhanh như gió....

“Học tỷ.”(đàn chị/ người học khoá trên)

Đang lúc Tô Ninh chăm chú đọc, một giọng nữ truyền đến tai, cô ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

“Nha, học tỷ làm sao chị khóc...” Nữ sinh trông thấy trên mặt học tỷ có vết nước mắt, nàng có chút kinh ngạc hỏi.

Tô Ninh lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cô dùng tay nhẹ lau qua gò má, rồi nhẹ cười với nữ sinh kia.

Nữ sinh kéo qua cái ghế ngồi cạnh Tô Ninh, nàng nhìn cửa sổ máy tính, vẻ mặt như đã biết chuyện nhìn Tô Ninh nói ra: “Trách không được a, học tỷ, chị cũng đọc bộ tiểu thuyết này sao? Em đã đọc rồi, rất thương tâm.”

“Ừ, lúc sớm tối, cửa sổ chính là đã mở ra, chị rảnh rồi không có việc gì đọc một chút, không nghĩ tình tiết như vậy hấp dẫn a.” Tô Ninh nhẹ nhàng nói, trong đầu của cô không ngừng nghĩ đến tình tiết truyện, nhàn nhạt thương tâm đầy tràn trong lòng.

“Ha ha.” Nghe thấy Tô Ninh nói nữ sinh nở nụ cười.

“Học tỷ, buổi sáng là em ngồi ở đây, vốn nghĩ chơi một chút, sau đột nhiên có việc bận nên rời đi.”

Tô Ninh vừa nghe nữ sinh nói chuyện, vừa thu thập đồ đạc trên bàn, cô thật không nghĩ tới lúc trưa chỉ tính đọc tiểu thuyết một chút, mà bây giờ ngoài trời đã tối đen.

“Em đừng đi, chị ngồi lâu quá rồi.” Tô Ninh mang túi trên vai cười cười xin lỗi nữ sinh liền muốn rời đi.

Nữ sinh trông thấy hành động của Tô Ninh, theo sát đứng dậy, nói: “Em chính là đến xem hội viên có ở đây không, em cũng không có chơi.” Nàng đi theo sau lưng Tô Ninh mở miệng nói.

“Học tỷ, trời đã tối rồi không bằng chúng ta cùng đi căn tin ăn cơm đi.”

Tô Ninh dừng bước lại nhìn nữ sinh xinh đẹp trước mặt, trầm nghĩ: “Cô bé này thật đúng là có chút quen thuộc...” Cô ngẫm lại mình cũng không có chuyện gì, liền đáp ứng, hai người hướng phía căn tin đi tới.

Trời thật lạnh, bữa tối Tô Ninh gọi một chén mì thịt bò nóng hổi, vừa ăn vừa cùng nữ sinh trò chuyện.

“Học tỷ, sao em thấy chị thật quen mắt?” Nữ sinh nhìn chăm chăm vào Tô Ninh vài giây, cau mày hỏi.

Tô Ninh quay đầu, mỉm cười thoải mái để cô bé đánh giá chính mình.

“A, em nhớ ra rồi.” Nữ sinh vọt cái đứng lên.

“Chị có phải hay không, học tỷ, chị có phải hay không năm trước, Nguyên Đán, trường học tổ chức đồng học ái hữu hội, chị chính là người chủ trì xinh đẹp?” Nói dứt lời nữ sinh còn kinh ngạc che miệng.

Tô Ninh buồn cười nhìn cô gái có chút phản ứng khoa trương, cô vươn tay kéo cô bé ngồi lại ghế.

“Đừng la lớn được không? Em xem xem, các học sinh đều đang nhìn chúng ta.”

Nữ sinh thè lưỡi, nàng nhỏ giọng nói ra: “Em bị kích động a, chị không biết bạn học lớp em đều hâm mộ chị, đều nói chị là người ôn nhu, sau lần trên sân khấu đó, chị là người đặc biệt a...”

Bữa cơm này, Tô Ninh rất vui vẻ, nữ sinh tên Nam, nhỏ hơn cô một khoá, là người nhiệt tình, sáng sủa hơn nữa rất hay nói. Hai người ăn bữa tối trời nam biến bắc nói chuyện rất hợp nhau.

“Chị Ninh Ninh, chị đừng nghĩ nhiều về nội dung tiểu thuyết kia, tính cách giống như chị, là người dễ dàng thương cảm, em thấy chị có lẽ không nên đọc tiểu thuyết.” Nữ sinh thấy Tô Ninh vốn rất cao hứng, vừa nhắc tới tiểu thuyết, vẻ mặt liền rõ ràng thương tâm, nàng lên tiếng an ủi.

“Kỳ thật đa số tiểu thuyết đều là gạt người, cô bé kia cùng một người gia đình có điều kiện yêu nhau, không cần nghĩ cũng biết sẽ rất thống khổ a. Bất quá nói đi nói lại, nàng thật sự rất vĩ đại, vô danh yên lặng theo người đàn ông kia nhiều năm như vậy, cái này không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.”

Tô Ninh chỉ là yên lặng nghe, cô suy nghĩ nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu lại hiện lên gương mặt thị trường đại nhân, một người có gia đình, không biết tình yêu của nàng là như thế nào. Tô Ninh lơ đãng sờ lên môi của mình, ký ức về cái hôn cho tới giờ vẫn còn mới mẻ...

“Chị Ninh Ninh...”

Tô Ninh nghe thấy thanh âm cô phục hồi tinh thần lại, chăm chú nhìn cô bé hỏi: “Tiểu Nam, kết cục ra sao?”

“về sau cô đó xuất ngoại, dẫn theo đứa con ra nước ngoài, cuối cùng tên đàn ông kia lựa chọn sự nghiệp.” Lúc nói những lời này, nữ sinh như là sợ làm tổn thương Tô Ninh, cẩn thận mà nói ra.

Tô Ninh khẽ thở dài một hơi, trong lòng nghĩ: “Thật sự là làm khó phụ nữ, bất quá cô ít nhiều cũng lý giải được tâm lý người đàn ông kia, ở địa vị của người đó nhất định có rất nhiều lý do bất đắc dĩ...”

*****

“Tiêu thị trưởng, ngài đi đâu?” Giang Minh Kiệt đem xe nhanh chóng rời thị phủ đại viện, nhìn qua kính xe hỏi thị trưởng ngồi ở phía sau.

Tiêu Ý Hàn khuôn mặt bình tĩnh, ước chừng một phút đồng hồ sau mới mở miệng nói ra: “Đi về căn hộ riêng của ta.”

Giang Minh Kiệt biết rõ Tiêu thị trưởng tâm tình bây giờ rất không tốt, vừa nghe thấy nói muốn đi căn hộ riêng, hần lo lắng cẩn thận hỏi: “Vậy có cần gọi Tô tiểu thư tới không?”

“Không cần, buổi chiều không phải còn có buổi nghiên cứu và thảo luận sao?” Tiêu Ý Hàn trả lời vô cùng nhanh.

Một hồi trầm mặc, Giang Minh Kiệt trong lòng suy nghĩ lựa lời nói: “Tiêu thị trưởng, lần này, phó thị trưởng Hồ ý đồ quá rõ ràng, ta xem chúng ta không thể không đề phòng.”

“Sang năm nhiệm kỳ mới không thành công, hần liền thật sự muốn rút lui, tiến cử ngài đi lên chính là có mưu đồ.”

Thị trưởng không có đáp lời, Giang Minh Kiệt càng nói càng bức, hần hừ lạnh một tiếng lại nói: “Ta xem hần thật sự là cấp độ mắt, cũng không trông nom ai tín nhiệm ai, thực con mẹ nó là Quan Công trước cửa chùa giốn đại đao – không biết tự lượng sức mình.” Nói dứt lời hần còn hừ một cái k

Nghe thấy Giang Minh Kiệt lời nói, Tiêu Ý Hàn nhú mi lạnh lùng nói: “Giang bí thư!!!”

Giang Minh Kiệt biết rõ thị trưởng không thích nghe, hần liền không nói nữa, hần cùng Tiêu thị trưởng làm việc chung cũng đã vài năm, cho tới bây giờ hần vẫn đoán không ra tâm tư thị trưởng, nữ nhân này lòng dạ quá sâu lại quá biết che giấu, Giang Minh Kiệt trong lòng thâm nghĩ: “Chỉ mong lần này phong ba qua nhanh, chỉ cần thị trưởng thành phố Giang Vĩnh vẫn là Tiêu Ý Hàn, như vậy vị trí thị chính đệ nhất bí thư sớm muộn gì cũng sẽ là hần.”

Xe rất nhanh lái vào cư xá, Giang Minh Kiệt xuống mở cửa xe.

“Ngài nghỉ ngơi một hồi, đến thời gian ta gọi, ta liền thành thật đợi ở trong xe.”

Tiêu Ý Hàn nhẹ gạt đầu, liền hướng cửa chung cư đi tới.

Giang Minh Kiệt nhìn đồng hồ vẫn chưa tới 12 giờ, hần trông thấy thị trưởng vào cửa, liền khóa xe, tìm chỗ ăn cơm trưa.

Tiêu Ý Hàn trở lại căn hộ, nàng đem mình thả trên mặt giường lớn nhắm mắt lại, những ngày này thân kinh của nàng một khắc đều không có thư giãn, ứng phó người này đề phòng người kia, hơn nữa Iran còn bị bệnh một tuần lễ, ban ngày bận rộn buổi tối còn lo chăm sóc Iran, mặc dù nàng làm bằng sắt cũng chịu không nổi...

Tiêu Ý Hàn trên giường lăn một hồi, nàng biết mình không thể ngủ, buổi chiều còn đi sơn trang vùng ngoại thành nghiên cứu và thảo luận, nàng còn tranh thủ nhận đề án kế hoạch. Không biết hôm nay vị lãnh đạo nào sẽ tới? Tiêu Ý Hàn trong lòng thở dài, thời gian nếu cứ như vậy, nàng thật sự sẽ gục ngã mất...

30 phút sau Tiêu Ý Hàn đứng dậy đi thư phòng, nàng sửa sang tài liệu cần dùng, tắm rửa một lần nữa thay đổi một bộ quần áo, liền đi xuống lầu.

Dưới lầu, Giang Minh Kiệt dựa vào cửa xe hút thuốc, hần thấy thị trưởng đi tới, tắt tàn thuốc mở ra cửa xe, đợi thị trưởng ngồi xong liền lái xe rời cư xá.

Giang Vĩnh dù sao cũng là thành phố nhỏ, trên đường không có nhiều xe cộ chen chúc như mấy thành phố lớn, Giang Minh Kiệt lái xe rất nhanh ra xa lộ hướng đi sơn trang.

Trên đường, tình hình giao thông coi như không tệ, bởi vì sơn trang xây ở chân núi cho nên sẽ có rất nhiều đường dốc, hơn nữa độ dốc cũng không nhỏ. Giang Minh Kiệt cẩn thận lái xe xuống một cái dốc, qua khỏi dốc là tới sơn trang.

Lúc lên dốc Giang Minh Kiệt rõ ràng cảm thấy xe không ổn, bởi vì

thị trưởng ngồi ở trong xe, hần còn không dám dùng sức đạp chân ga. Hần bức nghĩ: “Đoạn thời gian trước xe vừa đi bảo dưỡng như thế nào nhanh như vậy có vấn đề.”

Giang Minh Kiệt không nghĩ nhiều, thấy sơn trang liền tại trước mắt, hần dựa vào kỹ năng lái xe thành thạo đem xe chạy xuống.

Xuống dốc, theo quán tính tốc độ xe bắt đầu nhanh, hơn nữa càng lúc càng nhanh, Tiêu Ý Hàn ngồi phía sau nhìn Giang Minh Kiệt cau mày, nàng vừa định vịn tay cầm bên trái, liền cảm giác một lực rất lớn hướng nàng đè xuống.

“Tiêu thị trưởng, thắng xe không ăn...” Giang Minh Kiệt thất kinh kêu to, một tiếng vang lớn truyền đến, không đợi Tiêu Ý Hàn làm bất kỳ phản ứng nào, nàng liền cảm thấy trước mắt tối sầm mất đi tri giác...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đột Nhiên

Phanh lại đột nhiên không nhảy, Giang Minh Kiệt không chế không được tốc độ xe, xe thẳng tắp hướng dốc lao xuống, mắt thấy xe dừng về phía cửa sơn trang, hần theo bản năng ngoặt xe qua phải, xe đang chạy nhanh đột nhiên thay đổi phương hướng, né một cái cây ven đường rồi đâm vào giữa hai cây khác....

nhân viên công tác đang đứng đợi trước cửa sơn trang chứng kiến cảnh này cơ hồ sợ ngây người, nam quản lý cũng sững sờ, hần thấy xe lao nhanh vào trong rừng cây nhất thời phản ứng không kịp.

“Vương quản lý...” Một nam phục vụ thất kinh gọi một tiếng, dùng ánh mắt chưa có lấy lại tinh thần nhìn nam quản lý.

“Nhìn cái gì a? Tranh thủ thời gian cứu người mau, đây chính là xe Tiêu thị trưởng, là xe thị trưởng...” Nam quản lý phục hồi tinh thần lại nhanh chóng dậm chân, hần rống hết người này một câu người kia một câu, liền xông ra ngoài, một bên chạy một bên hướng phía bộ đàm kêu gọi trợ giúp, trong lòng của hần nghĩ “Đây chính là xe thị trưởng, lỡ thị trưởng có chuyện gì không hay xảy ra trọng thương, sơn trang bọn họ nhất định sẽ có trách nhiệm, quản lý như hần sẽ gánh trách nhiệm đầu tiên.”

Không lâu bên cạnh xe thị trưởng liền vây đầy người, có quản lý cấp cao của sơn trang cùng nhân viên công tác, mọi người toàn bộ chạy tới hiện trường, một ít khách nhân ở tại sơn trang cũng nghe tiếng chạy tới.

Mặc dù là nhiều người như vậy tại hiện trường, nhưng lại không ai dám tiến lên đụng xe thị trưởng, lúc này xe vừa vịn nằm giữa hai cái cây, bởi vì lực đâm vào vô cùng mãnh liệt, hai bên xe bị biến dạng nghiêm trọng, người này nhìn người kia, tình huống như vậy không ai dám động đành chờ đội cứu trợ chuyên nghiệp tới.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người vây quanh bên cạnh xe khoa tay múa chân lo lắng suông, mà trong xe một chút động tĩnh đều không có...

Một gã đàn ông ục ịch đứng gần xe nhất, hần khom người hướng trong xe nhìn vô, trong miệng còn kêu tên thị trưởng, nhưng bị cây to cản trở tầm mắt khiến cho hần cái gì cũng nhìn không thấy. Gã này cau mày chăm chú, chân không ngừng đi đi lại lại...

“Ta nói lão Nhạc người sao cứ như đi dạo trước mặt ta, làm ta mau chóng mặt.” sau lưng truyền tới giọng đàn ông lạnh lùng.

“Lưu thư ký, ta thật sự sốt ruột a.” Gã ục ịch dừng bước lại, biểu lộ vô cùng nghiêm túc nói.

Lúc này tổng giám đốc sơn trang bước nhanh đi đến bên cạnh hai người, nắm trong tay điện thoại nói: “Lưu thư ký, phó thị trưởng Hồ, đội phòng cháy đã vào vị trí của mình, xe cấp cứu cũng đang trên đường.”

Hồ Nhạc nhẹ gật đầu, hướng về phía Lưu thư ký cúi chào liền hướng phía đội phòng cháy đi tới...

Bởi vì là thị trưởng gặp chuyện không may, tại hiện trường nhân viên công tác tất cả đều xuất ra 12 phần chú ý, đội phòng cháy càng cố gắng thập phần đem xe đưa ra, nhân viên cấp cứu một điểm không dám chậm trễ đem nàng đặt lên trên băng ca xe cấp cứu.

“Tiêu thị trưởng, Tiêu thị trưởng...” Hồ Nhạc chú ý đi theo cách bên cạnh hô hoán Tiêu Ý Hàn đã bất tỉnh nhân sự, đến khi đưa người vào xe cứu thương hần mới ngưng cước bộ. Đầu hần không ngừng lặp lại hình ảnh Tiêu Ý Hàn được mang ra khỏi xe, tóc dài mềm mại bị tán loạn, trên gương mặt cương nghị dính đầy vết máu. Xe cứu thương âm ỉ chạy đi, về mặt gã liền khác hần, cuối cùng hần lộ ra một tia gian xảo rồi cười lạnh...

“Chúng ta đi bệnh viện, phó thị trưởng Hồ, người đi ngăn đón đám phóng viên, đám người này không được cho vào, tránh làm rộn chuyện” Xe cứu thương đi rồi, Lưu thư ký đứng ở trước xe trầm giọng nói xong câu đó liền bị nhân viên sơn trang mang đi khỏi hiện trường...

*****

Thứ sáu, Giang Vịnh bầu trời bao la, đã đến cuối mùa thu, trong sân trường có mấy đồng học bởi vì không chịu nổi rét lạnh đã sớm mặc áo lông đi học. Mới vừa hết khóa học buổi sáng, Tô Ninh nhận được điện thoại của bà, nói là người bác ngày mai sẽ về quê, kêu cô về nhà ở. Tô Ninh nghĩ dù sao tiết học buổi chiều cũng không trọng yếu, đơn giản không cần lên lớp, cô thu thập nhanh chóng mang theo túi liền trở về nhà.

Tô Ninh đi tiệm sửa xe của ba ba, đứng từ xa nhìn ba ba có chút gầy gò, đôi tay che kín dầu đen đang sửa sang lấy công cụ.

“Ninh Ninh đã trở lại? Vừa vặn, đợi ba ba thu thập xong, cùng ba ba đi chợ mua thức ăn, về nhà chúng ta làm đồ ăn ngon.” Tô ba ba trông thấy con gái đã trở lại, về mặt yêu thương nói.

“Dạ” Tô Ninh đem túi đeo trên vai yên lặng tiến lên phụ thu dọn dụng cụ.

Hai cha con thu thập xong liền kéo tay nhau đi chợ mua thức ăn, chợ bán thức ăn tại trong ngõ hẻm, trước cửa mỗi quầy bày các loại rau dưa thịt, liên tiếp rao hàng không dứt rất là náo nhiệt.

Hai người sau một trận cò kè mặc cả cũng thu hoạch xong, trong nhà có hai người cao tuổi, Tô ba ba quyết định bốn người trong nhà ăn lẩu, cũng tốt xua đi không khí lạnh.

Về đến nhà Tô Ninh liền chui vào phòng bếp, bà nội tuổi tác ngày càng cao, Tô Ninh chỉ cần có ở nhà sẽ không để bà nội làm việc, cô thấy tuy trong nhà không phải rất giàu có nhưng cũng là không lo cơm áo, cũng nên làm cho bà nội hưởng hạnh phúc.

Những ngày này Giang Vịnh sắp đến mùa đông, thời tiết rất lạnh, lúc một nồi lẩu sôi bùng bùng được đưa lên bàn ăn, trong phòng dần dần mới ấm lại. trong nhà không có bếp nấu lẩu, Tô ba ba liền đem nước sôi rót vào nồi com điện, thêm vài miếng cà chua, hơi nước thơm bốc lên. Bàn ăn đặt ở cạnh sofa, bốn người ngồi vây quanh nồi lẩu nóng vui vẻ hòa thuận bắt đầu ăn.

Lúc ăn com Tô ba ba lấy ra một lọ rượu để ủ mấy năm, Tô Ninh rót mỗi người một chén. Đây là lần đầu Tô Ninh cùng ba ba uống rượu, cô thấy ba người lớn trên mặt tràn đầy hạnh phúc, cười không dứt, ăn uống hơn một giờ rượu cũng mau chóng vui đi.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, nghe thấy tiếng Phương Đào truyền vào, Tô Ninh đi mở cửa, cô cười nhẹ né qua một bên, để cho Phương Đào vào nhà.

“Nha, mọi người đang ăn lẩu a...” Phương Đào vừa vào cửa liền thẳng đến bàn ăn đi qua, hẩn nhìn thức ăn trên bàn rồi chào hỏi mọi người.

“Phương Đào ngồi xuống đây cùng ăn đi.” Tô Ninh vừa ngồi xuống, liền nhìn thấy bà nội ưu ái nhìn Phương Đào nói.

Phương Đào cũng không khách khí, hẩn xoay người đi vào phòng bếp tự mình lấy bát đũa chuyển ghế thoải mái ngồi giữa Tô Ninh cùng Tô ba ba.

“Tô bá bá con cùng bá bá uống vài chung.” Phương Đào ngồi xuống liền cầm lấy rượu trên bàn rót cho mình và ba Tô Ninh một chén.

“Ninh Ninh, hôm nay em cũng uống rượu?” Phương Đào nhìn lướt qua trước chỗ Tô Ninh, hỏi Tô Ninh đang say rượu, khuôn mặt đỏ bừng.

“Ừ, hôm nay vui vẻ cùng ba ba uống một ít.” Tô Ninh vừa gấp thức ăn cho bà nội cùng bác vừa nói.

Bởi vì Phương Đào gia nhập, mà com trưa vốn nên chấm dứt, lại tiến nhập trận thứ hai, Tô Ninh nhìn đồng hồ treo tường, đã buổi chiều hơn 2 giờ. Bà nội cùng bà bác tuổi cao, Phương Đào đến không lâu, hai người liền ra ngoài tản bộ, Tô Ninh trông thấy hai người uống vui vẻ, cũng nhu thuận cùng ở một bên.

“Ninh Ninh, giúp ba ba một chút” Tô ba ba đưa chén sang cho Tô Ninh.

“TV vừa đưa tin, phụ cận bên kia xảy ra tai nạn xe cộ, trên TV nói là xe thị trường, không biết như thế nào đụng vào gốc cây.” Phương Đào vừa ăn mẳng lớn thịch dè vừa nói với Tô ba ba.

Lúc này Tô Ninh vừa vặn bung chén từ phòng bếp đi ra, cô mở TV vừa quay người lại liền nghe Phương Đào nói.

“Anh nói xe của ai?” Tô Ninh sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhìn Phương Đào có chút không tin hỏi.

Phương Đào trông thấy Tô Ninh biểu lộ, hẩn rất nhanh nuốt xuống miếng thịt trong miệng nói: “Thị trường a, trên TV nói như vậy.” hẩn đưa tay chỉ vào TV “kia kia”

Tô Ninh theo Phương Đào chỉ, xoay người, chỉ nghe thấy trên kênh tin tức Giang Vịnh giọng nữ đang thông báo: “Xe chiều hôm nay lúc 1 giờ, tại vịnh phụ cận phát sinh tai nạn giao thông, trên xe là thị trường Tiêu Ý Hàn, nguyên nhân gây ra không rõ. Trong xe trừ thị trường còn có một người đàn ông bị thương, theo điều tra người này là bí thư Giang Minh Kiệt. Sau khi phát sinh sự cố, thị cục công an, đội phòng cháy, xe cứu thương nhanh chóng có mặt ở hiện trường, hiện Tiêu thị trường đã được mang đến bệnh viện trung tâm Giang Vịnh cứu chữa, thương thế tạm không rõ, chúng tôi sẽ nhanh chóng cập nhật khi có tin tức ....”

Sau đó trên màn hình TV bắt đầu phát hình ảnh hiện trường, Tô Ninh sửng sờ đứng sát TV, mắt gắt gao nhìn màn hình, cô cảm giác tâm mình theo lời nói phát thanh viên bị xiết chặt vô cùng khó chịu, thời điểm cô nhìn thấy trên TV xe thị trường bị đụng nghiêm trọng biến dạng, “Pằng...” một tiếng giòn vang, chén trong tay cô rơi xuống đất, Tô Ninh cảm thấy toàn bộ máu trong người dừng lại, trong đầu truyền đến một trận mê muội. Cô biết chiếc xe kia, đoạn thời gian trước ở trước trường học, Tiêu Ý Hàn còn đi chiếc xe đó tới đón cô....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tâm Tư Phức Tạp

“Ninh Ninh.” Nghe thấy tiếng vang, Tô ba ba kêu Tô Ninh một tiếng, hần đứng dậy khăn trương nhìn con gái.

Phuong Đào cũng đồng thời đứng dậy, hần hai bước vượt đến bên người Tô Ninh, nắm tay Tô Ninh xem xét cô có bị thương không.

Tô Ninh lấy lại tinh thần, cô giãy tay ra, sắc mặt tái nhợt nhìn Phuong Đào, lại nhìn Tô ba ba, gương cười nói: “Không có việc gì, không nghĩ qua là lại làm roi xuống.” Cô cúi đầu nhìn nhìn mấy mảnh sứ dưới mặt đất, xoay người hướng phòng ngủ đi đến.

Phuong Đào theo vài bước dừng ở trước cửa phòng ngủ, thấy Tô Ninh vào phòng liền đóng cửa, hần xoay người trở ra phòng khách, thu dọn mảnh chén vỡ.

“Đứa nhỏ này là làm sao vậy?” Tô ba ba nhìn hướng phòng ngủ Tô Ninh nhủ mảy hỏi.

“Không có việc gì, nàng cùng thị trường gặp qua vài lần, Ninh Ninh tốt bụng, khả năng nghe thấy thị trường gặp chuyện không may nhất thời có chút bận tâm.” Phuong Đào một lần nữa ngồi trở lại bên cạnh Tô ba ba an ủi, nhưng trong lòng của hần cũng không nghĩ như vậy, từ nhỏ đến lớn Tô Ninh đều là tâm tư trầm ổn làm việc không nóng không vội, hần chưa từng gặp qua Tô Ninh như vậy.

“Ai! Đứa nhỏ này từ nhỏ tâm địa hiền lành, luôn như vậy, cũng không trông nom người ta cùng nàng có quan hệ hay không, có chút việc liền theo khổ sở” Tô ba ba thở dài.

Chỉ trong chốc lát Tô Ninh liền mang theo túi đi ra, trên mặt cô đã không còn vẻ khác thường vừa rồi, cô đi đến trước bàn ăn nói ra: “Ba, con trở lại trường học, đột nhiên nhớ tới buổi tối có một hoạt động muốn tham gia.” Nói dứt lời cô hướng Phuong Đào còn nói: “anh Tiểu Đào ngồi với ba em một chút, các người đừng uống quá nhiều rượu.” Nói dứt lời liền đi ra ngoài.

Phuong Đào đứng lên, hần và Tô ba ba liếc nhau, thấy đối phương cũng là vẻ mặt không hiểu, hần đuổi theo Tô Ninh nói: “Ninh Ninh, anh đưa em đi.”

“Không cần, em ngồi taxi được rồi, anh ở lại giúp đỡ đem chén đĩa thu dọn là tốt rồi.”

“Đúng rồi, ba ba nhớ rõ thay con tạm biệt bác, nói con có việc đột xuất ở trường học, ngày mai không thể tiễn bác.” Nói dứt lời, Tô Ninh hướng Phuong Đào cười một cái, phất phất tay liền đóng cửa lại đi...

Tô Ninh ra đến cửa ngõ, vừa rồi trấn định lúc này đã biến mất không thấy gì nữa, cô cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, tuy nhiên chỉ càng phí công, khi cô ngồi vào trên xe taxi, tay nắm điện thoại cũng bắt đầu không tự chủ được run lên.

“Sur phụ, đi bệnh viện trung tâm”

“U, cô bé người có thể hay không đổi lại địa điểm? Hiện tại bệnh viện kia đang chặn xe, hơn nữa nghe nói thị trường nhập viện rồi, bệnh viện canh gác rất nghiêm, bên ngoài đều là cảnh sát.” Lái xe nghe thấy Tô Ninh báo địa chỉ hần cũng không vội khởi động xe, quay đầu nhìn Tô Ninh nói ra.

Tô Ninh cắn môi dưới, vốn tâm tình chưa buông lỏng, bởi vì lại một lần nghe thấy thị trường nằm viện mà thêm nôn nóng, cô nắm thật chặt điện thoại trong tay, một chữ kiên định nói: “Sur phụ, ta đi bệnh viện trung tâm”

Lái xe phát giác cô bé khác thường, vừa khởi động xe vừa nghĩ trong lòng: “Chắc là cô bé này có người nhà nào đã xảy ra chuyện, bằng không không thể có như vậy biểu hiện a...” Sau liền cũng không nhiều lời, rất nhanh chạy đi...

Trên đường đi, mặt Tô Ninh trắng bệch như tờ giấy, ngón tay nắm điện thoại cơ hồ nhìn không thấy huyết sắc, nét mặt của cô thoát nhìn coi như trấn định, trong lòng luôn cầu nguyện hi vọng thị trường đại nhân đừng có chuyện gì, cô còn có rất nhiều lời còn chưa nói với thị trường...

Như lái xe sur phụ nói, tại cách bệnh viện một đoạn liền chạy không qua, cẩn thận quan sát có thể trông thấy ngoại trừ bệnh nhân phía trước chạy chữa, ngoài cửa bệnh viện có không ít tổ cảnh sát, còn có đám phóng viên tay cầm camera tay cầm microphone, bọn họ bị cảnh sát ngăn ở ngoài cửa, duy trì trật tự bệnh viện.

Tô Ninh thanh toán tiền xe, thẳng tắp phía cửa bệnh viện đi đến. Cô đi vào bệnh viện, mùi thuốc nồng đậm khắp nơi, Tô Ninh cau mày cảm thấy rất không thoải mái. Cô hiện tại cũng nói không ra tâm trạng của mình, trong đầu tràn đầy tất cả đều là hình ảnh cô cùng thị trường đại nhân hai người ở chung một chỗ, lại chuyển sang hình ảnh xe thị trường bị biến dạng nghiêm trọng, lòng cô cứ rối cả lên, cô chưa bao giờ trải qua cảm giác như vậy...

Bệnh viện rất lớn, người cũng rất nhiều Tô Ninh bước nhanh xuyên qua các phòng lo lắng tìm kiếm, cũng may Tiêu Ý Hần là thị trường nên không mất công Tô Ninh tìm quá lâu, Tô Ninh rất nhanh liền tìm được nàng ở chỗ tầng trệt.

Ngoài Phòng cấp cứu đứng đầy người vẻ mặt nghiêm túc, Tô Ninh trông thấy cuối hành lang đông người đứng ngồi không yên, cô dừng ở cửa thang máy chỗ vào bên trong nhìn một hồi, xem tình hình, thị trường đại nhân còn chưa có ra khỏi phòng cấp cứu. Tô Ninh nhìn đồng hồ đã nhanh 4 giờ, tin thời sự phát đã qua nhanh hai giờ, như thế nào còn đang cấp cứu, đây là bị thương rất nghiêm trọng a??

Tô Ninh nhìn chung quanh, nhiều người như vậy, không có một người nào là cô có thể hỏi thăm, cho tới giờ khắc này cô mới có chút tỉnh táo lại, trong lòng nghĩ đến: "Minh tới trong lúc này có thể làm cái gì đâu? chính mình riêng tư gặp thị trường đại nhân đều là không có khả năng..."

Tô Ninh tìm được một góc hẻo lánh ngồi xuống, ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào phòng cấp cứu. Cũng không biết qua bao lâu thời gian, cửa phòng cấp cứu rốt cuộc bị đẩy ra, một đám y tá bác sĩ bước ra, Tô Ninh trông thấy cửa mở, cô vội đứng lên. Tô Ninh có chút sốt ruột lại đi về phía trước vài bước sau liền đứng bất động, quá nhiều người vây quanh thị trường, cô căn bản là nhìn không thấy người nằm ở trên giường rốt cuộc thế nào...

Trước giường bệnh rất nhanh có nhiều người vây quanh, có chút ngột ngạt, bác sĩ cùng y tá phải tiến lên ngăn cả đám đem giường bệnh đẩy hướng thang máy, Tô Ninh sững sờ nhìn người trên giường đang đắp chăn mền trắng, mắt nhắm chặt, cô cảm thấy hô hấp đều dừng lại, cứ như vậy nhìn chăm chăm người kia...

Tiêu Ý Hàn mặc quần áo bệnh nhân nằm ở trên giường, cũng không biết là đang ngủ hay là hôn mê, Tô Ninh cảm thấy nguyên bản âm ỹ bốn phía thoáng cái đột nhiên yên tĩnh trở lại, lỗ tai của cô nghe không được bất kỳ thanh âm gì, trong ánh mắt chỉ có như vậy một người nằm ở trên giường bệnh. Theo góc độ của cô nhìn sang, trên đầu thị trường quần lấy dây đặc bằng gạc, những chỗ khác bởi vì bị che khuất Tô Ninh nhìn không thấy, chỉ là nhìn xem phần đầu, băng gạc trên mặt còn lộ ra vết máu, vậy nhất định bị thương không nhẹ...

giường đẩy tới gần cô chậm rãi hướng lui về phía sau, lúc cô tính tiến đến nhìn rõ hơn thị trường, bên người vang lên giọng đàn ông. Tô Ninh quay đầu liền trông thấy một nam cảnh sát, mặt lộ vẻ hung dữ hơi nghiêng đầu nhìn mình.

"Tiểu thư, mời người tránh ra một chút." Hắc lạnh lùng nói, thấy Tô Ninh không có phản ứng liền kéo cô qua một bên.

Tô Ninh bị cảnh sát cưỡng chế lôi kéo đi, đợi cô kịp phản ứng, trông thấy giường bệnh đã bị người ta đẩy vào trong thang máy. Tô Ninh có chút tức giận, dùng nhiều lực như vậy làm gì? Cô cũng chẳng quan tâm cùng gã cảnh sát kia lý luận, đi mau vài bước theo tới bên cạnh thang máy, cửa thang máy lại bị đóng lại. Tô Ninh nhìn thang máy đi đến tầng cao nhất mới dừng lại, cô cúi đầu nghĩ nghĩ trong lòng đấu tranh lần cuối quyết định đi theo.

Bây giờ đối với Tô Ninh mà nói, cô cái gì cũng không muốn, cô chỉ biết là nếu như lúc này cô rời khỏi bệnh viện, bất luận là đi đâu, trong lòng của cô cũng sẽ không khá được, trong này tuy cô nhìn không thấy người, chính là cô có thể cảm thụ được. Tô Ninh không rõ mình là bị cái gì, nhưng cô lựa chọn đi theo lòng của mình. Cô đi thang máy rất nhanh tới tầng cao nhất, bước ra thang máy Tô Ninh tìm một góc yên tĩnh, ngồi nghỉ trên ghế.

Trời dần dần tối xuống, gió lạnh từ từ thổi tới, Tô Ninh cảm thấy lạnh, buổi chiều cô vô cùng vội vàng chỉ mặc áo somi mỏng, bên ngoài mặc thêm áo khoác mỏng liền chạy đi.

Tô Ninh đem quần áo nắm thật chặt, cô đặt túi ở chỗ đầu gối, đem mặt mình áp vào, như vậy cảm giác đỡ lạnh hơn. Cô nghĩ, một hồi đợi những người thăm hỏi ra về hết, đến buổi tối cô cố gắng còn có thể nhìn qua thị trường đại nhân, dù cho vào không được phòng bệnh cũng không sao, chỉ cần lúc cửa ra vào không có ai, cô nhìn vào trong xem cũng được, giờ phút này Tô Ninh chỉ là muốn biết rõ thị trường đại nhân bị thương nghiêm trọng như thế nào...

Cuối hành lang đột nhiên truyền đến âm ỹ tiếng bước chân, Tô Ninh ngồi thẳng dậy nhìn theo, thấy 5-6 người áo mũ chỉnh tề hướng về phía cô đi tới. Tô Ninh ngồi cách phòng bệnh thị trường cũng không xa, cùng một hướng, cô nghĩ những người này chắc lại là đến thăm thị trường đại nhân a...

Đi đầu là một phụ nữ thoạt nhìn không đến 50 tuổi, tóc thật dài búi ở sau ót, mặc một kiện áo da làm cho người ta cảm giác giòn giã đầy khí chất, có lẽ là một nhân vật lớn. Mà theo phía sau nàng đi tới người đàn ông, người này cũng khoảng 50 tuổi, tóc chải tỉ mỉ, vài nam nhân trẻ tuổi mang giày tây lịch sự theo sau, người nào cũng biểu lộ ngưng trọng có vẻ tâm sự nặng nề. Tô Ninh nhìn về người phía sau cùng, đột nhiên trong mắt sáng ngời, cô nhận ra người này, không phải ai khác đúng là bạn thị trường – Cristina...

Đoàn người rất nhanh đi qua mặt Tô Ninh, cô chăm chú nhìn Cristina, trong ánh mắt mang theo cảm tình chờ mong. Tô Ninh cảm thấy gặp được Cristina cô nhất định có thể nhìn thấy thị trường đại nhân, tuy không có cùng Cristina tiếp xúc sâu hơn, nhưng là mỗi một lần Cristina đều lưu lại ấn tượng thật tốt với cô.

Người ôn nhu hay cười như Cristina, giờ phút này lại biểu lộ dị thường nghiêm túc. Khi nàng đi qua bên người Tô Ninh vẻ mặt hiện lên một tia kinh ngạc, rồi lập tức khôi phục như thường, chỉ liếc mắt nhìn Tô Ninh một cái, liền theo mọi người hướng phía phòng bệnh đi tới...

Tô Ninh trông thấy mấy người đi vào phòng bệnh, cô nhụt chí quay trở lại trên ghế, Cristina như thế nào giả bộ như không biết cô? Còn có những người này là ai a...

Tô Ninh trong nội tâm cảm thấy lạnh, cô đột nhiên nhớ tới ngày đó trên mạng đọc bộ tiểu thuyết kia, quả nhiên là kém quá xa, Tô Ninh trong lòng nghĩ, thị trường đại nhân xảy ra chuyện lớn như vậy, cô lại chỉ có thể ngồi ở ngoài ghế lạnh, nói mát lo lắng suông...

Nghĩ một lát Tô Ninh liền bình thường trở lại, đừng nói cô cùng thị trường đại nhân còn không có quan hệ cái gì, mặc dù là có quan hệ, đối mặt như vậy trường hợp những người này đều có địa vị cao, cô còn có thể làm như thế nào đây? Có thể dùng thân phận gì để xuất hiện đâu?.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Kim Lòng Không Được

Tiêu Ý Hàn nằm không bao lâu liền tỉnh lại, trong phòng không có nhiều người chen chúc như ở ngoài, chỉ có vài quan chức lớn cùng phó thị trưởng Hồ, mấy người ngồi ở trên ghế salon, ai cũng không nói gì, ngược lại rất là yên tĩnh.

Tiêu Ý Hàn tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là cảm giác thân thể của mình, ngoại trừ cánh tay trái cùng cái trán đau đớn, những chỗ khác cũng không có trở ngại gì, nàng trong lòng thở dài một hơi, nghĩ thầm: “Minh mới lên làm thị trưởng hai năm đầu, cũng không muốn trẻ tuổi như vậy đã “Hy sinh” trên cương vị.”

“Tiêu thị trưởng, ngài cảm giác thế nào?” phó thị trưởng Hồ thấy người trên giường cử động, hần lo lắng đứng dậy tiến đến trước mặt thị trưởng già bộ rất quan tâm hỏi.

Tiêu Ý Hàn nhú mày, lắc đầu, mắt nhìn về phía sau lưng phó thị trưởng Hồ, thanh âm có chút khàn khàn nói: “Lưu thư ký, thật sự là không có ý, xảy ra chuyện như vậy, chậm trễ ngài công tác...”

“Đây là đâu, tiểu Tiêu a, trông thấy người không có việc gì là tốt rồi, thật đúng là làm Lưu bá bá sợ hãi, người nếu có việc gì thì ta như thế nào có thể giải thích với lão Tiêu đây...” Lưu thư ký trông thấy Tiêu Ý Hàn tinh thần cũng không tệ lắm, hần thật to thở dài một hơi...

Mấy người lại hần huyên một hồi, sau bị bác sĩ mời đi ra ngoài, Tiêu Ý Hàn chụp CT đầu, não có chút chấn động nhỏ, hơn nữa miệng vết thương trên trán cũng không nhỏ, lúc này cần nhất chính là tĩnh dưỡng.

Trong phòng bệnh cũng chỉ còn lại bác sĩ, Tiêu Ý Hàn gầy dựa muốn ngồi dậy lại bị bác sĩ Từ ngăn lại.

“Bác sĩ Từ, tay của ta làm sao vậy?” Tiêu Ý Hàn không có tiếp tục miễn cưỡng chính mình, nàng một lần nữa nằm xuống hỏi người bác sĩ đang bận rộn đo huyết áp cho nàng.

“Tiêu thị trưởng, cánh tay trái của ngài gãy xương hai chỗ, đoán chừng là lực xe tông vào quá lớn mới làm gãy...” Bác sĩ Từ lúc nói chuyện cũng không có ngừng tay, hần cùng thị trưởng coi như là hiểu biết, nhiều năm như vậy Tiêu thị trưởng có cảm mạo phát sốt cái gì đều là qua tay hần trị liệu, có thể gọi là bác sĩ gia đình của thị trưởng.

Tiêu Ý Hàn không có nói cái gì nữa, hai nơi gãy xương, nàng nghĩ thầm nhất định là cần nhiều thời gian nghỉ ngơi. Giờ phút này trong đầu của nàng không ngừng nghĩ đến mấy sự tình phát sinh gần đây, đoạn ghi âm, tai nạn xe cộ, nàng mới cảm giác được có chút sợ. Khá tốt lần này nàng chỉ là gãy xương cũng không có cái gì nghiêm trọng, bằng không phán đoán sai lầm nhỏ này có thể phải trả bằng một cái giá quá lớn...

Bác sĩ Từ cho Tiêu Ý Hàn làm một loạt kiểm tra, lại điều chỉnh nước biển, sau an ủi Tiêu Ý Hàn vài câu liền đi ra ngoài, không đợi đến hần đi ra phòng bệnh, Tiêu Ý Hàn đột nhiên lên tiếng gọi lại.

“Bác sĩ Từ, Giang bí thư thế nào?”

Bác sĩ Từ xoay người nhìn Tiêu thị trưởng, không nhanh không chậm nói: “Không cần lo lắng, không có gì trở ngại, ngài hiện tại chủ yếu là phải giữ thân thể thật tốt, lần này cũng không thể giống như trước kia không nghe lời ta...” Nói dứt lời bác sĩ Từ không có dừng lại, đi ra phòng bệnh đóng cửa lại.

Tiêu Ý Hàn nằm ở trên giường nhắm mắt, “Giang Minh Kiệt rốt cuộc là có sao không? “Nàng trong lòng nghĩ.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bác sĩ Từ nói chuyện, Tiêu Ý Hàn nhắm mắt lại cẩn thận nghe một chút, đều là một ít dạn dò người ngoài không được quấy rầy nàng. Xem ra ngoài cửa cũng có không ít người, Tiêu Ý Hàn bất đắc dĩ nghĩ, nàng hiện tại xác thực không muốn bị quấy rầy, nàng cần yên tĩnh suy nghĩ một chút tai nạn xe cộ hôm nay, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra...

Phòng bệnh an tĩnh lại, Tiêu Ý Hàn nhắm mắt nghĩ đi nghĩ lại liền đã ngủ, nàng cảm thấy thân thể không còn chút sức lực nào, như là mới trải qua lần đầu tiên đi bộ thật lâu, trên người không có một tia khí lực. Đợi lúc nàng tỉnh lại ngoài cửa sổ đã tối đen, Tiêu Ý Hàn cảm giác được trong phòng có người, nàng theo cửa sổ quay qua, liền trông thấy cha mẹ của mình về mặt lo lắng ngồi trên ghế salon, còn Cristina đang ngồi bên cạnh.

Tiêu Ý Hàn cố ngồi dậy, Cristina thấy thế bước lên phía trước hỗ trợ, cha mẹ của nàng cũng đều đứng lên đi đến bên giường của nàng.

“Hàn Hàn, có đau hay không?” Tiêu mẫu mặt mũi tràn đầy đau lòng hỏi thăm con gái, nàng giơ tay lên muốn chạm qua đầu Tiêu Ý Hàn, lại sợ đụng đau con gái, tay đưa ra nửa đường liền thu trở về.

Tiêu Ý Hàn lắc đầu, trên mặt như cũ lạnh băng, chỉ là nhìn mẹ mình trong ánh mắt lộ ra một chút an ủi. Nàng lại nhìn về phía ba mình có chút tự trách nói: “Cha, ngài bận rộn như vậy còn tới, ta không có chuyện gì.”

“Nhận được tin tức ta và mẹ của con liền chạy đến, nguyên nhân sự tình con không cần phải lo, quan trọng nhất là phải dưỡng tốt thân thể, có biết hay không? Hết thầy đều có cha chủ trương.” Tiêu phụ về mặt nghiêm trọng, giọng điệu đồng cương nói.

Tiêu Ý Hàn suy nghĩ gât đầu, nàng đang nằm viện, bất kể là có người thất lễ cố ý gây chuyện hay không, sự tình đến bước này rồi, trước tiên đành yên lặng theo dõi động tĩnh, bất kể như thế nào tìm người điều tra cho kĩ mới có thể tính toán đi tốt bước tiếp theo.

Cha mẹ Tiêu Ý Hàn trông thấy con gái không có gì trở ngại liền lần nữa ngồi trở lại trên ghế salon, cha Tiêu Ý Hàn làm quan chức lớn cả đời, tính cách

khó tránh khỏi đam mê, điểm này Tiêu Ý Hàn chính là kẻ thừa hân. Tiêu mẫu ngồi ở bên giường Tiêu Ý Hàn, cộng thêm Cristina ba người nói chuyện, quan hệ giữa Tiêu mẫu cùng Tiêu Ý Hàn tuy so với Tiêu phụ tương đối gần hơn một chút, nhưng là không thể thân thiết như những gia đình khác, dù sao lúc tuổi trẻ, hai người đều bận rộn sự nghiệp, Tiêu Ý Hàn cũng không phải một tay nàng nuôi lớn, hơn nữa hiện tại thân phận địa vị con gái cũng không giống mấy đứa con gái bình thường, không thể cùng nàng hành động quá mức thân mật.

Ba người tại trên giường bệnh nói chuyện phiếm, Cristina tự giác phát huy tính chuyên nghiệp của mình cời bỏ bớt áp lực cho Tiêu Ý Hàn, mấy người hàn huyên một hồi, Cristina thấy vẻ mặt Tiêu Ý Hàn vẫn bình thản như không có gì, nàng cân nhắc do dự mà nói ra: "Hàn, Ninh Ninh có đến đây." Nói xong nàng liền nhìn thẳng Tiêu Ý Hàn chờ phản ứng.

Quả nhiên khi nghe thấy hai chữ Ninh Ninh, mi mắt Tiêu Ý Hàn không tự giác nhướng lên, nàng lập tức quay đầu, giọng điệu có chút nhanh chóng hỏi: "Ở đây? Nàng là làm sao tìm được đến đây?"

Không đợi Cristina nói tiếp, Tiêu mẫu ngồi cạnh mở miệng hỏi: "Ninh Ninh là ai?"

Tiêu Ý Hàn không nói gì, nàng vẫn chờ Cristina đáp lời, Cristina mỉm cười nhìn về phía Tiêu mẫu lại nhìn nhìn Tiêu phụ trên ghế salon, ôn nhu nói: "dì, Ninh Ninh là một cô bé ta cùng Hàn quen biết, có thời gian rảnh chúng ta mang nàng theo ra ngoài chơi, quan hệ rất tốt."

"A." Tiêu mẫu a một tiếng, dễ nhận ra nàng như thả lỏng một hơi, Cristina trong lòng cười khỏ, chắc hẳn Tiêu mẫu thấy phản ứng của Tiêu Ý Hàn mà hiểu lầm, cho rằng Ninh Ninh là đàn ông.

"Cristina..." Tiêu Ý Hàn như gần nhẹ.

"Ta cũng không biết nàng làm sao mà biết được, có lẽ thấy TV đưa tin, vừa rồi ta cùng chú với đi đi tới tới thấy nàng ngồi ở hành lang, nhưng ta chưa cùng nàng nói chuyện. Nếu như ta đoán đúng, nàng hiện tại hẳn là còn chưa đi." Cristina từ từ nói.

Tiêu Ý Hàn khẽ động cánh tay trong chăn, nàng theo bản năng vén chăn lên muốn xuống giường. Đột nhiên ý thức được cha mẹ còn đang ở đây, liền dừng lại động tác. Nàng nhìn trời bên ngoài, đã mau tối đen, nghĩ Tô Ninh một mình ngồi ở hành lang, cũng không biết đã ngồi bao lâu, trong lòng của nàng lại phát ra một chút đau.

"Cristina đi xem nàng đi chưa, nếu chưa thì gọi nàng vào đây." Tiêu Ý Hàn nhìn Cristina nói.

Cristina có chút mập mờ nhìn Tiêu Ý Hàn cười, hướng đi Tiêu gật đầu, liền xoay người đi ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát Cristina lại lần nữa đẩy cửa đi vào, mà theo phía sau nàng thật là Tô Ninh. Trong phòng bệnh, ba người đồng thời nhìn về phía nơi cửa, Cristina thấy Tô Ninh có chút khàn trương, nàng ôm cánh tay Tô Ninh vừa đi vừa nói: "Em, cô bé này đến đây như thế nào không vào, lo lắng cho chị Ý Hàn nên đến thăm à, đã ngồi bên ngoài chờ hết bao lâu a..." nàng đem Tô Ninh kéo đến Tiêu Ý Hàn trước giường.

Tiêu Ý Hàn nhìn cô bé trước mặt, cảm thấy rất ấm lòng, gặp chuyện không may đến bây giờ nàng thật sự chưa kịp nhớ tới Tô Ninh, nàng thật sự không nghĩ tới Tô Ninh có thể xuất hiện lúc này.

"Ninh Ninh, chào chú với đi đi." Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh nhìn mình chằm chằm, sợ nàng nói ra cái gì làm cho người ta hiểu lầm, nàng vội giữ chặt tay Tô Ninh giới thiệu cha mẹ của mình.

Tô Ninh nhu thuận chào hỏi cha mẹ Tiêu Ý Hàn, lại lần nữa nhìn chằm chằm thị trường đại nhân, cô thấy tay trái thị trường đặt ở bên ngoài chăn, quần băng gạc dày đặc, cánh tay vốn mảnh khảnh bây giờ đang sưng thật to. Nhìn một chút, trong mắt Tô Ninh dần dần chứa đầy nước mắt, bị thương thật nghiêm trọng a? Cô khẽ cắn chặt môi dưới bất buộc chính mình ngăn vạn lần không được khóc. Nhưng càng kiềm chế, cảm giác muốn rơi lệ càng nghiêm trọng, cô lúc này cần bản là không chế không được nước mắt của mình. Tô Ninh không biết mình làm sao vậy, chỉ là cảm thấy trước ngực rất khó chịu, như là có người lấy tay nhẹ nhàng bóp trái tim của cô, vừa có cảm giác rất đau lại vừa như không phải...

"Thật ngại quá, em phải vào toilet." Tô Ninh ý thức được mình luống cuống, cô nhẹ nói, liền xoay người hướng ra ngoài phòng bệnh...

Nhìn Tô Ninh rõ ràng không chế không nổi chính mình, bộ dạng sắp muốn khóc, Tiêu Ý Hàn đột nhiên tâm tình tốt lên, nàng thả lỏng cơ mặt, nhìn mẹ mình mỉm cười nói: "Đứa nhỏ này dễ ngại ngừng a, bình thường rất ít nói."

"Ừ? Hàn Hàn của chúng ta khi nào thì bắt đầu chú ý đến tính cách người khác đây?" Nghe thấy Tiêu Ý Hàn giải thích, Tiêu mẫu vô ý nói.

"Tiêu đại thị trường xem người rất chuẩn, dì à, chủ yếu người nọ có thể đi vào trong mắt thị trường được hay không a." Cristina ở một bên chen miệng nói, nàng đầu tiên là mờ ám nhìn Tiêu Ý Hàn, sau lại khôi phục vẻ bình thường cùng Tiêu mẫu nói.

"Hàn Hàn, buổi tối có cần hay không kêu dì Hồng tới cùng con." Lúc này Tiêu phụ ngồi ở trên ghế salon đã đi tới, hỏi Tiêu Ý Hàn.

"Không cần, Iran còn đang ở nhà. Bên này có y tá, ta cũng không có bị thương ở chân, không có vấn đề gì."

"Tốt lắm, vậy con chú ý bản thân một chút." Tiêu phụ nói xong lại nhìn về phía Tiêu mẫu nói: "Đi thôi, thật vất vả trở về một ch

uẩn, con gái không có việc gì chúng ta nên đi thăm Iran."

"Hàn Hàn, vậy ba mẹ đi về trước, hai ngày này mẹ cũng không có chuyện gì quan trọng, ngày mai có muốn mẹ dẫn Iran tới thăm con không?"

“Không cần, đừng đem đứa nhỏ đến bệnh viện.” Tiêu Ý Hàn khoát tay, cùng cha mẹ tạm biệt.

Cristina tiễn Tiêu phụ Tiêu mẫu ra thang máy, lại trở về phòng bệnh. Tô Ninh cũng đã trở lại, ngồi ở bên giường Tiêu Ý Hàn, hai người đều không có nói chuyện. Cristina có chút buồn cười, nếu không phải Tiêu Ý Hàn tính tình khó chịu, nàng thật đúng là muốn nhìn xem hai người kia khi ở cùng nhau sẽ như thế nào.

Nàng lấy áo khoác ngoài, cầm lên túi xách đi trở về bên giường nói với Tiêu Ý Hàn :”Hàn, không có việc gì ta cũng đi về, ngươi nếu cần gì cứ gọi ta.” không đợi Tiêu Ý Hàn trả lời, lại quay đầu nhìn Tô Ninh nói :”Ninh Ninh, em ở chơi một hồi hay sao? nếu không chị chờ em về, nơi này cách trường học em rất xa .”Cristina nói lời này giọng điệu có vẻ rất bình thường, nhưng rõ ràng trên khóe miệng vênh lên vẻ xấu xa bán đứng ý đồ của mình.

Tô Ninh vẫn còn xúc động, nghe thấy Cristina nói, cô có chút không hiểu được.

”Em...” Cô không biết nói như thế nào, liền đem đầu chuyển sang thị trường đại nhân, có chút khó hiểu.

Tiêu Ý Hàn hung hăng liếc Cristina, giọng điệu rất không vui nói:”Cristina ngươi còn không đi?”

Cristina nhìn về mặt Tô Ninh, nàng cười đắc ý, lập tức giả bộ như không có việc gì rồi nói:”Được rồi, có người hạ lệnh trực khách, ta liền hiểu chuyện đi đây. Ninh Ninh, em ở đây an ủi chị Ý Hàn của em, chị Cristina không nhiều lời cùng em...” Nói dứt lời nàng vung giày cao gót tâm trạng vô cùng tốt chính là đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: An Ủi

Cristina đi rồi, trong phòng bệnh to như vậy chỉ còn lại Tô Ninh cùng thị trường, đến lúc này Tô Ninh mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Cristina, rõ ràng là lừa chọc mình. Cô hướng đôi mắt còn hơi đỏ hồng nhìn thị trường.

“Em đã khóc sao?” Tiêu Ý Hàn buông lỏng thân thể của mình, nàng vỗ vỗ bên cạnh giường ý bảo Tô Ninh qua ngồi.

“Không có.” Tô Ninh như trước đứng không nhúc nhích, cúi đầu xuống có chút chột dạ nhỏ giọng nói ra.

Trông thấy dáng vẻ của Tô Ninh, mặt Tiêu Ý Hàn thoáng hiện ra nụ cười, nàng tiếp tục cố ý hỏi:”Vậy mắt em như thế nào lại đỏ?” Nói dứt lời nàng khẽ vươn tay, cánh tay thon dài chạm tay Tô Ninh, kéo Tô Ninh ngồi xuống bên người nàng.

“Tôi không sao, em nhìn đi, không phải cơ thể tôi vẫn ổn sao?” Tiêu Ý Hàn trông thấy thần sắc của Tô Ninh có chút không tốt, giống như lại muốn khóc, nàng vội an ủi.

Tô Ninh đang cúi đầu, nhẹ gạt, lát sau mới ngẩng đầu lên trong mắt lại chứa đầy nước mắt có chút nghẹn ngào nói:”Em cũng không biết mình đang bị gì nữa, chính mình kiểm chế không được, chứ em không phải muốn khóc.” Cô một bên nghẹn ngào nói một bên lắc đầu:”Thực xin lỗi, em không cố ý gây khó xử trước người nhà chị, chỉ là em...” Tô Ninh không nói tiếp được, nước mắt theo khuôn mặt liền chảy xuống, cô hiện tại trong lòng rất khổ sở, cô không nghĩ sẽ đợi đến lúc được gặp riêng tư thị trường, cô chỉ muốn nhìn một chút xem rốt cuộc thị trường bị thương có nghiêm trọng hay không?

Giờ phút này tất cả ủy khuất cùng sợ hãi toàn bộ dâng lên, Tô Ninh nhịn không được nhẹ giọng nước nỡ.

Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh khóc, trong tâm thật không thoải mái, nàng giơ cánh tay sờ lên mặt Tô Ninh làm cho nàng ngẩng đầu, thật sâu nhìn vào mắt Tô Ninh, nhẹ nhàng lau đi nước mắt, ôn nhu nói:”Ngoan, đừng khóc.”

Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh khó xử, nàng không biết như thế nào an ủi Tô Ninh. Nàng chậm rãi ngồi dậy vuốt gò má Tô Ninh, vòng tay ra sau đầu kéo người Tô Ninh về phía trước, một cái hôn liền rơi nhẹ lên trán Tô Ninh.

“Như vậy có hay không tốt hơn một chút?” Mối dừng lại trên trán Tô Ninh một hồi, Tiêu Ý Hàn mới dời ra khoảng cách thật gần nhìn vào mắt Tô Ninh nói.

Tô Ninh không nghĩ tới thị trường dùng phương thức như vậy an ủi mình, cô đỏ mặt cong lên miệng.”Người này như thế nào như vậy, lúc nào rồi mà còn trêu chọc mình.”

Lúc Tô Ninh vừa định nói chuyện, hơi lạnh mềm mại xúc cảm liền từ phần môi truyền đến, cô sững sờ tròn tròn mắt nhìn mặt thị trường đang dán trước mặt mình, trong lòng nghĩ :”Tại sao lại hôn môi mình...”

Theo sự chủ động đầy khí phách của thị trưởng, Tô Ninh dần dần nhắm mắt lại, theo bản năng đáp lại nụ hôn, lòng của cô từng đợt từng đợt truyền đến cảm giác tê dại, làm cho cô vừa khó chịu lại vừa ưa thích.

Tô Ninh hoàn toàn bị hòa tan, cô không tự chủ mở ra hai tay vòng qua cổ thị trưởng. Chỉ là động tác như vậy lại đụng phải cánh tay bị thương.

Tiêu Ý Hàn bị đau, nằng dứ ra nụ hôn, một tiếng hít vào ngậm khí lạnh.

Tô Ninh thả tay xuống kéo ra khoảng cách giữa hai người, cô sốt ruột nhìn tay thị trưởng, nhỏ giọng nói: "Thực xin lỗi... Em, em không cố ý." Mặt cô hồng hồng, trong lòng âm thầm trách cứ chính mình, tại sao có thể như vậy? Như vậy không cần thận trọng đau thị trưởng đại nhân...

Tiêu Ý Hàn sờ lên tóc dài mềm mại của Tô Ninh, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Làm sao em biết tôi nhập viện?" Tiêu Ý Hàn không muốn làm cho Tô Ninh thận trọng, nằng nói sang chuyện khác.

Tô Ninh nhăn mày: "Em xem TV, tin tức đưa tin."

"Cho nên em chạy đến bệnh viện?"

"Ừm" Tô Ninh nhẹ gật đầu, "Em trông thấy trên TV chiếc xe lần trước mình có ngồi qua, bị đụng đến biến dạng." Cô hít sâu một hơi, "Em lo lắng cho chị, nên chạy đến đây, nhưng có nhiều người như vậy, em không dám tiến vào." trên mặt Tô Ninh không che dấu chút nào biểu hiện đau lòng cùng ủy khuất.

Tiêu Ý Hàn nghe Tô Ninh nói, nhìn xem nét mặt của nằng, trầm mặc một hồi mở miệng kêu: "Ninh Ninh..."

"Em đã từng yêu chưa?" Nằng vô cùng chăm chú hỏi.

Tô Ninh sửng sốt, cô không nghĩ tới vấn đề thị trưởng đại nhân hỏi lại tác động mạnh như vậy, cô nhìn lại ánh mắt vô cùng chăm chú của thị trưởng nhẹ nhàng lắc đầu. Cô lớn như vậy nhưng chỉ chú trọng việc học tập, không có quan tâm đến chuyện tình yêu, cô biết rõ xã hội hiện nay, sinh viên năm ba mà chưa từng yêu đương nhất định sẽ bị người ta chê cười, chỉ là cô thật sự không có tâm tư.

Tiêu Ý Hàn thờ dài, nằng có chút mỗi một nói: "Tôi có gọi người đem cơm tới, chúng ta ăn cơm đi..."

Tô Ninh vịn Tiêu Ý Hàn xuống giường, hai người tới trên ghế salon ngồi xuống, lúc này trên bàn đã bày bữa tối. Trước mặt Tiêu Ý Hàn là cháo dinh dưỡng, còn của Tô Ninh là cơm, tổng cộng bốn món ăn một món súp.

Bởi vì tay trái bị treo lên, Tiêu Ý Hàn phải khom người mới có thể ăn được, nằng cũng không tỏ vẻ gì là không được tự nhiên. Tô Ninh bưng trong tay hộp cơm, nhìn bộ dạng thị trưởng, trong lòng nghĩ không hổ là đại nhân vật, nếu đổi là mình trước mặt người khác như vậy ăn cơm, cô tình nguyện lựa chọn không ăn.

"Như thế nào? Không thể ăn? Không thể nào..." Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh bất động, nằng cầm lấy chiếc đũa gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng nếm nếm, lập tức giãn ra biểu lộ nói: "Ăn rất ngon a, đây chính là di Hồng tự mình xuống bếp làm, em ăn đi..." Vừa nói nằng vừa gấp mấy miếng thịt bỏ vào hộp cơm của Tô Ninh.

Tô Ninh lắc đầu, cô bỏ hộp cơm xuống, bưng cháo của thị trưởng lên nhẹ nhàng quấy vài cái, múc một muỗng đưa đến miệng thị trưởng.

Tiêu Ý Hàn nhướn mi, thì ra là ý muốn như vậy a.

Nằng nhìn bộ dạng chăm chú của Tô Ninh, khẽ cười, rồi dựa vào ghế salon ra vẻ hưởng thụ há miệng ra.

"Muốn ăn cái kia nữa" Tiêu Ý Hàn vừa ăn cháo vừa chỉ huy Tô Ninh gấp rau cho nằng, nằng chỉ cái nào Tô Ninh liền rất nghe lời gấp từng miếng đưa đến bên miệng.

Thẳng đến khi thị trưởng đại nhân lần nào cũng kêu cô gấp thịt, Tô Ninh mới nhủ mày nói: "Không cho phép ăn dầu mỡ nhiều như vậy, hiện tại chị hẳn là nên nhịn một chút, chờ chị tỉnh dưỡng qua ít thời gian thì tha hồ mà ăn thịt." Vừa nói cô vừa gấp chút ít rau dút vào miệng thị trưởng, Tô Ninh hoàn toàn không có chú ý giọng điệu rắn dạy của mình có chút mập mờ...(ý là "ăn thịt" :>)

Bữa cơm này, Tiêu Ý Hàn vốn không có khẩu vị lại ăn hết sạch một chén cháo đầy, so với nằng bình thường lúc không có bệnh ăn còn muốn nhiều hơn. Nhìn Tô Ninh yên lặng ăn cơm, nằng cảm giác tâm tình thật sự rất tốt, lần này bị thương ngoài ý muốn cũng không có làm cho nằng tức giận như trước. Được một cô gái hiểu chuyện nhu thuận hơn nữa còn xinh đẹp như vậy chiều cổ nằng, có bị thương cũng đáng. Tiêu Ý Hàn lúc này mơ nghĩ, những cái thể tục bình thường cảm rở trong đầu nằng, còn có trách nhiệm này kia hết thấy đều bị nằng vứt ra sau đầu, nằng chính là đang chìm vào mộng tưởng...

Sau khi ăn cơm tối dưới yêu cầu mãnh liệt của Tiêu Ý Hàn, hai người đi ra ban công ngắm người một hồi. Ban đêm gió càng thêm lạnh, Tiêu Ý Hàn thẳng tắp đứng ở trước lan can ngắm đầu nhìn trời sao, Tô Ninh đứng ở bên cạnh im lặng nhìn nằng.

Ngoại trừ tiếng gió, bốn phía yên tĩnh không có một điểm thanh âm, Tô Ninh nhìn vị lãnh đạo lớn nhất Giang Vịnh, đáy lòng chậm rãi mềm mại, cô hi vọng thời gian lúc này dừng lại, như vậy cô nguyện ý đứng mãi ở đây cùng thị trưởng đại nhân...

"Con người khi còn sống có quá nhiều thứ không như ý, nhiều khi, chuyện em muốn làm lại không thể làm, muốn sống cùng một người lại không thể cùng

một chỗ, kỳ thật ngừng lại cuộc sống con người thật sự rất mệt mỏi ...”

- thanh âm trầm thấp của thị trưởng vang lên.

Nghe thấy thị trưởng nói Tô Ninh thoáng trầm tư, có loại cảm giác không thoải mái hỏi:”Người kia, ba của Iran đâu?” Cô cho rằng thị trưởng đại nhân lúc này cảm khái là vì nhớ tới lão công (chồng) của mình, ý nghĩ như vậy làm cho cô cảm thấy trong lòng không tốt lắm.

Tiêu Ý Hàn khó hiểu nhìn Tô Ninh, trong giọng có chút trách cứ “Không có việc gì em hỏi cái này để làm gì?”

“Không phải chị nói muốn ở cùng một người lại không thể cùng một chỗ sao? hơn nữa, chị xảy ra chuyện lớn như vậy, em cũng không thấy anh ta tới thăm chị...” Tô Ninh nói mà trong lòng không khỏi bắt đầu chua chua, cô nghĩ thầm”Đàn ông không có trách nhiệm, vợ như vậy còn không biết đau lòng, thì hẳn còn làm được cái gì, còn không có như mình sốt ruột lo lắng cho thị trưởng ...”

“Làm sao em biết hẳn không tới? Trước phòng bệnh của tôi có rất nhiều người đến nha ..” Tiêu Ý Hàn đem biểu tình của Tô Ninh thu hết vào mắt, nàng nhìn thẳng Tô Ninh hỏi.

“nếu như có tới , không phải sẽ muốn ở lại cùng chị sao?”

“A!” Tiêu Ý Hàn cười nhạt một tiếng, nói câu:”biết em đến đây, tôi liền kêu hẳn đi trở về.”

Tô Ninh mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chăm vào thị trưởng đại nhân, cô giật mình nói:”Làm sao chị có thể như vậy a? Chị thật sự làm cho anh ta đi về?”

Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh, nàng tròn tròn mắt, trong lòng thầm nghĩ:”Thật đúng là người chưa từng yêu đương. Mình đã nói như vậy, nàng còn nghe không hiểu ? dù là nghe không hiểu, mình cũng đã hôn nàng hai lần , cô bé này không ngừng nghĩ một chút phương diện khác hay sao?”

Vốn đang tính là không cần làm rõ, cứ để hai người cứ như vậy ngầm hiểu lẫn nhau ở cùng một chỗ, giờ phút này Tiêu Ý Hàn xem như hoàn toàn buông tha ý nghĩ này, nàng thật là không biết nên phản ứng như thế nào cho kịp với một cô bé còn chưa có biết qua tình đầu.

Tiêu Ý Hàn không có trả lời Tô Ninh vấn đề, nàng xoay người đi về phòng bệnh, bởi vì gió lạnh, nào có chút đau, mà cánh tay bị thương lúc này càng đau lợi hại.

Hai người một trước một sau đi vào phòng bệnh đã nhìn thấy bác sĩ Từ đang đi ra, hẳn thấy Tiêu thị trưởng, lập tức nói :”Đầu ngài bị thương tích tốt nhất nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày, còn đi đâu lung tung làm gì?”

Tiêu Ý Hàn kéo khoe miệng, đợi Tô Ninh giúp đỡ nàng cởi áo khoác ngoài, liền đi trở về giường nằm vào trong chăn.

“Ta hiện muốn cùng đồng sự điều ca đêm, có chuyện gì cứ tới tìm ta.” Nói dứt lời bác sĩ Từ nhìn sang Tô Ninh, hướng Tiêu Ý Hàn nói:” Cô bé này ở chung phòng với ngài thêm cái giường, hay là ở phòng khác?”

“Không cần, nàng cùng ngủ với ta”

Bác sĩ Từ trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, lại nhìn sang Tô Ninh, rồi hướng về phía Tiêu Ý Hàn gật chào, liền đi ra ngoài.

Tô Ninh đứng ở trước

c giường, cô nhìn đồng hồ, lấp bắp kinh hãi, đã nhanh khuya như vậy...

Cô đi nhanh đến sofa cầm lấy túi, mang túi trên vai vừa nói:”Em đi trước, ngày mai em trở lại thăm chị.”

“Em muốn đi đâu?” Tiêu Ý Hàn tựa ở trên giường về mặt nghiêm túc hỏi Tô Ninh.

“Em đi về nhà.” Đã trễ như vậy cô không thể trở lại trường học, cũng chỉ có thể về nhà, cùng lắm thì cùng bà nội chen chúc ngủ một đêm.

“Nhà của em không phải có người đến ở sao? Em có chỗ ngủ sao?”

Nghe thấy câu hỏi của thị trưởng đại nhân, Tô Ninh dừng động tác, cô quay đầu nhìn, trong lòng nghĩ :”Chị ấy làm sao biết trong nhà của mình có khách, lại không có chỗ ở ?”

Tô Ninh vừa định hỏi, ngoài cửa phòng bệnh liền truyền đến tiếng bước chân mất trật tự, có tiếng trẻ con nức nở đồng âm vang lên:”Mẹ, mẹ làm sao rồi? Iran tới thăm mẹ...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Loạn Tâm

Cửa phòng bệnh mở ra, một đứa nhỏ lão đảo chạy đến, đi phía sau còn có một phụ nhân (người đàn bà) cùng một thanh niên còn trẻ.

Tô Ninh còn chưa kịp nhìn rõ, đứa bé đã chạy đến bên giường, nhào tới người thị trưởng. Tô Ninh càng hoảng sợ cô bước nhanh về phía trước hai bước đem tay chặn ngang ôm lấy đứa bé, không để đứa nhỏ này đụng phải miệng vết thương của thị trưởng.

“Iran, mẹ của người hiện tại có thương tích, người đụng như vậy sẽ làm đau nàng a.” Tô Ninh ôm đứa bé, đối với nó ôn nhu nói.

Iran nhướng mày lên nhìn xem người đột nhiên xuất hiện, lại nhìn nhìn trên giường mẹ mình đang cười, bĩu môi nói: “Người là ai? Làm sao người lại ở trong phòng bệnh của mẹ, ta không biết người, người thả ta ra...” nó bắt đầu tay chân lung tung giãy dụa đứng dậy.

“Lục Thần...” Tiêu Ý Hàn nghiêm mặt kêu tên đứa nhỏ.

Iran dừng động tác, nó sợ hãi nhìn Tiêu Ý Hàn, hai mắt như sắp khóc quay qua nhìn Tô Ninh nói: “Chị ơi, chị lớn lên thật xinh đẹp, chị xinh đẹp trước thả Iran xuống được không?”

“Haha...” Trông thấy Iran đáng thương bộ dạng Tô Ninh nhìn không được bật cười, cô vốn cũng không muốn ôm nó, chỉ là quá đột ngột nàng sợ Iran ngã sắp xuống mà thôi. Không nghĩ tới, tiểu quý này vừa bị phê bình đầu óc rất nhanh liền cùng cô đưa ra chính sách dụ dỗ...

Tô Ninh buông Iran ra, cô thấy Iran không giống vừa rồi lỗ mãng, có thể là do trông thấy thân thể của mẹ nó bị thương, còn mang theo vẻ mặt sợ hãi chậm rãi lại gần.

“Đứa nhỏ này cũng không biết khi nào thì xem TV, nói người nhập viện rồi, khóc hô muốn tìm người, ta đồ như thế nào đều không được, đem mấy món đồ chơi nó yêu mến ném loạn đây đây.” Lúc này phụ nhân kia đã đi tới, nàng vuốt đầu Iran tiếp tục nói: “bà ngoại ông ngoại về nhà, nó biết vậy nên càng khóc nháo lợi hại hơn, không có cách nào ta liền đem nó mang đến đây...”

Phụ nhân thấy Tiêu Ý Hàn cau mày nhìn xem Iran, còn vội nói: “Nó hiện tại càng ngày càng hiểu chuyện, đừng nghĩ nó nhỏ, cái gì cũng biết, dù thế nào cũng là mẫu tử liền tâm a...”

Tiêu Ý Hàn nhẹ giọng, “Con còn cáu kỉnh, mẹ đã dạy con thế nào?” Nàng thấy Iran đỏ lên đôi mắt đang nghẹn miệng, không có nói thêm nữa, kéo Iran lại, ngón tay nhỏ hướng Tô Ninh nói: “Chào dì Ninh Ninh.”

Iran bĩu môi nhìn Tô Ninh đang cười, nhỏ giọng nói ra: “Chào chị Ninh Ninh.”

“Gọi là dì” Tiêu Ý Hàn nhiu mày, thẳng thót này cái gì mà gọi chị chứ..

“Ha ha, chào Iran.” Cô cùng Iran nói dứt lời, rồi nhìn thị trưởng đại nhân nói: “Gọi chị cũng được, chị dữ như vậy làm gì?”

“Mẹ, chị Ninh Ninh cũng xác nhận, con không gọi dì.”

Tiêu Ý Hàn bắt lực với lí lẽ này, đôi khi cùng trẻ con phân rõ phải trái, giảng không được. Nàng thấy Tô Ninh dùng vẻ mặt yêu mến nhìn xem Iran liền lạnh giọng nói ra: “Em nếu nhất định phải về nhà, vậy thì để Tiểu Trương đưa em về.”

Tô Ninh nhìn người thanh niên đứng ở trước cửa, cô nhẹ gật đầu.

“Tiểu Trương.”

Nghe thấy Tiêu Ý Hàn thanh âm, nam thanh niên đi đến, hẩn xoay người đáp ứng nói: “Tiêu thị trưởng.”

“Người đưa Tô tiểu thư trở về, rồi trở lại đón dì Hồng cùng Iran.”

“Vâng”

Tô Ninh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Ý Hàn đáy lòng lại sinh ra chút ít cảm giác xa cách, cô thấy mọi người đều nhìn mình, thu hồi biểu lộ nhẹ nói: “Em về, chị sớm nghỉ ngơi.”

Tiêu Ý Hàn trầm mặt gật nhẹ đầu, Tô Ninh theo Tiểu Trương đi ra phòng bệnh.

Buổi tối hơn 9 giờ, Tô Ninh về đến nhà, cô vào nhà liền trông thấy ba người lớn ngồi trên ghế salon xem tv, nghe tiếng cô mở cửa, toàn bộ không hện mà cùng nhìn về phía cô, trên mặt hiện ra kinh ngạc.

“Ninh Ninh, đã trở như vậy sao người trở lại? Cũng không gọi điện thoại về, ba ba đi đón người.” Tô ba ba mở miệng nói ra.

Tô Ninh bỏ giày ra, hướng phòng ngủ đi đến, hữu khí vô lực nói: “Con mai kia được nghỉ, đêm nay ở nhà.” Sau khi nói xong liền đóng lại cửa phòng ngủ.

Tô ba ba ngồi ở trên ghế salon nhìn hai lão bà nói ra: “Đứa nhỏ này đêm nay như thế nào thật kì lạ?”

“Có thể là cùng bạn học giận dỗi, không có việc gì, để ta đi xem.” bà nội đứng lên hướng phòng ngủ đi đến.

“Mẹ, ngài cùng đi hai ở phòng ta đêm nay, ta ở ngoài này.” Tô ba ba cũng đứng dậy hướng về phòng ngủ mình.

bà nội nhẹ gật đầu liền đẩy ra cửa phòng ngủ.

“Ninh Ninh.” Bà vừa vào liền trông thấy Tô Ninh đang ngẩn người ở bàn sách.

“Bà nội.” Tô Ninh ngồi dậy kéo bà nội ngồi trên giường.

“Làm sao vậy? Cùng bạn học giận nhau hay sao?”

“Không có, chỉ là con cảm thấy trong nội tâm trống rỗng.” Tô Ninh rầu rĩ nói.

“Có chuyện gì thì cùng bà nội nói, đừng thấy bà nội già, dù sao bà cũng là người từng trải.” bà nội đứng dậy đi tới tủ quần áo bên cạnh, tìm đồ ngủ đưa cho Tô Ninh.

“Đi tắm, đi ngủ sớm sẽ cảm thấy khá hơn” Bà đem quần áo đặt ở trên bàn sách vuốt tóc Tô Ninh yêu thương nói.

Tô Ninh gật gật đầu, đứng dậy đi phòng tắm, lúc này trong lòng của cô thật là trống rỗng, như là khuyết thiếu cảm giác an toàn. Về mặt lạnh lùng của Tiêu Ý Hàn lúc cô sắp đi về cứ hiện ra, cô cảm thấy rất hụt hẫng...

Rửa mặt xong Tô Ninh sớm lên giường, dưới ánh đèn bàn, cô nằm lý ở trên giường suy đoán, nghĩ đứa nhỏ của thị trường có phải là sẽ đi về, như vậy trong phòng bệnh chỉ còn lại nàng một người sao?

Đang lúc Tô Ninh trần trọc ngủ không được, điện thoại trong tay cô vang lên, Tô Ninh sững sờ, lập tức rất nhanh nghe điện thoại, cô sợ quấy rầy ba ba ngủ ở cách vách.

“Alo.”

“Là tôi, em ngủ chưa?” Điện thoại bên kia truyền đến thị trường đại nhân thanh âm.

“Không có, chị thì sao? Như thế nào còn không ngủ?” Tô Ninh có chút kinh ngạc, cô ngồi dậy đem chăn mền choàng trên người nhỏ giọng hỏi.

“Cánh tay đau, đầu cũng đau, ngủ không được...”

“Rất đau a? Vậy làm sao bây giờ?” Nghe thấy thị trường nói bị đau, Tô Ninh lập tức khẩn trương, cô hỏi tiếp: “Iran đi rồi chưa?”

“Ừ, đi rồi...”

“Hiện tại miệng vết thương đau lắm hả? Bằng không gọi bác sĩ đi a, kiểm tra xem có sao không?” Tô Ninh trong lòng sốt ruột, lúc tại bệnh viện, không có nghe thị trường kêu đau, cô thật không nghĩ tới này vết thương sẽ làm nàng lại bị đau ngủ không yên.

“Ninh Ninh, ngày mai không có giờ học?”

“Không có học, mai kia em đều được nghỉ...”

“Vậy nói chuyện với tôi một chút...” Trong điện thoại thanh âm thị trường rõ ràng đã không còn khí thế, giọng điệu như vậy làm Tô Ninh thấy lòng mềm nhũn.

“Uh” Tô Ninh tắt đèn bàn tiến vào trong chăn, tính cùng thị trường đại nhân trò chuyện thật lâu.

Hai người nói chút ít chuyện trường lớp của Tô Ninh, còn nói chuyện gia đình Tô Ninh, Tiêu Ý Hàn vẫn rất ít nói, chỉ là ném ra một đề tài, làm cho Tô Ninh nói cho nàng nghe.

Bất tri bất giác hơn một giờ trôi qua, điện thoại Tô Ninh cảm đã bắt đầu nóng lên, cảm giác như là đã lâu không có nói nhiều lời như vậy, cô đã miệng đắng lưỡi khô.

“Ninh Ninh, em đối với tôi, là thấy thế nào?” Hai người trầm mặc vài giây, sau đó Tiêu Ý Hàn từ tốn hỏi.

“thấy thế nào a? Em cảm thấy chị là người rất tốt.”

“Huh?”

“Chính là rất tốt, mặc dù có thời điểm chị không cười cũng nói chuyện không chút tình cảm, nhưng em rất yêu thích ở cùng một chỗ với chị. Như lần này, trông thấy hình ảnh trên TV, chị không biết em lo lắng nhiều thế nào đâu, khi đó đặc biệt nghĩ muốn bay đến bên cạnh chị, nhìn xem chị bị làm sao rồi?” Tô Ninh cuộn người trong chăn đem ý nghĩ trong lòng mình nói ra.

“Ha ha, cô bé ngốc, tôi đây làm gì có sao chứ, đúng là thích khóc nhè...” Nghe thấy Tô Ninh chân thành nói, Tiêu Ý Hàn không khỏi nhẹ nhàng nói ra.

“Chỉ như vậy mà kêu là không có chuyện gì sao? Cánh tay gãy đầu cũng bị thương...” Tô Ninh có chút phản bác, cô vững vàng tâm tình bấu môi nhỏ giọng lại hỏi: “Bây giờ còn đau không?”

“Không đau, nghe thấy giọng của em sẽ không đau...” Tiêu Ý Hàn khó được như vậy nói ra lời tán tỉnh.

” lại dụ người...” Tô Ninh nhỏ giọng lầm bầm một câu.

“A, đã khuya, ngủ đi, ngày mai em không cần đến thăm tôi, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

“Vi cái gì?”

“Mấy ngày nay bên cạnh tôi có nhiều người tới thăm, em cũng đến thăm rồi, cũng đã làm chuyện ngốc, có nhiều người tôi cũng chẳng thể quan tâm em, ở một bên em lại không được tự nhiên...”

Tô Ninh không nói gì, cô vốn nghĩ sáng sớm ngày mai sẽ đi thăm thị trưởng, không nghĩ tới một cuộc gọi đến lại làm cho cô không đi...

“ok, nếu như em nghĩ đến vậy thì buổi tối hãy tới.” Tiêu Ý Hàn không nghe tiếng Tô Ninh, nàng đành thỏa hiệp.

“Tôi buồn ngủ, em cũng sớm ngủ đi.”

Cúp điện thoại, Tô Ninh nằm ở trên giường cảm giác ngọt ngào dâng tràn, cô ôm di động trong tay, nghĩ tới thanh âm của thị trưởng không bao lâu liền ngủ...

Mà bên này Tiêu Ý Hàn không có được thư thái như Tô Ninh, nàng nhắm mắt lại nằm ở trên giường, trong lòng, cảm giác ngọt ngào xen lẫn đau khổ cứ quanh quẩn nàng. Nàng biết rõ Tô Ninh là cô gái tốt, một cô gái tốt đẹp như vậy, nàng không nên đi trêu chọc. Nhưng mà...

Trong bóng đêm, Tiêu Ý Hàn phủ thêm áo khoác ngoài đứng trước cửa sổ, lúc này đèn trong phòng bệnh đã tắt, ngoài cửa cũng là một mảnh yên tĩnh. Nàng nhìn qua bầu trời đêm, đột nhiên không biết mình làm như vậy đến cùng có phải hay không chính xác?

Cứ như vậy phát triển, Tô Ninh sẽ nảy sinh loại cảm giác gì, Tiêu Ý Hàn có chút phiền lòng, nàng rốt cuộc có nên hay không nên đi tiếp bước này...

Tiêu Ý Hàn đứng thật lâu trước cửa sổ, đối mặt loại tình cảm đột nhiên bắt đầu nảy sinh này, làm cho nàng có chút trơ tay không kịp, nàng phát giác mình càng ngày càng tưởng niệm Tô Ninh...

Tiêu Ý Hàn có chút lo sợ, việc nàng đối mặt thật sự là quá nhiều, tuổi của nàng, sự nghiệp của nàng, còn có gia đình của nàng, không nói đến tất cả những thứ đó, một khi xảy ra vấn đề nhất định sẽ ảnh hưởng tới quyền vị của nàng, không phải nàng xem trọng những thứ này, chỉ là nàng thật sự thân bất do kỷ...

Buông chính mình phương diện, nghĩ đến Tô Ninh, Tiêu Ý Hàn càng cảm thấy khó chịu, nàng luôn luôn có loại cảm giác không lần đi đâu được. Nàng cảm thấy cho dù chính mình có tất cả năng lực, không bị ngoại giới ảnh hưởng, đi phát triển đoạn cảm tình này, nhưng Tô Ninh thì sao? Nàng cảm giác Tô Ninh, giống như một tờ giấy trắng đơn thuần, có thể hay không bởi vì chính mình xuất hiện mà làm rối loạn cả đời cuộc sống...

Dù sao xã hội bây giờ còn chưa thật sự cởi mở đến mức có thể tiếp nhận tình yêu đồng tính, mà thân phận của mình lại đặc thù như thế...

Nếu như, hai người thật sự cùng một chỗ, như vậy cả đời Tô Ninh nhất định sinh hoạt tại chỗ tối không thể gặp quang minh...(ý là quan hệ che giấu không thể công khai)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tỉnh Ngộ

Tô Khải Hồng sáng sớm đã ra khỏi giường, tối hôm qua hần ngủ thật sự không tốt lắm, tại cách vách, nghe tiếng con gái nói chuyện điện thoại thật lâu, tuy thanh âm rất nhỏ nhưng chỉ cách tám ván gỗ, hần ít nhiều cũng nghe thấy được chút ít.

“Đứa nhỏ này có phải là yêu ai rồi?” Tô Khải Hồng trên đường mua bữa sáng trong lòng cân nhắc.

“Ba ba, chào buổi sáng!”

Tô Khải Hồng mua về bánh quẩy sữa đậu nành, liền trông thấy vẻ mặt con gái tươi tắn từ toilet đi ra, tâm tình tràn ngập tốt đẹp...

So sánh bộ dạng trở về của con gái ngày hôm qua, hẳn nghĩ thầm nhất định là bởi vì cuộc điện thoại buổi tối đã cải biến tâm tình đứa nhỏ này.

Hắn cầm thức ăn đưa qua tay Tô Ninh, thuận miệng hỏi: "Ninh Ninh hôm nay tâm tình như thế nào tốt như vậy?"

Tô Ninh nheo mắt lại thoáng nở nụ cười, xoay người vui vẻ đi tới phòng bếp.

hai lão bà xuống lầu tản bộ vẫn chưa về, Tô Khải Hồng đứng ở trong phòng khách do dự một hồi liền đi hướng phòng bếp, nhìn hướng lưng Tô Ninh hỏi: "Ninh Ninh, người cùng ba ba nói thật, người có phải hay không yêu ai rồi?"

Tô Ninh quay đầu, cô thấy vẻ mặt ba ba nghiêm túc nhìn mình, nhìn không được bật cười, phủ nhận nói: "Nào có a? Ba là nghe ai nói con đang yêu đương?"

Tô Khải Hồng tỏ ra vẻ mặt không tin, hắn lôi kéo Tô Ninh đi đến ghế salon ngồi xuống, nhìn cô nghiêm túc nói: "trước kia ba ba có nói qua, người đến trường nhất định phải dùng việc học là việc chính. Ba ba cũng biết các người hiện tại tư tưởng thoáng, nếu như người thực gặp người thích hợp, có yêu cũng không phải không được, nhưng là nhất định phải nói cho ba ba."

Nghe xong ba ba lời nói, Tô Ninh có chút sững sờ, cô không rõ ba ba của mình như thế nào đột nhiên cùng mình nói những lời này. Cô thu hồi khuôn mặt tươi cười, có chút kỳ quái mở miệng hỏi: "Ba ba, rốt cuộc là nghe ai nói cái gì a? Như thế nào đột nhiên nói với con như vậy?"

"Ta không có nghe người khác nói, nhìn con gái của mình ta tự biết, cái này không cần người khác nói cho ta..." Tô Khải Hồng như cũ là vẻ mặt nghiêm túc nói ra.

"Nhưng con thật không có yêu đương a, ba đây là từ chỗ nào nhìn ra?" Tô Ninh thực cảm thấy rất khó hiểu, chẳng lẽ tâm tình cô tốt sẽ đại biểu là cô đang yêu sao?

"Vậy người nói cho ba ba, ngày hôm qua buổi chiều người đi đâu? còn nữa, tối hôm qua người cùng ai nói điện thoại lâu như vậy? ngày hôm qua lúc trở lại khuôn mặt người mệt mỏi, như thế nào hôm nay đột nhiên tâm tình lại tốt như vậy rồi?" Tô Khải Hồng thấy con gái không thừa nhận, hắn liền tiếp hỏi nhiều vấn đề.

Tô Ninh nghe xong câu hỏi của ba ba, cô há to miệng không nói gì thêm, cô không thể cùng ba ba nói thật, nếu quả thật cùng ba ba nói cô đi gặp thị trường, có lẽ ba ba của cô cũng sẽ không tin tưởng...

Tô Khải Hồng thấy Tô Ninh không trả lời, hắn trì hoãn sắc mặt sờ lên tóc Tô Ninh có chút bất đắc dĩ nói: "Ba ba biết rõ người lớn rồi, người là tự nhiên có tâm tư riêng, ba ba cũng không phải là lão ngoan đồng. Chỉ là, Ninh Ninh, mẹ của người qua đời sớm, có mấy lời ba ba vốn cũng là không nên nói cùng người..." hắn dừng một chút, lại nói: "Ta đây cũng là không có biện pháp, ta cũng không hỏi nhiều, người không còn nhỏ, chính mình tự biết chừng mực, nếu quả thật cảm thấy phù hợp thì mang về nhà ra mắt..." Nói dứt lời hắn liền đứng lên, yên lặng đi tới phòng bếp chuẩn bị bữa sáng...

Tô Ninh nhìn bóng lưng gầy của ba ba, trong nội tâm đột nhiên khó chịu, nói không nên lời. Cô không nghĩ tới ba ba tự nhiên nói ra như vậy, chẳng lẽ cô biểu hiện vô cùng rõ ràng? Tô Ninh trong lòng nghĩ. Cô xác thực là bởi vì tối hôm qua cùng thị trường đại nhân trò chuyện tâm tình mới tốt như thế, chính là ba ba lại cho rằng cô đang yêu đương. Tô Ninh cau mày tự hỏi, cô cùng thị trường đại nhân là đang yêu nhau sao?

Bà nội tản bộ trở về, cả nhà ăn điểm tâm, sau liền có việc rời đi. Trong nhà chỉ còn lại Tô Ninh một người, bởi vì buổi sáng cùng ba ba nghiêm túc nói chuyện, tâm tình của cô tựa hồ không còn tốt đẹp như lúc mới rời giường.

Tô Ninh không có tâm tình làm việc gì, cô nằm ở trên giường nghĩ tới lời nói của ba ba, Tô Ninh lớn như vậy nhưng không có yêu mến qua người nào, tuy bên cạnh của cô không thiếu nam sinh theo đuổi, nhưng cô cho tới bây giờ đều không có tiếp nhận bọn họ, cũng cho tới bây giờ đều không có nhận thức thật sự yêu thương rốt cuộc là cảm giác thế nào...

Nghĩ đi nghĩ lại, dáng vẻ thị trường liền bắt đầu không ngừng hiện lên trong đầu Tô Ninh, có khi nàng uy nghiêm lạnh lùng thần sắc, có khi là ưu nhã cười nhạt bộ dạng, còn có hai lần hôn môi...

Tô Ninh xoa môi của mình, nụ hôn đầu tiên của nữ sinh ra sao trân quý, chính là nụ hôn đầu của cô lại do người có chức vị lớn nhất thành phố bởi vì say rượu mà chiếm đi một cách không rõ ràng. Cho tới bây giờ Tô Ninh vẫn không hiểu được dư vị khi đó, là cảm giác khẩn trương, kinh ngạc? Cái gì cũng có, nhưng là không có phản cảm, thậm chí ngay cả cự tuyệt đều không có...

Bởi vì Dịch Dương thường thường thất tình cũng bởi vì tìm được người mới mà đặc biệt vui vẻ, trong chuyện tình yêu, tâm tình toàn bộ hiện ra ở trên người nàng, nhiều năm như vậy Tô Ninh đều chứng kiến. Hôm nay ba ba hoài nghi cô yêu đương cũng là bởi vì cảm giác được cô mặt ngoài biến hóa, Tô Ninh trong lúc đó ý thức được một điều: "Thị trường đại nhân vì cái gì hai lần ba phen hôn môi cô? Mà cô không kháng cự ngược lại cảm thấy có như vậy tốt đẹp? Mà người này mỗi lần xa khi để mình thì mình sẽ cảm thấy mặt đỏ tim đập nhanh? Còn có ngày hôm qua lúc cô nghe thị trường đại nhân gặp chuyện không may liền không chế không được đau lòng chảy nước mắt?"

Tô Ninh tự hỏi chính mình một đống vấn đề, nhưng đáp án tựa hồ tại trong lòng của cô mơ mơ hồ hồ vô cùng không rõ rệt. Hôm nay khi cô chính thức đối mặt, xé ra vấn đề mới giật mình: "Chẳng lẽ đây là cảm giác yêu một người?"

Vấn đề tựa hồ nghĩ thông suốt, Tô Ninh ngược lại bình tĩnh, cô không sợ yêu phụ nữ, chỉ là đối với thân phận của thị trường, cô có chỗ cố kỵ, cô nhớ tới tối hôm qua trong điện thoại, thị trường đại nhân hỏi một câu "Thấy nàng thế nào?", Tô Ninh trong lòng nghĩ đến, xem ra nữ nhân hơn cô nhiều tuổi này sớm đã dò hỏi thử lòng mình...

Nghe vậy Tô Ninh cầm lấy điện thoại, không chút do dự gửi tin nhắn cho thị trường đại nhân, tin nhắn vô cùng đơn giản chỉ một câu: "Chị tại sao hôn môi em?" Gõ xong chữ, Tô Ninh dùng tốc độ cực nhanh nhấn phím gửi, cô sợ muộn vài giây đồng hồ liền không có dũng khí hỏi ra vấn đề như vậy.

Tin nhắn gửi đi thành công, Tô Ninh trong nội tâm có chút khẩn trương chờ đợi đối phương trả lời, hơn mười phút trôi qua điện thoại vẫn lặng im, tin nhắn kia như là đá chìm đáy biển, không có nửa điểm tin tức...

Lúc chiều Tô Ninh bị Tôn Hồng Na gọi đi dạo phố, Dịch Dương cuối tuần này đi nơi khác không ở tại Giang Vịnh, người bạn tốt đang trong tình yêu cuồng nhiệt này mới nhớ tới Tô Ninh.

Lúc hai người đi dạo phố, Tôn Hồng Na cẩn thận phát hiện Tô Ninh hôm nay tựa hồ có tâm sự, cô luôn có vẻ không yên lòng, hỏi cái gì cũng hỏi lâu sau mới trả lời, hơn nữa luôn nhìn chằm chằm điện thoại trong tay.

"Người có việc? Hay là đang chờ điện thoại của người nào?" Tôn Hồng Na kéo Tô Ninh đi vào Europa, nàg đi ra quầy lấy hai tách cà phê, sau ngồi ở đối diện Tô Ninh nhìn nàg hỏi.

Tô Ninh ngẩng đầu nhìn Tôn Hồng Na, sau liền lại cúi đầu, cầm tách cà phê trong tay, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Có việc cứ nói, ta với người còn có cái gì không tiện mở miệng?"

Tô Ninh cúi đầu không nói, cô vẫn chờ tin nhắn thị trường, đã qua nhiều giờ, cô cảm thấy rất thất vọng, cô hiện tại rất muốn biết thị trường đại nhân sẽ như thế nào trả lời vấn đề của mình, nàg rất cuộc là nghĩ như thế nào?

Tô Ninh không khỏi có chút nén giận thị trường, người này hôn cũng đã hôn qua, một vấn đề mà thôi còn có cái gì khó nói...

"Na Na, nếu như hiện tại ta cho người biết ta cũng thích phụ nữ, người có tin hay không?" Tô Ninh thấy Tôn Hồng Na nhìn mình chằm chằm, cô ngẩng đầu rất chân thành hỏi.

Tôn Hồng Na nghe lời này thì nhũn mày, nàg nghiêng đầu có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn Tô Ninh nói: "Người nói thật? Đối phương là ai? Chúng ta trường học? Ta có biết hay không?"

Tô Ninh lại lắc đầu, cô có chút thất lạc nói: "Ta không biết yêu mến một người rất cuộc là như thế nào cảm giác..."

Nghe thấy Tô Ninh nói, Tôn Hồng Na nhin không được bật cười, sau liền quyết miệng có chút mỉa mai nói: "Đã sớm kêu người tìm đối tượng, người không để vào tai, hiện tại lại làm sao muốn hỏi cái này đây..." Sau nàg giống như hiểu ra cái gì, vron đầu hướng Tô Ninh trước người nhỏ giọng hỏi: "Người không phải là đang yêu người nào chứ?"

Tô Ninh từ chối cho ý kiến, cô mấp máy môi, có chút bất đắc dĩ nói: "Ta nói rồi, ta không biết cái dạng gì thì xem như là yêu mến..."

"Cái này có cái gì không biết, ta cho người biết. Yêu mến một người, chính là nàg trong mắt người cái gì cũng đều là tốt, đầu tiên là hợp mắt bạn bè chỉ cần có nàg người dù có cố ý hay không ánh mắt cũng chỉ hướng về nàg, nhìn thấy nàg sẽ cảm thấy vui vẻ. Mà lúc không cùng một chỗ lại thật nhớ tới nàg, nghĩ đến lời nói cử chỉ, dư vị của nàg đối với người qua mỗi một câu..." Tôn Hồng Na dừng một chút suy nghĩ rồi nói tiếp: "Quan trọng nhất là, nếu như là người yêu quan tâm, đối phương sẽ rất dễ dàng ảnh hưởng đến tâm tình của người, nếu như người cảm thấy những cái này phù hợp tình huống của mình, đó chính là người thích nàg." Nói đến đây Tôn Hồng Na hướng về phía Tô Ninh nhũn mày: "Nhìn người hôm nay như vậy, uể oải không phấn chấn, bộ dạng mặt hôn mắt vía, coi như là một loại trong đó..."

Tô Ninh chăm chú nghe, mặc dù không có đúng hết tất cả như Tôn Hồng Na nói, nhưng cô cũng coi như chiếm mấy phần, cô lúc này mới biết rõ nguyên lai trong lòng mình đã bắt đầu chậm rãi thích thị trường đại nhân,...

Một hồi chuông điện thoại cắt ngang, hai người không nói thêm gì nữa, Tô Ninh thân thể rõ ràng thoáng cái run rẩy, cô rất nhanh nhìn về phía điện thoại nhưng liền thất vọng.

Hai phút sau Tô Ninh cúp điện thoại, cô nhấp một hớp cà phê đối Tôn Hồng Na nói ra: "Đi thôi, chị của ta kêu ta đi đón Ôn Noãn, bảo mẫu hôm nay nghỉ..."

Tôn Hồng Na nhìn Tô Ninh đứng dậy thẳm nói: "lại là bà chị họ rất có tiền của ư?"

ư ư? Lúc không có chuyện, như thế nào không thấy nàg tới tìm người, có việc liền nhớ tới người, như vậy đủ biết nàg người như thế nào..."

Tô Ninh bất đắc dĩ nhìn Tôn Hồng Na, vron tay ôm cánh tay của nàg nói: "Được rồi, đi thôi, cũng là chị của ta, cũng không phải đi làm cái gì, đón đưa nhỏ mà thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chạm Mặt

Ra Europa, Tô Ninh cùng Tôn Hồng Na tạm biệt, cô nhìn thời gian đã 4 giờ chiều, đứa nhỏ lúc này cũng tan học, cô gọi taxi hướng nhà trẻ đi đến.

Con gái của chị họ Tô Ninh tên là Ôn Noãn (ý nghĩa: ấm áp), cô bé tướng mạo như búp bê, hai mắt thật to, lông mi cong phi thường đáng yêu. Chị họ của nàng gả vào một nhà cũng coi như là gia đình giàu có tại Giang Vịnh...

Trước cửa nhà trẻ Dục Tài lúc này dị thường hỗn loạn, các góc thậm chí là xuôi theo hè phố, trên đường lớn đều đầy các loại kiểu dáng xe tới đón con, Tô Ninh xuyên qua dòng xe cộ đứng ở trước cổng trường.

Tô Ninh đứng một hồi, trong nhà trẻ bắt đầu thành hàng từng nhóm học sinh đi ra, cô nhìn quanh một chút liền phát hiện Ôn Noãn, bé đang cùng mấy đứa nhỏ khác hướng đầu nhỏ nhìn về phía Tô Ninh, tìm kiếm người nhà của mình.

Tô Ninh giơ tay lên, cô hướng về phía Ôn Noãn quơ quơ, Ôn Noãn đi ra cổng trường liền hướng cô chạy tới.

“Tiểu di tại sao là đi tới đón Ôn Noãn a?” Ôn Noãn giương đôi mắt to lông mi thật dài vụt sáng nhìn Tô Ninh kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, di nhớ Ôn Noãn quá, Ôn Noãn có nhớ di không?” Tô Ninh cười xuống ba lô sau lưng Ôn Noãn xách trên tay, ngồi xổm xuống về mặt yêu thương nói.

“Nhớ a.” Ôn Noãn mở ra hai tay ôm cổ Tô Ninh, còn hôn gò má Tô Ninh một cái.

“Ôn Noãn..” Lúc này một giọng non nớt truyền tới, Tô Ninh ôm Ôn Noãn nhìn về phía trước, thấy một đứa bé trai hướng hai người chạy đến.

“Iran, làm sao người tới a? Di của người không có tới đón người sao?” Ôn Noãn thoát khỏi cái ôm của Tô Ninh, xoay người nói với đứa bé trai.

“Đưa cho người bút vẽ...” Iran nắm bàn tay nhỏ bé của Ôn Noãn, đem mấy cây bút màu sắc rực rỡ bỏ vào lòng bàn tay của nàng. Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía sau lưng Ôn Noãn, mắt đột nhiên sáng ngời kêu lên:”chị Ninh Ninh ”

Tô Ninh cũng có chút kinh ngạc, cô lại ở nơi này gặp được Iran – con trai thị trưởng đại nhân. Cho tới bây giờ cũng không có tin nhắn gì, vốn lúc này cô đã không còn muốn nghĩ tới, chính là cô lại nhìn thấy con trai thị trưởng. Tô Ninh trong lòng nghĩ :”Thật sự là không làm cho mình sống khá giả chút nào a...”

“Iran, người còn nhớ rõ chị a?” Tô Ninh nhìn xem Iran mỉm cười hỏi.

Iran nhẹ gật đầu:”Đương nhiên, ngày hôm qua chúng ta mới gặp nhau , chẳng lẽ, chị quên rồi sao?”

Lúc này Ôn Noãn ngẩng đầu lên nhìn Tô Ninh có chút tò mò hỏi:”Tiểu di, vì cái gì Iran gọi di là chị, mà ta phải gọi là di?”

“Ách...” Tô Ninh bất đắc dĩ cười, cô vừa định giải thích cho hai cục cưng đang hiếu kỳ, sau lưng liền vang lên giọng nữ.

“Iran...”

Quay lưng nhìn thấy di Hồng về mặt lo lắng bước nhanh hướng mấy người đi tới, đến gần nàng trực tiếp ôm lấy Iran, có chút trách cứ nói:”Không phải nói với con nhiều lần, bà không đến không cho phép ra cửa trường, tại sao lại không nghe lời...”

Iran chu miệng nhỏ, nó dùng ngón tay chỉ Tô Ninh ủy khuất nói:”chị Ninh Ninh...”

“Di Hồng ” Tô Ninh đứng lên, mỉm cười cùng di Hồng chào hỏi.

Theo tay Iran nhìn sang, di Hồng mới phát hiện Tô Ninh, nàng nhớ tới cô bé này là người xuất hiện ở phòng bệnh thị trưởng, nàng lại nhìn nhìn Tô Ninh nắm tay đứa bé gái, trong nội tâm kỳ quái:”Tuổi nhỏ vậy như thế nào đã làm mẹ?”

“Tô tiểu thư, người cũng tới đón con?” Di Hồng thu hồi ánh mắt, cùng Tô Ninh chào hỏi.

“Ha ha!” Tô Ninh ha ha cười, cô sờ lên đầu Ôn Noãn nói :”Đây là con của người chị họ, chị hôm nay tặng ca, cho nên ta tới đón thay nàng.” Sau nàng cúi người nhìn xem Ôn Noãn nói:”Ôn Noãn mau gọi bà Hồng a..”

“Chào bà Hồng” Ôn Noãn ngoan ngoãn chào.

Iran tại di Hồng trong ngực, quơ cái đầu nhỏ nhìn chung quanh một chút, đối với Tô Ninh nói ra:”chị Ninh Ninh, ba ba đã trở lại, chị hôm nay có đi thăm mẹ ta không? Đi cùng Iran chứ...” Nói dứt lời, nó dùng ngón tay nhỏ chỉ xe bên đường ý là nói cho Tô Ninh có xe tới đón bọn họ.

Nghe thấy Iran lời nói nụ cười Tô Ninh lập tức cứng lại, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, trông thấy di Hồng mỉm cười nhìn mình, Tô Ninh che giấu tâm tình của mình, trong lòng nghĩ đến:”Trách không được thị trưởng đại nhân không trả lời tin nhắn cũng không gọi điện thoại cho cô, thì ra ba ba của Iran đã trở lại...”

Iran đi đến bên người Ôn Noãn, ghé vào bên tai cô bé nhỏ giọng nói gì đó.

Lúc này điện thoại trong túi quần Tô Ninh vang lên, cô lấy ra nhìn, thật sự là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến a, trên màn hình đi động rõ ràng là số điện thoại thị trường.

Tô Ninh nhìn chăm chăm vào màn hình một hồi, cô không tự giác cắn môi dưới, nghe điện thoại.

“Em ở đâu?” Điện thoại vừa tiếp, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng liền truyền vào trong tai Tô Ninh.

Tô Ninh mím môi, cô đột nhiên cảm thấy không muốn cùng thị trường nói chuyện, từ lúc cô gửi đi tin nhắn đến bây giờ đã qua nửa ngày, người này mới biết được liên lạc cô, Tô Ninh thấy gấp đi Hồng đang cùng hai đứa nhỏ nói gì đó, cô mím môi hướng đi vài bước xoay người sang chỗ khác.

“Tại sao không nói chuyện?” Không nghe thấy Tô Ninh trả lời, Tiêu Ý Hàn dò hỏi.

Tô Ninh nghe giọng thị trường không có nửa điểm nhiệt độ, một loại cảm xúc không rõ ủa đến, cô cố lấy dũng khí hỏi ra chuyện kia, lại có không người không xem, Tô Ninh cảm thấy có chút tự ti, cô cảm thấy hết thảy cũng không phải như mình nghĩ tốt đẹp như vậy... Tô Ninh im lặng một hồi, thực sự không ai nói gì nữa, cô thấy đi Hồng tựa hồ đang đợi cô, liền khép lại điện thoại một câu cũng còn chưa nói liền cúp máy.

Cúp điện thoại xong, Tô Ninh nhìn về phía Iran đứng cách đó không xa, thằng bé mặt mày hớn hờ cùng Ôn Noãn đang nói gì đó, thỉnh thoảng ánh mắt cô hiện ra bóng dáng thị trường đại nhân, Tô Ninh thở dài, cô đi về hướng kia kéo tay Ôn Noãn cùng đi Hồng chào hỏi, liền hướng phía xe taxi đi đến.

Không đợi cô đi ra hai bước xa, điện thoại lại vang lên, Tô Ninh cước bộ dừng lại, thực sự không để ý tới, cô không biết vì cái gì hiện tại cô không muốn tiếp điện thoại thị trường, trong lòng cô có chút loạn, cũng không biết nói với thị trường những thứ gì...

“Tiểu di, làm sao đi không nghe điện thoại, nói không chừng là mẹ ta gọi tới.” Ôn Noãn cầm tay Tô Ninh ngừng lại, con bé ngửa đầu nhìn Tô Ninh nói ra.

“...” Tô Ninh không nói gì, cô nhìn chung quanh một chút, trên đường đều là mấy người đang dẫn trẻ con, cô nắm tay Ôn Noãn đi đến một chỗ trống đứng lại.

“Chào chị.” Tô Ninh tiếp nâng điện thoại, giọng điệu thường thường nói.

“Như thế nào không tiếp điện thoại?” Trong điện thoại giọng điệu thị trường rõ ràng không vui, Tô Ninh bĩu môi nói: “Tiểu thị trường, chị có chuyện gì không?”

Đối phương trầm mặc một hồi nói ra: “Buổi sáng điện thoại tôi không có pin, vừa thay pin mới nhìn đến tin nhắn của em.”

Tô Ninh không trả lời, Tiêu Ý Hàn hỏi: “Hiện tại em ở đâu?”

Tô Ninh nhìn bé con ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh mình, nói: “trước cổng trường Dục Tài, vừa mới cùng Iran tách ra, em tới đón con của người chị họ trùng hợp gặp được.” Tô Ninh dừng một chút mới nói: “đi Hồng mang Iran đi thăm chị, Iran nói cho em biết ba của thằng bé đã trở lại, còn kêu em cùng đi thăm chị.”

“Vậy em khi nào thì tới?” Tiêu Ý Hàn không có do dự, trực tiếp hỏi.

Nghe thấy thị trường nói, Tô Ninh sửng sốt, cô đã nói như vậy, thị trường đại nhân còn kêu cô đi? Iran ba ba không phải trở về rồi ah? Trong nội tâm cô nghĩ vậy nên nói ra: “Em không đi, em còn đưa Ôn Noãn về nhà.”

Đối phương không có thanh âm, chỉ nghe thấy rất nhỏ tiếng hít thở chứng minh thị trường còn đang nghe, Tô Ninh cũng không nói chuyện, cô chờ thị trường. Một hồi trầm mặc qua đi, Tiêu Ý Hàn thở dài, cô có chút mệt mỏi nói: “Em trước đưa đứa nhỏ về, chút tối trực tiếp đến bệnh viện, tôi có lời nói với em.” “Sau đó nói câu:” Trên đường cẩn thận một chút.” Cũng không đợi Tô Ninh trả lời, liền cúp điện thoại.

Tô Ninh đưa đi động dán tại lỗ tai sừng sốt vài giây, mới dặt tay Ôn Noãn, tại ven đường bắt taxi rời đi...

Lúc Tô Ninh ra khỏi nhà chị họ đã 7p0 tối, cô đứng trên đường suy nghĩ một chút liền gọi điện về nhà, rồi thuận theo ý thị trường đi đến bệnh viện.

Ban đêm trong bệnh viện như trước rất nhiều người, Tô Ninh xuyên qua đại sảnh theo thang máy nhanh chóng đến nơi Tiêu Ý Hàn, tầng này rõ ràng yên tĩnh rất nhiều, trong hành lang chỉ có tiếng giày cao gót của cô trên mặt đất phát ra thanh âm.

Không đợi cô tới gần cửa phòng, trong phòng bệnh liền truyền tới Iran vui vẻ tiếng cười nói, thỉnh thoảng còn có một giọng nam hiền hậu xen lẫn trong đó,

Có thể cảm giác được lúc này trong phòng bệnh rất ồn ào.

Tô Ninh đứng ở cửa, nửa đẩy cửa phòng nhìn vào, một người đàn ông cao gầy đưa lưng về phía cô đứng ở trước giường, cô ở trước cửa ngừng vài giây liền đưa tay gõ vài cái, đẩy cửa đi vào.

“Chị Ninh Ninh” chào hỏi trước hết chính là Iran, thằng bé nằm ở trên giường bên người Tiêu Ý Hàn.

Vào cửa phòng Tô Ninh liền treo lên mặt ảm áp mỉm cười, cô đi đến trước giường nhìn Tiêu Ý Hàn nói ra:”chị Hàn, em tới rồi .” Nói dứt lời cô nhìn người đàn ông bên cạnh mỉm cười gật đầu một cái.

Tiêu Ý Hàn cười, nàng chỉ vào Tô Ninh rồi nói với người đàn ông :”Tô Ninh, cô bé ta có nhắc với người trước đó. Sau rồi hướng Tô Ninh nói:”Iran ba ba – Lục Hạo Vũ.”

Tô Ninh nghe thấy thị trưởng giới thiệu có chút không hợp lí, hé miệng nở nụ cười. Cô cùng Lục Hạo Vũ chào hỏi, rồi ngồi ở ghế bên cạnh giường , ánh mắt lại nhìn vào cánh tay đầy băng gạc.

Lục Hạo Vũ nhìn nhìn cô bé đối diện, khí chất điềm tĩnh, cử chỉ ưu nhã hào phóng, xem xét liền biết là cô bé có giáo dục tốt. Hần thu hồi ánh mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói với di Hồng :” di Hồng, thời gian không còn sớm, mau đưa Iran trở về, ngày mai còn phải đi nhà trẻ.”

Di Hồng nhẹ gật đầu, bắt đầu thu thập đồ đạc của Iran tán lác trên ghế salon, sau đi đến trước giường kéo Iran, bắt đầu mang giày cho nó.

“Ba ba không cùng Iran về nhà sao?” Iran ngồi ở bên giường ngửa đầu nhìn Lục Hạo Vũ hỏi.

“Mẹ bị thương, ba ba muốn ở đây cùng mẹ, con ngoan ngoãn cùng di Hồng về nhà, không phải bà ngoại ông ngoại ở nhà chờ con sao.” Lục Hạo Vũ cúi người sửa sang vật áo cho Iran nói ra.

“Nhưng mà Iran đã lâu không có trông thấy ba ba, đã lâu không có nghe ba ba kể chuyện cho nghe.” Nghe thấy Lục Hạo Vũ nói, Iran bĩu môi ủy khuất.

“Người trở về đi, ngồi một ngày máy bay cũng mệt mỏi , ta không có chuyện gì, không cần người ở lại cùng.” Tiêu Ý Hàn tựa giường nói.

Lục Hạo Vũ nhìn thoáng qua Tô Ninh, đối với Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng nói:”Không có việc gì, ta không thấy phiền, ta ở đây cùng người.”

Tiêu Ý Hàn ngẩng đầu nhìn Lục Hạo Vũ, trên mặt biểu lộ lại khôi phục uy nghiêm lạnh lùng bộ dáng, nàng hé môi nói:”Người một năm khó được trở về một lần, nên là ở cùng Iran nhiều một chút a...” nàng nhìn sang Iran đang mặc áo khoác ngoài, biểu hiện ra vẻ mặt “người không cần nói nhiều “.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thổ Lộ Không Có Kết Quả

Ngại là đang có người ngoài như Tô Ninh, Lục Hạo Vũ cũng không cùng Tiêu Ý Hàn kiên trì, hần yên lặng nhìn Tiêu Ý Hàn nằm ở trên giường một hồi, liền nhẹ giọng mặc vào áo khoác ngoài, cẩn thận dặn dò Tiêu Ý Hàn chú ý thân thể, sau mang theo Iran đi ra phòng bệnh. .

Trong phòng bệnh mới vừa rồi còn ồn ào, giờ khắc này đột nhiên yên tĩnh trở lại, Tô Ninh ngồi ở trước giường mím môi không nói, Tiêu Ý Hàn thì hiện ra chút mệt mỏi, Tô Ninh nhìn nàng, nàng cũng nhìn lại Tô Ninh.

Hai người trầm mặc vài phút, Tiêu Ý Hàn nhớ tới tin nhắn Tô Ninh gửi cho mình, nàng quay đầu nhìn cô bé trước mặt, suy đoán lúc nàng phát ra tin nhắn kia trong nội tâm rốt cuộc là nghĩ như thế nào .

Nàng mở miệng nói:”Điện thoại hết pin, lúc gọi cho em, tôi cũng vừa trông thấy tin nhắn...” Tiêu Ý Hàn lúc nói chuyện luôn mang theo ít nghiêm túc, không khỏi làm cho người ta tin tưởng không nghi ngờ.

Tô Ninh nhìn thị trưởng đại nhân một điểm không vòng vo đem chuyện tin nhắn nói ra, cô nhẹ gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Trong lòng cũng đang nghĩ đến:”chuyện hôn môi còn có thể thảo luận trên tin nhắn, chứ trực tiếp trước mặt nói ra, cô chính là không nói ra miệng được..”

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh lại bắt đầu thẹn thùng, nàng chăm chú nhìn Tô Ninh hỏi:”Muốn tôi bây giờ trả lời vấn đề em hỏi không?”

Tô Ninh oán trách liếc mắt nhìn thoáng qua thị trưởng đại nhân, có chút thẹn thùng cúi đầu.”Mình như thế nào cảm thấy thị trưởng đại nhân đang trêu chọc mình đây? Nhưng khi mình nhìn về nghiêm túc của người kia lại không giống vậy.” Tô Ninh trong lòng nghĩ nghĩ vẫn gật đầu.

Tiêu Ý Hàn hướng Tô Ninh ngoác tay, kêu nàng tới gần một chút.

Tô Ninh có chút ngoài ý muốn cô đứng dậy tiến lại gần, ngồi ở trên giường bệnh.

Tiêu Ý Hàn bình tĩnh nhìn Tô Ninh một hồi, trong ánh mắt của nàng chậm rãi lộ ra chút ít nhu tình mà lại trộn lẫn một chút kiên định. Tô Ninh cảm thấy bàn tay mát lạnh, cô kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống, bàn tay hơi lạnh, mềm mại đang cầm tay của cô, liền cảm giác có dòng điện theo ngón tay lan tràn đến trong lòng, Tô Ninh có chút khần trương, khuôn mặt trắng nõn trong nháy mắt đỏ lên. .

Tiêu Ý Hàn buông tay Tô Ninh, nàng nhẹ nhàng vuốt gò má Tô Ninh khiến cô ngẩng đầu nhìn chính mình, ánh mắt của nàng chăm chú nghiêm túc, nhìn

Tô Ninh nói “Tôi sẽ chờ em tốt nghiệp...”

Tô Ninh trong mắt hiện lên kinh ngạc, “Đợi mình tốt nghiệp? Những lời này là có ý gì?” Cô vừa định mở miệng hỏi, lại bị một hồi chuông điện thoại cắt đứt.

“Em nghe đi.” Tiêu Ý Hàn nhíu mày nói, trong nội tâm nàng nghĩ: “Đây là kẻ nào không hiểu chuyện a, chọn ngay lúc này mà gọi điện thoại tới...”

Tô Ninh có chút thành thật gật đầu, cô từ trong túi lấy di động ra xem, là Phương Đào.

Cô chân chờ, điện thoại trong tay cứ vang lên, cô nhìn thị trường đại nhân có chút gượng ép nở nụ cười, đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn xuống phím nghe.

“Anh Tiểu Đào...” Tô Ninh tận lực dùng rất nhỏ thanh âm nói ra.

“Không được, em hiện tại ở bên ngoài, không có phương tiện...”

“Không có, em không có ở trường học cũng không còn trong nhà...”

“Anh rốt cuộc có chuyện gì? Em còn có việc, không nói em tắt điện thoại...”

“.....”

“Vậy được rồi, nửa tiếng sau gặp trước cửa thương xá.” Tô Ninh cau mày, cực kỳ miễn cưỡng nói xong câu đó liền cúp điện thoại.

Cô cúi đầu đi đến trước giường, nói phải rồi đi, cô không cần nghĩ cũng biết thị trường nhất định sẽ sinh khí, chính là nghe Phương Đào khẩu khí hiện tại quả là làm cho cô có chút bận tâm...

Tô Ninh ngẩng đầu nhìn về mặt bình tĩnh của thị trường, có chút khó xử nói: “Em... Cái này, anh Tiểu Đào nói có chuyện muốn nói với em, kêu em đến gặp...”

Lúc này Tiêu Ý Hàn thu hồi tất cả cảm xúc, nàng mặt không biểu tình nhìn Tô Ninh, lạnh như băng hỏi: “anh Tiểu Đào?” Ba chữ kia nàng nhấn mạnh, cau mày nhìn Tô Ninh.

“Là hàng xóm của em, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hẳn so với em lớn hơn vài tuổi...” Tô Ninh nhỏ giọng giải thích, giờ phút này cô như là một học sinh đang làm chuyện gì có lỗi đứng ở trước mặt thị trường.

“đã trễ như vậy hẳn còn tìm em làm gì?” Tiêu Ý Hàn nghe Tô Ninh gọi “anh Tiểu Đào” Trong lòng nàng cực kỳ không thoải mái.

“Thường xuyên như vậy sao?”

Tô Ninh vội lắc đầu: “Không có thường xuyên, đây là lần đầu tiên, em nghe hình như là đã uống rượu...”

“Uống rượu?” Tiêu Ý Hàn nhướng mi, nhìn Tô Ninh nói: “Đã trễ như vậy em một người đi ra ngoài không an toàn, có muốn hay không tôi gọi người đưa em đi?”

Tô Ninh lại lắc đầu: “Không cần, thật không cần, em hẹn hẳn tại thương xá, không xa, em trực tiếp ngồi taxi là được.”

Tiêu Ý Hàn trông thấy Tô Ninh kiên quyết, cũng không cùng nàng nói thêm cái gì, nàng khoát tay nói: “Đi đi, nhanh đi nhanh trở về...”

Tô Ninh “Ừ.” Một tiếng, cầm lấy túi liền đi, tới trước cửa cô ngừng lại quay đầu hỏi: “Chị, chị không giận chứ?”

Tô Ninh thấy thị trường không thèm nhìn mình mà chỉ trực tiếp khoát tay ý bảo mình đi nhanh lên, cô cắn môi, đẩy cửa đi ra ngoài...

Ra bệnh viện Tô Ninh mới phát hiện, bên ngoài đang mưa, sắp vào mùa đông vậy mà Giang Vĩ lại vẫn còn mưa, Tô Ninh bất đắc dĩ ở trong lòng nghĩ. Cô nắm thật chặt quần áo mỏng manh trên người, khá tốt trời mưa không lớn, đứng bên ngoài không lâu cũng không ướt đầm quần áo.

Tô Ninh xuống xe taxi, rất xa liền trông thấy Phương Đào đang ngồi trên thềm đá trước cửa thương xá, trong tay kẹp lấy một điều thuốc, nghiêng đầu hướng cô nhìn qua.

Tô Ninh cau mày đi mau vài bước, cô đến trước mặt Phương Đào có chút tức giận hỏi: “anh Tiểu Đào, làm sao anh không ở trong đó đợi? Cứ như vậy ngồi ở bên ngoài, trời đang mưa a...” Cô vừa nói vừa dắt lấy tay Phương Đào muốn kéo lên.

Phương Đào ngẩng đầu nhìn Tô Ninh, ánh mắt sáng ngời, miệng hẳn nở nụ cười, Tô Ninh luôn như vậy hiểu chuyện.

“Ninh Ninh, em đã đến rồi?” Phương Đào vẻ mặt hớn hờ, hẳn tránh tay Tô Ninh, lớn miệng nói: “Em... Em nói là.. Là ở trước cửa thương xá gặp.. Anh... anh liền ngồi ở đây chờ em” Nói xong còn nhẹ gật đầu thì thào nói: “Ồ yên chỗ này chờ em, tuyệt không bỏ đi...”

Tô Ninh tới gần Phương Đào, cô nghe thấy được mùi rượu rất nồng, cô không có đủ sức kéo hẳn dậy được, nhìn hẳn uống rượu nhiều như vậy, tức giận

từng mắt nhìn hắn.

“Anh đi đâu? làm gì uống nhiều như vậy?”

“A?” Phương Đào lung lay đầu nhìn về phía Tô Ninh, có chút thỉ thảo nói: “Anh hôm nay đi dự đám cưới người bạn, cao hứng uống nhiều mấy chén...”
hắn loạng choạng đứng lên, hai tay khoát lên vai Tô Ninh nói ra: “Ninh Ninh, bọn họ, bọn họ đều có bạn gái, chỉ có anh là một người đi, bọn họ chê cười anh”

Tô Ninh quả thực bị Phương Đào làm tức chết, một đại nam nhân nói lời này nghe như thế nào tràn đầy ủy khuất. Cô bỏ thị trường chạy tới đây, lại đối mặt một kẻ say, Tô Ninh liếc người trước mắt, cô lại không thể bỏ mặc. Không có biện pháp, cô nâng tay Phương Đào, cố sức gác ở trên vai, nói: “Anh uống nhiều như vậy, đi, em đưa anh về nhà.”

“Ninh Ninh, hai chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ngày đó anh hôn em, em lại tránh né...” Anh, anh chưa từng có hôn môi cô gái nào... Em... Anh từ nhỏ đến lớn vẫn chỉ thích một mình em... Ninh Ninh...” Phương Đào nghiêng ngả bị Tô Ninh kéo đi, trong miệng hắn thỉnh thoảng nói năng lộn xộn...

Tô Ninh thấy mưa tạt hồ lớn hơn, cô cũng không phản ứng Phương Đào, một lòng chỉ nghĩ nhanh lên đi đến ven đường đón chiếc xe đưa Phương Đào về nhà. Cô cũng không muốn trời lạnh ở bên ngoài dầm mưa, hơn nữa thị trường đại nhân còn đang ở bệnh viện chờ cô trở về...

“Ninh Ninh, em có hay không nghe anh nói chuyện?” Phương Đào đột nhiên dừng bước, hắn dùng lực lôi kéo tay Tô Ninh, nhú mày nhìn Tô Ninh.

Tô Ninh thiếu chút nữa ngã xuống, cô nhìn Phương Đào, mắt thấy mưa rơi xuống càng lớn, người này còn đùa giỡn điên cuồng gì đây... Tô Ninh nổi giận, lại cảm thấy Phương Đào uống nhiều quá không muốn cùng hắn so đo, cô cũng không trả lời, tiến lên một bước dùng sức dắt lấy tay Phương Đào tiếp theo hướng phía trước đi...

Hai người cuối cùng tới bên đường, nhưng không như mong muốn, Tô Ninh càng sốt ruột càng không bắt được xe, cô chỉ có thể trở mắt nhìn taxi từng chiếc từng chiếc theo trước mặt vụt qua, thân thể mỏng manh của cô trong mưa gió có chút lạnh run, cũng không biết là bởi vì quá lạnh hay là bị Phương Đào làm cho giận phát run.

Tô Ninh để Phương Đào dựa vào vòng bảo hộ bên đường, chính mình ôm hai tay lo lắng nhìn về phía đường lớn có rất ít xe qua lại, cũng khó trách, đã bắt đầu mùa đông trời còn mưa, trên đường như thế nào có nhiều người, đại đa số mọi người về nhà cho ấm...

“Ninh Ninh...” Phương Đào say rượu trông thấy Tô Ninh trong mưa ôm hai cánh tay của mình chống lạnh, hắn gọi Tô Ninh một tiếng, sau lấy tay chống lan can lao đảo đi lên phía trước vài bước đến bên người Tô Ninh, mở ra hai tay liền đem Tô Ninh ôm vào trong ngực.

Đối với đột nhiên xuất hiện cái ôm, Tô Ninh đầu tiên là sững sờ sau đó kịp phản ứng, cô giãy dụa thoát khỏi Phương Đào: “Anh làm gì? Thả em ra...” Tô Ninh nghiêm nghị nói.

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích Ninh Ninh, để cho anh ôm em một chút, anh chỉ là sợ em quá lạnh...” Phương Đào thấy Tô Ninh giãy dụa lợi hại, hắn dùng lực ôm Tô Ninh, lên tiếng an ủi. Hắn cũng sớm đã nghĩ muốn ôm Tô Ninh, bất kể là xuất phát từ say rượu hay không, hắn hiện tại cái gì cũng không muốn lo lắng, trong đầu chỉ có một ý niệm, chính là đến gần Tô Ninh, chỉ có đem cô an tâm ôm vào trong ngực, hắn mới có thể cảm giác được sự hiện hữu của cô...

Tô Ninh ngưng giãy dụa cô ngừng đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn Phương Đào, người này cho tới nay luôn trước mặt cô duy trì hình tượng anh trai lớn cũng sẽ như vậy làm cô khó xử??

Tô Ninh nhìn Phương Đào ánh mắt càng ngày càng lạnh, bởi vì vừa rồi giãy dụa cô dựa lưng vào lan can lạnh như băng, vì không cho Phương Đào lại gần, cô dùng sức chống người hắn.

“Phương Đào!!!” Tô Ninh lớn tiếng kêu tên Phương Đào, cố gắng làm cho hắn tỉnh táo lại. Từ lúc cô hiểu chuyện đến nay, hai người liền như người nhà ở chung chưa từng có thân mật như vậy, càng không có như hôm nay làm cho Tô Ninh tức giận...

Tô Ninh trừng mắt gắt gao nhìn Phương Đào, mưa đã xối ướt hai người, Tô Ninh trong nội tâm sốt ruột, còn như vậy tiếp tục, ngày mai không thể nào không bị cảm sốt a...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lăn Đầu Thân Mật

Lúc này Phương Đào hoàn toàn ở vào trạng thái say rượu, hắn thậm chí nhìn không rõ bóng dáng Tô Ninh, như thế nào còn để ý đến Tô Ninh đang nhìn hắn bằng ánh mắt gì... Hắn thấy Tô Ninh không còn vùng vẫy, liền giơ bàn tay muốn chạm vào má Tô Ninh, hoàn toàn không cho Tô Ninh giãy dụa, nghiêng về phía trước muốn hôn môi Tô Ninh...

Bên đường ngừng lại một chiếc xe thương vụ, cửa kính xe mở ra, một người đàn ông vừa nói điện thoại, vừa nhìn về phía lan can đối diện hai người Tô Ninh cùng Phương Đào đang giằng co.

“Hình như là gặp phải phiền toái, một thanh niên đang dây dưa với nàng...” Người đàn ông nhìn về phía Tô Ninh, báo cáo cho người trong điện thoại.

“Có cần hay không giáo huấn thanh niên kia một chút?”

“Vâng.” Người đàn ông đáp lời, mở cửa xe đi xuống, một gã khác ngồi ở vị trí kế bên tài xế cũng theo ra đi phía sau hắn, hai người một trước một sau rất nhanh thẳng hướng Tô Ninh chạy qua.

Người đàn ông đến trước hai người, không nói lời nào, lôi kéo Phương Đào ra khỏi Tô Ninh khiến hắn ngã ngồi trên mặt đất. Gã đi theo phía sau thì đứng bên cạnh Phương Đào, về mặt hung hăng nhìn hắn, chuẩn bị ngăn chặn hành động tiếp theo của Phương Đào...

Mà người đàn ông lúc này nói điện thoại thì đi đến trước mặt Tô Ninh, lên tiếng hỏi: “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Hết thấy phát sinh vô cùng nhanh, Tô Ninh chỉ cảm thấy trên người chợt nhẹ, cô có chút phản ứng không kịp, không rõ hai người đàn ông này tới khi nào...

Bất kể như thế nào, Tô Ninh xem như thở dài một hơi, vừa rồi hành động của Phương Đào làm cô sợ hãi, cô nhìn người đàn ông trước mặt khẽ lắc đầu, tỏ vẻ mình không có chuyện gì. Sau nhìn về phía Phương Đào ngồi dưới đất, lúc này Phương Đào tỉnh đứng lên, lại bị gã kia đè xuống, Tô Ninh có chút khẩn trương nhìn về phía gã, chỉ vào Phương Đào nói ra: “Ta không sao, đó là bạn của ta, các người đừng làm đau hắn?” Tuy Phương Đào thật sự có chút ít quá phận, nhưng đột nhiên có hai người đàn ông lạ xuất hiện, Tô Ninh như thế nào cũng sẽ không trơ mắt nhìn Phương Đào bị khi dễ...

“Không có việc gì là tốt rồi.” Người đàn ông xoay người hướng mắt nhìn gã kia ra hiệu, gã gạt đầu một cái liền buông vai Phương Đào trở qua bên kia đường.

Tô Ninh không biết hai người này là ai, cô chẳng quan tâm quần áo đang xộc xệch bước nhanh đi đến bên cạnh Phương Đào, muốn kéo hắn đứng dậy.

Phương Đào tựa hồ đã tỉnh rượu, hắn nhìn hai người đàn ông tuy không tính cường tráng nhưng về mặt lại hung hăng, sừng sốt không dám lên tiếng. Thẳng đến khi Tô Ninh đến bên cạnh hắn, hắn mới đứng lên, hắn thấy gã kia đi tới, kiên trì mở ra hai tay ngăn tại trước người Tô Ninh quát: “Người... Người muốn làm gì?”

Gã kia khinh bỉ nhìn thoáng qua Phương Đào, nói: “Người vừa rồi đang làm cái gì? Khi dễ một cô gái?”

“Ta...” Phương Đào nhất thời nghẹn lời, hắn ưỡn ngực ra vẻ dũng cảm nói: “Ai cần người lo, nàng là bạn gái của ta.”

“Im...” Nam nhân trong miệng phát ra một tiếng, hắn quay đầu trông thấy xe của mình đã chạy tới, liền nhìn Tô Ninh nói: “Lên xe a, ta đưa cô trở về.” Hắn kéo ra cửa sau, chờ Tô Ninh lên xe.

Tô Ninh đứng không nhúc nhích, cô xem tình huống trước mắt, về mặt nghi hoặc, cô không biết hai người này là người tốt hay xấu, mà khi chưa rõ cô tuyệt đối sẽ không đi theo bọn họ.

“Là lãnh đạo để cho chúng ta tới đón cô, nàng còn đang ở bệnh viện chờ cô.” Người đàn ông thấy Tô Ninh nghi hoặc, hắn lên tiếng nói ra.

Nghe thấy hai chữ bệnh viện, Tô Ninh ngẩng đầu nhìn hắn, suy tư một chút, đem điện thoại trong túi rút ra.

Lúc này gã lái xe cũng đi ra, trong tay hắn cầm theo cái dù, thấy Tô Ninh không lên xe, liền đứng ở ngoài mưa giờ dù lên che cho Tô Ninh...

Lúc này Tô Ninh chỉ có một ý niệm trong đầu, cô phải gọi điện thoại cho thị trưởng xác nhận. Cô biết rõ người có quyền thế như Tiêu Ý Hàn không thể thiếu kẻ thù, cho nên mọi sự cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Điện thoại vừa vang lên một tiếng liền có người tiếp, thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Tiêu Ý Hàn truyền tới: “Em hiện tại, lập tức lên xe để bọn họ đưa em về đây.” Khẩu khí của nàng không có chút ảm áp, Tô Ninh nghe mà chợt dạ.

“Là chị cho người tới đón em?” Tô Ninh cẩn thận hỏi.

“Tôi không kêu bọn họ đi đón em thì em muốn ở đó giằng co đến bao giờ?” Tiêu Ý Hàn có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ách...” Tô Ninh nhất thời không biết như thế nào đáp lại, còn nghe thị trưởng đại nhân nói: “Lập tức quay lại, cho em cái gì kia ‘anh trai’ gấp quỹ đi thôi...” Nói xong liền cúp máy.

Tô Ninh thả tay xuống nhìn màn hình di động ngu ngơ vài giây, cô trong lòng thầm nghĩ: “thôi xong rồi, thị trưởng đại nhân thực sự đã tức giận...”

Cô ngẩng đầu có chút xấu hổ hướng người đàn ông nở nụ cười, quay đầu lại nhìn thoáng qua Phương Đào đang ngốc đứng ở phía sau, nói: “anh Tiểu Đào, anh có thể tự trở về được không?” Cô thấy Phương Đào về mặt e sợ, cứ như mất điếc tai ngơ, lại nghĩ tới vừa rồi hắn hành động với mình như vậy, Tô Ninh liền xoay người lên xe, cô biết rõ hiện tại Phương Đào nhất định có thể tự tìm được về nhà...

Thẳng đến xe chạy nhanh trên đường, biến xa khỏi tầm mắt Phương Đào mới lấy lại tinh thần, lúc này một mình hắn đứng ở trên đường cơ hồ không có

bóng người, đầu óc trống rỗng, hẳn cũng hoài nghi đêm nay Tô Ninh có hay không xuất hiện tại đây? Có phải là hẳn say rượu rồi làm một giấc mộng hay không?

Xe rất nhanh liền đến bệnh viện, người đàn ông đưa Tô Ninh đến trước thang máy liền xoay người rời đi.

Tô Ninh một đường không yên bất an, cô thấy thang máy không ngừng đi lên, tim đập càng lúc càng nhanh. Tô Ninh nghĩ thầm "Vốn lúc nãy rời đi thị trường đại nhân đã có chút mất hứng, hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy..."

Tô Ninh thấp thỏm bước nhẹ, đẩy cửa đi vào phòng bệnh, trong phòng, thị trường tựa ở đầu giường đang gõ bàn phím, nghe thấy tiếng vang nằng ngừng lại nhìn qua Tô Ninh, trong nháy mắt gương mặt liền đóng băng lại...

"Em đây là đứng ở bên ngoài bao lâu hả?" Nằng thấy toàn thân Tô Ninh đều ướt sũng, lạnh giọng nói ra.

Tô Ninh lúc này mới cảm giác không thoải mái, trên đường đi chỉ nghĩ tới việc thị trường đại nhân sinh tức giận nên không có chú ý chính mình. Đối mặt với thị trường nghiêm túc như vậy, Tô Ninh thật sự có chút sợ, cô ngoan ngoãn đi đến trước mặt, nhỏ giọng nói: "Em không biết bên ngoài trời mưa..."

Tiêu Ý Hàn bắt đầu đi liếc Tô Ninh, không biết vì cái gì mỗi lần đối mặt Tô Ninh nằng luôn không thể tức giận. Nằng cầm lấy bộ đồ ngủ sớm đã chuẩn bị đưa cho Tô Ninh nói: "Nhanh đi tắm nước nóng, đem quần áo ướt thay ra."

Tô Ninh ngoan ngoãn nhẹ gật đầu, cầm quần áo xoay người vào phòng tắm.

Nửa giờ sau, Tô Ninh mặc đồ ngủ màu trắng nhạt, nhẹ nhàng khoan khoái đi ra, đèn trong phòng đã tắt, chỉ có chút ánh sáng phát ra từ màn hình notebook đặt trên người thị trường.

Đi ra phòng tắm, Tô Ninh liền có chút ít không biết làm sao, cô sẽ ngủ ở đâu a? Cô thấy giường thị trường cũng đủ lớn, trong nội tâm không bình tĩnh thầm nghĩ: "Không phải là muốn mình nằm cùng một giường chứ?" Nghĩ vậy lòng Tô Ninh lại bắt đầu khẩn trương...

"Tới đây, em ngồi đứng ở đó làm gì?" Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh một hồi lâu mới mở miệng nói, nằng biết Tô Ninh nhất định sẽ thẹn thùng cho nên đem đèn trong phòng tắt đi, để cho cô đừng mất tự nhiên, hết thấy đều cần từ từ mới có thói quen, Tiêu Ý Hàn nghĩ, nằng sẽ làm cho Tô Ninh dần hình thành thói quen cùng nằng một chỗ.

Tô Ninh bối rối đi đến trước giường, cô thấy thị trường đại nhân đóng lại máy tính, liền chủ động đem máy tính đặt trên tủ đầu giường, sau lại đứng bất động.

Lúc này trong phòng tối không ánh đèn, bởi vì bên ngoài trời vẫn còn mưa, ngoài cửa sổ cũng là một mảnh đen kịt, Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh đứng bất động, nằng cầm tay Tô Ninh mềm mại kéo xuống giường.

"Em sợ đụng đau cánh tay của chị?" Tô Ninh thân thể cứng đờ nằm ở bên cạnh thị trường, cùng thị trường đắp chung một cái mền, trong hơi thở tràn đầy hương chanh nhàn nhạt.

"Em ngủ rất xấu sao?" Tiêu Ý Hàn tỏ ra bình thường hỏi, kỳ thật trong lòng nằng cũng khẩn trương, đây là loại cảm giác nằng chưa từng trải qua...

"Sợ đang ngủ không cẩn thận đụng phải..."

Nghe giọng Tô Ninh mềm nhẹ, Tiêu Ý Hàn bị rung động, nằng thử dùng tay phải hướng bên cạnh dò xét, rất dễ dàng liền chạm lấy tay Tô Ninh, trong tích tắc nắm tay, nằng rõ ràng cảm giác cơ thể Tô Ninh run lên, nhưng thực sự không có kháng cự nằng.

Tiêu Ý Hàn dùng tay của mình vuốt ve lòng bàn tay mềm mại kia, như là đang vuốt ve một vật báu vô giá, yêu thích không buông tay. Nằng đem tay với vào ống tay áo Tô Ninh chạm vào da thịt non mịn, trong nội tâm cảm giác khác thường từng đợt từng đợt truyền đến đại não, khiến nằng có chút khó nóng, Tiêu Ý Hàn buông tay Tô Ninh ra, nhích gần thân mình dán vào bên người Tô Ninh...

Tô Ninh thủy chung không có lên tiếng, Tiêu Ý Hàn rõ ràng cảm giác được nằng khẩn trương, nằng tựa hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập rất nhanh của Tô Ninh. Nằng cong khóe miệng, thay đổi tư thế cúi người hôn lên môi Tô Ninh.

"Em bây giờ còn muốn biết hay không, tôi vì cái gì lại hôn em?" Tiêu Ý Hàn lướt qua một chút hương vị ngọt ngào, nằng ngẩng đầu nhẹ giọng hỏi.

Tô Ninh chéch đầu qua một bên, thị trường nằm trên người cô, cô động cũng không dám động, cô sợ không cẩn thận đụng phải cánh tay bị đau của thị trường. Chính là như vậy tư thế lại quá kì quái, Tô Ninh khẩn trương, trong lòng bàn tay đều toát mồ hôi...

Tô Ninh không nói lời nào, Tiêu Ý Hàn cũng không để ý, nằng tình té vuốt ve gò má Tô Ninh theo một đường xuống phía dưới, nằng phác họa Tô Ninh khiêu gọi xương quai xanh, mỗi một đụng chạm cơ thể liền thoáng run rẩy, Tiêu Ý Hàn theo ý muốn trong đầu mình, tay lần tìm đến nút áo đầu tiên trên áo Tô Ninh bắt đầu mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lăn Đầu Thân Mật (2)

Đồ ngủ Tiêu Ý Hàn chuẩn bị cho Tô Ninh có chút rộng thùng thình, cổ áo vốn đã rộng, sau khi bị nàng cởi bỏ một nút áo, hơn nửa bộ ngực trắng mịn của Tô Ninh liền lộ ra ngoài. Trong phòng mặc dù tối đen nhìn không rõ lắm, nhưng nàng có thể cảm giác được da thịt mềm mại non nớt rất chân thật, thoải mái đến mức không nghĩ rời đi...

Bởi vì một cánh tay bị thương không thể động, mà chỉ có một tay tập trung làm “Chuyện xấu”, Tiêu Ý Hàn cơ hồ là giao toàn bộ sức nặng cơ thể đè trên người Tô Ninh, may là nàng cũng không nặng lắm, bằng không chắc sẽ đè chết Tô Ninh cũng nên...

Tiêu Ý Hàn lấy tay lướt qua bầu ngực mềm mại của Tô Ninh. Khi nàng lần mò muốn cởi tiếp hai nút áo nữa thì người phía dưới có chút vận vẹo thân thể, đi theo rung động thanh âm vang lên: “Đừng...”, cầm tay của nàng lại, ngăn trở động tác kế tiếp của nàng.

Cảm giác được Tô Ninh kháng cự, Tiêu Ý Hàn dừng động tác, như vậy tư thế thật sự là làm cho nàng không thoải mái, nàng nhìn Tô Ninh, một lần nữa nằm nghiêng tại trên giường, sau liền đem tay mạnh dạn đặt ở ngực Tô Ninh.

“Chị, chị có phải hay không đã uống rượu?” Giọng Tô Ninh truyền bên tai, Tiêu Ý Hàn ngẩng đầu, nàng cảm thấy kỳ quái, Tô Ninh như thế nào đột nhiên hỏi ra vấn đề như vậy.

“Nơi này là bệnh viện, tôi làm sao có thể uống rượu?” Tiêu Ý Hàn nói, tiếp theo nàng lại hỏi: “Chẳng lẽ trên người của tôi có mùi rượu?” Nói xong nàng còn cúi đầu ngửi người quần áo của mình...

“Không phải.” Tô Ninh lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Chỉ là, mỗi lần chị uống rượu đều sẽ khi dễ em.”

“Ha ha...” Tiêu Ý Hàn cười, nàng đương nhiên biết Tô Ninh nói “Khi dễ” là có ý gì, nàng cảm thấy Tô Ninh như vậy thật đáng yêu. Nàng rút tay ra khỏi lòng bàn tay Tô Ninh, sờ lên mặt, sát gần nàng hỏi: “Em cảm thấy tôi giống bộ dạng say rượu sao?”

Tô Ninh thấy thị trường sờ lên mặt của mình, cô cũng không dám cử động, dùng hai tay lấy chặn mền trùm lên tận cổ, chỉ chừa ra cái đầu, mở to mắt nhìn thị trường, cũng không nói chuyện.

Tiêu Ý Hàn lại nằm sát gần đến mức hơi thở của Tô Ninh rơi tại trên mặt nàng, phòng quá tối, nàng nhìn không rõ vẻ mặt của Tô Ninh, nhưng là trên tay truyền đến cảm giác hơi nóng, nàng biết rõ cô bé này nhất định là đang đỏ mặt ngượng ngùng...

“Em có muốn kiểm chứng xem tôi rốt cuộc có uống rượu hay không?” Tiêu Ý Hàn nhẹ nói, nàng khẽ sát, liền hôn lên môi Tô Ninh.

Tiêu Ý Hàn một bên hôn môi Tô Ninh, một bên tay lặn vào vạt áo của cô, lúc Tô Ninh còn chưa kịp phản ứng chiếm hữu vú cô, nhẹ nhàng vuốt ve...

“umm” Tô Ninh ngâm ra một tiếng, Tiêu Ý Hàn không tốn sức chút nào từ nụ hôn nhẹ chuyển thành hôn sâu, đem Tô Ninh- một thân không còn lực phản kháng, khống chế gắt gao...

Theo Tiêu Ý Hàn tiết tấu, Tô Ninh có chút ngoài ý muốn đáp lại, nụ hoa của cô bởi vì bị thân người của thị trường đè lên cọ xát mà cứng lên, cô rõ ràng cảm giác được thân thể của mình mềm nhũn có chút kỳ cục, dưới bụng một dòng khí nóng muốn dâng trào...

Thẳng đến hai người cảm thấy khó thở, Tiêu Ý Hàn vẫn chưa thỏa mãn, nuối tiếc rời ra, nàng đưa đầu lưỡi liếm liếm bên khóe miệng, giống như dư vị vừa rồi là vô cùng tốt đẹp..

“Ninh Ninh...” Tiêu Ý Hàn sờ cũng sờ đủ rồi, thân cũng thân đến, nàng thành thật nằm xuống nhìn Tô Ninh chuẩn bị thổ lộ tâm tình.

“Uhm?” Tô Ninh còn chưa kịp tỉnh táo lại, thân thể có chút khô nóng, cô yếu ớt lên tiếng, trong lòng nghĩ: “Minh thật là bị thị trường đại nhân khi dễ gắt gao, vĩnh viễn không biết bước tiếp theo thị trường đại nhân muốn làm gì, cũng thực xem như lĩnh giáo cách thức trả lời vấn đề của thị trường, hành động thực quá mạnh mẽ...”

Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh nhu thuận, nàng thoáng suy tư, mở miệng nói: “Em, từ nay về sau đi theo tôi đi...” Nói xong nàng cũng không đợi Tô Ninh trả lời, liền nói: “Đã muộn, đi ngủ sớm một chút a...” nàng ngẩng đầu hôn trán Tô Ninh, liền thật sự nằm nghiêng một bên nhắm mắt lại ngủ...

Tô Ninh khăn trương nuốt một ngụm nước bọt, đêm nay phát sinh một loạt sự tình làm cho cô có chút phản ứng không kịp, thị trường đại nhân chỉ một câu: “Từ nay về sau đi theo tôi đi...” Khiến cô càng không hiểu “Đi theo nàng? Là có ý gì?” Nàng cố gắng muốn nhìn rõ biểu tình của thị trường, nhưng lại phí công, người ta đã nói ngủ liền thật sự ngủ...

Bởi vì trên người thị trường có thương tích, trên đầu cũng bị thương, Tô Ninh không dám động. Cô một mực căng cứng thân thể nằm ở trên giường. Người bên cạnh đã bắt đầu thở đều đều, xem ra thật sự đang ngủ, Tô Ninh giật giật ngón tay, tay của cô vẫn còn bị thị trường đại nhân giữ tại trong lòng bàn tay...

Tô Ninh nhìn trần nhà tối đen, suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cô cũng không thể hiểu rõ ý của thị trường, vừa hốt hoảng lại giống như minh bạch, thực sự không dám khẳng định... Nghĩ đến lúc mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ...

Sáng sớm hôm sau, cảm giác ánh mặt trời chói mắt chiếu vào trên mặt, Tô Ninh mới ung dung tỉnh lại, hai mắt cô mờ mịt, có chút không biết mình đang ở chỗ nào...

“Chào buổi sáng.” đến khi thanh âm trong trẻo kia vang lên, Tô Ninh vô ý thức ngẩng đầu, mới giật mình đây là đang trên giường bệnh, hơn nữa cô lại ngủ vùi ở trong ngực thị trưởng đại nhân...

“Cánh tay này xem ra cũng muốn hỏng rồi, cho em gác đến mắt cảm giác...” Nhìn xem vẻ mặt Tô Ninh ngờ ngác, Tiêu Ý Hàn nhin không được trêu ghẹo nói...

Tô Ninh cả kinh, lập tức sững sờ tại chỗ. Tô Ninh bất chấp chính mình còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh thoáng cái liền ngồi dậy, có chút lo lắng nói: “Thực xin lỗi, em...”

Tiêu Ý Hàn đem cánh tay không bị thương duỗi hai duỗi, bị đè ép cả đêm, cánh tay của nàng đều đã tê rần. Nhưng chuyện này tuyệt không ảnh hưởng tâm tình tốt đẹp của nàng, khi nàng tỉnh lại nhìn Tô Ninh nằm ngủ trong ngực mình vẻ mặt điềm tĩnh, làm nàng vô cùng hạnh phúc...

Tô Ninh thấy thị trưởng đại nhân cười, cô càng thêm quẫn bách. Cô một bên rời giường một bên trong lòng kỳ quái nghĩ: “Bình thường chính mình lúc ngủ một người rất tốt, thường thường một tư thế liền có thể ngủ tới hừng sáng, nhưng là hôm nay sao như vậy? Rõ ràng là lúc cô ngủ còn cẩn thận giữ khoảng cách, như thế nào tỉnh ngủ lại thấy đang nằm trong ngực thị trưởng a...”

Tô Ninh càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, mau mau chạy vào toilet rửa mặt...

Đội Tô Ninh sửa soạn xong đi ra, thị trưởng đại nhân cũng đã rời giường ngồi ở trên ghế salon xem báo chí tin tức hôm nay, trước sofa trên bàn trà không biết khi nào thì đặt hai ly sữa đang bốc hơi nóng rất là hấp dẫn người. Tô Ninh hướng giường nhìn sang, bên giường có một hộ lí trẻ tuổi cô đang sửa sang lại giường chiếu...

Tô Ninh đi đến bên người thị trưởng, cách ra một khoảng, cô ngồi xuống, nhìn thị trưởng nhỏ giọng nói: “Em không có quần áo để mặc...” Cô nói chuyện còn ho khan vài tiếng, trên mặt biểu lộ có chút đáng thương, không còn cách nào, tối hôm qua mặc mưa quần áo toàn bộ ẩm ướt hết, lúc này trên người của cô còn mặc đồ ngủ...

Nghe thấy Tô Ninh ho khan Tiêu Ý Hàn ngẩng đầu nhìn, tối hôm qua lúc ngủ, nàng có nghe thấy Tô Ninh ho, trong nội tâm nàng sinh khí nên mặt liền lạnh vài phần, đối với Tô Ninh nói: “Từ nay về sau buổi tối không cho phép em đi ra ngoài... Bên ngoài trời mưa em cũng không biết tránh một chút...” Sau liền gơ cánh tay lên chỉ vào tủ quần áo.

Tô Ninh đuối lý, cô cũng không còn dám lên tiếng, theo thị trưởng đại nhân chỉ phương hướng đi đến tủ quần áo, kéo ra cửa tủ, cô có chút kinh ngạc “Như thế nào trong này có nhiều như vậy quần áo a?” Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua thị trưởng đang cúi đầu xem báo, trong nội tâm buồn bực, “Trong phòng bệnh cao cấp mình có thể hiểu được, nhưng vì cái gì trong này chuẩn bị nhiều như vậy quần áo?”...

“Năm trước tôi có làm một cái tiểu phẫu, ở một thời gian ngắn trong này, về sau xuất viện, công tác bận quá thì không có tới thu thập...” Tô Ninh đổi xong quần áo ngồi ở trên ghế salon, liền nghe thị trưởng đại nhân nói như vậy.

Cô “A” Một tiếng, tỏ vẻ hiểu chuyện, liền bắt đầu ăn bữa sáng...

Khi hộ lí đi ra ngoài, Tô Ninh còn chưa ăn xong bữa sáng, cửa phòng bệnh liền bị gõ vang, cô ngừng lại trong tay động tác cùng thị trưởng đại nhân nhìn ra cửa, liền nhìn thấy một người đàn ông, cái đầu quần dày đặc băng gạc, mặt lộ vẻ khẩn trương tiến đến...

Tô Ninh nhận thức người này, là người thường thường xuất hiện bên người thị trưởng, bí thư Giang Minh Kiệt. Hắn đi đến trước sofa, trông thấy Tô Ninh hắn đầu tiên là sững sờ, rồi lập tức liền giấu đi kinh ngạc nhìn thị trưởng đại nhân, hô: “Tiểu thị trưởng...”

Tiêu Ý Hàn nhìn thấy người tới, nàng nhui mày không nhanh không chậm uống nửa ly sữa nóng, giật một cái khăn giấy lau miệng, mới vịn cánh tay bị thương, rất có uy nghiêm tựa ở trên ghế sofa giường mắt nhìn người trước mặt.

Tô Ninh trông thấy trên đầu Giang Minh Kiệt cũng quấn dày đặc băng gạc, cô liền cũng đoán ra được chút chuyện, lúc ấy nhất định là hắn lái xe. Cô lại quay đầu nhìn thoáng qua thị trưởng, cảm giác hai người đang nói việc công, liền cũng không để ý tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

Giang Minh Kiệt thấy thị trưởng nhìn mình, hắn đầu tiên là nhìn thoáng qua Tô Ninh có chút muốn nói lại thôi, hắn biết rõ Tô tiểu thư là bạn của thị trưởng, hai người vô cùng thân, chính là hắn không xác định chuyện hắn cần nói, Tiêu thị trưởng có đồng ý hay không để người khác nghe được...

Tiêu Ý Hàn xem xét liền biết rõ Giang Minh Kiệt trong nội tâm suy nghĩ cái gì, hắn không mở miệng nàng cũng không sốt ruột, một lần nữa bụng lên ly sữa một bên uống một bên mắt ôn nhu nhìn xem Tô Ninh ăn sáng.

Nhìn Tô Ninh uống hết sữa, nàng mới ung dung nói với Tô Ninh: “Không còn sớm, em nhanh đi trường học a?” nàng chỉ chỉ cái túi: “Trong túi có tiền, em tự đi lấy một ít.” Nhìn vẻ mặt Tô Ninh khi nghe thấy tiền có chút mất hứng lại nói tiếp: “Thôi được rồi, em cứ dùng tiền của mình đi vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 34: Thất Lạc Cảm Giác

Sau khi Tô Ninh rời đi, Tiêu Ý Hàn lập tức trầm xuống, nàng nâng cánh tay bị thương, mặt không biểu tình trở lại đầu giường nhìn về phía trước.

Giang Minh Kiệt xoay người có chút khấn trương đứng cách giường không xa.

“Tiêu thị trưởng, ta thực xin lỗi làm hại người bị thương...” Hắn cúi đầu xuống khẩu khí nghiêm trọng nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tiêu Ý Hàn nhìn thấy trên đầu Giang Minh Kiệt cũng quần băng gạc trong lòng nghĩ: “Từ lúc gặp chuyện không may đến bây giờ, người này mới xuất hiện, xem ra bị thương cũng không nhẹ...”

“Bây giờ còn chưa tra ra kết quả, ta hỏi tiểu Trương hắn nói xe mấy ngày hôm trước vừa bảo dưỡng trở về... Mà phía cảnh sát, bọn họ sơ bộ kết luận là bởi vì phanh không nhạy.” Nói đến đây Giang Minh Kiệt trộm nhìn biểu lộ Tiêu thị trưởng nói: “Ta nghĩ xe đã bị người phá...”

“Bị người phá?” Tiêu Ý Hàn giọng điệu tăng thêm vài phần, nàng cảm tức nhìn Giang Minh Kiệt lại nói: “Tiểu Trương đâu? Ngày đó tại sao là người lái xe?”

“Ta...” Giang Minh Kiệt vừa định giải thích, tiếng đập cửa liên vang lên, hắn quay đầu thấy bác sĩ Từ cùng vài bác sĩ khác đi đến, mấy người tới thấy không khí trong phòng căng thẳng đành khó xử đứng ở nơi cửa...

Tiêu Ý Hàn mắt nhìn đồng hồ, đến giờ bác sĩ khám kiểm tra, nàng hòa hoãn vẻ mặt hướng Giang Minh Kiệt khoát tay, ý bảo hắn trước tiên lui qua một bên, liền mời bác sĩ đi vào...

Bác sĩ Từ dẫn đầu đi đến trước người Tiêu Ý Hàn, hắn chăm chú xem xét cánh tay bị thương của Tiêu Ý Hàn, sau đem băng gạc trên đầu Tiêu Ý Hàn gỡ xuống thoa chút ít dược, dặn dò mấy câu liền dẫn cả đám lui ra ngoài...

Giang Minh Kiệt nhìn mấy bác sĩ đi khỏi, hắn một lần nữa đi trở về trước giường trên mặt ngưng trọng nhìn Tiêu thị trưởng nói ra: “Ngày đó bởi vì tai nạn ta tạm thời hôn mê, biết rõ ngài không có việc gì ngày hôm sau ta liền đi đội cảnh sát hình sự, xe đã ở bên kia để tìm chứng cứ.” Sau hắn cúi đầu xuống thanh âm nhỏ đi một chút, nói: “Là ta thất trách, ngài xử phạt ta đi...”

Lúc này Tiêu Ý Hàn bực bội, cánh tay bị gãy không thể động, nàng nghĩ những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua liền cảm thấy rất căm tức, giận dữ nói: “Người cảm thấy là do ai làm?”

Giang Minh Kiệt không dám lên tiếng, sự tình đã đến loại tình trạng này, mọi chuyện đã bày hết ra, Tiêu thị trưởng không thể nào trong lòng không nghi ngờ. Trước tới nay thị trưởng đều có người lái xe riêng, ngay cả hắn là bí thư thân cận cũng rất ít lái xe cho nàng, chính là ngày đó, tài xế lái xe trong nhà có việc gấp, tìm hắn hỗ trợ, liền xảy ra việc như vậy, hơn nữa trước đó phó thị trưởng Hồ đã kéo hắn xuống nước, Giang Minh Kiệt cảm giác mình hiện tại thực chính là trăm lời nói cũng không phân trần được...

Tiêu Ý Hàn nhìn Giang Minh Kiệt cúi đầu không nói lời nào, nàng cũng có thể đoán được đối phương suy nghĩ cái gì, tóm lại bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, sự tình sẽ có ngày tra ra manh mối, đến lúc đó ai tốt ai xấu tự nhiên liền thấy rõ ràng.

Tiêu Ý Hàn thở dài một hơi, giọng điệu hòa hoãn xuống, hướng về phía Giang Minh Kiệt nói: “Thôi, người về nghỉ ngơi đi...”

Giang Minh Kiệt đứng ở trước giường không hề động, hắn cúi đầu thoáng suy nghĩ một chút, liền ngẩng đầu nhìn Tiêu thị trưởng, nói: “Tiêu thị trưởng, hai ngày nay ta tập trung hỏi tường chuyện xảy ra ngày đó, ta cảm thấy có khả năng nhất hẳn là tại buổi trưa xe bị người động thủ, lúc người lên lầu ta liền đi ăn cơm trưa, rồi đi không sai biệt lắm nửa tiếng, xe lúc đó đậu ở dưới lầu...”

Nghe nói như thế Tiêu Ý Hàn nhướng mi, hỏi: “Ý của người là chúng ta bị theo dõi?”

Tiêu Ý Hàn có chút kinh ngạc, nàng biết rõ có người sẽ kéo nàng xuống ngựa (ý là ám hại), chỉ là giữa ban ngày mà dám theo dõi xe thị trưởng, kẻ này cũng thật to gan? Nàng trong giây lát nghĩ đến một vấn đề: “Căn hộ đó là nàng mua trước lúc ra nước ngoài, ngay cả Iran ba ba cũng không biết sự hiện hữu của nó, cho nên nàng mới có thể đưa chìa khóa cho Tô Ninh, nàng cảm thấy chỗ đó yên tĩnh không có ai quấy rầy. Chính là bây giờ cũng đã bị theo dõi, Tiêu Ý Hàn cười: “Khá tốt phát hiện sớm, nếu như bị kẻ dụng tâm kín đáo nhìn thấy nàng cùng Tô Ninh hai người nhiều lần ra vào tại một chỗ, sự tình sợ sẽ không có đơn giản như vậy...”

“Hơn phân nửa là như vậy.” Giang Minh Kiệt thấy Tiêu thị trưởng đang cúi đầu suy nghĩ, hắn cũng không nói nhiều có chút khom người, nói ra: “Tiêu thị trưởng, không có chuyện gì ta liền đi về trước, ngài chăm sóc tốt thân thể...” Nhìn thấy Tiêu thị trưởng gật đầu, hắn liền xoay người rời đi...

*****

Trong nháy mắt thành phố Giang Vịnh liền đến tháng 12, tuyết đã rơi, trời thật sự bắt đầu lạnh, thời gian gần đây Tô Ninh bề bộn nhiều việc, ngoài việc chuyên chú học tập cô còn thêm công việc ngoài ý muốn- làm người chủ trì trên đài radio.

Tô Ninh căn bản không nghĩ làm công việc này khi thị trưởng vẫn đang nằm viện, nhưng chủ tịch hội học sinh ba phen mấy bận đến kêu gọi cô, cô cũng đành miễn cưỡng đáp ứng, bởi vậy ngoại trừ đi học, hơn phân nửa thời gian cô sẽ ở phòng tin tức, chỉ là vào năm trước cô có chủ trì qua buổi họp mặt

của hội ái hữu một lần, đối với việc chủ trì kênh radio thì chưa tiếp xúc qua, cho nên cũng muốn nhân cơ hội học tập một chút. Mỗi ngày tuy bận rộn nhưng thực sự thú vị, nửa tháng đầu trôi qua cuối cùng cũng thuận buồm xuôi gió, Tô Ninh cũng dần dần thành thạo công việc này..

“Học tý...” Tô Ninh đang ngồi ở phòng tin tức đọc tài liệu, thì giọng nữ sinh vang lên, cô quay đầu lại liền trông thấy Tiểu Nam trong tay cầm một bó hoa to đi đến. Cô bé này là người cô kết bạn hôm lên mạng, cũng bất quá là ăn com chung ở căn tin một lần mà thôi, gia nhập đài radio thật không ngờ cũng gặp được nàng...

“Như thế nào mỗi ngày có hoa a?” Tô Ninh trông thấy Tiểu Nam vẻ mặt hạnh phúc, cô quan tâm hỏi, mấy ngày nay mỗi ngày cô bé đều mang về một bó hoa hồng, cũng không biết là nam sinh nào si tình như vậy mỗi ngày tặng hoa.

“Đúng vậy, lão công của em đã trở lại a...” Tiểu Nam vui sướng đi tới đem hoa đặt trên bàn làm việc của mình nhìn Tô Ninh vui vẻ cười.

“lão công của em?” Tô Ninh có chút khó hiểu nhíu mày, làm việc chung cũng đã nửa tháng cô như thế nào chưa từng nghe cô bé nhắc qua.

“A, lão công của em không thường trở về...” Nói đến đây Tiểu Nam cúi đầu xuống trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, rồi lập tức liền khôi phục lại, nàng nở nụ cười ngẩng đầu nhìn Tô Ninh hỏi: “Không nói chuyện này nữa, học tý, hôm nay chị muốn đi về sớm a?”

Tô Ninh cười, cô nhìn đồng hồ nói: “Ừ, trong nhà gần đây có chuyện, chị muốn về sớm một chút...” Vừa nói cô vừa đứng dậy bắt đầu thu gom đồ đạc.

*****

Từ lúc thị trường đại nhân nằm viện đến nay, Tô Ninh cách vài ngày sẽ đi thăm thị trường, cô bây giờ càng ngày càng yêu thích cảm giác cùng thị trường đại nhân ở chung một chỗ, mỗi ngày tại trường học bận rộn, trong đầu cô sẽ thỉnh thoảng xuất hiện hình dáng của thị trường, có nhân nhạ trường niệm tuần ra ở trong lòng, có hạnh phúc cùng với một chút hoang mang...

Mặc dù Tô Ninh mỗi lần đi đều là vào buổi tối, trong phòng bệnh vẫn luôn có người ngoài ở đây, lúc nào cũng không thiếu hai người chính là Iran cùng ba của thằng bé, mỗi lần cô nhìn thấy Iran ba ba ôm Iran cùng thị trường nói chuyện, nhìn từ xa Tô Ninh sẽ thấy đáy lòng nổi lên cảm giác mệt mỏi, những ngày này thị trường đại nhân đối với cô rất tốt, mặc dù không có nói thêm cái gì nữa, nhưng Tô Ninh biết rõ trong lòng thị trường có mình...

Một tràng ồn ào nói cười lôi Tô Ninh ra khỏi suy nghĩ, cô ngồi bên cạnh giường bệnh hơi nghiêng đầu nhìn xem trên ghế đối diện một lớn một nhỏ hai nam nhân cười thật vui vẻ, tiểu Iran vừa khanh khách cười không ngừng vừa hô: “Mẹ mẹ...”

Tô Ninh quay đầu liền thấy thị trường đại nhân ngồi dựa ở đầu giường, vẻ mặt yêu thương nhìn con trai, trên mặt lộ ra hiếm khi mỉm cười. Băng gạc trên đầu nàng đã được tháo xuống, trên trán miệng vết thương kết vảy vẫn chưa hoàn toàn khép lại. Cánh tay của nàng như cũ vẫn băng bó thạch cao treo qua cổ...

Tô Ninh thu hồi ánh mắt, đêm nay cô cảm giác tâm tình rất kém, thiếu đi hào hứng. Nhìn xem một nhà ba người bọn họ vui vẻ hòa thuận ở chung, trong lòng cô càng nổi lên một tia khổ sở...

Tô Ninh đột nhiên không muốn ngồi ở đây nữa, cô đứng dậy mỉm cười cùng bọn họ chào một tiếng, cố ý bỏ qua ánh mắt thị trường, cầm lấy túi liền đi ra phòng bệnh. Khi cô xuống đến lầu một đi ra khỏi bệnh viện, đột nhiên thở dài một hơi, loại cảm giác bị đè nén theo trận gió lạnh bị thổi tan, Tô Ninh nắm thật chặt áo khoác trên người, phóng nhanh bước chân hướng ra đường...

Từ lúc quen biết thị trường, Tô Ninh phát giác tâm tư chính mình chậm rãi trở nên nặng nề. Cô dọc theo lối đi bộ, bước một mình vô cùng chậm, trong đầu lần lượt hiện lên hình ảnh khiến cô tâm phiền ý loạn...

Dọc theo con đường này, Tô Ninh suy nghĩ rất nhiều, dù nói thế nào cô cũng đang học năm ba, còn có chuyện gì không hiểu được đâu. Quan hệ giữa cô cùng thị trường trong lúc đó phát sinh, có thể ngay từ lúc đầu Tô Ninh còn bị mơ hồ mông lung. Nhưng là bây giờ, từ đêm đó, hết thấy liên trở nên rõ ràng, hành động thân mật của thị trường, nàng còn nói qua hai câu: “Tôi chờ em tốt nghiệp...” “Từ nay về sau đi theo tôi đi...” Tô Ninh biết rõ ý của thị trường đại nhân là gì...

Cô nhớ ngày đó tại phòng mạng, đọc qua tiểu thuyết kia, lúc ấy, cô còn chưa xem đến kết cục nữ nhân ôm đứa con ra nước ngoài một mình cũng đã chưa xót nước mắt chảy xuống, người phụ nữ đáng thương kia này sinh tình yêu với quan chức chính phủ, một người đàn ông đã kết hôn, đến cuối cùng kết cục như vậy thật đáng buồn, một nữ nhân cơ khổ không nơi nương tựa còn phải mang theo con nhỏ, ở nước ngoài nàng sẽ phải sống như thế nào?

Đêm đã khuya gió lớn rất nhiều, Tô Ninh đắm chìm trong suy nghĩ chính mình không cách nào tự kiềm chế, cô cảm giác hiện tại tình cảnh của mình cùng nhân vật nữ trong tiểu thuyết kia là rất giống nhau – đều là quan chức chính phủ, đều đã kết hôn có gia đình. Khác nhau chỉ là thị trường là phụ nữ, mà nàng cũng là phụ nữ, tình cảm vốn là nhìn không thấy tương lai, trở nên càng thêm gian nan rất nhiều. Khó trách thị trường đối với quan hệ của hai người nhất định không chịu cùng cô nói rõ, Tô Ninh cười khổ: “Minh như vậy đã kiêng kị những thứ này, chắc hẳn từng câu từng chữ nàng nói ra đều phải nghĩ sâu tính kỹ a?...”

Gió lạnh theo cổ áo len vào trong, Tô Ninh rung mình một cái, cô lấy lại tinh thần, trên mặt lạnh lạnh cảm giác truyền đến. Tô Ninh ngẩng đầu, bầu trời bao la trắng sáng bị che hết một nửa, trời không có mưa. Cô chậm rãi giơ tay lên sờ mặt của mình, lại phát hiện không biết khi nào mình đã rơi lệ đầy mặt....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tại Sao Phải Khóc

Tô Ninh đi rồi, Tiêu Ý Hàn mới ý thức chính mình vừa rồi tựa hồ lạnh nhạt Tô Ninh, mà cô bé kia đang ở độ tuổi cực kì mất cảm. Tiêu Ý Hàn cầm lấy điện thoại nghĩ nghĩ, nhìn hai cha con Iran, cảm thấy hay là không nên gọi điện, nàng gửi tin nhắn cho Tô Ninh.

Nửa tiếng sau, Tiêu Ý Hàn liên tiếp mấy lần nhìn về phía điện thoại trên tủ đầu giường vẫn im lặng này giờ, nàng nhú mày trong lòng nghĩ: “Cô bé này là làm sao vậy? Đi đã lâu như vậy, dù ngồi xe công cộng cũng có thể về đến nhà, vì cái gì vẫn chưa trả lời tin nhắn?”

Đang lúc Tiêu Ý Hàn nghĩ sẽ gọi điện cho Tô Ninh, điện thoại lại vang lên, nàng nhanh chóng cầm lấy điện thoại, nhưng lại là hiển thị số của Cristina, nàng có chút thất vọng, lập tức nhấn nghe.

“Hàn, thế nào? Khá hơn chút nào không? Ta đang đến bệnh viện, muốn hay không mang chút gì đó lên?” Giọng nhẹ nhàng của Cristina truyền vào tai Tiêu Ý Hàn.

“Như thế nào đến muộn như vậy? Có bệnh nhân làm kéo dài thời gian a?”

“Đúng vậy, vừa mới xong. Nghỉ tới thăm người một chút..muốn mang đồ ăn gì không. . .ta đang lái xe ..”

“Không cần, ăn không vô, người đi lên ngồi một chút là tốt rồi.” Tiêu Ý Hàn nhẹ nói.

“ok, vậy ta cúp máy”

“Ừ.” Tiêu Ý Hàn “Ừ” Một tiếng liền muốn để điện thoại xuống, rồi lại nghe trong điện thoại thanh âm Cristina rất kinh ngạc “Di. . .” Một tiếng.

Điện thoại vẫn chưa tắt, Tiêu Ý Hàn biết rõ Cristina lúc lái xe thích sử dụng headphone trò chuyện, nàng đưa di động lại gần sát lỗ tai, thử hỏi: “Làm sao vậy? Cristina?”

Đối phương không có trả lời, trong điện thoại di động đầu tiên là truyền ra tiếng phanh lại rất nhỏ, một hồi tiếng cửa xe bị mở ra còn có âm thanh giày cao gót gẫm trên đường, rồi truyền tới thanh âm của Cristina.

“Ninh Ninh. . .” Giọng của nàng tràn đầy kinh ngạc, Tiêu Ý Hàn nghe thấy tên Tô Ninh, thoáng cái liền khẩn trương lên, nàng bắt giác nắm chặt tay, ngưng lại hô hấp chăm chú nghe.

“chị Cristina” Tiếp theo truyền tới là giọng Tô Ninh nhỏ xiu, cái thanh âm này không rõ ràng như trước, còn có chút ít nghẹn ngào, Tiêu Ý Hàn biết cô bé này nhất định là có chuyện. . .

“Ninh Ninh, thật là em sao, làm sao em ở đây?” Cristina quá kinh ngạc, trời lạnh như vậy, đã muộn 10 giờ tối, Tô Ninh lại một mình ngồi ở ngoài đường. . .

Cristina nhìn nhìn hai bên đường, lúc này lối đi bộ đều không có ai, nàng cúi người kéo Tô Ninh đứng lên, lúc Tô Ninh ngẩng đầu lên nàng mới phát hiện, đứa nhỏ này trên gương mặt trắng nõn còn nước mắt chưa khô. . .

“Em làm sao vậy Ninh Ninh? Làm sao em một mình ở đây? Em khóc cái gì? Ai khi dễ em?” Cristina kéo Tô Ninh, nàng khẩn trương hỏi, bàn tay Tô Ninh lạnh buốt, đôi mắt hồng hồng có chút sưng, như là đã khóc qua rất lâu. Hơn nữa sau khi đứng lên Tô Ninh vẫn luôn cúi đầu, Cristina trong lòng mềm nhũn, nhìn không được có chút đau lòng. . .

Cristina nắm tay Tô Ninh đem cô đưa lên xe, lấy khăn tay đưa cho Tô Ninh, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy Ninh Ninh? Xảy ra chuyện gì sao? . . .”

“Cám ơn chị. . .” Tô Ninh tiếp nhận khăn tay vùi vào trong tay, cô nhìn Cristina miễn cưỡng mỉm cười một cái nói “Em không sao. . .” Sau lại cúi thấp đầu, tóc cô phát tán rơi trên hai gò má, Cristina nhìn không ra nét mặt của cô. . .

Cristina ngồi ở ghế lái bên cạnh nhìn Tô Ninh, trong lòng đột nhiên xiết chặt, một cô bé nhu thuận tốt đẹp như vậy nhưng trên người lại tản mát phát ra loại cô đơn khi tức, thực khiến làm cho người khác thương tâm, nàng vừa định nói chuyện, thì điện thoại Tô Ninh liền vang lên.

Cristina trông thấy Tô Ninh đầu tiên là sững sờ một chút, sau cô chậm chạp lấy di động ra mắt nhìn màn hình nhưng không có làm gì, Cristina ngồi thẳng người liếc trộm màn hình điện thoại, đúng là số của Tiêu Ý Hàn.

“Như thế nào không nghe điện thoại?” Cristina thấy Tô Ninh như trước sững sờ, nàng cẩn thận hỏi.

Tô Ninh lắc đầu, cô tắt điện thoại bỏ vào trong túi áo, trên mặt kéo ra nụ cười nhẹ nhìn Cristina nói: “chị Cristina, thật là phiền chị. Đã trễ rồi, em cần phải trở về. . .” Nói dứt lời cô kéo ra cửa xe đi xuống.

“Ninh Ninh...”Cristina thấy Tô Ninh cứ như vậy xuống xe, nàng có chút nóng vội gọi, nàng vội vàng xuống xe theo, mà lúc này điện thoại của nàng cũng vang lên, Cristina lấy ra điện thoại không cần nhìn cũng biết nhất định là Tiêu Ý Hàn gọi tới...

Cristina bắt điện thoại nói câu “Trước chờ một chút...” Sau nàng chạy đuổi theo Tô Ninh, giữ chặt tay Tô Ninh không cho cô tiếp tục đi lên phía trước.

“Đã trễ như vậy, chị đưa em trở về.”

“Không cần đâu chị, tự em có thể...” Tô Ninh cũng không giãy dụa, cô ngoan ngoãn đứng ở trước mặt Cristina nhỏ giọng nói.

“Hàn gọi tới, em muốn nghe hay không?” Cristina đem điện thoại đưa tới trước mặt Tô Ninh, nhẹ nhàng hỏi.

Tô Ninh nhếch môi lắc đầu, cô hiện tại không muốn cùng ai nói chuyện, thực tế không muốn nghe giọng thị trường đại nhân, trong tâm cô đang rất loạn. Cô không nghĩ tới sẽ gặp Cristina ở đây, hiện tại cô chỉ muốn một mình ngốc một hồi, rồi về nhà cũng tốt. Nhưng Cristina dù sao cũng là bạn thân của thị trường, cô không thể lập tức nói đi là đi, chỉ có thể gượng chống, thân thể có chút run đứng ở đó...

Cristina bắt đầu đi nhún nhún vai, nàng đem di động tới bên tai, “Alo...” Một tiếng, chỉ nghe thấy giọng Tiêu Ý Hàn có chút vội vàng truyền tới: “Người gặp Ninh Ninh rồi sao? ở đâu?”

Cristina nhìn chung quanh một chút, nói: “trên đường...” Sau nàng nhìn sang Tô Ninh đang đứng cách đó không xa, nhỏ giọng nói: “Đã khóc, Hàn, người làm gì nàng? Dẫn đến nàng tức giận?”

“Người làm cho nàng nghe điện thoại...” Tiêu Ý Hàn không để ý đến vấn đề Cristina hỏi, nàng lạnh như băng nói.

“Nàng không nghe...” Cristina có chút bất đắc dĩ, hai người này cũng không biết là xảy ra chuyện gì, buổi tối trời lạnh như vậy, nàng lại phải đứng ở trên đường làm “Người hoà giải”...

Tiêu Ý Hàn trầm mặc một hồi, nói: “vậy đi, người trước đưa nàng về nhà, sau người cũng trực tiếp về nhà đi, muộn quá rồi, đừng giằng co...” Tiêu Ý Hàn nói dứt lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Cristina kinh ngạc đưa di động ra trước mắt nhìn, cuộc trò chuyện chấm dứt. Nàng thở dài, “Đây rốt cuộc là làm sao? Một người thì khóc thành như vậy, một người lại cũng không hỏi nàng, nói cúp liền cúp...” Cristina cất điện thoại, chăm chú nhìn Tô Ninh.

“Đi thôi, bên ngoài lạnh như vậy, chị đưa em về nhà.” Cristina tiến lên khoác tay Tô Ninh, không để cho đối phương phản ứng liền hướng xe đi về.

Cristina đã xuống xe đuổi theo đến đây, Tô Ninh cũng không thể lại từ chối, cô bị động đi theo Cristina, đi vài bước lại ngừng lại, bởi vì cô thấy phía trước cách đó không xa đi tới hai người, một nam một nữ, người đàn ông thoạt nhìn khoảng 40 tuổi, Tô Ninh không nhận ra. Nhưng cô nhận ra cô gái mặc áo bông trắng bên cạnh người đàn ông, đúng là Tiểu Nam...

Tiểu Nam tựa hồ cũng nhìn thấy Tô Ninh, nàng nhanh chóng rút tay ra khỏi người đàn ông kia, bước nhanh đến trước mặt Tô Ninh, kinh ngạc nói: “Học tỷ...”

Người đàn ông kia cũng đi tới, Tô Ninh thấy vẻ mặt Tiểu Nam có chút không được tự nhiên, sau liền rất nhanh khôi phục bộ dáng, hé ra khuôn mặt tươi cười với cô.

Tô Ninh gật đầu một cái, cô nhìn người đàn ông bên cạnh Tiểu Nam, đôi mắt người kia có chút dò xét quét qua Tô Ninh cùng Cristina, hai người nhẹ gật đầu, cũng không nói chuyện, hẳn liền để lại một mình Tiểu Nam, hướng phía trước đi tiếp...

Tiểu Nam có chút xấu hổ cười cười, nàng tiến lên thân mật khoác tay Tô Ninh, nhìn Cristina hỏi: “Học tỷ, chị gái xinh đẹp này là ai a?”

Tô Ninh thấy Tiểu Nam dời lực chú ý sang Cristina, cũng không có nhiều lời, đơn giản giới thiệu hai người với nhau, nhìn Tiểu Nam hỏi: “Nhà của em ở đâu? Đã trễ như vậy trở về một mình không an toàn...”

Cristina dựa tại cửa xe, nghe Tô Ninh nói, trong nội tâm thầm khen: “Không hổ là Tiêu đại thị trường nhìn trúng người, cô bé này che giấu tâm tình thật cẩn thận, nếu không nhìn ánh mắt của nàng, lúc này căn bản nhìn không ra mới vừa trước đã khóc...”

“Lên xe hết đi a, chị đưa các em trở về.” Cristina cất ngang hai cô gái, nói xong nàng ngồi vào trong xe.

Đêm nay Tô Ninh không có về nhà, Tiểu Nam nhiệt tình mời cô liền đồng ý, nhờ Cristina lái xe đưa hai người đến nhà Tiểu Nam. Nhà Tiểu Nam nhìn bề ngoài so với nhà Tô Ninh khá hơn nhiều, ba gian phòng ngủ, nội thất vô cùng có phong cách cổ điển, đêm nay ba mẹ Tiểu Nam cũng không có ở nhà, trong nhà lớn như vậy chỉ có cô cùng Tiểu Nam hai người ở...

Thẳng đến lúc ngủ, Tô Ninh cũng không có nhìn qua điện thoại, sau khi khóc xong đầu óc Tô Ninh dần dần bình tĩnh lại. Cô đột nhiên không biết vừa rồi một mình ngồi ở ven đường, khóc đến thương tâm như thế kia rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ chỉ là bởi vì trông thấy gia đình thị trường đại nhân cùng một chỗ hạnh phúc hòa thuận mà cảm thấy khổ sở trong lòng sao? Tô Ninh nghĩ mãi mà không rõ, cô không biết từ lúc nào, trong lòng cô, thị trường đã chiếm cứ vị trí quan trọng như vậy...

Tô Ninh trong lòng không ngừng phản phức mâu thuẫn lẫn nhau, coi nhìn tin nhắn thị trường đại nhân gửi tới liền có chút ít hối hận, đêm nay chính mình

có chút cảm xúc không hiểu được, cô một bên mong mỏi thị trường có thể một lần nữa gọi tới cho cô, một bên lại cảm thấy mặc dù là điện thoại tới, cô lại cũng không biết nói cái gì cho phải...

Cùng Tiểu Nam nằm song song ở trên giường, lòng Tô Ninh mới dần dần an tĩnh lại, trong phòng có ánh trăng sáng chiếu vào, hai cô gái thỉnh thoảng nhẹ giọng trò chuyện với nhau, Tô Ninh đột nhiên muốn thổ lộ hết ý niệm trong đầu, cô cố gắng đè nén loại cảm giác đặc biệt mãnh liệt này, lẳng lặng nghe Tiểu Nam tâm tình trời nam biển bắc các loại sự tình...

“Học tỷ, em nghĩ muốn kể cho chị nghe chuyện này...” Tiểu Nam đột nhiên dừng lại, lặng im vài giây, giọng điệu nghiêm túc nói với Tô Ninh...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Trong Sáng

“Yêu một người trong nháy mắt rốt cuộc là loại cảm giác như thế nào? Nếu như con người thật có thể không chế lòng của mình, có thể lựa chọn yêu hay không yêu, như vậy, thế gian có phải sẽ bớt đi rất nhiều người thương tâm khổ sở vì tình. ....”

Tô Ninh nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, trực giác nói cho cô biết chuyện Tiểu Nam sắp kể cùng người đàn ông buổi tối cô gặp qua nhất định có quan hệ, tuy cô không có nhìn kỹ người đàn ông kia nhưng cũng có thể nhìn ra, tuổi hai người hơn kém nhau rất nhiều...

Tiểu Nam im lặng một hồi, bắt đầu nhẹ giọng nói, Tô Ninh nằm ở một bên lẳng lặng nghe, này mây trôi nước chảy khẩu khí nghe như là đang kể chuyện của người khác. Tô Ninh từ vừa mới bắt đầu kinh ngạc đến cuối cùng có thể lý giải, cô tựa hồ đi theo Tiểu Nam trải qua một tình yêu dị thường gian nan, thẳng đến cuối cùng cô nghe Tiểu Nam có chút nghẹn ngào thanh âm, Tô Ninh vươn tay nhẹ nhàng cầm tay Tiểu Nam, im lặng an ủi nàng...

“Học tỷ, chị biết không? Kỳ thật em chính là sợ ba mẹ em không đồng ý chuyện hai người, cùng hẳn ở chung thời gian càng lâu lòng em càng sợ hãi...”
Tiểu Nam nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Tô Ninh có chút nghẹn ngào nói.

“Vậy hẳn nói như thế nào? Hẳn có gia đình sao?” Tô Ninh có chút nghiêm túc hỏi.

“Ừ.” Tiểu Nam nhẹ gật đầu, nói: “Hẳn là nhân viên của ba em, hẳn nói trước không cần phải nói cho ba ba, chờ em tốt nghiệp, cuộc sống ổn định hãy bàn lại chuyện này, sau đó hẳn mới ly hôn...”

“Hắn vì cái gì hiện tại không ly hôn?... Tiểu Nam...” Tô Ninh muốn nói “Đàn ông đã có gia đình như vậy, em vì cái gì còn muốn cùng hắn?” Nhưng mà, cô đột nhiên nghĩ đến thị trường đại nhân, không phải chính mình cũng như vậy sao?

Tô Ninh thở dài, cô vuốt vuốt tóc Tiểu Nam, nói: “Chớ suy nghĩ quá nhiều, đi ngủ sớm một chút a, ngày mai còn có lớp nữa...”

“Học tỷ, em biết rõ chị muốn nói cái gì, mọi người đều cảm thấy em không nên cùng hắn quen nhau, hơn nữa tuổi của cả hai hơn kém gần 20 tuổi... Chính là, học tỷ chị biết không? Em thật sự thật thương hắn, mỗi một lần cùng hắn ở chung, cảm giác của em sẽ càng thêm mãnh liệt một ít...” Tiểu Nam nghiêng người nhìn Tô Ninh vô cùng chăm chú nói: “Học tỷ, em cảm thấy được yêu một người chính là chuyện trong nháy mắt, cảm giác kia rất vi diệu, rất khó nói rõ, chỉ là khi chị thật sự yêu, chị sẽ hiểu được, hết thảy tất cả đều không là vấn đề, kể cả hắn có bạn gái hoặc là đã kết hôn, càng sẽ không đi quan tâm hắn so với chị lớn hơn bao nhiêu tuổi...” lúc Tiểu Nam nói lời này, cơ mặt trong nháy mắt giãn ra, trong giọng nói tràn đầy hạnh phúc...

“Tóm lại, nếu như không phải vì em quá quan tâm ba mẹ của em, thì mặc dù toàn bộ thế giới phản đối, em cũng muốn mình với hắn cùng một chỗ...”
Cuối cùng Tiểu Nam như là hạ quyết tâm nói một câu như vậy, Tô Ninh nhìn trong bóng tối, trong nội tâm cô nghĩ, “Là vì tính cách không giống nhau, hay là tình yêu có thể thay đổi một người... Cái vấn đề này, suy nghĩ trên nhiều góc độ, rõ ràng sẽ không giống nhau...”

Tô Ninh nghe Tiểu Nam nói, trong đầu không ngừng đem lời nàng so sánh với chuyện của mình. Đối với thị trường đại nhân cô cũng coi như là yêu, nhưng mà vì cái gì không có quyết tâm kiên định như Tiểu Nam đây? Là thời gian còn ngắn? Hay là bởi vì cô yêu không đủ sâu???

Giờ phút này Tô Ninh đột nhiên đặc biệt tưởng nhớ thanh âm thị trường đại nhân, hôm nay ba phen mấy bận không tiếp nàng điện thoại, không biết nàng có hay không giận mình? Tô Ninh đấu tranh tư tưởng, cô biết rõ người cao ngạo như thị trường, có lẽ là lần đầu tiên bị người khác như vậy đối đãi... Nghĩ vậy, Tô Ninh đột nhiên ngồi dậy, cô quay đầu nhìn Tiểu Nam, nói: “Chị đi gọi điện thoại...”

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu Tô Ninh, cô liền có chút không thể chờ đợi được, dưới ánh mắt sững sờ của Tiểu Nam, cô nhanh chóng đứng dậy xuống giường khoác áo ngoài hướng phòng khách đi đến, cô đột nhiên cảm thấy, con người là cần giao tiếp, cô cùng thị trường đại nhân cũng là như thế, nếu như hai người tiếp tục như vậy không đem sự tình nói ra, thời gian khó xử sẽ còn kéo dài...

Điện thoại Tô Ninh rất nhanh có người tiếp, im lặng một lúc, cô nghe thấy thị trường có chút thở dài một hơi, nói: “Đã trễ như vậy em còn không ngủ?”

Một câu không có nhiệt độ như vậy nghe vào tai Tô Ninh lại làm cho cô có chút kích động, cô ừm khuất bĩu môi, nói: “Thực xin lỗi, em... hôm nay tâm tình em không tốt...”

Đôi phương im lặng một hồi, mở miệng hỏi: "Ninh Ninh, em vì cái gì tâm tình không tốt?"

Tô Ninh hít hít mũi, cảm giác nước mắt lại muốn dừng mãi trào ra, cô ủy khuất nói: "Em, em nhìn thấy chị một nhà vui vẻ như vậy, trong lòng khó chịu..."

Tiêu Ý Hàn lặng yên một hồi, rồi nói: "Ninh Ninh, em là cô gái hiểu chuyện, tôi biết rõ sự tình đã phát sinh đến mức này, tôi không nên đối xử với em như vậy, chính là..."

Lần đầu tiên nghe thị trưởng đại nhân nói thẳng ra như vậy, Tô Ninh vội cắt đứt, nói ra: "Em biết rõ, em toàn bộ biết rõ... Chị đừng nói..." Tô Ninh cúi đầu vội vàng nói. Cuộc nói chuyện vừa rồi với Tiểu Nam vẫn còn vang vọng bên tai của cô, cô biết rõ ai cũng không nghĩ sự tình biến thành cái dạng này, thị trưởng đại nhân không nghĩ, cô càng không muốn... Chính là, vì yêu cô nguyên ý hy sinh, cô phát hiện mình bây giờ đối với thị trưởng đại nhân là càng ngày càng động tâm.

"Ừ..." Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng "Ừ" Một tiếng, nói: "Đi ngủ a, có chuyện gì chúng ta gặp mặt nói sau."

*****

Vài ngày sau thị trưởng đại nhân xuất viện. Từ đêm đó về sau, bởi vì trường học Tô Ninh muốn tổ chức hoạt động, thời gian thoáng cái khẩn trương lên. Cô không có ghé qua bệnh viện thăm thị trưởng nữa, tuy mỗi ngày đều tưởng niệm nhưng cô có ý khắc chế chính mình. Chính cô biết rõ, ngoài việc không có thời gian, ít nhiều cũng cùng Iran ba ba có chút quan hệ, trong lòng cô không nghĩ lại một lần nữa trông thấy cảnh cả nhà bọn họ đang cùng một chỗ, như vậy cô nhất định cảm thấy rất khó chịu.

Thời gian bình bình đạm đạm trôi qua, tuy không gặp mặt, nhưng quan hệ giữa Tô Ninh cùng thị trưởng so với trước lại rõ ràng hơn rất nhiều, thị trưởng đại nhân mỗi ngày đều gửi cho cô mấy cái tin nhắn, mỗi ngày đến tám giờ tối thì nói chuyện điện thoại một chút. Lúc nói chuyện, khẩu khí của thị trưởng luôn theo kiểu "Chỉ đạo công tác", nội dung nói chuyện cũng phần lớn xoay quanh chuyện học tập, cuộc sống đại học, đôi khi còn giảng cho Tô Ninh một ít kinh nghiệm, đưa ra một ít chủ ý – hoàn toàn không giống đề tài nói chuyện của người yêu nhau, nhưng Tô Ninh lại cảm thấy như vậy ở chung làm cho cô trong lòng ấm áp...

Trước lễ Giáng Sinh, Tô Ninh trở về nhà của mình, vì phải chuẩn bị cho trường học tổ chức tiệc cho đêm giáng sinh, cô gần như là bận rộn đầu tắt mắt tối, hôm nay rốt cục xem như tất cả công tác chuẩn bị xong. Thừa dịp tất cả mọi người đi hẹn hò, cô cũng muốn về thăm nhà, mùa đông đến, bà nội bởi vì tuổi cao, thân thể trở nên rất kém, mấy ngày này đã gọi cho cô nhiều lần bảo cô về nhà...

Tô Ninh xuống xe bus, đi bộ đến cửa ngõ, dưới ánh đèn đường rất xa cô thấy hai nam nhân đứng ở đó, cô dừng cước bộ, lông mày nhíu lại...

Tô Khải Hồng trông thấy con gái xuất hiện ở cửa ngõ hần cười ha hả tiến ra đón, đưa tay tiếp nhận ba lô, kéo Tô Ninh hướng trong ngõ nhỏ đi. Đi đến trước mặt Phương Đào, Tô ba ba ngừng lại nhìn nhìn Phương Đào xấu hổ đứng ở một bên nháy mắt với hần một cái, rồi quay qua mỉm cười nhìn Tô Ninh, nói: "Ninh Ninh, anh Đào của người có chuyện muốn nói với người, ba ba đi về trước, bà nội của người làm thiệt nhiều thức ăn ngon chờ người a..." Nói dứt lời hần lại quay đầu nói với Phương Đào: "Xong việc người cũng tới a, hai người chúng ta uống hai chén..."

Phương Đào sững sờ gật đầu, nhìn Tô ba ba đi về...

Tô Ninh không biết là có chuyện gì, nhưng cô đoán rằng Phương Đào nhất định là cùng ba ba nói gì đó, hai người mới có thể đồng thời xuất hiện tại nơi này. Từ vụ say rượu lần trước, ấn tượng tốt Tô Ninh dành cho Phương Đào xem như giảm bớt đi nhiều, tận đến hôm nay cô cũng không có tiếp nhận cuộc gọi cũng như trả lời tin nhắn nào của hần...

Tô Ninh thấy ba ba lên lầu, cô cũng không nhìn Phương Đào, nhắc chân đi theo. Phương Đào đứng nguyên tại chỗ ngáy ra một lúc, lập tức kịp phản ứng, chạy đuổi theo...

"Ninh Ninh, em nghe anh giải thích..." Phương Đào sốt ruột kéo tay Tô Ninh lại.

Tô Ninh cúi đầu nhìn Phương Đào đang lôi kéo cánh tay mình, cô chậm rãi ngừng đầu mắt lạnh lùng nhìn hần, nói: "Thình phóng chút tôn trọng..." Cô hiện tại tối phần cảm chính là Phương Đào đối với cô động tay động chân, chuyện xảy ra ngày đó đã làm cô sợ hãi, nếu như không phải từ nhỏ cùng lớn lên, cô hoài nghi đêm đó Phương Đào có phải hay không là muốn đối cô "làm loạn".

Tô Ninh thấy Phương Đào buông lỏng tay ra có chút giật mình nhìn mình, cô lạnh như băng nói: "Tôi không muốn nghe anh giải thích..." lại tiếp tục đi về trước, trong lòng cô rất giận, vốn tâm tình đang tốt đều bị tình huống bất thành linh phá hỏng hết.

"Ninh Ninh, ngày đó anh uống nhiều quá..." Phương Đào chưa từ bỏ ý định đứng ở tại chỗ hướng về phía Tô Ninh hô.

Tô Ninh dừng bước lại hít sâu một hơi, trong lòng nghĩ thừa dịp này đem sự tình nói hết ra cũng tốt, nghĩ vậy cô xoay người đi trở về bên cạnh Phương Đào, nhìn hần, hỏi: "Anh uống nhiều quá? Uống nhiều quá có thể đối với tôi làm ra chuyện như vậy sao? Đây là cái gì lấy cớ a..." Tô Ninh giận cơ hồ phát run, nghĩ tới hành động đêm đó của Phương Đào, cô kiểm chế không được con tức của mình, cô nhìn vào mắt Phương Đào, lạnh lùng nói: "Đêm đó, nếu như không phải có người tới, anh rốt cuộc có thể làm ra cái chuyện gì đây?"

Phương Đào bị Tô Ninh hỏi nhất thời nghẹn lời, hần biết rõ lần này Tô Ninh thật sự tức giận, chính là hần nghĩ mãi mà không rõ, hai người quan hệ đều rất tốt, hần chỉ là ôm lấy cô nghĩ muốn hôn môi cô mà thôi, Tô Ninh tại sao phải như vậy phần cảm? Sự tình tại sao phải biến thành cái dạng này?...

"Ninh Ninh, chúng ta là sẽ kết hôn a! Anh đối với em như vậy có cái gì không đúng?" Phương Đào có vẻ đặc biệt vô tội nói, hần thấy Tô Ninh nghe

xong lời của hấn sắc mặt càng ngày càng kém, thanh âm k

hông tự chủ nhỏ xuống, lại nói:”Tô bá bá đều chấp nhận quan hệ của chúng ta , em không cần như vậy? Mà anh ngày đó cũng không có đối với em làm gì xấu a...”

Nghe xong Phương Đào nói, Tô Ninh mặt mũi trắng bệch, cô cắn môi nhìn Phương Đào có chút nghiêng răng nghiêng lợi quát:”Tôi khi nào thì nói qua muốn kết hôn với anh? Đừng nói tới hiện tại tôi đã có người yêu thích, nếu không có, tôi cũng sẽ không đồng ý anh... Phương Đào, anh hẳn là hiểu rõ tôi, từ trước đến nay tôi ghét nhất đúng là đàn ông các anh đều như vậy...” Nói dứt lời Tô Ninh cũng không quay đầu lại, thẳng lên lầu, mà đứng dưới lầu Phương Đào lại triệt để ngăn cản cả người,”Tô Ninh vừa nói cái gì? Đã có người yêu thích?” Nghĩ vậy hấn cảm giác thấy lạnh cả người, liền nhanh hướng phía nhà Tô Ninh chạy tới...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đêm Trước Giáng Sinh

Tô Ninh thở phì phì vào phòng, lúc cô thấy bà nội mỉm cười hiền lành, con giận trong lòng nguôi đi không ít, trên mặt biểu cảm cũng dịu xuống. Tuy rằng lời Phương Đào nói rất khôn nặn, thế nhưng cô không thể đem chuyện không tốt đó mang vào trong gia đình ấm áp này, để người nhà tiếp theo phải lo lắng. . .

Bà nội quả thực làm cho Tô Ninh thật nhiều đồ ăn cô thích, lúc Tô Ninh đi rửa tay thức ăn đã bày đầy một bàn lớn. Tô ba ba đặt trước bàn một bình rượu trắng, bà nội thì vui vẻ múc canh gà cho ba người.

Ra khỏi toilet Tô Ninh cảm thấy tốt hơn rất nhiều, cô vui vẻ ngồi xuống, đang chuẩn bị ăn cơm, ngoài cửa liền vang lên tiếng đập cửa. Kia tiếng vang có chút vội vàng, khiến Tô Ninh nhăn mặt, cô đoán rằng lại là Phương Đào theo tới đây. Nghĩ vậy Tô Ninh cúi đầu, làm bộ cái gì đều không nghe.

Tô ba ba cùng bà nội nghe tiếng đập cửa khác thường, về mặt cũng biến đổi, Tô ba ba nhìn về phía Tô Ninh, bà nội thì buồm chén đĩa đứng lên, nói: “Ninh Ninh ngồi đi, bà nội đi mở cửa. . .”

Cửa được mở, Tô Ninh ngẩng đầu, quả thật là Phương Đào đang thở phì phò chống nạnh đứng ở trước cửa, Tô Ninh lập tức thu hồi ánh mắt, đứng lên bưng chén đĩa của mình ngồi ở bên cạnh chỗ bà nội, cô cũng không nghĩ cùng Phương Đào ngồi cùng một chỗ.

“Thằng nhỏ này, nguoi ăn no, dư hơi gõ cửa mạnh như vậy, ta còn cho rằng nguoi là đang phá nhà ta a. .” Phương Đào mới vừa ngồi xuống, Tô ba ba tức giận nói một câu.

Phương Đào có chút xấu hổ nhìn Tô Ninh một cái, hấn mở miệng muốn nói lại thôi, nhìn trước mắt một bàn phong phú thức ăn, cuối cùng biết điều không hỏi ra vấn đề trong lòng muốn hỏi.

Một bữa cơm gia đình tốt đẹp bởi vì có thêm Phương Đào, Tô Ninh có chút mất hứng, một bàn đầy thức ăn cô thích dường như cũng không có mùi vị, thế nhưng, ngại bà nội ở bên cạnh thường xuyên gấp thức ăn cho cô, dạn cô ăn nhiều chút, Tô Ninh cũng không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng ăn.

“Ba ba, nguoi vừa rồi nói phòng quy hoạch là chuyện gì xảy ra?” Tô Ninh uống một ngụm canh sau đó nhìn ba ba nghiêm túc hỏi.

“Khu nhà chúng ta không phải vẫn đều ồn ào sẽ bị giải tỏa sao? Thời gian trước phòng quy hoạch có tới đây một chuyến, nghe Trương bá bá nói tiền đền bù rất ít, phỏng chừng sẽ có rất nhiều người không đồng ý.”

Tô Ninh nhú lông mày, phòng ở này tuy rằng nhỏ nhưng vốn là nơi cô ở từ nhỏ tới lớn, nói giải tỏa liền giải tỏa thật là có chút không chịu được. Tô Ninh dùng muỗng khuấy chén canh trước mắt, ngẩng đầu nhìn ba ba nói: “Ba ba, ta đều là thường dân đâu không lại những người đó, thực sự không được thì chúng ta dọn ra ngoài mướn một cái phòng ở chung, ba cũng đừng theo người ta chống đối.”

Tô Ninh thấy ba ba gật đầu, cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, thời gian cũng đã đến cửa ải cuối năm, chính là đến khi thật sự giải tỏa và dời đi nơi khác cũng muộn đến mùa xuân sang năm, lúc đó cô cũng nhanh năm tư, tốt nghiệp về sau có thể kiếm tiền, mọi người cùng nhau nỗ lực thì chuyện phòng ở cũng không khó giải quyết.

Đêm nay bầu không khí thật sự không tốt, không riêng gì Tô Ninh, mọi người đều không nói gì nhiều, mà Phương Đào ngồi bên cạnh Tô ba ba càng là như vậy, hấn không nói lời nào buồn bực uống rượu, cơ hồ cũng không có lấy dũa gấp qua đồ ăn.

Lúc này trong phòng im lặng chỉ có thể thỉnh thoảng nghe thanh âm chén đĩa, khi Tô Ninh nghĩ sớm trở về phòng, thì di động được cô đặt trên sofa bắt ngờ vang lên, Tô ba ba tiện tay đưa qua, Tô Ninh cầm lấy di động nhìn màn hình, ánh mắt sáng ngời, thị trường đại nhân dĩ nhiên gọi điện thoại cho cô.

Tô Ninh không có lập tức tiếp nghe, cô thấy ba người trên bàn đồng thời nhìn mình, liền làm bộ như không có việc gì cầm lấy điện thoại đứng dậy hướng về phòng.

Tiêu Ý Hàn ngồi ở trong xe nhìn ra tiểu khu có chút đơn sơ, không khỏi cau mày, một lúc sau thấy bóng dáng Tô Ninh cao gầy từ trong một dãy lầu đi ra, cô nhìn xung quanh một chút, liền thẳng tắp theo xe đi tới.

Tiêu Ý Hàn mới vừa nắm tay lên nghĩ mở ra cửa xe, thì đã thấy Tô Ninh bất ngờ dừng lại quay đầu đi. Tiêu Ý Hàn nhìn qua, thấy trong dãy lầu Tô Ninh vừa đi ra có một thanh niên chạy theo, hắn bước chân rất gấp chạy đến cạnh Tô Ninh, Tiêu Ý Hàn thu hồi động tác, lần nữa dựa trở về trên lưng ghế mắt nhìn thẳng bên ngoài.

“Ninh Ninh, có thể nói cho anh biết người em thích là ai không?” Phương Đào đứng đó, hắn đầu tiên là nhìn chiếc xe phía sau Tô Ninh, sau đó dùng vẻ mặt khẩn cầu hỏi Tô Ninh.

Tô Ninh nghiêng đầu một bên, cô thật sự cảm thấy đêm nay Phương Đào rất chướng mắt. Tô Ninh muốn không để ý tới Phương Đào, trực tiếp xoay người lên xe, nhưng lại nghĩ thị trường đại nhân khả năng đang ngồi ở trong xe nhìn mình. Cô quay đầu nhìn thẳng vào Phương Đào, nói: “Đây không phải chuyện của anh, anh mau trở về đi, tôi có việc phải đi. . .” Vừa nói xong Tô Ninh liền xoay người đi tính kéo cửa xe, nhưng không đợi nàng đụng tới cửa xe, phía sau lại truyền đến thanh âm của ba ba :”Ninh Ninh. . .”

Tô Ninh lần nữa ngưng động tác, quay đầu lại thì thấy Tô ba ba cũng cùng xuống, cô không biết làm sao, thở dài đi tới bên cạnh ba ba làm nũng nói: “Ba ba. . . Ba thể nào cũng xuống đây, không phải nói với ba, con có chuyện muốn ra ngoài sao? . .”

Tô Khải Hồng đi ra cửa vừa vặn thấy Tô Ninh muốn kéo cửa xe hơi đang sáng đèn phía trước, hắn quay đầu nhìn Phương Đào lại nhìn Tô Ninh, theo biểu cảm nhìn xem, hắn cũng biết được tình hình lúc này là gì.

“Ninh Ninh, chúng ta cũng là lo lắng em bị người xấu lừa gạt. . .” Phương Đào ở một bên thấy Tô ba ba cũng cùng xuống, hắn khôi phục giọng nói, đi về phía trước hai bước nói.

“Ninh Ninh, nói cho ba ba ai gọi điện thoại cho người, đến cùng người đi đâu?” Vừa nói chuyện Tô Khải Hồng lại nhìn chiếc xe đang lóe sáng đèn, tâm trạng kỳ quái, ba người đều ở bên ngoài đứng được một lúc, mà người trong xe không hề có động tĩnh gì, Tô Khải Hồng trong lòng nghĩ, “Mặc kệ người kia là ai, thật đúng là không có lễ phép a.” Hắn lại nhìn con gái, hắn thật sợ con gái mình bị người có chút tiền dơ bẩn muốn đùa giỡn tình cảm, hoặc bị đàn ông đã có gia đình lừa gạt.

Tô Ninh nhìn ra vẻ mặt nghi ngờ của ba ba liền bắt đầu trở nên khẩn trương, cô biết ba ba trong lòng nghĩ cái gì, thế nhưng cô hiện tại không có thời gian cùng ba giải thích. Hơn nữa có Phương Đào ở chỗ này, cô nghĩ giải thích có lẽ một chút cũng không được. Tô Ninh khó xử, cô không thể mời thị trường đại nhân xuống xe giới thiệu với bọn hắn a. . . Ba ba cô rất quan tâm tin tức tình hình chính trị đương thời, nhân khẩu thành phố Giang Vịnh lại không có bao nhiêu, nếu như thật nhận ra thị trường cô muốn thể nào giải thích đây?

Giữa lúc Tô Ninh không biết làm sao mở miệng, xe bên kia có động tĩnh, Tô Ninh quay đầu thì thấy thị trường đại nhân đuổi chân thon dài bước ra xe, thoải mái hướng bên này đi tới.

Tô Ninh có chút kinh ngạc nhìn thị trường, mà đối phương cũng mười phần trấn định đi tới bên người cô hướng Tô Khải Hồng hơi khẽ gật đầu, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên:

“Chào ngài, ta là bạn Tô Ninh, hôm nay, đêm Giáng sinh muốn mang em ấy ra ngoài đi chơi một lúc, ngài sẽ không phiền chứ?” Tiêu Ý Hàn trong ý tứ tuy rằng là trung cầu ý kiến, nhưng giọng nói của nàng cũng nhân nhậ nghe không ra chút nào là “Trung cầu” ý tứ.

Tiêu Ý Hàn đứng trước mặt Tô Khải Hồng nhưng do đối lưng với đèn đường, cho nên Tô Khải Hồng cũng không thể mười phần xem rõ ràng tướng mạo của nàng, chỉ là cảm thấy nữ nhân trước mặt mang lại cảm giác áp bách mười phần, hắn lại nhìn Tô Ninh đứng ở một bên mỉm môi không nói lời nào, tâm trạng buồn bực: “con gái mình lúc nào thì quen biết một phụ nữ như vậy? Rất hiển nhiên nhìn ra nhà bọn họ không phải cùng một tầng lớp”.

Tiêu Ý Hàn mặc quần áo có chút mỏng manh, nàng đứng ở kia, tùy ý gió đêm thổi bay vạt áo khoác ngoài màu đen của mình. Tô Ninh nhìn nàng có chút uy nghiêm sừng mặt, lại nhìn biểu cảm ba ba nghiêm túc, tâm trạng có chút sốt ruột. Cô đưa tay túm cánh tay ba ba, nhẹ nhàng kêu lên: “Ba ba. . .”

Tiêu Ý Hàn thấy người đàn ông trước mắt có chút gầy yếu nhưng trên mặt cũng một bộ cương nghị biểu cảm, nét mặt của nàng dịu lại, hể môi lại nói: “Ngài yên tâm đi, Ninh Ninh giúp thẳng bé nhà ta làm qua gia sư, thể hiện rất xuất sắc. Hôm nay nghỉ lễ, vì cảm ơn ta chỉ là mang em ấy trở về ăn tiệc vui về một chút mà thôi. ”

Quả nhiên Tô Khải Hồng nghe câu này, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười, hắn cùng Tiêu Ý Hàn hàn huyên vài câu, lại dặn Tô Ninh đừng làm phiền đến người ta các loại, rồi lôi kéo Phương Đào này giờ vẫn ngây ngốc ở một bên lên lầu.

Thấy ba ba đi, Tô Ninh thả lỏng thở một hơi, cô thật đúng là không có chuẩn bị đến việc thị trường đại nhân cùng người trong nhà cô chạm mặt.

Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh cười, tiến lên kéo tay Tô Ninh, nói: “Đi thôi. . .” Liền lôi kéo nàng ngồi trên xe.

Trong xe trừ Tiêu Ý Hàn cùng Tô Ninh, còn có một nam tài xế ngoài 20 tuổi. Hai người ngồi ở ghế sau ai cũng không nói gì, bầu không khí trong xe cùng bên ngoài xe dị thường náo nhiệt, cảnh tượng so ra có chút nặng nề. Tô Ninh nhìn không được cử động thoát tay khỏi lòng bàn tay nắm chặt của thị trường, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, người này nhìn qua vẻ mặt nghiêm túc biểu cảm nhưng không biết sẽ làm gì mờ ám, Tô Ninh trong lòng nhỏ nhỏ căng thẳng, người này thực sự là trong ngoài không đồng nhất a..

Xe vẫn chạy đến trung tâm thành phố, đến đầu phố khu thương xá sầm uất mới dừng lại, nam tài xế dừng xe, lưu loát xuống mở cửa xe cho hai người, sau đó lễ độ cung kính nói: “Tiêu thị trưởng, ta ở nơi này chờ ngài.”

Tiêu Ý Hàn bước ra xe, nàng nắm thật chặt trên người áo khoác ngoài, khoát tay nói: “Không cần chờ, mở điện thoại là được, xong việc ta tìm người.” Nói xong liền trước một bước hướng đường dành riêng cho người đi bộ đi đến.

Tô Ninh sững sờ tại chỗ vài giây, cô nhìn tài xế xấu hổ cười cười, liền cũng chạy đuổi theo thị trưởng đại nhân.

Hai người vai kề vai dọc theo khu buôn bán đi dạo một lúc, Tiêu Ý Hàn vẫn không có nói chuyện nhiều, Tô Ninh cũng không biết thị trưởng đại nhân mang cô tới đây làm gì, cô nhìn mọi người xung quanh, sau liền nghiêng cơ thể chắn ở trước mặt thị trưởng đại nhân, có chút tức giận

hỏi: “Chị tại sao một chút đều không để ý tới người khác vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Hạnh Phúc Như Thế Đơn Giản

Tiêu Ý Hàn dừng bước lại biểu lộ cực kỳ nghiêm túc nhìn Tô Ninh, chớp mi nói: “Vừa rồi tôi nghe thấy em nói có người yêu thích, tôi suy nghĩ không biết người em yêu thích là ai a?” Nói dứt lời nàng liền nhìn thẳng Tô Ninh.

“A...” Tô Ninh hoàn toàn không nghĩ tới thị trưởng đại nhân đột nhiên hỏi ra vấn đề như vậy, khí thế cô thật vất vả nâng cao thoáng cái bị diệt xuống, trong ánh mắt cô có chút mất tự nhiên, không chắc chắn nói: “Chị đang ở đây nói cái gì đó? Em nghe không hiểu...” Nói xong mặt đỏ lên quay đầu liền đi trước.

Tiêu Ý Hàn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, nàng cười cười nhìn Tô Ninh đi phía trước, đề cao âm điệu lại nói: “Được rồi, tiết mục đêm giáng sinh đến đây là kết thúc, tôi đi trở về.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lời vừa nói ra khỏi miệng, Tô Ninh đi ở phía trước liền lập tức dừng bước đầu tiên là đưa lưng về phía nàng đứng do dự một hồi, sau cô xoay người có chút giật mình nhìn Tiêu Ý Hàn, đột nhiên như là hiểu được chuyện gì, cười ha hả đi trở về phía thị trưởng.

“Chị là theo em đi chơi đêm giáng sinh sao?” Tô Ninh đi đến bên người Tiêu Ý Hàn có chút không dám tin tưởng hỏi.

Tiêu Ý Hàn nhếch miệng, nói: “Nếu không em cảm thấy tôi mang em đi đâu?”

Tô Ninh nhếch môi nở nụ cười, cô chủ động tiến lên khoác tay thị trưởng đại nhân, không thể chờ đợi đi về phía khu vực náo nhiệt nhất.

Đêm giáng sinh đường dành riêng cho người đi bộ gần như tắc nghẽn người qua lại, đêm thật sự lạnh đến thấu xương, trên đường ngoại trừ mấy người trẻ đi dạo phố còn có rất nhiều người xuôi theo phố rao hàng Trùng Phục Sinh, vật phẩm trang sức, quả bình an. Tô Ninh vui vẻ kéo tay thị trưởng đại nhân nhìn ngó xung quanh mà Tiêu Ý Hàn đi theo bên cạnh thì thỉnh thoảng cau mày, “ngoài đường trời lạnh vậy, cô bé này lại về mặt tươi cười ngó hết cái này đến nhìn xem cái kia, lại một vật cũng không mua.”

Cuối cùng Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh đang đông lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, thật sự là đi dạo không nổi nữa, nàng nhìn thương xót trước mặt giữ chặt Tô Ninh nói ra: “Chúng ta đi trong đó dạo chơi a, trời lạnh quá rồi...”

Tô Ninh đang đi dạo vui vẻ, cô quay đầu nhìn về mặt không biểu tình của thị trưởng, lại nhìn nhìn thương xót trước mắt, lắc đầu nói: “Lúc này đừng đi trong đó, đồ quá mắc, bên ngoài không phải rất tốt sao.”

Tiêu Ý Hàn giương mắt trừng Tô Ninh, kéo tay của cô liền hướng thương xá đi đến, vừa đi vừa nói chuyện: “Trời lạnh như vậy đi ra ngoài em cũng không biết mặc thêm nhiều quần áo một chút, em có phải là ngốc hay không?”

Tô Ninh nhìn quần áo trên người mình, thề lưỡi, đây đã là bộ y phục ấm áp nhất của cô.

Hai người đi vào thương xá, Tiêu Ý Hàn mang theo Tô Ninh tiến vào thang máy lên tầng cao nhất, một điểm muốn đi dạo ý tứ đều không có. Hai người ra thang máy không đợi đi thật xa, Tô Ninh liền trông thấy có nhiều nhân viên đang đứng chào đón, trên mặt giữ nguyên nụ cười thẳng đến khi hai người đã đi tới. Trông thấy điệu bộ này, Tô Ninh rút tay ra khỏi tay thị trưởng, lại bị thị trưởng đại nhân kim lại động tác, cô có chút kỳ quái nhìn thoáng qua thị trưởng, trong lòng nghĩ: “Như vậy quang minh chính đại nắm tay cùng một chỗ có thể hay không không tốt?”

Vài nhân viên đi tới trước mặt hai người, đầu lĩnh là một người đàn ông trung niên ước chừng 40 tuổi, vẻ mặt tươi cười nhìn sơ cũng thấy hân hân là người có địa vị. Hắn bước một bước dài đứng ở bên trái hai người có chút cúi người chào Tiêu Ý Hàn nói: “Tiêu thị trưởng, ngài hôm nay muốn chọn đồ gì sao?”

Tô Ninh nhìn hết thấy trước mắt, cô yên lặng đứng ở cạnh thị trưởng đại nhân, đại nhân vật đi dạo thương xá còn được đón tiếp, Tô Ninh buồn bực

những người này khi nào thì biết rõ thị trường đại nhân đây ?

Tiêu Ý Hàn nhìn ông ta cũng nhẹ nhõm lắm, mặt không biểu tình lôi kéo Tô Ninh đi lên phía trước, vừa đi vừa cùng hắn nói:”chọn cho em gái của ta mấy bộ y phục , không phiền các người bận rộn.”

Hắn nghe nói nhìn Tô Ninh cười cười, cũng không nhiều lời dẫn hai người đi lên phía trước, mà lúc này Tiêu Ý Hàn chợt dừng bước nhìn người đàn ông kia, nói:”Vương quản lý, hôm nay không cần đi theo , các người đi mau lên, ta cùng em gái tùy tiện dạo chơi.”

Tiêu Ý Hàn nói dứt lời, đem tay Tô Ninh nắm chặt liền đi lên phía trước . Tô Ninh đi vài bước cô quay đầu lại nhìn nhìn mấy người đàn ông đứng phía sau, có chút xấu hổ nở nụ cười.

Tô Ninh cảm giác thị trường đại nhân đối với nơi này rất quen thuộc, đoán chừng là thường tới đây mua sắm, bởi vì nàng trên căn bản là không cần nhìn, hướng phía trước đi rõ ràng có mục đích.

Tiêu Ý Hàn ngừng lại, nàng ngẩng đầu nhìn mặt tiền cửa hàng sau liền không chút do dự nắm tay Tô Ninh đi vào.

Lúc này ra nghênh đón là một nữ nhân 30 tuổi, người cao, vóc dáng hơi có chút béo, mặc trên người quần áo thời trang vừa thân thiện lại vừa ý nhị.

Tiêu Ý Hàn đến khi trông thấy nữ nhân này, trên mặt của nàng mới nở nụ cười, không đợi nữ nhân kia mở miệng, nàng liền lôi kéo Tô Ninh về trước, đối với nữ nhân nói:”Tur Tur, mau giúp ta chọn cho em gái vài món quần áo phù hợp, giúp nàng mặc thật đẹp.”

Tô Ninh sững sờ, chọn quần áo cho mình? Cô quay đầu nghi hoặc nhìn thị trường đại nhân, đối phương cho cô ánh mắt an tâm, nói:”Đi thôi, Tur Tur chính là nhà thiết kế nổi tiếng, làm cho nàng giúp em phối hợp trang phục thật đẹp.”

Tô Ninh vừa định mở miệng nói chuyện, nữ nhân tên Tur Tur mỉm cười kéo tay của cô, nhìn kỹ một chút, sau nhìn Tiêu Ý Hàn nói:”Không có vấn đề, giao cho ta a, một hồi chắc chắn trả lại cho người một người so với người khí chất còn mạnh hơn nhiều “Tiểu ngự tử” a...” Sau liền lôi kéo Tô Ninh đi vào bên trong.

Thị trường đại nhân không cùng vào, Tô Ninh bị động trả lời các loại vấn đề của nữ nhân kia, cô thỉnh thoảng dùng mắt nhìn xem thị trường đại nhân đang ở đâu, vẫn như trước là không phát hiện bóng người kia.

“Không cần nhìn , nàng nhất định cũng là đi thử quần áo, có lẽ một hồi sẽ tới.” Tur Tur trông thấy Tô Ninh có chút bất an, nàng tiếp nhận quần áo nhân viên đưa tới, nói dứt lời đưa cho Tô Ninh, ý bảo cô đi thử qua.

Tô Ninh cảm giác rất bất đắc dĩ, thị trường đại nhân trực tiếp đem cô giao cho nữ nhân này, sau liền không còn bóng dáng, cô hiện tại muốn cự tuyệt những quần áo này cũng không thể. Nữ nhân kia không hiểu tình hình, cô cũng thật sự không cùng người xa lạ này giải thích thêm cái gì.

Nửa tiếng sau Tô Ninh đã thử không dưới năm bộ quần áo, lúc này cô đang mặc trang phục cô chưa từng mặc qua giống như vậy bao giờ, đứng ở trước gương, cô cho tới bây giờ không nghĩ tới, chính mình thay đổi quần áo lại có cảm giác biến hoá lớn như thế.

“Ừ, quả là không sai.” Đang lúc Tô Ninh ngẩng người, thị trường đại nhân không biết khi nào thì đứng ở phía sau của cô, một bên gật đầu một bên tán thưởng nói.

“Cô bé này đáng người thật sự là được ưu đãi a, mặc cái gì cũng rất dễ tôn dáng người.” Tur Tur đứng cạnh Tiêu Ý Hàn, cùng nhìn qua Tô Ninh trong gương nói.

Tô Ninh thấy hai người đều vui vẻ nhìn mình chằm chằm, cô bắt đầu cảm thấy mất tự nhiên, đi nhanh đến bên người thị trường đại nhân, nhẹ nhàng giật thoắt cánh tay của nàng nhỏ giọng nói:”Đừng mua, mình đi thôi.”

Tiêu Ý Hàn đối Tô Ninh cười cười, sau nhìn Tur Tur nói ra:”Nàng còn đang đại học, người xem rồi tuyển vài món quần áo thích hợp với nàng rồi cho bọc lại.” Sau đó chỉ vào bộ y phục đang mặc trên người manocanh bày ở chính giữa shop nói:”Đem mẫu này cho ta xem qua.” Rồi sau đó nàng như nhớ tới cái gì nhìn nhìn Tô Ninh, bồi thêm một câu :”Đem ra hai cái a, sẽ tìm một cái nàng có thể mặc .”

Tiêu Ý Hàn vừa ý là một cái áo lông dài màu trắng, kiểu dáng vô cùng đơn giản, mặc ở trên người manocanh nàng cảm giác rất hợp mắt, nàng nhìn Tô Ninh bên người lúc này cả khí chất đều không giống với lúc trước, trong lòng nghĩ hai người mua cùng kiểu quần áo cũng là không có gì sai.

Tur Tur đi rồi, trước gương chỉ còn lại Tô Ninh cùng thị trường đại nhân hai người, Tô Ninh nhìn chung quanh một chút thấy không có người chú ý, liền đi tới trước mặt thị trường nhỏ giọng nói ra:”Chúng ta đi thôi, em không nhờ chị mua quần áo cho em, quần áo trong này đều rất đắt.”vừa nói cô còn nhún nhún vai.

Tiêu Ý Hàn bởi vì muốn cùng Tô Ninh mua áo lông đôi, giờ phút này tâm tình đặc biệt vui vẻ, nàng nhìn Tô Ninh ý vị thâm trường nở nụ cười, nói:”Ninh Ninh, em nhìn xem chính mình trong gương , em không phát hiện em so với trước có nhiều hấp dẫn hơn hay sao?”

Tô Ninh đỏ mặt cúi đầu xuống không nói gì, cô biết rõ hiện tại cô nói cái gì cũng không được, những quần áo này thị trường nhất định là sẽ mua cho cô. Vốn cho tới nay khi hai người cùng nhau cũng đều là thị trường đại nhân ra quyết định, cái gì cũng đều là nàng an bài, Tô Ninh nửa điểm lựa chọn phản kháng quyền lợi đều không có.

Cuối cùng Tiêu Ý Hàn xem nhẹ vẻ mặt bối rối của Tô Ninh, nàng mua quần áo Tur Tur đề cử cho Tô Ninh cùng cái áo lông trắng mà nàng chọn. Khi

nàng trong tay cầm lấy hai kiện áo lông, trong đầu tưởng tượng đến cảnh hai người cùng mặc trang phục tình nhân .. Tiêu Ý Hàn trong lúc đó có loại cảm giác hạnh phúc vô cùng, nàng chưa bao giờ biết rõ thì ra hạnh phúc sẽ đến đơn giản như thế.

Quần áo được nhân viên thương xá đưa đến trên xe Tiêu Ý Hàn, còn hai kiện áo lông vừa mua, vì ra ngoài trời lạnh nên rất nhanh đã được dùng đến. Nàng cũng không có ý định xuống lầu, mà là mang theo Tô Ninh đi vào một cái thang máy khác. Tô Ninh yên lặng đi cạnh thị trưởng, cảm thấy khó hiểu “Cái này không phải đã là tầng cao nhất sao? Như thế nào còn có thể đi lên tiếp a..”

Tô Ninh theo thị trưởng đi ra thang máy, khi cô nhìn thấy khung cảnh trước mắt gần như là ngây người, không gian to như vậy được thiết kế thành một quán bar, chính giữa là sân khấu hình tròn, bốn phía một vòng ghế dài, mà bốn vách tường của gian phòng đều là thủy tinh chế thành cửa sổ thật to sát đất, Tô Ninh ngẩng đầu lên, nàng phát hiện ngay cả trần nhà cũng đều là thủy tinh bao phủ .

Nhìn về mặt Tô Ninh giật mình, Tiêu Ý Hàn cười haha, nàng biết Tô Ninh nhất định sẽ có như vậy biểu lộ. Nàng lôi kéo tay Tô Ninh đi đến cửa sổ sát đất trước, chỉ chỉ ngoài cửa sổ nhìn Tô Ninh hỏi: “Như thế nào? Cảnh thành phố Giang Vịnh buổi đêm có phải hay không là rất đẹp a...”

Tô Ninh sững sờ gật đầu.

“Nơi này là tôi

cùng một người bạn đầu tư, bình thường sẽ không mở cho người ngoài, chỉ có rất ít người biết đến sự hiện hữu của nó.” Tiêu Ý Hàn một bên treo lên áo khoác một bên cùng Tô Ninh đang một bộ khiếp sợ biểu lộ giải thích. Sau nàng lại đến bên người Tô Ninh, ngồi xuống ghế salon nói: “Đêm nay giáng sinh, một lát nữa nhất định sẽ có pháo hoa xem, bên ngoài quá lạnh , chúng ta ở chỗ này vừa uống rượu vừa thưởng thức cảnh đẹp a...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Kết Giao

Tô Ninh quay qua, cô nhìn thị trưởng khẽ gật đầu, giờ phút này lòng của cô trở nên nhẹ nhàng, cảm giác mình như được bao vây bởi vô số bọt khí mang tên ‘hạnh phúc’, toàn thân tràn đầy tất cả đều là hạnh phúc cảm. Cô không nghĩ tới, tại một đêm rét lạnh như thế này, người có gia đình có sự nghiệp như thị trưởng đại nhân lại chạy tới cùng cô trải qua đêm giáng sinh.

Nghĩ đi nghĩ lại Tô Ninh đột nhiên cảm giác mắt mình bắt đầu nóng lên, tiếp theo nước mắt không tự giác trượt nhẹ ra hốc mắt, cô không rõ là vì kích động hay là nguyên nhân gì khác, chỉ là lúc này đặc biệt có loại cảm giác muốn khóc.

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh đột nhiên im lặng khóc, nàng có chút trở tay không kịp, vội đứng dậy đi đến bên Tô Ninh, đau lòng đem hai tay nâng lên mặt Tô Ninh, cau mày nhẹ giọng nói: “Em làm sao vậy? Không thích ở đây hay sao? Vậy chúng ta đi..”

Tô Ninh cúi đầu xuống, ra sức lắc đầu, sau cô ngẩng đầu nhìn thị trưởng đại nhân nói: “Em yêu thích nơi này, em chỉ là cảm giác quá hạnh phúc ...”

Nhìn Tô Ninh, trên mặt đầy nước mắt, ôn nhu yếu ớt bộ dạng, Tiêu Ý Hàn đột nhiên cảm thấy rất đau lòng, nàng tiến lên một bước ôm Tô Ninh, đem cô kéo vào trong ngực của mình. Cả gian phòng cứ như vậy yên tĩnh trở lại, hai người ôm nhau tại phía trước cửa sổ thật lâu không muốn tách ra, hình như thiên ngôn vạn ngữ đều không cần nói ra miệng, tại thời khắc này liên tâm linh tương thông .

Thẳng đến ngoài cửa sổ truyền đến tiếng pháo hoa, Tô Ninh mới quay đầu ra, xuyên thấu qua cửa sổ thật to, nhìn cho đã mắt tất cả đều là pháo hoa xinh đẹp chói mắt sáng lạn, Tô Ninh khẽ nhếch miệng nhìn về phía ngoài cửa sổ, cô chưa từng ở độ cao như vậy xem pháo hoa, nhin không được lên tiếng khen: “Đẹp quá...”

Tiêu Ý Hàn nhìn cô gái trong ngực dễ dàng như vậy thỏa mãn, khoé miệng nàng dần ra nụ cười, sau liền buông tay Tô Ninh, lui về phía sau vài bước một lần nữa ngồi ở trên ghế salon.

Ngoài cửa sổ các kiểu dáng pháo hoa cứ thay phiên bùng tỏa trên bầu trời, Tiêu Ý Hàn nắm tay Tô Ninh, trong lòng bàn tay cảm giác ấm áp , lúc này nụ cười trên mặt Tô Ninh là vui vẻ như vậy, khắc ở trong mắt của nàng, tràn đầy tất cả đều là nhu tình.

“Ninh Ninh, em có theo tôi cùng một chỗ ?” Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh vẫn đang nhìn về phía ngoài cửa sổ , nhẹ nhàng nói ra.

Tô Ninh quay đầu nhìn vào mặt thị trưởng, có chút hoài nghi hỏi: “Cái gì?”

Tiêu Ý Hàn nhích sát gần người Tô Ninh một chút, nàng lấy tay bắt vai Tô Ninh làm cho nàng đối mặt chính mình, vô cùng nghiêm túc nói: “Chúng ta cùng một chỗ, em cùng tôi kết giao a...” (nói thẳng ra theo ngôn ngữ bình thường là mình yêu nhau đi !)

Nghe xong lời này Tô Ninh mặt đỏ lên, cô lập tức cúi đầu thấp xuống dưới, qua một hồi lâu mới dùng sức gật đầu, xem như chính thức đáp ứng thị trưởng đại nhân truy cầu.

Ngoài cửa sổ pháo hoa đang nổi bật, Tiêu Ý Hàn vui vẻ nở nụ cười, nàng nâng lên cằm Tô Ninh, nhân lúc Tô Ninh còn chưa kịp phản ứng, nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên môi của cô.

Đêm nay xem xong pháo hoa, Tiêu Ý Hàn dẫn Tô Ninh đi xem phim, đêm đầu tiên hai người chính thức kết giao, chơi đến thật khuya mới trở lại căn hộ riêng của Tiêu Ý Hàn, rửa mặt xong, Tiêu Ý Hàn liền ôm lấy Tô Ninh ngủ thật ngon.

Ngày hôm sau Tô Ninh theo trong mộng đẹp tỉnh lại, trời bên ngoài còn chưa sáng, cô hơi chút ngẩng đầu liền dưới ánh đèn ngủ trông thấy thị trường đại nhân đang chăm chú nhìn mình, Tô Ninh nhanh đỏ mặt cúi đầu vào ngực thị trường.

“Ninh Ninh, làm sao em dễ dàng thẹn thùng như vậy ha?” Tiêu Ý Hàn lấy tay vuốt tóc Tô Ninh, nhẹ giọng nói. Lúc nàng tỉnh lại, điều đầu tiên mắt nhìn thấy chính là Tô Ninh hương vị ngọt ngào đang ngủ trong lòng ngực của mình, nhìn người con gái mình yêu yên tĩnh ngủ ở bên cạnh mình, cảm giác này thật sự rất hạnh phúc, khiến cho Tiêu Ý Hàn cũng nhịn không được, nắm một hồi ngắm nhìn.

“Chỉ khi dễ người...” Tô Ninh nằm trong ngực thị trường buồn bực hỏi đáp, trong lòng thầm nghĩ “Nào có ai sáng sớm vừa dậy liền nhìn chăm chăm vào người khác a, như vậy ai có thể không thẹn thùng?”

“Tốt lắm, dậy nhanh lên một chút, em hôm nay không phải sẽ rất bận rộn sao?” Tiêu Ý Hàn giật giật cánh tay có chút tê cứng, cúi người hôn lên trán Tô Ninh nói ra.

Tô Ninh ngẩng lên, cô nhẹ gật đầu: “Hôm nay lễ Giáng Sinh, trường học của tụi em có hoạt động, mà em là người chủ trì.” Cô ngẩng đầu nhìn thị trường đại nhân hỏi: “Buổi tối bắt đầu, chị có thời gian tới không?”

Tiêu Ý Hàn nâng cằm nghĩ nghĩ một lát nói: “Buổi tối tôi đi đón Lục Thần, hôm nay phải đi đến nhà nội của thằng bé dùng cơm, tôi muộn một chút sẽ qua, chờ em xong sẽ trực tiếp đưa em trở về.”

Tô Ninh dùng sức nhẹ gật đầu nói: “hôm nay chị sẽ trở lại đây chứ? Còn Iran ba ba...” Tô Ninh là muốn hỏi một chút Iran ba ba đã đi chưa? Chính là cô lại cảm thấy hiện tại hỏi vấn đề này có chút không thích hợp.

“Trở lại, hẳn chưa đi, buổi tối cũng sẽ đi cùng đến nhà ông bà nội Iran.” Tiêu Ý Hàn ngồi dậy, quay đầu nhìn Tô Ninh lại nói: “Tôi sẽ xử lý tốt chuyện của mình, em cũng đừng ngại cảm.” Sau nàng cười một tiếng, liền bắt đầu rời giường mặc quần áo.

*****

Hội trường đại học của Tô Ninh lúc này vô cùng huyền ảo, tất cả thầy trò đều lục tục tiến vào trường, còn có một ít người ngoài trường cũng đến tham gia náo nhiệt, cả một hội trường thật to đều ngồi kín người.

Tô Ninh mặc một bộ đầm dạ hội, bên ngoài khoác áo lông trắng tối hôm qua thị trường đại nhân mua cho, cầm bản thảo trong tay ngồi ở phòng hóa trang, một bên để bạn học giúp đỡ hoá trang một bên rất nhanh học thuộc lời kịch bản.

“Học tỷ...” một giọng nữ sinh vang lên, Tô Ninh quay đầu lại liền trông thấy Tiểu Nam trong ngực ôm một bó hoa hồng thật to, vội vàng đẩy cửa đi vào phòng hóa trang.

“Tiểu Nam làm sao em đến trễ như vậy?”

“Học tỷ, em tìm được chị rồi, đây, hoa của chị.” Tiểu Nam cũng không quan tâm trong tay Tô Ninh có đang cầm cái gì hay không, vừa nói nàng liền đem bó hoa nhét vào tay Tô Ninh.

Tô Ninh nghi hoặc: “Hoa của chị?” Cô không nghĩ ra được ai tặng hoa cho mình.

“Lúc em đang bị muộn, vừa chạy đến cửa, bảo vệ đưa cho em, nói là một người đàn ông ngồi xe BMW nhờ đưa cho chị.” Tiểu Nam ngồi xuống cạnh Tô Ninh, vừa nói vừa dùng mắt đánh giá phản ứng của Tô Ninh, nói tiếp: “Học tỷ, khi nào thì chị có bạn trai, lại còn là một người giàu có a?...”

Tô Ninh bất đắc dĩ nhìn Tiểu Nam, cô nhìn bó hoa trong tay một chút ý kiến đều không có, chẳng qua nếu như nói là lái xe đưa tới, trong lòng Tô Ninh cũng chỉ có một đáp án, hoa này hơn phân nửa là thị trường đại nhân làm cho người ta đem tới, thị trường cũng biết lãng mạn tặng hoa cho cô, nghĩ tới đây Tô Ninh không tự giác lại nở nụ cười.

*****

Hơn bốn giờ chiều, trời bắt đầu có tuyết rơi, Tiêu Ý Hàn theo văn phòng đi ra, xuống lầu lên xe vội vàng hướng nhà trẻ Iran. Trên đường đi nàng nhíu chặt lông mày, đêm nay một nhà ba người sẽ đi nhà nội Iran ăn cơm tối, sau đó nàng còn muốn đến trường đón Tô Ninh, Tiêu Ý Hàn trong lòng nghĩ thời gian quả thật có chút gấp gáp...

Tiêu Ý Hàn nhanh đi xuống xe, rất xa đã nhìn thấy Iran nắm tay ba ba đang đứng tại ven đường chờ nàng, nàng đi lên phía trước nắm bàn tay nhỏ bé của Iran, nhìn Lục Hạo Vũ nói: “Nếu biết người tới tiếp con, ta sẽ không chạy nhanh tới đây, như thế nào cũng không gọi điện thoại cho ta?”

“Mẹ, là con không để cho ba ba gọi điện thoại, con nghĩ làm cho ba mẹ cùng đi đón con.” Không đợi Lục Hạo Vũ nói, Iran liền về mặt khò đại cười, ngẩng lên đối Tiêu Ý Hàn nói ra.

Tiêu Ý Hàn cười nhạt một tiếng, nàng đưa tay sờ đầu Iran rồi nắm tay con trai hướng phía xe đi tới.

“Ngươi tới hôm qua đi đâu? Không trở về nhà cũng không gọi điện thoại nói một chút.” Lục Hạo Vũ thấy Tiêu Ý Hàn cũng không nhìn đến mình, hẳn chú ý hỏi.

Tiêu Ý Hàn mở cửa, bế Iran lên xe, còn mình ngồi vào tay lái phụ, thẳng đến khi xe lái ra vùng ngoại thành, nàng mới nhìn Lục Hạo Vũ qua kính xe, nhàn nhạt nói: “Có chút chuyện chậm trễ nên ngủ ở khách sạn.” Sau khi nói xong liền nhắm mắt lại tựa vào trên ghế dựa.

“Mẹ, tới hôm qua ba ba nói một mình chờ mẹ, Iran đi ngủ trước.” Ngồi ở ghế sau Iran vươn đầu ngả vào vai Tiêu Ý Hàn chăm chú nói.

Tiêu Ý Hàn mở to mắt đối Iran cười cười, cũng không nói gì...

Lục gia là thương gia nổi danh trong nước, biệt thự Lục gia xây tại vùng ngoại thành Giang Vịnh, xe lái vào cổng lớn lại chạy một hồi mới dừng trước một biệt thự rất có phong cách châu Âu. Ba người lục tục xuống xe, Tiêu Ý Hàn theo sau Iran đang sõi nổi chạy vào trong nhà, về mặt đang nghiêm túc cũng đôi lại cười nhạt.

Nhà giàu ăn cơm cũng chú ý phô trương, trên bàn cơm thật dài bày đầy thức ăn. Trên bàn tiệc ngoại trừ người nhà Tiêu Ý Hàn, còn có vài vị thương gia nổi danh, Tiêu Ý Hàn ngồi chậm rãi ăn cơm, trong nội tâm tính toán một hồi tìm cái cớ để không phải ở lại.

“Hạo Vũ thừa dịp lần này trở về đem nghiệp vụ bên kia chuyển về đây đi, hai người các người cuộc sống luôn ở hai nơi khác nhau cũng không phải việc tốt.” Lên tiếng chính là ông nội Iran, lão gia từ lúc nói chuyện luôn mỉm cười, lúc này hẳn có chút yêu thương nhìn con trai mình nói ra.

Tiêu Ý Hàn đang cúi đầu đang ăn cơm, nghe xong lời này, nàng không tự giác nhíu mày, thực sự không nhúc nhích thanh sắc.

“Ừ, mấy ngày nữa ta trở về thông báo một chút.” Lục Hạo Vũ nghiêng đầu xem biểu lộ của Tiêu Ý Hàn rồi mở miệng trả lời.

Lão gia từ nhẹ gật đầu, liền bùng ly rượu lên cùng bằng hữu uống rượu.

Bữa tối sau khi kết thúc cả đám người ngồi ở trong phòng khách uống trà nói chuyện phiếm, Tiêu Ý Hàn thỉnh thoảng nhìn đồng hồ trên cổ tay, mới đây đã muốn 7 giờ rưỡi, trong lòng nàng nghĩ nếu bây giờ không đi sợ sẽ không kịp xem tiết mục của Tô Ninh.

Đang lúc Tiêu Ý Hàn đứng dậy nghĩ tìm cách cáo biệt, điện thoại trong túi xách nàng vang lên, Tiêu Ý Hàn trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cái này điện thoại tới thật sự là kịp thời, bất kể là ai nàng cũng sẽ viện cớ. Điện thoại là Cristina gọi tới, Tiêu Ý Hàn cùng mấy người trong phòng chào hỏi, liền đi ra ngoài nghe điện thoại...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lễ Giáng Sinh

Điện thoại là Cristina gọi tới, nàng đang tại quán bar của Viên Hiểu Dật uống rượu, nói là lâu rồi mọi người không có tụ cùng một chỗ, hỏi Tiêu Ý Hàn có thời gian hay không chạy đến uống một chén.

Tiêu Ý Hàn dĩ nhiên là không có khả năng qua đó, nàng đứng ở hành lang cùng Cristina nói vài câu liền cúp điện thoại. Sau về mặt nghiêm túc đi trở lại phòng khách, thẳng đến trên ghế salon lấy túi xách.

Tiêu Ý Hàn một bên cầm lấy túi của mình, một bên hướng về phía lão gia từ đang theo các bằng hữu nói chuyện nói ra: “Cha, công tác có một ít chuyện, ta phải lập tức trở về xử lý một chút.”

“Mau đi đi, công tác của ngươi quan trọng hơn.” Iran gia gia quay đầu rất là chăm chú nói.

Tiêu Ý Hàn nhẹ gật đầu, nàng nhìn mấy người đàn ông ngồi đối diện có chút áy náy cười, mang theo túi xách hướng lên lầu, đến phòng Iran, nàng muốn nhìn con trai một chút, sau đó sẽ đi đến trường học Tô Ninh.

“Ý Hàn, ngươi đi đâu?” Tiêu Ý Hàn vừa chậm rãi đi, sau lưng liền truyền đến thanh âm Lục Hạo Vũ.

Nàng xoay người nhìn Lục Hạo Vũ, không ngừng bước nói: “Công tác có một ít chuyện, ta muốn trở lại văn phòng, đêm nay ngươi và Iran cùng ở lại nhà ba mẹ đi.”

Lục Hạo Vũ đuổi theo Tiêu Ý Hàn đi đồng bộ với nàng, giọng điệu có chút mềm nhẹ nói: “Đã trễ thế, ngươi đi một mình không an toàn, ta đưa ngươi trở về.”

“Không cần, ta đã gọi tiểu Lý tới đón.” Tiêu Ý Hàn đẩy cửa ra, đi vào Phòng Iran.

“Iran cùng bà nội vừa đi khỏi. Ý Hàn, ta nghĩ chúng ta hẳn là nên tìm thời gian nói chuyện?” Lục Hạo Vũ đứng ở trước cửa nhẹ cau mày nói ra.

Tiểu Ý Hàn dừng bước lại chần chờ một chút, nàng xoay người đối mặt Lục Hạo Vũ nói: “Ta hiện tại thời gian rất gấp, lập tức phải đi ra ngoài, người là làm sao vậy?” Nàng nhìn lại Lục Hạo Vũ, mắt nhìn chăm chăm vào dáng vẻ thành thật của người đàn ông trước mắt, sau khi thở dài, nói: “Có chuyện gì đợi về nhà rồi nói sau.” Nói dứt lời nàng ra khỏi phòng hướng xuống lầu.

“Ta chỉ là muốn thương lượng với người về việc ta chuyển về nước, nếu vậy ngày mai về nhà bàn lại.” Lục Hạo Vũ nghiêng người tựa tại cạnh cửa, hướng về phía Tiểu Ý Hàn bóng lưng không nhẹ không nặng nói.

...

Trước cổng lớn của biệt thự Lục gia, xe chuyên dụng của Tiểu Ý Hàn đã lóe đèn dừng ở đó, Tiểu Ý Hàn mắt nhìn đồng hồ bước nhanh đi tới. Tiểu Lý thấy Tiểu thị trưởng đi ra, vội vàng mở cửa xe, cho thị trưởng ngồi vào, sau đó chính mình chạy đến ghé lái ngồi.

“Trước đưa ta về nhà, sau đó người có thể về nhà.” Tiểu Ý Hàn đối tiểu Lý phân phó một tiếng rồi tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt lại.

Nàng trước tiên về nhà thay đổi quần áo, sau chính mình tự lái xe tiến đến trường học Tô Ninh.

Xe chạy tới phụ cận trường học, Tiểu Ý Hàn giảm xuống tốc độ xe, nàng tìm một chỗ đậu xe ven đường, rồi đi bộ đến trường học, lúc này trong trường dị thường yên tĩnh, ngẫu nhiên có thể trông thấy vài đồng học dọc theo đường, cây hai bên đường có giăng đèn màu trang trí rất đẹp. Tiểu Ý Hàn mang giày cao gót giẫm trên một tầng tuyết mỏng đi đến hội trường, gần tới thì trong đó ồn ào náo động thanh âm mới dần dần truyền ra.

Tiểu Ý Hàn đẩy cửa đi vào, theo từ cao đến thấp từng dãy chỗ ngồi, phía trước là một sân khấu thật to, lúc này ánh đèn ôn nhu đánh vào trên mặt, đã nhìn thấy chính giữa sân khấu một nam một nữ tay cầm microphone. Tiểu Ý Hàn nghiêng người đi đến một góc tương đối kín đứng lại, tâm tình vừa mới có chút vội vàng xao động về sau trở nên an tĩnh rất nhiều, nàng nhìn thấy trên sân khấu nữ sinh mặc một bộ lễ phục dạ hội màu trắng, trên mặt dần dần lộ ra nụ cười.

Trên sân khấu, đêm diễn đã chuẩn bị kết thúc, Tô Ninh cùng Kim Hâm – bạn diễn của cô đang phối hợp nói lời kết thúc. Buổi tối này cô là chủ trì, cô mang giày cao gót lâu như vậy chân cơ hồ đứng không vững, hơn nữa cô cũng có chút không yên lòng, luôn thỉnh thoảng nhìn về phía dưới sân khấu, muốn tìm hình dáng của thị trưởng.

Theo âm nhạc không ngừng lên cao, đêm diễn Giáng Sinh của trường tới nay hạ màn, trong hội trường đèn toàn bộ phát sáng lên, trên đài dưới đài không khí sôi trào. Tô Ninh thu hồi khuôn mặt cứng ngắc tươi cười bước nhanh về hướng phòng hóa trang thay quần áo, trong nội tâm cô có chút sốt ruột, tổng cảm giác thị trưởng đại nhân nhất định đã đến đây, chỉ là nhiều người ở đây nàng không tiện đi tìm mình mà thôi. Tô Ninh một bên thay quần áo một bên trong lòng nghĩ: “Yêu là cần trả giá, thân phận thị trưởng đại nhân quá mức đặc thù, điểm này cô cũng biết, cho nên mặc dù tình yêu này ngay từ đầu đã xác định không thấy tương lai, cô cũng sẽ khẳng định một lòng cùng theo thị trưởng đi lên phía trước.”

Tô Ninh đổi xong y phục mặc lên áo lông, theo thói quen đưa đi động cầm trong tay, cô nhìn trên màn hình hiển thị tin nhắn thị trưởng đại nhân gửi tới, trên mặt một lần nữa lộ ra nụ cười, cô chỉ biết người như thị trưởng đã nói ra tuyệt đối sẽ không thất hứa.

“Tô Ninh, cùng nhau đi ăn bữa khuya đi.” Đang lúc Tô Ninh cúi đầu xem tin nhắn, phía trước truyền đến một giọng nam dễ nghe.

“Huh?” Tô Ninh nâng đầu theo trên điện thoại di động nhìn lên, liền trông thấy bạn diễn của mình – Kim Hâm, vẻ mặt rạng rỡ cười nhìn mình. Cô mỉm cười khoát khoát tay, nói: “Không có gì được a, ta đã có hẹn...” Nói xong liền cầm lấy túi trên bàn, hướng về phía các bạn trong phòng hóa trang phát tay chào, nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra ngoài.

“Tiểu Kim bạn học, người không cần phải nhớ thương học tỷ của chúng ta, Tô học tỷ là danh hoa đã có chủ a.” Tiểu Nam ngồi ở trong góc, nhìn Kim Hâm đang có chút sững sờ, nhìn không được mở miệng nói ra, sau nàng giương cằm chỉ chỉ bó hồng thật to bị Tô Ninh đặt ở trên mặt bàn.

“Tô Ninh có bạn trai rồi?” Nam sinh nghe xong Tiểu Nam nói, hẳn có chút không tin quay đầu hỏi, sau hắn cúi đầu xuống có chút tự nhủ: “Không thể a, hợp tác lâu như vậy ta làm sao có thể một chút cũng không có phát hiện...” Nói chuyện hắn còn không ngừng lắc đầu.

Dịch Dương cùng Tôn Hồng Na đẩy ra cửa phòng hóa trang, vừa vặn nghe thấy lời Kim Hâm nói, hai người nhìn nhau trước sau đi vào.

“Kim Hâm người vừa nói cái gì? Cái gì Tô Ninh bạn trai?” Dịch Dương đi đến trước mặt Kim Hâm tùy ý tựa ở trên mặt bàn hỏi hắn.

“Ta có biết đâu? Người hỏi nàng đi.” Kim Hâm ngẩng đầu liếc nhìn Dịch Dương, vẻ mặt uể oải nhìn sang Tiểu Nam.

Dịch Dương nhìn Kim Hâm khinh bỉ lập tức chuyển đầu sang Tiểu Nam, trên mặt lộ ra một chút cười đắc ý.

Tiểu Nam thấy trong phòng toàn bộ đều đồng loạt nhìn mình, nàng bắt đắc dĩ nhún vai, đứng dậy cầm lấy bó hoa trên bàn đưa cho Dịch Dương nói: “Em cũng không rõ ràng lắm, đây là hoa tặng cho học tỷ, chị giúp đỡ đem về a.”

“Ninh Ninh đâu?” Lúc này Tôn Hồng Na mới lên tiếng.

“Nàng nói có hẹn, kết thúc xong liền đi, ta vốn đang tính mời nàng ăn cơm.” Kim Hâm cũng nhìn nhìn bó hoa trong tay Dịch Dương mỉm cười nói ra.

“Đi rồi?” Tôn Hồng Na có chút không tin cao giọng hỏi, sau nàng nhìn đồng hồ trong lòng nghĩ :”Nha đầu kia là cùng ai hẹn hò đây? Gấp gấp như vậy? Buổi diễn đêm nay mới chấm dứt chưa đến mười phút...”

*****

Tô Ninh rất nhanh liền tới chỗ đậu xe lần trước của thị trường, từ xa cô đã nhìn thấy một chiếc xe lóe sáng đèn.

Tô Ninh bước nhanh đến gần, cô cúi đầu nhìn thoáng qua người trong xe, liền mở cửa bên kia ngồi vào vị trí ghế phụ.

“Tâm tình tốt như vậy sao?” Thị trường đóng cửa sổ xe mở điều hoà, một bên đem xe khởi động, một bên hỏi Tô Ninh đang cười ngây ngô.

“Chị nhìn gì a? Chúng ta đi thôi.” Tô Ninh nhìn thị trường đại nhân ngọt ngào cười hỏi.

Tiêu Ý Hàn nhẹ gật đầu, nàng quay đầu nhìn thoáng qua cô bé đáng yêu này, khẽ nhếch khóe miệng đem xe chạy đi.

“Chúng ta đây là đi đâu? Lễ Giáng Sinh chị không cần ở cùng người nhà sao? Iran đâu?” Tô Ninh thấy hướng xe thị trường chạy đi không phải là trở lại căn hộ cô đã từng ở qua, cũng không giống là đưa cô trở lại nhà mình, cô nhìn không được lên tiếng hỏi.

“Đêm nay tâm tình tốt đẹp, tùy ý đi dạo, chúng ta cũng nên cảm thụ không khí của lễ Giáng Sinh a...” Tiêu Ý Hàn lái nhanh, đêm có tuyết rơi, giờ phút này Giang Vịnh bị phủ thêm một tầng tuyết trắng, tại ven đường thỉnh thoảng xuất hiện các cây noel trang trí đặc biệt xinh đẹp.

Nghe xong Tiêu Ý Hàn lời nói, Tô Ninh nhếch miệng trong lòng nghĩ :”Đây rõ ràng là cười ngửa xem hoa , nào có ai ngồi ở trong xe cảm thụ không khí ngày lễ đâu...”

“Buổi tối có đi nhà nội Iran, Iran ba ba rất ít khi trở về, cho nên tôi tới đây có chút muộn.” Tiêu Ý Hàn nhìn thẳng phía trước chăm chú lái xe, bình thản nói.

“A.” Đột nhiên nghe được thị trường đại nhân giải thích, Tô Ninh cảm giác không biết như thế nào nói tiếp. Cô cũng không phải muốn hỏi chuyện nhà thị trường, cô chỉ là cảm thấy ngày lễ như này làm sao thị trường lại có thời gian cùng mình?

“Ninh Ninh.” Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng kêu, Tô Ninh nghiêng đầu nhìn một bên mặt của thị trường, ‘Ủ?’ một tiếng. Đã nhìn thấy môi thị trường hé mở nói: ‘tôi không nghĩ đối với em giấu diếm cái gì, tôi đã quyết định muốn với em cùng một chỗ thì nhất định sẽ giải quyết hết vấn đề của mình.’ Nói đến đây Tiêu Ý Hàn mới quay đầu nhìn Tô Ninh, lại nói: ‘Em không cần nghĩ nhiều, tôi biết rõ tình trạng hiện tại là không công bằng với em, tôi sẽ mau chóng xử lý tốt.’”

“Em không có, em không có suy nghĩ gì...” Nghe xong lời nói đột ngột của thị trường, Tô Ninh vội vàng nói ra. Sau cô bĩu môi, nghĩ nghĩ một chút cuối cùng cũng không đem lời suy nghĩ nói ra miệng. Bởi vì cô biết rõ, trong chuyện tình yêu , cô cùng thị trường, hai người ai cũng không có miễn cưỡng ai, hết thấy đều là như vậy tự nhiên xảy ra. Tuy tình cảnh bây giờ thật sự rất khó xử, đối với Iran cùng Iran ba ba cô cũng cảm giác có chút bất an, chính là cô tin tưởng thị trường đại nhân, cũng tin tưởng phần tình yêu này của cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Gia Sự

Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh không nói gì nữa, xe cũng nhanh chóng chạy trên đường, hai người đều an tĩnh lại, trong xe tràn đầy tình cảm ấm áp, có đôi phương bên cạnh cho dù là không khí có hơi trầm mặc cũng sẽ cảm giác rất hạnh phúc.

Tiêu Ý Hàn đem xe đậu ở ven đường, quay đầu đối Tô Ninh nói: “Chúng ta xuống dưới đi một chút a, đã lâu không có tản bộ.”

Tô Ninh gật gật đầu, theo thị trường đại nhân xuống xe. Lúc này Giang Vịnh đã muộn nửa đêm đặc biệt quanh quẽ, chỉ mờ hồ trông thấy vài đôi tình nhân ngồi ôm nhau trên ghế đá. Dưới chân là đá xanh trải dọc bờ sông Tiểu Lộ, Tô Ninh cước bộ theo thị trường, hai người vai sóng vai đi thong thả, trên đầu là bầu trời đầy sao, mặt trăng bán nguyệt, trời mặc dù lạnh nhưng trong lòng hai người đều rất ấm áp.

“Em rất yêu thích làm MC?” Đi một đoạn ngắn, Tiêu Ý Hàn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tô Ninh, đánh vỡ sự im lặng.

Tô Ninh suy tư một chút, nói: “Cũng có thể, làm Mc chủ trì sẽ có loại cảm giác rất khác, làm cho em cảm giác có chút thành tựu.” Nói dứt lời Tô Ninh bày ra nụ cười ôn nhu.

Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh một hồi, nói: “Đêm nay em biểu hiện vô cùng tốt, tôi ở dưới sân khấu nhìn một hồi.” Nàng nhàn nhạt nở nụ cười, hỏi tiếp: “Có hay không nghĩ qua phát triển thêm phương diện này, thêm một năm nữa em cũng tốt nghiệp rồi.”

Nghe xong thị trưởng nói Tô Ninh không hề lên tiếng, trong lòng nghĩ: “Hiện nay sinh viên tốt nghiệp đầy rẫy ra như người ta được mùa thu hoạch khoai tây, vào nghề thật đúng là một vấn đề khó khăn, vị trí tốt một chút mà không có “cửa sau” thì không thể nào vào được, chớ nói chi là vào làm việc ở đài truyền hình.”

“Không cần lo lắng, còn lại một năm, em cứ an tâm học tập thật tốt, chờ em tốt nghiệp, tôi giúp em an bài công tác.” Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh như có điều suy nghĩ, nâng lấy tay sờ lên tóc Tô Ninh an ủi.

“Không cần.” Tô Ninh buồn bực nói ra hai chữ, nhỏ giọng nói: “Chỉ mua cho em quần áo, còn muốn an bài công tác cho em,....Em như thế nào có loại cảm giác mình đang bị bao nuôi a...” Nói dứt lời Tô Ninh liền cúi đầu.

“Ha ha.” Tiêu Ý Hàn nở nụ cười, nâng duỗi ra cánh tay thật dài choàng qua vai Tô Ninh nói: “Như thế nào? Cái này không công bằng sao? cho dù thật sự bị tôi bao nuôi thì thế nào chứ?”

“Không cần phải như vậy.” Tô Ninh nghe thấy thị trưởng nói, cô giãy ra, có chút tức giận nhìn thị trưởng đại nhân.

Trên mặt Tiêu Ý Hàn dần dần hiện ra nụ cười xấu xa, nâng đi lên phía trước hai bước, nói: “Em rất để ý những chuyện này? Vậy em nói một chút, nói xem chúng ta bây giờ là quan hệ như thế nào?”

Đôi mắt thị trưởng đại nhân có chút cường thế, Tô Ninh khẽ cắn môi dưới lại không nói.

“Tôi hôm qua em đáp ứng tôi cái gì chẳng lẽ em đều quên?” Tiêu Ý Hàn thu hồi tươi cười quay đầu nghiêm túc hỏi.

Tô Ninh lắc đầu, nói: “cái này không giống nhau.”

“Như thế nào không giống nhau? Chúng ta bây giờ không phải là quan hệ người yêu sao?” Vừa nói Tiêu Ý Hàn vừa giơ cánh tay lên, chỉ vào một đôi tình nhân cách đó không xa đang rúc vào với nhau, nói: “Giống như bọn họ.”

Tô Ninh quay đầu nhìn lại, đúng lúc cô thấy nam thanh niên đang hôn ngực nữ sinh kia, cô vội vàng đem tầm mắt dời về, mặt lại đỏ bừng lên.

“Ha ha.” Tiêu Ý Hàn cười rộ lên, nâng yêu mến bộ dạng dễ dàng thẹn thùng của Tô Ninh vô cùng.

“Đi thôi, nhìn em đông lạnh đến cái mũi đều đỏ.” Tiêu Ý Hàn nói, liền dắt tay Tô Ninh, lôi kéo cô đi về xe.

“Muốn hay không đi ăn một chút gì đó?” Tiêu Ý Hàn lái xe hướng căn hộ của hai người ở, trên đường nâng hỏi Tô Ninh.

Tô Ninh có chút mệt tựa lưng vào ghế ngồi lắc đầu, nói: “Không muốn ăn, mệt mỏi quá, em nghĩ muốn đi ngủ sớm một chút.”

Tiêu Ý Hàn nhìn đáng vẻ Tô Ninh mệt mỏi, nâng đẩy nhanh tốc độ lái, nói: “Nghỉ ngơi trước một hồi, rất nhanh sẽ đến nhà.”

Bởi vì là đêm giáng sinh, mặc dù lúc này đã muộn nửa đêm 12 giờ, người đi trên đường cùng xe cộ thực sự không ít, đêm nay rất nhiều thương gia đều là 24 tiếng đồng hồ buôn bán không gián đoạn, chiết khấu cũng thấp, cho nên trên đường đi có chút kẹt xe. Nửa tiếng sau, xe Tiêu Ý Hàn rốt cục lái vào cư xá, nâng lái xe vào gara, vừa giúp Tô Ninh cởi xuống dây an toàn, điện thoại di động của nàng liền vang lên.

Tô Ninh thật sự là mệt mỏi, trên đường đi mơ mơ màng màng nửa ngủ nửa tỉnh, cô bị thị trưởng đại nhân lôi kéo tay hướng trong hành lang đi đến, chỉ nghe thấy giọng thị trưởng nói điện thoại có chút không kiên nhẫn.

“Không phải kêu người ở lại nhà ba mẹ hay sao? Người trở về tìm ta làm gì?”

“Đêm nay có việc trở về không được.”

“Ta biết rồi, cứ như vậy.”

Nói xong điện thoại, Tiêu Ý Hàn cũng không nói chuyện, nắm tay Tô Ninh bước nhanh vào thang máy.

Tô Ninh đã tỉnh táo hơn rất nhiều, cô vừa rồi nghe thấy mấy câu, đoán chừng hơn phân nửa là Iran ba ba gọi tới, nghĩ vậy cô ngẩng đầu chú ý nhìn biểu lộ của thị trưởng, thấy nàng cũng không có cái gì khác thường, Tô Ninh trong lòng âm thầm thở dài.

Hai người rửa mặt xong nằm ở trên giường, Tô Ninh trong nội tâm vẫn y nguyên rối rắm về cuộc gọi vừa rồi của thị trưởng. Nhưng cô thấy thị trưởng cũng không có đề ở trong lòng, cô không biết như thế nào mở miệng.

“Không phải mệt lắm sao? Sao còn lật tới lật lui không ngủ?” Tiêu Ý Hàn dán sát vào lưng Tô Ninh, từ phía sau ôm thân thể Tô Ninh, tại bên tai cô, nhẹ giọng hỏi.

“Vừa rồi, có phải là chị lão... Có phải là Iran ba ba gọi điện thoại tới?” Tô Ninh xoay người, tùy ý thị trưởng đại nhân ôm người mình như ôm gối, có chút chú ý mở miệng hỏi.

“Ừ, Lục Hạo Vũ, hẳn trở lại nhà, hỏi tôi buổi tối có trở về hay không.”

“Vậy chị có thể không quay về sao? Anh ta sẽ không giận sao?” Tô Ninh ngira đầu về mặt đứng đắn hỏi.

“Ninh Ninh, em muốn nói cái gì?” Tiêu Ý Hàn nương ánh đèn đầu giường nhìn Tô Ninh đang nằm trong lòng ngực của mình, hỏi.

“Không có gì, em chỉ sợ chị và anh ta không thoải mái.” Tô Ninh giọng điệu nhàn nhạt đáp.

Tiêu Ý Hàn nằm xuống, nâng đỡ Tô Ninh gối trên vai của mình, kiên nhẫn giải thích :” Chúng tôi là thông qua bạn của ba ba giới thiệu mà quen biết, khi đó tôi còn ở nước ngoài học đại học. Lúc tôi tốt nghiệp về nước, hẳn đã đi làm, thường đi nước ngoài công tác, đến khi chúng tôi kết hôn, tôi còn không biết nhiều về hẳn.”

“Không biết? Không biết thì chị vì cái gì còn muốn cùng anh ta kết hôn?”

“A.” Tiêu Ý Hàn cười lạnh, nói tiếp:”Nhà của chúng tôi thời đại tham chính, gia đình như vậy, làm con trai con gái đều là vừa ra đời liền bị sắp xếp xong xuôi, căn bản không có khả năng có quyền lợi lựa chọn, hôn nhân cũng không ngoại lệ.”

“A.” Tô Ninh như có điều suy nghĩ, nho nhỏ giọng đáp lời, cô đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, cô cùng thị trưởng đại nhân yêu nhau, người nhà của nàng sẽ đồng ý sao? ba ba cùng bà nội nhất định sẽ phản đối đi ? Nghĩ vậy Tô Ninh cảm thấy tâm phiền, các nàng phải đối mặt đầu chỉ là Iran cùng ba ba Iran, chỉ hai người đơn giản như vậy .

“Lúc chưa gặp em, tôi đều cảm thấy khả năng cuộc sống của mình sẽ như vậy cả đời, từ nhỏ tính cách tôi luôn cao ngạo, bên người ngoại trừ Cristina cùng vài người, coi như là không có nhiều bạn bè, mỗi ngày ngoại trừ không ngừng công tác, tôi cũng không biết chính mình cuộc sống có ý nghĩa gì....”đêm nay Tiêu Ý Hàn lời muốn nói đặc biệt nhiều, nàng đem hai tay gối ra sau đầu, khẩu khí nhàn nhạt nói.

“Em chưa từng yêu ai cũng chưa từng có loại cảm giác như chị.” Tô Ninh cảm giác thị trưởng đại nhân cô đơn cô thu hồi tâm tư của mình, nhích sát vào lòng thị trưởng, nhẹ nói :”Em chỉ là cảm thấy chuyện của hai người chúng ta như vậy, cảm giác thật hoang mang, trong lòng có xấu hổ, cảm giác mình là người xấu.”

Tiêu Ý Hàn nhìn ra ý nghĩ trong lòng Tô Ninh, nàng ôm eo Tô Ninh làm cho Tô Ninh quay lại đối diện với mình, nói:”Em cái đầu nhỏ không cần phải luôn nghĩ những chuyện này, tuy tôi có gia đình, nhưng đối với chuyện chúng ta yêu nhau đây là sự thật. Sự tình luôn có cách giải quyết , chỉ là em bây giờ còn nhỏ, chuyện của chúng ta trước đừng cho người trong nhà biết rõ, chờ em tốt nghiệp, cuộc sống độc lập tôi cùng giúp em nói rõ với mọi người trong nhà.” Tiêu Ý Hàn dừng một chút còn nói:”Về phần gia đình của tôi, em cũng không cần lo lắng, tôi có tính toán của riêng mình.”

Tô Ninh ngoan ngoãn nhẹ gật đầu, cô vươn tay sờ lên gò má góc cạnh của thị trưởng, một tác một tác phác hoạ thật kĩ khuôn mặt Tiêu Ý Hàn, rồi sâu kín nói:”Em chưa từng nghĩ tới sẽ yêu phụ nữ.”

Tiêu Ý Hàn không nói thêm gì nữa, nàng kéo tay Tô Ninh xuống cầm trong lòng bàn tay, tắt đèn, ôm Tô Ninh liền nhắm mắt lại.

“Tình yêu là chuyện đầu ai có thể đoán trước sẽ ra sao?” Nàng trong lòng thở dài, hai người vừa mới bắt đầu cùng nhau, Tô Ninh đã nghĩ nhiều vậy cũng không phải là chuyện xấu, tối thiểu cô gái như vậy là có hiểu biết, cũng đáng để mình trả giá sau này.

*****

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Ý Hàn ra ngoài sớm hơn một tiếng, trước lái xe đưa Tô Ninh trở về trường học, sau trở về nhà mình lấy công văn chờ tài xế lái xe tới đón.

Lúc nàng trở về nhà, Lục Hạo Vũ đã chạy bộ xong, đang ngồi trên ghế salon ở phòng khách đọc báo, Tiêu Ý Hàn bắt chuyện một câu, sau liền trực tiếp đi lên lầu thay quần áo.

Tiêu Ý Hàn vừa cởi quần áo ra, liền nghe cửa phòng vang lên hai tiếng đập cửa. Nàng nhìn ra cửa, không lên tiếng, mở tủ quần áo lấy trang phục đi làm ra.

“Ý Hàn mở cửa a.” Ngoài cửa vang lên tiếng Lục Hạo Vũ.

Tiêu Ý Hàn hơi nhíu lông mày đáp:”Ta đang thay quần áo.” Sau liền nhanh nhẹn đem y phục mặc vào, mới đem cửa mở ra.

Lục Hạo Vũ khuôn mặt bình tĩnh bước vào, hẳn nhìn về mặt không biểu tình của Tiêu Ý Hàn đột nhiên cảm thấy ngực có chút sợ, lần này trở về hẳn cảm giác Tiêu Ý Hàn đối với hẳn càng ngày càng lạnh, càng phai nhạt, nghĩ vậy Lục Hạo Vũ ngồi ở trên ghế , có chút chất vấn giọng điệu nói:”Người là thay quần áo hay là muốn tránh ta đưa ra giải quyết chung?”

Tiêu Ý Hàn theo trước gương quay đầu lại nhìn Lục Hạo Vũ, sau lại điềm nhiên như không, quay lại tiếp tục chỉnh trang phục, trong miệng nhàn nhạt nói ra:”Hạo Vũ, giữa chúng ta không cần như vậy.” Tiêu Ý Hàn cài xong nút thắt cuối cùng, quay người lại nhìn Lục Hạo Vũ nói:”Tiếp tục giống như trước cũng rất tốt, người có cuộc sống của người, ta có cuộc sống của ta, người không có lý do gì phải chọn bên cạnh ta.”

Lục Hạo Vũ bị khẩu

khí đậm đặc của Tiêu Ý Hàn làm cho ghen không thể phản đối, hẳn đi đến trước người Tiêu Ý Hàn mềm nhẹ nói:”Ta biết rõ nhiều năm như vậy ở riêng hai nơi làm khổ người, nhưng ta lúc đó chẳng phải rất “Dầy vò” sao? Ý Hàn, có lỗi gì chúng ta ngồi xuống nghiêm túc nói chuyện không phải tốt hơn sao?”

Tối hôm qua người cũng nghe ba ba nói, ta lần này sau khi trở về bên kia liền đem công tác chuyển giao, từ nay về sau cũng không cần ra nước ngoài, lưu lại hảo hảo ở bên người cùng Iran.”

“Ta đã quen với cuộc sống này, Hạo Vũ, ta nghĩ đã nhiều năm như vậy, trong lòng người vẫn là hiểu rõ.”

“Ý Hàn, người nói cho ta biết người có phải hay không ở bên ngoài có người khác rồi?” Lục Hạo Vũ thấy nói cứng mềm với Tiêu Ý Hàn đều không xong, hần nhin không được đề cao âm điệu hỏi.

“A.” Tiêu Ý Hàn cười lạnh một tiếng, nàng cầm lấy túi xách trên bàn đi tới cửa quay đầu lại nói ra:”Lục Hạo Vũ, người không cần nghi thần nghi quỷ, những năm này ở bên ngoài, người dám nói người thật là không có quan hệ qua với người nào?Chúng ta đều đến tuổi này, có một số việc đều là khó lòng tránh khỏi.” Nói dứt lời Tiêu Ý Hàn kéo ra cửa phòng, cũng không quay đầu lại một đường đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cuộc Sống Đại Học

Tiêu Ý Hàn đi rồi, trong phòng chỉ để lại Lục Hạo Vũ có chút chật vật ngồi ở bên giường thờ hờ hững, lúc này Lục Hạo Vũ cảm thấy hối hận, hối tưởng nhiều năm như vậy hần và Tiêu Ý Hàn gặp mặt số lần cơ hồ đều rất ít, giờ hần lấy cái gì buộc lại tâm Tiêu Ý Hàn đây? Mặc dù là hần giàu có bạc triệu thì như thế nào, lão bà của hần dù không giàu có như hần thì cũng đường đường là một thị trường, hần như thế nào có thể quản lý được? Lục Hạo Vũ thờ dài một tiếng, nằm ngửa ở trên giường mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào trần nhà, đối với tình cảm của hai người, đột nhiên sinh ra loại cảm giác tuyệt vọng.

Tiêu Ý Hàn ngồi ở ghế sau xe, nghĩ đến cuộc hội thoại vừa rồi giữa nàng và Lục Hạo Vũ, trong lòng không khỏi có chút bức bối, Iran năm nay đã sáu tuổi, thân là đàn ông, Lục Hạo Vũ một năm trở về có một lần, cuộc sống như vậy đối với nàng mà nói, đã sớm trở thành thói quen. Đặc biệt, nàng cùng Tô Ninh hai người vừa mới xác lập quan hệ, vốn hết thấy hần là nên suy nghĩ cho Tô Ninh, chỉ là nàng không nghĩ tới Lục Hạo Vũ đột nhiên muốn chấm dứt công tác ở nước ngoài trở về bên cạnh nàng.

Tiến vào văn phòng, Tiêu Ý Hàn như trước bình tĩnh khuôn mặt, nàng chăm chú lật xem tư liệu trong tay, mày nhíu lại chăm chú. Đột nhiên trên bàn điện thoại nội tuyến truyền tới, Tiêu Ý Hàn thả ra bút máy trong tay, tiếp điện thoại, trong đó truyền đến giọng nói Giang Minh Kiệt.

“Tiêu thị trường, Tiêu bí thư đến đây.”

“Biết rồi.” Tiêu Ý Hàn nhàn nhạt lên tiếng, liền cúp điện thoại, nàng đem tư liệu sửa sang lại rồi đứng dậy hướng cửa đi đến. Nàng vừa mở cửa, đã thấy đoàn người Tiêu Sùng Văn đi tới trước cửa, nàng vịn tay cầm cửa, nghiêng người lui qua một bên.

“Tiểu Vương, các người đi phòng nghỉ ngơi chờ một chút.” Tiêu Sùng Văn đứng tại cửa phòng làm việc, trước quay đầu lại nói với mấy người đi phía sau mình, sau liền nhắc chân hướng vào trong văn phòng.

“Ba ba, ngài làm sao tới đây?” Tiêu Ý Hàn đóng cửa lại có chút tò mò hỏi.

“Cánh tay như thế nào? Khá hơn chút nào không?” Tiêu Sùng Văn ngồi trên ghế salon về mặt nghiêm túc nhìn Tiêu Ý Hàn hỏi.

“Không dám dùng sức nhiều, bất quá có thể cử động bình thường.” Tiêu Ý Hàn ngồi cạnh ba ba, biểu lộ đạm mạc trả lời.

Tiêu Sùng Văn mắt nhìn tay Tiêu Ý Hàn, nói:”Chính mình chú ý chút ít,thương gân động cốt một trăm ngày, hảo hảo dưỡng.”

“Ừm” Tiêu Ý Hàn gật gù đầu, nàng nhìn phụ thân tựa hồ nhớ ra cái gì đó, liền đứng dậy đi đến trước bàn làm việc cầm hai bản văn kiện đưa tới trên tay, nói:”Ngài nhìn coi hai cái hạng mục này trong tình có thể phê duyệt không?”

Tiêu Sùng Văn tiếp nhận văn kiện, hần đơn giản quét mắt qua, liền đặt ở trên mặt bàn, sau hần nhìn Tiêu Ý Hàn, nói:”Cái này để xuống nói sau, chúng ta bây giờ nói chuyện về việc tai nạn của con.” Tiêu Sùng Văn mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay còn nói:”Con còn có không đến nửa tiếng, nói đi.”

Tiêu Ý Hàn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói:”Cảnh sát bên kia đã xác thực thông tin, xe là bị người động tay chân phá hỏng. Ta cảm thấy nhất định là phó thị trường Hồ giờ trò quỷ, bởi vì trước đó hần vẫn ngoài sáng ngầm gây khó dễ cho ta, còn lôi kéo Giang Minh Kiệt, tựa hồ muốn mua chuộc thuộc hạ của ta.”

“Hồ Nhạc?” Tiêu Sùng Văn nhíu mày, nói:”Hần đã làm phó thị trường hành chính như thế nào còn cùng con gây khó dễ? Xảy ra chuyện gì lại muốn làm chuyện mạo hiểm như vậy?”

“Đây không phải sắp tới sẽ thay đổi tuyến cử hay sao, đoán chừng là muốn chiếm vị trí của ta.” Tiêu Ý Hàn có chút bất đắc dĩ nói.

Tiêu Sùng Văn hừ lạnh một tiếng, nói: “Có thay đổi vài kì cũng không tới phiên hần, hần tuổi này rồi không dùng được hai năm thì nên thôi lui, còn tranh cái gì mà tranh?”

Tiêu Ý Hàn nhún nhún vai không nói chuyện, nghĩ nữ nhân tuổi trẻ như nàng đã ngồi tại vị trí này, khó tránh khỏi có một số người chen nhau muốn chiếm chỗ, hơn nữa người khác trong lòng tính toán điều gì nàng không biết, cũng không muốn hao tâm tốn sức đi đoán.

“Chuyện này con không cần lo lắng, gần nhất khi Iran đi học phải thêm người bảo vệ, không tới vài ngày ta sẽ đem chuyện này giải quyết hết.” Nói dứt lời Tiêu Sùng Văn bùng lên ly trà uống một ngụm rồi đứng lên hướng ra cửa.

“Còn nữa..” Tiêu Sùng Văn đi tới cửa ngừng lại, hần quay đầu về mặt nghiêm túc nhìn Tiêu Ý Hàn đi theo phía sau, nói: “Đừng chỉ cố công tác, trước tiên đem thương thế dưỡng tốt. Hạo Vũ tìm gặp ta, hần lo lắng muốn chuyển về nước là tốt, ta hi vọng các con có thể sống cùng thật tốt.” Nói dứt lời Tiêu Sùng Văn liền mở cửa đi ra ngoài.

Tiêu Ý Hàn tiễn phụ thân của mình rồi đứng tại cửa sổ một hồi, ngoài cửa sổ là bầu trời bao la, bông tuyết mờ màng âm thầm rơi rơi, cực kỳ giống tâm tình nàng lúc này, nàng nghĩ, về sau nên cùng Lục Hạo Vũ nói chuyện thẳng thắn một lần.

*****

Tô Ninh mấy ngày gần đây có chút phiền, từ đêm diễn giáng sinh đến nay, bên cạnh cô, ngoại trừ Tiêu Trạch Vũ vẫn đối với cô theo đuổi không buông, bên ngoài lại có thêm Kim Hâm, lần trước hai người là lần đầu tiên hợp tác, không nghĩ tới nam sinh đẹp trai này cơ hồ là vừa thấy đã yêu Tô Ninh, dù Tô Ninh có biểu hiện lạnh lùng thế nào hần cũng không để ý, như trước thường xuyên xum xoe xuất hiện ở trước mặt Tô Ninh.

Bất quá đáng để ăn mừng chính là Kim Hâm cũng không có cùng công tác tại đài radio, Tiêu Trạch Vũ cũng vậy, cho nên Tô Ninh chỉ cần không có lớp, thư viện cũng đều không đi, trực tiếp chạy tới văn phòng công tác học tập cho yên tĩnh.

Hôm nay hết giờ học, Tô Ninh đi căn tin mua hộp cơm, rồi bụng lấy một chồng sách hướng về văn phòng, không đợi cô đi đến văn phòng điện thoại trong túi áo bắt đầu vang lên, Tô Ninh đem sách đặt ở trên bệ cửa sổ hành lang, lấy ra điện thoại nhìn, là vị học tỷ ở chung phòng nhưng không thường trở về ngủ.

“Ninh Ninh, em đang ở đâu?” trong điện thoại truyền đến thanh âm học tỷ có chút vội vàng.

“Em đi phòng radio, học tỷ có chuyện gì sao?”

“Em nhanh lên trở về, trở lại ký túc xá. Dịch Dương cùng tiểu Na hình như giận đối nhau, ta lúc trở lại trông thấy phòng ký túc xá giống như là vừa bị cướp sạch, Dịch Dương không có ở đây, tiểu Na một mực ngồi ở trên giường khóc, ta như thế nào hỏi cũng không nói chuyện.”

Tô Ninh nghe xong học tỷ nói liền nhủ mày, hai người này vừa mới khi đi học vẫn còn tốt, như thế nào chưa gì đã cãi nhau?

“Được rồi, chị đừng có gấp, em trở về đây.”

“Ừ, em nhanh lên a, ta một hồi có việc còn phải đi ra ngoài, để tiểu Na một mình tại ký túc xá ta lo lắng.”

Tô Ninh cúp điện thoại, cô ôm lấy sách hướng dưới lầu đi đến, ra khỏi dãy lầu học chưa được vài bước, cô còn chưa đi đến trước lầu ký túc xá nữ, sau lưng truyền đến thanh âm một nam sinh, Tô Ninh quay đầu đã nhìn thấy Kim Hâm không biết khi nào thì xuất hiện ở phía sau của cô.

“Tô Ninh...” Kim Hâm kêu tên Tô Ninh, hướng cô chạy tới.

Tô Ninh nhìn thoáng qua ký túc xá phương hướng, có chút bất đắc dĩ dừng bước lại, nghiêng đầu khó hiểu nhìn Kim Hâm.

“Tô Ninh, ta gọi tin nhắn cho người, làm sao không thấy người trả lời?” Kim Hâm đứng lại trước mặt Tô Ninh cau mày hỏi.

“Trong tay ta không có điện thoại, không có trông thấy.”

“A, vậy người hiện tại có rảnh không?”

Tô Ninh lắc đầu, nói: “Không được rồi, đồng học tìm ta có việc gấp, ta phải trở lại ký túc xá.”

“Như vậy a, ta chỉ là muốn hỏi người một chút, chúng ta cũng sắp tốt nghiệp, khoa của ta muốn sớm tổ chức buổi lễ tốt nghiệp, người có thể hay không tới làm MC cho chúng ta?”

Nghe Kim Hâm nói Tô Ninh có chút khó xử nhìn hần, trong trường nhân tài đông đúc như vậy, so với cô còn nhiều nữ sinh tài năng hơn, khoa bọn họ tổ chức tiệc việc gì lại tìm tới cô? Nghĩ vậy Tô Ninh nhìn thoáng qua Kim Hâm, cô vừa định mở miệng từ chối liền nghe Kim Hâm nói: “Người yên tâm sẽ không ảnh hưởng đến công khóa của người, cái này không thể so với hoạt động nhà trường, không có chú ý nhiều như vậy, người trước không cần trả lời ta, suy nghĩ thật kỹ, coi như cho chính người một cơ hội rèn luyện.” Nói dứt lời Kim Hâm cười thật thà, lại nói: “Người có việc trước đi mau lên, người không phải có số điện thoại của ta sao? nghĩ kỹ gọi điện thoại cho ta là được.” Sau hần khoát tay Tô Ninh, xoay người chạy đi.

Tô Ninh nhìn bóng lưng Kim Hâm, có chút bất đắc dĩ nhếch môi, người này thật sự là tính tình nóng, cô nói còn chưa dứt lời đã bỏ chạy mất. Tô

Ninh lắc đầu, bởi vì lo lắng cho Na Na cũng không trì hoãn, xoay người bước nhanh đến ký túc xá.

Đương lúc Tô Ninh đẩy ra cửa phòng ngủ, đã nhìn thấy học tỷ đang quét lấy một đồng bừa bộn trên mặt đất, mà ở góc tối trên giường, Tôn Hồng Na sừng đỏ con mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, mặc dù không có lại khóc, nhìn thần sắc ngưng trệ của nàng thực sự có thể nói rõ tâm tình nàng lúc này.

Tô Ninh đem sách đặt lên bàn, đi đến trước người Tôn Hồng Na xoa mái tóc dài của nàng ôn nhu hỏi: "Na Na, làm sao vậy? Cùng Dịch Dương giận đối chuyện gì rồi?"

"Ninh Ninh, em trở về thì tốt rồi, ở đây giao cho em, ta có việc phải lập tức đi." Nói tiếp chính là học tỷ.

Tô Ninh nhìn học tỷ nhẹ gật đầu, nói: "Có việc chị cứ đi, đừng quét, để một hồi em thu dọn."

Học tỷ đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Tô Ninh cùng Tôn Hồng Na, Tô Ninh yên lặng ngồi ở bên cạnh Tôn Hồng Na, cô mặc dù không có biết nhiều về chuyện yêu đương, nhưng có thể nhận thức được, tâm tình Na Na bây giờ nhất định rất kém.

Ước chừng có hơn mười phút trôi qua, Tôn Hồng Na mới chậm rãi đưa ánh mắt theo ngoài cửa sổ thu trở về, nàng từ phía sau xuất ra một quyển Anh ngữ đưa tới tay Tô Ninh, ý bảo cô mở ra nhìn xem.

Tô Ninh tiếp nhận quyển sách nặng trĩu có chút nghi hoặc lật ra xem, vừa lật ra vài cái, một tờ giấy viết thư liền từ trang sách rơi trên mặt đất, Tô Ninh nhặt lên, cô mở ra xem xét dĩ nhiên là một bức thư tình.

"Lúc trở lại nàng trong ngực một mực ôm quyển sách này, ta còn thấy kỳ quái, nàng đối Anh ngữ một điểm không có hứng thú, hôm nay như thế nào liền ôm khư khư nó, ta tuyệt đối không nghĩ tới sẽ có vật như vậy tồn tại." Tôn Hồng Na nhìn Tô Ninh không nói lời nào, nàng có chút ủy khuất nói.

Tô Ninh nhìn lướt qua bức thư này, rất rõ ràng đây là nữ sinh viết cho Dịch Dương, cô ngẩng đầu nhìn Tôn Hồng Na, đột nhiên nghĩ đến: "trong mắt người yêu nhau thật sự là không bỏ qua được nửa hạt cát."

"Vậy Dịch Dương đâu?"

"Không biết, nàng nói ta có tình gây sự, làm ngã đồ trên bàn rồi rồi đi." Tôn Hồng Na lại cảm thấy ủy khuất, nước mắt theo gương mặt liền chảy ra.

Đêm nay Tô Ninh an ủi Tôn Hồng Na thật lâu Na Na mới bình tĩnh lại, đang lúc hai người chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, Dịch Dương đẩy cửa đi vào, vừa vào cửa nàng thẳng đến giường Tôn Hồng Na, từ phía sau ôm Tôn Hồng Na liền không buông tay, trong miệng còn mơ hồ không rõ đang nói gì đó.

Tô Ninh đứng im ở một bên nhìn xem, lúc Dịch Dương đi qua người, cô liền nghe mùi rượu nồng lên mũi, lại nhìn biểu hiện của nàng, hiển nhiên là vừa mới uống nhiều rượu.

"Ai bảo người uống nhiều như vậy rượu?" Tôn Hồng Na cố gắng giãy dụa ra khỏi cái ôm của Dịch Dương, tức giận la lên.

"Lão bà, ta sai rồi, thư này là người khác gửi cho ta, thật sự với ta một chút quan hệ cũng không có." Dịch Dương lúc này đã không còn ương ngạnh như bình thường, có chút thấp giọng nói.

Tôn Hồng Na thấy Dịch Dương có chút chẳng phân biệt được tình huống, nói lung tung, nàng quay đầu ngại ngùng nhìn Tô Ninh, lôi kéo Dịch Dương làm cho nàng ngồi ở trên giường.

Tô Ninh cảm giác được chính mình có chút dư thừa, cô bắt đầu đi trong lòng thờ dài, nhìn đồng hồ đã 9 giờ, nghĩ đêm nay hai người nhất định có rất nhiều lời muốn nói, mình ở chỗ này thật đúng là không tiện. Nghĩ vậy Tô Ninh cầm lấy điện thoại trên giường, liền đi ra phòng ngủ, cô gọi cho thị trưởng đại nhân, kêu nàng tới đón mình, vừa vặn các nàng cũng đã vài ngày chưa có gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thị Trưởng Đại Nhân Đề Nghị Ở Chung

Tô Ninh nhấn phím gọi, điện thoại reng khoảng một phút, đối phương mới nghe máy, trong đó truyền đến âm thanh rất ồn ào, Tô Ninh không nói gì, cô nghe thấy tiếng đóng cửa, sau đó giọng thị trưởng truyền tới.

"Ninh Ninh.."

"Như thế nào ồn ào vậy?" Nghe âm thanh ồn như vậy, vốn tâm tình Tô Ninh đang không phải rất tốt nên có chút bức bối, giọng nói của cô không vui hỏi.

"Tôi ở bên ngoài, sao vậy?"

“A, không có việc gì, gọi xem chị đang ở đâu làm gì.” Nghe thấy thị trưởng giải thích, Tô Ninh có chút trái lương tâm nói.

“Đang cùng Cristina và mấy người bạn uống rượu.” thị trưởng đại nhân dừng lại một chút còn nói: “Em muốn tới không?”

“Chị uống rượu rồi? uống bao nhiêu?” Tô Ninh vừa nghe thị trưởng nói uống rượu, trong nội tâm có chút thất vọng, cô một bên hỏi một bên nghĩ thầm, “Thị trưởng đại nhân uống rượu thì thế nào kêu nàng tới đón mình a?”

“Một chút, em có thể đi không? Tôi đi đón em.” Tiêu Ý Hàn sáng khoái nói.

Tô Ninh cúi đầu sau khi suy nghĩ, ôn nhu nói: “Ừ, vậy chị tới đón em đi.”

“20 phút sau gặp ở chỗ cũ.”

Tô Ninh gật đầu, đáp ứng. Cô vừa định cúp điện thoại, tiếng thị trưởng lại truyền tới, chợt nghe nàng nhẹ nói: “Bên ngoài trời lạnh, mặc ấm một chút.” Sau điện thoại đã bị dập máy.

Tô Ninh mỉm cười nhìn điện thoại, cô cất điện thoại xoay người vào ký túc xá.

Trong ký túc xá, Dịch Dương nằm ở Tôn Hồng Na trên giường hướng ra ngoài, mở to đôi mắt có chút mê mang nhìn Tô Ninh đi tới. Tôn Hồng Na đang dùng khăn ẩm lau mặt cho Dịch Dương, nàng xoay người nói với Tô Ninh: “gọi điện thoại cho ai a? Nhanh lên đi tắm rửa đi.”

Tô Ninh đi đến giường mình bắt đầu thu thập đồ đạc cần mang, cô cũng không quay đầu lại nói: “Không tắm, ta bị trễ, phải đi về rồi.”

Nghe thấy Tô Ninh nói, Tôn Hồng Na dùng tay lại, nàng đem khăn mặt nhét vào tay Dịch Dương đi đến trước Tô Ninh, nhú mày hỏi: “Trở về ? Đã trễ như vậy, người phải về đi đâu?”

Tô Ninh cười nói với Tôn Hồng Na: “Đương nhiên là về nhà, ta làm cho ba ba tới đón ta.”

“Ninh Ninh, người không cần như vậy, có người, chúng ta như thế nào mà không biết xấu hổ.” Tôn Hồng Na trông thấy Tô Ninh như thế, nàng mềm giọng nói ra.

Tô Ninh đem đồ bỏ vào túi xong, đứng lên quay mặt về phía Tôn Hồng Na mỉm cười nói: “cái gì không xấu hổ? Hai người các người dây dưa cùng nhau mấy lần, tốt đẹp ở cùng một chỗ so với cái gì đều mạnh hơn.” Tô Ninh đem tay vuốt vuốt khuôn mặt Tôn Hồng Na, lại nói: “Yên tâm, ta có chỗ để đi.” Cô nghiêng thân tiến đến bên tai Tôn Hồng Na nhỏ giọng nói: “Ta không nghĩ lúc nửa đêm lại nghe thấy cái gì không nên nghe thấy thanh âm, học tỷ đêm nay cũng không trở về, gian phòng để cho các người, các người cứ tận hưởng a...” Nói dứt lời Tô Ninh nhanh chóng lui ra, Tôn Hồng Na còn không kịp phản ứng, cô nắm lên áo lông liền chạy ra phòng ngủ.

Quả nhiên như Tô Ninh suy nghĩ, cô mới ra phòng ngủ còn chưa đi được vài bước, chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến giọng nữ bén nhọn: “Ninh Ninh... Người lại cũng có thể nói ra lời như vậy a...”

Tô Ninh cong khóe miệng, mặc vào áo lông xoay người một cái liền quẹo vào trong thang lầu, tâm tình cô rất tốt nghĩ đến: “Ai bảo các người quẩn quýt khiến cho ta nửa đêm bị tra tấn, không chê cười các người, nhưng ta không thể bạc đãi bản thân, mỗi lần như vậy đều ngủ không ngon giấc...”

Ra ký túc xá, Tô Ninh liền cảm thấy một trận gió lạnh đánh úp lại, đông lạnh cả người cô run rẩy, nắm thật chặt áo lông bước nhanh về phía địa điểm đã hẹn cùng thị trưởng. Khi cô quẹo ra đường, rất xa đã nhìn thấy xe thị trưởng lóe lên đèn ở ven đường, Tô Ninh có chút giật mình, thị trưởng hành động thật sự là rất nhanh, gọi điện thoại xong cô một điểm không có chậm trễ đi ra đến đây, không nghĩ tới thị trưởng đại nhân so với cô còn nhanh hơn...

“Làm sao chị nhanh như vậy đã đến?” Tô Ninh kéo ra cửa xe ngồi vào nhìn thị trưởng hỏi.

“Cúp điện thoại tôi liền đi, trời rất là lạnh, sợ em ngốc đứng ở bên ngoài chờ tôi.” Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh cười một cái rồi khởi động xe.

“Chị đã uống rượu như thế nào còn lái xe?” Xe chạy đi, Tô Ninh nhú mày hỏi thị trưởng.

“Tôi không lái xe thì ai tới đón em?” Tiêu Ý Hàn mắt nhìn phía trước hỏi ngược lại.

Tô Ninh bĩu môi không nói gì, phía trước là một ngã tư, lúc này đèn đỏ phát sáng lên, Tiêu Ý Hàn chậm tốc độ xe, đạp xuống phanh, quay đầu nhìn Tô Ninh.

“Chị nhìn em như vậy làm gì?” Tô Ninh thấy thị trưởng đại nhân nhìn mình chằm chằm, cô có chút không được tự nhiên hỏi.

Tiêu Ý Hàn không nói lời nào, nàng từng chút đem thân thể hướng gần Tô Ninh, đến khi lưng Tô Ninh đã dán sát cửa xe nàng mới ngừng lại, ánh mắt tràn đầy yêu thương nhẹ giọng hỏi: “Vài ngày không gặp, em cũng không muốn tôi?”

Tô Ninh chưa thấy qua thị trưởng đại nhân như vậy, cô nghiêng đầu nhìn nhìn đèn giao thông phía trước, có chút khẩn trương nói: “Chị nhanh chăm chú lái xe, đèn sắp đổi rồi kia...”

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh không có tình thú, nàng chớp mi, ngồi trở về chỗ lái xe. Xe dọc theo đường lớn rộng rãi hướng về phía nam, Tiêu Ý Hàn có chút do dự, nàng nhìn đồng hồ đã nhanh 10 giờ, nghĩ nghĩ hay là kế tiếp thay đổi đầu xe, đi về khu cư xá kia.

Tô Ninh kỳ quái nhìn thị trường đại nhân đột nhiên quay đầu xe lái về hướng ngược lại, mở miệng hỏi: "Chúng ta là tính đi đâu?"

"Về nhà." Tiêu Ý Hàn nhàn nhạt trả lời.

"Chị không phải mới vừa đi hướng kia sao, là muốn đi đâu?"

"Vốn là muốn đi quán bar, cảm thấy muộn quá rồi nên không đi, ngày mai em còn phải đến trường." Tiêu Ý Hàn quay đầu nhìn Tô Ninh, giải thích.

"A." Tô Ninh không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt lại.

ban đêm Giang Vịnh không có nhiều xe cộ, không lâu sau Tiêu Ý Hàn đã lái đến trước cư xá, bảo vệ nghe thấy tiếng xe liền mở cổng. Tiêu Ý Hàn đem xe chạy đến bãi đỗ ngừng lại, mang theo Tô Ninh xuống xe hướng trong lầu đi đến.

"Chị đêm nay ở đây sao?" Tô Ninh đứng ở trong thang máy, cô nghĩ nghĩ mở miệng hỏi.

Tiêu Ý Hàn quay đầu nhìn Tô Ninh, vẻ mặt chờ đợi, nàng cong lên khóe miệng cười cười, nói: "Em muốn tôi ở, tôi liền ở."

"Em..." Tô Ninh có chút đỏ mặt, quay mặt qua chỗ khác, nhỏ giọng nói: "Dịch Dương cùng Na Na cãi nhau, về sau lại hòa hảo, em không nghĩ làm bóng đèn ở đó, cho nên gọi cho chị."

Lúc này thang máy ngừng lại, Tiêu Ý Hàn rất tự nhiên dắt tay Tô Ninh đi ra thang máy, "A..." một tiếng, nói tiếp: "Chỉ là bởi vì chuyện này? Cho nên mới gọi cho tôi?"

Tô Ninh không nói gì, cô cúi đầu nhìn túi xách trên tay thị trường, không dám ngẩng đầu.

"Em mở cửa đi." Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh đứng ở cạnh cửa không có động tĩnh, nàng lên tiếng nói ra.

Tô Ninh lúc này mới ngẩng đầu, cô khó hiểu nhìn thị trường đại nhân, trong lòng nghĩ "Đây là nhà của chị mà, như thế nào lại kêu em mở cửa." Nghĩ như thế cô cũng đã hỏi đi ra: "sao chị không mở?"

Tiêu Ý Hàn mấp máy môi, nghĩ thầm đứa nhỏ này thật là ngốc, nàng vỗ vỗ túi của mình nói ra: "Tôi không mang chìa khóa, lúc trước không phải tôi đã đưa chìa khóa phòng cho em sao? Em không có mang theo à?"

"A, em có mang theo..." Tô Ninh lấy trong túi ra cái chìa khóa mở cửa, đứng ở trước cửa chờ thị trường đại nhân đi vào.

Tiêu Ý Hàn đi vào gian phòng, mở đèn đi thẳng vào phòng ngủ, vừa đi vừa nói: "Vào thay quần áo đi."

Tô Ninh đem túi đặt ở trên ghế salon, đi theo thị trường đại nhân vào phòng ngủ, Tiêu Ý Hàn kéo ra tủ quần áo, nàng nói: "Tôi mua cho em chút ít quần áo, em lại nhìn xem mình mặc cái gì được."

Tô Ninh nhìn trong tủ quần áo treo đủ loại kiểu dáng quần áo dành cho người trẻ tuổi, có chút há hốc mồm, đợi cô kịp phản ứng, thị trường đã lấy xong quần áo đi qua phòng tắm.

Tô Ninh chọn lấy một bộ đồ ngủ nâng trong tay, trong lòng cảm giác ảm áp, tuy thị trường bình thường lạnh như băng, không thích nói chuyện, nhưng nàng sẽ dùng hành động thể hiện, mặc dù việc nàng làm thường cho Tô Ninh cảm thấy có chút "Cường thế." Nhưng này cũng không ảnh hưởng làm hao cảm Tô Ninh dành cho nàng càng gia tăng.

Lúc Tô Ninh trong phòng tắm đi ra, thị trường đang dựa ở trên giường xem Tv, Tô Ninh liếc sang chương trình đang chiếu, không nhịn được cười ra tiếng, nghiêm túc lạnh lùng như thị trường lại đang coi "Thế giới động vật".

Tiêu Ý Hàn nhìn thoáng qua Tô Ninh, nàng đem ly rượu trên tủ đầu giường bung lên uống một hớp nhỏ. Tô Ninh đi qua bên kia giường ngoan ngoãn bò vào trong chăn.

"Iran lúc còn rất nhỏ rất thích xem chương trình này, lúc không có chuyện gì tôi liền xem cùng thằng bé." Một lát sau Tiêu Ý Hàn mới nói.

"sao chị lại uống rượu? không phải vừa cùng chị Cristina uống rồi sao?" Tô Ninh nằm nghiêng quay mặt về phía thị trường, cau mày nói ra.

Tiêu Ý Hàn tắt TV nằm vào trong chăn, chỉ để lại đèn ngủ đầu giường, nàng đem Tô Ninh ôm trong ngực nói: "Tôi có thói quen uống rượu sau khi trở về lại uống một ít." Sau nàng dừng lại, hỏi tiếp: "hai cô bạn của em là đang yêu nhau sao?"

"Huh?" Tô Ninh nhất thời không có đuổi kịp ý nghĩ của thị trường, trì hoãn một hồi mới nói: "Ừ, các nàng đều là bạn học của em ở cao trung, không biết làm sao lại đi đến cùng một đại học."

"Ha ha." Tiêu Ý Hàn cười cười, nói: "Từ nay về sau dời qua đây ở đi, mình ở cùng một chỗ."

Tô Ninh sùng sốt, cô cảm thấy thị trường uống rượu rồi tư duy sao lại mạnh như vậy đây? Cô ngoan ngoãn ghé vào trong khuỷu tay thị trường, ôn nhu hỏi: "Không phải đang nói chuyện bạn học em? Như thế nào đột nhiên muốn kêu em qua đây ở?"

"Em không phải nói em ở đó giống làm cái bóng đèn sao? vậy thì tới ở đây a, tôi cũng sẽ dời qua ở cùng em."

"Ừ.." Nhắc tới Dịch Dương cùng Na Na, Tô Ninh có chút phiền, cô hề là có chút ít âm thanh đều dễ dàng bị bùng tình khỏi giấc ngủ, hết lần này tới lần khác, hai người này mỗi cách hai ba ngày, trong đêm sẽ gây ra chút ít "Động tĩnh". Tuy mỗi lần thanh âm ép tới đều rất nhỏ, nhưng vẫn là sẽ bị cô nghe thấy...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lưỡng Tình Tương Duyệt

"Nhưng mà, chị cũng dời qua đây, như vậy có thể chứ?" Tô Ninh đột nhiên chú ý tới lời nói của thị trường, từ trong ngực thị trường ngẩng đầu nhìn nàng hỏi.

Tiêu Ý Hàn vuốt tóc Tô Ninh, nhẹ nhàng hôn trán của cô, ánh mắt dịu dàng nhìn cô nói: "Có cái gì không thể? Chẳng lẽ em không muốn sao?" Vừa nói nàng còn nhũ mày.

Tô Ninh mở to mắt vô tội nhìn thị trường, cô lắc đầu: "Không phải, em như thế nào lại không muốn?" Nói dứt lời Tô Ninh vùi đầu vào ngực Tiêu Ý Hàn, buồn bực thanh âm nói: "Em yêu thích ở cùng chỗ này với chị..." Đúng vậy, Tô Ninh yêu thích ở chung với Tiêu Ý Hàn, bất luận Tiêu Ý Hàn bình thường là một thị trường cao ngạo, hay hiện tại là một người yêu dịu dàng đang cười với cô đây ôn nhu, như thế nào cô cũng đều thực tâm yêu thích.

"Em thích ở cùng tôi là tốt rồi." Tiêu Ý Hàn thì thầm nói, nàng tắt đèn đầu giường, thay đổi tư thế cho thoải mái rồi ôm Tô Ninh nằm trong chăn. Lúc này, trong phòng chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, Tiêu Ý Hàn nghe tiếng hít thở đều đều của người trong ngực, Tiêu Ý Hàn lại như trở về thiếu nữ tuổi thanh xuân, chính là cảm giác về mối tình đầu tốt đẹp tại quanh quẩn trong lòng nàng.

"Em mệt sao?" Một lát sau, Tiêu Ý Hàn nhẹ nói.

"Không có." Tô Ninh trong ngực nàng cũng nhỏ giọng đáp lại.

"phòng em ở tổng cộng mấy người?" Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh không có bối rối, nhẹ giọng hỏi đến cuộc sống trong trường cô.

Tô Ninh lại khẽ cử động thân thể, đây là lần thứ hai, hai người cùng giường, nhưng lại là lần đầu tiên, cô thanh tĩnh trạng thái cùng thị trường đại nhân nằm sát vào nhau gần như vậy. Cô có chút khẩn trương, theo tư thế đang nằm vuton cánh tay vòng qua eo thị trường, sau mới trả lời: "Bốn người, có một học tỷ không thường trở về ở, bình thường chỉ có em, Dịch Dương cùng Na Na ba người."

Tiêu Ý Hàn: "A" một tiếng, nàng thấy Tô Ninh chủ động ôm eo của mình liền lấy tay sờ lên bàn tay mềm mại của Tô Ninh, nhẹ nhàng nắm. Đi theo còn đem ra kết luận nói: "Ừ, vậy em quả thật có chút ảnh hưởng tới chuyện người khác a.."

"Huhm?" Nghe thị trường nói Tô Ninh hơi nhũ lông mày, trong bóng tối ngẩng lên nhìn qua thị trường.

"Em nghĩ đi, hai người yêu thương nhau nhất định là muốn làm chút ít chuyện tình thân mật a. Chính là em cũng ở đó, các nàng nhất định không thể thoải mái làm gì..." Tiêu Ý Hàn nghiêm túc phân tích.

Tô Ninh không nói, cô đương nhiên biết rõ vấn đề này, nhưng nơi đó là phòng ngủ kí túc xá, không phải cô muốn lãng tránh thì liền có thể lãng tránh.

Dưới ánh trăng Tiêu Ý Hàn trông thấy trên mặt Tô Ninh mệnh mang biểu lộ, nàng cho rằng người đơn thuần như Tô Ninh nghe không hiểu lời của mình. Tiêu Ý Hàn trong đầu chợt nảy ra một loại xúc động, nàng nhẹ liếm môi của mình, nghiêng đầu liền hôn lên đôi môi mềm mại đầy hương vị ngọt ngào của Tô Ninh.

"Em, ô..." Tô Ninh vừa định nói chuyện, không nghĩ rằng thị trường đại nhân không hề báo trước liền hôn môi cô, không đợi cô theo bản năng phản ứng, liền bị đối phương lưỡi mềm như rắn cuốn lấy. Bị trêu chọc mất đi khí lực, cô không khống chế được ngâm ra một tiếng cực kỳ yếu ớt.

Thân thể Tô Ninh càng ngày càng mềm nhũn, Tiêu Ý Hàn hô hấp cũng trở nên nặng hơn, nàng dọc theo cánh tay trơn mềm của Tô Ninh vuốt ve đến thắt lưng, cách một lớp vải mỏng, yêu thích không buông tay ma sát.

Tô Ninh cảm giác thân thể mình càng ngày càng nóng, như trong lòng có lửa nhen nhóm, cảm giác này cô từng trải qua, cứ mỗi lần thị trường đại nhân tới gần cô, hôn môi cô thì nó lại xuất hiện. Lúc này Tô Ninh đầu óc trống rỗng, có chút ngốc nghếch dựa theo cảm giác đáp lại cái hôn nồng nhiệt này, tay cô trong chăn không tự giác cầm lấy cổ tay thị trường đang vuốt ve cơ thể của mình, nhưng nửa điểm sức lực để kháng cự đều không có.

Thắng đến Tiêu Ý Hàn dán lên gò má Tô Ninh cảm giác được cực nóng, nàng mới không thỏa mãn kéo ra khoảng cách hai người, nhìn người dưới thân sắc mặt ửng hồng, cong lên khoe miệng một lần nữa tiến sát trước mặt Tô Ninh.

“Đừng...” Tô Ninh thấy thị trường đại nhân lại sát vào, cô cho rằng nàng lại muốn hôn mình, vội hơi nghiêng đầu run giọng nói ra.

Tô Ninh nghiêng qua một bên làm nụ hôn của Tiêu Ý Hàn rơi tại trên mặt, Tiêu Ý Hàn ha ha nở nụ cười, cô bé này biểu lộ sợ hãi cũng thật sự là làm cho người ta yêu mến không thôi.

“Chị cười cái gì?” Tô Ninh cau mày bừa bộn oán trách, cô rõ ràng cảm giác được thị trường đại nhân là chê cười mình, cô rụt rụt thân thể, muốn cách nữ nhân “xấu xa” này ra xa một chút.

Tô Ninh lui về sau, Tiêu Ý Hàn liền cười hi hi hướng người cô tới gần, có chút tà ác cười xấu xa nói ra: “Ninh Ninh, em nói coi nếu như em không ở phòng kí túc xá, vậy thì giờ này hai cô bạn của em sẽ làm cái gì đây?”

“...” Tô Ninh không nói gì, cô thật đúng là không biết thị trường đại nhân lại còn có một mặt “Vô lại” này, vốn vừa mới hôn môi đã làm cho cô mắc cỡ chết được, giờ lại vẫn muốn hỏi ra vấn đề như vậy.

“Kỳ thật, hai người yêu nhau làm chút chuyện gì đó cũng là tự nhiên thôi, em nói coi có đúng hay không?” Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh không lên tiếng, nàng đề nghị thân thể Tô Ninh mị hoặc nói. Lúc này thị trường như thay đổi thành một người khác, hoàn toàn không giống người ban ngày đăm đăm xa cách đầy cao ngạo, nàng nói dứt lời liền đem mặt chôn ở cằm cổ trắng nõn của Tô Ninh, nhẹ nhàng cọ xát.

Tô Ninh đột nhiên cả người cứng đờ, cô cảm giác ngứa ngáy, bị thị trường đại nhân làm cho cổ ngứa đồng thời trong nội tâm cũng theo đó phát tác, cô vận vẹo cơ thể, vốn định tránh đi thị trường, nhưng không ngờ lại làm cho đôi môi thị trường liền cách trên người cô hơi mỏng đồ ngủ đụng chạm tới chỗ hở trước ngực cô. Tô Ninh toàn thân run lên, cô cảm giác như có dòng điện truyền vào nháy mắt truyền vào trong lòng của mình...

Tiêu Ý Hàn hiển nhiên cũng không có phòng bị, nàng thật đúng là không có tính toán lúc này “Khi dễ” đến trên ngực Ninh Ninh, tuy nàng rất muốn làm như vậy. Nàng lặng vài giây, thấy Tô Ninh không tiếp tục vận vẹo, trong lòng nghĩ dù sao cũng chạm phải cái này tốt đẹp rồi, vậy thì nàng tốt hơn nên nhắm nháp một chút a. Nghĩ vậy nàng thông thả cúi đầu, dùng đầu lưỡi thử sờ một chút “tiểu đậu đậu” đang cứng lên của Tô Ninh.

Tô Ninh triệt để hóa đá, cô thậm chí không dám nhìn đến thị trường đang tại trước ngực mình mà dốc sức, lúc này, trong lòng của cô là sốt ruột, còn có chút xấu hổ. Chính là, thân thể lại mềm nhũn không có nổi một tia khí lực, cô chỉ có thể tùy ý thị trường, đem lưỡi nóng đảo qua đảo lại khu vực dị thường mẫn cảm của mình, như có vô số dòng điện truyền vào tứ chi của cô, làm cô khó chịu muốn kêu to ra tiếng.

“Hàn... Đừng. Đừng như vậy, em thật là khó chịu...” Tô Ninh giương miệng mấy lần mới cố gắng nói ra được, cô thực sợ sẽ tràn ra thanh âm làm cho người xấu hổ, cô nói không nên lời cảm giác của mình lúc này, cô nghĩ ngăn cản thị trường đại nhân, làm cho nàng dừng lại, lại tựa hồ như không phải, muốn làm cho Ý Hàn tăng thêm chút khí lực, mạnh tiến một bước trấn an chính mình.

Tiêu Ý Hàn buông lỏng ra, ôm ấp bờ vai Tô Ninh, có chút không thể chờ đợi được tiến vào trong áo ngủ Tô Ninh, tay tìm đến dán sát vào hai bầu vú đang làm cho nàng gần như điên cuồng. Nàng một bên lấy tay nhu hòa thoáng vuốt ve nhẹ xoa nó, một bên miệng tiến đến tai Tô Ninh nói: “Ninh Ninh, em cảm giác được phải không? Đây cũng là lưỡng tình tương duyệt, cho nên thân thể của em mới có thể trở nên mẫn cảm như thế.”

Âm thanh thị trường hết sức mị hoặc truyền bên tai Tô Ninh, cô cắn môi dưới cố gắng khống chế chính mình, nghiêng đầu sang bên không nói lời nào, cô thật muốn nói cho thị trường đại nhân: “Chị mau dừng lại ở đây đi...” Nhưng cô nói không nên lời, cô không xác định được mình chính xác là muốn hay không.

Tay Tiêu Ý Hàn như trước vẫn đặt ở trên ngực Tô Ninh. Ngón tay nàng xoay tròn quanh núm hoa, mà môi của nàng cũng không nhàn rỗi ngậm lấy vành tai Tô Ninh.

“Hàn, chị như vậy, em thật sự cảm giác rất khó chịu...” Tô Ninh nghiêng đầu tránh né đôi môi mềm mại hơi nóng của thị trường, cô cọ xát lỗ tai vài cái lên gối có chút khản cầu nói.

Tiêu Ý Hàn không trả lời, nàng nhìn ra được Tô Ninh động tình, chỉ là nàng không dừng lại được. Nàng đã ở tuổi này, lại cùng Lục Hạo Vũ thường xuyên ở riêng. Dựa trên sinh lý mà nói nàng đã nhẵn đủ lâu rồi, thật vất vả gặp được người nàng yêu mến, dục vọng cơ hồ bị nàng áp chế đến cực hạn giờ như lũ bất ngờ bộc phát chuyển đến ào ạt.

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh khó chịu, nàng dừng động tác, thoáng kéo ra khoảng cách hai người cúi tại trên người Tô Ninh có chút thờ dốt nói: “Ninh Ninh, chúng ta cũng làm chuyện mà hai cô bạn của em cùng làm, có được không?”

Đây là lần đầu tiên thị trường đại nhân không có cường thế, hỏi thăm ý kiến Tô Ninh. Tô Ninh hướng mắt lên, cô cố gắng muốn nhìn về mặt thị trường, đáng tiếc ánh trăng quá mờ, chỉ có thể lờ mờ trông thấy chút ít hình dáng của nàng.

Tô Ninh không gật đầu cũng không có nói chuyện, cô đã là sinh viên năm ba, cô đương nhiên biết rõ thị trường đại nhân muốn làm cái gì. Hơn nữa đã đến lúc này cô còn có thể cự tuyệt sao? Tối thiểu lòng của cô là muốn, nhưng mà không biết vì cái gì cô cảm thấy có chút sợ.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tình Cảm Thiêu Đốt Mãnh Liệt

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh không nói gì, trong lòng nàng sốt ruột thực sự không dám mạnh động. Nàng mở đèn đầu giường, ngọn đèn mờ nhạt chiếu xuống, nàng thấy Tô Ninh gò má ửng đỏ, mím môi bộ dạng không biết làm sao nhìn mình.

“Ninh Ninh...” Tiêu Ý Hàn tựa hồ sợ kinh động đến Tô Ninh nên vô cùng yêu thương nhẹ gọi tên Tô Ninh..

Tô Ninh thấy thị trưởng dịu dàng khác hẳn thường ngày trong lòng cô đột nhiên mềm nhũn ra, cô vươn tay xoa gò má thị trưởng đại nhân, tròn bóng non nót xúc cảm khiến cô không dám dừng sức. Tô Ninh trong lòng nghĩ, nữ nhân này thật sự hơn cô nhiều tuổi như vậy sao? chính là cô chưa từng nghĩ đến thị trưởng đại nhân lớn hơn mình nhiều như vậy, ngoại trừ đáng vẻ tư thái cao ngạo thì nhìn bề ngoài thị trưởng chỉ là so với nữ sinh bình thường có nhiều hơn ôn trọng, thành thực.

Tô Ninh trong lòng chậm rãi thuyết phục chính mình, âm thầm đưa ra quyết định. Cô bắt tay choàng qua cổ thị trưởng, dùng chút ít khí lực, kéo thị trưởng đại nhân ngã vào trước ngực mình.

Tiêu Ý Hàn nhìn cô bé dưới thân trong mắt dần dần biến thành kiên định, mùi thơm tươi mát của cơ thể truyền đến, môi của nàng kề sát tại trước ngực Tô Ninh.

Tiêu Ý Hàn hít mắt nở nụ cười thoáng cái, nàng nghiêng đầu mắt nhìn Tô Ninh, cô bé kia chính là khăn trương nhắm mắt lại, thân thể cứng đơ..

Tiêu Ý Hàn hôn hít thoáng qua ngực Tô Ninh. Sau nàng hướng lên mặt Tô Ninh, ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn Tô Ninh, tiến gần hơn, Tiêu Ý Hàn nhắm mắt lại, đem hai đôi môi dán chặt vào nhau.

Cái hôn này Tiêu Ý Hàn giống như trút xuống tất cả tình yêu say đắm của mình, nàng nhắm nháp hương vị ngọt ngào mật ý của Tô Ninh, cảm giác lửa tình trong thân thể tăng vọt, nàng chưa từng biết thì ra cùng một người hôn môi cũng sẽ có cảm giác tốt đẹp như thế. Mà dưới người nàng Tô Ninh cũng đã bắt đầu chậm rãi đáp lại nàng, điều này khiến nàng nôn nóng, ham muốn càng thêm khó nhịn.

Tiêu Ý Hàn một bên hôn hít Tô Ninh, một bên nhanh chóng muốn cởi bỏ hết quần áo vướng bận trên người cô. Quần áo hai người rất nhanh bị nàng tiện tay ném xuống giường, sau nàng luyến tiếc rời đi đôi môi Tô Ninh, ngồi dậy.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, nàng nhìn thấy một thân thể trắng nõn tại vị động tình mà đang đỏ ửng xinh đẹp. Bầu ngực phập phồng đầy đặn, vùng bụng nhỏ bằng phẳng, phía dưới tươi tốt “rừng rậm”, khu vực tam giác thần bí kia như ẩn như hiện, Tiêu Ý Hàn xem đến ngây dại, nàng không tự giác nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên nhớ tới lần trước trong phòng tắm vô tình trông thấy cũng là cảnh tượng như vậy, nàng nhớ rõ càng tình trường, không ít lần nàng liền có ý nghĩ muốn chiếm lấy cô bé này.

Tô Ninh thấy thị trưởng nhìn chằm chằm thân thể mình, vốn đã cực kỳ thẹn thùng cô càng thêm quẫn bách, cô nắm chặt mền rất nhanh chui đi vào, chỉ chừa một đôi mắt hơi mê ly, thẹn thùng nhìn thị trưởng.

Tiêu Ý Hàn thu hồi ánh mắt, nàng dùng ngón tay mảnh khảnh đẩy chăn mền ra một góc, từ vị trí eo Tô Ninh chui vào trong chăn. Nàng cũng không nói chuyện, theo vùng bụng bằng phẳng của Tô Ninh một đường hôn hít lên, môi của nàng chạm đến mỗi một chỗ, thân thể Tô Ninh sẽ run rẩy thoáng cái. Mỗi khi Tiêu Ý Hàn cuối cùng dừng ở trước ngực Tô Ninh, nơi hai nụ hôn, lưỡi nàng linh hoạt liếm một vòng quanh nó. Nàng rõ ràng cảm giác được Tô Ninh hô hấp bắt đầu trở nên gấp gáp, cơ thể không ngừng vận vẹo..

Một lát sau Tiêu Ý Hàn vẫn không hề thỏa mãn, nàng thẳng người đồng thời ôm ấp Tô Ninh ngồi dậy.

Tô Ninh có chút giật mình, cô mở to mắt to nghi hoặc nhìn thị trưởng, mặc dù ở trường học cô cũng biết chút ít chuyện trên giường, chỉ là cô không có trải qua càng không có nghe qua, cho nên lúc này, cô thật sự không biết thị trưởng đại nhân là muốn làm cái gì.

Tiêu Ý Hàn hướng về phía Tô Ninh đang có chút kinh hoảng, cho Tô Ninh một nụ cười an tâm, liền ôm ấp lấy cô nhích lại gần phía đầu giường, sau một bên đem gối đầu cùng chăn mền đặt ở sau lưng Tô Ninh, nói: “Ninh Ninh, em không cần khăn trương, nhắm mắt lại để cho tôi yêu thương em thật tốt...”

Tiêu Ý Hàn nói dứt lời, nàng để cho Tô Ninh dựa vào chăn mền nửa người nằm xuống, nàng thấy Tô Ninh như cũ có chút khăn trương, liền tiến đến hôn môi Tô Ninh, thân thể Tô Ninh liền mềm nhũn ra, da thịt trắng nõn cũng bắt đầu đỏ ửng, cô tựa nửa người vào đồng chăn gối, tóc dài rủ xuống ở một bên vai cô.

Tiêu Ý Hàn cảm giác Tô Ninh đã bớt khăn trương, nàng dời ra môi Tô Ninh, hôn xuống xương quai xanh, mà một tay nàng thì vuốt ve ngực Tô Ninh. Tay còn lại theo vòng eo mảnh khảnh một đường vuốt xuống “hoa viên bí mật” kia.

Tô Ninh lúc này bị thị trưởng đại nhân vuốt ve trên chọc đã không còn năng lực chống đỡ, cô chỉ cảm thấy từ đầu đến chân thật tê nóng. Hơn nữa chỗ thân dưới tựa hồ có cái gì chảy ra, cảm giác đó làm cho cô vừa xấu hổ thẹn thùng lại vừa khó chịu.

“Hàn...” đầu Tô Ninh từ một bên quay qua, cúi xuống nhìn thị trưởng run giọng kêu, muốn ngăn cản nàng. Chính là thị trưởng đại nhân tựa hồ không

nghe thấy thanh âm của cô, như trước ghé vào trước ngực cô, cũng không ngẩng đầu lên chỉ lo cố gắng làm “Chuyện xấu.”

Tay Tiêu Ý Hàn tại thắt lưng Tô Ninh dừng lại một hồi, liền sờ soạng xuống phía dưới, đương lúc vuốt ve phiến rừng rậm bên dưới, tay của nàng lại có chút ít không tự chủ run rẩy lên, lướt qua lớp rừng rậm này chính là vùng thần thánh mẫn cảm nhất của Tô Ninh. Nàng cẩn thận trượt tay xuống vùng ẩm áp này liền cảm giác có chất mật chảy ra, Tiêu Ý Hàn dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ lên ‘động khẩu’ - một mảnh trơn ướt non mềm.

“Uhm...” Tô Ninh dùng sức ngửa đầu dựa vào đồng chắn mền, cắn chặt môi dưới, nghĩ cố gắng không để cho mình ngâm ra tiếng. Hai chân của cô bị thị trưởng đại nhân dùng cánh tay chống đỡ, cô muốn trốn tránh đều không được, mà thị trưởng đại nhân lúc này cũng rời khỏi bộ ngực của cô, từng điểm từng điểm hôn xuống phía dưới.

“Đừng... Hàn...” Tô Ninh không có khí lực nghiêng đầu kêu tên thị trưởng đại nhân, dưới ánh đèn, cô biết rõ lúc này thị trưởng đại nhân chẳng những lấy tay chạm vào mình, mà ánh mắt của nàng cũng là thẳng tắp nhìn vào thân thể của mình.

“Xin chị đó, đừng...” Tô Ninh cảm giác đầu thị trưởng tiến gần đến hạ thân, cô gầy dựa muốn ngồi dậy, cảm thấy tư thế của mình lúc này thực sự quá mất thể diện, cô không muốn tại trước mặt thị trưởng bày ra bộ dạng phóng đảng..

Tiêu Ý Hàn vươn tay bắt lấy tay Tô Ninh đang muốn chống giường ngồi dậy, nói: “Ninh Ninh.. Em ngoan ngoãn, để tôi mang đến cho em thời khắc hạnh phúc nhất...” Nói dứt lời vì phòng ngừa Tô Ninh lộn xộn, Tiêu Ý Hàn một tay cầm tay Tô Ninh, nhân lúc Tô Ninh còn chưa phòng bị, chậm rãi cúi đầu, liền hướng về vùng mẫn cảm nhất của cô mà hôn hít.

“A...” Tô Ninh kêu to một tiếng, đột nhiên giật mình ngồi dậy, cô như thế nào cũng không có nghĩ đến thị trưởng đại nhân sẽ hôn nơi tư mật của mình. Cô muốn cự tuyệt, dùng cánh tay không có bị bắt lấy, cố gắng ngăn cản động tác thị trưởng, chính là lời của cô còn không có nói ra khỏi miệng, người lại bị đẩy dựa sát vào chân.

Tiêu Ý Hàn đẩy nhẹ Tô Ninh, đầu cũng không ngẩng đem môi dán chặt tại chỗ kín của Tô Ninh, gia tăng chút lực. Đầu lưỡi của nàng vòng quanh khuấy động hạt đậu, chỗ động khẩu rất nhanh trở nên căng thêm ướt át, Tiêu Ý Hàn liếm hết chất dịch. Hít một hơi, nàng rút cục cũng nhắm nháp được hương vị riêng biệt của Tô Ninh.

“Đừng... Van cầu chị... Chị đừng như vậy...” Tô Ninh liền cử động thân thể của mình, một chút khí lực cũng không có, cô chỉ có thể dùng thanh âm yếu ớt cố gắng ngăn cản động tác điên cuồng của thị trưởng.

Tiêu Ý Hàn tự nhiên sẽ không dừng lại, chung quanh cánh hoa càng ngày càng ẩm ướt. Nàng biết rõ Tô Ninh lúc này nhất định giống nàng đang ham muốn khó nhịn, nghĩ vậy, nàng đem đầu lưỡi hướng động khẩu dò xét đi vào, theo từng đợt rung động nàng có chút dùng sức đưa đầu lưỡi trượt vào nơi thần bí nhỏ nhắn đó.

“A... Umm...” Tô Ninh trong miệng kêu lên, người cô lại mạnh thoáng cái bật dậy.

Lúc này Tiêu Ý Hàn thả tay Tô Ninh, nàng sát vào hai chân Tô Ninh, hai tay ôm quanh eo Tô Ninh, bởi vì Tô Ninh đột nhiên bật dậy khiến cho lưỡi của nàng từ bên trong trượt đi ra. Tiêu Ý Hàn dời đi mục tiêu, nàng liếm lên phía trên, rất dễ dàng liền tìm được hạt đậu mẫn cảm của Tô Ninh.

Tô Ninh chưa kịp nói gì, lại một lớp sóng mãnh liệt lan nhanh đến. Cảm giác tê liệt toàn thân, cô bị ép nằm ngửa xuống, khuôn mặt của cô có chút mờ hồ chảy ra, cho dù cô cắn chặt môi dưới nhưng thực sự không ngăn cản được kích thích mãnh liệt như thế, ngâm ra một ít thanh âm lớn hơn.

Tiêu Ý Hàn cực kỳ kiên nhẫn, nàng trêu chọc “Tiểu đậu đậu” một hồi, lại lần nữa tìm được chỗ động khẩu làm cho nàng yêu thích cực kỳ, đầu lưỡi nàng tiến vào, đồng thời dùng ngón tay sờ lên tiểu đậu đậu, nàng ra sức dùng đầu lưỡi hướng sâu vào phía trong rồi rút ra, đem ba ngón tay thon dài sát nhập cùng một chỗ nhẹ nhàng xoa lấy bộ phận mẫn cảm này.

Dưới sự kích thích của thị trưởng, Tô Ninh đem thanh âm trong miệng tràn hết ra, đứt quãng không thành câu, cô cảm giác toàn bộ máu trên người đều hướng lên não, cho đến giờ phút này cô mới buông thả tất cả lý trí cùng xấu hổ. Lúc này, cô thậm chí lớn tiếng hét to lên, phóng ra cái cảm giác “Tra tấn” người này. Tô Ninh bắt đầu dùng thân thể phối hợp với động tác thị trưởng đại nhân, cô loạng choạng thân thể có chút ngồi dậy, hai chân thẳng mở ra hai bên, một tay chống giường một tay xoa bộ ngực thị trưởng, cô nhắm chặt hai mắt, biểu hiện trên mặt tựa hồ rất thống khổ.

“A... A... Umm...” Ngán thanh theo trong miệng cô lớn tiếng tràn ra. Tiêu Ý Hàn biết rõ cô gái của nàng đã lên đỉnh rồi, nàng phối hợp với Tô Ninh dần dần thả chậm động tác, lấy tay vuốt lên thân thể có chút mờ hồ, yên lặng trấn an Tô Ninh, đến khi cảm giác thân thể Tô Ninh không còn run rẩy, Tiêu Ý Hàn lại liếm nhẹ hai cánh hoa xinh đẹp đáng yêu này, rồi mới luyến tiếc ngồi dậy ghé sát vào người Tô Ninh, nàng yêu thương ôm lấy vai Tô Ninh, nhẹ nhàng vuốt ve, nàng biết rõ lần đầu tiên với con gái không thể quá mức mãnh liệt...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thị Trưởng Đại Nhân Cũng Là Thụ

Tô Ninh nằm ở trong ngực Tiêu Ý Hàn một hồi, hồ hấp dần dần vững vàng, lúc này cô cảm giác thân thể như là bị cái gì rút đi tất cả sức lực, một tia khí lực cũng không có.

Qua khoảng 10 phút, Tô Ninh nhắm mắt lại cơ hồ muốn ngủ, cô mới nếm qua loại cảm giác này, thật sự là chịu không được cường độ cao như thế của thị trường.

“Em ngủ sao?” Tiêu Ý Hàn cảm giác Tô Ninh tựa hồ đang ngủ, nàng nhìn không được lên tiếng nói. Nàng còn chưa muốn chấm dứt lúc này, đây mới chỉ là “Mở màn” cho một đêm tốt đẹp a, nhiều năm dục vọng của nàng mới vừa vận tình lại đang đứng ở thời khắc phun trào, nàng làm sao có thể buông tha Tô Ninh.

Tiêu Ý Hàn ngoài miệng hỏi còn trong lòng đang cân nhắc, nàng liền xoay người một lần nữa nằm lên người Tô Ninh, một tay vuốt nàng mềm mại tóc dài, tay kia sờ lên ngực Tô Ninh.

“Ninh Ninh, em cứ ngủ tiếp..” Tiêu Ý Hàn một bên giờ trò đùa một bên giọng hết sức nhỏ nhẹ nói.

Tô Ninh mỗi một mở to mắt, mơ mơ màng màng, thân thể lại bắt đầu như nhũn ra. Cô ngẩng đầu lên nhìn, trước đó bị thị trường đại nhân “khi dễ” cô vẫn luôn cúi đầu, cũng nhìn không thấy nét mặt của thị trường, đến lúc này cô mới nhìn rõ ràng, cái người luôn cao ngạo lạnh lùng này lại đang dùng vẻ mặt hết sức mỉa mai nhìn mình.

“Ninh Ninh, em có yêu tôi không...” Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh mơ màng, vô cùng ôn nhu hỏi.

Tô Ninh sững sờ gật đầu, chuyện đều phát sinh đến bước này, cô làm sao có thể không thương Tiêu Ý Hàn.

“Vậy em sẽ không nỡ để tôi khó chịu?” Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh gật đầu, theo sát gần lại hỏi.

Tô Ninh nhú mày, cô lấy tay vuốt vuốt đôi mắt có chút không mở ra được, chăm chú đánh giá thị trường đại nhân một hồi, khản trương nói: “Chỉ làm sao vậy? Là em làm đau cánh tay chị sao?”

Tiêu Ý Hàn nhếch môi lắc đầu không nói lời nào, nàng cầm tay Tô Ninh đưa tới trước ngực của mình, xoa qua xoa lại nơi đó vài lần lại dẫn tay Tô Ninh đưa xuống nơi mẫn cảm của mình, rồi ngừng lại.

Làm những điều này Tiêu Ý Hàn không hề có nửa điểm xấu hổ, nàng nhìn thẳng vào mắt Tô Ninh, đến khi đôi tay mềm mại của Tô Ninh bị dẫn dắt, chạm lên khu vực mẫn cảm của nàng, một ít cảm giác tê dại trong nháy mắt truyền ra, Tiêu Ý Hàn nhìn không được nhú mày cắn môi dưới.

Tô Ninh lại một lần nữa đỏ mặt lên, cũng không phải bởi vì thị trường đại nhân đối với cô như thế nào, mà là lúc này tay của cô đang chạm vào chỗ kín của thị trường, xúc cảm ướt át làm cho cô khản trương, không dám lộn xộn, cô ngẩng lên thấy thị trường dùng ánh mắt vô cùng có sức quyến rũ nhìn mình thì đỏ mặt quay đầu qua chỗ khác.

Tô Ninh chưa từng có trải nghiệm qua, cô – một nữ sinh vừa mới có tình đầu lại đối mặt với thị trường – một người vô cùng “nhiệt tình cởi mở” như thế thật là ngượng ngùng không chịu nổi.

Tiêu Ý Hàn ôm Tô Ninh xoay người một cái, chính mình liền nằm ở dưới thân Tô Ninh. Nàng hiện tại có một ý nghĩ rất mãnh liệt, muốn cho cô gái của nàng giữ lấy nàng, hung hăng chiếm lấy cơ thể nàng.

Nàng vừa nảy mới tấn công Tô Ninh, tuy cảm giác thật sự kì diệu không lời nào có thể diễn tả được, nhưng là không thể tận hưởng. Tô Ninh còn đang đại học, hai người mặc dù đã bắt đầu yêu nhau, nhưng thực sự thời gian quen nhau cũng không tính là lâu dài, cho nên Tiêu Ý Hàn cũng không có chính thức chiếm lấy cô, lớp màng mỏng manh tượng trưng cho nữ nhân thuần khiết cũng không có bị nàng công phá, nàng muốn đợi đến khi Tô Ninh dần dần trưởng thành, hai người quan hệ ổn định về sau mới háo hức có được cô. Cho nên hiện tại, nếu muốn “hạnh phúc” nàng cũng chỉ có thể hy sinh chính mình... =. =!

Tiêu Ý Hàn lớn hơn Tô Ninh, hiển nhiên là nên vì Tô Ninh mà lo lắng nhiều hơn, nhưng trái lại trong cơ thể nàng lại bất đồng. Đêm nay đối với nàng mà nói, bất luận là trong lòng hay là thân thể, toàn bộ dục vọng đều bị tiêu diệt đi lên, đây là cảm giác mà nàng hoàn toàn không hề có khi cùng Lục Hạo Vũ. Nàng muốn nhất định phải háo hức hưởng thụ qua, mới có thể bình phục, giải tỏa ham muốn mà những năm này nàng tích tụ.

“Em... Em sẽ không.” Tô Ninh bị cử động của thị trường làm cho hoảng sợ, cô rút tay lại nhưng bị ngăn cản, chỉ có thể đỏ mặt nhỏ giọng nói ra.

Tô Ninh một câu “Em sẽ không.” làm Tiêu Ý Hàn dở khóc dở cười, nàng có chút kẹp chặt hai chân, cảm giác ngứa ngáy thật sự là làm cho nàng khó chịu. Cho dù nàng đang chủ động cởi mở, nhưng bình thường tính cách vốn quen lạnh lùng, cho nên hôm nay biểu hiện phong tình vạn chủng như thế đã là nàng phá lệ lắm rồi... Tiêu Ý Hàn trong lòng nghĩ, “Chẳng lẽ lại còn muốn mình chính miệng nói ra..”

Tiêu Ý Hàn khó xử, tâm ngứa ngáy thật khó nhịn, nàng đột nhiên cảm giác trên người chột nhẹ, cúi đầu đã nhìn thấy Tô Ninh đem mình trốn ở trong chân, hướng vào giữa hai chân của nàng, nàng vừa định mở miệng nói, liền cảm giác dưới thân truyền đến xúc cảm ấm áp dịu dàng “Umm...” Tiêu Ý Hàn kiềm chế không được, trong hơi thở liền phát ra tiếng rên rĩ...

Xúc cảm nhỏ nhỏ đụng chạm qua đi, dưới thân tựa hồ tìm được rồi chút ít cảm giác, độ mạnh yếu tăng thêm vừa phải, tần suất càng lúc càng nhanh làm cho Tiêu Ý Hàn thoải mái đồng thời lại có chút ít khó chịu. Tay của nàng nắm chặt chân mền, ngẩng cổ lên đón từng đợt khoái cảm truyền đến.

Đột nhiên, Tiêu Ý Hàn cảm thấy hạ thân hơi tê dại, đi theo bị Tô Ninh liếm. Nơi nhạy cảm bị liếm qua một hồi bắt đầu co rút, vài giây sau một loại khoái

cảm chưa từng có mãnh liệt đánh úp nàng, ngón tay Tiêu Ý Hàn cảm chân mềm bắt đầu trở nên trắng vì bấu chặt, nàng khẽ cắn môi dưới, cực lực khắc chế chính mình không để cho phát ra tiếng rên lớn quá mức...

“Chỉ có thích không?” lúc cơ thể Tiêu Ý Hàn an tĩnh lại, Tô Ninh theo trong chăn bò lên, khuôn mặt cô hồng nhuận nhìn sắc mặt thị trường cũng đang ứng hồng giống mình, nho nhỏ hỏi.

Tiêu Ý Hàn mặt không biểu tình ngắm Tô Ninh, trong lòng nghĩ: “Nàng cũng thật sự là xem thường Tô Ninh, một cô bé còn đi học sao học ‘loại sự tình này’ lại nhanh như vậy? Đều không cần nàng tốn nhiều miệng lưỡi thuyết giảng, thử qua lần đầu đã có thể xuất sư...”

Tô Ninh thật không có làm cho Tiêu Ý Hàn đoán sai, cô đâu chỉ là xuất sư? Đêm nay qua đi, đối với việc quan hệ nữ x nữ, Tô Ninh thật sự là biết nhiều hơn một chút. Từ vừa mới bắt đầu ngượng ngùng, đến cuối cùng điên cuồng chiếm lấy, Tô Ninh xem như đem thị trường đại nhân trong ngoài “ăn” triệt để.

“Làm cho đứa nhỏ này găng cơ hơn nửa đêm, mặc dù có chút không có mặt mũi, chính là cảm giác đem lại thật sự chưa từng có...” Tiêu Ý Hàn toàn thân vô lực nằm ở trên giường, nghiêng đầu nhìn cô bé đã ngủ say trong lòng thầm nghĩ. Nàng bắt đầu dĩ cười khổ, đứng dậy đi phòng tắm đơn giản rửa qua một chút, liền trở lại trên giường ôm Tô Ninh nằm ngủ.

Đêm nay ngoài cửa sổ, gió thổi mạnh rét thấu xương, trong phòng Tiêu Ý Hàn lại một mảnh xuân ý ấm áp, dưới ánh đèn ngủ mờ nhạt, hai nữ nhân hoàn thành chuyện tốt đẹp nhất của những người yêu nhau chính là sự kết hợp hai thân thể, trải nghiệm này vừa kỳ diệu lại vừa phí sức lực khiến cho tâm hồn cả hai dính sát hợp lại với nhau, đây chính là một khởi đầu thật tốt đẹp..

*****

Sáng sớm hôm sau.

Cho dù tới hôm qua “Một nhọc quá độ”, Tiêu Ý Hàn như trước bị đồng hồ đúng giờ kiên trì reo ồm ồm đánh thức, nàng giật giật cánh tay bị thương có chút mỏi nhừ mới phát hiện tay kia của nàng không biết khi nào thì đã sờ lên ngực Tô Ninh. Tiêu Ý Hàn giương khóe miệng lộ ra nụ cười ấm áp, nàng có chút xoa bàn tay trên bầu vú đầy đặn của Tô Ninh, xúc cảm mềm mại liền truyền tới, trong lòng nàng không khỏi nghĩ, “thói quen này mà từ nay về sau vẫn duy trì thì cảm giác thật sự tốt đẹp biết bao”

Tô Ninh gần đây khó ngủ, Tiêu Ý Hàn chỉ là nhẹ nhàng linh hoạt trêu chọc hai “Tiểu anh đào” trước ngực, cô liền tỉnh lại.

“Em thật sự mệt...” Tô Ninh còn chưa có mở mắt ra liền cảm giác được người bên cạnh cô đang làm “Chuyện xấu”, cô phát phát tay hướng thị trường đại nhân, giọng điệu làm nũng thì thầm nói.

“Nếu mệt thì ngủ tiếp một hồi, còn có thời gian.” Tiêu Ý Hàn một bên nghiêm trang an ủi nói, một bên tay như cũ không ngừng tiếp tục chơi đùa với “Tiểu anh đào”.

Tô Ninh mở ra đôi mắt mông lung buồn ngủ, oán trách nhìn thị trường đại nhân, tức giận nói: “Chỉ hư hỏng như vậy, làm vậy thì người ta còn thể nào ngủ?”

Tiêu Ý Hàn dừng lại động tác, nàng nghiêng người hôn cái miệng nhỏ nhắn đang cong lên của Tô Ninh, sau liền hạnh phúc vô cùng rời giường.

“cánh tay em tê quá...” Tô Ninh nằm ở trong chăn đem thân thể mình che phủ lại chỉ chừa cái đầu ra bên ngoài, nhìn Tiêu Ý Hàn đang đứng ở tủ quần áo lựa chọn quần áo, nói ra.

Tiêu Ý Hàn quay đầu, nhìn Tô Ninh mập mờ cười, nói: “Có muốn tôi giúp em một tay hay không, xoa qua một chút?”

“Không cần đâu” Tô Ninh vội cự tuyệt, cô thấy thị trường đại nhân về mặt “Lưu manh” cười, mà bắt đầu hối hận vừa mới nói ra chuyện “Cánh tay mỏi nhừ” làm chi..

*****

Giờ nghỉ trưa, Cristina vừa khám xong cho một bệnh nhân, người bệnh chân trước vừa đi ra, cửa phòng nàng lại bị đẩy ra. Cristina nhíu mày vừa định lên tiếng trách cứ, đã nhìn thấy vẻ mặt xuân phong đắc ý của Tiêu đại thị trường, đang bước đến.

“Cristina, nhanh, ta muốn tìm người tâm sự.” Tiêu Ý Hàn đem túi xách tùy ý ném trên ghế salon, cởi áo khoác ngoài, hướng về phía Cristina nói ra.

Cristina nghiêng đầu dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Tiêu Ý Hàn, nói: “Tiêu đại thị trường, nếu ta nhớ không lầm, biểu lộ của người như thế chỉ có một lần hồi ở đại học a..”

Tiêu Ý Hàn treo áo khoác xong, quay đầu lại trừng Cristina, trên mặt khôi phục bình thường vẻ lạnh lùng, nàng đi vào trong tìm một chỗ gần cửa sổ, ngồi xuống ghế salon.

“Chỉ nói vậy thôi, người làm sao? Có việc gì vui?” Cristina đi tới ngồi đối diện Tiêu Ý Hàn bày ra bộ dáng đang rửa tai lắng nghe.

Tiêu Ý Hàn mất tự nhiên ngồi thẳng lưng, giọng điệu cố ý mây trôi nước chảy nói: “Ta cùng Ninh Ninh ở chung...”

“Ồ chung?”Cristina đang uống nước chanh thiếu chút nữa phun ra ngoài, nàng buông cái ly thắc mắc hỏi:“Các người không phải đã ở cùng một chỗ rồi sao? Đừng nói là người...”

Tiêu Ý Hàn trông thấy bộ dạng ngạc nhiên của Cristina, nàng khẳng định gật đầu, nói:“Đúng vậy, hơn nữa chúng ta còn tại trên giường ...”

Nghe Tiêu Ý Hàn nói trắng ra

, Cristina trong nháy mắt mở to hai mắt,“Trên giường? Tiêu Ý Hàn cùng Tô Ninh? Đây là đùa thật rồi?” Nàng ở trong lòng nghĩ.

“Đây không phải trọng điểm, ta hôm nay đến là kêu người giúp ta nghĩ kế, Lục Hạo Vũ sẽ về nước .” Tiêu Ý Hàn không để ý tới biểu lộ giật mình của Cristina, tiếp theo còn nói.

“Hắn về nước? Không phải cũng đã trở lại bên kia sao?” Cristina hỏi ngược lại, lại cảm thấy không đúng, Cristina cau mày suy tư một chút, nhìn chăm chăm vào Tiêu Ý Hàn nói:“Ý của người là hắn về nước sẽ không đi nữa ? Như thế nào nhiều năm như vậy không có động tĩnh, hết lần này tới lần khác, giờ lại nghĩ muốn trở về?Người, người không phải đã làm cho hắn phát hiện ra cái gì a?”

“Không có, đối với hắn ta vẫn luôn như vậy, người cũng không phải không biết, chuyện Tô Ninh ta sẽ bảo vệ tốt.” Tiêu Ý Hàn thu hồi biểu lộ, nghiêm túc nói:“Không biết ông nội Iran nghĩ như thế nào , lúc mới bắt đầu, chết sống không cho hắn về nước, hiện tại ngược lại chủ động đưa ra đề nghị làm cho hắn trở lại, nói là cái gì sợ chúng ta hai nơi ở riêng lâu dài, cảm tình phai nhạt.”

“Ừ.. Ta xem ra không có đơn giản như vậy, người có nhiều phòng bị thì tốt hơn, Ninh Ninh còn đang học a...”

“Ta biết rõ, nên không phải mới tìm người thương lượng sao? Hôm trước hắn trở về, nói là chuyển giao công tác, đoán chừng năm sau có thể trở về nước .”

“Hàn, ta hỏi người, người cùng Ninh Ninh là tới cùng thật sự như vậy?” Cristina thấy Tiêu Ý Hàn rất nghiêm túc nghiên cứu những vấn đề này, nàng đột nhiên mở miệng hỏi.

Tiêu Ý Hàn không hề nghĩ ngợi nói:“Người đừng có nói nhảm.” Sau nàng thấy Cristina có chút không tin, liền trầm mặt, hòa hoãn giọng điệu, nói:“Ta là muốn tính toán về lâu dài ...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Hạnh Phúc Bắt Đầu

Cristina im lặng gật gật đầu, cùng Tiêu Ý Hàn học chung bốn năm, nhận thức lâu như vậy, nàng biết rõ cô bạn thân một khi xuất hiện vẻ mặt như thế, nói ra lời nào cũng nhất định là đã trải qua nghĩ sâu tính kỹ .

“Có một số việc có lẽ chính là số mệnh.”Cristina bất đắc dĩ ở trong lòng nghĩ , người có địa vị cao như Tiêu Ý Hàn lại cùng với một cô bé còn chưa tốt nghiệp bàn chuyện tương lai, đó là một chuyện thật sự khó...

“Người mới vừa nói các người cùng giường , là có ý gì?”Cristina không muốn nghĩ quá nhiều, nàng thay đổi vẻ mặt nghiêng ngả, chớp mi nhìn Tiêu Ý Hàn hỏi.

Tiêu Ý Hàn mím môi từ chối cho ý kiến.

“Người không phải là khi dễ cô bé rồi đó chứ?” Cristina tiếp tục vẻ mặt khinh bỉ.

Tiêu Ý Hàn liếc nhìn Cristina, nàng có chút mệt mỏi tựa ở sofa tỏ ra không muốn nói nhiều.

“Nhìn bộ dạng của người không ngủ đủ giấc cũng biết người tối hôm qua không có làm chuyện gì tốt. Cô bé Ninh Ninh kia biết điều như vậy, người cũng đừng thực khi dễ nàng...”Cristina ghét bỏ nhìn Tiêu Ý Hàn, thanh âm thật là ôn nhu nói, rồi nàng đứng lên đi lấy cà phê cho Tiêu Ý Hàn.

“Muốn hay không ở đây ngủ qua một chút? Nhìn mắt người đều đỏ cả lên.”Cristina đem cà phê đặt ở trên mặt bàn, nhẹ nói.

Tiêu Ý Hàn lắc đầu, nàng hướng về phía Cristina ngoắc tay, Cristina rất ấn ý đi đến sau ghế sofa, ngón tay hơi lạnh đặt tại huyệt thái dương Tiêu Ý Hàn, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Thật sự là cảm thấy mệt chết đi, công tác, gia đình, tình yêu...” Tiêu Ý Hàn buông lỏng cơ thể, tựa ở trên ghế salon trầm giọng nói.

“Vậy người tính thế nào ? Cùng Hạo Vũ ly hôn?” Cristina theo thói quen công việc, nàng nói rất nhẹ, tận lực làm cho Tiêu Ý Hàn toàn tâm trầm tĩnh lại.

“Ừ.” Tiêu Ý Hàn nhả ra một chữ, dừng lại vài giây còn nói: “Chính là, việc này rất khó...” Sau liền đem đầu tựa ở trên ghế salon nhắm mắt lại.

Cristina không nói chuyện, nàng biết rõ, người như Tiêu Ý Hàn đơn giản là không thể ly hôn. Cuộc sống tác phong tại cơ quan là một vấn đề rất nghiêm trọng, đừng nói là cảm tình bất hòa, nếu thật sự đến lúc bắt buộc dĩ cũng không thể lựa chọn con đường này. Nghĩ tới những thứ này Cristina trong lòng thờ dài, nàng cúi đầu nhìn về mặt cực kỳ mệt mỏi của cô bạn thân, có chút đau lòng.

Tiêu Ý Hàn ở phòng Cristina khoảng nửa giờ, nàng còn muốn thừa dịp lúc nghỉ trưa chạy về căn hộ kia. Vì Cristina nói trước đó nàng có gọi cho Tô Ninh, cô bé đáng yêu này bởi vì tối hôm qua “Vận động quá sức” nên đã nghỉ học...

Tiêu Ý Hàn ngồi trên xe của mình, kêu tiểu Lý trước lái đến khách sạn Giang Chi Vịnh.

“Người tìm chỗ ăn cơm đi, ta hôm nay mệt mỏi, ăn cơm trưa xong trong này nghỉ trưa, không cần tới đón.” Tiêu Ý Hàn nghiêm túc nói với tài xế, đợi bảo vệ khách sạn kéo ra cửa xe, nàng liền mang theo túi xách đi xuống.

Quản lý khách sạn đã sớm đứng trước cửa, Tiêu Ý Hàn vừa đi vừa gọi thức ăn. Nàng lên lầu hai, tùy tiện tìm một chỗ liền ngồi xuống, ngẩng đầu đối quản lý nói: “Toàn bộ đóng gói, kêu bọn họ làm nhanh lên, ta có việc gấp.”

“Tiêu thị trưởng, ngài muốn hay không lên trên đợi? Hoặc là, ngài lưu địa chỉ, làm xong chúng ta đưa tới cho ngài...” Nữ quản lý phân phó nhân viên tranh thủ thời gian đi làm, sau khom người hỏi Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn khoát tay áo, nói: “Không cần, người đi làm mau lên.”

Ước chừng 15 phút sau, Tiêu Ý Hàn ra khỏi Giang Chi Vịnh, đi theo sau nàng là một nhân viên đang cầm túi thức ăn. Tiêu Ý Hàn đứng ngoài cửa xoay một hồi, một chiếc xe màu hồng có rèm che liền dừng ở bên người nàng.

Trong xe đi xuống một người đàn ông chừng 40 tuổi, hần tiếp nhận túi com từ tay nhân viên, kéo ra cửa xe chờ Tiêu Ý Hàn lên xe.

“Ta tự lái, người trở về đi.” Tiêu Ý Hàn vượt qua đầu xe ngồi vào ghế lái, đợi người đàn ông đem túi thức ăn cất vào xe, nàng liền lái đi.

Khách sạn Giang Chi Vịnh cách căn hộ không xa, Tiêu Ý Hàn nghĩ Tô Ninh xin nghỉ hiện tại nhất định vẫn chưa đi, nàng mua một đồng hồ ăn ngon, là muốn cho cô bé bất ngờ. Một đường tốc hành, Tiêu Ý Hàn vội vàng muốn nhìn thấy Tô Ninh, trong nội tâm nàng cười nhạo chính mình, tuổi này rồi lại vẫn làm loại chuyện tình này.

Tiêu Ý Hàn đem túi đồ ăn ra khỏi xe, nàng nắm thật chặt cổ áo, trên bầu trời tuyết vẫn rơi thật sự lạnh. Tiêu Ý Hàn mắt nhìn phía trước bước nhanh hơn, không đợi nàng đi đến trước cửa, sau lưng vang lên giọng đàn ông.

“Tiêu thị trưởng...”

Tiêu Ý Hàn cau mày quay đầu lại, liền trông thấy Giang Minh Kiệt không biết khi nào xuất hiện ở phía sau của nàng, nàng dừng bước, mặt không biểu tình nhìn hắn.

“Tiêu thị trưởng, ngài để quên điện thoại ở đâu sao? Ta gọi điện thoại cho ngài thì không người tiếp nghe, hỏi tiểu Lý nói ngài đi khách sạn. Nhưng ngài lại không ở đó, ta liền tới đây thử thời vận...” Giang Minh Kiệt tự biết chính mình không nên xuất hiện tại nơi này, hần không đợi Tiêu thị trưởng đặt câu hỏi, liền một hơi giải thích.

Tiêu Ý Hàn lúc này mới nhớ tới buổi sáng lúc ra cửa điện thoại để quên ở trên tủ đầu giường, về sau chỉ lo nghĩ Tô Ninh thích ăn cái gì, liền quên mất.

Tiêu Ý Hàn nhìn Giang Minh Kiệt, hỏi: “Có việc gì sao?”

“Ngài quên, 12 giờ có một hội nghị trọng yếu muốn ngài dự họp.” Giang Minh Kiệt nhìn không ra tâm tình Tiêu Ý Hàn, cẩn thận nói ra.

“Vương bí thư đâu?” Tiêu Ý Hàn lạnh nhạt hỏi.

Không đợi Giang Minh Kiệt nói tiếp, nàng giống như nghĩ tới điều gì, lông mày nhú nhẹ, lạnh lùng lại hỏi: “Làm sao người biết ta sẽ tới đây lúc này?”

Lúc này Tiêu Ý Hàn cùng bình thường không có khác gì, thần sắc vẫn đậm mạc như trước, giọng điệu trước sau lạnh như băng, dù vậy trong lòng nàng có chút tức giận. Nàng tính sẽ để căn hộ này cho Tô Ninh ở lại lâu dài, cho nên nàng không muốn quá nhiều người biết rõ nơi này, để tránh xuất hiện chuyện gì không hay.

Từ sau tai nạn xe cộ, Tiêu Ý Hàn cũng đã không hề tin nhiệm Giang Minh Kiệt. Không quan tâm sự cố lần đó cùng hần có quan hệ hay không, hần có nhúng tay vào chuyện gì hay không. Chi điểm hoài nghi này thôi cũng đã phá vỡ mối quan hệ tin tưởng giữa hai người. Sự việc mặc dù không ảnh hưởng lớn, nhưng lại không thể đo lường, liên quan đến con đường quan chức của nàng, Tiêu Ý Hàn không thể đánh cược được.

“Vương bí thư tìm không thấy ngài rất sốt ruột, ta liền xung phong nhận việc đến đây, đi khách sạn, quản lý nói ngài đem cơm trưa đi, ta liền nghĩ ngài có khả năng tới chỗ này...” Giang Minh Kiệt nhìn ra thị trưởng đại nhân không vừa ý, hần vội giải thích.

Tiêu Ý Hàn gật gù đầu, lúc nàng xoay người còn nói: "Người trở về đi, ta một hồi chính mình tự trở về."

"Nhưng mà, Tiêu thị trưởng, ngài..." Giang Minh Kiệt quay đầu lại nhìn qua hướng xe, trông thấy chiếc xe màu hồng, liền đem nửa câu nói kia thu trở về.

Tiêu Ý Hàn dừng bước lại, nhủ mảy, nhìn thoáng qua xe của mình, lạnh lùng nói: "Chính ta tự lái xe về, các người trước đi chỗ đó đợi a." Nói dứt lời nàng xoay người, bước nhanh hướng về phía thang máy.

Tiêu Ý Hàn quẹo vào thang máy, Giang Minh Kiệt mới ngẩng đầu lên, hần đưa tay xoa xoa mồ hôi đang chảy trên trán, trong lòng uể oải vô cùng.

"Từ sau lần tai nạn xe cộ, trước mặt Tiêu thị trưởng, bộ dạng hần luôn có vẻ khúm núm cẩn thận, chỉ sợ thị trưởng sẽ đối với hần đem lòng sinh nghi. Chính là, dù sao hần cũng theo Tiêu thị trưởng nhiều năm như vậy, tính tình nữ nhân kia thế nào hần cũng biết đến, hần càng ngày càng phát hiện, hần càng là cẩn thận đối đãi, thị trưởng càng bất hoà với hần. Hiện tại, thậm chí ngay cả công tác bình thường vốn nên giao cho hần giải quyết, nay lại giao hết cho Vương bí thư." Giang Minh Kiệt vừa nghĩ vừa lên xe, hần mở cửa sổ xe ngẩng đầu nhìn vị trí căn hộ của Tiêu thị trưởng, thật lâu mới thu hồi tâm mắt.

Tiêu Ý Hàn vào thang máy, thần sắc trên mặt càng trầm một ít. "Xem ra đúng là nên đem sự tình ra nói chuyện thẳng thắn rồi..." Nàng trong lòng nghĩ, "Lần này gặp chuyện không may nàng cũng không phải sợ hãi cái gì, có lời nói của ba ba, nàng càng không lo lắng. Nàng chỉ là bận tâm Tô Ninh, nàng không muốn bởi vì chính mình, cho dù chỉ là một sơ suất nhỏ, mà ảnh hưởng đến cuộc sống yên tĩnh của Tô Ninh..."

Lúc Tiêu Ý Hàn mở cửa phòng đi vào, Tô Ninh đang nằm ở ghế salon trong phòng khách đọc sách, nghe thấy cửa phòng mở cô ngẩng đầu nhìn lại, liền trông thấy Tiêu thị trưởng vẻ mặt ôn hoà cười cười, giờ trong tay túi đồ nhìn mình.

Tô Ninh rất nhanh ngồi dậy, có chút kinh hi nhìn thị trưởng, chần chờ mấy giây sau, mới vui vẻ chạy đến trước mặt thị trưởng đại nhân.

"Làm sao chị trở lại?" Tô Ninh tiếp nhận túi trong tay thị trưởng, cúi người đem dép lê cho thị trưởng mang.

Tiêu Ý Hàn khẽ nhếch khóe miệng, thấy Tô Ninh đặt dép bên chân mình, liền nói: "Trở về cùng em ăn cơm trưa."

Tiêu Ý Hàn đổi dép xong, nhìn thấy Tô Ninh đứng ở trước mặt mình, vẻ mặt vui vẻ rạng ngời, cảnh tượng như vậy thật sự rất ấm áp. Tiêu Ý Hàn đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, trong lòng vừa mới bức bối thoáng cái liền biến mất không thấy đâu.

Tô Ninh thấy ánh mắt thị trưởng trở nên càng dịu dàng, cô đỏ mặt né ánh mắt thị trưởng, cầm lấy túi thức ăn, nhìn kỹ một chút, sau hỏi: "Chị mua cái gì? Đi Giang Chi Vịnh hay sao?"

"Ừ, từ lúc em rời đi chỗ đó, tôi cũng đã lâu không ghé qua, kỳ thật Lô sư phó làm đồ ăn rất ngon." Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh lại thẹn thùng, nàng cũng không trêu chọc nữa, cầm túi thức ăn hướng vào phòng bếp.

Tô Ninh đi theo sau lưng thị trưởng, nhìn nàng y phục cũng không đổi mà bắt đầu loay hoay cơm trưa, cô tiến lên ngăn lại thị trưởng, làm bộ trách cứ nói: "Trở về cũng không biết thay quần áo?" Sau liền đẩy thị trưởng đại nhân ra khỏi bếp, chính mình bắt đầu công việc bày thức ăn.

Tiêu Ý Hàn đứng ở cửa bếp, nhìn Tô Ninh hoàn toàn ra dáng vẻ cô vợ nhỏ, cảm giác hạnh phúc lại thấm sâu một ít, nàng đi vào theo sau lưng Tô Ninh, ôm lấy eo, nhẹ nhàng hôn hai cái vào bên má Tô Ninh.

"Em sáng giờ đã làm gì rồi?" Tiêu Ý Hàn ôn nhu ở bên tai Tô Ninh nói ra.

Tô Ninh cảm nhận được nhiệt độ trên người thị trưởng truyền đến, thân thể cô cứng đờ có chút ngại ngùng cả người. Thẳng đến khi đôi môi ấm áp của thị trưởng như có như không ma sát vành tai mẫn cảm của cô, cô mới thi thầm trả lời: "Cái đó... Cũng không có việc gì, chỉ nằm thôi..."

"Em mệt lắm sao?" Tiêu Ý Hàn đem tay xoay hai vai Tô Ninh làm cho cô xoay mặt quay người về phía mình, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Tô Ninh mím môi không lên tiếng, cô cũng không nhìn thị trưởng đại nhân, cô biết rõ "Người này lại bắt đầu muốn khi dễ mình..."

"Ha ha..." Trông thấy bộ dạng đáng yêu của Tô Ninh, Tiêu Ý Hàn cười ra tiếng. Nàng cúi đầu, tiến đến trước mặt Tô Ninh, vẻ mặt biểu lộ tà ác nhìn cô. Hai người đối mặt vài giây, không đợi Tô Ninh nói tiếp, Tiêu Ý Hàn khẽ nhắm hai mắt, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của Tô Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Thiên Hạ Đại Đồng

*** Thiên hạ đại đồng : mọi người đều giống nhau, bình đẳng, không phân biệt, ai cũng như ai.

Tiêu Ý Hàn mỗi lần nhìn thấy Tô Ninh thẹn thùng nàng đều yêu mến không thôi, nàng đem Tô Ninh ôm vào trong ngực, làm cho cô dựa lưng vào bàn

bếp ôn nhu hôn môi của cô, vốn định chỉ là nhẹ nhàng nhấm nháp từng cái, nhưng khi hôn lên rồi như thế nào cũng không nở rời ra.

Tô Ninh cảm thấy có chút mê mẩn, cái hôn của thị trưởng vừa ôn nhu lại đầy khí phách, mà đều tấn công tại mỗi lần cô không có chuẩn bị tâm lý. Chính là, Tô Ninh không thể không thừa nhận, cô rất yêu thích, cô yêu thích thị trưởng đại nhân hôn môi mình, đầu lưỡi mềm nhẵn tiến vào quần quanh lấy cô, tùy ý làm bậy, tâm tư cô đều theo đó mà ngứa ngáy nhưng thực sự rất thoải mái.

Tiêu Ý Hàn rõ ràng cảm giác thân thể Tô Ninh đang nhũn ra, nếu không phải lúc này nàng đang ôm Tô Ninh, phía sau lưng lại là bàn bếp, thì sợ là Tô Ninh sẽ ngã mất. Tô Ninh có chút ngốc đáp lại nụ hôn càng kích khởi dục vọng của Tiêu Ý Hàn, nàng không hề thoả mãn, rời đi môi Tô Ninh, buông ra hai tay đang ôm cổ Tô Ninh, ôm xuống phía dưới eo, hơi chút dùng sức, ôm Tô Ninh cho nàng ngồi lên bàn bếp.

“A..” Tô Ninh nhất thời không có phản ứng, cô vô ý thức thở nhẹ một tiếng, dùng ánh mắt có chút ít mê ly nhìn thị trưởng đại nhân....

Tiêu Ý Hàn xấu xa cười, nâng hôn lên mặt Tô Ninh, một tay lôi kéo váy ngủ. Phần cổ trắng nõn, xương quai xanh khêu gợi liền rơi vào tầm mắt Tiêu Ý Hàn, nàng cúi đầu không chút do dự mà hôn hít, tay cũng theo đó tiến vào vạt áo, đi lên tìm kiếm bộ ngực mềm mại.

“Đừng... Mau dừng lại.” Động tác bất thành linh làm cho Tô Ninh cả kinh, cô ngồi ở bàn bếp tay cũng không biết để vào đâu cho tốt, chỉ có thể ôm lấy người thị trưởng, đẩy ra cũng không phải mà nghênh đón cũng không phải. Tô Ninh bị ép khẽ ngửa đầu, cảm giác kỳ quái cứ tuôn ra từng lớp theo lên đại não.

Ánh nắng từ một bên cửa sổ chiếu vào, trong phòng một người vội vàng hành động, một người ôm ở chào đón...

Tiêu Ý Hàn cản trở khiến cho Tô Ninh không thể không lấy tay bám lấy bàn bếp để duy trì cân bằng, không nghĩ là tay Tô Ninh lại đặt lên túi thức ăn thị trưởng vừa mới mang về. Nguyên bản đã ý loạn tình mê, cô thoáng cái liền thanh tỉnh lại, một tay chống thân thể, tay kia nhẹ nhàng chống đỡ vai thị trưởng, khàn giọng nói ra: “Hàn, không được... Nhanh, nhanh lên dừng lại...”

Lúc này Tiêu Ý Hàn hận không thể lập tức ăn sạch Tô Ninh, đối với lời Tô Ninh nói nàng giả vờ mất diếc tai ngo, nàng làm hai chân Tô Ninh mở ra hai bên, tay liền rời đi ngực Tô Ninh, một đường sờ soạn xuống phía dưới.

Tô Ninh mặc trên người váy ngủ có chút rộng, bị thị trưởng đại nhân tấn công, mép váy liền hở lên tới phần eo, lộ ra quần lót hồng nhạt, mà tay thị trưởng lúc này lại đang xoa nắn nơi mềm cảm qua lớp quần lót của cô.

“Tiêu Ý Hàn..” Tô Ninh thật sự nhẫn nhịn không được, cô lớn tiếng hét to lên. Đây là giữa ban ngày, nhưng lại không phải tại phòng ngủ, cô thật sự không thích ứng được.

Ba chữ Tiêu Ý Hàn theo trong miệng Tô Ninh phát ra, hai người đều sững sờ, Tiêu Ý Hàn dừng lại động tác, nháy mắt nhìn gương mặt vô cùng đỏ hồng của Tô Ninh, vài giây sau nàng cười ra tiếng, nàng đem Tô Ninh ôm xuống bàn bếp, nghiêm túc giúp nàng sửa lại váy ngủ.

“Ninh Ninh em thật có gan lớn, cũng dám gọi thẳng tên tôi...” Tiêu Ý Hàn chớp mi cười xấu xa lưu lại những lời này, hung hăng hôn môi Tô Ninh một cái, rồi đi ra ngoài, lưu lại một mình Tô Ninh ngây ngốc đứng đó mặt đỏ tím đập nhanh...

Ăn cơm trưa xong Tiêu Ý Hàn liền nhanh chóng ra ngoài, Tô Ninh tiến nàng đến trước cửa, cô thấy thị trưởng đại nhân khôi phục bộ dạng nghiêm túc bình thường đậm mạc, đợi thị trưởng đại nhân đổi giày xong, cô ngoan ngoãn đưa túi xách cho thị trưởng.

Tiêu Ý Hàn hôn thoáng qua gương mặt Tô Ninh, liền mở cửa ra ngoài.

Tô Ninh trong lòng nghĩ, “Người này thật sự là hay thay đổi, mới vừa rồi còn vẻ mặt du côn cười xấu xa, đối với mình làm “Chuyện xấu”, giờ lại biến hóa nhanh chóng khôi phục thành đáng vẻ lạnh lùng kia...”

Tô Ninh thu dọn gian phòng mặc quần áo xong chuẩn bị trở về trường học, thứ sáu ở trường không có tiết học chính, cô đi vào phòng radio bắt đầu sắp xếp tư liệu công tác cho cuối tuần. Đợi làm xong hết thấy đã nhanh đến giờ cơm tối, Tô Ninh vuốt vuốt cánh tay mỏi nhừ, tính trở lại ký túc xá lấy sách rồi khuya về nhà thăm bà nội.

Tô Ninh đi ra khỏi phòng radio, bên ngoài trời lại có tuyết rơi. Cô dừng bước ngẩng đầu nhìn phía trên đèn đường mờ vàng, từng hạt bông tuyết xinh đẹp xanh ngọc như hồ điệp nhẹ nhàng rơi xuống, Tô Ninh đứng ở tại chỗ, đột nhiên cảm giác trong lòng dị thường an tĩnh, cô ngửa đầu nhìn về phía bầu trời bao la tùy ý bông tuyết tán lạc trên gương mặt ấm áp của mình.

Không biết qua vài phút hay là hơn 10' sau, trong sân trường đã trắng xóa một mảnh, Tô Ninh lấy lại tinh thần si ngốc cười, cùng thị trưởng đại nhân cùng một chỗ chỉ vài ngày ngắn ngủi, cô đã cảm nhận được cái gì gọi là tâm trạng tốt đẹp khi yêu.

Tô Ninh theo thói quen mắt nhìn phía trước, đập trên lớp tuyết mỏng, hướng ký túc xá đi đến. Còn chưa đi được vài bước cô liền cảm giác được khác thường, quay đầu, liền trông thấy một nam sinh đứng đối diện nơi vừa rồi cô đứng, nam sinh kia ăn mặc hơi phổ trương, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ, hần đứng một chút, trên đầu vai có chút tuyết đọng, cũng không nói chuyện, ánh mắt dịu dàng nhìn Tô Ninh.

Tô Ninh ngây ra một lúc, rồi cười nhẹ, cô nhìn chung quanh, thắc mắc hỏi: “Tiêu Trạch Vũ, người đứng ở chỗ này làm cái gì?”

Tiêu Trạch Vũ nhếch môi mỉm cười hướng Tô Ninh đi qua, đứng trước người của cô, nói: “Ta đã nhìn người thật lâu.” Hắn chỉ chỉ đèn đường trên đầu, nói: “Ta thấy người cứ nhìn lên đây, yên tĩnh giống như thiên sứ, không có nhân tâm quỷ rầy người.”

Tô Ninh cười cười, cô đột nhiên cảm giác Tiêu Trạch Vũ cũng không phải rất chán ghét. Cho tới nay Tiêu Trạch Vũ lưu cho cô ấn tượng về cách ăn mặc có chút hơi chưng diện, không cần nghĩ nhiều cũng biết chính là công tử bột. Không nghĩ tới hắn cũng có một mặt như vậy, Tô Ninh mỉm cười, tiếp tục bước đi.

“Vài ngày không có thấy người, bề bộn nhiều việc sao?” Tiêu Trạch Vũ đuổi kịp Tô Ninh, hai người vai sóng vai cước bộ.

“Khá tốt, phòng radio có rất nhiều chuyện.”

“Ngày mai cuối tuần, người có tính toán gì hay không? Cùng chúng ta đi trượt tuyết thấy thế nào?”

Tô Ninh quay đầu nhìn về mặt thành thật của Tiêu Trạch Vũ, rõ ràng có hình dáng của thị trưởng đại nhân, vốn muốn cự tuyệt ra miệng nhưng bởi vậy mà ngăn ở trong cổ họng.

“Dịch Dương cùng Na Na cũng đi, nếu người không có chuyện gì thì cùng đi a, nhiều người cho vui.” Tiêu Trạch Vũ rất sợ Tô Ninh từ chối mình, vội đem Dịch Dương ra dụ dỗ Tô Ninh.

Tô Ninh cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Được rồi, các người khi nào thì xuất phát?”

Tiêu Trạch Vũ khẩn trương, mặt lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ, hắn sờ sờ đầu, nói: “Buổi sáng 10 giờ, ta lái xe tới đón người.”

“Không cần, ta gọi cho Dịch Dương, đến lúc đó chúng ta cùng đi.” Tô Ninh dừng bước lại, hướng Tiêu Trạch Vũ nói: “Vậy ta đi đây..”

Tiêu Trạch Vũ lúc này mới phát hiện vừa nói chuyện được mấy câu, hai người đã đến dưới lầu kí túc xá nữ, hắn dừng bước lui về sau, nhếch môi cười cùng Tô Ninh phát tay: “ok, người lên đi, ngày mai gặp...”

Nhìn Tiêu Trạch Vũ vui vẻ chạy đi, Tô Ninh nhàn nhạt cười, có thể là bởi vì thị trưởng, mà khi cô đối mặt Tiêu Trạch Vũ, lại có loại cảm giác mình là trường bối, lời nói của cô đều ra vẻ trường bối, có chút sùng nịch...

Trong kí túc xá, Dịch Dương cùng Tôn Hồng Na nhìn thấy Tô Ninh trở lại, liền mắt tự nhiên. Tôn Hồng Na tiến đến trước mặt Tô Ninh, cao thấp đánh giá hai lần, hỏi: “Ninh Ninh, người tới hôm qua đi đâu, làm gì vậy? Còn dám trốn học nữa?”

Tô Ninh chưa kịp nói chuyện, liền bị Tôn Hồng Na kéo ngồi ở trên giường, Dịch Dương cười hi hi đem nước ấm đến tận tay Tô Ninh, hai người ngồi đối diện cùng nhìn Tô Ninh.

“Ách...” Cái này là tình huống gì đây, Tô Ninh như thế nào cảm giác đêm nay hai người này là lạ.

“Ninh Ninh, người nói, người có phải hay không ở chỗ đối tượng bên ngoài?” Tôn Hồng Na thấy Tô Ninh có chút đỏ mặt không nói lời nào, tiếp tục hỏi.

“Tam đường hội thẩm?” (* phiên tòa giám sát xét xử tối cao*), Tô Ninh nhìn ra ý đồ của hai người, cô nhướn mày, nở nụ cười, bưng ly nước đứng dậy ngồi vào trước bàn của mình thu dọn túi xách.

“Ninh Ninh, người như thế nào lại không thừa nhận?” Dịch Dương nhìn sang lão bà mình, nằng nết theo Tô Ninh tựa ở trước bàn sách hỏi.

“người như thế nào? Khi nào thì mang theo cho bọn ta gặp qua a?” Tôn Hồng Na cũng vậy tới.

Tô Ninh cúi đầu bắt đầu đồ đạc, cô lấy xong đồ đạc, vừa đứng lên hướng ra ngoài cửa vừa nói: “Ta mới một ngày không có trở về, các người sao lại có nhiều vấn đề như vậy a?” Cô đứng ở nơi cửa, quay đầu còn nói: “Ta vừa gặp Tiêu Trạch Vũ, đáp ứng hắn ngày mai cùng các người đi trượt tuyết, còn nữa, đêm nay ta về nhà ồ!” Nói dứt lời cô tỉnh nghịch nháy mắt mấy cái, liền đi ra ngoài.

Dịch Dương phản ứng nhanh chóng vọt tới trước cửa, tay đẩy lên cửa, dùng thân thể ngăn cản Tô Ninh.

Tô Ninh lại càng hoảng sợ, cô vỗ ngực một cái, nói: “Từ Dịch Dương, người làm gì thế?”

“Hắc hắc...” Dịch Dương cười xấu xa, hoàn toàn không để ý tới Tô Ninh lúc này đang giận, nàng nhỏ giọng hỏi: “Ta muốn biết, đối tượng của người là nam hay nữ?” Nói xong nàng nghiêng đầu ra vẻ “Người không nói cho ta, ta liền không cho người đi”.

Tô Ninh không để ý tới hình tượng thực nữ, cô hướng về phía Dịch Dương liếc mắt, nói: “Như người mong muốn, thiên hạ đại đồng...” (ý nói giống Dịch Dương mong muốn mọi người đều đồng tính)

Dịch Dương không thể tưởng tượng nổi nhìn Tô Ninh, ra sức chớp mắt.

Tô Ninh lấy tay gạt người Dịch Dương sang bên, phát tay tạm biệt Tôn Hồng Na ngồi ở trước bàn sách cũng đang đồng dạng giật mình giống Dịch Dương, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Trượt Tuyết

Tô Ninh xuống xe bus, cô muốn ghé ngang tiệm sửa xe của ba ba một chút, mùa đông trời rất nhanh tối, lúc này dọc theo đường một chuỗi đèn đường đã sáng lên, Tô Ninh mặc áo lông trắng của thị trường mua cho, chân vội bước nhanh.

Rất xa đã thấy một cái lều dựng bằng vải bạt phía trước ngõ, bên cạnh là một thùng lửa đang cháy bập bùng, Tô ba ba mặc áo khoác thật dày, ngồi xồm cách thùng lửa không xa đang sửa chữa một chiếc xe đạp điện.

Còn cách 5 mét, Tô Ninh dừng bước, cô đứng ở trong đồng tuyết sững sờ nhìn ba ba đang bận rộn trong lều, đôi bàn tay hằn vết chai vào ngày đông rét lạnh lại không mang bao tay, trong lòng liền có cảm giác chua xót...

Tô Ninh cảm thấy mặt có chút lạnh, cô mới thu hồi ánh mắt, sờ lên gương mặt của mình, nước mắt lạnh như băng chảy xuống tại trong lòng bàn tay. Cô vội xoa xoa nước mắt, ra về bình thường trở lại mới đi vào lều.

Bên ngoài ngáy người nửa giờ, Tô Ninh không ngừng đi lòng vòng bên cạnh ba ba, trên người áo lông tựa hồ cũng không chịu được rét lạnh, chân mang giày bông vải cũng bắt đầu có chút tê dại, Tô ba ba ngồi chồm hóm trên mặt đất không có đứng dậy, dưới ánh đèn đường mờ vàng, cầm dụng cụ chăm chú sửa xe.

“Ba, ba đừng liều mạng, trời lạnh như vậy, ba sớm một chút thu dọn”. Tô Ninh ôm cánh tay ba ba, trong giọng nói tràn đầy đau lòng.

Bàn tay thô ráp của Tô Khải Hồng vỗ vỗ tay Tô Ninh an ủi, không nói gì.

*****

Ăn xong cơm tối, Tô Khải Hồng gọi lại Tô Ninh đang muốn đứng dậy giúp bà nội thu dọn bát đĩa, vì vừa uống qua chút ít rượu đế, ánh mắt hần đều đỏ lên, hần nghiêm túc nhìn Tô Ninh.

“ba ba, sao vậy?” Tô Ninh vừa dọn bàn, vừa nhìn ba ba hỏi.

“Ninh Ninh, tiền đủ xài không?” Tô Khải Hồng giọng trầm thấp hỏi ra một câu.

“Đủ rồi a, trong trường học trừ ăn cơm bên ngoài trên cơ bản không cần dùng tiền.” Tô Ninh hỏi đáp, trong nội tâm cô có chút khó hiểu, tiền nhà cô đều đặt ở một chỗ, ngoại trừ lúc đóng học phí cần đi ngân hàng rút, bình thường đều là cô lấy tiền ở nhà, sau nói lại cho ba ba một tiếng là tốt rồi, như thế nào đêm nay ba ba đột nhiên hỏi cô cái này?

Tô Khải Hồng giả bộ như không đếm xỉa tới ánh mắt Tô Ninh, tiện tay khoát lên sofa, thấy cái áo lông con gái chưa từng mặc qua, nhàn nhạt lại hỏi: “Người vừa mua áo lông sao?”

“...” Tô Ninh ngẹn lời, cô quay đầu nhìn vào mắt ba ba khẽ gật đầu.

Tô Khải Hồng nhìn con gái đã trưởng thành không khỏi nhũn mảy, nói tiếp: “Không đủ tiền thì cùng ba ba nói, áo lông của người cũng là nên mua cái mới. Bất quá, thời gian trước người vừa mua điện thoại, ba ba là sợ người thiếu tiền.”

Tô Ninh thở ra một hơi, cô không biết như thế nào nói tiếp, nhẹ nhàng “Dạ” Một tiếng.

“Đi giúp bà nội rửa chén đi.” Tô Khải Hồng đứng dậy khoát tay, đi đến trên ghế sofa ngồi xuống, tiện tay mở ra TV.

Tô Ninh có chút chột dạ bụng chén đĩa hướng phòng bếp đi, không đợi cô bước vào phòng bếp, chỉ nghe thấy sau lưng tiếng ba ba lại vang lên: “Ba ba biết rõ người lớn rồi cũng không cần nhiều lời, ba ba hi vọng người hiện tại đừng việc học là việc chính, nếu quả thật có bạn trai, nhất định mang về đây, ba ba giúp người xem xét.”

Tô Ninh quay đầu lại, trông thấy ba ba nói lời này trên mặt là mang theo mỉm cười, cô khẽ gật đầu, vào phòng bếp. Tô Ninh biết rõ ba ba đang dùng lời nói khuyên mình, cô không phải là người tùy tiện xài tiền bậy bạ, mua điện thoại đi động lại mua áo lông như vậy đối với nhà cô mà nói là chuyện tiêu xài phung phí. Trước kia, cô sẽ không mua. Cũng khó trách ba ba lo lắng cô bên ngoài quen biết bạn trai có tiền.

*****

Ngày hôm sau Tô Ninh tụ họp với Dịch Dương, Tôn Hồng Na cùng hơn mười người bạn học đi ngoại ô thành phố Giang Vịnh. Khu trượt tuyết mới xây mấy năm gần đây, ngoại trừ các loại vận động trượt tuyết, bên ngoài cũng không có thiếu kiến trúc điêu khắc trên băng, quy mô không coi là nhỏ.

Nhiều người cùng đi thật náo nhiệt, mọi người cười nói vào mua phiếu ở đại sảnh, Tô Ninh lớn như vậy đây là lần đầu tiên đi trượt tuyết, cô cảm thấy không thoải mái nhưng bạn học gọi mấy lần làm cho cô phải mua phiếu tham gia.

Tiêu Trạch Vũ cùng mấy nam sinh đều mang theo đồ trượt tuyết. Tô Ninh đi theo vài người thuê đồng phục trượt tuyết, rồi dẫn nhau vào sân trượt.

Chủ nhật, người đến trượt tuyết rất nhiều, mắt nhìn các khu đồi là người, Tô Ninh là lính mới nên bị Dịch Dương, Tôn Hồng Na người bên trái người bên phải, vịn cho trượt xuống dốc, vài nam sinh chạy tới yêu cầu tìm chỗ nào dốc cao hơn trượt cho kích thích.

Tô Ninh sau khi ngã đến lần thứ n, cô nằm sấp ở trên mặt tuyết quyết định không học trượt tuyết nữa, cô cau mày nhìn xem mấy người bốn phía mặt mày hớn hờ, trong nội tâm buồn bực, "Những người này còn không sợ té đau sao? nguyên một đám người kia té thảm vậy còn cười vui vẻ..."

"Học tỷ, chúng ta qua bên cạnh ngồi nghỉ a, ta không muốn lại té nữa..." Tô Ninh vừa muốn đứng lên, đã nhìn thấy Tiểu Nam từ trên dốc bổ nhào xuống, té chổng vó bên cạnh người cô.

Tô Ninh "Ha ha" cười rộ lên, cô cời giày ôm ván trượt tuyết, nhẹ gật đầu.

Hai người tìm chỗ ít người, dựa lưng vào cây tùng ngồi xuống, chỉ là vừa hàn huyên vài câu, Tiêu Trạch Vũ liền trượt tới với tốc độ cực nhanh, hấn đến gần hai người, như ảo thuật gia xuất ra hai chai nước ném cho hai người, rồi anh tuấn xoay người, trong nháy mắt lại chuyển nghiệp trượt vào trong đám đông.

"Học tỷ, Tiêu Trạch Vũ kỳ thật không tồi." Tiểu Nam cầm lấy một chai Hồng Trà đưa cho Tô Ninh, nhìn bóng lưng Tiêu Trạch Vũ nhẹ giọng nói ra.

Tô Ninh ngẩng đầu nhìn Tiểu Nam, cô thấy trong mắt Tiểu Nam vui vẻ, biết là đang nói chính mình, mím môi không nói gì.

"Kỳ thật cũng khó trách nhiều nam sinh như vậy thích chị, em mà là nam sinh em cũng yêu mến học tỷ." Tiểu Nam trông thấy xa xa thỉnh thoảng có nam sinh hướng các nàng nhìn qua, quay đầu nói với Tô Ninh.

"như thế nào?"

Tiểu Nam chăm chú đánh giá Tô Ninh, trả lời: "Yêu mến học tỷ luôn có dáng vẻ im lặng, đáng hoàng hơn nữa ..." nàng nhẹ gật đầu, lại nói: "Hon nữa, vóc người cũng xinh đẹp..."

"Lại đi khen chị, chị có điểm gì tốt như em nói a." Tô Ninh mỉm cười nói, cô xem đồng hồ trên cổ tay, đã muốn tới giờ cơm trưa.

"Đi thôi, chúng ta đi thay quần áo, vào trong đó đợi các nàng a." Tô Ninh đứng dậy kéo Tiểu Nam, tuy cô đang mặc đồ trượt tuyết, nhưng trời rất lạnh, không thể ngồi hoài trên mặt tuyết được.

Hai nữ sinh đi phòng thay đồ, Tô Ninh vừa mặc xong quần áo đi ra, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên.

Cô lấy điện thoại ra xem, chính là số của thị trưởng đại nhân.

"Em ở đâu?" Tô Ninh nhấn nghe, thanh âm trong trẻo của thị trưởng liền truyền tới.

"Em..." Tô Ninh nhìn nhìn bốn phía ngừng nói, cô nhìn Tiểu Nam đang chờ ở bên ngoài, xoay người một lần nữa đi vào phòng thay quần áo.

"Em cùng bạn học đi núi trượt tuyết."

"Trượt tuyết?" Tiêu Ý Hàn ngữ điệu có chút cao lên. Tiếp theo lại hỏi: "Chơi vui không?"

"Ừ, hiện tại chuẩn bị đi ăn cơm, bọn họ còn đang trượt, em sớm ra ngoài đợi."

"Làm sao vậy? Không trượt nữa à?"

"Ừ, ngã thiệt nhiều lần, cái mông đều đau." Tô Ninh đi đến phía trước cửa sổ đứng lại, cô nhìn tuyết rơi bên ngoài bĩu môi nhẹ nói.

Tiêu Ý Hàn dừng lại vài giây, nói ra: "Vậy thì trở về a, tôi đi đón em."

"A?" Nghe thấy thị trưởng đại nhân nói Tô Ninh sửng sốt, cô lập tức kịp phản ứng có chút không xác định hỏi: "Chị hiện tại có thời gian tới đón em sao?"

"Ừ, buổi chiều không có việc gì, tính mang em cùng Iran ra ngoài đi dạo."

"Ừ, ừ." Tô Ninh dùng sức gật đầu hai cái, trên mặt hiện lên nụ cười. Cô thật không nghĩ tới thị trưởng đại nhân hẹn hò mình, lại muốn dẫn cô cùng Iran đi chơi.

"Em cũng đừng ăn cơm cùng bạn học, tối bây giờ lái xe đi, đến thì điện thoại cho em."

"Được." Tô Ninh cúp điện thoại, nụ cười trên mặt che giấu không được lại mở rộng, trong lòng cô có chút kích động nho nhỏ, không biết thị trưởng đại nhân sẽ mang cô đi nơi nào?

Ra phòng thay quần áo, bên ngoài các bạn học cũng đã đã trở lại, Tô Ninh nhìn ánh mắt thăm dò của Tiểu Nam, có chút cười cười xấu hổ, liền theo mọi người hướng quán ăn trên lầu đi đến. Vừa đi cô có chút khó xử, vốn mọi người tính toán xế chiều đi chơi một số nơi, sau xem chụp ảnh ở mấy bức điêu khắc bằng băng, cô mà rồi đi thì biết giải thích thế nào với mọi người đây? Nếu như không có Dịch Dương cùng Tôn Hồng Na thì khá tốt, cô tùy tiện

đưa lý do là được. Nhưng hai người này cùng cô quá quen thuộc, sợ khó mà nói...

Thừa dịp mọi người chọn quán ăn, Tô Ninh mấp máy môi dùng tay kéo lại Tôn Hồng Na đang đi ở trước mặt mình, bước chậm lại.

“Làm sao vậy? Ninh Ninh?” Tôn Hồng Na đang đi theo mấy nam sinh, cảm giác được có người túm mình, quay đầu hỏi.

Tô Ninh nhìn nhìn mấy người phía trước đang nói chuyện huyên náo, thấy không có người chú ý bên này, liền nghiêm túc nhìn Tôn Hồng Na nói: “Ta buổi chiều sẽ không đi cùng các người chơi đùa được, có chút việc phải đi về.”

“Trở về? Người trở lại đi đâu?” Tôn Hồng Na có chút kinh ngạc hỏi.

“Trở lại thành phố.” Tô Ninh nhìn Tôn Hồng Na, cô hạ quyết tâm nói: “Nàng gọi điện thoại cho ta, buổi chiều muốn dẫn ta đi chơi.”

“Nàng? Là nàng nào?” Tôn Hồng Na cảm thấy Tô Ninh nói chuyện có chút kỳ quái, rồi lập tức liền kịp phản ứng, kinh ngạc hỏi: “Bạn của người? Đêm hôm trước nói đi đến chỗ người đó?”

“Ừ.” Tô Ninh gật gật đầu.

Tôn Hồng Na cong lên khoe miệng nở nụ cười, “Ninh Ninh, chúng ta là bạn nhiều năm như vậy, người không cần che giấu à? Nói đi, người tính toán khi nào thì mang đến giới thiệu cho chúng ta.”

Tô Ninh bất đắc dĩ thở dài, cô thấy các bạn học đi vào quán ăn, ở trước cửa dừng lại nói với Tôn Hồng Na: “Có cơ hội à! Hiện tại, ta thật sự phải đi, người giúp ta giải thích với bọn họ đi...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tiểu Quỷ Đầu Iran

Tô Ninh nói dứt lời, cười ngọt ngào với Tôn Hồng Na, chấp tay trước ngực dáng vẻ xin nhờ vả, rồi xoay người chạy xuống lầu.

Tô Ninh đi bộ ra cổng khu trượt tuyết, khoảng cách hơi xa, cô nghĩ đợi cô đi đến trước cổng thì xe thị trường đại nhân cũng đến.

Trên núi nhiệt độ xuống thấp hơn trong thành phố, Tô Ninh đạp trên đất tuyết, hai bên đường là hai hàng đại thụ cao ngất, thỉnh thoảng có chim chóc bay ra từ mấy tán cây. Cô càng đi càng thả chậm tốc độ, trong đầu vẽ nên một khung cảnh rất đẹp – bông tuyết bay múa đầy trời, cô cùng thị trường đại nhân tay nắm tay yên lặng đi bên nhau, bông tuyết nhuộm trắng khắp nơi, như đi đến tận chân trời, hai người có thể hay không một đường đi đến đầu bạc răng long?

Vượt qua một ngã rẽ thì có thể trông thấy cửa chính của khu trượt tuyết, có nhiều xe đậu ở ngoài cửa, Tô Ninh nhìn chung quanh không thấy chiếc xe mà cô quen thuộc, cô lấy điện thoại trong túi ra, điện thoại cũng vừa vụn vang lên.

“Ninh Ninh, tôi lập tức có một cái hội nghị khẩn cấp, không thể đi đón em. Tôi kêu tiểu Lý đi đón, em đứng ở chỗ bán vé chờ hắn.” Điện thoại vừa chuyển được, thanh âm Tiêu Ý Hàn liền truyền tới.

Nghe thị trường nói xong, Tô Ninh nhẹ nhõm lông mày, cô vừa định nói chuyện chỉ nghe thấy đầu dây bên kia hình như có người hỏi thúc thị trường: “Tiêu thị trường, mọi người đến đông đủ sẽ chờ ngài.”

Tô Ninh vội lên tiếng nói: “Ừ, em trở về chờ chị.”

“Em đừng trở về nhà trước, hôm nay Iran học buổi sáng, vốn định cùng em đi đón Iran, nhưng giờ tôi không đi được. Cho nên mình em đi đón thẳng bé đi a, hai người về căn hộ chờ tôi.” Tiêu Ý Hàn dùng một giây, lại hỏi: “Em có thể nhận ra Iran chứ?”

Tô Ninh phản xạ có điều kiện ở điện thoại bên này gật gật đầu, nói: “Có thể, nhưng mà...”

“Vậy là tốt rồi, tôi phải cúp máy, xong việc sẽ gọi cho em.” Không đợi Tô Ninh nói dứt lời, Tiêu Ý Hàn trực tiếp cúp điện thoại.

Tô Ninh nhìn màn hình bừa bãi, trong lòng nghĩ: “Đây là chuyện gì a? Thị trường đại nhân thực xem mình như cô vợ nhỏ, mới qua vài ngày, liền muốn mình giúp đi đón con trai...”

Không lâu sau, xe tiểu Lý lái đến trước mặt Tô Ninh. Cô ngồi vào trong xe, nhìn về mặt tiểu Lý nghiêm túc, vốn định nói chút gì đó lại thôi. Cô không khỏi nghĩ trong lòng: “Quả thật là chủ nào tớ này, thuộc hạ bên người thị trường cũng giống nàng lạnh lùng ít nói như nhau.”

Đến núi trượt tuyết, bình thường mọi người đều sẽ ở qua đêm, bởi vì buổi tối các loại băng điều sáng lên đủ màu sắc, so với ban ngày cô tịch phải đẹp hơn rất nhiều, cho nên trên đường đi, xe cô chạy về thành phố không nhiều, tiểu Lý chờ Tô Ninh một đường thuận lợi nhanh chóng.

Chưa đến nửa tiếng sau, xe dừng ở trước cửa trường mẫu giáo, Tô Ninh từ trong xe nhìn ra thấy cảnh tượng giống như lần đi đón Ôn Noãn, trước cổng trường người người đến đón con chật kín như nêm.

“Tô tiểu thư, người đi đón Iran, ta ở đây chờ.” Đang lúc Tô Ninh muốn xuống xe, tiểu Lý mới nói lên câu thứ hai.

“Ừ.” Tô Ninh gật gật đầu, liền xuống xe. Cô nhớ rõ lần trước Ôn Noãn có nói qua Iran học cùng lớp, cô đến trước cổng chờ Iran đi ra.

Tiêu Ý Hàn tính thời gian vô cùng chuẩn, Tô Ninh mới đứng một xú, bọn nhỏ liền sắp xếp thành hàng theo lão sư ra ngoài.

Tô Ninh vẫn đứng ở đó không hề di chuyển, cô thấy Iran mặc áo lông dày đang được một cô giáo tầm 20 tuổi nắm tay hướng mình đi tới.

“Chào cô, tôi tới đón Iran tan học.” Đợi hai người đến gần, Tô Ninh mỉm cười cùng cô giáo chào hỏi.

Iran có chút giật mình mở to hai mắt, nó nhìn nhìn Tô Ninh, lại ngẩng đầu nhìn cô giáo, giọng trẻ con non nớt nói ra: “cô giáo Phương, con nhận thức rằng là chị Ninh Ninh...”

Cô giáo Phương cúi đầu yêu thương sờ lên đầu Iran, nói với Tô Ninh: “Hôm nay không phải Tiểu thị trường tới đón sao?”

“Ừ, vốn là vậy, nhưng nàng tạm thời có việc, nên gọi tôi tới đón.” Tô Ninh vừa nói chuyện, vừa tiến lên nắm bàn tay nhỏ bé của Iran làm cho thằng bé đứng ở bên cạnh mình.

“Nhưng mà, mẹ có nói cho dù là người quen biết cũng không thể tùy tiện cùng đi theo.” Lúc này Iran ngẩng đầu nhướng mày lên vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tô Ninh nói ra.

“Ách...” Tô Ninh không nghĩ tới Iran có thể nói như vậy, cô nhìn cô giáo đứng đối diện như trước không có vẻ rời đi, lại nhìn nhìn chỗ tiểu Lý đang đậu xe, vừa định nói chuyện, Iran lại mở miệng nói ra: “Chị Ninh Ninh, ta gọi điện cho mẹ hỏi qua, chị đưa điện thoại cho ta mượn a.”

Tô Ninh suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động ra bỏ vào trong bàn tay nhỏ của Iran, nói: “Mẹ của người đang họp, xe của nàng đang đậu bên đó, còn có tài xế của nàng cũng tới.” Tô Ninh bắt đầu giải thích, cô thật muốn cùng tiểu quý này giải thích, nàng không phải là người xấu.

Iran không để ý đến lời Tô Ninh, cầm điện thoại thuận thực lật xem danh bạ.

Tô Ninh nhìn cô giáo đang cười, bắt đầu đi lắc đầu cười khổ, mấy đứa nhỏ bây giờ thật là khôn quá.

Không lâu sau, Iran đóng lại điện thoại trả cho Tô Ninh, mặt mũi ngoan ngoãn cười ngọt ngào nói: “Cám ơn.”. Sau hần nhìn về phía cô giáo của mình còn nói: “Cô giáo Phương, con cùng chị Ninh Ninh về nhà, hẹn gặp lại.” Nói dứt lời liền kéo tay Tô Ninh hướng ven đường đi đến.

Hiển nhiên Tiêu Ý Hàn đã dặn dò qua tiểu Lý, sau khi Tô Ninh mang theo Iran ngồi trên xe, hần không có mở miệng hỏi liền trực tiếp lái xe đến khu cư xá.

“Tiểu thị trường nói các người ở nhà đợi nàng, nàng họp xong sẽ trực tiếp tới.” Xe đậu dưới lầu cư xá, tiểu Lý giúp hai người mở cửa xe, rồi nói với Tô Ninh.

“Tốt, đã làm phiền người.” Tô Ninh một tay cầm balo của Iran, một tay kéo Iran, cùng tiểu Lý khách khí vài câu liền xoay người lên lầu.

Iran tựa hồ chưa từng đến căn hộ này, thằng bé sau khi vào căn hộ liền nhìn quanh bốn phía, vừa nhìn vừa hỏi Tô Ninh một đống vấn đề. Tô Ninh ngồi ở trên ghế salon mỉm cười nhìn con trai của người mình yêu thương, trong nội tâm lại có cảm giác ảm áp nói không nên lời.

“Iran, người không có gọi cho mẹ, tại sao lại quyết định đi theo ta rồi?” Tô Ninh cảm phiền sách cùng Iran ngồi trên ghế salon coi phim hoạt hình, nhớ tới biểu hiện kì quái của Iran trước cổng trường, cô có chút tò mò hỏi.

“Bởi vì trong điện thoại chị có số di động riêng của mẹ a.” Iran có chút kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn Tô Ninh, còn nói: “Số di động đó ngoại trừ người trong nhà, không có mấy người biết đến.”

“A...” Thì ra là như vậy, Tô Ninh chép miệng không có nói cái gì nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Tô Ninh chán đến chết, cô vừa đọc sách, thỉnh thoảng vừa nhìn xem giờ, đã một tiếng trôi qua, thị trường đại nhân một điểm động tĩnh cũng không có. Iran vẫn ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh cô coi hoạt hình, tại đây một tiếng, đứa nhỏ này đã cùng cô hô đối bụng nhiều lần...

“Chị Ninh Ninh, mẹ khi nào thì tới đón chúng ta đi ăn cơm, ta thật đói.” Iran cụp đầu bĩu môi đáng thương nhìn Tô Ninh lại một lần nữa hỏi ra cùng một vấn đề.

“,...” Tô Ninh không nói gì, trong lòng nghĩ chờ đợi như vậy cũng không phải biện pháp, cô đói thì không sao, nhưng đứa nhỏ nhịn đói thì không được. Cô đứng dậy đi vào bếp, kéo ra cửa tủ lạnh muốn nhìn một chút xem có thứ gì có thể nấu ăn được hay không. Tủ lạnh to như vậy, có thể có chút ít đồ

uống hoa quả các loại gì đó, đằng này lại rỗng tuếch, đừng nói nguyên liệu nấu ăn mà ngay cả một cái trứng gà cũng không có. Tô Ninh nhăn trán, cô quên là lúc nãy không ở đây thì thị trưởng cần bản cũng không ở.

“Iran, người muốn ăn cái gì?” Tô Ninh trong phòng bếp đi ra, nhìn Iran hỏi.

Iran nghiêng đầu nhướn mày lên chăm chú nghĩ nghĩ, nói: “Muốn ăn sườn xào chua ngọt Trần Quan, còn muốn ăn cá hấp.”

“...” Tô Ninh lại không nói gì, cô đương nhiên biết rõ món Iran muốn ăn là ở đâu. Chính là quán ăn Trần Quan nổi tiếng xa hoa nhất ở Giang Vịnh, có trên trăm năm lịch sử. Đừng nói với chút tiền cô có trong người, nếu mang Iran đi ăn, đoán chừng một món thôi cũng kêu không được..

Tô Ninh suy nghĩ một chút, cô quyết định không đợi. Cô cho Iran mặc thêm áo ngoài, trong lòng tính toán, dù sao cũng không có nhiều tiền, cô quyết định đưa Iran trở lại nhà mình, để bà nội làm sườn xào chua ngọt cùng cá hấp cho tiểu thiếu gia này.

Trước khi ra cửa Tô Ninh gọi về nhà, giới thiệu Iran nói thẳng bé là người mình dạy kèm, kêu bà nội đi mua chút ít sườn cùng cá.

“Chị Ninh Ninh, chúng ta đi đâu vậy?” Tô Ninh mang theo Iran lên taxi, Iran hiếu kỳ nhìn quanh bốn phía sau cộ đến bên người Tô Ninh ngưỡng cổ lên hỏi.

“Ta mang người đi ăn sườn xào, đi về nhà chị ăn có được hay không?” Tô Ninh ôm lấy Iran làm cho nó ngồi lên chân của mình.

“Tốt thôi.” Iran sáng khoái gật đầu đáp.

Xe taxi dừng ở dưới nhà Tô Ninh, hai người vừa xuống xe, thị trưởng đại nhân điện thoại tới, Tô Ninh đeo balo lên trên vai, một bên nghe điện thoại một bên nắm tay Iran đi lên nhà mình.

Điện thoại vừa bắt, thị trưởng liền hỏi: “Đói bụng không? Iran có bú rỗng bình hay không?”

“Không có bú rỗng bình, Iran đã sớm đói bụng, chị họ em cũng không dám gọi điện.” Tô Ninh nhìn dưới chân Iran phòng ngừa nó ngã sắp xuống, một bên nhỏ giọng ôn nhu nói.

“Tôi sợ là nhất thời không thể trở về, ngăn kéo trong phòng ngủ có tiền, em dẫn thẳng bé ra ngoài ăn cơm đi.”

Nghe thị trưởng đại nhân nói như thế, Tô Ninh trong lòng thầm kêu khổ, nói: “Con của chị muốn đi ăn sườn non ở Trần Quan, em không có biện pháp, dẫn Iran về nhà em rồi.”

“Dẫn về nhà em?” Tiêu Ý Hàn đột nhiên lên giọng, tiếp theo lại hỏi: “Trong nhà mọi người có đồng ý không? Không cần cho thẳng bé ăn sườn non, em tùy tiện mang nó đi ăn một chút gì là được.”

Tô Ninh bĩu môi, trong lòng nghĩ người ta đem con ném cho mình, đứa nhỏ muốn ăn sườn, mình có thể không cho ăn sao? mắt thấy đã đến cửa nhà, cô oán trách nói: “ở trước cửa nhà em rồi, không có việc gì chị yên tâm bận rộn đi. Bà nội cùng ba ba sẽ thích thẳng bé thôi, em cùng Iran cơm nước xong sẽ ở lại đây chờ chị.”

“Vậy được rồi.” Tiêu Ý Hàn nghiêm túc nói, nãy dừng lại một chút, nhẹ nhàng nói ra: “Vất vả cho em, buổi tối tôi sẽ đền bù tổn thất cho em thật tốt...” Nói dứt lời điện thoại liền bị dập máy.

Tô Ninh đứng ở trước cửa, cô khẽ cắn môi dưới nhìn điện thoại trong tay, cô hoài nghi mình là đã nghe lầm, lúc thị trưởng đại nhân nói “Đền bù tổn thất” hình như là đang cười xấu xa a...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thị Trưởng Đại Nhân Gặp Người Nhà Tô Ninh

Tô Ninh dắt theo Iran mở cửa nhà mình, trong phòng khách không có ai, cô cho Iran đổi giày, nghe thấy trong phòng bếp truyền ra tiếng động. Tô Ninh buông balo, tính dẫn Iran vào phòng bếp, thì bà nội đi ra.

“Ninh Ninh đã trở lại à, sườn non đang hầm, một hồi có thể ăn cơm.” bà nội đeo tạp dề vừa lau tay vừa nói. Bà nhìn thấy đứa trẻ đứng cạnh Tô Ninh, mắt bà sáng lên, vui vẻ nói: “đây là đứa nhỏ người nói à, lớn lên thật có khí chất nha...” Bà đến trước mặt Iran, ngồi xuống.

Tô Ninh kéo nón áo khoác của Iran xuống, cô định nói Iran chào bà nội, không nghĩ tới Iran đã ngọt ngào nói: “chào bà nội, con tên Lục Thần, năm nay 6 tuổi.”

Bộ dạng thẳng bé nhu thuận, làm cho người khác thật yêu mến.

“U.. Nhìn xem đứa nhỏ này thật hiểu chuyện, không có chút rụt rè.” bà nội cười tươi cùng Tô Ninh nói, bà ôm Iran vào lòng, giúp thằng bé cởi áo khoác.

“Bà nội, bà gọi con là Iran, tất cả mọi người đều gọi con như vậy.”Iran vừa giơ tay lên cho bà cởi áo khoác, trong miệng còn không ngừng nói.

“Được được, bà nội gọi cục cưng là Iran..”

Tô Ninh nhìn hai bà cháu thân mật, nhìn không được mỉm cười, cô sờ lên đầu Iran cưng chiều nói:”Ngươi tiểu quý đầu, miệng ngọt như vậy..”

Lát sau, Tô ba ba đã trở lại, hấn vào nhà trong tay còn cầm kẹo hồ lô.

“Thúc thúc tay của ngươi dơ quá, mút quả này không thể ăn a.” Iran tiếp nhận hồ lô Tô ba ba cho hấn, nói.

“Ha ha...” Tô Khải Hồng thấy thằng nhỏ này đáng yêu, hấn cười mở miệng rộ lên, nói:”Thúc thúc mua, ngươi không thấy ở ngoài có túi bọc sao? còn lo sợ bẩn thỉu.” Tô ba ba tâm tình khá tốt, quơ bàn tay to làm bộ muốn sờ khuôn mặt trắng nõn của Iran.

Iran bị Tô ba ba trêu chọc “Ha ha.” cười không ngừng.

Nhà Tô Ninh nhỏ, cũng không có đồ chơi gì. Tối đây cô còn lo lắng sợ Iran buồn, cô ở một bên nhìn xem hai lớn một nhỏ nói cười không ngừng, trong lòng nhẹ xuống, Iran như vậy cũng dễ thích ứng.

Bữa cơm này vui vẻ nhất có lẽ là Iran, đứa nhỏ này hiếm khi dùng bữa cơm gia đình đông đủ như vậy, không có cảm thụ qua cùng người nhà ngồi vây quanh một cái bàn nhỏ ăn cơm, hấn ngon lành ăn thức ăn bà nội làm, trên miệng đều dính đầy mỡ.

Ăn cơm xong Tô Ninh như có điều suy nghĩ, cô không ngừng nhìn ba ba, bà nội chơi đùa với tiểu quý, trong nội tâm vừa ngọt vừa chua xót, cô đột nhiên nghĩ đến, cô cùng thị trường đại nhân tồn tại loại quan hệ này, có phải là đang phá đi hạnh phúc gia đình của đứa nhỏ...

Sau khi ăn xong không lâu, thị trường đại nhân gọi điện thoại tới, nàng đã đến dưới nhà Tô Ninh. Bởi vì vừa ăn cơm xong, trán Iran có chút mồ hôi, bên ngoài thời tiết lạnh, lúc này đi ra ngoài hiển nhiên không thích hợp. Không có cách nào, Tô Ninh chỉ có thể xuống lầu, đón thị trường đại nhân đi lên.

Tô Ninh nhìn ba ba đang ngồi ở trên ghế salon uống trà, có chút do dự nói:”Ba ba, mẹ Iran đến dưới lầu, con đi đón nàng.”

“Ừ, đi đi.” Tô ba ba đầu cũng không ngẩng lên tiếng nói.

Tô Ninh đứng ở đó không hề động, cô muốn nói cho ba ba thân phận của thị trường đại nhân, sợ một hồi nếu ba ba phát hiện ra sẽ bị kinh động, nhưng cô nghĩ nói ra như vậy thì có hơi đường đột lại thôi. Cô cùng Iran nói một tiếng, rồi mặc áo khoác đi xuống lầu.

Tô Ninh ra ngoài, thấy Tiêu Ý Hàn đang dựa vào cửa xe đứng đợi, quần áo một thân màu đen, áo khoác lông dài, nhìn qua có thể thấy nàng chưa kịp thay y phục công tác. Tô Ninh dừng bước lại, cô nhìn thị trường đại nhân trước mắt, trong mắt chậm rãi chứa đầy yêu thương, cô đột nhiên cảm thấy mình rất nhớ thị trường, nhất là khi nhìn thấy thị trường, nỗi nhớ như càng sâu thêm một tầng.

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh, nàng đi qua, đứng trước mặt Tô Ninh mỉm cười nhìn cô.

“Con của chị trên lầu, vừa ăn cơm.” Tô Ninh không có ý cùng thị trường đại nhân đối mặt quá lâu, cô cố ý nhíu mày nói ra, này ý là nói cho thị trường đại nhân, mình đối xử với con trai của nàng vô cùng tốt.

Tiêu Ý Hàn cong khóe miệng nở nụ cười, sau nàng chủ động khoác tay Tô Ninh đi lên lầu. Tô Ninh đi bên người thị trường đại nhân, nhịp tim lại bắt đầu gia tốc, từng dòng âm áp nhồi vào trái tim. Đây là cảm giác yêu một người a, không nói gì nhưng tâm lại dán cùng một chỗ.

Hai người cùng đi lên lầu, Tiêu Ý Hàn đột nhiên dừng bước lại quay đầu nói:”Nhà của em ở đâu?”

Tô Ninh sững sờ, cô chỉ lo hưởng thụ cảm giác hai người cùng một chỗ, ngây ngô đi theo thị trường đại nhân. Cô lấy lại tinh thần, hơi đỏ mặt chỉ chỉ phía trước nói:”Đến rồi..”

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh thật đáng yêu, nàng nhìn chung quanh hành lang không người, hơi chút hạ thấp người, hôn nhẹ lên khóe miệng Tô Ninh.

Tô Ninh thân thể cứng đờ, nụ hôn bất thành linh dọa cô nhảy dựng. Đây chính là trước cửa nhà cô, lá gan người này cũng quá lớn đi.

“Đi thôi, là gian phòng đó à?” thị trường đại nhân, điềm nhiên như không lôi kéo Tô Ninh hướng trong hành lang đi đến.

Tô Ninh cắn cắn môi dưới, cô đi mau vài bước, cũng không để ý tới thị trường đại nhân, đến nhà mình liền mở cửa đi vào.

Tiêu Ý Hàn thông thả đi tới, đây là lần đầu tiên nàng đến nhà Tô Ninh, nơi người con gái nàng yêu lớn lên. Đi vào nhà, không đợi Tô Ninh nói chuyện, Tiêu Ý Hàn trực tiếp đến trước sofa vươn tay chào Tô ba ba :”Chào ngài, chúng ta lại gặp mặt, thằng bé có làm phiền mọi người không a?”

Tô Khải Hồng buông Iran trong ngực ra, đứng dậy nhẹ bắt tay nữ nhân trước mặt, âm thầm dò xét.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, bà nội ở phòng trong cũng đi ra, bà vừa thấy nữ nhân đứng ở phòng khách liền hiểu được, trách không được thằng bé

Iran này lớn lên khôn ngoan, thì ra thừa hưởng từ người mẹ khí chất bất phàm xinh đẹp như vậy.

Tô Ninh đứng ở một bên cô chú ý đến biểu lộ của ba ba, thấy không có gì khác thường mới thở dài một hơi.

Trông thấy bà nội đi ra, Tô Ninh đứng đưng tay thị trưởng đại nhân, mở miệng lại đột nhiên không biết nên xưng hô với thị trưởng như thế nào, Tô Ninh suy nghĩ vài giây nói: “Đây là bà nội của ta, đây là mẹ của Iran.”

“Chào bà nội, thật là phiền bà.” Tiêu Ý Hàn cười nhạt, nàng có chút khom người chào bà nội.

“Ta nghe nói Ninh Ninh đưa Iran về nhà, sốt ruột nên trực tiếp chạy đến, cũng không kịp mua chút gì đem đến, thật ngại quá.” Tiêu Ý Hàn cùng hai người lớn chào hỏi rồi khách sáo nói.

“Trong nhà cũng không thường có khách, các người tới chúng ta rất cao hứng.” bà nội nhiệt tình lôi kéo tay thị trưởng đại nhân đem nàng ngồi xuống ghế salon.

“Đưa nhỏ Iran này thật là hiểu chuyện, ngoan vô cùng.” Tô bà nội thấy Iran không giống những đứa trẻ khác, thấy mẹ liền đòi ôm, mà vẫn ngoan ngoãn như trước, ngồi ở một bên tự chơi, nên nhìn không được mà khen ngợi.

Tiêu Ý Hàn nhẹ cười.

“Người ăn cơm chưa? Còn có chút đồ ăn, ta hâm nóng lại cho người.” bà nội đột nhiên nhìn thị trưởng đại nhân hỏi, nói dứt lời bà đi vào phòng bếp.

Vẫn đứng một bên nhìn xem, Tô Ninh rót cuộc bình tĩnh không nổi nữa, cô vội tiến lên giữ chặt bà nội, làm nũng nói: “Một hồi nàng đi rồi, đừng để người ta ăn thức ăn còn dư.” Nói dứt lời cô nhìn Tiêu Ý Hàn bắt đầu cười khò, đây chính là thị trưởng Giang Vịnh a, làm sao có thể để bà nội cho người ta ăn cơm thừa.

Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng nhìn Tô Ninh, nhếch môi không nói gì. Nàng yêu mến người nhà Tô Ninh, yêu mến bà nội hiền lành của cô.

“Mẹ, người muốn mời người ta ăn cơm cũng phải làm lại thức ăn lần nữa a..” Lúc này Tô Khải Hồng mới nói, hần quay đầu nhìn Tiêu Ý Hàn hỏi: “Không cần khách khí, không có việc gì thì ở lại đây ăn một chút, để cho lão bà làm đồ ăn, chỉ là chút ít chuyện thường ngày.”

“Không cần, cảm ơn.” Tiêu Ý Hàn nói ra, nàng lại nhìn về phía bà nội nói: “Tô bà nội, không cần phiền bà, ta đi đón Iran rồi lập tức rời đi “.nàng đứng lên, nhìn quanh một chút chuẩn bị mặc áo khoác cho Iran.

Tô Ninh thấy thị trưởng đại nhân phải đi, cô vội vàng đi đến sofa : “mọi người không cần khách khí , lần sau có cơ hội lại mời người ta đến nhà dùng bữa.” Cô vừa nói vừa cầm lấy áo lông của Iran, trước thị trưởng đại nhân một bước nhanh nhẹn đi đến giúp Iran mặc vào áo khoác.

Tô Khải Hồng trong lòng cảm thấy khó hiểu, hần nhìn ba người trước mặt, nữ nhân kia tuy mỉm cười nhưng lại rất nghiêm túc đứng ở một bên, mà con gái của mình lại như là mẹ của Iran giúp con trai mặc áo thật tốt.

“Ninh Ninh, buổi tối có ở nhà không?” Tô Khải Hồng nhìn Tô Ninh mặc áo cho Iran xong, lại mặc vào áo lông của mình, hần suy nghĩ liền nói ra.

“A?” Tô Ninh dừng lại, quay đầu nhìn ba ba.

Tiêu Ý Hàn cũng nhìn sang Tô Khải Hồng.

“Không được, ngày mai con có việc ở trường, đêm nay phải trở lại trường học ở.” Tô Ninh kịp phản ứng, lập tức nói ra.

“Vậy thì ăn cơm tối rồi hãy đi.” Tô Khải Hồng đứng dậy, dẫn Tiêu Ý Hàn ra cửa, tiễn khách.

“Ách...” Tô Ninh cảm áo lông không biết nên mặc hay nên cởi ra, cô nhìn trộm sang thị trưởng đại nhân, bởi vì sợ ba ba nhìn ra cái gì nên cũng chỉ là nhìn thoáng qua.

“Bà nội, để cho Ninh Ninh tự đi đến nhà của con chơi a, ta nói Hồng bà cũng làm sườn cho cho nàng ăn.” Iran thấy Tô Ninh đứng không nhúc nhích, hần dùng bàn tay nhỏ bé lôi kéo tay bà nội nói ra.

Không đợi mấy người lớn phản ứng, Iran còn nói: “Không đứng, không đứng, bà nội cùng thúc thúc đều đi thôi, nhà của ta phòng ở rất lớn, có thể ở thật nhiều người, ta kêu Hồng bà làm một bàn thật lớn toàn đồ ăn ngon...” vừa nói thẳng bé còn quơ hai cánh tay lung tung khoa tay múa chân.

“Iran thực ngoan, bà nội hôm nào nhất định đến nhà của người ăn một bữa ngon...” bà nội sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Iran nói ra.

“Ninh Ninh, nghe lời ba ba của người ở lại dùng cơm tối xong hãy trở lại trường. Hôm nay cảm ơn người giúp ta đi đón Iran, chúng ta đi trước, có chuyện gì cần giúp đỡ cứ gọi cho ta.” Lần này người nói là Tiêu Ý Hàn, nói dứt lời, kéo tay Iran nói: “Iran, chào thúc thúc, bà nội đi.”

“Thúc thúc, bà nội hẹn gặp lại!!”

Mấy người lại khách khí nói vài câu, Tiêu Ý Hàn dắt theo Iran mở cửa đi ra ngoài. Tô Ninh sững sờ đứng ở đó, trong lòng có chút thất lạc, cô mặc dù biết thị trưởng đại nhân là đang “Diễn trò”, nhưng mà không cần lúc ra cửa cũng không thèm nhìn mình lấy một cái...

Chương 52: Vấn Đề Xưng Hô

Tiêu Ý Hàn mang Iran đi rồi, Tô ba ba ngồi trở lại trên ghế salon sắc mặt trầm xuống, nhũn chặt lông mày như có việc gì suy nghĩ mãi không ra.

Tô Ninh lấy lại bình tĩnh cô cời áo khoác, trở lại ngồi xuống cạnh ba ba, nói: "Ba ba, ba có phải hay không có lời muốn cùng con nói?"

Tô ba ba buông lỏng thân thể tựa lưng ở sofa, thấy Tô Ninh đi thẳng vào vấn đề liền hỏi: "Nữ nhân vừa rồi, mẹ của Iran, ta thấy nhìn thật quen mắt. Người nói cho ba ba, nàng có phải là Tiêu thị trưởng?"

"Tiêu thị trưởng?" Không đợi Tô Ninh nói tiếp, chợt nghe bà nội đang ngồi ở bên kia ngẩng đầu kinh ngạc hỏi lại.

Tô Ninh nhìn vẻ nghiêm túc của ba ba lại nhìn bà nội đang vô cùng kinh ngạc, nói: "Ừm, con cũng vừa mới biết được nàng là thị trưởng." Tô Ninh dừng lại một chút còn nói: "Bất quá, người nhà của nàng đều rất tốt, nàng tuy rất nghiêm túc, lạnh lùng nhưng đối với con thật sự rất rất tốt."

Tô ba ba không có như Tô Ninh tưởng tượng là khi biết ra sự thật sẽ giật mình, ngược lại hẳn như có điều suy nghĩ, chỉ gật gật đầu. Mà bà nội – người gần đây không cảm thấy hứng thú với vấn đề gì lại tới ngồi cạnh Tô Ninh, lão bà trên mặt tràn đầy vẻ không tin, lại hỏi Tô Ninh một lần nữa: "Nữ nhân kia thật là thị trưởng thành phố Giang Vịnh của chúng ta? Iran chính là con của thị trưởng?"

Tô Ninh nhìn bà nội cười khổ gật đầu, cũng khó trách bà nội giật mình, lão bà sống nhiều năm, lớn tuổi như vậy rồi đều chưa từng gặp qua quan chức lớn.

"Trời a..." Tô bà nội vỗ vỗ bộ ngực, nói: "trong nhà chúng ta như vậy lại xuất hiện nhân vật lớn như thị trưởng..." Tô bà nội cảm khái, lập tức lại nghĩ tới cái gì, nhìn Tô Ninh sốt ruột nói: "Ninh Ninh, làm sao người không sớm nói cho bà nội, làm hại bà nội còn muốn kêu thị trưởng ở lại ăn cơm thừa..."

"Không có chuyện gì đâu, Iran cùng bà không phải rất hợp sao, nàng vui vẻ còn không kịp nên sẽ không trách gì đâu." Tô Ninh nắm tay bà nội an ủi, trong lòng lại nghĩ, nếu bà nội biết rõ quan hệ giữa cô và Tiêu thị trưởng, thật không biết sẽ phản ứng thế nào?

"Sang năm chỗ này sẽ phá bỏ và dời đi nơi khác, phòng chúng ta ở là của nhà nước cấp, không có cơ quan chứng thực sợ là về sau sẽ không có phòng ở." Tô ba ba trầm mặc một hồi, đột nhiên nói ra.

"Ba ba..." Nghe xong Tô Ninh sửng sốt, cô không biết ba ba của cô như thế nào đột nhiên nói đến vấn đề này.

"Haizz. Nàng đường đường là đại thị trưởng, việc nhỏ này sợ cũng không đến tay nàng, ba ba chỉ là đột nhiên suy nghĩ một chút, ta suy nghĩ biện pháp a..." Tô ba ba đột nhiên xoay chuyển lời nói, có chút thờ dãi.

Tô Ninh nhũn mày, trên khuôn mặt xinh đẹp nổi lên mây đen, trong lòng cô hiểu rõ phòng ở đối với nhà cô là chuyện lớn. Nếu như phòng ở bị phá bỏ và dời đi nơi khác, nhiều nhất cho chút ít đền bù tổn thất, nhưng mà phòng ở cũng chưa có, vậy thì đồng nghĩa cả nhà cô tại Giang Vịnh sẽ không có chỗ ở. Mặc dù là như vậy cô cũng chưa từng nghĩ đến thị trưởng đại nhân, hôm nay bị ba ba nhắc tới, cô cảm giác lòng nặng nề, cô không muốn tìm thị trưởng đại nhân xin giúp đỡ, ít nhất bây giờ còn chưa phải lúc...

Trong phòng thoáng chốc yên tĩnh trở lại, lúc Tô Ninh đang phiền lòng thì điện thoại vang lên, là tin nhắn của thị trưởng: "Ăn cơm xong gọi điện thoại cho tôi đi đón em, rất nhớ em! Hàn"

Nhìn tin nhắn Tô Ninh có chút chột dạ liếc sang ba ba, rồi đứng dậy trở về phòng. Thị trưởng đại nhân chủ động nói nhớ cô, Tô Ninh không ngừng ở trong lòng ghi nhớ những lời này, những việc phiền lòng kia thoáng cái đều không quan trọng, cô chỉ biết người có tính cách như thị trưởng, chủ động nói nhớ mình, thật sự có chút không dễ dàng.

Tô Ninh ngồi không yên, trong phòng ngáy người một hồi, thị trưởng đại nhân hôm nay thật vất vả có thời gian rảnh, cô không muốn lãng phí thời gian ở trong nhà, bình thường thị trưởng đều bận rộn, mấy ngày cô cũng chưa thấy mặt một lần. Cho nên hiện tại cô muốn lập tức đi gặp Tiêu Ý Hàn, dù là cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói, chỉ cần cùng nhau một chỗ là tốt rồi.

Tô Ninh ra khỏi phòng, thấy vẻ mặt ba ba đã khôi phục như bình thường, cô dựa sát vào ôm lấy cánh tay ba ba làm nũng nói: "Ba ba, sang năm con sẽ tốt nghiệp, ba đừng quá vì chuyện phòng ở mà sốt ruột, có lẽ sang năm sẽ có chuyển biến tốt đẹp a..." Tô Ninh chăm chú nhìn ba ba suy nghĩ một chút, còn nói: "Nếu thật sự không được, chúng ta không ở trong thành phố được thì người cùng bà nội về quê, con kiếm tiền gửi về nuôi hai người."

Tô ba ba bĩu môi, hẳn chống đỡ không được dáng vẻ làm nũng của con gái, tay hắn búng búng cái mũi nhỏ của Tô Ninh, sùng nịch nói: "Vừa tốt nghiệp, đâu thể nào thoát cái tìm được công việc thích hợp. Sự tình trong nhà không cần người quan tâm, người lo chăm chỉ học tập, đây mới là lời hứa giữa chúng ta."

“Đạ, vất vả cho ba ba rồi..” Tô Ninh tựa ở đầu vai ba ba đau lòng nói, bỗng cô mạnh mẽ nhảy ra ngồi xuống trước mặt nhìn chăm chăm ba ba, hấn bị động tác của con gái làm cho hoảng sợ, vừa định lên tiếng hỏi thăm, lại nhìn thấy Tô Ninh nhanh chóng đứng dậy.

“Ba ba, con muốn đi ra ngoài, buổi tối sẽ không ở nhà ăn.” Tô Ninh vô cùng gấp, nói dứt lời cũng không đợi ba ba trả lời, trực tiếp chạy về phòng của mình.

Không đến một phút sau, Tô Ninh liền ăn mặc chỉnh tề xuất hiện trước mặt Tô ba ba, cô đối với hành động đột ngột vừa rồi của mình cảm thấy có chút buồn cười.

“Ngươi học theo ai vậy? Như thế nào ở bên ngoài một thời gian ngắn, liền trở nên nôn nóng, gấp gáp dọa cha ngươi nhảy dựng.” Tô Khải Hồng trách cứ nhún nhún vai nói với Tô Ninh.

Tô Ninh cười: “Con đột nhiên nhớ tới một ít chuyện, cho nên lập tức muốn đi ra ngoài.” Cô dừng lại một chút, còn nói: “Không cho ba nói không đồng ý, vừa rồi lúc có Tiêu thị trưởng, ba nghiêm túc như vậy, con...” Tô Ninh còn úy khuất bủi môi.

“Ba ba không phải là không biết rõ chuyện gì xảy ra sao? gia đình mình như vậy ngươi lại mang về người có địa vị to lớn thế, ngươi cũng không sợ làm cho ba ngươi sợ hãi sao..”

“Tốt lắm, mau đi đi, đừng trở lại trường học muộn quá, đi đêm không an toàn.” Tô ba ba nhìn ra Tô Ninh nóng vội, bắt đắ dĩ thúc giục nàng đi mau.

*****

Tiêu Ý Hàn chờ Iran đi lòng vòng thành phố Giang Vĩnh, vốn nàng nghĩ buổi chiều không có việc gì thì mang Tô Ninh cùng Iran đi dạo phố, rồi ba người đi ăn cơm, không nghĩ tới cuối cùng lại biến thành Tô Ninh mang Iran về nhà ăn cơm, hiện tại chỉ còn lại nàng cùng con trai, tất cả hứng thú cũng không còn. Tiêu Ý Hàn phiền lòng trách cứ thân phận của mình, công việc, những thứ kia chất thành núi làm cho nàng cũng không được nghỉ ngơi..

“Mẹ, con yêu mến gia đình của chị Ninh Ninh, mẹ thì sao?” Tiêu Ý Hàn đang phiền lòng thì Iran ngồi ở vị trí kế bên tài xế lại quay qua vui vẻ hỏi.

“Mẹ nói bao nhiêu lần rồi, gọi là dì, cái gì mà chị Ninh Ninh...” Tiêu Ý Hàn giọng điệu lạnh như băng, nghiêm khắc uốn nắn đứa con.

Iran bị mẹ phản ứng lại càng hoảng sợ, thẳng bẻ chép miệng, nói: “Nhưng mà nhìn nàng giống như là chị a, con thích gọi nàng là chị Ninh Ninh..”

Nghe thấy lời của con trai, Tiêu Ý Hàn thả chậm tốc độ xe, không biết thay đổi xưng hô thế nào cho Iran, nàng quay đầu nghiêm túc nói: “Iran, Ninh Ninh là bạn của mẹ, con không thể gọi loạn được, từ nay về sau nhìn thấy Ninh Ninh nhất định phải gọi là dì”.

“A..” Iran thấy mẹ mình thật sự sắp giận, nó rụt lại, dựa thẳng vào ghế gật đầu.

Tiêu Ý Hàn lái xe về nhà mình, nàng hiểu mình không nên nói với trẻ con như vậy, trì hoãn một hồi lại nhẹ giọng hỏi: “làm sao con thích? Nhà nàng so với nhà mình tốt hơn sao?”

Iran lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không tốt, mẹ, nhà của chị...đi Ninh Ninh thật nhỏ. Nhưng con thích đồ ăn nhà nàng, thích thật nhiều người quây quần cùng ăn cơm.” Iran như là đang nhớ lại, trên mặt lộ ra nụ cười khờ dại.

Tiêu Ý Hàn không nói gì, nàng lần đầu tiên đến nhà Tô Ninh là vào buổi tối, thấy kiến trúc khu này đã cũ, đoán là sẽ bị phá bỏ và dời đi nơi khác. Nàng biết nhà Tô Ninh nhỏ, chỉ là không nghĩ đến trong gian phòng nhỏ đó, lại có một thứ đáng giá đáng trân quý như vậy.

“Không phải gia đình nào cũng có điều kiện, Trung Quốc còn có rất nhiều nơi trẻ con không có cơm ăn, không có tiền đi học, cho nên con phải học được tính cần kiệm, có biết không?” Tiêu Ý Hàn không có tiếp tục vấn đề nhà Tô Ninh, mà là mượn cơ hội giảng dạy con trai.

“Đạ” Iran cái hiểu cái không gật đầu.

Tiêu Ý Hàn lúc này đã lái gần đến nhà, cách khoảng chừng 10p lái xe nữa, nàng lái nhanh, tính mau đem Iran về. Điện thoại trong túi lại vang lên, Tiêu Ý Hàn quay đầu nhìn túi xách đang bị nàng đặt ở ghế sau, Iran rất hiểu chuyện liền leo xuống lấy điện thoại đưa cho mẹ.

Tiêu Ý Hàn tiếp nhận điện thoại, nàng cho xe chậm lại dừng ở ven đường.

“Được, em cứ đứng chờ ở trạm xe bus, tôi đi đón em.”

“Ừ, Iran ở đây.”

“Bye.” Ngắn gọn mấy câu Tiêu Ý Hàn cúp điện thoại, nàng nhìn đường rồi thay đổi đầu xe, lái về hướng nhà Tô Ninh.

“Chị Ninh Ninh?” Iran ôm túi xách trong ngực, tò mò hỏi mẹ.

Tiêu Ý Hàn quay đầu ra sau nhướn mi làm bộ tức giận, Iran vội dùng bàn tay nhỏ bé bịt lấy miệng của mình, bật cười ha ha.

Xe rất nhanh chạy đến trạm xe bus gần nhà Tô Ninh, Tiêu Ý Hàn dừng xe, Tô Ninh liền mở cửa sau đi vào ngồi. Iran quay sang nhìn Tô Ninh vui vẻ cười: “Chào dì Ninh Ninh...”

“Ừ? Tiểu quý đầu, làm sao người không gọi là chị?” Tô Ninh mỉm cười nhìn Iran, sau cô kịp phản ứng nhìn về phía thị trường đang ngồi im re trên ghế lái.

Tiêu Ý Hàn nhìn về phía Tô Ninh, gương khoe miệng nói: “Em muốn cho thằng bé gọi em là chị?” giọng nàng nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại mang theo chút ít ý tứ uy hiếp.

“Ha ha.” Tô Ninh cười trừ không nói gì, cô mở ra hai tay ôm Iran ôm vào trong ngực, ánh mắt dịu dàng nhìn thị trường.

Tiêu Ý Hàn quay đầu xe khởi động: “Nói đi, hai vị đại nhân, chúng ta bây giờ đi nơi nào?”

Iran nghe thấy mẹ gọi mình là đại nhân, cười khanh khách nói: “đi Ninh Ninh, chúng ta là quan lớn, mẹ là tài xế lái xe của chúng ta...” Thằng bé cố nhịn cười, làm bộ nghiêm khắc nói: “Tài xế, chúng ta đi khu vui chơi a..”

Tiêu Ý Hàn không nói gì, trong lòng nghĩ thật đúng là có chút phiền toái, có trẻ con ở đây, nàng muốn làm gì cũng không được. Nàng thoáng nhìn Tô Ninh trong kính chiếu hậu, rồi lái xe hướng về trung tâm thành phố, đi khu thương xá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ghen

Tiêu Ý Hàn lái xe, phía sau một lớn một nhỏ vui đùa âm ỉ không ngừng, nàng thỉnh thoảng đem lực chú ý nhìn về sau. Nàng cảm thấy rất kì quái, nàng vốn là người không thích ồn ào, nhưng nghe tiếng cười giòn này lại có cảm giác hạnh phúc dồn vào trong tim.

Tiêu Ý Hàn lái vào bãi đỗ xe, nàng xuống xe đứng chờ, trong xe Tô Ninh đang cẩn thận chỉnh quần áo ngay ngắn cho Iran, áo lông thật dày có nón còn choàng khăn quàng cổ. Đến khi cảm thấy Iran sẽ không bị đông lạnh, mới mở cửa xe đi xuống.

Tô Ninh nắm tay Iran đi đằng sau thị trường, hướng phía thang máy đi đến, đang đi Iran đột nhiên ngừng lại. Thằng bé nhìn bảng quảng cáo thật lớn trên vách tường phía trước, vội giữ lấy thị trường đang đi trước mặt: “Mẹ, mình không nên vào đó...”, nó đứng yên tại chỗ bủn rủn.

Tô Ninh khó hiểu nhìn Iran, lại nhìn sang vẻ mặt lạnh lùng của thị trường, cô không biết hai mẹ con này đang xảy ra chuyện gì?

“Con hiện tại chỉ có hai lựa chọn, hoặc là mẹ gọi cho bà Hồng đến đón con trở về, hoặc là ngoan ngoãn cùng đi theo, không được lộn xộn.” Hai mẹ con nhìn nhau, rồi Tiêu Ý Hàn lạnh lùng nói ra.

“....” Tô Ninh cho là mình nghe lầm, cô kinh ngạc nhìn thị trường đại nhân, chớp mắt hỏi: “Chị làm gì hung dữ với trẻ con vậy?”

Tiêu Ý Hàn nhìn thoáng qua Tô Ninh, không nói chuyện, thẳng lưng đi nhanh về phía trước.

Tô Ninh thiết hết chỗ nói rồi, cô ngồi xuống nhìn về mặt ủy khuất của Iran, dang tay bông Iran lên. Cô vừa đi nhanh theo thị trường, vừa nói: “Làm sao vậy Iran, có cái gì thì nói với chị Ninh Ninh.”

Iran cắn cắn môi, nói: “Mẹ không cho gọi chị, gọi là đi Ninh Ninh.”

“...” Rốt cuộc vẫn là trẻ con, tuy bị ủy khuất đến mức này, nhưng lời nói của mẹ như thánh chỉ ban ra, thằng bé còn không có quên.

“Mỗi lần mẹ đáp ứng dẫn ta đi ra ngoài chơi, đều tới nơi này, mẹ chỉ biết mua cho ta mấy món đồ chơi rồi mua quần áo. Iran thật sự không thích, nơi này không có tốt chút nào.” Vào thang máy Iran thấy mẹ mình nghiêm túc, còn không thèm nhìn mình, nó vui đầu vào cổ Tô Ninh nhỏ giọng nói.

Nghe Iran nhỏ giọng bắt đầu phàn nàn, Tô Ninh nở nụ cười. Cô ôm cơ thể bé nhỏ của Iran vào lòng, thấp giọng nói: “Vậy người muốn đi nơi nào? Nói với ta, chị Ninh Ninh mang người đi.”

Iran nghe thấy lời Tô Ninh nói, nó vui vẻ ngẩng đầu, rồi lại nhìn nhìn thị trường đại nhân, rất không tình nguyện mà lắc đầu.

“Em thả Iran xuống đi, thằng bé nặng như vậy cứ bông nó em không thấy mệt sao?” Tiêu Ý Hàn ở bên cạnh nói ra.

“Thằng nhóc không thích tới nơi này, chúng ta dẫn Iran đi chỗ khác chơi cũng có sao, chị làm gì nghiêm khắc với trẻ con như vậy.” Tô Ninh có chút nén giận nói.

“Từ nay về sau không cho phép Iran gọi em là chị” Thị trường đại nhân không để ý đến lời Tô Ninh, nàng quay đầu lại lần nữa, nghiêm túc nói đến vấn đề xung hô này. Sau lại nói tiếp: “Iran, con xuống mau, đừng làm mệt chết đi Ninh Ninh của con.”

Tô Ninh bấu môi không nói lời nào, người này lúc nào cũng đều như vậy. Iran rất nghe lời, tuốt khỏi tay cô đứng xuống đất, trên mặt không có chút gì vui vẻ. Mà thị trường đại nhân giống như không có việc gì, quay đầu trở lại, mắt nhìn phía trước, cũng không nói chuyện.

Tô Ninh lắc đầu, cô ngồi xuống thì thầm bên tai Iran vài câu, rồi đứng lên nháy mắt cười nhìn phản ứng của Iran.

Iran lúc đầu còn ngờ ra, sau liền cong miệng cười, bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn vui vẻ gật đầu.

Tiêu Ý Hàn liếc nhìn hai người đang giờ trò đằng sau, nhìn Iran cùng Tô Ninh thân mật trong lòng nàng rất vui, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Tô Ninh thẳng người, cố ý ho hai tiếng. Rồi cô nhìn thị trường đại nhân, ra vẻ nghiêm túc nói: "Chúng ta đi tầng cao nhất." Nói dứt lời cô trộm nhìn Iran cười, thấy thị trường đại nhân không có phản ứng, cô liền tiến về phía trước nhân lên tầng cao nhất.

Lúc cửa thang máy mở ra, hàng loạt âm thanh huyền ảo tràn vào trong tai, tiếng nhạc to rồi tiếng mọi người lớn tiếng trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng còn có tiếng hét chói tai của bọn nhỏ. Tiêu Ý Hàn không khỏi nhăn mặt, nàng đường đường là thị trường mà lại dẫn con nhỏ tới khu vui chơi này, nếu có ai nhận ra, thì nàng làm sao chịu được đây!

Tô Ninh không hề để ý tới thị trường đại nhân, cô cao hứng dẫn Iran đi trước, bước vào trong đám người, rồi cẩn thận thỉnh thoảng nhìn lên phản ứng của thị trường. Tô Ninh trong lòng không khỏi nghĩ: "Ai bảo chị mang theo trẻ con ra ngoài, không có cách nào chỉ có thể chiều theo thằng nhỏ thôi."

Tiêu Ý Hàn đi theo sau lưng "hai đứa trẻ", nàng thấy Tô Ninh dẫn Iran mua một đồng thẻ trò chơi, Iran từ lúc ra khỏi thang máy liền không ngừng nín cười.

Tiêu Ý Hàn thật sự chịu không được nhiều người lớn trẻ con như vậy chen chúc cùng một chỗ, nàng nhìn quanh bốn phía một chút, thấy đối diện không xa có một tiệm giải khát, trên quầy bar bày đầy các loại thức uống. Nàng đi nhanh vài bước, giữ chặt tay Tô Ninh đang chơi vui vẻ.

Tô Ninh quay đầu nhìn thị trường đại nhân cười, lớn tiếng nói: "Rất vui a, em đã sớm muốn đến đây chơi trò này, chị muốn cùng chơi hay không?" Nói dứt lời cô quay đầu trở lại, nhìn Iran đang vui vẻ giương cung tên, người ở đây quá nhiều, cô cũng không muốn rơi vào tình huống có hai người lớn đi theo mà lại lạc mất Iran.

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh không quan tâm mình, không có cách nào nàng chỉ có thể đi theo Tô Ninh đi lên phía trước vài bước, âm thanh bốn phía thật điếc tai, nếu như không muốn hét lớn, Tiêu Ý Hàn chỉ có thể ghé vào bên tai Tô Ninh nói chuyện.

Iran đứng ở vạch ngoài một mét hưng phấn giơ cung tên, Tô Ninh đứng ở phía sau thẳng bé hai bước, Tiêu Ý Hàn theo kịp đứng ở bên cạnh Tô Ninh. Bởi vì chung quanh nhiều người, cơ thể nàng gần như là dán chặt lấy Tô Ninh.

Tô Ninh quay đầu như trước cười với thị trường đại nhân, Tiêu Ý Hàn nghiêng đầu nói bên tai Tô Ninh: "Em dắt Iran chơi, tôi qua bên kia chờ." Nàng chỉ tay về phía tiệm giải khát cách đó không xa.

Tô Ninh nhú mày, cô vụng trộm nắm lấy tay thị trường đại nhân, không muốn nàng rời đi.

"Em với Iran cứ chơi một lát đi, một hồi tôi đưa nó trở về, buổi tối lại dẫn em đi chơi." Tiêu Ý Hàn nhẹ nói, nàng dùng ngón tay ma sát thoáng qua mu bàn tay của Tô Ninh rồi liền thả, lấy tiền trong túi ra. Nàng nhìn Tô Ninh, thấy Tô Ninh có chút mất hứng, cũng không giải thích nhiều, lấy chút ít tiền trên tay, rồi đem ví tiền kín đáo đưa cho Tô Ninh, xoay người rời đi.

Tô Ninh cảm ví tiền nặng trĩu của thị trường đại nhân, nhìn bóng lưng người nọ ra về ghét bỏ, đem ví tiền bỏ vào trong túi tiếp tục quan sát Iran đang "chiến đấu" không được tốt lắm.

Vài phút sau Iran chơi hết thẻ cuối cùng, để tờ lòng cổ vũ, chủ gian hàng cho thẳng bé một con gấu bông nhỏ làm phần thưởng. Iran như có được vật báu đưa hai tay ra lấy, vừa đi theo Tô Ninh, vừa hưng phấn khoe khoang "chiến lợi phẩm".

Tô Ninh thấy đầu Iran đầy mồ hôi, cô cởi áo lông cho thẳng bé, quyết định không chơi nữa, lau mồ hôi cho nó, nếu không sẽ dễ dàng bị cảm.

Phía trước có một lối đi rải đầy sỏi, chỉ vừa đủ cho hai người đi, bên cạnh lối đi có một cái lồng không lớn không nhỏ, trong đó có đầy gà con cùng mấy con thỏ trắng nhỏ, kế bên còn có một cái lồng khác nhốt mấy con chim rực rỡ sắc màu.

Tiếp theo có một quầy vẽ phác họa chân dung, rồi một quầy karaoke di động ở đó đang có người dùng giọng cao vút hát một ca khúc.

Tô Ninh nhìn thoáng qua xung quanh, đột nhiên phát hiện trong góc có một quầy chụp ảnh tự động, cô nhìn Iran đang ngồi xổm dưới đất, hỏi: "Hai chúng ta đi chụp hình nhé?"

Iran vừa nghe nói chụp hình liền mau đứng lên, lôi kéo tay Tô Ninh đi về phía trước.

"Muốn hay không kêu mẹ người cùng chụp?" Tô Ninh nhìn thấy trên vách phòng chụp dán đầy ảnh, trong lòng có chút ngứa ngáy, nhìn tấm ảnh một đôi tình nhân đang cười ngọt ngào mà cũng muốn được vậy, nếu như cô cùng thị trường có thể cùng nhau chụp chung thì thật tốt a, nghĩ nghĩ, cô thật sự rất muốn chụp một tấm cùng với thị trường đại nhân.

"Không được, mẹ sẽ không qua đây đâu..." Iran nghe Tô Ninh nói xong, không hề nghĩ ngợi liền trả lời.

Tô Ninh mỉm cười, cô đương nhiên biết rõ cái người cao ngạo kia nhất định là chẳng thèm ngó tới thể loại chụp hình này, cô chỉ là trong lòng suy nghĩ một chút, đứa nhỏ xấu xa này có cần nhanh như vậy dứt khoát từ chối không. . .

Lúc chụp hình, thằng nhỏ Iran này liền không cần ai chỉ, không ngừng tạo dáng, xem như làm cho Tô Ninh học tập thêm kinh nghiệm chụp hình. Con nít bây giờ thật sự là muốn thành quý hết rồi, đứa nhỏ này mới có 6 tuổi a, Tô Ninh không khỏi nghĩ:”Thằng bé mới 6 tuổi mà cái gì cũng hiểu chuyện, còn có thể nói lý lẽ với người khác, hơn nữa ăn mặc cũng rất thời trang, còn nhỏ đã như vậy thì lớn lên sẽ như thế nào đây.”

Nửa tiếng sau, Tô Ninh cảm động ảnh chụp trả xong liền dẫn Iran đi, trong đó chỉ có ba tấm có cô, còn lại tất cả đều là ảnh tự sướng của Iran.

Tô Ninh dẫn Iran đến quầy giải khát mà thị trường đại nhân đang đợi, lo ham chơi quên cả thời gian, sợ là thị trường đang sốt ruột chờ.

Hai người không hẹn cùng nhau ngậm miệng lại, thực ngoan ngoãn tiến đến ngồi đối diện thị trường.

Tô Ninh thấy mặt thị trường có chút khó chịu, sờ thoáng qua đầu Iran, liền cảm thấy ảnh chụp ngồi xuống cạnh thị trường đại nhân, như đang dâng hiến vật quý đưa cho nàng xem.

“Đi thôi, đưa Iran về nhà.” Tiêu Ý Hàn rất không cao hứng nhìn ảnh chụp, thu toàn bộ ảnh vào túi xách của mình, nàng ở đây trọn vẹn đợi một tiếng, đều muốn sắp hóa đá, nhìn hai kẻ kia vẻ mặt vui vẻ liền cảm thấy rất không vui. Nàng nghĩ cả đời nàng – Tiêu Ý Hàn, chưa từng làm qua chuyện gì hối hận như hôm nay, nàng thật hối hận đứng ra không nên dẫn theo Iran, làm cản trở thời gian nàng cùng Tô Ninh một chỗ không nói, hai người này còn làm cho nàng ngồi một bên chờ đợi mòn mỏi.

Tô Ninh thè lưỡi nhìn sang Iran, xem ra thị trường đại nhân thật sự rất mất hứng. . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Hình Như Có Cách Ngăn

Trên đường đi, Tiêu Ý Hàn chăm chú lái xe, không nói lời nào, Iran dựa vào ngực Tô Ninh cũng yên tĩnh, hôm nay thằng bé thật sự vui vẻ, chơi đùa mệt rồi, mắt đều muốn díp lại. Tô Ninh cũng tựa vào lưng ghế, cô ngăn người nhìn nửa bên mặt của thị trường, gương mặt là có thể trông thấy người mình yêu thương, cảm giác này thật sự rất tốt đẹp.

Xe rất nhanh lái vào khu nhà của Tiêu Ý Hàn, nàng dừng xe ở dưới lầu. Nàng quay đầu lại, vừa vặn cùng Tô Ninh bốn mắt nhìn nhau, Tô Ninh cười nhẹ rồi nhìn về phía Iran, thằng nhóc không biết khi nào thì đã ngủ ngon lành trong lòng cô.

Tiêu Ý Hàn tắt máy xe, lại quay đầu ra sau, bởi vì sợ đánh thức Iran, Tô Ninh không có bất kỳ động tác gì, cô thấy thị trường đại nhân đang nhìn mình, liền nói ra:”Chị xuống xe ôm thằng bé ra, em không nhúc nhích được.”

Tiêu Ý Hàn nhìn Iran, không có để ý tới lời Tô Ninh, mở miệng hỏi:”Bữa tối em muốn đi ra ngoài ăn, hay là ăn ở nhà tôi?”

Tô Ninh nhìn ra ngoài cửa xe, trời đã bắt đầu sụp tối, cô nghĩ nghĩ nói:”Chúng ta trở về nhà ăn đi.” Cô nói trở lại ý là muốn trở lại căn hộ riêng của hai người, cô biết rõ buổi tối thị trường nhất định sẽ ở cùng mình bên đó.

“Ừ.” Tiêu Ý Hàn nhẹ gật đầu, xuống xe.

Đèn dưới lầu sáng lên, cửa lớn mở ra, Di Hồng bước nhanh ra xe, cùng Tiêu Ý Hàn chào hỏi liền đi qua cửa sau xe, vừa nhẹ nhàng ẵm Iran ra, vừa chào hỏi Tô Ninh.

Di Hồng ôm Iran ra, cẩn thận khoác lại áo lông lên người Iran, rồi ngẩng đầu nhìn thị trường đại nhân.

“Buổi tối ta còn có việc, sẽ không trở về. Iran hôm nay chơi đùa mệt mỏi, để cho thằng bé ngủ một hồi, chút tối đi hãy cho nó ăn cơm.” Tiêu Ý Hàn đứng ở ngoài xe nói với Di Hồng.

“Ừ.” Di Hồng thấy Tiêu Ý Hàn cũng không có ý định vào nhà, có chút khom người chào, rồi mỉm cười với Tô Ninh, ôm Iran trở vào nhà.

“Muốn hay không vào nhà?” Tiêu Ý Hàn vẫn giữ vẻ mặt bình thản, đi đến bên cạnh Tô Ninh hỏi.

“Không vào đâu.” Tô Ninh nhẹ trả lời.

“Em còn chưa tới qua nhà của tôi? Thật không muốn vào tham quan à?” Tiêu Ý Hàn lại hỏi.

“Mình trở về đi.” Tô Ninh nhìn thị trường đại nhân, có chút ít khẩn cầu nói ra, cô không phải là không muốn đi vào, cô chỉ là cảm thấy thân phận hiện tại

của mình có lẽ không nên xuất hiện trong nhà này, tuy thị trưởng đại nhân không thêm để ý, nhưng cô sẽ để ý.

“Ừm” Tiêu Ý Hàn gật gù đầu, mở cửa xe cho Tô Ninh, rồi ngồi vào ghế lái.

Ban đêm, đường phố Giang Vịnh rực rỡ ánh đèn. Trong xe hai người yên lặng, không có nói chuyện với nhau.

“Hay là mình ăn ở bên ngoài? Sau đó đi xem phim?” Gần đến nhà, Tiêu Ý Hàn lại lên tiếng hỏi.

Tô Ninh đảo mắt, có chút giật mình nhìn thị trưởng đại nhân, người này lại muốn dẫn cô đi xem phim? Cô nghĩ nghĩ rồi nói: “Cứ về nhà đi, em không muốn ra ngoài, nhưng em muốn chị làm bữa tối cho em.”

Tiêu Ý Hàn tròn mắt, kêu nàng nấu cơm? Nàng nở nụ cười nhẹ không nói gì, quẹo sang một đường khác đi siêu thị.

Trong siêu thị, Tô Ninh phụ trách đẩy xe, thị trưởng đại nhân đi ở bên cạnh cô thỉnh thoảng bỏ đồ vào, hai người đi tới quầy rau quả, Tiêu Ý Hàn dừng bước, nàng nhìn Tô Ninh nói: “Em đến lựa đi.” Nói dứt lời tự động đi qua tiếp nhận xe đẩy.

Tô Ninh thắc mắc, cô đuổi theo thị trưởng đại nhân hỏi: “Tại sao là em lựa? Cơm tối là chị làm mà.”

Tiêu Ý Hàn giương một chút khóe miệng, hỏi: “Em không biết nấu ăn?”

“Ai nói em không biết, đương nhiên là em biết nấu ăn rồi.” Nghe thị trưởng đại nhân nói cô không biết nấu ăn, Tô Ninh lập tức trả lời, giống như là sợ bị ghét bỏ.

“Biết làm thì tốt rồi, em lựa đi, cơm tối là em nấu.” Tiêu Ý Hàn thu hồi khuôn mặt tươi cười, làm bộ nghiêm trang nói ra.

“...” Tô Ninh như thế nào cảm giác mình bị thị trưởng đại nhân lừa gạt, cô một bên chọn lựa rau quả, một bên không chịu yếu thế nói: “hôm nay em giúp chị trông con trai cả buổi trưa, em mệt mỏi quá. Cho nên, buổi tối chị nấu đi.”

“Còn dám nói nữa, tôi vốn là muốn mang hai người đi mua quần áo, em vừa vận rất tốt dẫn nó đến khu vui chơi lâu như vậy, còn để tôi chờ đợi.” Tiêu Ý Hàn nhớ tới buổi chiều liền sinh khí, từ nay về sau kiên quyết không mang theo hai người này cùng ra ngoài. Nàng thấy Tô Ninh còn muốn phản bác, lập tức thay đổi về mặt, nghiêm túc ném ra năm chữ: “Tôi sẽ không nấu cơm.” Sau khi nói xong như không có việc gì, liền đẩy xe đi về phía trước.

Nghe xong câu nói ngắn gọn kia, Tô Ninh khẽ cắn môi dưới, trong lòng âm thầm nghĩ: “Nếu không nấu thì chị sớm nói đi, còn im im đến tận đây. Coi như chị là đồ độc ác!!” Cô đành bắt đầu ngoan ngoãn lựa nguyên liệu cần thiết để nấu ăn, không có cách nào, trong hai người luôn phải có một người làm việc nội trợ a...

Mua đầy đủ mọi thứ rồi, Tiêu Ý Hàn đẩy xe đến quầy rượu, nàng chăm chú nhìn trên giá bày đủ các loại thương hiệu rượu, vừa lựa vừa nói: “đúng là nên mua cho nhà mình nguyên liệu thực phẩm cần thiết a, ngay cả chai rượu trong nhà cũng không có.” Nàng lấy một chai rượu từ trên cao xuống, cẩn thận xem xét, rồi bỏ vào xe đẩy.

Hai người đẩy xe đến quầy thu ngân, Tiêu Ý Hàn bắt đầu lấy ví tiền ra, Tô Ninh giả bộ ghen cười lên nhìn thị trưởng không nói gì, cô muốn coi thị trưởng có loạn lên hay không, tính âm thầm trả thù, có lẽ thị trưởng quên là ví tiền của nàng đang ở trong túi xách của mình a...

Tiêu Ý Hàn lục tìm hoài không thấy, nàng dừng bước nhũn mày suy nghĩ một chút, sau ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Tô Ninh đang cố gắng nhịn cười không dám cười ra tiếng.

“Cô cô...” Tiêu Ý Hàn vừa định hỏi ví tiền của nàng đâu, thì phía sau truyền đến giọng một thanh niên, nàng quay đầu nhìn, không khỏi nhũn mày, Tiểu Vũ như thế nào lại đến siêu thị này?

“cô cô thật đúng là cô a?” Tiêu Trạch Vũ sau lưng hai người chạy tới, đứng trước mặt Tiêu Ý Hàn có chút ngạc nhiên hỏi. Tiếp theo hắn nhìn rõ ràng người bên cạnh cô lúc này là Tô Ninh, nụ cười trên mặt có chút cứng đờ, lập tức lại hỏi: “Tô Ninh, sao ngươi lại ở đây?”

“Làm sao ngươi cũng ở chỗ này?” Tiêu Ý Hàn không cần nhìn cũng biết Tô Ninh sẽ có biểu lộ gì, nàng thân nhiên hỏi lại Tiêu Trạch Vũ.

“Ta đi cùng vài người bạn.” Tiêu Trạch Vũ thu hồi nụ cười, có vẻ thắc mắc nhìn sang vài người bạn đứng gần đó, lại lần nữa hỏi Tô Ninh: “Giữa trưa đang chơi sao ngươi lại đi mất, làm chúng ta chờ ngươi ăn cơm, ta vốn định gọi điện thoại cho ngươi.”

“Ta kêu em ấy giúp ta đi đón Iran, di Hồng hôm nay bị bệnh.” Không đợi Tô Ninh trả lời, Tiêu Ý Hàn vượt lên trước đáp lời, nàng thấy Tô Ninh hơi có chút xấu hổ, còn nói tiếp với Tiêu Trạch Vũ: “bạn của ngươi không phải đang chờ ngươi sao, còn không đi mau đi.”

“A.” Tiêu Trạch Vũ thấy cô cô không muốn dừng lại trò chuyện, hắn đành “Ah” một tiếng rồi liếc nhìn sang Tô Ninh mới xoay người rời đi.

“Đi thôi.” Tiêu Ý Hàn kéo tay Tô Ninh đi đến quầy thu ngân.

Tô Ninh nhìn về hướng Tiêu Trạch Vũ khẽ cắn môi, đi theo thị trưởng, cô đem ví tiền trong túi lấy ra đưa cho thị trưởng, bắt đầu đem đồ ăn các thứ bỏ lên quầy tính tiền.

Xong xuôi, Tiêu Ý Hàn chủ động xách hai túi thực phẩm to đi ra bãi đậu xe, ngồi trên xe, hai người không nói thêm câu nào nữa. Tiêu Ý Hàn rõ ràng lái

xe nhanh hơn trước rất nhiều, Tô Ninh nghiêng đầu nhìn sang nàng, tính mở miệng ra nói gì đó nhưng lại thôi.

“Như thế nào này giờ không nói gì?” Vào nhà, Tiêu Ý Hàn đem thực phẩm bỏ vào trong bếp, nàng nhìn Tô Ninh đang cởi áo khoác, liền hỏi.

Tô Ninh ngẩng đầu, nhìn thoáng qua thị trường lập tức lại cúi đầu xuống nhỏ giọng nói: “Chị cũng có nói gì đâu.”

Tiêu Ý Hàn nhú mày, không có nói tiếp, đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Tô Ninh đem áo lông khoát lên trên ghế salon có chút rầu rĩ ngồi xuống, không khí vui vẻ giữa hai người sau khi đi siêu thị liền tiêu tan, cô nghĩ mãi mà không rõ sao Tiêu Trạch Vũ tự nhiên lại xuất hiện, rồi không khí giữa hai người thoáng cái lại biến thành cái dạng này.

Tiêu Ý Hàn thay xong quần áo ở nhà, đi tới, nàng trông thấy Tô Ninh đang ngồi ừ ừ trên ghế salon, nàng đi qua nhẹ nhàng ôm vai Tô Ninh hỏi: “sao lại không vui rồi?”

“Ừm.” Tô Ninh cúi đầu vào trong ngực thị trường đại nhân, rầu rĩ gật đầu.

“Nói đi, em đang nghĩ cái gì à?” Tiêu Ý Hàn nâng Tô Ninh dậy, dáng vẻ như đang cùng nhân viên cấp dưới tâm sự.

Tô Ninh không nói gì, có nên cùng người yêu nói rõ ràng không... Cô liếc nhìn thị trường, hờn dỗi nói: “Em cũng không phải là cấp dưới của chị, giống như đang báo cáo công tác a...”

Tiêu Ý Hàn đột nhiên cười, cô bé này thật sự còn rất trẻ con, nàng một lần nữa ôm vai Tô Ninh, hôn thoáng qua vài cái trên mặt, tiến sát gần bên tai Tô Ninh, giọng vô cùng quyến rũ nói ra: “Như vậy thì được không? Em nói đi...”

Thân thể Tô Ninh run lên, giọng thị trường thì thầm bên tai làm cô có chút tê dại. Cô vội cúi đầu yếu ớt nói: “chị là đang làm gì đây?” Vẻ mặt như trước không vui, nhưng mà hai gò má rõ ràng có chút đỏ lên.

Tiêu Ý Hàn xấu xa cười, nàng đề sát cơ thể lên người Tô Ninh nói: “Em có phải hay không sợ Tiểu Vũ phát hiện quan hệ của chúng ta?”

Tô Ninh không nhìn thị trường, trong lòng thầm nghĩ: “Chị lúc đó cũng không phải là sợ hắn biết rõ sao, nếu không tại sao trên đường đi một câu cũng không nói.” Cô nghĩ thị trường nhất định là vì ngại thân phận của cô mà lo lắng.

“Hắn không có khả năng nghĩ ra chuyện này đâu, em không cần lo lắng.” Thấy Tô Ninh có chút lo ngại, Tiêu Ý Hàn kiên định nói ra lời trấn an.

“Vậy chị vì cái gì không nói chuyện với em, đợi về đến nhà mới nói chuyện.” Tô Ninh quay đầu tức giận nhìn thị trường đại nhân, những lời này gần như là không không chế được mà tuôn ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ninh Ninh Yếu Đuối

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh có vẻ tức giận, hơi nhăn mày, hỏi lại: “Em cảm thấy tôi sợ bị Tiểu Vũ nhìn ra nên mới không cùng em nói chuyện?”

Tô Ninh không lên tiếng, nghiêng đầu qua một bên, cô không thể tưởng được còn có nguyên nhân nào khác.

Tiêu Ý Hàn thờ dài, nhìn đồng hồ đã nhanh 6 giờ. Nàng nắm tay Tô Ninh nhẹ nhàng nói: “Chúng ta nấu cơm trước đã, ăn cơm xong bàn lại sau.”

Tô Ninh mờ mịt nhìn thị trường đại nhân, nhẹ gật đầu, ngoan ngoãn bị nàng dẫn tới phòng bếp.

“Ninh Ninh, nhà của em có phải là sắp bị phá bỏ và dời đi nơi khác không?” Tiêu Ý Hàn tay chân có chút luống cuống giúp đỡ làm đồ ăn, tùy ý hỏi.

“Làm sao chị biết?” Tô Ninh kinh ngạc, cô ngẩng đầu hỏi.

Tiêu Ý Hàn chớp chớp mắt. Nàng đương nhiên biết, trước đó nàng đã điều tra rõ hết hoàn cảnh gia đình Tô Ninh, nhưng không nói cho Tô Ninh biết chuyện này.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi thấy khu nhà đó đã cũ quá rồi, hai năm xem qua nhiều văn kiện, các loại chính sách đều là cưỡng chế chấp hành.”

“A” Tô Ninh nhỏ giọng a một tiếng, vừa nhắc tới vấn đề nhà ở, cô liền thấy sầu não, nhỏ giọng nói: “Ba em nói, qua năm mà bắt đầu giải toả, thì có lẽ không đợi đến mùa hè, nhà của em sẽ không còn nữa”

“Vậy mọi người còn chỗ nào khác để ở không?” Tiêu Ý Hàn lại hỏi.

Tô Ninh lắc đầu: "Không có. Bất quá, sang năm em sẽ tốt nghiệp, có thể tự mình kiếm tiền. Em nghĩ để cho ba ba, bà nội về quê ở, nhưng ba ba không đồng ý." Cô nhìn sang thị trưởng, nói tiếp: "căn nhà này là tất cả của ba em, nhà em chỉ có quyền cư ngụ tại đó, nhưng không có giấy chứng thực"

"Ừ" Tiêu Ý Hàn hiểu rõ, gật đầu, không nói gì.

Nửa tiếng sau, Tô Ninh làm xong mấy món ăn một món canh, Tiêu Ý Hàn dọn chén đĩa ra bàn. Nàng khui chai rượu đỏ vừa mua, rót vào hai cái ly một ít.

Tô Ninh ngồi đối diện thị trưởng, nhìn ngón tay thon dài mảnh khảnh của nàng vòng quanh chai rượu, trong lòng nghĩ: "thị trưởng đã rót rượu, thì mình cứ uống, dù sao cũng không phải lần đầu tiên uống rượu."

Tiêu Ý Hàn mỉm cười cụng ly với Tô Ninh: "Chúng ta uống một ly." Nói dứt lời nàng dùng ánh mắt câu hồn nhìn Tô Ninh.

Tô Ninh nâng ly lên, cô không uống sạch một hơi, mà là học theo dáng vẻ uống rượu của thị trưởng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ. Vừa nuốt xuống cô nhẹ nhắm mắt, cô không thích vị của loại rượu này.

Lúc ăn cơm hai người không có nói chuyện với nhau, Tô Ninh vừa ăn mấy món mà cô cho là mình làm không được ngon lắm, vừa ríu rít suy nghĩ đến phản ứng của thị trưởng lúc trên xe. Trong lòng không khỏi phiền muộn, cô còn chưa tốt nghiệp mà công việc của Tiêu Ý Hàn lại đặc biệt như vậy. Cô thật sự không dám nghĩ sau này, hai người phải như thế nào mới có thể ở cùng nhau. Cô tự hỏi bản thân, thật sự cô có thể vì hạnh phúc của mình mà nhẫn tâm chia rẽ gia đình Iran sao? Còn nếu như không chia rẽ thì cô có thể cam tâm tình nguyện chỉ làm tình nhân của thị trưởng sao? Nếu quả thật lựa chọn, cô không biết mình có thể hay không bởi vì cách biệt tuổi tác cộng thêm yếu tố tác động bên ngoài mà chịu không được cuộc sống làm người tình trong bóng tối này, cô thật không muốn chia sẻ người yêu với bất kì kẻ nào.

"Em đang nghĩ gì thế? Sao lại ăn ít như vậy?" Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh gần như không đụng đến đồ ăn, còn hơi ngẩn ra nên mở miệng hỏi.

"Huh?" Tô Ninh sực tỉnh lại, nở nụ cười với thị trưởng, cô rất tự nhiên bung ly rượu lên định uống mới phát hiện ly rượu đã cạn sạch.

Tiêu Ý Hàn rót thêm cho Tô Ninh ít rượu, nhìn cô dò xét, nói: "sau này mỗi lần ăn cơm cứ cùng tôi uống một ít, rèn luyện khả năng uống rượu a...Xã hội hiện nay, cũng nên biết uống chút ít." Nói dứt lời nàng cụng ly với Tô Ninh.

Tô Ninh ngoan ngoãn gật đầu, nghe lời uống thêm chút rượu, cô dè dặt hoang mang trong lòng, tiếp tục cùng ăn cơm với thị trưởng.

Vừa uống một ngụm, thì điện thoại Tô Ninh ngoài phòng khách vang lên, cô nhìn sang Ý Hàn một cái rồi đi ra lấy điện thoại. Tô Ninh nhìn thấy là Na Na gọi đến, nhẹ nhún mày, liền ra ban công nghe điện thoại.

"Na Na." Tô Ninh nhẹ giọng kêu.

"Ninh Ninh, người ở đâu?" Tôn Hồng Na nghe thấy giọng Tô Ninh, có chút gấp gáp hỏi, bên đầu dây có chút ồn ào, không giống như đang ở kí túc xá.

"Ta ở nhà." Tô Ninh không chút suy nghĩ trả lời.

Điện thoại bên kia im lặng một hồi, chợt nghe Tôn Hồng Na hỏi thẳng ra: "Ninh Ninh, làm sao người lại cùng cô cô của Tiêu Trạch Vũ ở chung?"

Tô Ninh đổi tay nghe điện thoại, cao giọng hỏi: "Hắn nói cho người biết?"

"Ừ, hắn mới gọi cho ta, hỏi ta có biết là chuyện gì xảy ra hay không?"

Tô Ninh nghe Na Na hỏi xong, không hiểu sao lại có chút tức giận, cô hơi lớn tiếng trả lời: "Có chuyện gì xảy ra, chúng ta chỉ là trùng hợp gặp nhau, ta không thể quen biết cô cô của hắn hay sao?"

"Người gặp cái gì a? Người không thích nói, ta không hỏi là được..." Tôn Hồng Na nghe thấy giọng Tô Ninh khác thường, vội nói ra.

"Vậy người gọi cho ta làm gì?" Tô Ninh tiếp tục khó chịu hỏi.

"Haizz..." Tôn Hồng Na ngừng vài giây, có chút cẩn thận nói: "Ninh Ninh, người mà người quen có phải là cô cô của Tiểu Vũ?"

Nghe Na Na hỏi, Tô Ninh dùng sức cắn môi dưới, trong lòng có chút tự giễu: "Vấn đề này hỏi thật đúng thật hay a? Thoáng cái liền làm mình không phản bác được nữa."

Tô Ninh muốn trực tiếp thừa nhận, mình như thế nào quen bạn gái lại phải trốn tránh như vậy? Nhưng cô lại nghĩ tới thị trưởng, nên không phải muốn tùy hứng thế nào cũng được. Cô ngừng lại vài giây rồi nói: "Sao người suy nghĩ nhiều vậy? Ta chỉ là dạy kèm cho con trai của nàng một thời gian ngắn mà thôi."

"A, không phải là tốt rồi, không phải là tốt rồi." Tôn Hồng Na rõ ràng thở dài một hơi, tiếp theo còn nói: "Ta nghe giọng của Tiểu Vũ thật dọa người, lập tức nghĩ đến chuyện người có bạn gái, thật đúng làm ta giật cả mình."

Tô Ninh trong lòng khó chịu, cô cùng thị trưởng là bạn bè bộ cũng đáng sợ vậy sao?

“Người cũng không phải không biết, cô của tiểu Vũ là thị trưởng thành phố Giang Vịnh, là thị trưởng đó Ninh Ninh...” Tôn Hồng Na trong giọng nói tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, nàng nghĩ thị trưởng chính là nhân vật cao xa không thể nào chạm tới đi.

Tô Ninh không để ý tới lời Na Na, nén lại cơn tức trong lòng, nhẹ giọng nói: “Còn có việc gì không? Nếu không thì ta cúp máy đây.”

“A, không có việc gì, người đêm nay có trở lại trường không?” Tôn Hồng Na nghe ra giọng Tô Ninh khó chịu nên không dám nhiều lời nữa.

“Không về, ta ở nhà. Cúp máy trước, có gì về nói sau.” Nói xong, Tô Ninh cũng không đợi nghe tiếp liền cúp điện thoại, cô bắt lực dựa lưng vào tường trượt ngồi xuống, trong lúc này cô cảm thấy cực kỳ ỷ khuất, nước mắt bất giác liền chảy ra.

Lúc Tiêu Ý Hàn tìm được Tô Ninh, cô đang ngồi dưới đất, hai tay ôm đầu gối, khóc nức nở. Tiêu Ý Hàn sưng người, như thế nào vừa rồi còn tốt đẹp, giờ nghe điện thoại xong lại khóc a... Nàng vội đặt ly rượu xuống, bước nhanh đến ôm Tô Ninh vào trong lòng nhẹ nhàng dò hỏi: “Làm sao vậy? Em như thế nào lại khóc rồi?”

Tô Ninh cảm giác được hơi ấm của thị trưởng, cô dựa sát vào trong ngực của nàng, nghe người mình thương bói rồi lên tiếng an ủi, ỷ khuất lại càng thêm trầm trọng, cô dựa vào người Tiêu Ý Hàn càng khóc nhiều hơn.

Đợi Tô Ninh bớt khóc, Tiêu Ý Hàn ôm nàng ngồi xuống ghế ngoài ban công, Tiêu Ý Hàn nhìn cô bé trong ngực mình đang nhẹ khóc nức lên từng hồi, có chút đau lòng, một cô gái tốt như vậy, mình đã làm gì xúc phạm đến nàng sao?

“Ninh Ninh ngoan, đừng khóc.” Tiêu Ý Hàn trong lòng tràn ngập cảm giác khổ sở, nàng dùng sức ôm chặt cô bé, nhẹ giọng dỗ dành.

Tô Ninh được thị trưởng ôm ấp trong lòng một hồi, trong lòng cô chưa từng đau khổ đến như vậy, khóc xong lại bắt đầu cảm thấy ngại ngùng. Cô chậm rãi ngước gương mặt nhỏ nhắn lên, ỷ khuất hỏi thị trưởng: “Hàn, chị nói coi, mình có thể mãi mãi bên nhau sao?”

“Có thể.” Tiêu Ý Hàn nghiêm túc gật đầu, nàng hai tay ôm lấy gò má Tô Ninh, lau khô nước mắt cho cô.

“Nhưng mà, có phải là bởi vì sự xuất hiện của em mà phá đi gia đình của chị hay không? Iran ngoan như vậy, em không muốn bởi vì em mà làm cho nó mất đi gia đình ấm áp...” Vừa nói, nước mắt Tô Ninh vừa mới ngưng lại bắt đầu muốn rơi xuống.

Nghe xong lời nói của Tô Ninh, trong lòng Tiêu Ý Hàn thực đau đớn, cho tới nay nàng vẫn cho rằng chỉ cần mình đủ mạnh mẽ, đem sự tình một mình giải quyết, Tô Ninh sẽ không phải phiền lòng, nhưng nàng lại xem nhẹ một sự thật, Tô Ninh là một người sắp tốt nghiệp đại học, căn bản cũng có ý nghĩ độc lập của riêng mình, cô bé ngoan hiền này dường như đeo không ít gánh nặng trong lòng.

“Ninh Ninh, em nhìn tôi này.” Tiêu Ý Hàn không ngừng lau nước mắt cho Tô Ninh, làm cho Tô Ninh nhìn mình rồi nói: “có lẽ đoạn đường tương lai là rất gian nan, nhưng mà, không quan tâm tới việc em có tin tưởng tôi hay không, việc tôi làm hết thấy đều là vì hy vọng có thể mãi mãi ở bên em”

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh thành thật gạt đầu, nói tiếp: “Em cũng biết thân phận của tôi, muốn ly hôn cũng không phải là chuyện đơn giản.”

“Em sẽ không để cho chị ly hôn...” Nghe xong thị trưởng nói, Tô Ninh đột nhiên kích động, cô gần như là hô to lên.

Tiêu Ý Hàn thay đổi tư thế, nàng đem Tô Ninh ôm vào trong ngực, nhẹ vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, nói: “Không phải bởi vì em mà tôi ly hôn, nếu không phải vì chức vị, tôi cùng hẳn cũng sẽ không cùng nhau đến giờ này.” ánh mắt Tiêu Ý Hàn đầy yêu thương, hôn hôn khoé môi Tô Ninh rồi nói: “Em là món quà tốt nhất mà thượng đế ban tặng cho tôi, hết thảy mọi việc em cứ giao cho tôi, tôi muốn em trở thành cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới này.”

Tiêu Ý Hàn thật lòng ngon ngọt dỗ dành, Tô Ninh mềm lòng, cô nhìn thị trưởng trong mắt tràn đầy cảm động, đây là lần đầu thị trưởng nói với cô như vậy, lúc này cô thật sự cảm nhận được sự chân thành của thị trưởng.

Tiêu Ý Hàn không nói thêm gì nữa, hai người ôm nhau nhìn đèn đường bên ngoài, trong lòng cũng ấm áp hơn. Tô Ninh có chút ngại ngùng, bởi vì cảm xúc không hiểu được của mình mà làm cho đêm nay mất vui. Cô ngẩng đầu nhìn thị trưởng, thấy nàng đang nhìn mình cười hạnh phúc.

“Đều là tại chị” Tô Ninh bĩu môi oán giận nói.

Tiêu Ý Hàn nghiêng đầu khó hiểu: “Em trách tôi cái gì?”

“Ai bảo trên đường về chị không nói chuyện với em, chị chính là

à lo lắng bị người khác biết rõ quan hệ của chúng ta, chị nói có đúng hay không?” Tô Ninh dùng đôi mắt còn hoe đỏ nhìn thẳng Tiêu Ý Hàn hỏi.

Tiêu Ý Hàn nở nụ cười, búng nhẹ mũi Tô Ninh một cái, nói: “tôi không muốn tự nguyện thú nhận với em là do tôi ghen tị...” Nói dứt lời nàng thở dài như đang an ủi bản thân: “Có người theo đuổi Ninh Ninh của mình cũng là chuyện tốt...”

“...” nhìn vẻ miễn cưỡng nói ra của thị trưởng, Tô Ninh hơi sững sốt, rồi kịp phản ứng, liền nhào vào lòng nàng, đầu ngả vào vai Tiêu Ý Hàn, nhẹ nói: “em mới không cần, em chỉ cần chị, một người yêu thương là đủ rồi.”

“Ừ, chỉ yêu thương một người.” Tiêu Ý Hàn ôm ấp Tô Ninh, nàng híp mắt nhìn ra ngoài, trong lòng âm thầm quyết tâm: “Nếu quả thật đến một ngày nàng buộc phải đưa ra lựa chọn, nàng tình nguyện bị thiên hạ tất cả mọi người lên án chê cười, cũng không muốn phụ bạc cô gái của mình.”

Chương 56: Yên Lặng Quan Tâm

Tôn Hồng Na tắt điện thoại, về mặt đầm chiêu suy nghĩ, nàng quay đầu liền trông thấy các bạn trong phòng đều đang nhìn mình.

“Ngươi vừa rồi hỏi Tô Ninh, bạn của nàng có phải là cô cô của ta không, những lời này có ý tứ gì?” Tiêu Trạch Vũ ngồi đối diện lên tiếng hỏi.

“A...” Tôn Hồng Na ngừng nói, chuyện này nàng thật không thể nói cho Tiêu Trạch Vũ. Trong lòng nàng nghĩ:” vừa rồi mình thật quá nóng vội, cũng không nghĩ đang ở đâu đã hỏi Ninh Ninh như vậy”

Tôn Hồng Na quay đầu, Dịch Dương đang ngồi bên trái nàng cũng tò mò nhìn sang, nàng bắt đầu giả bộ lơ đãng nói:” Các ngươi không cần phải quá mức tò mò chuyện của Ninh Ninh có được không?” Nói dứt lời, vì che giấu suy nghĩ trong lòng, nàng bưng lên ly bia trước mặt uống một hơi.

Tiêu Trạch Vũ ngồi đó tiếp tục suy nghĩ không nói gì, Dịch Dương ngồi bên cạnh Tôn Hồng Na thì hướng về mấy người khác nhún nhún vai.

“Nàng có dạy kèm qua cho con trai của cô cô ngươi, Ninh Ninh từ trước tới giờ không thích giải thích nhiều, ngươi làm gì phải nhạy cảm như vậy?” Tôn Hồng Na thấy Tiêu Trạch Vũ vẫn giữ vẻ mặt sầu tư, liền tức giận nói ra.

Tiêu Trạch Vũ khinh thường trừng mắt lại Tôn Hồng Na, ra vẻ ai cần ngươi lo.

“Bộ cô cô của ngươi là thị trưởng thì giỏi lắm sao? Ninh Ninh quen biết cô ta, chuyện này cũng có gì kì quái? Ngươi theo đuổi nàng thì cứ theo đuổi, làm gì lại quản cả chuyện riêng tư của nàng, không phải nàng còn chưa có đồng ý với ngươi quen nhau sao!” Tôn Hồng Na thấy đáng vẻ vô lại của Tiêu Trạch Vũ, trong lòng nàng có chút bức, nàng đứng lên liếc Tiêu Trạch Vũ, lời nói có chút nặng khiến cả phòng lặng ngắt như tờ.

“Ngươi làm gì lớn tiếng như vậy?” Dịch Dương nắm tay Tôn Hồng Na ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi.

“Ta không có nghĩ quản thúc ai, ta chỉ cảm thấy khó hiểu. Cô cô của ta đừng nói là người quen, đến người nhà cũng khó thân cận. Buổi chiều tại siêu thị, ta nhìn thấy các nàng cũng không giống là mới nhận thức một hai ngày...” Tiêu Trạch Vũ dừng một chút, hần nhìn sang Na Na cùng Dịch Dương, có chút thô lỗ nói:” Xã hội bây giờ cũng thật ‘tiến bộ’, một ta còn không biết người như mình tại sao lại bại trận đây.”

Tôn Hồng Na nghe xong lời nói bóng gió của Tiêu Trạch Vũ, nàng vọt đứng lên, “phanh” một tiếng làm đổ cái ly trên mặt bàn, chỉ vào Tiêu Trạch Vũ quát:” ngươi có ý tứ gì? Cứ nói trắng ra đi...”

“Được rồi, các ngươi đều ít nói vài câu đi.” Dịch Dương thấy sắp lớn chuyện, nàng vội lời kéo Na Na, thu hồi vẻ mặt hihi haha thường ngày, trở nên nghiêm túc nhìn Tiêu Trạch Vũ nói:” Đại thiếu gia bá đạo như ngươi, Ninh Ninh sẽ không bao giờ yêu thích, ta khuyên ngươi hay là dập tắt tâm tư này đi”.

“Nàng nói cho ngươi nghe?” Tiêu Trạch Vũ chăm chú nhìn Dịch Dương hỏi.

Dịch Dương kéo Na Na đang tức giận ngồi xuống, thờ dãi gật gật đầu nói:” Ninh Ninh không giống với bất kì người nào trong chúng ta, ngươi cũng có thể biết rõ.” Nàng nhìn Tiểu Vũ, dừng lại nói tiếp:” cho nên, đừng làm bất cứ chuyện gì gây thương tổn cho nàng.”

Tiêu Trạch Vũ nghe xong Dịch Dương nói hình như có cảm xúc, hần nhụt chí dựa lưng vào ghế, trên bàn tiệc, mấy người bạn hết người này nhìn người kia, tiếp tục uống bia, coi như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

*****

Giống như Tô Ninh suy nghĩ, trận khóc nhò nhò của cô xác thực đã phá huỷ một đêm vốn nên tốt đẹp ‘hạnh phúc’. Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh tâm tình không tốt, đến khi hai người nằm ở trong chăn đều không dám mạnh động làm gì, nàng là đang sợ, sợ hai người cho dù là vì không cẩn thận đụng chạm mờ ám sẽ làm đục hóa đang nhen nhóm trong lòng nàng bùng cháy.

Ngày hôm sau, thứ hai, cứ theo lệ thường, người đi làm, người đến trường.

Tiêu Ý Hàn vào văn phòng, chuyện thứ nhất là cho gọi thị chính Vương bí thư đến.

Vương Lập Trung là một người đàn ông trung niên không đến 50 tuổi, lúc đi đứng dáng vẻ luôn thẳng tắp nghiêm túc, làm việc gì cũng đầu ra đầy. Hơn nữa người này tính cách trầm ổn, hướng nội, thời gian Tiêu Ý Hàn còn chưa nhận chức thị trưởng, hần vẫn đảm nhiệm chức vị thị chính bí thư trưởng, coi như là người cầm cù chăm chỉ chứ không phải vì dựa lưng ai.

Sáng sớm hần nhận được điện thoại liền đi đến văn phòng thị trưởng, vừa đến cửa đã thấy Giang Minh Kiệt đi tới, Vương Lập Trung mỉm cười chào hỏi.

Trong nội bộ thị chính, ai cũng biết Giang Minh Kiệt là cận thần bên người thị trưởng, đối với người như vậy, Vương Lập Trung đó giờ vẫn bảo trì khoảng cách không xa không gần.

“Vương bí thư, người cũng tới báo cáo công tác à?” Giang Minh Kiệt lạnh nhạt

đi đến bên cạnh Vương Lập Trung mỉm cười hỏi.

Vương Lập Trung thật thà phúc hậu gật đầu, nhấc tay gõ cửa.

Hai người một trước một sau đi vào văn phòng rộng rãi sáng ngời, Tiêu Ý Hàn ngồi sau bàn làm việc vẻ mặt nghiêm túc đang xử lý văn kiện, nghe tiếng vang nàng cũng không ngẩng đầu lên.

Hai người đi đến đứng cách bàn làm việc 1met. Vương Lập Trung mở miệng hỏi trước:”Tiêu thị trưởng, ngài tìm ta?”

Văn phòng yên tĩnh vài giây đồng hồ, Tiêu Ý Hàn từ đông văn kiện ngẩng đầu lên, trông thấy hai người đứng trước mặt, hơi nhú mày, rồi lại cúi đầu, ngồi bút nhẹ xẹt qua trang giấy viết xong chữ cuối cùng mới chậm rãi ngẩng lên, nhướng mày nhìn Giang Minh Kiệt.

Giang bí thư thấy thị trưởng nhìn mình, hần bước về trước một bước, đem tư liệu trong tay đặt trên bàn, nói:” Tiêu thị trưởng, tư liệu ngài muốn đã có.”

Tiêu Ý Hàn cầm qua tư liệu giản lược lật xem một chút, nhìn Giang Minh Kiệt nhẹ gật đầu.

Giang Minh Kiệt nhìn ra ý tứ của thị trưởng, hần trộm liếc sang Vương Lập Trung nói:”10 giờ, ngài có việc phải ra ngoài, nếu không còn chuyện gì, ta liền đi ra ngoài trước.”

Tiêu Ý Hàn gật gật đầu, Giang Minh Kiệt rất thức thời lui ra.

“Ta cho người điều tra việc khu nhà cũ bị giải tỏa, thế nào rồi?” Sau khi Giang Minh Kiệt đi rồi, Tiêu Ý Hàn mới hỏi Vương Lập Trung.

“Điều tra tốt lắm, tập đoàn Hồng Vũ là chủ giải tỏa khu đất đó, đó là khu nhà cho công nhân viên chức của nhà máy gỗ, theo yêu cầu của ngài, ta cho người gọi đến người phụ trách của nhà máy. Bên đó phản hồi là những hộ gia đình ở đó cơ bản đều không có hộ khẩu, cho nên, việc phá bỏ và dời đi nơi khác đối với người dân ở đó mà nói không phải là sự tình gì tốt, sợ là sẽ khó khăn rất nhiều.” Vương Lập Trung phân tích tình hình, cảm thấy có chút tò mò, thị trưởng như thế nào lại để tâm đến việc nhỏ này, hần cân nhắc nhanh rồi mở miệng hỏi:” ngài có chuyện gì không? Có cần ta đi liên lạc với bên tập đoàn Hồng Vũ.”

Ngón tay xinh đẹp thon dài của Tiêu Ý Hàn gõ nhẹ trên mặt bàn, nàng nghĩ nghĩ hỏi:” Có nhiều hộ dân như vậy, vấn đề chỗ ở làm thế nào giải quyết?”

“Nghe nói là sẽ cho chút ít tiền đền bù tổn thất, nhưng phòng ở nhất định là sẽ không có.”

Tiêu Ý Hàn gật gật đầu, nàng nhìn Vương Lập Trung nói:” suy nghĩ biện pháp đi, chuyện này giao cho người giải quyết. Tận lực nhượng bộ với bên tập đoàn kia, cũng cùng bên nhà máy hợp tác giải quyết, có nhiều dân chúng như vậy, không thể để cho bọn họ đều không có nhà ở.”

“Được” Vương Lập Trung gật đầu, tiếp theo hỏi:” Ngài có người thân ở chỗ này?”

Vừa hỏi ra, hần liền có chút hối hận, cảm giác mình hơi nhiều chuyện, hơn nữa bà con thân thích của thị trưởng làm sao có thể ở khu nhà cũ này.

“Mấy ngày hôm trước ta có đi qua, chỗ đó cũ kỹ không nói, còn quá chen chúc, không được an toàn.” Vừa nói Tiêu Ý Hàn vừa nhẹ lắc đầu:” Tranh thủ mau giải quyết đi, hết thấy nên đặt vấn đề của người dân lên làm chuẩn”

“Hiểu rõ.” Vương Lập Trung nghiêm túc gật đầu.

“Không còn việc gì, người đi mau lên.” Tiêu Ý Hàn khoát tay nói. Đợi Vương Lập Trung đi rồi, nàng bước đến phía trước cửa sổ nhìn xem dòng xe cộ chậm rãi trên đường, trên gương mặt lạnh nờ nụ cười nhàn nhạt:” như vậy, việc này khác nào nàng vì Ninh Ninh mà lợi dụng chức vị làm việc tư đâu?”

Giữa trưa, Tiêu Ý Hàn vừa xong một ít công tác, liền nhận được điện thoại trong nhà, Tiêu phụ nói cho nàng biết, mẹ nàng tại văn phòng đột nhiên té xỉu, đang cấp cứu ở bệnh viện.

Cúp điện thoại, cả người Tiêu Ý Hàn bị dọa đầy mồ hôi, nàng cho Tiểu Lý quay đầu xe hướng về nhà mình. Trên đường đi nàng nóng vội muốn chết, lúc xe lái vào khu cư xá nhà mình, không đợi xe ngừng hoàn toàn, nàng đã lao xuống xe, đi nhanh vào nhà.

Trong nhà, vừa ăn cơm trưa xong, di Hồng đang hút bụi thăm phòng khách, vừa nghe tiếng động đã thấy Tiêu Ý Hàn vọt đến. Di Hồng sững sờ, trong lòng nghĩ:” có chuyện gì xảy ra rồi? Chuyện gì làm cho người đó giờ luôn bình tĩnh lạnh lùng như thị trưởng lúc này lại khẩn trương như vậy?”

Di Hồng vội buông máy hút bụi, bước nhanh theo Tiêu Ý Hàn lên lầu, vừa đi vừa hỏi:” làm sao vậy? Như thế nào gấp gáp như vậy?”

“Di Hồng, mẹ ta bị bệnh, di cũng mau thu thập đồ đạc, chúng ta đi Lâm Hồ.”

Tiêu Ý Hàn đi về phòng mình, cũng không quay đầu lại, phân phó cho di Hồng.

“A a, được.” Di Hồng trả lời, quay đầu đi xuống dưới lầu, trong miệng thì thầm nói” như thế nào đang khoẻ liền bị bệnh đây? Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tiêu Ý Hàn lấy chút ít tiền mặt trong tủ bảo hiểm, đơn giản rửa mặt xong, nàng thay đổi quần áo, vội vàng đi xuống lầu.

Hai người ngồi trên xe, Tiêu Ý Hàn đột nhiên nhớ tới con trai của mình còn đang ở trường, nàng có chút phiền lòng nhìn di Hồng nói:”Không được rồi di Hồng, đi đi Iran sẽ không có người chăm sóc.”

Di Hồng cũng cau mày, di lúc 20 tuổi liền vào làm việc tại Tiêu gia, đối với Tiêu gia cảm tình rất sâu nặng. Từ sau khi Tiêu Ý Hàn lớn lên, kết hôn, rồi sinh con, di không chịu được Tiêu phụ và Tiêu mẫu cứ mãi miết công tác, liền đến nhà Tiêu Ý Hàn ở Giang Vĩnh chăm sóc Iran. Mà sau khi di rời đi, Tiêu gia cũng không có thêm người ở, một là Tiêu phụ Tiêu mẫu không thích thêm người, hai cũng là thân thể hai người đều rất tốt.

Tiêu Ý Hàn thấy mặt di Hồng dần dần đỏ lên, nàng biết rõ di Hồng là đang lo lắng cho mẹ của mình, nàng phân phó tiểu Lý lái xe. Rồi an ủi vỗ vỗ tay di Hồng nói:” cùng đi đi, đi ở lại đó chiều có chăm sóc mẹ ta mấy ngày này, ta ngày mai còn có công việc quan trọng, sợ không thể ở lâu, Iran tan học ta sẽ cho người đi đón.”

Trên đường đi người bên trong xe đều u sầu, không đến hai tiếng sau, xe Tiêu Ý Hàn lái vào bệnh viện trung t

âm Lâm Hồ. Lúc này, Tiêu mẫu cũng đã cấp cứu xong, hai người chạy vào, đến khi trông thấy mẹ mình vẻ mặt mệt mỏi đang yên tĩnh ngủ trên giường bệnh, Tiêu Ý Hàn mới nhẹ nhàng thở ra.

Trong phòng bệnh, Tiêu ba ba ngồi ở trên ghế salon nhìn từng chút một nước biển mà xuất thần, Tiêu Ý Hàn chăm chú nhìn khí sắc của mẹ nàng, rồi đi đến ngồi xuống cạnh ba nàng.

“Mẹ con cần tĩnh dưỡng, người ta đến thăm cũng cho họ ở bên ngoài.” Tiêu phụ mắt nhìn ngoài cửa, nhẹ nói ra.

Tiêu Ý Hàn nghĩ thầm trách không được bên ngoài phòng bệnh có nhiều người như vậy.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Mẹ bị làm sao vậy?”

“Đột nhiên tuần hoàn não có vấn đề, gần đây huyết áp của mẹ con có chút cao.”

Tầm mắt của Tiêu Ý Hàn vẫn không rời giường bệnh, nàng thở dài, nhà nàng ba người kể cả nàng ai cũng liêu mạng vì công việc. Nàng thở dài nhẹ giọng nói với ba mình:” Ngồi cũng đừng nóng giận, lần này để cho mẹ nghỉ ngơi một thời gian.” Nói dứt lời nàng đứng dậy, nói tiếp:” Ta đi hỏi thăm bác sĩ.” Rồi đi ra ngoài.

bệnh tình Tiêu mẫu không phải rất nghiêm trọng, cũng may sớm phát hiện kịp thời, chỉ cần tĩnh dưỡng cho tốt, trị liệu một thời gian ngắn thì không có gì nguy hiểm.

Tiêu Ý Hàn đi ra khỏi văn phòng bác sĩ, tâm tình không còn khẩn trương như trước, nàng nhìn thời gian đã hơn 3 giờ chiều, còn 1 tiếng nữa thì Iran mới tan học.

Tiêu Ý Hàn tìm điện thoại trong túi xách thì thấy ảnh chụp của Tô Ninh cùng Iran, nàng cầm trên tay nhìn xem lòng lại ảm áp lên. Nàng cầm điện thoại đi đến bên cửa sổ, quyết định gọi cho Tô Ninh đi đón Iran về căn hộ riêng, nàng muốn cho hai người mà nàng yêu thương nhất có nhiều thời gian ở chung để tăng thêm tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Khách Không Mời Mà Đến

Buổi chiều, tiết cuối cùng là giờ ngoại khóa tiếng Anh, Tô Ninh cầm sách tiếng Anh ngồi trên thềm đá, chân trời là một mảnh màu hồng sáng lạn ảm áp. Gò má Tô Ninh đỏ hồng, cô cúi đầu, tóc dài mềm mại rủ xuống che hai bên mặt, lúc này trong đầu cô đang nghĩ đến cảnh tượng trên giường lúc sáng...

Lúc sớm, trời còn chưa có sáng, hai mắt Tô Ninh mông lung, mơ hồ tỉnh lại. Tối hôm qua cô khóc nhiều quá mất sức, nên đêm nay cô ngủ thật sâu, cũng đầy hương vị ngọt ngào. Khi tỉnh lại, mặt của cô cùng gò má thị trường gần như là dán chặt lấy nhau. Tay của cô khoác trên hông thị trường, mà thị trường thì lại nằm sắp ngủ, một tay đang choàng qua người cô, Tô Ninh cảm thấy khác thường, trong nháy mắt gần như tỉnh táo lại, cô theo cánh tay trắng nõn thon dài của thị trường hướng lên người mình nhìn lại, bàn tay đó là đang che trên ngực của cô, còn ngón tay thì nắm lấy nụ hoa...

Tô Ninh vốn là người dễ ngại ngùng, cô cắn môi dưới, đỏ mặt nhắm mắt lại, đợi nàng dần dần bình tĩnh nhịp tim, người bên cạnh tự nhiên giật giật, Tô Ninh cảm thấy khăn trang vội giả bộ như còn chưa có tỉnh dậy...

Cô nghĩ lại chuyện đó mà cười khở trong lòng, Tô Ninh đem tóc vén sau tai, ngẩng đầu nhìn bầu trời hoàng hôn... Trong lòng nghĩ, thị trường thật đúng là

người tà ác, ngủ cũng không quên chiếm tiện nghi của cô, cũng không biết kẻ háo sắc này đã để tay trên ngực mình bao lâu..bất quá, cô cũng không có thấy phiền chút nào =.=!!

Trong túi, chuông điện thoại vang lên, Tô Ninh lấy ra nghe, cô thấy trên màn hình là dãy số quen thuộc, liền nở ra nụ cười hạnh phúc.

“Chị tan làm rồi sao?” Tô Ninh nghe điện thoại, thanh âm của cô có chút kích động nhưng vẫn dịu dàng hỏi.

“Ừ, em đang ở trên lớp sao?”

Tô Ninh nghe thấy giọng thị trưởng đại nhân thì vui vẻ nhìn chung quanh một chút, nhỏ giọng nói:“Chúng ta đang có giờ ngoại khoá môn tiếng Anh, nhưng sắp tan lớp rồi...”

“Tôi đang ở Lâm Hồ”

“Huh?” Tô Ninh có chút khó hiểu.

“Mẹ tôi sinh bệnh, buổi tối tôi khả năng trở về không được, em đi đón Iran tan học?”

Tiêu Ý Hàn nói cực kỳ giản lược, thực sự không phải câu hỏi. Tô Ninh kì quái nhăn mặt, lúc nhận điện thoại, cô còn tưởng rằng thị trưởng tan làm hẹn cô đi đâu ra ngoài...

“Dì Hồng nghĩ rồi?” Dừng một chút Tô Ninh lại hỏi.

“Ừ, theo tôi cùng đi Lâm Hồ.”

“Nhưng mà...em đón Iran tan học thì có thể, còn buổi tối thì làm sao bây giờ?”

Điện thoại bên kia cũng im lặng vài giây, giọng Tiêu Ý Hàn lại vang lên:“Em trực tiếp dẫn Iran về căn hộ kia là tốt rồi, thằng bé lớn rồi sẽ không náo loạn.”

“Ách...” Tô Ninh không nói gì, thị trưởng đại nhân nói thật đúng là nhẹ nhàng linh hoạt, cô lớn như vậy cũng chưa chăm sóc qua trẻ con...nhưng mà, cô nghĩ nghĩ cũng thấy không còn cách nào khác, thị trưởng đã tìm mình, cô cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Tô Ninh do dự, nhỏ giọng hỏi:“Vậy khi nào thì chị trở về?”

“sáng ngày mai, buổi sáng còn có hội nghị quan trọng phải tham dự.”

“sáng mai tôi phải xe đi đón em và Iran, không cần lo lắng.”

“A.” Tô Ninh có chút hụt hẫng, cô nhìn thời gian nếu đón Iran thì hiện tại lập tức phải đi rồi.

*****

Lần này đón Iran so với lần đầu thuận lợi hơn rất nhiều, tiểu quỷ không còn hoài nghi hỏi cô cái gì nữa, thật vui vẻ lôi kéo tay cô đi về phía trước, vừa đi vừa hỏi:“chị Ninh Ninh, chị mang Iran đi về nhà ăn sườn non mà Tô bà nội làm sao?”

Tô Ninh thắc mắc cúi đầu nhìn thằng bé, hỏi:“Làm sao người không gọi dì?”

Iran cảm giác được mình nói nhầm, nó vội dùng bàn tay bé nhỏ che miệng, cái đầu nhỏ thì ngó nghiêng nhìn xung quanh.

“Mẹ không ở đây, không có chuyện gì rồi.” Nói dứt lời nó còn hướng Tô Ninh cười hi hi.

Tô Ninh lắc đầu, đứa nhỏ này thật là quý a... Cô đón taxi dẫn Iran về căn hộ.

Vào cư xá, Tô Ninh một tay nhắc balo của Iran, một tay nắm tay thằng bé đi đến thang máy, cửa thang máy vừa vận mở ra, Tô Ninh cúi đầu nắm tay Iran đi vào, lúc này Iran có chút kinh ngạc kêu lên “dì Cristina”

Tô Ninh ngẩng đầu, trong thang máy thật sự có hai người nữ, trong đó một người là Cristina, còn người kia hình như là người nước ngoài. Nữ nhân kia tóc xoắn dài, gương mặt góc cạnh rõ ràng, da dẻ trắng nõn, đáng người so với Cristina thì mập hơn một chút, nhưng tổng thể thực sự là xinh đẹp.

“Trùng hợp như vậy, chị Cristina” Tô Ninh sững sốt vài giây rồi vội chào hỏi.

Cristina đem tay sờ đầu Iran, ấm áp cười với Tô Ninh, nói:“ chúng ta đang muốn đi ra ngoài, sao em với Iran lại ở đây?” Nàng vừa nói vừa nhìn phía sau tìm kiếm Tiêu Ý Hàn.

“Ừ, em vừa đón Iran đi học về.”

Cristina cười cười, quay sang nói với cô gái xinh đẹp một đồng thứ tiếng Anh mà Tô Ninh nghe không hiểu rõ lắm, Tô Ninh thấy ánh mắt của cô gái

ngoại quốc kia đánh giả mình và Iran, cuối cùng tầm mắt của nàng dừng ở trên người Iran, có vẻ rất giật mình.

“Oh my god... đây là con trai của Hàn?” Cô gái đó hô to một tiếng, đột nhiên ngồi xuống trước người Iran, có chút không dám tin tưởng, dùng tiếng Trung Quốc lơ lơ hỏi ra.

Cristina từ chối cho ý kiến, bất đắc dĩ ấn nút thang máy, bốn người đứng trong đây đã một lúc, thấy Vicky nhìn Iran với vẻ hưng phấn, đoán là người này nhất thời sẽ không rời đi. Nàng chỉ có thể hướng lầu 15, chỗ căn hộ Tiêu Ý Hàn mà đi lên.

Trong thang máy, Tô Ninh thì kinh ngạc, Vicky thì quan sát Iran, Cristina thì bình thản, tỏ ra không quan tâm.

Tô Ninh cảm giác được Iran đang kéo tay mình, cô nhìn sang Iran thì thấy thằng bé đang cau mày, nhìn cô Tây đang ngồi xổm trước mặt, hoàn toàn là bộ dạng không biết đang xảy ra chuyện gì.

“Đi, ta gọi là Iran” thang máy dừng lại Iran nhích gần sang người Tô Ninh, rồi nghiêm túc giới thiệu bản thân với nữ nhân kia.

“Vicky, đến rồi” Cristina kéo Vicky đứng dậy, cũng có chút bất đắc dĩ lên tiếng nhắc nhở.

Tô Ninh thấy cửa thang máy mở, cô vội hướng hai nữ nhân xinh đẹp nhẹ gật đầu, kéo tay Iran ra ngoài. Phía sau nàng lại truyền đến một tràng tiếng Anh, tiếp theo nghe thấy Cristina kêu tên cô.

“Ninh Ninh...”

Tô Ninh quay đầu.

“Hàn đâu?” Cristina hỏi.

“Nàng cùng đi Hồng đi Lâm Hồ, cho nên em mới đón Iran về đây.” Tô Ninh mỉm cười trả lời.

“A, vậy nhanh lên trở về đi, buổi tối ngủ nhớ khóa chặt cửa sổ.” Cristina lời kéo Vicky không cho nàng đi về phía trước, vẫy tay tạm biệt Tô Ninh.

“Đi Ninh Ninh, đi tóc vàng kia ta không biết là ai.” Vào căn hộ, Tô Ninh đang giúp Iran thay quần áo, thì Iran quay đầu chăm chú nói.

Tô Ninh nhú mày, trầm nghĩ:” ta cũng như người không biết a...”

Cô nói với Iran: “Có thể là bạn của mẹ người, ta cũng không biết”

Bên kia Cristina thì đang buồn phiền, lúc ở nước ngoài, ngoại trừ Tiêu Ý Hàn, thì Vicky cũng rất thân thiết với nàng. Từ sau khi xảy ra sự việc kia, các nàng gần như là không có liên lạc với nhau. Mà lần này Vicky không nói lời nào đã trực tiếp bay đến Giang Vịnh, gọi cho nàng đến đón, nàng còn chưa hiểu rõ đây là tình huống gì, lại đụng phải Tô Ninh. Cristina rất đau đầu, nhiều năm gần như không còn liên hệ, như thế nào Vicky lại đột nhiên bay tới đây, trong lòng nàng thật ra cũng có thể đoán được lần này Vicky đến hơn phân nửa là vì Tiêu Ý Hàn.

“Đi thôi, đi ăn cơm” Cristina không nghĩ nhiều nữa, ấn thang máy, nói với Vicky.

“Cô bé kia là ai?” Vicky đột nhiên hỏi.

Cristina nhú mày, suy nghĩ rồi nói:”bạn của Hàn, bạn rất thân”.

“Bạn bè?” Vicky đảo mắt cảm thấy nghi ngờ, người như Tiêu Ý Hàn làm sao biết kết bạn trẻ tuổi như vậy lại còn xinh đẹp?!

“Đi thôi, chúng ta đi siêu thị a, đêm nay chúng ta cùng với con trai của Hàn cùng dùng bữa tối.” Vicky chuyển suy nghĩ, trong nháy mắt nàng cười sáng lạn, kéo Cristina đi.

“Người nói đùa gì vậy?” Cristina giật mình, nàng thật không biết cái cô bạn này trong đầu rốt cuộc là chứa cái gì, nàng cùng người ta không quen biết lại muốn đến nhà người ta ăn cơm!

“Ta không có hay nói giỡn đâu” Vicky giả bộ như rất vô tội, lúc nói chuyện còn mở to hai mắt.

Cristina biết rõ cô này nói ra thì nhất định phải làm được, ít nhiều gì cũng cùng trường mấy năm, nàng rất hiểu rõ tính cách Vicky. Nhưng nàng cũng không phải là Tiêu Ý Hàn, nên không có lý do gì để đi phản bác.

Bất đắc dĩ, hai người đem ý định đi ra ngoài ăn tối đổi thành đi siêu thị mua sắm, thừa dịp Vicky chọn lựa nguyên liệu nấu ăn, Cristina lặng lẽ gửi tin nhắn cho Tiêu Ý Hàn.

Lúc hai người Cristina gõ cửa căn hộ Tiêu Ý Hàn, Tô Ninh đang buộc tạp dề trong bếp cùng Iran nghiên cứu nguyên liệu nấu ăn bữa tối. Nghe tiếng gõ cửa, một lớn một nhỏ đồng thời hướng cửa chạy ra.

“Thật có chút xấu hổ, nếu em không ngại, bữa tối cùng bọn ta ăn chung đi?” Cửa mở, Cristina giơ trong tay hai túi thực phẩm to, hướng về phía Tô Ninh nói ra.

“A, không ngại, mau vào đi.” Tô Ninh vừa nói vừa kéo Iran lui qua một bên cho hai mỹ nữ vào nhà. Trong lòng cô âm thầm cười khỏ, đây là nhà của thị trưởng, Cristina lại là bạn thân của thị trưởng, cô dù có không thích cũng không có quyền từ chối người ta a...

Cristina thoát nhìn là người dịu dàng ra dáng tiểu thư không nghĩ là nàng cũng nấu ăn rất ngon, sau khi vào nhà, nàng liền thay vị trí Tô Ninh, đuổi cô ra khỏi bếp, mà nữ ngoại quốc xinh đẹp kia cũng không tệ, vào nhà liền ở trong bếp phụ giúp Cristina nấu nướng. Bởi vậy, Tô Ninh trở nên nhàn rỗi, cùng Iran xem TV trong phòng khách.

Bữa cơm này, Tô Ninh ăn rất ít, cô cảm giác nữ nhân kia cứ luôn ngắm mình, ánh mắt kia cho cô cảm giác không diễn tả được, vừa hiếu kì dò xét vừa có chút ít khinh miệt, ẩn chứa địch ý.

Đang lúc Tô Ninh trầm mồi vẫn chưa lý giải được, ngoài cửa truyền đến tiếng mở cửa, Tô Ninh giật mình phản ứng, cô cùng Iran nhìn nhau, rồi cô có chút kích động đứng dậy chạy ra cửa.

Không có làm cho Tô Ninh thất vọng, người mở cửa quả nhiên là Tiêu Ý Hàn, vẫn là dáng vẻ cao ngạo, mặt không có biểu tình gì. Nàng nhìn trong phòng một lượt, đem chìa khoá bỏ vào trong túi, xoay người bắt đầu cởi giày.

Tô Ninh vừa nhìn thấy thị trưởng đại nhân, trong nháy mắt liền quên cảm giác không thoải mái vừa rồi, cô ngồi xổm xuống đem dép lê đặt trước chân thị trưởng, rồi lại đứng lên giúp nàng cởi áo khoác ngoài.

Lúc này Tô Ninh nghe có một mùi hương khác thoảng qua, trước mặt liền có thêm một người, nữ nhân kia không biết từ khi nào đã tới bên cạnh, k

ích động đưa lưng về phía cô, còn nói một đồng tiếng Anh với Tiêu Ý Hàn, thanh âm dường như có chút run rẩy. Sau đó liền ôm thị trưởng, thật lâu cũng không buông ra...

Tô Ninh đứng sững ra, Cristina vẫn ngồi ở bàn ăn, còn Iran lại chạy đến bên người cô cũng vô cùng kinh ngạc nhìn hai người trước cửa.

“Mẹ...” Iran đứng một hồi nhịn không được lên tiếng kêu.

Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng thoát ra khỏi cái ôm của Vicky, liếc nhìn sang Tô Ninh, rồi nói với Vicky: “làm sao tới đây mà không sớm nói trước?” Vừa nói nàng cũng không đợi người nào phản ứng, liền vượt qua mấy người đi vào phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Quá Khứ Của Thị Trưởng

Tiêu Ý Hàn bỏ túi xách trên sofa rồi xoay người vào phòng ngủ, Tô Ninh thấy nữ ngoại quốc kia sắc mặt có vẻ không tốt lắm, cô ngại ngừng cười một cái rồi cũng dẫn Iran vào lại bàn ăn.

Lát sau, Tiêu Ý Hàn mặc đồ ở nhà đi ra, tóc còn ướt quần khăn trên đầu. Tô Ninh âm thầm le lưỡi, tốc độ của người này thật đúng là nhanh..

Bởi vì sự xuất hiện của Tiêu Ý Hàn, không khí tại bàn ăn liền thay đổi, Vicky không còn nhìn chăm chăm Tô Ninh nữa mà chuyển sang nhìn Tiêu Ý Hàn, ánh mắt vừa chứa tình ý vừa mang theo chút u oán. Tô Ninh cắn môi dưới, cô cứ cảm giác hai người kia có gì đó là lạ. Cô lại chuyển sang nhìn Cristina đang yên lặng ăn cơm, hoàn toàn ra vẻ “ta chỉ là người ngoài cuộc”.

Ăn cơm xong Tô Ninh thấy Iran chạy ra phòng khách tự chơi một mình được nên cô chủ động thu dọn rửa chén, còn ba người phụ nữ kia thì ngồi ngoài sofa nói chuyện. Trong lòng Tô Ninh có chút bị đè nén, từ lúc thị trưởng vào nhà đến giờ cũng chưa nói câu nào với cô, còn cô thì cứ như vợ nhỏ hết chăm con lại làm việc nhà.

Tô Ninh ở phòng bếp lần quần một hồi lâu, cô thật không muốn ra phòng khách đối mặt với ba nàng kia, huống chi nghe thanh âm bên ngoài, cô có cảm giác đây cũng không phải chỉ nói chuyện phiếm bình thường.

Phòng bếp kề bên phòng khách, nên bọn họ nói gì Tô Ninh đều nghe rõ, chỉ là họ nói toàn tiếng Anh, rất nhanh, người tự nhận là trình tiếng Anh cũng không tệ lắm như Tô Ninh mà một câu cũng còn nghe không hiểu ** ... Cô cảm cái chén đã rửa xong đứng ngăn người ra, cô phát hiện mỹ nữ nước ngoài kia cùng thị trưởng nhất định có quan hệ không tầm thường.

“But you should know that I am married.” Câu này Tiêu Ý Hàn nói rất chậm nên Tô Ninh nghe hiểu, cô khản trương đứng sát cửa, dựng lỗ tai chăm chú nghe.

“Hàn, ta biết là ta sai. Nhưng mà, lòng ta đối với người nhiều năm như vậy tới bây giờ vẫn không thay đổi.” Người nói tiếp là Vicky, không ngờ lời này nàng lại nói bằng tiếng Trung không rành rọt của mình.

Sau liên tiếp lại toàn là tiếng Anh, Tô Ninh tuy không hiểu nhưng nghe giọng Tiêu Ý Hàn có vẻ là đã không nhận được nữa, nàng càng ngày càng cao giọng hơn, mà Cristina từ đầu đến cuối đều ngồi im không chen vào cuộc nói chuyện.

“Nếu làm tình nhân của người, ta cũng không ngại”. Lúc Vicky dùng tiếng Trung nói ra câu này, “xoảng” một tiếng từ trong bếp truyền ra. Nghe tiếng bước chân đi vào, Tô Ninh phục hồi tinh thần, cô bối rối ngồi xuống thu thập mảnh vỡ, bởi vì đang run rẩy, ngón tay thon dài của cô bị mảnh vỡ cửa vào, rạch một đường dài, máu tươi lập tức chảy ra, Tô Ninh ngơ ngẩn cả người.

Tiêu Ý Hàn chạy vào bếp, trông thấy Tô Ninh đang ngồi xổm dưới đất nhìn ngón tay run run không ngừng chảy máu, nàng vội ngồi xuống cầm lấy tay Tô Ninh cau mày nói:” Như thế nào lại không cẩn thận vậy, cho tôi xem một chút...”

Tô Ninh chậm rãi ngẩng đầu, uy khuất nhìn thị trưởng, nước mắt giống như sắp rơi ra ngoài.

“Iran, vào phòng ngủ lấy hộp thuốc đem ra cho mẹ.” Tiêu Ý Hàn thấy miệng vết thương của Tô Ninh cần phải băng bó, nàng hướng về phía Iran đang đi đến nói ra.

Iran còn chưa kịp chạy đi, Cristina đã mang hộp thuốc đến, nàng ngồi xuống cạnh hai người rồi nhanh tay cầm máu băng bó cho Tô Ninh.

“Người nhẹ tay thôi...” Tiêu Ý Hàn nắm chặt ngón tay Tô Ninh, cũng không ngẩng đầu lên, hơi lớn tiếng với Cristina.

Cristina liếc Tiêu Ý Hàn, nói:” Ta thấy người nên nhẹ tay thì có, ngón tay Ninh Ninh bị người nắm đến máu còn không lưu thông được”.

Nghe Cristina nói, Tiêu Ý Hàn vội buông tay ra, chỉ tại nàng quá khản trương, vết cắt trên tay Tô Ninh dài như vậy, lòng của nàng đều bị đau theo.

Tô Ninh cảm thấy khó xử, cô được thị trưởng đỡ ra sofa ngồi, vẫn một mực cúi đầu xuống, Iran đi theo bên cạnh cô, nhìn tay cô quán băng gạc, bộ mặt nhăn nhó như người bị đau là thẳng bẻ.

Cristina ngồi cạnh Tô Ninh sắp xếp lại hộp thuốc, Vicky sau khi nói ra câu” gây tai họa” kia thì mặt mày tối sầm đứng cạnh sofa, nhìn mọi người, cũng không nói thêm gì nữa.

Nhìn biểu lộ của mấy người này, mặt Tiêu Ý Hàn đen lại, nàng thấy sắc mặt Tô Ninh trắng bệch như đang kiềm chế để không khóc ra, nàng nhăn mặt, giống như đang nén cơn tức giận rồi hít sâu một cái, xoay người đi vào phòng bếp.

Cristina nhìn bóng lưng Tiêu Ý Hàn, trong lòng thấy kì quái :” người này mười ngón tay còn không thèm đụng đến việc nhà đừng nói là bây giờ lại đi thu thập tàn cuộc...” Nàng nhìn sang Vicky cũng đang tỏ vẻ kinh ngạc, nên đứng dậy đi theo vào.

“Hàn, người thật đúng là thay đổi không ít.”Cristina dựa ở cửa phòng bếp, nhìn Tiêu Ý Hàn đang thu dọn, lau vết máu trên sàn nhà, nói ra.

Tiêu Ý Hàn không có lên tiếng, nàng thấy trên mặt sàn có nhiều vết máu, trong lòng không khỏi chua xót. Nàng gom xong mảnh vỡ cuối cùng, vọt đứng lên nói với Cristina:” Mang Vicky đi đi, gần đây nhiều việc, ta không có tâm tư ứng phó với chuyện của cô.” Nàng nói chuyện rất rành mạch, rõ ràng, lại có mang theo chút mặt mũi.

Tiêu Ý Hàn đi ra ngoài, Cristina đứng vài giây sau cũng theo vào phòng khách. Cristina đi đến kéo kéo áo Vicky, nháy mắt ra hiệu “đi về thôi”.

Vicky vẫn nhìn chằm chằm Tiêu Ý Hàn, lúc này Tiêu Ý Hàn đứng ở trước sofa, ánh mắt vẫn rơi trên tay bị thương của Tô Ninh, mà hai người một lớn một nhỏ ngồi trên sofa cũng dè dặt im lặng. Cùng Tiêu Ý Hàn chung đại học nhiều năm như vậy, Vicky sớm cũng hiểu được tính tình của nàng, huống chi nàng cũng thật sự đã lĩnh giáo qua thời gian rất lâu, người như Tiêu Ý Hàn tuyệt đối là không thể trêu vào. Nếu không, nàng cũng không mất nhiều năm thương nhớ đến tận hôm nay mới tìm đến tận cửa thế này.

Vicky đi theo Cristina rời khỏi nhà Tiêu Ý Hàn, trước khi đi Tiêu Ý Hàn cũng không thèm nhìn nàng một cái, trong lòng nàng tuy tức giận nhưng thực sự không dám nói thêm gì nữa.

Căn hộ của Cristina cùng Tiêu Ý Hàn là chung một tầng lầu, chỉ có điều căn của Cristina ở hướng đối diện mà không gian cũng lớn hơn nhiều. Hai người sau khi vào nhà cũng không có nói chuyện.

Vicky tính cách ngay thẳng, đêm nay việc xảy ra thật sự là làm nàng khó chịu, vào cửa, nàng vút giày qua một bên đi thẳng đến tủ rượu, quơ lấy một chai mở ra rót vào trong miệng. Đầu của nàng vẫn luôn suy nghĩ, cô gái nghe xong lời của nàng liên bị thương ngón tay rốt cuộc cùng Tiêu Ý Hàn là có quan hệ gì?

“Người làm cái gì vậy?”Cristina nhìn Vicky như đang muốn uống thật say, cau mày hỏi.

“Cristina người nói cho ta biết, cô bé kia rốt cuộc cùng Hàn là quan hệ gì?”Vicky kích động hỏi Cristina.

“Không có quan hệ gì, người đừng nghĩ lung tung.”Cristina tránh đi ánh mắt của Vicky, mắt hướng xuống vịn vào vạt áo.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, Vicky không ngừng uống rượu, mắt dần dần đỏ lên, nàng mở miệng tính nói mấy lần nhưng cuối cùng cũng không nói một câu.

Cristina bắt đầu nhìn nhìn, cuối cùng nàng nhìn không nổi nữa. Nàng đứng dậy đoạt lại chai rượu trong tay Vicky, lôi Vicky hướng về phòng tắm.

“Cristina, người có biết ta rất yêu Hàn không? Ban đầu ở trường học, chúng ta ba người gần như là như hình với bóng, nhưng mà...” Vicky giẫy khỏi tay Cristina, nói ra.

“Các người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đã nhiều năm như vậy, Hàn như thế nào vẫn đối xử với người lạnh lùng?” Cristina dừng bước, nhìn Vicky tò mò hỏi. Cristina vẫn luôn biết chút ít chuyện tình giữa hai người bạn, chỉ là nàng nghĩ mãi không ra một mối quan hệ tốt như vậy tại sao có thể nói trở mặt liền trở mặt, làm cho trước mặt Tiêu Ý Hàn, đến tên Vicky nàng cũng không dám nói qua, nàng thật sự muốn biết chuyện này là vì lý do gì?

Nhắc tới chuyện năm đó, Vicky lập tức trở nên mất tự nhiên, nàng hoảng hốt suy nghĩ, cảm môi không nói lời nào, trên mặt một hồi vui vẻ lại một hồi khổ sở, giống như đang nhớ lại những chuyện làm cho nàng vừa hạnh phúc vừa thống khổ.

“Mùa đông năm đó, người nghỉ phép trở về Trung Quốc, trong nhà chỉ có ta cùng Hàn.” Vài phút sau Vicky mới chậm rãi mở miệng, nàng vịn vách tường ngồi xuống, vòng tay ôm lấy hai gối của mình.

“Người biết, ta vẫn luôn yêu thích Hàn, nhưng mà nàng vẫn luôn lạnh lùng, lạnh đến mức khó gần”. Vicky nói, nàng bắt lực lắc lắc đầu.

“Đêm hôm đó Hàn nhận một cuộc điện thoại, sau một mình chạy lên sân thượng buồn bực uống rượu, ta sợ nàng xảy ra chuyện gì không hay nên vẫn luôn bên cạnh. Về sau, nàng uống quá nhiều, ta đành đỡ nàng về phòng tắm rửa, nàng lần đầu tiên ôm ta mà khóc, trong miệng không ngừng nói nàng không muốn lập gia đình, không muốn về Trung Quốc nghe theo sự an bài của gia đình, nàng nói nàng thật sự không muốn đi theo con đường chính trị này...” Vicky trong giọng nói mang theo nghẹn ngào, giọng cũng rất nhỏ, nàng ngẩng đầu đầy nước mắt ai oán nói với Cristina:” Cristina người cũng biết, Hàn chưa bao giờ lộ ra về yếu đuối, thời khắc nàng ôm ta, ta ngoại trừ đau lòng còn có cảm giác vui mừng kinh ngạc không tin được.”

Cristina không có xen vào, chỉ là khẽ thở dài một cái, tiếp tục chờ Vicky kể.

“Đêm đó, ta cũng không biết mình làm sao vậy, ta chưa thấy qua dáng vẻ yếu đuối thương tâm thế này của nàng lần nào, ta... Ta cho rằng nàng làm như vậy bởi vì cũng yêu thích ta, trong lòng nàng có ta nên mới cùng ta tâm sự như vậy.. Lúc đó, thừa dịp nàng say rượu, ta liền đẩy nàng lên giường, còn chiếm hữu, đoạt đi “lần đầu tiên” của nàng...”

*****

Trong phòng ngủ tầng 15, ánh trăng len theo qua kẽ rèm vụng trộm chiếu vào hai người đang nằm ôm nhau trên giường.

“Cái gì? Nàng... Nàng lại thừa dịp chị say rượu, ‘Khi dễ’ chị?” Tô Ninh kinh ngạc

bật ra khỏi cái ôm của Tiêu Ý Hàn, cao giọng hỏi.

Tiêu Ý Hàn gật gật đầu:”Ngày hôm sau khi tỉnh lại, tôi rất tức giận, hung hăng quát nàng một trận. Từ sau lần đó, tôi liền dọn ra không ở chung với các nàng nữa, chậm rãi tách ra khỏi Vicky.”

Giọng Tiêu Ý Hàn không có chút cảm tình nào, rồi nàng thở dài nói:” thật ra, khi đó trong lòng tôi cũng rất mâu thuẫn, sau này ngẫm lại tôi kì thật cũng có yêu thích nàng, chỉ là lúc đó tôi chưa nhận ra. Mặc dù là tức giận, vì cảm thấy nàng làm ra chuyện như vậy là phụ sự tin tưởng của tôi. Bất quá lúc đó tôi cũng không biết hai người con gái thì như thế nào có thể với nhau..”

Tiêu Ý Hàn đem Tô Ninh ôm vào trong ngực một lần nữa, đem tay ra sau lưng xoa xoa làn da

trơn mềm của cô, còn nói:” Những chuyện này Cristina cũng không biết, hôm nay tôi nói cho em nghe, chỉ là không muốn em vì chuyện Vicky mà nhạy cảm rồi nghĩ lung tung”.

Tô Ninh ngoan ngoãn gật đầu, cô hiểu tính tình của thị trưởng, nàng kiên nhẫn giải thích với mình ngọn nguồn như vậy đã rất không dễ dàng, Tô Ninh là cô gái hiểu chuyện, cô tự nhiên sẽ không vì loại sự tình này mà lo sợ không đầu.

“Chúng ta để Iran ngủ một mình ngoài phòng khách có sao không?” Tô Ninh không muốn nói thêm về quá khứ của thị trưởng, cô đang dựa vào vai Tiêu Ý Hàn liền ngửa đầu bĩu môi hỏi.

“Có cái gì không được? Nó chỉ là đứa nhỏ có biết cái gì đâu mà được hay không.” Tiêu Ý Hàn nhún mày trả lời.

Tô Ninh trong lòng nghĩ:” Đây thật đúng là người mẹ nhẫn tâm a...”

“Không lẽ em muốn đem nó vào đây làm kỳ đà cản mũi tôi?” Tiêu Ý Hàn lấy tay nâng cằm Tô Ninh đùa giỡn hỏi lại.

Tô Ninh đỏ mặt tránh ra khỏi tay thị trưởng, ngồi dậy nói:” Đừng làm rộn, em đi coi Iran có đá chặn mền ra hay không...” Nói dứt lời cô giống như trốn chạy ra khỏi phòng, để lại một mình thị trưởng trên giường đang cười xấu xa...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Lại Một Đêm Tình Cảm Mãnh Liệt

“Hàn... vì cái gì... mà lần đầu tiên của em lại không bị đau?” Ninh Ninh toàn thân trắng nõn nằm dưới người thị trưởng, sắc mặt ửng hồng, cô không tự chủ được, vừa ngửa đầu ra sau vừa không ngừng thở gấp hỏi ra.

Tiêu Ý Hàn lúc này đang hôn vòng quanh xương quai xanh khiêu gợi của Tô Ninh, một tay nâng chơi đùa trên bộ ngực xinh đẹp, tay kia quấn quanh giữa hai chân Tô Ninh vừa thoáng chạm nhẹ lại rồi ra.

Lúc Tô Ninh có hơi rên rỉ hỏi ra vấn đề nghiêm túc này, ngón tay Tiêu Ý Hàn

vừa vận dụng chạm vùng kín giữa hai chân của cô, nơi đó đã chảy ra ái dịch mềm mại, nghe Tô Ninh hỏi, tay Tiêu Ý Hàn chợt dừng lại. Động tác ngoài ý muốn này làm cho toàn thân Tô Ninh run lên, cô cắn cắn môi dưới không nhịn được muốn thốt ra thành tiếng...

Tiêu Ý Hàn liền có chút đắc ý, nàng cười gian nghiêng đầu làm bộ khó hiểu nhìn Tô Ninh hỏi: “lần đầu tiên của em?” vừa nói còn sờ nơi mẫn cảm, ngón tay giả bộ như vô tình mà giật giật.

Tô Ninh cảm giác dưới thân ngứa ngáy khó nhịn, cô vận vẹo cơ thể, khuôn mặt đỏ bừng trừng mắt oán trách thị trưởng, vẻ mặt của đối phương rõ ràng là đang khi dễ cô, nhưng mà giờ phút này thân thể cô mềm nhũn làm gì còn chút sức lực nào để phản kháng nữa đâu.

“Em còn không có kinh nghiệm lần đầu tiên trở thành phụ nữ đâu...” Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng nhả ra những lời này, nàng cúi đầu xuống, đầu lưỡi lướt qua hạt đậu của Tô Ninh, nhẹ nhàng đánh trúng trọng điểm.

Đầu óc Tô Ninh vốn đã trống rỗng mất đi lý trí, lúc này chỉ còn lại dục vọng theo bản năng, mà khi nghe thấy lời nói của thị trưởng, cô mờ mịt vài giây rồi trong nháy mắt đột nhiên tỉnh táo.

Tô Ninh bật dậy cũng không để ý lúc này cô đang khoả thân, cô ôm đầu thị trưởng lên giúp nàng ngồi dậy, nghi hoặc hỏi: “cái gì mà em không có kinh nghiệm lần đầu tiên? Vậy... vậy chuyện lần trước là sao?” Trong đầu Tô Ninh dần dần hiện ra hình ảnh một đêm kia bị thị trưởng chiếm lấy thân thể, truyền đến khoái cảm mà cô chưa từng cảm thụ qua, cảm giác như đang phiêu diêu trên mây... vậy sao thị trưởng lại nói cô vẫn chưa trải qua lần đầu tiên?

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh bộ dạng nghiêm túc, nàng cười hắc hắc, nâng lên đôi môi đỏ hồng của cô nhẹ nhàng hôn vài cái. Nàng ngồi lại ôm Tô Ninh từ sau lưng, làm cho cô ngã dựa vào trong ngực mình, tay rất tự nhiên xoa xoa bầu ngực cô.

“Lần kia tôi còn không có xâm nhập đi vào...” Tiêu Ý Hàn thì thầm ma mị bên tai Tô Ninh. Nàng vừa nói, một tay liền từ eo Tô Ninh sờ soạng xuống dưới, cuối cùng dừng ở khu vực hơi rậm rạp kia, ngón tay cố ý có chút sức lực chạm vào âm vật.

Tô Ninh bị thị trưởng đại nhân làm cho lỗ tai nhột nhột, cô ngẩng đầu mê muội nhìn người phụ nữ xinh đẹp phía trên mình, giống như một đoàn hoa đang ôm ấp lấy cô.

Tô Ninh vận vẹo thân thể, vừa thở gấp vừa nói: “vậy mà... em cho rằng... em cho rằng... em đã là nữ nhân của chị.” trong giọng cô tràn đầy thất vọng.

Tiêu Ý Hàn chỉ cười cười, cô gái của nàng vĩnh viễn đơn thuần như vậy. Nàng càng thêm dùng sức ôm chặt người trong ngực, làm da thịt hai người dán chặt vào nhau, nàng khẽ cắn nhẹ nơi gáy Tô Ninh, dường như chờ đến lúc ngón tay tấn công thâm tiến thành công vào giữa hai chân Tô Ninh đang bị nàng tách ra.

“Hàn... Đừng, đừng như vậy. Để cho em nằm xuống...” Tô Ninh cả người xui xẻo trong ngực thị trưởng, cô kiềm chế rên rỉ, nhẹ giọng cầu khẩn. Tư thế hiện tại của hai người đối với cô mà nói thật sự quá xấu hổ, chỉ cần cô nhìn xuống, từng động tác nhỏ thị trưởng làm với cô đều bị cô nhìn thấy rõ ràng.

Tiêu Ý Hàn cũng không để ý tới tiếng khẩn cầu yếu ớt của Tô Ninh, nàng kéo người trong ngực sát vào, ngón tay nàng mân mê quanh âm vật của Tô Ninh, tốc độ mà sát có chút nhanh hơn.

Lúc Tô Ninh kiềm chế không được mà rên rỉ ra tiếng, Tiêu Ý Hàn cảm giác máu nóng như dâng mãnh dòn lên não, có loại ham muốn mãnh liệt chiếm trọn thần kinh của nàng, ngón tay nàng dùng lực đi vào lỗ âm đạo nhỏ bé vừa mềm mại vừa ướt át của Tô Ninh.

Như lần trước, Tiêu Ý Hàn không đi sâu vào, ngón trỏ nàng chậm rãi đẩy nhẹ ở chỗ động khẩu, ngón cái thì xoa quanh hạt đậu phía trên. Tô Ninh cúi đầu xuống, đầu tóc cô rối loạn rơi xuống trước ngực, cô vừa hưởng thụ vừa giống như thống khổ.

Tay kia của Tiêu Ý Hàn đang đặt trên ngực Tô Ninh thì nhẹ vuốt ve đi lên, ngón tay mảnh khảnh dọc theo môi của cô mà phác thảo.

Tô Ninh hé miệng, âm thanh rên rỉ tràn ra, cô không thể khống chế cắn cắn ngón tay thị trưởng.

Cảm giác tê dại lập tức truyền lên não, Tiêu Ý Hàn cười xấu xa, động tác ngón tay càng nhanh. Tô Ninh đẩy hông, làm ngón tay thị trưởng bị đẩy sâu vào.

“Hàn, nhanh... Nhanh tiến vào đi...” Tô Ninh ngửa đầu nói đứt quãng...

Động tác tay của Tiêu Ý Hàn nhanh hơn, nhìn Tô Ninh thờ có chút khó khăn, trong nội tâm nàng càng thêm kích động. Tô Ninh cảm nhận được ngón tay của thị trưởng còn chưa tiến vào hết, lúc này cô chỉ có một ý niệm trong đầu ” Cô muốn chính thức trở thành nữ nhân của nàng – Tiêu Ý Hàn.” Cô phối hợp với động tác của thị trưởng, đề hông xuống cổ ý làm cho ngón tay nóng như lửa này thâm nhập vào sâu hơn bên trong. . .

*****

“Ninh Ninh, thoải mái không?” Tiêu Ý Hàn lấy tay lau mồ hôi trán, rồi ôm vòng qua cổ Tô Ninh, vuốt ve mặt của cô, giọng nói có chút ít khàn khàn.

Tô Ninh đem đầu hoàn toàn dựa vào người phía sau, vô lực , nhẹ gật đầu. Nếu không phải vì bận tâm bên ngoài phòng khách còn có Iran, cô thật đứng là muốn buông hết kiềm nén mà kêu to thành tiếng, loại cảm giác muốn rên rỉ mà không dám này làm cho cô khó chịu.

Tô Ninh không biết đây đã là lần thứ mấy mình bò lên đỉnh, mà tay thị trưởng vẫn chưa thoả mãn rút ra. Cô vô lực nằm ở trong lòng thị trưởng, tóc hoà với mồ hôi bám vào bên mặt của cô, Tô Ninh từ từ nhắm hai mắt cảm thụ khoái cảm cao trào đang chậm rãi tan đi.

Tiêu Ý Hàn cúi người hôn lên trán Tô Ninh, nói:”Ninh Ninh, lúc này em rất gọi cảm.” Nàng ôm Tô Ninh thay đổi tư thế, để hai người nằm xuống gối.

Thật lâu sau, Tô Ninh mới phục hồi lại, cô nhẹ nhàng mở mắt ra vuốt ve gò má thị trưởng, nhủ thầm hỏi:” chị vì cái gì không quan tâm em?”

“Không phải vừa mới làm xong sau, như thế nào? Cô gái nhỏ của tôi còn chưa có tận hưởng sao?” Tiêu Ý Hàn nhẹ vuốt tóc dài của Tô Ninh, trêu chọc nói.

Tô Ninh mím môi, đáng vẻ rất uỷ khuất.

“Chị biết rất rõ ràng em đang nói cái gì nha”.

Tiêu Ý Hàn cong lên khoe miệng cười ra tiếng, nhẹ nhàng nói:” Sẽ rất đau , tôi không nỡ.”

“Nhưng mà, em nghĩ...”

“Em nghĩ cái gì?” Tiêu Ý Hàn cố ý không rõ hỏi.

Tô Ninh oán trách đánh nhẹ vào người thị trưởng một cái, rồi nghiêng đầu sang chỗ khác, có chút không được tự nhiên nhỏ giọng nói:” Em nghĩ muốn trở thành nữ nhân của chị”.

Tiêu Ý Hàn xoay người cúi xuống trên người Tô Ninh, dúi đầu cô quay lại:” Mình còn bên nhau lâu lắm, tôi chờ em tốt nghiệp...” Nói dứt lời nàng thâm tình nhìn vào mắt Tô Ninh, rồi chuyển người cúi xuống dưới thân của cô.

Tô Ninh mở miệng vừa định hỏi tại sao phải đợi cho tốt nghiệp? Một dòng điện trong nháy mắt truyền vào trong não, cô kinh ngạc hé miệng “Ummm...” phát ra

tiếng. ...thị trưởng đại nhân lại hôn nơi tư mật của cô... Tiếp theo cô liền cảm thấy, đầu lưỡi linh hoạt ướt át của thị trưởng bao trùm lên cánh hoa của cô rồi lại trượt vào động khẩu, thân thể cô run lên, theo bản năng cong người lên, từng đợt sóng lan truyền đến tứ chi, giờ phút này hết thảy vấn đề đều bị dục vọng kịch liệt đè xuống.

Đêm mùa đông, trên ghế salon trong phòng khách, Iran đang ngủ vô cùng ngon. Vượt qua hành lang, vào trong phòng ngủ rộng rãi, trên giường lớn là hai cơ thể nữ nhân mồ hôi ướt át, tuy vậy lại vận động không biết mệt mỏi, thẳng đến khi hai người đều tiêu hao hết khí lực mới ôm nhau mỉm cười cùng ngủ thiếp đi. . .

*****

Bầu trời dần dần sáng, mặt trời từ từ nhô lên cao.

Iran mơ hồ dụi dụi con mắt, định thần lại ngồi dậy bò xuống salon, ngơ ngơ vài giây mới lao đảo chạy tới phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ bị mở ra, trong phòng có chút tối, Iran đứng yên trước cửa, kì quái nhìn mẹ cùng dì Ninh Ninh đang nằm trên giường.

Tiêu Ý Hàn nghe thấy tiếng động mở to mắt, lướt qua Tô Ninh đang nằm trong ngực, rồi lại trông thấy con trai mình đang đứng trước cửa. Nàng vội vàng đem chăn mền che lên thân hai người, lấy cái đồng hồ trên đầu giường nhìn xem, kim đồng hồ đang chỉ đúng 6 giờ.

“Iran, thức dậy phải đi rửa mặt, mẹ một hồi đi ra sau.” Tiêu Ý Hàn bắt đắc dĩ nhăn trán, mau mau làm cho thẳng bé rồi đi, hai nàng đang trần trụi trên giường a...

“Dạ.” Iran mím môi, xoay người đi về phòng tắm.

Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng thở ra, gượng chống dậy cơ thể mỏi nhừ, bắt đầu mặc quần áo, nàng quay đầu nhìn về phía Tô Ninh đang ngủ say sưa, trong lòng nghĩ:”Đứa nhỏ này thật đúng là lợi hại, bị mình lấn qua lấn lại mấy lần vẫn còn sức lực đáp lại mình...”

Tiêu Ý Hàn mặc xong quần áo, vì tránh cho Iran lại xông vào, nàng cầm lấy đồ ngủ của Tô Ninh, dụ dỗ cô bé đang mơ màng kia giúp cô mặc vào, đắp lại chăn rồi mới ra ngoài.

”Rửa mặt xong thì tự ngồi xem TV, đừng đi làm phiền dì Ninh Ninh, mẹ đi tắm đây”. Tiêu Ý Hàn dặn dò Iran xong liền đi vào phòng tắm.

Iran ngoan ngoãn gật đầu, sau khi rửa mặt thẳng bé ngồi ở ghế salon, ngồi một hồi, trộm nhìn cánh cửa phòng tắm đang đóng chặt, liền chạy nhanh vào phòng ngủ.

“Dì Ninh Ninh, dậy đi...” Iran ghé vào đầu giường, bàn tay nhỏ bé lôi kéo cánh tay Tô Ninh, nho nhỏ giọng kêu cô.

Tô Ninh nhú mắt mở mắt, liền trông thấy vẻ mặt ngây thơ của Iran đang cười nhìn mình. Cô nhắm mắt lại hai tay vói vào dưới nách Iran, có chút dùng sức kéo thẳng bé lên giường ôm vào trong ngực của mình:”Ng ngoan, cùng chị ngủ tiếp.”

“Không nên ngủ, mẹ không cho Iran phá rối người.”

“Vậy sao người còn dám vào đây?” Tô Ninh hôn gò má Iran, cung chiều hỏi.

“Không có người chơi với ta, ta cũng không muốn, nhanh lên dậy, đến trường bị muộn rồi a...” Vừa nói Iran không ngừng lôi kéo tay Tô Ninh.

Tô Ninh thống khổ vùi đầu vào gối, hai mẹ con này còn có để cho người khác sống hay không đây? Mẹ thì “dày vò” cô cả đêm, vừa ngủ yên được một chút thì đến phiên con trai nhỏ vào quấy rối. Tô Ninh vươn ra cánh tay khẽ cử động, toàn thân cô mềm nhũn một chút khí lực đều không có.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Cơn Ác Mộng Bắt Đầu

Tiêu Ý Hàn đi từ phòng tắm ra không thấy Iran, nàng nhắm mắt đi vào phòng ngủ.

Đẩy cửa ra, thấy hai người lớn nhỏ trên giường đang nói gì đó trông rất vui vẻ. Nghe thấy tiếng mở cửa, tiểu Iran nhanh chóng trốn vào trong chăn, Tô Ninh thì bất đắc dĩ cười cười nhìn thị trường.

Tiêu Ý Hàn đi tới, xóc chăn lên, làm bộ tức giận nói:”Iran, mẹ vừa nãy mới nói với con cái gì?”

Iran vui người trong chăn, chậm rãi thò đầu ra, rụt rè cười nói:”Mẹ, chị Ninh Ninh nên rời giường...”

Tô Ninh thấy Iran vừa sợ hãi vừa có vẻ nịnh nọt, cô ôm thẳng bé vào trong ngực, rồi hỏi nũng nịu nói với thị trường:”Chị làm gì thế, làm gì luôn hung dữ với trẻ con như vậy?”

Tiêu Ý Hàn hai tay chống nạnh, hết cách đành nói:”Em ngủ tiếp một chút đi, tôi đi lấy bữa sáng.”

Nàng đi ra cửa rồi hướng về Iran:”Con ngoan ngoãn, đừng phiền dì Ninh Ninh ngủ, nếu không thì một mình ra phòng khách xem TV đi”.

Tiêu Ý Hàn đi ra ngoài, Iran như tiểu đại nhân vỗ ngực một cái, Tô Ninh thì giật mình hỏi Iran:”Mẹ người biết làm cơm sao?”

Iran chăm chú nghĩ nghĩ, lắc đầu nói:”Mẹ chỉ biết gọi đồ ăn bên ngoài thôi”.

“Sớm như vậy mà nàng gọi bên ngoài đem tới à?” Tô Ninh nhỏ giọng nói thầm.

Khoảng nửa tiếng sau, lúc Tô Ninh đang mơ màng ngủ thì nghe tiếng chuông cửa, lát sau lại nghe tiếng mở cửa phòng ngủ, cô mở mắt thấy thị trường đã ăn mặc chỉnh tề đứng ở đó.

Tô Ninh trong lòng âm thầm kêu rên, lúc này có muốn ngủ tiếp cũng không được.

Cô vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Iran đang nằm ngủ kê bên, không thêm để ý hình tượng, bò dậy mặc quần áo luôn trên giường.

Bữa sáng rất phong phú, Iran quả nhiên không nói sai, thị trường đại nhân thật sự gọi đồ ăn ở ngoài đem đến. Tinh thần Tô Ninh thật không tốt, cả người mất sức tay chân như nhũn ra, lúc ăn thỉnh thoảng cô nhìn về phía thị trường, người nọ đang ngồi nghiêm chỉnh ưu nhã ăn sáng, mặc dù dưới mắt có chút thâm quầng nhưng nhìn bộ dạng tinh thần rất no đủ. Tô Ninh mím môi nghĩ, người này làm từ sắt thép hay sao? Cả đêm gần như không ngủ mà tinh thần vẫn tốt như vậy.

*****

Sáng sớm tại nhà Cristina.

“Người ở nhà ngủ thêm đi, ta 8h có hẹn bệnh nhân, nên phải đi ra ngoài”. Cristina mặc áo khoác, mang túi xách nói với Vicky đang ngồi bàn ăn bên cạnh.

Vicky gật đầu, đến khi nghe tiếng mở cửa mới lấy lại tinh thần, nàng đứng lên chạy đến trước cửa kêu: “Cristina!”

Cristina một tay vịn tay nắm cửa, quay đầu nghi hoặc nhìn Vicky.

“Thật ra ta lần này trở về là có công việc, cảm ơn người cho ta ở một đêm”. Nói dứt lời nàng tiến lên, cảm ơn, tính hôn gò má Cristina.

“Ta lấy đồ xong cũng phải đi công ty trình diện, khả năng sẽ ở đây thêm một thời gian ngắn, ta sẽ ở khách sạn Giang Chi Vịnh, có việc gì cứ gọi điện thoại cho ta.”

Cristina nhủ mảy, nhẹ gật đầu “Được, có gì cứ gọi điện thoại.” Nói xong mở cửa đi ra ngoài.

Cristina đi rồi, Vicky điều chỉnh lại tâm tình, chăm chú rửa mặt, sửa soạn một hồi cũng cầm túi xách đi ra khỏi nhà. Đêm qua sau khi say rượu, tâm tư phức tạp, nàng gần như một đêm không ngủ, tuy trình diện ở công ty muộn chút cũng được, nhưng nàng hiện tại chỉ muốn mau rời khỏi nhà Cristina, rời đi nơi có Tiêu Ý Hàn.

Vicky xuống thang máy, trùng hợp gặp Tô Ninh đi tới, hai người nhìn thoáng qua,

Vicky lịch sự mỉm cười với Tô Ninh xem như chào hỏi.

Tô Ninh hướng thang máy đi đến, Vicky thả chậm cước bộ trong đầu không ngừng tự hỏi, nàng quay lại, Tô Ninh vừa vặn đi vào thang máy, nàng không chút suy nghĩ xoay người chạy về, lấy tay chặn cửa thang máy đang muốn đóng lại.

“Không có chuyện gì thì ta nghĩ muốn tâm sự với người một chút”. Vicky tiến vào thang máy về mặt hơi có lỗi cười cười với Tô Ninh.

Tô Ninh sững sờ vài giây, cô nhìn chung quanh một chút, trong thang máy chỉ có cô cùng nữ nhân ngoại quốc này, cô thật hy vọng lời này không phải nói với mình, đáng tiếc....

Sáng sớm, xe tới đón cả nhà Tiêu Ý Hàn, trước chờ Iran đi học, sau cho Tô Ninh

về trường, rồi thị trưởng mới đi làm. Xe chạy được nửa đường, Tô Ninh thật sự cảm thấy mệt, liền xuống xe tự mình bắt xe về. Cô muốn về nhà ngủ một giấc thật ngon, không nghĩ đi tới thang máy lại gặp người phụ nữ này.

Không còn cách nào, Tô Ninh chỉ có thể dẫn theo Vicky về nhà, mỗi một lúc này cũng vì gặp Vicky mà hoàn toàn tan biến.

Tô Ninh cởi áo lông, đi vào tủ lạnh lấy đồ uống đưa cho Vicky, còn mình thì ngồi đối diện. Cô tò mò nhìn Vicky, trong lòng thầm nghĩ, người này muốn cùng cô trò chuyện cái gì đây?

“Người cùng Hàn, là đang yêu nhau sao?” Vicky quả nhiên không hổ là người từng trải, mở miệng câu hỏi đầu tiên đã làm Tô Ninh sững sờ.

Tô Ninh há to miệng, tuy trình tiếng Anh của cô không tệ, nhưng trò chuyện cùng người nước ngoài vẫn có chút khó khăn, cô nhanh chóng phiên dịch lời nói của Vicky trong đầu, sắp xếp lại lời mình muốn nói.

“Ta nghe Hàn nhắc qua, các người là bạn học thời đại học, đã từng quan hệ rất tốt”. Tô Ninh nói ra, cũng chưa trực tiếp trả lời vấn đề của Vicky.

Vicky tự giấu đường như cười cười, nghiêm túc nói: “Đúng vậy, hơn nữa ta còn thẳng thắn nói cho người biết, ta yêu Hàn.”

Tô Ninh lại sững sờ, cô cau mày trong lòng nghĩ: “Đây là ý gì, là muốn chiếm quyền chủ động trước mình sao?”

“Ta cũng yêu nàng.” Tô Ninh chăm chú nhìn Vicky, mỉm cười nói.

Vicky dừng lại vài giây, uống một ngụm trà, lưng tựa ở sofa, bộ dáng thản nhiên, nhướn mi nói: “Người lấy cái gì đi yêu nàng?”

“Ta cùng nàng bốn năm đại học, sống chung một nhà gần ba năm, vô luận là cách làm người hay gia đình của nàng, ta đều hiểu rõ. Hơn nữa, bây giờ nàng là thị trưởng, người nghĩ một khi quan hệ của các người bị phát hiện, nàng sẽ gặp phải hậu quả gì? Nếu như tương lai thật sự xảy ra vấn đề gì, người có thể giải quyết thế nào đây? Lấy cái gì mà đi giải quyết?” Vicky không đợi Tô Ninh nói, nhanh chóng nói ra một tràng.

Nghe xong lời Vicky, sắc mặt Tô Ninh có chút trắng bệch, nhưng vẫn trấn định ngồi ở đó, trong lòng phiên dịch câu nói nhanh chóng của Vicky. Vừa mới ngồi xuống có hai phút, đối phương đã biểu hiện vô cùng rõ ràng ý tứ. Cô cũng nhìn ra, Vicky tìm mình nói chuyện, xem ra không có chuyện gì tốt.

“Người còn đang đến trường à?” Vicky thấy Tô Ninh không nói lời nào, nàng âm thầm đánh giá quần áo Tô Ninh, lại nói: “Gia cảnh người thế nào? Nếu quả thật có một ngày như vậy, người có thể lập tức cùng Hàn ra nước ngoài sao? Người phải biết rằng, trong nước người không có tán thành đồng tính luyến ái”. Tô Ninh càng không nói lời nào, Vicky càng cảm thấy mình hoàn toàn chiếm thế thượng phong, tâm tình buồn bực cả đêm cũng trở nên tốt hơn. Nàng cảm thấy cô gái sinh viên trước mặt này rất non nớt, căn bản không đủ để uy hiếp được nàng, không uy hiếp được kế hoạch theo đuổi Hàn

một lần nữa của nàng.

Tô Ninh thấy Vicky đã nói xong, cô kiềm nén lửa giận trong lòng, dù cho lúc này trong đầu cô đã rất hỗn loạn, nhưng vẫn như cũ từ tốn nói:” Tuy ta còn là một sinh viên nghèo hai bàn tay trắng, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của ta với Hàn. Ta yêu nàng, nàng cũng yêu ta.” Nói đến đây, Tô Ninh dừng lại một chút, sau rất trịnh trọng chỉ chỉ vào ngực của mình nói:” Lòng ta cùng nàng là cùng một chỗ, ta sẽ không làm bất cứ chuyện gì xúc phạm tới chuyện của nàng, tự nhiên sẽ không có khả năng phát sinh tình huống gì.”

Vicky nghe xong Tô Ninh nói, nàng nở nụ cười.

Đứng lên, tiến đến trước mặt Tô Ninh, dừng lại nói:” Người thật đúng là khờ dại, người không được quên Hàn là người có gia đình. Người cảm thấy chuyện của người có thể lâu dài sao? Bộ người cho rằng Hàn nhất định có thể yêu người cả đời?”

Nói xong những lời này, Vicky cảm áo khoác, về mặt khinh thường nhìn xuống Tô Ninh :” Người có hay không nghĩ qua tuổi của hai người chênh lệch nhau rất nhiều? Có lẽ Hàn chỉ là nhất thời thích người mà thôi, vì người chưa từng ra đời, còn là một người trong sáng thuần khiết.” Vicky cười nhạo một tiếng, lại nói:” Nàng đường đường là thị trường, tìm nữ nhân không phải là chuyện rất dễ dàng sao?”

Vicky cầm túi xách đi ra cửa, cũng không thèm quay đầu lại mà nói:” Cô bạn nhỏ từ từ mà suy ngẫm lại đi, chị đây khuyên người một câu, sớm một chút tình ngộ, đừng để đến cuối Hàn chơi đủ rồi muốn chia tay, người lại phát giác mình đã chìm đắm quá sâu, vậy thì thật không tốt”.

Lời của Vicky quanh quẩn tại ngoài cửa, Tô Ninh sững người trên ghế salon, mắt vô thần nhìn ngoài cửa sổ. Hai chữ “chơi đủ” của Vicky cứ vang vọng bên tai cô. Cô quật cường, không muốn khóc, nhưng cảm giác mỗi một lần nữa trở lại như càng nặng hơn, nơi ngực như có người dùng sức mà chà đạp, làm cho hô hấp của cô ngày càng trở nên khó khăn.

Cuối cùng nước mắt chảy ra khoe mắt, trượt xuống gò má tái nhợt của Tô Ninh. Cô không ngừng nhớ đến nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi với Vicky, trong lòng cô như xuất hiện hai bản thể, một bình tĩnh, một cuồng cuồng, hai bên bất đồng không ngừng đấu tranh lẫn nhau. Cô nghĩ không muốn để ý đến lời nói của Vicky, nhưng một thanh âm khác nói cho cô biết, những lời khó nghe kia thực tế khách quan đều tồn tại, là sự thật.

Tô Ninh thống khổ, hai tay ôm đầu khom người, trong gian phòng lớn vọng tiếng nước chảy của cô, thanh âm từ nhỏ thành lớn, không cách nào kể ra hết uly khuất, đau khổ cùng không cam lòng...

Tô Ninh ngồi ở góc tường, xung quanh tối đen, cái gì cũng nhìn không thấy, cô ôm chặt hai chân của mình, toàn thân run rẩy. Cô không biết đây là nơi nào, cảm giác không khí trong phòng rất mỏng manh, có loại cảm giác bị áp bức bao phủ xung quanh, sợ hãi chậm rãi sinh sôi dưới đáy lòng, như là người sắp đi đến cõi chết.

Bên cửa sổ nhỏ trên tường, đột nhiên xuyên qua ánh sáng lớn, rất quý dị chiếu sáng một bóng hình tròn dưới mặt đất. Tô Ninh mở to mắt nhìn sang, xuất hiện bóng người mờ ảo, là thị trường đại nhân. Tô Ninh vui mừng, cô giãy dụa đứng dậy, thì giọng nói lạnh như băng truyền vào trong tai:” Tô Ninh, tôi có yêu em, nhưng giữa chúng ta có quá nhiều khoảng cách. Tha thứ cho tôi, tha thứ cho sự bất lực của tôi, tôi không thể buông bỏ gia đình, không thể vô trách nhiệm vứt bỏ hết thầy mang em đi. Quên tôi đi, sống cuộc đời của mình cho thật tốt. Tha thứ cho tôi...”

Thị trường đại nhân nói một

hơi mà Tô Ninh nghe không hiểu, sau khi nói xong nàng đứng ở cách xa Tô Ninh. Cô chảy ra nước mắt muốn đi qua, nhưng dưới chân như đeo chì, không bước đi được. Cô liều mạng lắc đầu khấn cầu :” Hàn, chị vì cái gì nói như vậy? Không cần rời bỏ em, em nguyện ý hy sinh bất luận thứ gì, em thật sự có thể làm được, cầu chị không cần phải rời bỏ em.” Cô bất lực quơ cánh tay như muốn ôm người trước mắt, cuối cùng vẫn phí công, cô chỉ có thể kêu gào như người bệnh tâm thần.

“Tha thứ cho tôi.....” Thị trường đại nhân biểu lộ bình thản, vừa lắc đầu vừa vẫy tay, trong nháy mắt người liền biến mất không thấy đâu.

“Em không tha cho chị, em không tha thứ cho chị...” Tô Ninh cảm giác thân thể mất đi tất cả khí lực, cô ngã ngồi trên mặt đất, dùng hết sức mà khóc hô lên.

“Chị Ninh Ninh đừng khóc, ba mẹ cùng Iran sống vô cùng vui vẻ, chị Ninh Ninh cũng phải vui vẻ.” Dáng người nhỏ nhắn của Iran đột nhiên lại xuất hiện trước mặt Tô Ninh, nó giơ bàn tay nhỏ bé mỉm cười vui vẻ nói.

“Không..... Ta không vui sướng.” Tô Ninh hô to một tiếng, mở to mắt bất lực nhìn người ngồi dậy, mới phát hiện thì ra là mộng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thể Xác Và Tinh Thần Đau Thương

Người Tô Ninh đầy mồ hôi, cô bật dậy từ trên ghế salon, cô ôm đầu ngồi thở gấp, trên mặt tái nhợt còn mang theo vết nước mắt. Tô Ninh không biết mình ngủ từ khi nào, nhưng cơn ác mộng vừa rồi thì nhớ rõ ràng. Đầu vô cùng nhức, Tô Ninh lại dùng sức lắc lắc đầu, lao đảo đứng dậy đi về phòng

tắm

Lúc này đã hai giờ chiều, Tô Ninh buồn lòng cơ thể mỗi mệt đi tới đi lui trong căn hộ từng làm cho cô vô cùng ám áp này. Cô chăm chú nhìn quanh khắp phòng, nhìn thoải mái rồi mới cầm túi xách ra ngoài, cô quay đầu liếc mắt nhìn căn hộ mà mình và thị trường cùng ở, nước mắt lại rơi xuống, cô không muốn mất đi.

Tô Ninh trở về nhà của mình, Tô ba ba còn ngoài tiệm sửa xe chưa về, bà nội cũng đi tản bộ rồi. Tô Ninh vào phòng mình nằm trên giường, cảm giác thân thể nóng như lửa, còn không ngừng rung mình, lẩn lẩn một hồi thì ngủ mất.

Lúc tỉnh lại, ngoài trời đã tối đen, Tô Ninh vỗ vỗ đầu, cảm giác tay chân mỗi như đau nhức.

“Ninh Ninh, người sao rồi?” Tô ba ba đẩy cửa đi đến, hẩn ngồi ở bên giường, bàn tay thô ráp sờ trán Tô Ninh, thấy rất nóng.

“Tỉnh dậy ăn chút cháo, người đưa nhỏ này như thế nào sinh bệnh cũng không biết gọi về cho người nhà biết?” Không đợi Tô Ninh lên tiếng, bà nội bưng chén cháo nóng hồi cũng đi đến.

Tô Ninh yếu ớt mỉm cười, mở miệng mới nhận ra cổ họng cũng đau rát, “Con không sao...” Cô nói ra ba chữ rồi tắt tiếng.

Tô ba ba nhìn bà nội, thờ dài đi ra ngoài.

“Ninh Ninh, làm sao vậy? Có tâm sự gì thì cùng bà nội nói.” bà bưng chén cháo vịn Tô Ninh ngồi dựa vào gối, nhu hòa nói.

“Bà nội, con không sao.”

“Trước tiên ăn cháo đi, ăn xong thì uống thuốc hạ sốt, người sốt nặng lắm, không được thì lát nữa để ba ba gọi xe đi bệnh viện.” Bà nội bưng chén cháo lên, dứt từng muỗng cho Tô Ninh.

Tô Ninh không nói lời nào, tâm tình cô đang rất tệ, như thế nào thân thể này cũng phản chủ như vậy. Trông thấy ánh mắt bà nội tràn đầy đau lòng, cô miễn cưỡng ăn nửa chén cháo, nhưng thật sự nuốt không vào.

Đột nhiên, điện thoại trong túi xách vang lên, Tô Ninh cài nhạc chuông riêng cho thị trường, không cần nhìn cũng biết là thị trường gọi tới. Bà nội cầm túi Tô Ninh đặt bên cạnh cô, “Ta đi lấy thuốc cho người” nói xong liền đi ra ngoài.

Tô Ninh chân chờ lấy điện thoại ra, do dự có nên nghe hay không. Lúc này, cô không biết nên nói gì với thị trường, câu nói “tha thứ cho tôi” trong giấc mộng kia vẫn quấn quanh bên tai cô, bất giác nước mắt lại lưng tròng.

Tiếng chuông ồn ào chấm dứt, nước mắt theo gương mặt chảy xuống, từ nhỏ đến lớn cô chưa trải qua chuyện gì phức tạp, lúc này cô thật sự không biết nên làm sao mới đúng.

Đang lúc Tô Ninh miên man suy nghĩ, điện thoại lại vang lên, vẫn là thị trường. Mà bà nội đi lấy thuốc cũng vừa vặn bước vào, trông thấy mặt mũi Tô Ninh tràn đầy vệt nước mắt đang nhìn điện thoại, bà thờ dài đem thuốc đặt ở trên mặt bàn rồi xoay người ra ngoài.

“Alo” Tô Ninh nghe điện thoại, cô cố gắng làm cho giọng nói của mình thật bình thường.

“Em đang ở trường học sao? Tôi vừa đưa Iran về nhà xong, trên đường về liền gọi cho em” Điện thoại bên kia có tiếng còi xe, hiển nhiên là thị trường đang lái xe ngoài đường.

“Bà nội sinh bệnh, em trở về lúc chiều, buổi tối sẽ không qua, em muốn chăm sóc bà nội.” Tô Ninh không chế không được chất giọng mỗi mệt.

“Em làm sao vậy? Không thoải mái? sao giọng em nói chuyện là lạ?” Tiêu Ý Hàn mở đèn xi-nhan đem xe chậm rãi lái vào ven đường ngừng lại, nhú mành hỏi.

“Không có, tối hôm qua quá mệt mỗi thôi”. Tô Ninh nói dứt lời một giọt lệ theo gương mặt chảy xuống, đúng vậy, tối hôm qua hai người còn rúc vào với nhau “Tương thân tương ái”, nhưng mà bây giờ....

“Em phải đo nhiệt độ cơ thể cho bà nội, có gì nói sau.” Tô Ninh sợ mình nói thêm gì nữa sẽ khóc lớn ra mất, nên vội nói.

“Ừ, có gì cứ gọi điện thoại cho tôi. Ngày mai tôi dẫn Iran đi Lâm Hồ thăm mẹ, mấy ngày nữa trở về.”

“Ừ.” Tô Ninh khẽ ừ, cúp điện thoại, cô ôm điện thoại trước ngực, nằm co rúc trên giường, âm thầm khóc.

Bà nội đứng ở ngoài cửa nghe thấy trong phòng không còn tiếng nói chuyện mới đẩy cửa đi vào.

“Ninh Ninh...” Bà dùng đôi tay đầy nếp nhăn vuốt ve gò má Tô Ninh giúp cô lau đi nước mắt, đau lòng nhìn cháu gái.

“Bà nội...” Tô Ninh nghẹn ngào ngồi dậy, dựa sát vào lòng bà nội, cô lấy tay vuốt ngực nói ra: “Lòng của con đau quá”.

“Ninh Ninh ngoan...” bà nội đưa thuốc cho Tô Ninh nói: “Uống thuốc đi, ngủ tiếp một hồi, có chuyện gì ngày mai chúng ta nói sau”.

Tô Ninh nhẹ nhàng gật đầu, ngoan ngoãn uống thuốc, bà nội đỡ cô nằm xuống giường, đắp mền thật kín, tắt đèn, ngồi bên cạnh cô không có rời đi.

“Ninh Ninh ngoan, cái gì cũng không nên nghĩ, ngoan ngoãn ngủ, bà nội không đi, bà nội ở đây nhìn Ninh Ninh, giống như khi còn bé.” bà nội ngồi ở bên giường nắm tay của cô nhẹ nhàng dỗ dành.

Tô Ninh cảm giác an tâm rất nhiều, mí mắt cũng càng ngày càng nặng, có bà nội bên cạnh trấn an, nhắm mắt lại đã ngủ.

“Mẹ...” bà nội nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ, Tô Khải Hồng liền khăn trương đi tới kêu một tiếng.

Bà nội lấy tay đặt lên miệng ý bảo giữ yên lặng, rồi đi ra phòng khách.

“Mẹ, Ninh Ninh ngủ rồi?” Tô Khải Hồng ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt nóng vội hỏi.

“Ừ.” bà nội gật gật đầu.

Tô Khải Hồng suy tư cau mày, im lặng vài giây lại hỏi: “Nó có cùng mẹ nói cái gì không?”

Bà nội lắc đầu, nói: “Nó nói nó đau lòng, Hồng a, Ninh Ninh là bị làm sao vậy?”

“Mẹ không nghe thấy lúc chiều con bé nằm mơ đều hô ‘Không cần phải rời đi ta sao?’, đứa nhỏ này nhất định là ở trường học có yêu thích nam sinh nào rồi, chia tay nên mới khổ sở trong lòng.” Tô Khải Hồng cau mày, hai bàn tay xoa xoa với nhau.

“Haizz... Con bé cũng lớn thật rồi...” Bà nội thở dài, đứng lên đi vào phòng bếp.

Tô Khải Hồng nhìn mẹ đi vào phòng bếp, hẩn dựa vào salon, trong lòng cực kì hỗn loạn, cũng có chút thất lạc. Từ nhỏ đến lớn, hẩn và con gái không có chuyện gì bí mật, Ninh Ninh không có chuyện gì giấu hẩn, nhưng lúc này đây... con gái thương tâm khổ sở đến mức này hẩn mới biết được.

*****

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh có việc không cùng mình được, nàng suy nghĩ một chút gọi cho Cristina.

“Cristina, Vicky đến đây lúc nào?” Điện thoại chuyển được, Tiêu Ý Hàn liền lạnh lùng hỏi.

Đối phương im lặng vài giây, thở dài một hơi nói: “Lúc gặp Ninh Ninh và Iran, ta vừa mới đón nàng từ sân bay về, đang chuẩn bị đi ra ngoài ăn.”

“Nàng hiện tại ở nhà người?” Tiêu Ý Hàn lại hỏi.

“Không có, buổi sáng trước khi ra cửa, nàng nói cho ta biết đến Giang Vịnh là vì công tác, hơn nữa nàng sẽ ở tại khách sạn Giang Chi Vịnh một thời gian.”

“Người có số điện thoại của nàng không? Bây giờ ta đi tìm nàng.”

“Hàn, chuyện của các người, tôi hôm qua nàng đều nói với ta. Vicky không phải người xấu, nàng vì sai lầm của mình mà đau lòng cùng hối tiếc nhiều năm như vậy”. Cristina nghe thấy Tiêu Ý Hàn muốn đi tìm Vicky, vội nói ra.

“Sự tình đều đã qua lâu như vậy, bây giờ người cũng đã kết hôn hơn nữa có cô gái tốt như Ninh Ninh bên cạnh, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi. Ta hi vọng ba người chúng ta lại có thể trở thành bạn tốt như xưa”. Cristina thấy Tiêu Ý Hàn không nói gì, lại khuyên nhủ.

“Cristina nếu nàng đã nói ra nguyên nhân với người thì ta cũng không cần nhiều lời giải thích, người không nghe ngày hôm qua nàng nói gì sao? Nàng vẫn còn muốn cùng ta một chỗ, chỉ cần ý nghĩ này một ngày không ngừng lại, chúng ta cũng không có khả năng trở thành bạn bè, người vốn biết tính cách của ta.” Tiêu Ý Hàn bất đắc dĩ nói, rồi nàng khởi động xe.

“Vay được rồi, một hồi ta nhắn cho người số của nàng.” Cristina tất nhiên hiểu rõ tính cách của Tiêu Ý Hàn, mình có nhiều lời cũng không nghĩa lý gì.

“ok, cúp máy đây, ta đang lái xe.” Nói dứt lời, Tiêu Ý Hàn liền tắt điện thoại.

Vừa trở lại khách sạn, Vicky nhận được điện thoại của Cristina, biết Tiêu Ý Hàn lập tức tới tìm mình, tâm tình nàng trở nên tốt hơn.

“Bất kể như thế nào, chỉ cần chịu cho nàng cơ hội có thể nói chuyện, đây đã là việc tốt.” Vicky vừa tìm kiếm quần áo phù hợp vừa nghĩ trong đầu.

Xe Tiêu Ý Hàn trực tiếp dừng ở trước cửa xoay khách sạn Giang Chi Vịnh, nàng lưu loát xuống xe giao chìa khoá cho bảo vệ, bước nhanh hướng vào đại sảnh.

Vừa vào cửa xoay, ngẩng đầu liền trông thấy Vicky trang phục xinh đẹp, vẻ mặt tươi cười đi tới, Tiêu Ý Hàn vẫn lạnh lùng không biểu lộ gì. Nàng tùy ý để Vicky cầm túi văn kiện từ tay mình, theo nàng đi vào thang máy.

“Hàn, công việc của người bây giờ nhất định rất vất vả a?” Vicky ra vẻ như chưa có phát sinh sự tình gì, liền tiếp ân cần hỏi han Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn gật gù đầu, nàng chậm rãi quay qua, mắt nhìn thẳng Vicky, trong lòng nghĩ “Nữ nhân này rốt cuộc trong nội tâm suy nghĩ cái gì? Nếu như không phải tối hôm qua nàng chú ý tới cô ta nhìn Tô Ninh bằng ánh mắt rất không thiện cảm, thì hôm nay nàng cũng không đến đây nói chuyện làm gì, vì chuyện kết hôn có gia đình mà nàng đã cảm thấy rất có lỗi với Tô Ninh, nàng quyết không để cho bất luận kẻ nào dám xúc phạm tới Tô Ninh thêm nữa.”

Vicky vốn là người rất khôn khéo, nàng thấy Tiêu Ý Hàn không muốn nói chuyện nên cũng không tiếp tục dây dưa. Tô ra bình tĩnh nhưng trong lòng cũng bắt đầu khẩn trương, nàng biết rõ Tiêu Ý Hàn sẽ cùng mình nói chuyện gì, nhưng nàng không biết mình sẽ nên nói chuyện như thế nào đây.

Thang máy nhanh đến tầng lầu Vicky ở, nàng dẫn Tiêu Ý Hàn vào phòng, để túi văn kiện qua một bên đi pha cà phê.

Tiêu Ý Hàn ngồi một mình trên ghế salon, nhìn Vicky đi vào đi ra, thẳng đến khi nàng bùng tách cà phê nóng ngồi xuống rồi, Tiêu Ý Hàn mới bắt đầu nói chuyện.

“Vicky, ta không quan tâm ngươi đến Giang Vịnh vì mục đích gì, ta tới chỉ là nói cho ngươi biết giữa chúng ta vĩnh viễn không có khả năng.” Tiêu Ý Hàn chăm chú nhìn Vicky nói ra một loạt tiếng Anh.

“Hàn...” Nghe xong Tiêu Ý Hàn nói, ngực Vicky run rẩy một hồi, đã nhiều năm trôi qua mà người này nói chuyện vẫn là tuyệt tình như vậy.

“Ta biết rõ, ta biết rõ ta không nên ôm lấy ảo tưởng, nhưng mà cũng đã mười năm trôi qua, trong lòng của ta vẫn giống như lúc trước, ta nghĩ ta thật sự quên không được ngươi...” Ánh mắt Vicky tràn đầy tình cảm nhìn Tiêu Ý Hàn, đôi mắt xinh đẹp kia dần dần ươn ướt.

Ớt át, tựa hồ Tiêu Ý Hàn chỉ cần nói thêm một câu nữa, nước mắt sẽ tràn ra khỏi mi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tai Nạn Xe

“Ta đã kết hôn, ta có gia đình có con trai, hơn nữa, ta là thị trưởng thành phố Giang Vịnh, ngươi cảm thấy nhiều như vậy vấn đề bày ở trước mặt, ta còn có thể làm cho ngươi có cái gì ảo tưởng sao?” Tiêu Ý Hàn thấy vẻ mặt Vicky ủy khuất, nàng

quay đầu qua một bên không muốn đối mặt, giọng nói lạnh lùng.

“Hàn, ngươi không cần gạt ta, tối hôm qua cô bé kia ngươi làm sao giải thích đây?”

Vicky cao giọng, mắt gắt gao kích động nhìn Tiêu Ý Hàn.

“Chuyện của ta mắc gì phải cần giải thích với ngươi?” Tiêu Ý Hàn thấy Vicky đột nhiên làm khó dễ, nàng nhún mày, hỏi nặng.

“Hàn, ta biết rõ lúc trước là lỗi của ta, ta nghĩ ngươi không tiếp thụ được đồng tính luyến ái, cho nên mới không dám gần ngươi, mới yên lặng chịu thống khổ nghĩ chúc ngươi hạnh phúc. Mặc dù là ta tranh thủ cơ hội đến Trung Quốc, cũng không còn nghĩ tới muốn cùng với ngươi” nói đến đây Vicky dừng một chút, nàng hít sâu một hơi lấy dũng khí nói tiếp.” Nhưng mà, ngươi cho ta xem đến cái gì? Cô bé kia còn chưa tốt nghiệp đại học? Hàn, ngươi muốn nói cho ta biết ngươi yêu thích một cô bé nhỏ hơn ngươi rất nhiều tuổi như vậy sao?”

Tiêu Ý Hàn sắc mặt càng ngày càng kém, ánh mắt lạnh lùng như dao nhìn về phía Vicky, nói: “Chuyện này hình như không nằm trong phạm vi ngươi cần quan tâm? Vicky, nếu như ngươi muốn cùng ta là bạn bè, cũng có thể. Nhưng là ngươi phải chặt đứt ý nghĩ đó, đây là Trung Quốc, không cởi mở như đất nước của ngươi, hi vọng ngươi nhận rõ điểm này. Về phần Tô Ninh, ta nghiêm túc cảnh cáo ngươi, đừng có tìm đến em ấy mà làm phiền, ngươi biết tính tình của ta, đến lúc đó đừng nói tại sao ta không nể mặt ngươi”.

“Hàn, ta có cái gì không tốt? Ngươi vì cái gì không thể tiếp nhận ta?” Vicky từ trên ghế salon đứng lên, tiến đến trước mặt Tiêu Ý Hàn, vẻ mặt thất vọng nhìn nàng, hai mắt chậm rãi đỏ lên.

“Ngươi không có gì không tốt, chỉ là chúng ta không thích hợp mà thôi.” Tiêu Ý Hàn lạnh lùng ném những lời này liền đứng lên, lời muốn nói nàng cũng đã nói hết, nàng không muốn ở lâu.

“Nhưng trước kia lúc chúng ta mới quen, ngươi không phải như thế.” Vicky chưa từ bỏ ý định.

Tiêu Ý Hàn dừng bước, quay đầu lại nhìn Vicky nói: “Ngươi không nên nhân lúc ta thương tâm nhất mà làm ra chuyện như vậy, ngươi cùng Cristina đều là người mà ta tin tưởng nhất, nhưng mà ngươi đã làm cái gì?”

Vicky mạnh mẽ đứng dậy, đi vài bước đến trước Tiêu Ý Hàn, duỗi ra hai tay muốn ôm nàng, lại bị Tiêu Ý Hàn tránh né. Vicky thất vọng, hai tay che mặt

ngồi xổm xuống đất mà khóc.

“Thực xin lỗi, ta không có muốn như vậy , thật sự rất xin lỗi.” Vicky thì thào, không ngừng nói.

Tiêu Ý Hàn xanh mặt liếc nhìn Vicky, cũng không quay đầu lại mà liền đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Vicky lấy lại tinh thần đứng dậy đuổi theo, mắt thấy Tiêu Ý Hàn đầu cũng không quay lại mà tiến vào thang máy, khá tốt một cái thang máy khác cũng vừa dừng lại, nàng không chút suy nghĩ liền chạy vào.

Thang máy nhanh xuống lầu một, Tiêu Ý Hàn bước ra, thang máy bên trái cũng vừa mở cửa, Vicky vài bước đi tới, ánh mắt vội vàng nhìn nàng, muốn nói chuyện lại sợ có gì không tốt ảnh hưởng Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn biết rõ Vicky sẽ không trước mặt mọi người gây ra cái gì náo loạn, nàng bước nhanh đi ra đại sảnh, vào xe của mình suy nghĩ phải nhanh lên một chút đem xe chạy khỏi nơi này , bóng dáng Vicky trong kính chiếu hậu càng ngày càng nhỏ, Tiêu Ý Hàn lái nhanh vào đại lộ.

Tiêu Ý Hàn lái xe lòng vòng Giang Vịnh, cảm thấy thật sự bị đè nén nàng nghĩ muốn đi quán bar của Viên Hiểu Dật để giải tỏa. Công việc gần đây bận rộn, có thời gian đều cùng ở chung với Tô Ninh, nàng đã một thời gian gần không có tới bar này.

Trong quán bar tiếng người huyền ảo, Tiêu Ý Hàn ngồi ở ghế salon nhìn qua lớp kính thủy tinh xem sân khấu náo nhiệt bên ngoài, thân thể khẽ lay động theo. Dật đang ôm một cô gái xinh đẹp trong lòng, ngồi ở cạnh nàng nói huyền thoại những chuyện lý thú gần đây xảy ra trong bar.

Lúc Tiêu Ý Hàn cảm giác sắp say, điện thoại đột nhiên vang lên, Dật đóng cửa ngăn tiếng nhạc bên ngoài, để Tiêu Ý Hàn nghe điện thoại.

“Hàn, người ở đâu? Vicky gặp tai nạn xe...” Thanh âm Cristina vội vàng truyền đến.

“Cái gì?” Tiêu Ý Hàn kinh ngạc đứng lên, nhũn mày hỏi.

“Ở chỗ nào, ta đi qua liền.” Nàng đi đến giá treo lấy áo khoác, cùng Dật phát tay tạm biệt.

“bệnh viện trung tâm, cấp cứu.” giọng Cristina nghe rất hỗn loạn, nói xong câu đó điện thoại liền bị dập máy.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Viên Hiểu Dật đuổi theo Tiêu Ý Hàn hỏi.

“Bạn ta gặp tai nạn xe phải vào bệnh viện.” Tiêu Ý Hàn vừa nói một bên hướng phía cửa sau bước nhanh đi đến, nàng như nghĩ đến cái gì, dừng bước lại nhũn mày nói: “Ta uống rượu , không thể lái xe.”

“Ta gọi người đến lái.” Viên Hiểu Dật vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra ấn dãy số.

Lúc hai người đi ra cửa sau, đã có thẳng nhóc đứng ở trước cửa, thấy hai người đi tới liền mở cửa xe, còn hất người vào ghế lái. Khi hai người hấp tấp đuổi tới phòng cấp cứu, Cristina đang lo lắng đi qua đi lại trước cửa.

“Thế nào?” Tiêu Ý Hàn bước nhanh đến trước mặt Cristina, sốt ruột hỏi.

“Đã vào được một tiếng, không có nguy hiểm tánh mạng, nhưng đầu bị thương, có ứ huyết.” Cristina vẻ mặt ngưng trọng nói, nàng thấy Tiêu Ý Hàn đến đây, coi như thở dài một hơi.

“Chuyện gì xảy ra?” Viên Hiểu Dật hỏi Cristina.

Cristina nhìn nhìn Tiêu Ý Hàn, nhún vai không nói chuyện, nàng đến bây giờ cũng đều không biết chuyện gì xảy ra.

“Ta đi tìm bác sĩ” Tiêu Ý Hàn lạnh lùng nhìn hai người, một bên lấy điện thoại ra gọi, một bên đi đến văn phòng bác sĩ.

Không lâu sau, Tiêu Ý Hàn từ văn phòng đi ra, theo sau nàng có vài bác sĩ.

“Phương viện trưởng, vậy thì làm phiền người.” Tiêu Ý Hàn dừng lại trước phòng cấp cứu, nàng nói với một người đàn ông tóc bạc, đeo mắt kính.

Đôi phương mỉm cười, dẫn theo mấy vị bác sĩ khác đi vào.

“Tiêu thị trưởng...” Lúc này Giang Minh Kiệt từ bên ngoài chạy vào, hắn vừa thở gấp vừa kêu lên.

“Tìm được rồi?” Tiêu Ý Hàn nhướn mày hỏi.

Giang Minh Kiệt gật gù đầu, nói: “Tài xế gây chuyện trực tiếp bị mang đến đội cảnh sát giao thông, ta đã gọi cho bên cảnh sát, một hồi đem người tới đây.”

Tiêu Ý Hàn gật gù đầu, lôi kéo Cristina ngồi xuống ghế nghỉ.

Chừng mười phút sau, Phương viện trưởng đi ra, đèn phía trên phòng giải phẫu cũng tắt. Tiêu Ý Hàn đứng lên, đi đến bên người viện trưởng hỏi thăm

tình hình.

“Tiêu thị trưởng, ngài yên tâm đi, bạn của ngài không có gì nguy hiểm, ứ huyết cũng đã bị thanh trừ, lập tức sẽ đẩy nàng đi ra.” Phương viện trưởng nói.

Trong lòng Tiêu Ý Hàn lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nàng thật đúng là sợ Vicky xảy ra chuyện gì, mình vừa cùng nàng nói chuyện nếu thật có chuyện xảy ra, mặc dù không phải lỗi của mình thì Tiêu Ý Hàn cũng sẽ cắn khoăn day dứt.

Phương viện trưởng sơ lược qua bệnh tình, rồi lấy có có công tác lịch sự cúi chào liền rời đi. Hồi sau cửa phòng giải phẫu mở, Vicky trên đầu quấn đầy băng gạc được y tá đẩy ra, Cristina cùng Viên Hiểu Dật vây đến, Tiêu Ý Hàn vẫn đứng yên không nhúc nhích, nàng cẩn thận đánh giá qua Vicky, ngoại trừ đầu, trên cánh tay có mấy chỗ trầy xước, còn trên cơ thể đang đắp mền nên nhìn không ra có bị gì không.

Vicky bị đánh thuốc mê vẫn chưa tỉnh lại, Tiêu Ý Hàn nhìn thấy sắc mặt nàng không tốt, như mất quá nhiều máu nên trắng bệch có chút dọa người. Tiêu Ý Hàn thở dài, trong lòng nàng biết rõ nhiều năm như vậy, Vicky thật sự có tình cảm với nàng. Nhưng, cảm tình là thứ không thể nói rõ. Nàng cũng biết nếu như mình thích phụ nữ, lựa chọn Vicky so với lựa chọn Tô Ninh thì khó khăn sẽ giảm đi rất nhiều, chính là, nàng không yêu thì còn cách nào đây?

Vicky được đem đi khoa não, viện trưởng cố ý chiếu cố nên nàng được nằm phòng cao cấp riêng, Tiêu Ý Hàn ngồi trên salon, nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ đến xuất thần.

“Tiêu thị trưởng...”

Tiêu Ý Hàn xoay đầu lại, Giang Minh Kiệt hơi khom người xuất hiện ở bên cạnh nàng. “Tai xé gây tai nạn đã đến đây.” Giang Minh Kiệt nhỏ giọng nói.

Tiêu Ý Hàn gật đầu, đứng dậy đi ra theo Giang Minh Kiệt.

“Tiêu thị trưởng...” trước cửa có nam cảnh sát giao thông nghiêm chào nàng.

Tiêu Ý Hàn gật đầu, mắt nhìn về phía người đàn ông trung niên đang đứng lạnh run bên cạnh. Rồi nàng quay qua nhìn nam cảnh sát ý muốn hỏi chuyện.

“Người nói đi, đem chuyện xảy ra báo cáo qua cho thị trưởng”. Cảnh sát túm người đàn ông đến trước Tiêu Ý Hàn, ra lệnh.

“Ta.... Ta thật không có trông thấy, nàng đột nhiên lao ra đường xe chạy, ta.... Ta nghĩ phanh xe đã thắng không kịp..” Người đàn ông run rẩy nói, nửa đời lái xe lần đầu tiên gây tai nạn đụng vào một cô gái không nói, còn lại là cùng thị trưởng có quan hệ. Hắn nói dứt lời đưa tay xoa xoa mồ hôi trán, trời đang rất lạnh, hắn lại đổ ra đầy mồ hôi.

“Người đụng nàng chỗ nào?” Tiêu Ý Hàn hỏi

“Tiêu thị trưởng, ta thật không có ý .... Ta....” Nam nhân lảng tránh ánh mắt sắc bén của Tiêu Ý Hàn, cố gắng giải thích.

“Trước đường...Trước khách sạn Giang Chi Vịnh, phía bên phải đây phân cách.” Hắn khẩn trương nói năng lộn xộn.

Tiêu Ý Hàn suy nghĩ vài giây, nhìn về phía cảnh sát nói: “sự tình người đi xử lý, nếu lỗi là của Vicky, cũng đừng khó xử người khác.” Nói dứt lời xoay người vào phòng bệnh. Giang Minh Kiệt thì dẫn hai người kia xuống lầu.

Trong phòng, Cristina cùng Viên Hiểu Dật đứng ở trước giường bệnh, bác sĩ cùng vài y tá đang bận rộn chung quanh.

Tiêu Ý Hàn đi đến trước giường, nhìn Vicky đang đeo dưỡng khí, người này vẫn không có vẻ gì tỉnh lại, nàng ngẩng lên nhìn bác sĩ đang chỉnh ống truyền nước biển, hỏi: “nàng khi nào thì có thể tỉnh lại?”

” chắc phải mấy tiếng nữa, toàn bộ thuốc mê mới tan hết”

Tiêu Ý Hàn nhẹ gật đầu, xoay người nhìn Viên Hiểu Dật, nói: “Người trở về đi, Lam không ở đó, quán bar không thể không có người xem.” Sau nàng lại nhìn nhìn sang Cristina.

“Ta sẽ ở đây coi, người cũng về đi, ta ngày mai không đi làm cũng được” không đợi Tiêu Ý Hàn mở miệng, Cristina đã giành nói.

“Ta đi xuống hít thở không khí, thuận tiện mua vài thứ trở về.” Tiêu Ý Hàn không có

dây dưa, nàng cầm túi xách đi theo Viên Hiểu Dật xuống lầu.

“Có thuốc lá không?” Tiêu Ý Hàn tựa ở trước xe Viên Hiểu Dật, vươn tay hỏi.

Viên Hiểu Dật bĩu môi, lấy thuốc trong túi ra đưa cho Tiêu Ý Hàn nói: “Coi chừng bị chụp ảnh....”

Tiêu Ý Hàn khinh thường đoạt lấy bao thuốc, rút ra một điếu đưa lên miệng, động tác mỗi thuốc rất ưu nhã.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tâm Linh Tương Thông

Tiêu Ý Hàn dựa xe nhìn lên trời sao, gió lạnh thổi tới có chút cảm giác lạnh lùng đau đớn, thực sự làm cho nàng không thấy thoải mái. Đêm nay chạy tới chạy lui, giờ khắc này mới thật sự yên được một chút.

Lúc này đã gần đến đêm khuya, Tiêu Ý Hàn đột nhiên rất muốn nghe thấy giọng Tô Ninh, nàng nhìn đồng hồ rồi cường chế ý nghĩ này. Lúc này trước cổng lớn khu cấp cứu không có bao nhiêu người đi đi lại lại, Tiêu Ý Hàn tay kẹp nửa liều thuốc vô tình nhìn qua. Nàng thấy một xe taxi màu hồng chạy rất nhanh đến, dừng ở trước khu cấp cứu.

Tiêu Ý Hàn hiếu kỳ nhìn sang, trong lòng nghĩ, cái này nhất định là nhà ai có người đột phát bệnh nặng mới vội vã chạy tới như thế. Cửa sau xe mở ra, một thanh niên còn trẻ nhảy xuống trước, theo sau là một người đàn ông thấp hơn. Xuống khỏi tay lái phụ là một lão bà, Tiêu Ý Hàn nhìn chằm chằm vào lão bà kia, nàng dập tắt liều thuốc, cau mày tự hỏi, nàng như thế nào cảm giác đã gặp qua người này ở đâu.

Ba người cùng một chỗ bàn luận cái gì đó, thì thấy người đàn ông bước nhanh đi vào bệnh viện, lão bà thì vịn cửa sau xe, tên thanh niên thì cúi người chui vào, sau liền ôm ra một cô gái.

Tiêu Ý Hàn từ bãi đậu xe xa xa nhìn qua, càng nhìn càng cảm thấy không đúng, trong nội tâm nàng có loại cảm giác thật bất an, nàng vừa lấy điện thoại ra gọi cho Tô Ninh, vừa đi nhanh về hướng khu cấp cứu.

“Hàn, người đi đâu vậy?” Viên Hiểu Dật thấy Tiêu Ý Hàn không nói gì mà trực tiếp rời đi, nàng cũng vài bước đuổi theo hỏi.

Tiêu Ý Hàn đưa di động nắm chặt bên lỗ tai, suýt ngón tay bảo Dật đừng có lên tiếng, bước càng nhanh hơn về phía trước.

Viên Hiểu Dật thấy kì quái, nàng không biết Tiêu Ý Hàn rốt cuộc làm sao vậy, chỉ có thể theo nàng đi đến cổng lớn.

Điện thoại vang lên thật lâu đều không có người tiếp, Tiêu Ý Hàn thật sự sốt ruột, tuy đã trễ, nhưng dù có ngủ sâu điện thoại vang lâu như vậy cũng nên nghe mà tỉnh lại chứ?! Nghĩ vậy, Tiêu Ý Hàn kéo lại áo khoác, hướng phía trước chạy đi.

May mắn đêm nay có ít người, Tiêu Ý Hàn cùng Viên Hiểu Dật vừa chạy vào cổng, liền trông thấy mấy người vừa xuống xe taxi lúc này đứng vây quanh y tá đang nói gì đó.

Tiêu Ý Hàn đẩy lòng chột lạnh, cảm giác của nàng không có sai, lúc này nàng rõ ràng trông thấy người nhà Tô Ninh đứng ở đó, mà cô gái nằm trong ngực tên thanh niên kia, không phải Tô Ninh thì còn là ai nữa.

Tiêu Ý Hàn vội chạy tới, nàng đứng trước tên nhóc kia nhìn Tô Ninh, lúc này Tô Ninh nhắm chặt hai mắt, mặt đỏ hồng nhìn qua chính là đang bị sốt cao. Tiêu Ý Hàn quay đầu nhìn sang Tô ba ba đang cùng y tá nói chuyện, hỏi: “Ninh Ninh, bị làm sao vậy?”

Tô Khải Hồng thấy người tới là Tiêu thị trưởng, hấn sững sờ rồi lập tức cau mày nói: “Sốt cao không lùi, không ngừng nói mê sảng, sợ xảy ra chuyện gì, ta mang nó đến đây.”

Tiêu Ý Hàn không hề hỏi nhiều, nàng dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía nữ y tá, lạnh lùng hỏi: “Không an bài chạy chữa, còn ở đó quanh co cái gì?”

Nữ y tá bị khí thế Tiêu Ý Hàn áp đảo, vừa mới còn chóng mặt buồn ngủ lúc này đều tan hết, đứng im ở đó nhất thời không nói ra lời. Tiêu Ý Hàn chán nản, nàng lấy di động ra gọi cho viện trưởng Phung.

Quảng xuống điện thoại, Tiêu Ý Hàn dùng ánh mắt ra hiệu cho Viên Hiểu Dật đang đứng sau lưng, rồi lo lắng nhìn Tô Ninh.

Viên Hiểu Dật tự nhiên biết cô bạn thân của mình không muốn Tô Ninh bị gã khác ôm, nàng tiến lên vài bước đến trước mặt hấn nói: “Ta ôm giúp người, thời gian lâu như vậy người cũng mệt rồi”

Phung Đào vừa định muốn từ chối liền cảm giác được đôi phương dùng rất lớn khí lực tạo áp lực với hấn, không đợi hấn phản ứng gì, Tô Ninh đã bị đôi phương ôm đi.

Lúc này mấy y tá cũng đẩy giường chạy tới, cô y tá mới vừa rồi đây đưa cô về không tình nguyện với Tô ba ba giờ này cũng thay đổi sắc mặt. Tiêu Ý Hàn chán cùng các nàng so đo, kêu Viên Hiểu Dật đem Tô Ninh đặt trên giường, đắp kín mền cho cô. Nàng cảm giác ngực từng hồi co rút đau đớn, thật muốn ôm chặt lấy cô bé trên giường bệnh, nói cho cô biết mình đang ở bên cạnh cô. Nhưng mà, nàng nhìn chung quanh đều là người nhà Tô Ninh, đành khẽ cắn môi dưới, kiềm chế xúc động muốn vuốt ve gò má Tô Ninh.

Rất nhanh, Phung viện trưởng xuất hiện ở đại sảnh, cùng với vài bác sĩ tiếp nhận giường đẩy Tô Ninh vào khu khám và chữa bệnh.

“Thật sự là ngại quá, mới vừa rồi đã làm phiền người.” Tiêu Ý Hàn nhìn Phung viện trưởng thật có lỗi nói.

“Ngài nói rất đúng, đây là chức trách của chúng tôi, ai cũng phải có trách nhiệm như vậy”. Phung viện trưởng khách khí nói.

Sau nửa tiếng, Tô Ninh làm kiểm tra xong, bởi vì duy trì liên tục sốt cao không lùi nên xảy ra viêm phổi nhẹ, cần nằm viện trị liệu. Tiêu Ý Hàn nói với Viên Hiểu Dật:” Dật, ngời đi giúp làm thủ tục nằm viện”

Viên Hiểu Dật gật gù đầu, hướng thu ngân đi đến.

“Như vậy sao được, đã rất làm phiền ngời, cái này để ta đi.” Tô Khải Hồng vội ngăn cản Viên Hiểu Dật, nói với Tiêu Ý Hàn.

“Ngài cũng đừng cãi, hết thầy đợi dần xếp Ninh Ninh cho tốt rồi nói sau.” Tiêu Ý Hàn nói dứt lời mỉm cười với Tô Khải Hồng, nhìn Viên Hiểu Dật nói:” mau đi đi”.

“Ngài giúp đỡ đem Ninh Ninh đây đi phòng bệnh a.” Tiêu Ý Hàn thấy trên mặt Tô Khải Hồng mang chút ít xấu hổ, vội lên tiếng nói ra.

“Hay là ở phòng bệnh khoa não đi, hai nàng nằm gần nhau, ta cũng thuận tiện đi thăm” Tiêu Ý Hàn quay đầu nói với Phương viện trưởng.

Phương viện trưởng gật gù đầu, nói “Tiêu thị trưởng ngài tự quyết định đi “.

Tô Ninh được đẩy ra, do bác sĩ vừa chích thuốc hạ sốt, nên gương mặt cô không còn đỏ bừng như lúc mới đến, lông mày nhíu chặt lúc này cũng đã giãn ra, có vẻ ngủ rất an ổn.

Dưới sự trợ giúp của y tá, Tô Ninh được đưa vào nằm khoa não, ở phòng cao cấp cạnh phòng Vicky. Tiêu Ý Hàn vẫn luôn đi theo bên giường Tô Ninh, từ dưới lầu đến trong phòng bệnh một bước đều chưa từng rời đi.

Tô Khải Hồng dúi đầu lấy bà nội vào phòng bệnh còn muốn rộng rãi tiện nghi hơn phòng ở của mình, trên trán của hắn bắt đầu toát đầy mồ hôi. Trong lòng hắn không ngừng tính toán sổ sách, trừ phí trị liệu không tính, chỉ gian phòng này thôi một ngày muốn hết bao nhiêu tiền? Hắn nhìn mẹ mình cùng Phương Đào bên cạnh cũng đang kinh ngạc, lại nhìn người phụ nữ trước giường bệnh-Tiêu thị trưởng, đi tới bên cạnh.

“Tiêu thị trưởng, có thể qua đây nói chuyện một chút?” Tô Khải Hồng có chút cúi người nhỏ giọng nói với Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn nghe thấy có người nói chuyện với mình, nàng thu hồi ánh mắt đang nhìn Tô Ninh, quay đầu mỉm cười với Tô ba ba , nhẹ gật gù đầu.

“Tiêu thị trưởng, ta nghĩ chúng ta hay là về nhà a, đợi Ninh Ninh tốt hơn một chút thì chúng ta trở về.” Hai người ra ngoài, đến gần cửa sổ dừng lại, Tô Khải Hồng có chút xấu hổ mở miệng nói.

“Vì cái gì? Có vấn đề gì sao?” Tiêu Ý Hàn nghe thấy Tô ba ba đột nhiên nói, không hiểu được nên hỏi.

“Ta...”

“Ninh Ninh sốt cao bị viêm phổi, nhất định phải triệt để chữa khỏi mới có thể xuất viện.” Tiêu Ý Hàn thấy Tô ba ba nói chuyện có chút ấp a ập úng, nàng nghiêm túc nói.

“Cái này ta cũng biết rõ, nhưng ngời xem, điều kiện gia đình của chúng ta, ngời cũng biết.” Tô Khải Hồng bắt đầu dĩ thờ dài, nhìn nhìn qua phòng bệnh, nghiêm túc nói:” để cho nó ở phòng bệnh cao cấp như vậy, chúng ta thật sự không đủ sức chi trả.”

“A” Tiêu Ý Hàn rốt cuộc hiểu rõ nguyên nhân Tô ba ba nói với nàng, mỉm cười trấn an, nói thêm:” Tiền chữa trị ngài không cần quan tâm, ta đã cho người thanh toán xong hết”.

“Nhưng mà...” Lúc Tô Khải Hồng muốn nói thêm gì nữa, Tiêu Ý Hàn tức thời cắt lời.:” ngài không cần phải cố mang gánh nặng, Ninh Ninh giúp cho nhà chúng ta rất nhiều, đêm nay trong này gấp gia đình của ngài cũng coi như ta cùng nàng có duyên, ngài cũng đừng quan tâm, mau trở về phòng nhìn xem nàng a.” Nói xong, người từ trước đến nay luôn lãnh ngạo với mọi người – Tiêu Ý Hàn, lần đầu tiên giờ tay làm tư thế mời Tô ba ba đi trước.

Tô Khải Hồng thấy thị trưởng thành khẩn mà những câu dùng đều là câu khẳng định, hắn nghĩ thầm con gái đã được an bài vào phòng bệnh, nếu lúc này hắn thật sự muốn kiên trì xuất viện, sợ cũng quá không nể mặt thị trưởng. Nghĩ nghĩ, hắn cũng chỉ có thể trước nghe theo thị trưởng, hết thầy chờ Ninh Ninh tỉnh dậy thì thương lượng sau.

Hai người một trước một sau vào phòng bệnh, Viên Hiểu Dật đang ngồi ở trên ghế salon uống trà, bà nội cùng Phương Đào thì đứng bên cạnh giường Tô Ninh. Tiêu Ý Hàn rất chú ý đến tên thanh niên đang mang về mặt sốt ruột cùng đau lòng kia, nàng không tự chủ được mà nhíu mày.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, lúc này trời cũng muốn rạng sáng, trong phòng bệnh mọi người không nói lời nào. Trên tay Tô Ninh nước biển từng chút nhỏ giọt, cô vẫn ngủ rất say, không biết có phải vì cô cảm giác được khí tức của thị trưởng bên cạnh hay không, lúc ngủ không còn kêu khóc không ngừng như khi ở nhà.

Tiêu Ý Hàn nhìn bà nội đã hiện ra vẻ mệt mỏi, nàng nhẹ nói:” các ngời về nhà nghỉ ngơi trước đi, ta an bài hộ lý ở đây chăm sóc, đợi sáng mai nàng tỉnh, các ngời lại đến thăm nàng”

Tô bà nội đau lòng nắm tay Tô Ninh không chịu buông ra, nghe xong Tiêu Ý Hàn nói, bà nhìn qua con trai. Rồi hướng về phía Tiêu Ý Hàn, vẻ mặt thật có lỗi nói:”Tiêu thị trưởng phải không? Hôm nay thật sự rất cảm tạ ngời, ngời xem chúng ta chỉ biết lo lắng cho Ninh Ninh , còn để ngời tại đây cùng, đã trễ như vậy các ngời mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Nghe thấy lời nói khách khí của bà Tô, Tiêu Ý Hàn nở nụ cười nhẹ, nàng vừa định nói chuyện, chợt nghe Tô ba ba nói: “Mẹ, để cho Tiểu Đào đưa mẹ trở về đi, mẹ tuổi cao cũng đừng ở đây lâu. Tiêu thị trưởng các người cũng trở về, ta một người ở đây là tốt rồi.”

“Thúc, người cùng bà nội trở về, ta muốn lưu lại, ở đây cùng Ninh Ninh...” Phương Đào lúc này cũng ngẩng đầu lên, hần nhìn Tô ba ba về mặt kiên định nói.

Tiêu Ý Hàn liếc mắt, về mặt không chút cảm xúc nhìn Phương Đào, trong lòng nghĩ

“Trong những người này, ai ở đây cũng được, nhưng hần thì không thể ở lại. Ninh Ninh là cô gái của nàng, làm sao có thể để người khác ở cùng? Hơn nữa hần còn là kẻ đang yêu, đang theo đuổi Ninh Ninh...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Đột Nhiên Xuất Hiện Loạn

“Tiểu Dật, người cũng trở về đi thôi, thuận đường chở bọn họ về nhà” Tiêu Ý Hàn

thấy ba người cứ giành nhau, liền hướng về phía Viên Hiểu Dật nói ra.

“Được, ta đi phòng bên cạnh chào Cristina.” Viên Hiểu Dật đáp ứng rồi đứng dậy đi ra ngoài.

“Ta kêu bạn ta lái xe đưa các người trở về, đây là phòng bệnh VIP buổi tối không cho phép lưu lại nhiều người”. Tiêu Ý Hàn đứng trước ba người nói.

Ba người nghe xong Tiêu Ý Hàn nói, không dám phản bác, lại có chút ít do dự, bọn họ người nhìn ta, ta nhìn người, rồi lại lo lắng nhìn một chút Tô Ninh đang ngủ say trên giường.

“Bạn của ta trước đó xảy ra tai nạn nhỏ đang ở phòng bệnh bên cạnh, cho nên đêm nay ta sẽ không rời đi, có ta ở đây trông chừng Ninh Ninh, các người vẫn không yên tâm sao?” Tiêu Ý Hàn nghiêm túc nói với Tô ba ba và bà nội.

“Ừ, không có, vậy thì phiền người.” Tô Khải Hồng đứng lên, hần vừa lắc đầu, vừa kéo Phương Đào đang đứng trơ ra bên cạnh, rồi qua bên kia giường đỡ bà nội đứng lên.

Tiêu Ý Hàn cùng bọn họ đi ra phòng bệnh, ghé qua phòng Vicky, nàng dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ hai cái lên cửa, rồi không ngừng bước, đi về phía thang máy.

Mấy người dừng ở trước thang máy, Tiêu Ý Hàn nhấn nút đi xuống, rồi đứng qua một bên. Lúc này Viên Hiểu Dật cũng đi tới, nàng vừa đi vừa mặc áo khoác, ra theo sau còn có Cristina.

Tô ba ba lại cùng Tiêu Ý Hàn khách khí vài câu, liền theo Viên Hiểu Dật vào thang máy. Bọn họ đi rồi, Tiêu Ý Hàn xoay người, hỏi Cristina: “Nàng tỉnh chưa?”

“Lúc này có tỉnh một lần, hô vài tiếng tên của người, mơ mơ màng màng lại đã ngủ.” Cristina khẽ lắc qua lắc lại cái cổ, có chút mệt mỏi nói.

“Ninh Ninh sinh bệnh...” Tiêu Ý Hàn hướng phía trước chỉ chỉ, ” ở phòng bệnh bên cạnh, ta phải qua cùng em ấy”.

“Ta có nghe Dật nói, bị như thế nào, có nghiêm trọng không?”

“Hần là không có gì chuyện gì lớn, điều trị tốt vài ngày có thể khỏe lại.”

Hai người nói chuyện đã đi tới trước phòng Vicky, Cristina hỏi Tiêu Ý Hàn: “Người không vào nhìn một chút à?”

Tiêu Ý Hàn bĩu môi, nói: “Ta muốn qua cạnh Ninh Ninh, một hồi ta kêu hộ lí đem thêm cái giường, người đành phải ở đây vất vả một đêm rồi.”

Cristina gật gù đầu “Được rồi, sáng ngày mai ta qua thăm Ninh Ninh.” Nói dứt lời nàng phát phát tay đẩy ra cửa phòng bệnh đi vào.

Tiêu Ý Hàn đi gặp hộ lí, yêu cầu cho thêm một cái giường bên phòng Vicky, rồi quay trở về phòng Tô Ninh.

Nàng nhẹ nhàng mở cửa phòng, động tác rất nhẹ đi đến trước giường Tô Ninh, đang lúc nàng nghĩ nhìn kỹ Tô Ninh một chút, Tô Ninh vốn đang ngủ lại mở to mắt tò mò đánh giá toàn cảnh xung quanh, nghe thấy động tĩnh cô chậm rãi quay đầu, liền trông thấy thị trưởng tươi cười đứng trước mặt cô.

Tô Ninh sững sốt một chút, tiếp theo phản xạ có điều kiện giẫy dụa ngồi dậy, trên tay truyền đến cảm giác đau nhói, cô hít một hơi không khí, bởi vì

động tác quá đột ngột làm kim đâm vào tay cô, lỗ kim mạng theo máu trào ra ngoài.

“Nhanh dừng nhúc nhích.” Tiêu Ý Hàn không nghĩ tới Tô Ninh nhìn thấy mình sẽ có

phản ứng lớn như vậy, nàng vừa thấy kim tiêm trên bàn tay bị giật xuống, thì đã thấy máu theo đó tràn ra một nửa băng dính.

Tiêu Ý Hàn vội cúi người nắm tay của Tô Ninh, nhẹ nhàng đề xuống lỗ kim trên tay đang nhuộm đầy máu. Nàng cau mày dùng tay nhấn chuông báo đau giường, giọng trách cứ nói:” Sao em có thể tùy tiện lộn xộn như vậy? Nhìn xem bị ra máu rồi kia...” Nàng cúi đầu nhìn bàn tay đầy vết máu, đau lòng hỏi:” Có đau hay không?”

Tô Ninh yên lặng nhìn thị trưởng đại nhân, lúc này cô căn bản không cảm giác bàn tay đau đớn, từ sau khi nói chuyện với Vicky, lòng của cô hoàn toàn rối loạn, hiện tại cô còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, thị trưởng đại nhân đã ở ngay trước mặt. Cô cũng sờ nhìn thị trưởng đại nhân đang khăn trương, nước mắt không chế không được lại rơi xuống.

“Làm sao vậy?” Giọng nữ y tá truyền đến, nàng thấy hai người trên giường bệnh có chút quái dị, chần chờ một chút rồi bước nhanh đến.

“Không cần thận làm kim đâm, phiền người một lần nữa vô lại nước biển.” Tiêu ý Hàn đứng lên, tay của nàng vẫn nắm lấy bàn tay đang chảy máu của Tô Ninh, cẩn thận vây quanh bên giường. Nói xong cô nhìn Tô Ninh, mới phát hiện cô bé này đang rơi nước mắt, si ngốc nhìn mình.

“Làm sao vậy Ninh Ninh? Đang tốt tại sao khóc? Đau lắm hả?” tay Tiêu Ý Hàn đang dính máu, nàng vội dùng tay bên kia vuốt ve gò má Tô Ninh ân cần hỏi.

Tô Ninh lắc đầu không nói lời nào, hai mắt đầm lệ có chút ủy khuất nhìn thị trưởng đại nhân. Cô là thương tâm, vết thương nhỏ trên tay căn bản không so được với cơn đau nhức trong lòng, cô không biết vì cái gì khi mình tỉnh lại đã nhìn thấy thị trưởng đại nhân, cô không dám nói lời nào, cô thật chưa có nghĩ kỹ phải đối mặt với những sự tình xảy ra đột ngột này như thế nào.

Tiêu Ý Hàn cau mày nhìn Tô Ninh, không biết cô bé này rốt cuộc là bị làm sao, ngơ ngác nhìn mình lại chảy nước mắt. Nàng nhìn y tá đang vô nước biển một lần nữa, cũng không hỏi thêm cái gì.

“Tiêu thị trưởng, có gì cứ kêu ta.” Y tá làm xong cho Tô Ninh, quay qua nói với Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn nhẹ gạt đầu, y tá đi ra ngoài.

Y tá sau khi rời đi, trong phòng chỉ còn lại có nàng cùng Tô Ninh, Tiêu Ý Hàn vào phòng vệ sinh cầm khăn lông ướt đi ra, nàng nhẹ nhàng lau vết máu trên tay Tô Ninh, dịu dàng hỏi:” tối hôm qua còn khá tốt, sao bây giờ phải đến bệnh viện rồi?”

Tô Ninh nhìn chăm chăm vào người ngồi ở trước mặt mình, khoảng cách hai người rất gần, động tác nhẹ nhàng của thị trưởng, Tô Ninh nhìn mà thấy lòng chưa xốt. Cô thật sự không muốn cùng thị trưởng tách ra, đến lúc này Tô Ninh mới chính thức hiểu được thì ra trong lúc không đề ý, thị trưởng đại nhân đã chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong tim cô, không gì có thể so sánh.

“Tại sao em không nói chuyện?” Tiêu Ý Hàn đợi nửa ngày cũng không thấy Tô Ninh đáp lời, nàng lấy tay sờ thử trán Tô Ninh, khá tốt trán đã bớt nóng.

Tô Ninh lắc đầu, nói:”Em không biết mình làm sao tới đây? Người nhà của em đâu?”

Tiêu Ý Hàn đứng lên, vừa kể chuyện xảy ra cho Tô Ninh vừa hướng vào phòng vệ sinh.

“Ba ba của em, bà nội, tôi kêu tiểu Dật đưa họ trở về nghỉ ngơi, đêm nay tôi ở đây với em.” Tiêu Ý Hàn đi ra, cởi bỏ áo khoác ngoài, đến trước giường Tô Ninh.

Tô Ninh lại không nói gì, Tiêu Ý Hàn ngồi ở bên giường bắt đầu cởi quần ngoài cùng giày, sau nghiêng đầu nhìn Tô Ninh. Nàng như thế nào cảm thấy đứa nhỏ này hôm nay là lạ , cũng không biết chừa chỗ cho mình nằm.

“Em đang bệnh .” Tô Ninh hiểu ý thị trưởng, cô có chút không được tự nhiên nói.

“Tôi biết rõ em đang bệnh .” Tiêu Ý Hàn nhìn đồng hồ trên tay, nói:”Hiện tại đã là hai giờ sáng, chẳng lẽ em muốn tôi ngồi ở đây cả đêm ?” Nàng chỉ chỉ cái ghế bên giường.

Tô Ninh mím môi xê dịch người qua một bên, chớp chớp mắt, cảm giác rất không thoải mái.

Tiêu Ý Hàn bất đắc dĩ lên giường, nàng rất tự nhiên lấy tay sờ mặt Tô Ninh, đem cô kéo vào trong lòng. Tô Ninh vận vẹo cơ thể, nhúu mày nhìn thị trưởng đang cười xấu xa, có chút trẻ con giận dỗi nói ra:” một hồi có người tiến vào thì làm sao?”

Tiêu Ý Hàn nháy mắt, hỏi:”Ai dám vào đây?”

“.....”

“Tôi không rung chuông, em cảm thấy ai dám đi đến?” Tiêu Ý Hàn rất thần khí cười nói, nàng tìm cho mình tư thế thoải mái rồi nhắm mắt lại:” em ngủ tiếp đi, tôi sẽ canh em”.

Tô Ninh gồi lên vai thị trưởng đại nhân, mắt nhìn chăm chăm vào nước biển đang từng giọt nhỏ xuống, trong nội tâm cảm thấy rất loạn. Thị trưởng đối với cô là trước sau như một yêu chiều, căn bản không có phát giác biến hoá trong lòng cô. Cô muốn đem lời Vicky nói cùng mình kể cho thị trưởng nghe, muốn hỏi những lời kia đến cùng có phải hay không là sự thật, rốt cuộc những sự thật đó có phải cũng đang làm khó thị trưởng không ?

Nhưng Tô Ninh hỏi không ra miệng, vốn cũng đã rồi thì cái gì đều không thể giúp, nếu như nói ra những lời này, cô cảm thấy thị trưởng nhất định sẽ vì vậy mà mất hứng. Cô càng thêm tự ti, càng không có dũng khí đi đối mặt.

Tiêu Ý Hàn thật sự mệt chết đi, tối hôm qua cùng Tô Ninh, hai người gần như “Chiến đấu hăng hái” đến hùng dũng, hôm nay lại xảy ra nhiều việc như vậy, nằng căn bản cũng không có nghỉ ngơi. Thấy Tô Ninh không thích nói chuyện, tưởng thân thể cô không thoải mái, nên chỉ đơn giản thoải mái ôm Tô Ninh, mắt nhìn Tô Ninh một hồi, không biết lúc nào thì đã ngủ.

Đêm nay Tiêu Ý Hàn ngủ rất say, dựa vào cảm giác nằng hô hấp hương vị thơm mát trên người cô gái mình yêu, làm cho nằng cảm thấy rất an tâm. Lúc nằng lần nữa mở to mắt, ánh mặt trời đã chiếu vào phòng. Tiêu Ý Hàn bật dậy nhìn bên cạnh, thấy Tô Ninh đang dựa vào đầu giường, yên tĩnh nhìn mình, nằng mới thở dài một hơi.

“Tôi như thế nào ngủ mất? Ai giúp em rút kim ra?” Tiêu Ý Hàn xoay xoay cái cổ, chỉnh lại tóc tai , hỏi Tô Ninh.

“Tự em.”

Nghe thấy Tô Ninh nói, Tiêu Ý Hàn dừng động tác quay đầu lại, nằng nắm tay Tô Ninh nhìn kỹ một chút hỏi: “Tự em sao? Có hay không xuất huyết?”

Tô Ninh lắc đầu. Tiêu Ý Hàn hướng về phía Tô Ninh giờ ngón tay cái lên, tiếp theo nằng vén chăn, xuống giường, vừa mặc quần áo vừa nói: “Em thật đúng là lợi hại, lần sau không cho phép tự mình rút kim, em có thể gọi tôi dậy, rồi lúc đó xảy ra sơ sót làm xuất huyết thì làm sao ?”

Tô Ninh gật đầu, cô thấy thị trưởng đại nhân mặc lại quần áo ngày hôm qua, trong nội tâm rất không thoải mái. Cô nhớ rõ lần trước thị trưởng đại nhân nằm viện có nói qua, bất kể như thế nào đều kiên quyết không thể không thay quần áo . Tô Ninh biết rõ, thị trưởng sợ đi như vậy cũng là vì cô.

Nói đến cô thật sự thấy kỳ quái, Tô Ninh cảm giác tâm tình của mình tuy vẫn khó chịu như hôm qua, có rất nhiều chuyện rối rắm, nhưng mà có thị trưởng bên cạnh, lại có vẻ khá hơn. Chỉ có thể nhìn động tác cùng ánh mắt của thị trưởng thôi mà trong lòng cô đã tràn ngập loại cảm giác nói không nên lời.

Ngoài phòng bệnh đột nhiên truyền đến vài tiếng đập cửa, Tô Ninh thu hồi suy nghĩ cùng thị trưởng nhìn ra cửa, thấy Viên Hiểu Dật mặc đồ thể thao, mang theo một cái túi lớn, cười ha hả đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Xuất Viện

Tiêu Ý Hàn trông thấy người tới, cũng nở nụ cười, nằng tiếp nhận túi đồ trong tay Tiểu Dật, nói: “cũng là người hiểu rõ ta”. Nói dứt lời xoay người đi vào phòng vệ sinh.

“Cô bạn nhỏ thế nào rồi?” Viên Hiểu Dật đi đến trước giường Tô Ninh, lúc nói chuyện nằng còn nghịch ngợm mở to hai mắt.

“Chị...Anh Dật” Tô Ninh ngại ngùng chào.

“Ha ha, Hàn, bạn gái nhỏ của người thật đúng là ngoan.” Viên Hiểu Dật rất thích người khác gọi nằng là anh, đặc biệt còn nghe người ngoan hiền điềm tĩnh như Tô Ninh gọi mình như vậy, nằng phụng phịu phòng vệ sinh nói to cho Tiêu Ý Hàn nghe.

“Ta thay quần áo, người đi qua phòng bên cạnh đi.” Tiêu Ý Hàn không biết sao lại đi ra, nằng lạnh lùng nói với Dật.

Viên Hiểu Dật thề lưỡi với Tô Ninh một cái, ra hiệu ok , liền xoay người đi ra ngoài.

*****

Viên Hiểu Dật đi rồi, Tiêu Ý Hàn một lần nữa đi vào phòng vệ sinh, lát sau thay đổi một bộ quần áo đi ra. Nằng đem quần áo cũ cất xong, đi đến ngồi cạnh giường Tô Ninh.

“Tôi một hồi phải đi công tác, em có chuyện gì có thể gọi điện thoại cho tôi lúc nào cũng được.” Tiêu Ý Hàn nghiêng người hôn khẽ miệng Tô Ninh, bình thân nói.

Thị trưởng đại nhân đột nhiên hôn, làm Tô Ninh phản ứng có chút cứng ngắc, cô ngại ngùng mím mím khóe miệng, miễn cưỡng cười gật đầu.

Tiêu Ý Hàn nắm hai vai Tô Ninh, gương mặt đang vui vẻ dần trở nên nghiêm túc, cau mày vuốt ve gò má Tô Ninh nhẹ nhàng nói:”Ninh Ninh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tối hôm qua nhìn thấy tôi, tại sao em lại khóc?”

Tô Ninh lắc đầu, cô muốn tránh đi ánh mắt thị trường, nhưng bị thị trường đại nhân lấy tay ngăn trở động tác của cô.

“Bác sĩ lập tức sẽ đến kiểm tra, đoán chừng ba ba và bà nội của em cũng sẽ nhanh đến đây, hiện tại chỉ có chúng ta ở đây, em không nghĩ muốn nói chút gì với tôi sao?” Tiêu Ý Hàn nhấn mạnh thêm. Nếu vừa rồi lời nói của nàng chỉ là vì trong lòng có cảm giác bất ổn, thì với biểu lộ của Tô Ninh bây giờ, nàng hoàn toàn xác định, trong lòng Tô Ninh đang có tâm sự, hơn nữa nhất định có liên hệ với mình.

“Em...” Tô Ninh vừa mở miệng, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Tiêu Ý Hàn rất nhanh đứng dậy, nói rõ:”Mời vào”.

Giang Minh Kiệt cùng tài xế Tiểu Lý đi vào, hai người ôm mấy túi thức ăn thật to.

“Tiêu thị trường, ta mua bữa sáng cho ngài.” Giang Minh Kiệt đặt túi thức ăn trên bàn, nói với Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn gật gù đầu, nàng nhìn Tô Ninh rồi đi đến cuối giường, nhấn cái nút, giường chậm rãi bật lên một chút, cố định xong rồi nàng mới mở ra bàn ăn di động, điều chỉnh phù hợp tư thế ngồi của Tô Ninh.

“Em muốn xuống dưới ăn.” Dọa Tiêu Ý Hàn lấy hết đầy đủ mọi thứ, Tô Ninh có chút khó xử mở miệng nói.

Tiêu Ý Hàn nhíu mi nhìn nhìn Tô Ninh, nghĩ thầm đứa nhỏ này có phải là cố ý cùng mình chống đối?

“Tô tiểu thư, người cần gì phân phó một tiếng là được.” Giang Minh Kiệt thấy Tiêu thị trường sắc mặt không được tốt, hần liền nói với Tô Ninh.

“Em còn chưa có rửa mặt.” Tô Ninh quay sang nhìn Giang Minh Kiệt, lại nhìn thị trường có chút đáng thương mà nói ra.

“Tiêu thị trường, ta đem bữa sáng qua phòng bên cạnh.” Nghe xong Tô Ninh nói, Giang Minh Kiệt vội chào hỏi Tiêu Ý Hàn rồi dẫn Tiểu Lý ra ngoài.

Tô Ninh cảm giác thân thể mình so với hôm qua đã khá hơn nhiều, sau khi hai người kia đi ra, cô đứng dậy xuống giường, cơ thể có chút loạn choạng, Tiêu Ý Hàn vội tiến lên đỡ cô. Tô Ninh mỉm cười, nói:”Không có việc gì, có thể do nằm quá lâu, có chút chóng mặt.”

Tiêu Ý Hàn đem dụng cụ vệ sinh chuẩn bị thật tốt, rót ly nước ấm đặt ở bên bàn, trét kem đánh răng ra cho Tô Ninh, lúc Tô Ninh đánh răng ngẩng đầu nhìn trong gương thấy thị trường kẻ bên, mắt dần dần lại đỏ lên, cô cúi đầu xuống không muốn làm cho thị trường trông thấy bộ dạng yếu ớt của cô.

Tiêu Ý Hàn dựa trước cửa, nàng muốn tiếp tục đề tài mới vừa rồi, nhưng nhìn thần sắc Tô Ninh có chút tái nhợt, nghĩ nghĩ cuối cùng không có tiếp tục hỏi, dù sao còn nhiều thời gian. Ninh Ninh vẫn còn là sinh viên, nàng cho rằng trong quá trình thích ứng mối quan hệ này, có một số việc lẩn quẩn trong lòng cũng là rất bình thường.

Tô Ninh còn chưa rửa mặt xong, Tô ba ba cùng bà nội đem theo hộp giữ ấm chạy đến, đi sau lưng còn có Phương Đào.

Tiêu Ý Hàn cùng bọn họ chào hỏi, sau đó xoay người đi vào buồng vệ sinh đến cạnh Tô Ninh, nhỏ giọng nói ra:”cái tên gì mà anh trai của em, đừng để cho hắn quá thân mật với em.” Bà nội cũng vừa đi đến, Tiêu Ý Hàn mỉm cười xoay người rời khỏi.

“Ta đi làm, có chuyện gì gọi điện thoại cho ta.” Tiêu Ý Hàn lấy đồ đạc của mình, hướng về phía Tô Ninh nói ra, nàng hơi gật đầu với những người khác trong phòng, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Tiêu Ý Hàn đi rồi, Tô Ninh dùng qua bữa sáng, cô dựa ở trên giường nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người, không có thị trường đại nhân ở đây, cô cảm thấy trong nội tâm vắng vẻ, tuyệt đối không an tâm.

Bác sĩ đi kiểm tra xong hết các phòng, Cristina qua thăm Tô Ninh, thấy có người nhà Tô Ninh nên cũng không ở lâu, đơn giản hàn huyên một chút liền đi khỏi. Lúc hai người lo đang nói chuyện phiếm, Tô Ninh biết Vicky đang ở phòng bên cạnh, nhớ tới ngày đó, cô cùng Vicky nói chuyện, Tô Ninh trong lòng nghi hoặc, một người đang tốt như thế, rốt cuộc tại sao lại gặp tai nạn xe?

Tô Ninh lại bắt đầu không chế không được suy nghĩ miên man của mình, cô không phải rối rắm vì sự xuất hiện của Vicky. Cô cùng thị trường đại nhân yêu nhau đến nay, đây thật sự là lần đầu tiên nghĩ đến chuyện lâu dài về sau, cô không phải không thừa nhận lời nói của Vicky chọt trúng chỗ đau của mình, làm cô suy nghĩ hơn nữa chính là Iran, còn có sự nghiệp của thị trường đại nhân, châm ngôn nói rất hay “trên đời này làm gì có bức tường nào mà không lọt gió?”. Rồi sau này thật sự xảy ra chuyện như Vicky nói, thì Hàn sẽ làm sao? Tô Ninh không ngừng tự hỏi mình, nếu thị trường không ly hôn, cô thật sự sẽ nguyện ý cả đời tránh ở sau lưng, cùng thị trường lên lút cả đời hay sao?

“Ninh Ninh...” Khi nghe thấy có người gọi tên mình, Tô Ninh lấy lại tinh thần, cô nhìn bà nội bên giường đang ngồi gọt táo, cầm miếng táo đưa cho cô.

Tô Ninh cảm thấy nhẹ nhàng cười, nói:”Cảm ơn bà nội.” rồi cái miệng nhỏ bắt đầu ăn.

“Ninh Ninh, người có chuyện gì muốn cùng bà nội tâm sự không?” Tô bà nội hiền lành nhìn Tô Ninh đang nằm cực kì an tĩnh trên giường, nhẹ hỏi.

Tô Ninh nhẹ nhàng lắc đầu, nói:”Bà nội, con không sao.”

Tô bà nội cũng gật gù đầu, bà vốn định thừa dịp Tô ba ba cùng Phương Đào đi ra ngoài, hỏi một chút chuyện ngày hôm qua buổi chiều Tô Ninh làm sao

mà nói mớ, nhưng xem ra cháu gái bảo bối của mình không muốn trò chuyện, bà cũng chỉ đành nghe theo.

Không lâu sau, Tô ba ba cùng Phương Đào đã trở lại, trong tay Phương Đào còn cầm theo cái túi, Tô Ninh nhìn sang, đều là đồ ăn vặt mà lúc trước cô thích ăn.

Phương Đào đi đến trước giường Tô Ninh, giơ cái túi trong tay lên cao, ngại ngùng cười nói: "Ninh Ninh, anh mua cho em đồ ăn ngon, đều là em thích ăn, em muốn ăn chút gì không?"

Tô Ninh rất không nề tình khinh miệt cười, nói: "Không cần, cảm ơn." Nói dứt lời chỉ dùng dư quang nơi khóe mắt quét qua Phương Đào, chứ không hề trực tiếp nhìn hân.

"Ninh Ninh, người làm gì nói chuyện với anh Tiểu Đào của người như vậy?" Tô ba ba cởi áo khoác bỏ lên ghế salon, đi tới cau mày nhìn Tô Ninh.

Tô Ninh không nói gì, cô không phải là loại người thù dai, nhưng hành động của Phương Đào đêm mưa kia quả thực làm cho cô sợ hãi, cho nên hiện tại chỉ cần thấy Phương Đào, cô liền không tự giác nghĩ đến cái đêm chết tiệt đó.

"Ninh Ninh, tối hôm qua ai ở đây cùng người?" Tô Khải Hồng ngồi cạnh bà nội, rất tùy ý hỏi.

Tô Ninh ngẩng đầu nhìn ba ba, cúi đầu xuống nhỏ giọng nói: "Con cũng không biết, khi con tỉnh lại đã hơn sáu giờ, khi đó Tiểu thị trưởng cùng hai cấp dưới của nàng đã ở đây."

Tô Khải Hồng gật gật đầu, không nói gì thêm.

Tô Ninh nằm trong chăn, tâm tình có chút táo bạo, nàng do dự cùng ba ba nói: "Ba ba, con muốn xuất viện."

Tô Ninh nói ra những lời này là đã trải qua tự hỏi, cô nhìn gian phòng này thì biết là do thị trưởng an bài, cảm giác thân thể mình cũng khá hơn, cô thấy không cần lãng phí tiền bạc. Nhất là, Tô Ninh bận tâm Vicky đang ở phòng kế bên, cô thật sự không muốn lại nhìn thấy nữ nhân kia, cô biết Vicky không cần đối với cô làm ra cái gì nhiều, chỉ cần lại nói với cô mấy câu như lần trước, cô sẽ không ứng phó được. Cho nên Tô Ninh muốn ra viện, cô muốn ở trong nhà yên tĩnh suy nghĩ những sự việc phát sinh mấy ngày nay thật kĩ.

"Muốn ra viện?" Tô Khải Hồng không nghĩ tới con gái đột nhiên đưa ra yêu cầu như vậy, hân nhìn ánh mắt con gái, lập tức hiểu được, hân chần chờ rồi nhẹ nhàng gật đầu, đứng dậy nói: "Ta đi tìm bác sĩ hỏi một chút."

"Ba ba..." Không đợi Tô Khải Hồng đi tới cửa, Tô Ninh liền gọi hân lại.

Cô nói: "Ba đừng đến hỏi, hỏi thì chúng ta sẽ không được ra viện đâu."

"Không hỏi sao được? Ta phải biết rõ tình trạng hiện tại của người thế nào, về nhà có vấn đề gì hay không a?" Tô Khải Hồng trả lời.

"Ừ, thúc nói rất đúng, Ninh Ninh, thân thể cũng không phải là chuyện đùa." Lúc này Phương Đào cũng mở miệng nói ra.

Tô Ninh không có để ý tới lời Phương Đào, cô nghĩ nghĩ, nói với ba ba: "Nhưng mà con cảm giác đã khá nhiều, chúng ta về nhà kêu dì Hoàng dưới lầu mỗi ngày đến truyền nước biển cho con thì tốt rồi." Nói dứt lời, cô nhìn ba ba về mặt kiên trì, tiếp theo còn nói: "Vậy được rồi, ba đi hỏi đi, ba đừng nói con muốn xuất viện là được."

Tô Khải Hồng gật gật đầu ra khỏi, Tô Ninh thở dài, cô không phải sợ bác sĩ không cho cô xuất viện, cô là sợ thị trưởng đại nhân, nếu như thị trưởng biết cô muốn xuất viện, chắc chắn trăm phần trăm sẽ không đồng ý.

Ba ba sau khi rời khỏi đây, Tô Ninh có chút sốt ruột nhìn từng chút nước biển nhỏ giọt, qua nhiều giờ rớt cuộc cũng có hi vọng sắp xong. Cô quay sang nói với bà nội: "bà nội, chúng ta bắt đầu thu dọn đồ đạc đi a."

Tô bà nội biết tính cách cháu gái mình, bề ngoài nhìn hiền lành nhu thuận, nhưng trong lòng quật cường muốn chết, chuyện gì mà con bé quyết định rồi, thì không ai nói được nữa, bà nội không nói gì, nhanh tay bắt đầu gom đồ.

Lát sau, Tô Khải Hồng trở lại, hân trông thấy mẹ mình đã dọn đồ xong, mà nhìn Ninh Ninh

cũng khoẻ khoắn hơn. Hân mỉm môi, thử tính hỏi: "Ninh Ninh, hay là chúng ta ở thêm một ngày, mai hãy ra viện?"

Nghe xong ba ba nói, Tô Ninh nhủ mày tỏ ra rất hứng. Tô Khải Hồng thở dài, còn nói: "không làm thủ tục xuất viện hay sao?"

"Chuyện đó không cần phải xen vào, đến lúc đó Tiểu thị trưởng sẽ đi xử lý." Tô Ninh rất tự nhiên nói ra.

Tô Ninh vừa nói, ba người đồng thời nhìn về phía cô. Tô Ninh lập tức kịp phản ứng, nói: "buổi sáng thị trưởng có kể sự tình ngày hôm qua cho con nghe. Thủ tục nhập viện là nàng làm, con nghĩ xuất viện cũng để cho nàng làm đi, tiền còn lại trong viện chúng ta cũng không nên đụng vào."

Cái này giải thích cũng hợp lý, Tô Khải Hồng gật gật đầu, nói: "Cũng được, sau này có gì người tìm người ta thanh toán lại, ta đem tiền trả lại cho nàng."

"Dạ" Tô Ninh không dám nhiều lời, ngoan ngoãn gật đầu.

Mấy người thu thập xong đồ đạc, đợi nước biển của Tô Ninh truyền hết. Tô Ninh thay y phục của mình, được bà nội đưa ra phòng bệnh. Trên đường qua phòng bên cạnh, cô dừng lại một chút, nhìn vào trong cửa sổ một cái, cuối cùng mới chậm rãi đi vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Bị Phát Hiện Rồi Sao ?

Tô Ninh về đến nhà, không đợi cô nằm xuống nghỉ ngơi, điện thoại vang lên.

Cô nhìn qua điện thoại là thị trưởng đại nhân.

“Giữa trưa muốn ăn chút gì không?” Tô Ninh vừa nghe, giọng của thị trưởng liền truyền tới.

“...” Tô Ninh không dám lên tiếng, cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ, đi đến trước bàn học ngồi xuống.

“Ninh Ninh?” Điện thoại đầu kia, thanh âm rõ ràng cao một ít, còn có thể nghe thấy chút ít âm thanh giày cao gót đánh trên mặt đất. Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh không nói lời nào, nằng nói tiếp: “giữa trưa tôi không có việc gì, em muốn ăn cái gì nói cho tôi biết, một hồi tôi mua cho em.”

“Em... Em đã về nhà rồi.” Tô Ninh chống tay lên trán, giọng có chút buồn bực.

“Về nhà?” Âm thanh giày cao gót biến mất, thị trưởng dừng bước lại, khó hiểu hỏi.

“Thực xin lỗi...” Tô Ninh nhỏ giọng nói. “Em đã tốt hơn nhiều, không có quen ở bệnh viện”.

Điện thoại bên kia truyền đến vài tiếng hít thở nặng nề, thị trưởng đại nhân như là đang ức chế chuyện gì lắm.

Tô Ninh thấy thị trưởng không nói lời nào, cô cũng không dám lên tiếng.

“Đã xuất viện rồi vậy thì ở trong nhà nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi”. Vài giây đồng hồ qua đi, Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng lên tiếng nói ra.

“Ừ.” Tô Ninh nhẹ gật đầu.

“Mấy ngày nay có chút bận rộn, chờ thêm mấy ngày nữa em khỏe thì trở về nhà, chúng ta nói chuyện rõ hơn” lúc Tô Ninh cho rằng cuộc gọi cứ như vậy chấm dứt thì thị trưởng nói tiếp.

“được.” Tô Ninh ngoan ngoãn lên tiếng.

Tiêu Ý Hàn lại dặn dò vài câu, thì cuộc gọi mới chính thức kết thúc.

Điện thoại bị cắt đứt, Tô Ninh vẫn đưa di động gần sát lỗ tai, trong đó truyền ra “Đô đô” tiếng vang, đáy lòng cảm thấy từng đợt thất lạc.

Cửa phòng ngủ bị mở ra, Tô Ninh vội ngẩng đầu đưa di động bỏ vào trong túi áo, cô đứng lên nhìn ba ba, làm bộ như chưa có việc gì.

“Ninh Ninh, muốn hay không ngủ một chút.” Tô Khải Hồng đi đến bên cạnh nắm tay con gái, để cho cô ngồi ở trên giường, ân cần hỏi thăm.

“Con không sao, ba ba, có chuyện gì sao?” Tô Ninh có chút tái nhợt mỉm cười.

Tô Khải Hồng nhìn đôi mắt tinh khiết của con gái, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Nếu không phiền thì ngời ra ngoài, ba ba có chuyện muốn hỏi”.

Tô Ninh nghi hoặc, theo ba ba đi ra phòng ngủ, hai người cùng ngồi trên ghế salon. Chỉ chốc lát bà nội cũng từ phòng bếp đi ra, ngồi ở bên cạnh Tô Ninh.

Tô Ninh nhìn hai người thân yêu của mình, trong lòng thắc mắc, cô hoàn toàn không biết bọn họ muốn cùng mình nói chuyện gì.

“Ba ba, có chuyện gì ba cứ nói đi, con nghe đây.” Tô Ninh nghĩ thầm đoán chừng là muốn nói chuyện nhà ở sang năm sau bị giải tỏa, từ lúc cô lớn lên, trong nhà có chuyện gì quyết định trọng đại, ba ba luôn gọi cô và bà nội ra thương lượng giải quyết.

Tô Khải Hồng im lặng suy tư, sau hần ngẩng đầu nhìn mẹ mình, nhúc nhích yết hầu, nói cái gì cũng không nói ra.

Tô Ninh nhăn mặt, kì quái sao hôm nay ba ba trở nên ấp a ấp úng, cô cố ý mỉm cười quay sang nhìn bà nội, tỏ ý “đây là chuyện gì a”

“Ninh Ninh, bà nội hỏi nguoi, ngày hôm qua nguoi là từ trường học trở về hay sao?” bà nội thấy con trai khó có thể mở miệng, bà trước tiên hỏi.

Tô Ninh có chút chột dạ nói:”Con. . .Con là từ trường học trở về a, làm sao vậy?” Cô như thế nào cảm giác ba ba cùng bà nội giống như là đã biết cái gì.

“Ngày hôm qua bà nội cùng mẹ Phương Đào đi tản bộ, lúc về nhìn thấy nguoi ngủ ở trên giường, toàn thân ướt đầm mồ hôi, trong miệng còn không ngừng hô cái gì. . .” Tô bà nội nói những lời này, mắt vẫn nhìn Tô Ninh, trong đó có ý tứ thăm dò.

Tô Ninh nghe bà nội nói, trong nội tâm cô “Lộp bộp” rơi rụng, cô hoàn toàn nhớ không nổi chuyện ngày hôm qua, chỉ nhớ mang máng chút ít thân thể không thoải mái. Cô lại còn nói mớ? Hơn nữa còn là hô lên, Tô Ninh trong lòng nghĩ, đừng nói là cô đem hết buồn bực trong tim kêu ra đi? Nói vậy, không lẽ chuyện của cô cùng thị trường bị ba và bà nội biết rồi sao?

Nghĩ tới những thứ này Tô Ninh chậm rãi quay sang nhìn ba ba, lúc này ánh mắt ba ba lại nhìn chăm chăm ly trà trên bàn, như là đang suy nghĩ cái gì làm cho hần rất đau đầu.

Tô Khải Hồng chậm rãi ngẩng đầu dừng ở Tô Ninh, trầm trọng nói:”Ninh Ninh, trước ba ba hỏi qua nguoi. Hôm nay nguoi thành thật nói cho ba ba, nguoi có phải hay không ở trường học có quen bạn trai?”

Tô Ninh nghe thấy hai chữ bạn trai, trong lòng nhẹ thở ra. Chỉ cần không lộ ra thị trường, ba ba nói gì thì chính là cái đó đi. Tô Ninh không trả lời, cô không biết ngày hôm qua mình đã nói mớ những gì, cho nên không dám nói lung tung, cô muốn cho đề tài này sớm chấm dứt.

“Ba ba không phải muốn quản chuyện riêng của nguoi, một năm nữa là nguoi tốt nghiệp rồi, cũng đã là người lớn. Ba chỉ là không muốn nguoi vì chút chuyện không đáng mà thương tâm như vậy, hiện tại nguoi hần là nên học tập cho tốt, nguoi hiểu không?” Tô Khải Hồng thấy con gái không nói lời nào, hần thành khẩn nói tiếp.

Tô Ninh ngoan ngoãn gật đầu, cô tự nhiên là hiểu rõ ba ba cùng bà nội đều vì cô mà suy nghĩ, cũng hiểu rõ bọn họ đều khổ tâm. Nhưng mà, trong chuyện tình cảm

, thương tâm, khổ sở không phải muốn khống chế là khống chế được.

“Tiêu thị trường tên là Tiêu Ý Hàn a?” Đang lúc Tô Ninh trầm tư, Tô ba ba đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Tô Ninh sửng sốt, cô ngẩng đầu khó hiểu nhìn ba ba, nhẹ gật đầu.

Tô Khải Hồng đứng dậy, hần nhìn xuống con gái, nói:”Không cần biết là chuyện gì xảy ra, đừng một người buồn bực trong lòng, nếu như nguoi không có thuận tiện cùng ba ba tâm sự, thì hãy thổ lộ hết cho bà nội của nguoi.” Nói dứt lời hần xoay người vào phòng ngủ của mình.

Đến khi nhìn thấy cửa phòng ba ba đóng rồi, Tô Ninh mới xoay qua nhìn bà nội.

“ngày hôm qua, nguoi nằm mơ vẫn luôn miệng hô: Hàn, đừng rời bỏ ta. Sau còn nói rất nhiều thứ mơ hồ không rõ.” bà nội vuốt tóc Tô Ninh, thờ dài còn nói:”Ba ba của nguoi rất lo lắng cho nguoi.”

Tô Ninh trong nội tâm trầm xuống, cô mỗi một dựa sát vào lòng bà nội, nhẹ nhàng nói:”Bà nội, con không sao, hết thấy đều khá hơn rồi. . .”

*****

Tiêu Ý Hàn cúp xong điện thoại với Tô Ninh, tay đặt trên tay lái, vẻ mặt sầu tư, Tô Ninh mà nàng quen biết không phải là người như vậy. Cho tới nay, khi hai người ở chung với nhau, Tô Ninh việc gì cũng đều trung cầu ý kiến của nàng, duy chỉ có lần này, làm sao không nói tiếng nào đã lựa chọn xuất viện? Tiêu Ý Hàn nghĩ mãi không ra, hay là Tô Ninh đang trốn tránh cái gì?

Tiêu Ý Hàn trực tiếp lái xe đi bệnh viện, Tô Ninh không ở đó, nàng cũng giảm đi thời gian mua cơm trưa, nàng tin tưởng nhất định Cristina vẫn đang ở bệnh viện chăm sóc Vicky, có Cristina ở đó thì mọi sự không cần lo lắng.

Lúc Tiêu Ý Hàn đi vào phòng bệnh, Vicky đang dựa ở trên giường cùng mấy người trò chuyện. Tiêu Ý Hàn nhìn thoáng qua, trong phòng bệnh ngoại trừ Cristina bên ngoài còn có hai nam một nữ nàng không biết là ai.

Vicky nhìn thấy Tiêu Ý Hàn đẩy cửa tiến đến, nụ cười trên mặt rõ ràng có chút cứng ngắc, sau liền hướng về phía Tiêu Ý Hàn xấu hổ nọ nệ cười.

Ba người xa lạ này là đồng nghiệp chưa gặp mặt của Vicky, công ty biết nàng bị tai nạn nên cho người vào bệnh viện thăm. Bọn họ thấy có khách vào, nên khách khí nói vài câu liền chào tạm biệt rồi rời đi.

Tiêu Ý Hàn đi đến trước giường bệnh, nàng chăm chú nhìn Vicky, đầu quần băng gạc khí sắc coi như không tệ, rồi kéo cái ghế ngồi ở bên giường, mắt nhìn thẳng Vicky nói:”Nguoi đang đùa giỡn với tính mạng của nguoi hay sao?”

“Hàn. . .” Cristina đi đến bên người Tiêu Ý Hàn, kéo dài âm, đặt tay lên vai nàng.

Vicky quật cường nhìn lại Tiêu Ý Hàn, vành mắt dần dần đỏ lên.

Trong phòng bệnh cứ như vậy an tĩnh, Tiêu Ý Hàn cầm lấy quả táo trong rổ, lấy dao gọt trái cây trên tủ giường một vòng một vòng gọt xong quả táo, nàng vươn tay đưa cho Vicky.

“Người dưỡng cho tốt, ta còn có công tác, có chuyện gì thì kêu Cristina giúp người đi làm” Tiêu Ý Hàn vừa nói vừa dùng khăn tay lau sạch dao gọt trái cây, rồi nàng đứng lên chuẩn bị rời đi.

Vicky đỏ mặt, có chút ỳ khuất nhìn Tiêu Ý Hàn, ngây ngốc gật đầu.

“Vicky, ta đi tiễn Hàn, lập tức sẽ trở lại.” Cristina cầm lấy áo khoác ngoài cùng Vicky nói ra.

Cristina đi theo Tiêu Ý Hàn xuống lầu, hai người đi vào vườn hoa sau bệnh viện tìm cái ghế dài ngồi xuống.

“Vicky nói các người nói chuyện rất không vui, đêm đó người đi rồi nàng đi quán bar uống rượu một mình, trên đường trở lại khách sạn không biết như thế nào đã bị xe đụng.” Cristina ngồi cạnh Tiêu Ý Hàn, nhẹ nhàng thay Vicky giải thích.

Tiêu Ý Hàn hơi có vẻ mệt mỏi gật đầu, nói: “Ta chỉ không muốn để nàng cứ mãi chìm đắm, nàng hẳn là nên thử đi tìm cuộc sống mới thuộc về chính mình”.

“Ta cũng hiểu.” Cristina nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Tiêu Ý Hàn.

“Nàng có hay không hỏi người về chuyện Ninh Ninh?” Tiêu Ý Hàn đột nhiên quay qua hỏi Cristina.

Cristina lắc đầu: “Không có, ta cũng không có nói cho nàng biết chuyện Ninh Ninh sinh bệnh rồi ở phòng bên cạnh.”

Tiêu Ý Hàn suy nghĩ gật đầu, sau có chút bất đắc dĩ nói: “Cô bé kia buổi sáng tự nhiên lại ra viện.” Nàng thấy Cristina kéo kéo khóe miệng còn nói: “lúc này ta gọi cho nàng mới biết được”

“Xuất viện a?” Cristina có chút giật mình, nàng kỳ quái hỏi: “buổi sáng ta còn qua thăm nàng, cũng không nói muốn xuất viện a?”

“Nàng nhất định là thấy phòng bệnh cao cấp nên không muốn ở lâu, ta đến hỏi bác sĩ rồi, về nhà dưỡng tốt sức khỏe cũng không có chuyện gì”. Tiêu Ý Hàn đứng lên, trời lạnh nàng kéo thật chặt áo khoác ngoài.

“Ninh Ninh từ trước đến nay rất hiểu chuyện, nàng cũng là vì người suy nghĩ.” Cristina nói tiếp.

Tiêu Ý Hàn nhẹ gật đầu, nàng cúi đầu trầm tư một lúc rồi nhìn Cristina nói: “Hạo Vũ sáng sớm gọi điện thoại tới, nói mấy ngày nữa trở về nước, lần này trở về sẽ không đi nữa.”

Cristina há to miệng không nói gì thêm, trong lòng buồn bực, đây là làm sao vậy? Như thế nào mọi chuyện cần thiết đều đuổi tới cùng lúc này.

“Ta buổi chiều còn phải dẫn Iran đi Lâm Hồ, lão bà sinh bệnh nên nhớ, muốn nhìn Iran”.

“Vậy người định làm như thế nào?” Cristina chậm hỏi.

“Ta vốn định đợi Ninh Ninh tốt nghiệp, trưởng thành độc lập một ít lại xử lý những chuyện này. Nhưng mà hẳn đã trở lại, vậy sự tình chỉ có thể tới đâu hay tới đó thôi.”

“Người

đã nghĩ kỹ? Đây cũng không phải là chuyện tốt.”

“Yên tâm đi, ta biết rõ xử lý như thế nào.” Tiêu Ý Hàn nhìn Cristina, rất kiên định nói.

“Ừ, người luôn là người nghĩ sâu tính kỹ, ta thấy Ninh Ninh đáng giá, ta ủng hộ người.” Cristina nghiêm túc gật gật đầu, đứng lên đi theo Tiêu Ý Hàn.

Nàng đưa Tiêu Ý Hàn đến xe, đợi Tiêu Ý Hàn ngồi vào tay lái, Cristina có chút thần bí nói: “Tiểu Trí sắp trở về, mấy ngày hôm trước có nói với ta.” Nói dứt lời nàng lui ra phía sau một bước, nụ cười trên mặt tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào.

Tiêu Ý Hàn cũng cười rộ theo: “vậy là người cũng chờ được mây mờ trăng sáng tỏ, cũng hết khổ, rốt cuộc không cần một mình mỗi đêm khó ngủ...” Dứt lời, Tiêu Ý Hàn mới lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Nửa Tháng Sau

Con bệnh này làm cho Tô Ninh ở trong nhà nghỉ ngơi suốt một tuần lễ, Giang Vịnh vào mùa đông rất lạnh, Tô Ninh gần như không bước chân ra ngoài. Mỗi ngày xem TV, đọc sách, từng buổi chiều cứ trôi qua như thế. Tâm tình của cô cũng bình tĩnh hơn nhiều, mỗi ngày vẫn nghĩ một ít những thứ phiền lòng kia, tương lai của cô cùng thị trường, gia đình của thị trường... nhưng không có cực đoan bức bối như mấy ngày trước, dù vậy nhưng mỗi khi nghĩ đến, lòng của cô vẫn rất khổ sở.

Thời gian tựa hồ trôi qua vô cùng bình thản, thị trường hẹn cô mấy lần, Tô Ninh đều viện lý do thời tiết lạnh, thân thể không tốt mà từ chối, mỗi lần từ chối xong, cô liền ngồi trong phòng một mình âm thầm rơi lệ, cô cũng không biết điều này là vì lý do gì? Tuy cô rất muốn gặp thị trường, nhưng là không biết mình xảy ra vấn đề gì, cảm giác trong lòng cô điều gì đó vẫn chưa mở ra được, làm cho cô rất nặng nề.

Chỉ có khi nhận được điện thoại cố định vào mỗi đêm của thị trường, Tô Ninh mới có thể cảm thấy an tâm một ít. Thị trường còn rất quan tâm trò chuyện chút chuyện nhà với cô. Tô Ninh nhớ về lúc hai người mới quen biết sơ, khi đó thị trường cũng sẽ cố định gọi cho cô, trò chuyện về cuộc sống hàng ngày, khuyên cô cách đối nhân xử thế, đạo lý này kia... nhưng mà, hai người phát triển đến lúc này, trong lúc nói chuyện bình thản như vậy tựa hồ thiếu đi hương vị tình yêu cuồng nhiệt nên có của những người yêu nhau.

Sau khi Tô Ninh trở về trường học, ít ngày sau là sẽ tiến vào kì thi cuối kì. Không khí trường học đều rất tích cực, Tô Ninh đem công tác ở đài radio bàn giao lại, dốc toàn lực học tập tranh thủ để đạt học bổng.

Trong phòng tự học, mấy sinh viên ngồi tùm năm tùm ba, Tôn Hồng Na ngồi ở hàng cuối cùng, ghé vào cạnh Dịch Dương, mắt nhìn về Tô Ninh đang ngồi phía trước.

“Ninh Ninh, ta như thế nào cảm giác gần đây ngại khác lạ.” Dịch Dương thấy trong phòng học không có nhiều người lắm, nàng đứng dậy vượt qua hai cái bàn, ngồi xuống cạnh Tô Ninh, mông lưng hỏi.

Tô Ninh từ trong sách ngẩng đầu lên, trông thấy người đến là Dịch Dương, cô khẽ nở nụ cười.

“Đúng vậy, Ninh Ninh gần đây ngại làm sao vậy? Sao tự nhiên lại không thích nói chuyện nữa?” Lúc này Kim Hâm ngồi phía trước Tô Ninh cũng quay đầu xuống hỏi.

“Ta không có việc gì, chỉ là sắp thi có chút khẩn trương mà thôi.” Thấy hai người nhìn mình chăm chăm, Tô Ninh thuận miệng tìm lý do nói ra.

Dịch Dương cùng Kim Hâm liếc mắt nhìn nhau, rồi dùng vẻ mặt khinh bỉ nhìn Tô Ninh. Ngầm hiểu lẫn nhau, nghĩ ”sinh viên khá giỏi như vậy mà còn khẩn trương vì thi cử? Nói ra quý cũng đều không tin a.”

Hai người thấy Tô Ninh lại cúi đầu xuống chuyên chú đọc sách, cũng thức thời trở về chỗ của mình.

“Nói cái gì rồi?” Thấy Dịch Dương trở về, Tôn Hồng Na ngừng viết, nghiêng đầu hỏi.

Dịch Dương nhún nhún vai, hai tay để lên bàn, rồi nằm sấp trên mặt bàn tiếp tục ngủ.

“Ngươi nói, chúng ta có phải hay không gần đây quan tâm Ninh Ninh quá ít?” Tôn Hồng Na buông bút máy, kéo Dịch Dương dậy, nhều mày hỏi.

“Ngươi xem, hiện tại nàng có cái gì trong nội tâm cũng sẽ không nói với chúng ta. Lúc bình thường ngược lại còn nói ra chút ít.” Tôn Hồng Na nhìn thoáng qua Tô Ninh đang vui đầu đọc sách mà nhỏ giọng nói tiếp.

“Hay là nàng sợ ảnh hưởng đến chuyện yêu đương của chúng ta, vậy ngươi tìm chút thời gian cùng nàng hỏi rõ, đừng mỗi ngày không biết làm gì đều nhìn chăm chăm vào ta...” Dịch Dương nhều mày nói ra.

“Ai không có việc gì đều nhìn chăm chăm vào ngươi?” Nghe xong lời Dịch Dương, Tôn Hồng Na trừng mắt dùng sức đập một cái lên vai Dịch Dương.

Dịch Dương cười khinh khinh nhìn lão bà, nàng ôm lấy đầu rồi một lần nữa nằm xuống mặt bàn.

“Tốt thôi, nếu ngươi thấy phiền, ta cách xa ngươi một chút.” Tôn Hồng Na oán hận nói, nàng vừa nói vừa thu thập sách vở lung tung trên bàn rồi đi qua bên chỗ Tô Ninh.

Tôn Hồng Na vừa ngồi vào cạnh Tô Ninh, Tô Ninh liền ngẩng đầu cười nói: “Như thế nào? Lại cãi nhau a?”

“Ai cùng nàng cãi? Người như vậy không đáng...” Tôn Hồng Na bĩu môi, mạnh mẽ nói.

“Ninh Ninh, tất cả mọi người cảm thấy ngươi giống như thay đổi thành một người khác, rốt cuộc có chuyện gì?” Tôn Hồng Na để quyển sách xuống, ôm lấy cánh tay Tô Ninh có chút lăm lăm hỏi.

Tô Ninh cười âm áp, nói: “Ngươi cũng thấy được ta có thay đổi?”

Tôn Hồng Na bĩu môi dùng sức gật đầu hai cái, từ sau khi hết bệnh trở về, nàng cảm giác Tô Ninh rõ ràng càng ít nói, lúc không có chuyện gì làm thì luôn có vẻ mặt nặng nề, lại còn luôn ngăn người. Tôn Hồng Na nhìn biểu hiện gần đây nhất của Tô Ninh, càng nghĩ càng cảm thấy nhất định là trong lòng

Tô Ninh có tâm sự.

Tô Ninh suy tư, cô nhìn Kim Hâm phía trước đang ngồi thẳng tắp sóng lưng, hận không thể đưa lỗ tai đến sát gần đây, cô cười nhẹ với Tôn Hồng Na, cái gì cũng không nói tiếp tục xem sách.

*****

Tiêu Ý Hàn gần đây thật sự bận rộn nhiều việc, sắp tới lễ mừng năm mới, công tác chính phủ rất nhiều, mỗi ngày ngoại trừ ứng phó với công tác ngoại giao, nàng còn phải ứng phó với những kẻ đang nghĩ hết cách đưa tiền hối lộ cho nàng.

Hôm Tô Ninh xuất viện, nàng dẫn Iran đi Lâm Hồ, sáng sớm hôm sau lại trở về. Nghỉ đến cũng đã hai tuần trôi qua kể từ ngày đó, Tô Ninh đã từ chối mấy lần nàng hẹn hò, Tiêu Ý Hàn cũng thật không có thời gian đi tìm Tô Ninh, dù trong lòng nàng cũng rất nhớ nhung.

Hôm nay, Tiêu Ý Hàn nhận được điện thoại của Cristina gọi tới, nói Tiểu Trí đã trở lại. Tiêu Ý Hàn đứng ở cửa sổ văn phòng nghe giọng Cristina trong điện thoại vừa kích động vừa hạnh phúc, trong lòng nàng cũng ầm ập theo. Cô bạn thân của nàng thật khiến người khác không lý giải được, 10 năm yêu một người đàn ông hành tung phiêu bạt bất định, thật không biết nên nói nàng là si tình hay là ngu ngốc?

“Người mang theo Ninh Ninh đến đây đi, ăn tối ở nhà của ta, ta xuống bếp nấu ăn a..”Cristina ở đầu bên kia điện thoại vui vẻ nói.

Tiêu Ý Hàn nghĩ nghĩ, có chút không xác định nói: “Ta buổi tối phải đi một cái yến tiệc, sợ là phải 8 giờ mới có thể ra về.”

“Không có việc gì, ta cũng kêu bọn Tiểu Dật đến, người xong hết việc thì chạy qua đây”.

“Tốt lắm, vậy ta gọi cho Ninh Ninh.” Tiêu Ý Hàn cúp điện thoại, nàng nhìn đồng hồ, 11 giờ 45 phút, nàng bấm số Ninh Ninh gọi đi.

Lúc Tô Ninh nhận được điện thoại thị trường, cô đang cùng Dịch Dương, Na Na đi đến cantin, nghe điện thoại vang lên, cô nhìn màn hình rồi bước chậm tiếp điện thoại.

“Ninh Ninh, ăn cơm chưa?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói ầm ập của thị trường.

“Đang chuẩn bị đi cantin, chị thì sao?” Tô Ninh một bên trả lời một bên vẩy tay ý bảo Dịch Dương hai người đi trước.

“Buổi tối, Cristina hẹn chúng ta đến nhà nàng ăn cơm, em có thể đi được không?”

Tô Ninh chân chờ một chút, đã lâu thị trường không có hẹn gặp cô, cũng đã hơn nửa tháng hai người chưa gặp mặt.

“Làm sao vậy? Buổi tối có giờ học sao?” Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh không nói lời nào, lên tiếng hỏi.

“Không có, buổi tối tôi không có học” Tô Ninh lấy lại tinh thần, cô không thể lại nhẩn tâm từ chối thị trường, hơn nữa nếu như không gặp thị trường, thì cô cũng không biết mình còn kiên trì được đến bao lâu.

“Tốt lắm, buổi tối tôi phải dự họp một yến tiệc quan trọng, khi nào em tan học tôi kêu Cristina đi đón em, em đến đó trước, trễ một chút tôi sẽ qua”.

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh đồng ý, nàng dặn dò.

“Được.” Tô Ninh lên tiếng, nói byebye, liền cúp điện thoại.

Cô đi tới cantin, trong nội tâm lại có chút ít cảm giác khẩn trương, Tô Ninh nghĩ, không gặp thị trường lâu như vậy, không biết lúc gặp lại hai người có ngại ngùng hay không?

Rốt cuộc cũng xong một tiết cuối cùng buổi trưa, Tô Ninh thu thập sách vở trở lại phòng ngủ thay đồ, cô lấy trong tủ quần áo ra cái áo lông trắng mà thị trường mua cho cô, cẩn thận nâng trong tay, tình tế vuốt ve. Cái áo này cô rất ít mặc, luôn cảm thấy không nổi, cô thường ảo tưởng mình cùng thị trường đi chung một chỗ, mặc áo đôi, tay nắm tay, cảm giác kia nhất định thật tốt đẹp.

Tô Ninh thay xong quần áo đứng ở trước gương, cô mặc một cái áo trắng cao cổ,

một cái quần dài ôm, chân mang giày thể thao hồng phấn, tóc dài mềm mại rũ qua vai, trên có đeo một kẹp tóc màu đen. Cuối cùng cô mới mặc vào cái áo lông trắng này, cô mỉm cười với mình trong gương, cảm thấy đã ổn liền mở cửa đi ra ngoài.

Tô Ninh đi đến cổng trường, từ xa có một chiếc xe có rèm che đậu sẵn, cô nhìn chung quanh không thấy xe nào khác liền đi tới.

“Hi, Ninh Ninh, chị Cristina đi mua thức ăn, kêu anh Dật tới đón người.” Không đợi Tô Ninh đi đến trước xe, Viên Hiểu Dật đẩy cửa xe đi xuống, vừa nói vừa nhiệt tình ôm vai Tô Ninh.

“Cảm ơn, anh Dật “. Tô Ninh tùy ý để Viên Hiểu Dật ôm mình, đợi cửa sau được mở ra, liền khách khí nói.

Viên Hiểu Dật rất yêu thương xoa đầu Tô Ninh, đi vòng qua kia ngồi vào ghế lái.

“Gọi chị Lam” Viên Hiểu Dật khởi động xe, chỉ sang người bên cạnh, nói với Tô Ninh.

Tô Ninh lễ phép chào hỏi người phụ nữ ngồi ghé lái phụ, cô nhớ rõ người này, lần đầu tiên cô đến quán bar đã gặp qua một lần.

“Các người đã gặp qua , Tiểu Ý Hàn lúc tới quán bar có dẫn theo một nữ sinh.”

Tô Ninh nhìn hai người phụ nữ phía trước đang nói chuyện, trong lòng càng thêm nhớ thị trường, cô vẫn luôn có thói quen có thị trường ở bên cạnh khi nàng gặp bạn bè.

Xe rất nhanh chạy đến khu cư xá mà Tô Ninh rất quen thuộc, ba người đi vào thang máy lên tầng 15. Tô Ninh vẫn sờ cái chìa khoá trong túi áo, đây là chìa khoá nhà của cô cùng thị trường.

Ba người đi đến trước cửa căn hộ Cristina, tuy gần nhau như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Tô Ninh đi đến nhà Cristina. Cô yên tĩnh đứng cạnh chị Lam, còn Viên Hiểu Dật ấn chuông cửa.

Vài giây sau, cửa phòng mở ra, một người đàn ông mặc áo sơ mi, quần tây đứng ở cửa, trông thấy người tới, ánh mắt của người này lập tức vui vẻ, hắn mở ra hai tay muốn ôm Viên Hiểu Dật.

Viên Hiểu Dật cũng không cời gầy, đi vài bước to đến ôm người đàn ông này, sau nàng vịn hai vai hắn dò xét một phen từ trên xuống dưới, dùng nắm tay đập lên đầu vai hắn hai cái, lớn tiếng nói:” Thăng nhóc này, ta nghĩ là người đã chết ở đại Tây Bắc rồi a...”

Người đàn ông cười ha ha, hắn buông ra Viên Hiểu Dật, để cho ba người vào nhà.

Cristina từ phòng bếp đi tới, giới thiệu mọi người với nhau, nàng có ý đem Tô Ninh kéo đến bên người, nói với người nam:” Tiểu Trí, đây là cô bé ta kể với người, bạn gái của Hàn – Tô Ninh”.

“Chào em, Ninh Ninh. Không ngại anh gọi em như vậy chứ? Anh tên Trương Trí, là bạn trai của chị Cristina của em a.” Trương Trí đến trước mặt Tô Ninh lịch sự nói, còn giơ tay ra.

“Chào anh...” Tô Ninh bắt tay Trương Trí, có chút ngại ngùng nói ra hai chữ. Cô chưa từng nghe nói qua đời sống tình cảm của chị Cristina, cũng không có nghe về Trương Trí, không nghĩ tới bạn trai của chị Cristina lại đẹp trai khí chất như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Lại Không Có Xuất Hiện

Bởi vì có người hài hước như Viên Hiểu Dật gia nhập, nhà Cristina trong nháy mắt tràn đầy không khí náo nhiệt vui vẻ. Tô Ninh ngồi trong góc sofa, yên lặng nghe mấy anh chị lớn hơn cô mười mấy tuổi nói chuyện phiếm. Cô có thể cảm nhận được cảm tình sâu nặng của bọn họ, nghe họ trêu chọc lẫn nhau còn mang theo nồng đậm quan tâm, Tô Ninh đột nhiên cảm thấy thị trường thật hạnh phúc khi có vài người bạn bè như vậy.

Nhưng mà, có lẽ do tuổi tác cách biệt, dù chị Cristina luôn chiều cô Tô Ninh, cô vẫn như trước dung nạp không vào chủ đề của các nàng. Trên mặt Tô Ninh vẫn cười âm áp, nhưng trong lòng lại nghĩ nếu như có Tiểu Ý Hàn ở đây thì tốt rồi.

Trong lúc trò chuyện, Cristina vẫn dịu dàng ngồi bên cạnh Trương Trí, ngẫu nhiên chen vào hai ba câu nói, càng nhiều về sau là chăm chú lắng nghe. Khi Trương Trí chậm rãi nói về công việc của hắn, Cristina sẽ rất chân thành nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy hạnh phúc còn mang theo chút ngưỡng mộ.

Đây mới thực sự là yêu a? Tô Ninh trong lòng nghĩ...

Nghe mấy người bọn họ nói chuyện, Tô Ninh mới hiểu rõ, thì ra công việc của Trương Trí là bên khảo sát địa chất, bởi vì công việc mới khiến cho hắn cùng Cristina yêu xa nhiều năm như vậy. Vì hắn không thể ở cố định tại một thành thị, thường thường sẽ đi công tác ở rất xa, thậm chí có khi đến những nơi hoang tàn vắng vẻ... người đàn ông này giữa tình yêu và sự nghiệp đã lựa chọn sự nghiệp của hắn, may mắn chính là hắn gặp một người vô cùng si tình như Cristina. Tô Ninh không cách nào tưởng tượng được phụ nữ phải như thế nào mới có thể vì một người đàn ông mà bỏ ra 10 năm? Hơn nữa còn là khi hắn không có ở bên cạnh, không thấy được mặt nhau,... Tô Ninh gần như không còn nghe thấy tiếng huyền ảo của mọi người nữa, cô đang mãi miết nghĩ đến sự si tình của chị Cristina, là phải yêu rất sâu nặng mới có thể làm được như thế sao?

Đồng hồ chỉ 5 giờ 20, không biết Cristina rời khỏi phòng khách khi nào, lúc này nàng đã mời mọi người đến phòng ăn.

Mọi người ngồi xuống rồi, Tô Ninh nhìn Cristina đang giúp cô kéo ghế ra, ôn nhu cười.

“Ninh Ninh, em cứ thoải mái đi a, đều không có người ngoài. Hàn khoảng 8 giờ hơn có thể tới, nàng đi yến tiệc xã giao, chúng ta sẽ không đợi nàng ăn cơm.”

Cristina sợ Ninh Ninh không được tự nhiên nên lên tiếng dằn dò.

Tô Ninh mỉm cười gật đầu, cô không phải không tự nhiên, chỉ là cảm thấy mình thiết tình chen miệng không lọt vào được chủ đề của bọn họ, hơn nữa bình thường cô vốn là người yêu thích yên tĩnh, rất ít lời.

Trong bữa tiệc, bởi vì chịu không nổi Viên Hiểu Dật cùng Trương Trí diễn thuyết, Tô Ninh uống không ít rượu đỏ, trừ cô và Cristina uống rượu đỏ, ba người kia uống toàn rượu đế. Tô Ninh nhìn về phía bạn gái của Viên Hiểu Dật – chị Lam, cô thật không nghĩ tới bề ngoài nhìn chị ấy ôn nhu yếu ớt mà khi rượu vào rồi lại trở nên hào sảng, còn nói nhiều hơn...

Bữa cơm này ăn thật lâu, trên bàn cơm món ăn gần như không ai động đậy, mà ba người kia đã uống xong hai chai rượu đế. Tô Ninh ngồi tê trên ghế, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, đã qua 8 giờ, thị trường còn chưa tới.

“Các người đừng uống nữa, uống nhiều quá tổn hại cơ thể lắm”. Cristina bung một mâm đựng trái cây đặt ở trên bàn, nàng xiên một miếng dưa hấu đưa cho Tô Ninh, hướng về phía mấy người kia nói ra.

“Như thế nào? quán bar của ta cũng không ảnh hưởng đến nhà của người, còn không cho uống rượu à?” Viên Hiểu Dật một tay khoát lên vai Trương Trí, trong tay loạng choạng nắm ly rượu, lớn miệng kháng nghị nói.

Cristina bắt đầu dĩ nhiên miệng, không có nói tiếp.

“A a a... Ta biết rồi, người có phải hay không sợ chúng ta đem chồng người uống nhiều quá, chậm trễ các người...” Nói đến đây Viên Hiểu Dật cố ý dừng lại, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, còn nói: “Chậm trễ các người làm việc à?” Nói dứt lời nàng cười lên ha ha, cụng ly với Trương Trí rồi ngửa cổ uống hết hơn phân nửa.

“Ha ha, không có việc gì cứ uống nhiều, gì cũng không chậm trễ.” Mặt Trương Trí đỏ cả lên, tràn đầy tin tưởng trả lời.

“Các người có thể hay không chú ý một chút ngôn từ, ở đây còn có sinh viên à”. Cristina liếc mắt, cố ý nghiêm túc nói.

Đang lúc mấy người náo loạn, trong phòng khách vang lên chuông điện thoại di động, Cristina đi ra nghe. Tô Ninh nhìn đồng hồ, cô nghĩ cú điện thoại này chắc là thị trường gọi tới.

Lát sau, Cristina cầm điện thoại đi vào, nàng nhìn Tô Ninh nói: “Hàn nói bây giờ có chuyện không có ra về được, kêu ta cùng mọi người xin lỗi một tiếng”.

Tô Ninh nhàn nhạt cười không nói gì, bung ly rượu lên lại uống thêm ngụm rượu đỏ.

10 giờ tối, mọi người chiến đấu ở khắp chiến trường, từ phòng ăn đến phòng khách, tiệc rượu vẫn chưa chấm dứt. Trương Trí cùng Viên Hiểu Dật ngồi trên mặt đất đang kịch liệt chơi đoán số.

“Người không quản lý Dật công tử của người à?” Cristina ngồi trên ghế salon, liếc nhìn hai người kia rồi nói với Lam.

Lam mắt say lơ đãng nhìn Cristina, cặp môi đỏ mọng hé mở phun ra mấy chữ: “Kỳ thật ta cũng muốn tiếp tục uống...” Nàng lấy tay chống cằm, còn nói: “nhưng ta sợ hai người chúng ta đều say, không thể quay trở về nhà a...”

Cristina cắn cắn môi, rất không có hình tượng liếc mắt nhìn Lam.

Tô Ninh cũng say, cô tựa ở sofa, mí mắt giống như muốn sụp xuống, khiến cô cứ hết díp mắt rồi lại mở ra rồi lại díp mắt. Lúc này điện thoại của cô vang lên, nghe thấy tiếng động, Tô Ninh lập tức giật mình, bỏ khỏi ghế salon.

Trên màn hình điện thoại di động hiển thị tin nhắn thị trường: “Ninh Ninh, bởi vì có chuyện khẩn cấp phải xử lý, thật xin lỗi đêm nay tôi không thể qua đó. Chơi vui về không? Ngày mai còn đi học không cần phải ở chơi quá muộn, sớm một chút về nhà ngủ. Hàn...”

Tô Ninh cầm điện thoại, sững sờ đọc mấy lần, “Chuyện khẩn cấp”, “Thật xin lỗi”, “Chơi vui về không?” trong đầu cô không ngừng bay bay mấy câu nói đó, đáy lòng cảm giác mất mát trong nháy mắt tràn ngập đi lên, nàng lại không tới?

“Làm sao vậy? Ninh Ninh...” Cristina đi đến bên người Tô Ninh, nắm cả hai vai của cô mà hỏi.

Tô Ninh khép lại điện thoại, cười nói với chị Cristina: “Em không sao, Hàn nói buổi tối không thể tới đây, kêu em sớm về phòng ngủ”

Cristina nhìn đồng hồ, nói: “Nàng thường xuyên như vậy, em mệt không?” Cristina nhìn về phía mấy người vẫn đang náo kia, nói: “Đi thôi, chị đưa em đến nhà, không biết bọn họ còn muốn náo bao lâu nữa?” nói rồi Cristina đi vào phòng mặc thêm áo.

Không đợi Cristina mặc xong, chuông cửa vang lên. Tô Ninh dừng lại động tác mặc áo khoác, thấy Trương Trí đứng dậy loạng choạng đi mở cửa.

Cửa mở ra liền truyền đến một loạt tiếng Anh, Vicky mang theo túi bước nhanh đến. Nàng thấy người mở cửa là Trương Trí đầu tiên là sững sờ, nói một nửa liền ngừng lại.

Tô Ninh trông thấy người tới, cô hơi nhú mồm, cũng không nhìn nữa, quay đầu cẩn thận mặc áo.

“Vicky?” Cristina đi ra phòng ngủ trông thấy người ngoài cửa, có một chút giật mình. Nàng bước nhanh đi đến trước, đỡ Trương Tri đã uống đến mức đứng không vững, rồi dẫn Vicky vào nhà.

“Người trước ngồi ở đây, ta đưa Ninh Ninh về nhà, lập tức sẽ trở lại.” Cristina lôi kéo Vicky để nàng ngồi ở trên ghế salon.

Vicky gật gật đầu, nàng nhìn qua Tô Ninh. Tô Ninh vừa vặn cũng ngẩng đầu, lơ đãng va chạm ánh mắt có chút sắc bén của Vicky, cô không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, cười nhẹ với Vicky một cái, rồi theo Cristina ra ngoài.

Cửa vừa đóng, Tô Ninh thu hồi nụ cười trên mặt. Cô nghĩ Vicky có hơi cao ngạo, như có vẻ ” tại sao người lại ở trong này?“, tâm tình liền thêm khó chịu, cô oán niệm nghĩ, lúc này cũng không biết thị trường đang làm gì?

Cristina đưa Tô Ninh đến nhà, nhìn cô vào cửa, tiến lên ôm Tô Ninh một cái, dặn dò cô vài câu liền đi trở về.

Tô Ninh đóng cửa, trong phòng một mảnh tối đen như mực chỉ có ngoài cửa sổ xuyên qua chút ít ánh sáng đèn đường. Cô không có mở đèn, lò mò đi vào phòng ngủ, ném mình trên mặt giường lớn. Khi cô đem đầu vùi vào chăn mềm, Tô Ninh hít sâu một hơi, trong này có khí tức của thị trường, cô lưu luyến ôm chặt chăn mềm. Say rượu nên trong đầu hơi loạn, vốn định nhân cơ hội hôm nay có thể nói chuyện rõ ràng với thị trường, nhưng mà ngay cả mặt của thị trường cô còn không nhìn thấy..

Cô nên làm sao bây giờ? Tô Ninh không thể không chế nghĩ, đêm nay một mình tiếp xúc bạn bè của thị trường, đều là những người rất có năng lực, nhìn lại mình, cô không khỏi cảm thấy tự ti. Cô rất muốn đem những ý nghĩ hỗn loạn này đuổi ra khỏi đầu. Cô cũng muốn có người đến giúp mình, cô muốn hỏi một chút, đến tốt cùng cô phải làm gì? Cô cùng thị trường làm thế nào để tốt hơn đây ?

Tô Ninh vùng vẫy hơn nửa canh giờ, cô lấy điện thoại di động ra tìm số thị trường. Cô nghĩ không thể chuyện gì cũng giấu ở trong lòng, cô rất cần thị trường an ủi, cần thị trường làm điểm tựa, cho cô ấm áp...

Nghĩ tới những thứ này, Tô Ninh không chút do dự nhấn xuống phím gọi, cô cẩn thận đặt điện thoại bên tai. Quen biết thị trường lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô gọi đến số này trong đêm khuya. Trên thực tế đều là thị trường gọi cho cô, bởi vì sợ ảnh hưởng công tác của thị trường, cô rất ít chủ động gọi đi.

Chuông điện thoại di động vang lên đã lâu, vẫn không ai tiếp nghe.

Nếu như vừa rồi Tô Ninh chỉ là muốn cùng thị trường trò chuyện, nhưng điện thoại không ai tiếp nghe, lúc này cảm giác đó càng thêm mãnh liệt. Tô Ninh dùng 10 phút, gọi cho thị trường 3 lần. Lần thứ ba di động vang lên:” chào ngài, điện thoại ngài gọi tạm thời không ai nghe máy, xin gọi lại sau”, Tô Ninh không có khí lực, cô nhìn điện thoại tự an ủi ” có lẽ thị trường bận rộn nhiều việc, có lẽ nàng không mang theo điện thoại cá nhân bên người...”

Tô Ninh ném đi điện thoại, một lần nữa cuộn rút trên giường, trong đầu suy nghĩ rất nhiều chuyện rối loạn, cuối cùng vì ảnh hưởng của rượu, bất tri bất giác liền ngủ mất...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: “Giảm Sức Ép”

Đêm đó qua đi, sáng sớm hôm sau Tô Ninh liền nhận được điện thoại của thị trường. Thị trường đại nhân nói cho cô biết, “Đêm qua nàng cùng một ít lãnh đạo xã giao đến tận khuya, lúc nàng xem thấy cuộc gọi nhờ đã gần hai giờ sáng, bởi vì sợ quấy rầy cô ngủ nên không có gọi lại.”

Ngủ một giấc tỉnh lại, đầu óc Tô Ninh thanh tỉnh rất nhiều, cô biết rõ công tác của thị trường không giống với người khác, rất đáng được ca ngợi: một ngày kiếm tỉ bạc, cô không muốn làm cho nàng thêm phiền não. Vấn đề tối qua cô muốn kể cho thị trường, bây giờ đã bị đè ép xuống dưới. Nên cô chỉ nói là ” bởi vì tối qua uống chút rượu ngủ không yên muốn cùng nàng tâm sự, cũng không có chuyện gì.”

Trước khi cúp điện thoại, thị trường đại nhân còn cam đoan với cô qua một hai ngày nhất định tìm thời gian đến gặp cô.

Mấy ngày kế tiếp trường Tô Ninh đã vào kì thi, cuộc thi tiến hành tổng cộng ba ngày.

Sáng ngày hôm sau, buổi thi vừa kết thúc, Tô Ninh nhận được điện thoại của một người phụ nữ, tự xưng là bí thư của thị trường, nói cô hết giờ học đi ra công trường đợi.

Tô Ninh cảm thấy hồ nghi, thị trường đại nhân hẹn cô tại sao phải để cho người khác gọi điện thoại cho cô? Cô nhìn thời gian, hiện tại cũng đã đến giờ tan học, còn mấy tiếng mới đến giờ thi buổi chiều. Tô Ninh chần chờ một chút, cùng bạn học chào hỏi, cũng không trở lại ký túc xá , nhanh chóng ôm sách vở hướng ra công trường.

Ra cổng, Tô Ninh cũng không có trông thấy xe thị trường, cô nhìn quanh bốn phía, có một chiếc xe ngừng ở ven đường cách đó không xa. Tô Ninh

chăm chú nhìn rồi đi đến chiếc xe đó.

“Hôm nay làm sao chị có thời gian tới đón em?” Tô Ninh vừa ngồi vào ghế phụ vừa hỏi.

Tiêu Ý Hàn đeo kính râm thật to, ngồi ngay ngắn trên ghế lái, quay sang nhìn Tô Ninh, thấy cô đã đóng cửa xe, liền nghiêng qua kéo dây an toàn cho cô, cài xong nàng ngừng lại trước mặt Tô Ninh một chút rồi dùng tốc độ cực nhanh hôn thoáng qua môi Tô Ninh, tiếp theo nàng cài dây an toàn cho mình, xong hết mới vừa khởi động xe vừa hỏi: “muốn ăn cái gì?”

Tô Ninh bị thị trường đại nhân đột nhiên hôn mình làm cho cô hết hồn, đây là đang ở trước công trường a! Cô quay qua nhìn về mặt bình thân của thị trường, đưa tay sờ nhẹ môi của mình, cô như thế nào cảm thấy mình đang bị ảo giác?

“Làm gì mà ngơ ra vậy? Em làm bài thi thế nào rồi?” Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh không phản ứng, nàng ra vẻ bình thường hỏi tiếp.

Nàng hơi cong khoe miệng, liếc trộm biểu lộ của Tô Ninh. Nàng rất thích nhìn bộ dạng của Tô Ninh lúc này, gò má hơi đỏ, ngượng ngùng, nếu không phải bây giờ nàng đang lái xe, nàng thật muốn nhào tới chuyên chú yêu thương Tô Ninh một phen.

“Làm sao chị có thể tùy tiện hôn môi em trên đường chứ?” Tô Ninh phục hồi tinh thần lại, có chút bức mình chất vấn thị trường.

“Tôi không có a?” Tiêu Ý Hàn dừng xe đợi đèn đỏ, nàng về mặt vô tội nhìn Tô Ninh, còn nói: “Đây là trên xe a...”

“Chị...” Tô Ninh cắn cắn môi dưới, quay qua phía ngoài cửa sổ xe không để ý tới nàng, trong lòng nói thầm hai chữ: “Vô lại”...

Tiêu Ý Hàn lái xe vào bãi đỗ xe của khách sạn, dẫn Tô Ninh đi vào nhà hàng, nàng phân phó vị quản lý đang dẫn phía trước tìm một gian phòng yên tĩnh cho hai người. Cũng không hỏi ý kiến Tô Ninh, liền gọi một bàn thức ăn thích hợp cho sinh viên mùa thi, đợi món ăn đem lên hết, nàng kêu tất cả nhân viên ra ngoài, trong gian phòng chỉ có nàng cùng Tô Ninh.

Yên tĩnh dùng cơm trưa, nhân viên dọn bàn, rồi đem trái cây cùng trà đặt trên bàn, Tô Ninh bị thị trường kéo ngồi trên salon, TV đối diện đang phát tin tức.

Tiêu Ý Hàn uống mấy ngụm trà, nàng tựa hồ vô tâm xem tin tức, xem một hồi TV thì quay qua nhìn Tô Ninh, Tô Ninh vẫn yên lặng ngồi ở một bên, mắt chăm chăm vào TV trong đầu lại nghĩ đến cuộc thi buổi chiều.

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh căn bản không chú ý đến mình, nàng lại nhấp một ngụm trà đứng lên đi tới khóa cửa.

“Chị khóa cửa làm gì?” Tô Ninh thắc mắc hỏi.

“Buổi chiều mấy giờ thi?” Tiêu Ý Hàn không đáp mà hỏi ngược lại.

“2 giờ”.

“Còn hai tiếng nữa, em muốn ngủ một chút không?” Tiêu Ý Hàn nhìn đồng hồ lại nhìn Tô Ninh hỏi.

Tô Ninh lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Vẫn giữa trưa muốn xem lại tài liệu.”

Tiêu Ý Hàn đi đến cạnh Tô Ninh, hỏi: “Không nghĩ tới tôi sẽ điện thoại cho em?”

“Ừm” Tô Ninh ngoan ngoãn gật đầu, cô liếc sang túi của mình đang bị áo khoác của thị trường phủ lên, nói tiếp: “Sách của em còn ở trong xe.”

“Như thế nào? Không nắm chắc bài học hay sao?”

“Không phải, chỉ là cảm thấy xem lại lần nữa thì trong lòng yên tâm hơn”.

”hiện tại em hẳn là nên thả lỏng một chút, buổi chiều mới có thể phát huy thật tốt”. Tiêu Ý Hàn suy nghĩ rồi nghiêm túc nói. Dứt lời nàng ngồi cạnh Tô Ninh, mắt chăm chú nhìn cô.

“Vây thì không xem nữa.” Tô Ninh mỉm cười nói, cô dựa lưng vào salon, bữa ăn này thật thoải mái, có thị trường bên người làm cô không thấy lo lắng. Cô cho rằng hai người lâu như vậy không gặp mặt, khi gặp lại sẽ có chút ngượng ngùng. Nhưng không biết vì cái gì, cô chẳng những không có cảm giác đó, mà ngay cả mấy lời nói của Vicky, những chuyện cô tự mình nghĩ không thông, sau khi nhìn thấy thị trường toàn bộ đều trở nên nhỏ bé... Tô Ninh rất yêu thích loại cảm giác này, ánh mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng nhìn thị trường, trong lòng cô hạnh phúc.

Tiêu Ý Hàn càng nhìn Tô Ninh càng cảm giác không nhịn được, hình như trong cơ thể mình đang có cái gì bốc lên, nàng chăm chú nhìn người trước mắt, người mà nàng nhớ nhung trong suốt một tháng này, tầm mắt nàng chậm rãi rơi xuống đôi môi của Tô Ninh.

Tiêu Ý Hàn nuốt một ngụm nước bọt, nàng nghiêng tới gần Tô Ninh, trong lúc Tô Ninh còn đang ngu ngơ, nàng nhắm mắt lại thâm tình hôn lên đôi môi mềm mại, ngọt ngào vẫn luôn quyến rũ nàng từ lâu.

Tô Ninh bị thị trường đại nhân ôm vào trong ngực, cô mở to mắt không biết làm sao. “Bộ thị trường đại nhân muốn cùng nàng thân mật ở trong này hay sao?” Cô theo bản năng, tay chống lên người thị trường, lại bị thị trường không tốn chút sức nào, bắt lấy tay cô đặt trên ghế salon.

Tiêu Ý Hàn hôn sâu một hồi, Tô Ninh không còn gãy dựa nữa, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cô không thể không thừa nhận, nụ hôn của thị trưởng thật sự rất hấp dẫn, Tô Ninh vừa nghĩ vừa ngại ngừng đưa đầu lưỡi quấn quýt cùng lưỡi thị trưởng.

Giờ phút này, thời gian như bất động, trên ghế salon hình vòng cung, hai người chuyên tâm ôm hôn nhau, không ai nghĩ dừng lại, lưỡi đan vào nhau, truy đuổi, kích khởi yêu nhau làm thân thể hai người ngày một nóng hơn.

Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng buông ra Tô Ninh, môi của nàng lưu luyến không rời đi mà chậm rãi hôn từng ngấn quan xinh xắn trên gương mặt Tô Ninh. Động tác Tiêu Ý Hàn rất nhẹ, mỗi một chỗ đều dừng lại vài giây, khiến cho thân người Tô Ninh không tự chủ có chút run rẩy.

Tay của nàng cách thân thể Tô Ninh một lớp quần áo, nàng trượt tay đến thắt lưng dừng lại một chút, rồi một đường xoa lên, cuối cùng dừng ở nơi ngực mềm mại của Tô Ninh mà vuốt ve.

“Ninh Ninh...” Tiêu Ý Hàn thở nhẹ gọi tên Tô Ninh, giọng của nàng hết sức quyến rũ, làm toàn thân Tô Ninh tê dại.

“Ừm...” Lúc này Tô Ninh hoàn toàn mất đi khí lực, cô vô lực kéo dài một tiếng, mở to mắt thấy thị trưởng trước mặt, tóc dài rối tung trên vai.

“Tôi rất nhớ em.....” Tiêu Ý Hàn vừa trượt tay vào trong áo Tô Ninh vừa nhẹ nhàng nói.

“Nhớ đến rất muốn em.....”

“Không... Không được..... Chúng ta là ở bên ngoài...” Nghe thấy thị trưởng đại nhân nói, Tô Ninh cuối cùng thanh tỉnh một ít, cô lấy tay đè xuống cái tay đang lăm mò trong áo mình làm chuyện xấu của thị trưởng.

“Xin chị đó, buổi chiều em còn phải thi.” Tô Ninh có chút đau lòng vuốt ve gò má thị trưởng, giống như cầu xin lại có chút nhẹ dỗi dành.

“Không có sao đâu.....” Tiêu Ý Hàn dùng gò má cọ xát trong lòng bàn tay mềm nhũn của Tô Ninh, thân thể lại dán sát vào, hôn Tô Ninh khắp nơi.

Tô Ninh cảm giác thị trưởng giống như uống rượu nhiều hơn bình thường, không ngừng châm lửa lên người mình, cô nhìn xung quanh, mặt trời thật to đang chiếu vào cửa sổ, đĩa trái cây cùng trà cụ đang đặt trên bàn. Đây căn bản không phải là nơi thích hợp để thân mật. Cô bắt đầu dùng sức đẩy người thị trưởng ra, ý đồ làm cho nàng dừng lại.

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh phản kháng mạnh, nàng dừng động tác, ngẩng đầu nhử mày nhìn Tô Ninh.

Tô Ninh thấy ánh mắt thị trưởng đại nhân có chút bức mình, mặt cô ửng đỏ nhỏ giọng cầu khẩn nói: “Hàn, khuya về nhà, không tốt hơn sao?”

Tiêu Ý Hàn quyết đoán lắc đầu, có chút trẻ con nói: “Ninh Ninh ngoan, tôi chỉ hôn nhẹ.....”

Vừa nói nàng lại ngã về trước hôn môi Tô Ninh, Tô Ninh cảm giác thị trưởng đang cực độ “khát”. Cô không gãy dựa nữa, cô nghĩ đường đường là thị trưởng, nàng chắc cũng không thể tại đây làm nên chuyện gì quá lớn.

Nhưng mà thực chất Tô Ninh đã đánh giá quá cao thị trưởng đại nhân của mình, lúc con người khát khao dục vọng còn có thể đi lo đây là tình huống gì sao? Hơn nữa gian phòng này đã bị khoá lại cũng không có ai ở đây, với người như Tiêu Ý Hàn, ở đây “yêu” chính là một trải nghiệm mới, sẽ rất kích thích a...

Tiêu Ý Hàn hiểu rõ Tô Ninh, mỗi lần chỉ cần nàng hôn môi cô, vài giây sau, Tô Ninh chắc chắn toàn thân nhũn ra, thân thể trở nên đặc biệt nóng. Để không cho Tô Ninh gãy dựa làm lãng phí thời gian quý giá, Tiêu Ý Hàn vừa hôn sâu vừa hạ đủ công phu.

Đội cảm giác thân thể Tô Ninh rõ ràng có biến hóa, hai tay Tiêu Ý Hàn đi vào bên hông Tô Ninh, lăm mò cởi bỏ khoá kéo quần của cô, một tay nâng hông Tô Ninh lên, một tay kéo quần của cô xuống.

“Hàn.....” tiếng thở dốc của Tô Ninh dần dần tăng thêm, do áp lực cô hơi nâng cao thân thể về phía sau.

Tiêu Ý Hàn cố gắng hai lần, cũng không cởi được quần Tô Ninh, nàng đứng dậy ôm Tô Ninh để cô nằm ngang trên ghế salon, tiếp theo chính mình nằm đè lên.

Tô Ninh đang mặc một cái áo ngắn, Tiêu Ý Hàn vừa đè lên, cái áo trực tiếp bị vén lên đến ngực, bên trong là bra màu trắng nhạt. Tay Tiêu Ý Hàn luôn ra sau lưng Tô Ninh, không phí chút sức đã mở được cái áo ngực này.

Tô Ninh cảm giác trên người mát lạnh, cô theo bản năng ngồi dậy, vốn là nghĩ ngăn lại thị trưởng, không có nghĩ rằng vì động tác của mình mà áo ngực đã bị bung ra rơi xuống, bộ ngực không an phận của cô cứ thế lộ ra trước mặt thị trưởng. Tô Ninh trong nháy mắt đờ người.

Tiêu Ý

Hàn có chút dừng lại, liền thừa dịp Tô Ninh còn chưa hoàn hồn, đem cả gò má dán sát vào, nàng dùng chút lực đè Tô Ninh nằm ngửa xuống. Tiêu Ý Hàn vui mặt vào ngực Tô Ninh, không ngừng cọ xát, cảm giác đàn hồi làm cho nàng ý loạn tình mê, lưỡi nàng một tác lại một tác liếm xung quanh rồi đi lên đỉnh cao nhất, làm Tô Ninh không kiềm được nho nhỏ rên rỉ.

” Gian phòng này có cách âm, để cho tôi nghe một chút thanh âm của em.” Tiêu Ý Hàn cảm giác được Tô Ninh đang cố đè nén, nặng nề thì thầm bên tai dụ dỗ.

Nói dứt lời, nàng dùng đầu lưỡi treu chọc quanh tai Tô Ninh, sau lại một lần nữa chuyển xuống ngực Tô Ninh.

Cái gì gọi là kim lòng không được? Tô Ninh vô lực ngồi phịch trên ghế salon, chút ít lý trí bị thị trường đại nhân tấn công mà tan rã...

Tiêu Ý Hàn nhắm nháp yêu thương ở ngực Tô Ninh khoảng 10 phút, đủ rồi mới lưu luyến di chuyển xuống dưới. Đầu lưỡi nóng hổi dán lên da thịt Tô Ninh, từng điểm để lại ấn ký thuộc riêng về nàng.

Tiêu Ý Hàn quỳ gối trên sàn nhà. Nàng cỡi giày Tô Ninh, kéo quần xuống dưới mắt cá chân. Cả người cô nằm trên ghế salon, áo bị vén lên lộ ngực ra bên ngoài, chỉ vền vện còn mặc một cái quần lót nhỏ, đùi nhỏ thon dài, hai chân bị tách ra. Tư thế Tô Ninh lúc này rất say lòng người, tối thiểu với Tiêu Ý Hàn là như vậy.

Tiêu Ý Hàn một lần nữa ngồi dậy quỳ gối giữa hai chân cô, bên trong quần lót màu trắng nhạt có một ít chất dịch có thể thấy được.

“Hàn..... Xin chị.....” Tô Ninh lẩm bẩm nói, cô thấy thị trường đang nhìn chăm chăm dưới thân của mình, cô vô lực nhìn ra hướng cửa, khá tốt cái cửa này đủ dày, cô thật sự không nghĩ cứ như vậy ở đây...

Tiêu Ý Hàn chậm rãi tới gần nơi son cốc thần bí, dùng lưỡi xẹt qua đáy quần lót. Ở hoàn cảnh này, Tô Ninh vốn rất khấn trương, cô làm sao chịu được động tác kia của thị trường, cô không ngừng giãy dụa thân thể, cố gắng khép lại hai chân.

Tiêu Ý Hàn sát lại gần, lấy tay kéo đáy quần qua một bên, một mảnh ướt át liền bày ra trước mắt. Tiêu Ý Hàn nhìn qua nơi thần thánh có chất dịch trong suốt này, liếm nhẹ môi liền dán môi vào đó.

Động tác Tiêu Ý Hàn càng ngày càng điên cuồng, Tô Ninh rốt cuộc không ức chế nổi thanh âm của mình, dây thần kinh của cô đều bị kích thích, cảm giác cơ thể như đang bị thiêu đốt, cô hơi hé miệng, thanh âm rên rỉ liền tuôn ra ngoài, cô hô mấy lần tên thị trường, cuối cùng cũng bỏ được lên trên đỉnh...

Tô Ninh nhắm mắt lại, xụi lơ nằm trên ghế salon tùy ý thị trường đại nhân mặc lại quần áo cho mình, trong đầu vẫn còn lưu lại dư âm vừa qua đi.

Tiêu Ý Hàn cẩn thận chỉnh lại quần áo cho Tô Ninh, ôm lấy cô dựa vào trong ngực mình. Hơn 10 phút sau, Tô Ninh mở mắt, cô ngửa đầu oán giận nhìn thị trường đang yêu thương vuốt ve đầu mình, thực hận không thể dùng ánh mắt giết chết nàng...

“Mệt lắm không? Nằm nghỉ ngơi một hồi đi...” Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh mở to mắt, nàng dịu dàng nói.

“.....” Tô Ninh tròn mắt không nói gì....người này còn tính cái gì? Chẳng lẽ nàng không biết như vậy sẽ rất mệt sao? Kệ đầu sỏ ăn sạch mình, giờ vẫn có thể làm ra bộ dạng ăn cần quan tâm...

Tiêu Ý Hàn thấy sắc mặt Tô Ninh không đúng, nàng có chút mất tự nhiên, đảo mắt nói:”Tôi thiết tình là muốn giúp em thả lỏng một chút.....”

“Thiết tình muốn giúp em thả lỏng?” Tô Ninh trong lòng kêu rên một tiếng, không đến một tiếng nữa là cô phải đi thi.....mà thị trường nhà cô cứ như vậy giúp cô giảm sức ép sao? Cô thấy thị trường vẫn duy trì đáng về” chính nhân quân tử”, làm gì thì sự tình cũng đã xảy ra, cô cũng không còn tâm tư cùng nàng tranh luận nữa.

Tô Ninh mở miệng hỏi một câu, là vấn đề cô muốn biết nhất:”chị thật sự không sợ có người tiến đến sao? Chị đem em biến thành cái dạng kia [chính là bị lột sạch] chị sẽ không sợ bị người khác trông thấy???”

Nghe xong vấn đề, Tiêu Ý Hàn khinh thường hừ lạnh một tiếng, cao ngạo nói:”Tôi không phê chuẩn, ai dám bước vào cái cửa này nửa bước?”

Lúc này Tô Ninh nhìn người phụ nữ cường thế nhà mình, thiết tình cô không biết nàng nên kiêu ngạo hay là nên thay mình bi ai...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Sau Khi “Hạnh Phúc”

Tô Ninh nằm thật lâu trong lòng thị trường mới khôi phục một ít, cô thật sự cảm thấy không có khí lực, mi mắt như cứ muốn sụp xuống. Hai người rời khỏi nhà hàng, lên xe, Tô Ninh quay qua nhìn người bên cạnh, thị trường lúc này đã khôi phục đáng về uy nghiêm lạnh lùng thường ngày. Tô Ninh tựa lưng vào ghế, trong lòng nghĩ:” đoán chừng không ai dám nghĩ người như thị trường lại có thể mới làm ra chuyện tình như vậy ở nhà hàng, cô thật đúng là bi ai...”

Bởi vì không có nhiều thời gian, Tiêu Ý Hàn sợ Tô Ninh trễ thi, nàng trực tiếp lái xe đến trước cổng lớn trường học. Nàng đem túi cùng sách đưa cho Tô

Ninh, nhẹ nhàng nói:” Thi cho thật tốt, tối nay điện thoại cho em.”

Tô Ninh gật gù đầu, phát tay chào thị trưởng, rồi đi xuống xe.

Vừa đóng cửa xe, thị trưởng liền lập tức lái đi. Tô Ninh nhìn bóng xe một chút mới chậm rãi xoay người đi vào trường.

“Người làm gì thế? Đứng sau ta lúc nào mà không hề có tiếng động? Làm ta giật cả mình...” Tô Ninh vừa xoay người thiếu chút nữa đụng vào một người, cô vội dừng bước, nhìn Tiêu Trạch Vũ đang nhìn theo hướng xe chạy, lớn tiếng nói.

Tiêu Trạch Vũ thu hồi tầm mắt, chậm rãi quay qua, nghiêm túc hỏi Tô Ninh:” Làm sao người lại ở chung với cô cô của ta?”

Tô Ninh lúc này mới lấy lại tinh thần, cô suýt nữa quên người này là cháu thị trưởng. Cô nhìn thẳng ánh mắt sắc bén của Tiêu Trạch Vũ, cảm giác có chút chột dạ. Cô cúi đầu, vượt qua Tiêu Trạch Vũ, vừa đi vừa nói:” Chỉ là trùng hợp gặp nhau mà thôi...”

Tiêu Trạch Vũ nhìn biểu hiện của Tô Ninh, không có tiếp tục hỏi, hần ba bước dài đuổi theo Tô Ninh cùng cô sóng vai đi vào trường.

“Kì nghỉ này người có kế hoạch gì không? Ta hẹn vài người bạn tính đi du lịch thả lỏng một chút, người cũng cùng đi chứ?” Tiêu Trạch Vũ chủ động cầm giúp sách cho Tô Ninh, về mặt thành khẩn nói.

Tô Ninh hơi bối rối, cô biết Tiêu Trạch Vũ thích mình. Nhưng thân phận của người này đối với mình mà nói quá đặc biệt, cô tuyệt đối không muốn liên quan tới hắn. Nhưng trốn tránh cũng không phải biện pháp, thị trưởng là cô của hắn, hai người lại học cùng trường, khó tránh khỏi gặp nhau.

“Ta muốn cùng bà nội trở về quê, các người đi chơi đi.” Tô Ninh nghĩ nghĩ, tùy tiện tìm một cái cớ.

Hai người nói chuyện mấy câu, đã đi đến trước lầu học, Tiêu Trạch Vũ dừng bước, Tô Ninh cũng lịch sự dừng lại nhìn hắn. Tiêu Trạch Vũ hai tay xỏ vào túi áo, mấp máy môi nói:” nhà họ Tiêu rất nghiêm khắc, Ninh Ninh người không nên quá gần gũi với cô cô...”

Tô Ninh nhú mày, nói:”Có quan hệ gì sao?” Cô dời mắt sang hướng khác, nhàn nhạt nói:” Ta chỉ trùng hợp gặp nàng mà thôi.”

“Ta rất hiểu cô cô của ta, nếu như các người chỉ là quen biết sơ, cô ta căn bản không thèm để ý tới việc nhỏ này, đưa người tới trường đâu...” Lúc nói Tiêu Trạch Vũ còn cố ý nhấn mạnh hai chữ việc nhỏ.

“Người nghĩ nhiều rồi, ta chỉ là dạy kèm cho Iran mà thôi.” Nói dứt lời, Tô Ninh lạnh nhạt cười với hắn, còn nói:” Nếu như người chỉ muốn nói cho ta biết những lời này, thì cảm ơn người, ta biết rồi. Nếu không còn chuyện gì, thì ta phải lên đây, trước khi thì cần phải xem lại bài một chút.”

Tiêu Trạch Vũ suy tư khẽ gật đầu, hắn nhìn Tô Ninh biến mất tại cửa lầu, trong lòng nghĩ:” Ninh Ninh là một người chú trọng việc học như vậy, hôm nay thi cả ngày, làm gì lại tình cờ gặp cô cô vào buổi trưa? ” hắn hừ nhẹ một cái, xoay người rời đi.

*****

Buổi chiều, Tiêu Ý Hàn trở lại văn phòng, tâm tình của nàng thật sự đang rất tốt. Cảm giác hạnh phúc rung động cứ rạo rực khắp người, trên mặt vẫn luôn mỉm cười. Cả buổi chiều không có ra ngoài, Tiêu Ý Hàn nhìn đồng hồ văn kiện chất chồng trên bàn, cảm thấy chúng hôm nay cũng thật đáng yêu...

Hai giờ, có tiếng gõ cửa, Tiêu Ý Hàn nói” mời vào ”, ngẩng đầu thấy Giang Minh Kiệt đi đến.

“Tiêu thị trưởng, vừa có văn kiện.” Giang Minh Kiệt đem văn kiện đặt ở trên bàn làm việc, rồi lui ra phía sau một bước đứng lại.

Tiêu Ý Hàn nhìn lướt qua văn kiện, nhẹ gật đầu.

“Tiêu thị trưởng.....”

“Còn có việc gì?” Thấy Giang Minh Kiệt muốn nói chuyện gì đó, Tiêu Ý Hàn ngẩng đầu dựa vào ghế nhìn hắn hỏi.

“Ta.....”

“Có chuyện gì thì nói ra, còn ấp a ấp úng làm gì?” Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng cau mày.

“Buổi sáng, phó thị trưởng Hồ bàn giao lại công tác, thật sự từ chức.”Giang Minh Kiệt do dự một hồi mới nói ra một câu như vậy.

Tiêu Ý Hàn hơi gật đầu, tiếp tục chờ nghe Giang Minh Kiệt.

“Ta muốn nói, tai nạn xe cộ lần trước...” Giang Minh Kiệt không dám nhìn thẳng mắt thị trưởng, hắn cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Đều đã qua lâu như vậy, người nói cái này còn có ý nghĩa gì?”

“Ta.....” Giang Minh Kiệt ngẩng đầu, hắn nhìn Tiêu thị trưởng trong lòng hạ quyết tâm, về mặt thành khẩn nói:”Ta biết rõ ngài không hề tin nhiệm ta, trong khoảng thời gian này ta bị chuyện này đè nặng không thở nổi, ta cảm thấy ta nên cùng ngài giải thích”.

“Có một số việc, trong lòng ta và người đều biết.” Tiêu Ý Hàn hòa hoãn biểu lộ, nhưng vẫn lạnh lùng nói.

“Ta vẫn không dám nói với ngài, vài ngày trước khi xảy ra tai nạn, ta từng nhận được một cuộc điện thoại. Trong điện thoại là giọng đàn ông, hẳn chỉ kêu ta hôm đó phải đi son trang. Ta đã lâu không có lái xe cho ngài nên từ chối, sau đó mấy ngày người đó cũng không có gọi điện thoại nữa, ta cho rằng sự việc trôi qua rồi, nên không có để trong lòng.” Nói đến đây, hắn nhìn nhìn chú ý về mặt thị trường, nói tiếp:” sau khi gặp chuyện không may đó, qua ngày thứ ba, ta lại nhận được điện thoại của hắn, đối phương chỉ nói có để chút tiền trong ngăn kéo của ta.” Giang Minh Kiệt đi lên trước vài bước, đem chi phiếu đặt trước mặt Tiêu Ý Hàn, nói thêm” chính là chi phiếu này, trong đó có 10 vạn tiền gọi ở ngân hàng.”

Tiêu Ý Hàn khoanh tay trước ngực, bình tĩnh nhìn Giang Minh Kiệt, nghĩ nghĩ rồi nói:” chuyện lớn như vậy, sao người không sớm báo cáo?”

Giang Minh Kiệt nuốt xuống một cái, hắn nhìn về uy nghiêm của Tiêu thị trưởng, cảm giác tim đập nhanh hơn, trong lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

“Mấy ngày nay ngài công tác bận quá, mỗi lần đến, văn phòng của ngài đều có người, ta..... Ta cũng không xác định đây có phải là trò đùa dai của người kia hay không, về sau thì quên mất.”

Tiêu Ý Hàn đảo mắt, im lặng vài giây, nhìn trên bàn rồi nói:” Bây giờ nói ra, thì có ý nghĩa gì nữa?”

“Tiêu thị trưởng, ta cầu ngài cho ta thêm một lần cơ hội, ta biết rõ chuyện này do ta không xử lý tốt, nhưng ta thật không có ý hại ngài...” Giang Minh Kiệt có chút kích động giải thích.

“Tiểu Giang, người theo ta không phải một năm hai năm. Ta coi trọng người trầm ổn, thành thực mới đem người đặt ở bên cạnh ta. Nhưng mà, người nhớ kỹ, trong này, người làm sai thì vĩnh viễn chính là sai rồi. Không phải ta không để cho người cơ hội, mà do người không tự mình nắm chắc cơ hội tốt.” Tiêu Ý Hàn nói ra như vậy.

“Tiêu thị trưởng, từ nay về sau ta nhất định sẽ cố gắng làm việc cho giỏi, chỉ cần ngài còn tín nhiệm ta.”

Tiêu Ý Hàn khoát tay, cắt đứt lời Giang Minh Kiệt :” có một số việc đã xảy ra chính là đã xảy ra, ta sẽ không dùng lại một người phạm sai hai lần, ta nhớ người hẳn là hiểu rõ đạo lý này.” Nàng thấy Giang Minh Kiệt bất lực cúi đầu, chân thành nói:” Ta sờ dĩ không có điều người rời đi, cũng là vì chúng ta cộng sự nhiều năm. Chỗ tiền này người lấy về, sau này không cần biết người làm việc ở chức vị nào, đều cố làm việc cho tốt đi.”

Giang Minh Kiệt thấy thị trưởng không muốn nói nhiều, hắn cũng không dám tranh chấp thêm, bất đắc dĩ cầm lấy chi phiếu trên bàn, khom người nói:”Tiêu thị trưởng, ta đi ra ngoài trước...” rồi liền lui ra ngoài.

Sau khi Giang Minh Kiệt rời đi, Tiêu Ý Hàn theo thói quen đi đến sát cửa sổ, nhú mày nhìn ra ngoài. Nàng có thể ngồi ở vị trí này nhiều năm như vậy, không có tay chân thân cận là không được. Nàng thấy Giang Minh Kiệt có thành ý, nhưng mà nàng không thể lại uỷ thác trách nhiệm lên người này được nữa.

Có câu nói rất hay “Vui quá hóa buồn” dùng trên người Tiêu Ý Hàn lúc này có lẽ không thoả đáng, nhưng hôm nay thật là chỉ để cho nàng cao hứng một hồi, vốn nghĩ buổi trưa Ninh Ninh đã quá mệt mỏi, nàng muốn đón cô tan trường cùng nhau về nhà. Không nghĩ tới trên đường lại có công việc làm cho không đi được, đến 7 giờ tối vừa về nhà, lại ngoài ý muốn trông thấy Lục Hạo Vũ đã trở lại. Cái này thật đúng là ” vui quá hoá buồn ” ....

“Mẹ, ba ba đã trở lại...” Tiêu Ý Hàn vừa đổi dép đi vào phòng khách, đã nhìn thấy

Iran chạy xuống cầu thang, vừa chạy vừa hạnh phúc kêu lên.

Tiêu Ý Hàn hơi nhăn mặt, nhìn ra sau lưng Iran, quả nhiên, Lục Hạo Vũ cũng đang mỉm cười đi xuống lầu.

“Nhìn thấy người thật là cao hứng...” Lục Hạo Vũ đi đến trước mặt Tiêu Ý Hàn, mở ra hai tay cho nàng một cái ôm thật chặt.

Tiêu Ý Hàn tượng trưng ôm trở lại, rồi nhanh thoát ra, vừa đi lên lầu vừa nói:” Tại sao trở về cũng không nói trước, ta kêu tài xế lái xe đón người?”

“Sợ người công việc bận rộn nên không quấy rầy người. Công ty phái xe đi đón ta. Lần này trở về, công tác bên kia xem như hoàn toàn đã xong, sau này chúng ta một nhà ba người có thể cùng nhau sống chung.” Lục Hạo Vũ ôm Iran đuổi theo nói, dứt lời lại vui mừng không ngậm miệng lại được còn hôn một cái lên mặt con trai.

Tiêu Ý Hàn dừng bước trước cửa phòng ngủ, nàng cầm tay nắm cửa, xoay người lại hỏi:” Thật sự không đi nữa?”

“Ừ, thật sự không cần đi nữa” Lục Hạo Vũ nhẹ gạt đầu.

Tiêu Ý Hàn nhìn qua hai cha con, nói :”Ta thay quần áo trước đã.” Sau đi vào phòng ngủ, nhốt hai người ở ngoài cửa.

“Mẹ thay quần áo.....” Iran thấy ba ba xấu hổ, nó chỉ chỉ tay vào cửa phòng nói lặp lại.

Lục Hạo Vũ nhú mày, hai cánh tay khẽ kéo đem Iran giơ lên cười trên cổ của hắn, nói:”Được rồi, con ngoan, chúng ta xuống dưới lầu đợi mẹ xuống thì ăn cơm”

Chủ nhân trở về, di Hồng làm cả bàn đồ ăn phong phú, Tiêu Ý Hàn ngồi ở vị trí chủ nhà, Lục Hạo Vũ cùng Iran ngồi bên phải, di Hồng ngồi bên trái.

Bữa cơm bởi vì có ba mẹ đều ăn cùng, Iran có vẻ rất vui, ba ba thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nó, hai cha con vui vẻ hoà thuận ảm áp. Tiêu Ý Hàn không có cảm xúc gì, như trước chăm chú ăn cơm. Trên mặt của nàng không nhìn ra được chút nào vui vẻ vì chồng đã trở về.

Cơm ăn được một nửa, điện thoại Tiêu Ý Hàn trong phòng khách vang lên. Di Hồng đứng dậy đưa cho nàng, trên màn hình hiện ra số điện thoại Giang Minh Kiệt.

Tiêu Ý Hàn buông chén đũa tiếp nghe điện thoại.

“Tiêu thị trưởng, không có quấy rầy ngài chứ?” Giang Minh Kiệt cẩn thận hỏi.

“Không có, có chuyện gì sao?” Tiêu Ý Hàn nhìn nhìn Lục Hạo Vũ, nàng dựa lưng ghế, giống như bình thường nói chuyện điện thoại.

“Ta muốn hỏi một chút, ...”

“Có vấn đề quan trọng không phải người nên đưa cho ta?” Nghe Giang Minh Kiệt nói, Tiêu Ý Hàn đột nhiên hỏi một câu như vậy.

“Ách..... Tiêu thị trưởng.....” Giang Minh Kiệt nhất thời không có hiểu được ý của Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn nhìn đồng hồ trên tay một chút, rồi nói: “Nửa tiếng sau, tới nhà của ta đón ta đi.” Nói dứt lời nàng liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Vì Cái Gì ?

Cuối cùng kì thi cũng kết thúc. Tô Ninh thở dài một hơi, theo các thí sinh đi ra phòng thi, chưa xuống lầu đã bị giảng viên phụ đạo gọi lại. Giảng viên cho cô biết, ngày mai cần cô đến trường phụ giúp chấm bài thi.

.....

“Ninh Ninh, năm sau có một cơ hội thực tập, em có muốn đăng kí hay không?” Giảng viên vừa chấm bài vừa hỏi Tô Ninh.

Tô Ninh dừng bút trong tay, ngẩng đầu, có chút nghi hoặc hỏi: “Em mới năm ba, như thế nào có thể đi thực tập?”

Giảng viên cũng dừng viết, hần chăm chú nhìn Tô Ninh nói: “Đến trường là vì có thể học thêm nhiều tri thức, vì để có nền móng cho tương lai. Thực tập lần này chỉ tuyển chọn hai người, trường học bên này giữ lại thành tích, chỉ cần đến lúc đó tham gia cuộc thi thì có thể thuận lợi tốt nghiệp, công tác học tập đều không chậm trễ, em không biết đây là cơ hội rất tốt sao?”

Tô Ninh suy nghĩ một chút, nghiêm túc hỏi: “Là đơn vị nào ạ?”

“Đài truyền hình a.” Giảng viên nhún mày nói.

“Đài truyền hình? Nhưng mà, bọn họ vì cái gì không chọn người ở khoa phát thanh truyền hình?” Tô Ninh không thể tưởng tượng hỏi.

“Là muốn nhận người ở khoa đó, chỉ là thầy cảm thấy em cũng không kém so với những người kia, bằng không trường học tổ chức hoạt động cũng không thể tuyển em cùng Kim Hâm, cho hai người hợp tác. Em có năng lực như thế, thầy giúp em báo danh, tự em tranh thủ đi phỏng vấn.”

Tô Ninh im lặng, với tình hình nhà cô mà nói, học xong đại học sẽ không lựa chọn học lên cao nữa, nếu thầy thật sự có thể đề cử cô tiến vào đài truyền hình, mặc dù là làm từ thực tập sinh nâng lên cũng tốt, huống chi cô thật sự rất yêu thích làm phát thanh viên tin tức.

Tô Ninh càng nghĩ càng cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt, cô ngẩng đầu nhìn giảng viên nói: “Khi nào thì phỏng vấn a? Em muốn đi thử qua.”

“Chờ thầy thông báo, hần là qua năm.”

“Dạ, tạ ơn sự phụ.” Tô Ninh dùng sức gật đầu, vạn phần cảm kích nói.

Giảng viên cười cười nhìn Tô Ninh không nói gì thêm, hần rất quý mến cô sinh viên Tô Ninh này, điều kiện gia đình không tốt, nhưng không có một điểm tự ti, cố gắng học tập thật tốt, tự nhiên có cơ hội gì tốt trước tiên đều nghĩ đến cô.

.....

Tiếp theo là đến kì nghỉ đông, Tô Ninh đơn giản thụ thập hành lý, gần như là người cuối cùng rời đi trường học. Kì nghỉ này Tô Ninh cũng không tính đi làm thêm, vì cô đã có mấy ngàn tệ tiền học bổng, sắp đến lễ mừng năm mới, hơn nữa phòng ở cũng sắp bị giải toả. Mấy ngày nay, cô phải giúp trong nhà

đặt mua hàng tết, còn muốn dành thời gian ở bên cạnh hai người thân yêu nhất, nếu năm sau giảng viên thật sự giúp cô có cơ hội phỏng vấn, có thể trúng tuyển vào đài truyền hình, công tác rồi học tập, thời gian cô về nhà sẽ càng ít đi.

Sáng nay, Ninh Ninh đang ngồi xem TV trên salon, Tò ba ba hấp tấp mở cửa đi vào. Tò Ninh nhìn đồng hồ” chưa tới giữa trưa, ba ba không coi tiệm sửa xe hay sao mà quay về đây.”

“Bà nội đâu?” Tò Khải Hồng vừa vào nhà đã hỏi.

“Bà đi rồi, hình như qua nhà anh Tiểu Đào nói chuyện phiếm”.

“Ninh Ninh, ba ba nói cho người biết một tin tức tốt.” Tò Khải Hồng cởi áo khoác, mặt mũi tràn đầy vui vẻ , giống như mới trúng số mà kích động không thôi.

“Sự tình gì làm cho ba ba cao hứng như vậy?”

“Ta vừa nghe Hách thúc của người nói, khu nhà chúng ta năm sau sẽ bị giải toả, họ đền bù cho chúng ta tổn thất, đơn giá tính theo mét vuông thấp hơn giá thị trường 0,2%”. Tò Khải Hồng uống một hớp nước, có chút kích động nói.

“Như thế nào đột nhiên lại cho đền bù tổn thất rồi? mà chúng ta còn không có hộ khẩu” Tò Ninh trong lòng tính toán, tuy giá bị thấp 0,2% , nhưng nhà cô cũng ở khu vực trung tâm chợ, số tiền đền bù thật sự cũng không nhỏ, nếu cầm số tiền đó mua lại phòng ốc, quả thật không có vấn đề gì.

“Họ nói trên tình thực tiếp hạ văn kiện, cụ thể ta cũng không rõ lắm, bây giờ ta muốn đi gặp đơn vị lãnh đạo một chuyến” Tò Khải Hồng nói rồi xoay người đi vào phòng.

Lát sau, hần đã thay một bộ quần áo sạch sẽ đi ra, hần nhìn Tò Ninh đang dựa ở ghế salon, hỏi :” Người muốn cùng đi không?”

“Thôi đi, bên ngoài trời rất lạnh , người cứ ở trong nhà đi “. Không đợi Tò Ninh trả lời, hần lại nói, dứt lời liền hấp tấp đi ra ngoài.

.....

Lúc ăn cơm trưa, Tò ba ba trở lại, hần nói cho Tò Ninh, chuyện trợ cấp là thật sự, hơn nữa đơn vị lãnh đạo nói là phía trên trực tiếp gọi điện xuống, yêu cầu bọn họ làm như vậy. Hình như có vị lãnh đạo nào từng vô tình tới khu cư xá này, nghe nói đều là công nhân không có phòng để ở, nhất thời nổi lên lòng trắc ẩn.

Tò Ninh nghe ba ba nói xong, trong lòng suy nghĩ ,”lãnh đạo nào đã tới khu cư xá này? Ngoại trừ thị trường của nàng thì còn ai vào đây?” Nghĩ vậy, Tò Ninh có chút khó hiểu, cô hoàn toàn không cùng thị trường nhắc tới chuyện này, hơn nữa sau khi thị trường tới nhà cô cũng chỉ đơn giản hỏi vài câu. Sẽ có thể là nàng sao? Tò Ninh nói không nên lời cảm giác trong lòng mình lúc này. Có chút nghi hoặc, lại vừa cảm thấy ấm áp...

Ở xã hội hiện nay, không ai dễ dàng thoả mãn hơn tầng lớp công nhân làm công ăn lương, chỉ cần chính phủ có thể làm chút ít hiện thực, làm cho cuộc sống dân chúng cải thiện, những người bị xã hội coi là tầng lớp dưới chót này, đã thật sự mang ơn.

Chuyện “phòng ốc trợ cấp” này lan truyền khắp khu cư xá, không khí trong tiểu khu rõ ràng trở nên đổi khác, mọi người tùm năm tùm ba bàn tán, mấy bác gái không ngừng tám chuyện phòng ở, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc. Thậm chí trên cột thông báo không biết ai đã kéo lên tấm bảng gỗ đề chữ cảm tạ chính phủ. Mỗi lần Tò Ninh đi qua, đều chăm chú xem vài lần, cô luôn nghĩ “nếu quả thật chính là công lao của thị trường đại nhân nhà nàng, thị trường nhất định sẽ không nghĩ tới chỉ một hành động nhỏ kia thôi đã làm cho người nhà cô cùng hàng xóm láng giềng thay đổi lớn như thế nào...”

.....

Một tuần nghỉ lễ nhanh trôi qua, Tò Ninh không có gặp lại thị trường. Có điều mỗi ngày vẫn nhận được điện thoại như trước, Tò Ninh không hỏi về chuyện phòng ở, cô cũng không quan tâm việc này có phải thị trường làm hay không, nàng không nói với mình, có lẽ có lý do của nàng, hơn nữa cô cũng không biết phải hỏi như thế nào cho tốt.

Tối hôm đó, sau khi ăn cơm tối, Tò Ninh về phòng mình viết nhật ký, từ lúc nghỉ đông đến giờ, cuộc sống của cô vô cùng thanh nhàn, chỉ là nhiều ngày không thấy thị trường làm cho cô rất nhớ. Tò Ninh bay bay ngồi bút trên trang nhật ký, tràn ngập tương tư. Vừa lúc điện thoại di động vang lên, Tò Ninh mỉm cười, cầm lên xem tin nhắn.

“Sáng mai 8 giờ, tôi ở trạm xe bus chờ em”

Chỉ mấy chữ vô cùng đơn giản mà làm Tò Ninh một hồi vui vẻ, cô cầm điện thoại đọc đi đọc lại mấy lần. Nghĩ thầm, thị trường rốt cuộc cũng đã hẹn cô.

Đêm nay, Tò Ninh đi ngủ sớm, cô chỉnh đồng hồ báo thức 6 giờ, tính dậy sớm một chút chọn trang phục cho thật tốt.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm thứ hai đến rất nhanh, có lẽ do tâm tình tốt, Tò Ninh cảm giác ánh nắng chiếu vào cửa sổ hôm nay đặc biệt ấm áp.

Bởi vì dậy sớm, Tò Ninh cùng bà nội đi chợ sáng gần nhà mua chút ít đồ ăn sáng trở về. Ăn xong cô chào mọi người, liền ra ngoài, lúc đến trạm xe , đồng hồ mới chỉ 7 giờ 30.

Thành phố Giang Vịnh đã vào mùa đông, trên đầu mặc dù có mặt trời thật to, nhưng nhiệt độ như cũ vẫn rất thấp. Tò Ninh không ngừng đi qua đi lại ở

trạm xe bus, cô thỉnh thoảng nhìn quanh xa xa, hi vọng thời gian có thể qua nhanh một chút.

Còn 10 phút nữa là 8 giờ thì điện thoại cô vang lên, cô vẫn nắm chặt trong tay này giờ, nhìn cũng không nhìn, cô liền nghe điện thoại.

Điện thoại chuyển được, không đợi Tô Ninh nói chuyện, giọng thị trường đại nhân thật có lỗi truyền tới: "Ninh Ninh, thật sự là ngoài ý muốn, tạm thời có chút việc, tôi hiện tại không thể đi đón em."

Tô Ninh nhú mày, đáy lòng thất lạc một hồi, lập tức trả lời: "Không có gì, công tác của chị quan trọng hơn."

"Ừ, tôi tận lực tranh thủ thời gian, khi nào xong sẽ gọi điện thoại liền cho em, hi vọng giữa trưa có thể cùng nhau ăn cơm"

"Tốt."

"Chung quanh em như thế nào ồn như vậy, đã xuống lầu sao?"

Tô Ninh nhìn nhìn xe bus vừa đến trước mặt, vừa đi về hướng nhà mình vừa nói: "Mới vừa đi tới trạm xe, không sao, em đi trở về rồi."

"Vậy được rồi, muộn một chút tôi điện thoại cho em."

Cúp điện thoại, Tô Ninh đưa di động bỏ vào trong túi áo, hệt hững cúi đầu từng bước chậm rãi đi. Tuy cô rất hiểu cho thị trường đại nhân, công tác của nàng là xếp hạng nhất, nhưng trong nội tâm cô vẫn cảm thấy rất không vui vẻ, chính mình đã cao hứng hệt cả đêm, Tô Ninh bủi môi nghĩ.....

"Ninh Ninh....."

Lúc Tô Ninh đang đi, đột nhiên nghe sau lưng có người kêu tên mình, không cần nhìn cũng biết là Dịch Dương. Tô Ninh xoay người, quả nhiên Dịch Dương cùng Na Na đang cách cô không xa, phía sau các nàng còn có Tiểu Trạch Vũ, Kim Hâm cùng vài nam sinh khác.

"Các người như thế nào lại ở đây?" Tô Ninh dừng bước, nhìn bọn họ đi tới hiếu kì hỏi.

"Tôi tìm người a, sáng sớm người đi đâu vậy?" Mấy người đi đến gần, Tôn Hồng Na mở miệng hỏi.

"A, vốn định đi mua vài thứ, thời tiết quá lạnh, lại không muốn đi." Lúc Tô Ninh nói chuyện còn cúi đầu xuống, cô lấy tay kéo lại áo khoác.

"Các người tới tìm ta, sao trước đó cũng không gọi điện thoại cho ta?"

"Chúng ta cũng là nhất thời cao hứng, thấy hôm nay thời tiết rất tốt, nên mọi người đi ra ngoài dạo chơi." Lúc này Tiểu Trạch Vũ đi đến bên người Tô Ninh, gương mặt đẹp trai mỉm cười rạng ngời.

Tô Ninh cúi đầu nghĩ nghĩ, thị trường đại nhân hẹn cô sớm nhất cũng muốn tới buổi chiều. Cô nghĩ dù sao về nhà cũng không có chuyện gì, mắc công mình lại miên man suy nghĩ, không bằng cùng bạn bè đi dạo một chút.

Tô Ninh đi theo các bạn hướng khu buôn bán trung tâm đi đến, trên đường cùng mọi người cười nói ít nhiều cũng giảm bớt hệt hững trong lòng cô.

Mấy người xuống xe bus, bước tới con phố. Kim Hâm đi bên cạnh Tô Ninh, nói: "Ninh Ninh, người có nghe nói không? Đài truyền hình muốn tuyển hai thực tập sinh từ trường chúng ta."

Tô Ninh ngẩng đầu nhìn Kim Hâm, mới nghĩ đến, Kim Hâm chính là sinh viên nổi danh khoa phát thanh truyền hình, biết rõ chuyện phỏng vấn này cũng không có gì lạ.

Tô Ninh gật gật đầu, nói: "Giảng viên có nói với ta, nhưng ta cảm thấy cơ hội mình được chọn quá xa vời....."

"Không gì đâu, có thực lực là được, chỉ cần có người giúp người giới thiệu báo danh, khi phỏng vấn chúng ta có thể hợp tác với nhau." Kim Hâm thấy Tô Ninh có vẻ dậm dậm, nên khích lệ.

Tô Ninh cười cười với Kim Hâm, nói: "Ừ, nếu có cơ hội phỏng vấn, ta nguyện ý tranh thủ đi."

.....

Nhanh đến buổi trưa, mấy đứa nam sinh thật sự chịu không được cùng nữ sinh đi dạo phố, bọn họ đề nghị tìm chỗ ăn trưa, nghỉ ngơi một chút. Sau khi thống nhất ý kiến, mấy người đi xuống lầu thương xá, khi đến cửa ra, Tô Ninh lơ đãng thoáng nhìn, cô thất thần.

Chỗ cửa lớn khu thương xá bên cạnh, có ba người đi ra, người đàn ông ôm đứa nhỏ trong ngực, người phụ nữ thì mang túi xách đi bên cạnh. Người đàn ông cùng đứa nhỏ cười rất hạnh phúc, còn người phụ nữ tuy vẻ mặt lạnh như băng nhưng cũng không ảnh hưởng đến một nhà ba người, làm cho người ta cảm thấy rất hài hòa.

Tô Ninh vừa chậm rãi đi theo các bạn, vừa quay đầu lại nhìn ba người, không phải thị trường nói có công tác bận rộn sao? Nàng như thế nào xuất hiện nơi này? Hơn nữa, ba của Iran về nước khi nào?

Chương 72: Tô Ninh “Dũng Cảm”

Lúc Tô Ninh đang mãi nghĩ, mọi người cũng đi ra thương xá, bởi vì không có lái xe, bọn họ đứng lại trước cửa thương lượng nên đi ăn chỗ nào. Tô Ninh đứng ở đó, nhưng tâm tư lại bay ra nơi khác, làm sao thị trưởng lại xuất hiện ở đây?! Không phải nàng nói có công việc nên mới không gặp cô được sao? Tô Ninh trong lòng thắc mắc, cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới thị trưởng lại biết lừa cô?

Bọn họ không thống nhất được ý kiến, Dịch Dương muốn ăn lẩu, tụi nam sinh thì muốn đi uống bia. Tô Ninh yên lặng đứng đó, đứng đưng không phản đối cũng không đưa ra ý kiến gì.

“Ăn lẩu làm gì, đi uống bia đi, vừa gọi được đồ ăn ngon, vừa uống vừa ăn, không phải hưởng thụ hơn sao...” Tiêu Trạch Vũ thấy Dịch Dương không thoả hiệp, hần hướng dẫn từng bước..

“Không đi, ai mà giữa trưa đi uống bia, người muốn đi thì buổi tối chúng ta đi tiếp không được sao?” Dịch Dương kiên quyết không nhượng bộ.

Tiêu Trạch Vũ nắm chặt tay, ý kiến Dịch Dương so với mình có tác dụng với cả nhóm hơn. Hần hần nhin, nghẹn miệng nói:” được rồi, đi ăn lẩu, mọi người...” Hần định hỏi mọi người có vấn đề gì không. Lơ đãng liền nhìn thấy cô, dường cùng tiểu Iran từ thương xá đi ra. Vốn bộ mặt đang nhăn nhó nháy mắt giãn ra, bỏ lại mấy đứa bạn chạy tới cửa ra vào khu thương xá.

Tự nhiên Tiêu Trạch Vũ chạy đi, mấy đứa bạn liền nhìn theo hướng hần chạy. Tô Ninh cũng chậm chậm quay đầu, liền trông thấy thị trưởng.

Tô Ninh đứng tại chỗ không nhúc nhích, cô thẳng tắp nhìn về phía thị trưởng đại nhân.

Tiêu Trạch Vũ vui vẻ đang nói cái gì đó, rồi ba Iran đưa tay xoa đầu hần. Sau đó Tiêu Trạch Vũ xoay người chỉ tay về hướng bọn người Tô Ninh. Thị trưởng cũng đưa mắt nhìn tới, bởi vì khoảng cách có chút xa, Tô Ninh híp mắt nhìn sang, chính là thị trưởng chỉ nhàn nhạt liếc qua chỗ mình liền quay đầu đi.

Trong lòng đang đầy nghi hoặc lại thấy thái độ thị trưởng như vậy, cô có chút tức giận, thầm nghĩ:” nàng đây là đang giả vờ không quen biết mình?”

Tô Ninh nghĩ một lát, mở rộng bước chân hướng thị trưởng đại nhân đi tới. Cô đi đến đứng cạnh Tiêu Trạch Vũ, cũng không nói chuyện chỉ cười nhẹ, chào thị trưởng cùng Lục Hạo Vũ một cái.

“Di Ninh Ninh...” mấy người lớn chưa nói gì, tiểu Iran bị ba ba nắm tay đã vui vẻ kêu lên, hần giẫy khỏi tay ba ba, đi qua Tô Ninh, mở ra hai tay để cho cô ôm.

Tô Ninh ngồi xuống, yêu thương xoa đầu Iran, rồi bế Iran lên.

“Cô cô, dường đây là bạn học ta, Tô Ninh.” Tiêu Trạch Vũ thấy Tô Ninh thoải mái đi tới, hần tự tay chạm vào vai Tô Ninh, giới thiệu với hai người trước mặt.

“Tiêu thị trưởng, trùng hợp như vậy? Ngài cũng tới đây đi dạo a?” Tô Ninh ôm tiểu Iran, hướng về phía Lục Hạo Vũ khẽ gật đầu, nhìn thị trưởng đại nhân mỉm cười nói.

Không đợi thị trưởng đại nhân phản ứng, Lục Hạo Vũ nhìn Tiểu Vũ mập mờ cười, hướng Tô Ninh vươn tay nói:”Chào người, Tô Ninh...Ta là dường của Tiểu Vũ.”

Tô Ninh nhẹ bắt tay đối phương, vẫn duy trì nụ cười trên mặt.

“Chị Ninh Ninh, ba mẹ vội tới mua đồng hồ cho Iran...” Iran ghé vào vai Tô Ninh nhỏ giọng gọi cô là chị, nói xong liền đưa cánh tay nhỏ cho Tô Ninh xem đồng hồ vừa mua.

“Iran, con mau xuống đây, lớn như vậy còn để cho chị bồng, không xấu hổ sao?” Lục Hạo Vũ nói, tiến lên ôm lại Iran từ trong ngực Tô Ninh.

“Là di Ninh Ninh.....” Iran bấu môi nghiêm trang uốn nắn ba ba.

Tô Ninh nhú mày, cô nhìn thị trưởng đối diện vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng, quay sang nói với Tiêu Trạch Vũ:” mọi người đều đói bụng rồi, chúng ta đi thôi...”

Tiêu Trạch Vũ rõ ràng không có cảm giác được “Mạch nước ngầm bắt đầu khởi động”, hần thấy Tô Ninh đột nhiên “tiếp cận” liền vui vẻ gật đầu.

“Iran ngoan, phải nghe lời ba mẹ. Chị có thời gian thì điện thoại cho người, kêu bà nội làm sườn cho người ăn.” Tô Ninh không hề nhìn thị trưởng đại

nhân, cô sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Iran, nói xong gật đầu nhẹ chào hai người liền xoay người đi.

Tô Ninh cũng không quay đầu lại, cùng Tiêu Trạch vũ đi về nhóm bạn, trên mặt bình thản mây trời nước chảy nhưng đáy lòng lại lạnh như băng, cô đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười, không biết giả vờ cứng rắn như vậy rốt cuộc là làm cho ai xem?

Trên đường đi ăn, Tô Ninh ngồi trên xe, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô cảm thấy kinh ngạc với biểu hiện "tĩnh táo" vừa rồi của mình. Trong lòng giống như bị kim loại đâm đến đau đớn, trên mặt lại có thể bình tĩnh như cũ cùng gia đình thị trường nói chuyện. Tô Ninh nhìn ra cửa xe, thoáng cười lạnh, phòng tuyến trong lòng mình xem ra đã mạnh mẽ hơn.

Xe taxi còn chưa chạy đến quán ăn, điện thoại Tô Ninh vang lên. Tô ba ba gọi tới nói trong nhà có chút chuyện, kêu cô lập tức trở về.

Tô Ninh lo lắng vì mình mà phá đi không khí các bạn, nhưng cô cũng không có tâm tình mà đi tiếp nên thuận miệng đáp ứng ba ba, chào hỏi mọi người một tiếng, liền xuống xe.

Lúc Tô Ninh vào nhà, liền trông thấy có ba người đàn ông lạ ngồi trong phòng khách, trong đó có một người hỏi đầu cô gặp qua mấy lần, là lãnh đạo đơn vị của ba ba, còn hai người kia, cô hoàn toàn không nhận thức.

Tô Ninh ngồi xuống bên cạnh, thắc mắc nhìn ba ba, theo ánh mắt của ba, cô thấy văn kiện trên bàn trà. Tô Ninh ngẩng đầu cười chào hỏi ba người đàn ông đó, rồi quay qua nhẹ nhàng hỏi: "có chuyện gì vậy ba?"

Tô ba ba cầm văn kiện đưa cho Tô Ninh, ý bảo cô xem qua.

"Lão Tô a, người còn có cái gì lo lắng. Cho người thêm 50% trợ cấp, đây là chuyện rất tốt người còn do dự cái gì?" Người nói chính là quản đốc trưởng của nhà máy Lương Quốc Phát.

"Lương quản đốc, ta dĩ nhiên rất muốn. Nhưng mà, vì cái gì chỉ cho nhà chúng ta?"

Lương quản đốc nhìn sang hai người đàn ông bên cạnh, đem văn kiện đặt trước mặt Tô Khải Hồng, nói: "nhẹ kí đi, hai vị này là lãnh đạo phía trên xuống lấy văn kiện, họ chỉ định là người rồi, không việc gì phải do dự" nói dứt lời liền đưa bút máy cho Tô Khải Hồng.

Cứ như vậy nhà Tô Ninh lại có thêm trợ cấp 50%, cộng thêm tiền đền bù kia, bọn họ thật sự đủ tiền để mua phòng ốc khác tại Giang Vịnh.

Hai người đàn ông thuận lợi hoàn thành công tác, khách khí bắt tay Tô ba ba rồi đứng dậy cáo từ.

"Ba ba, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Tiền khách đi rồi, Tô Ninh nghi hoặc hỏi.

Tô ba ba lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết, không có gọi điện thoại trước đột nhiên họ cầm theo văn kiện đến trước cửa." Hắn cầm giấy tờ trên bàn trà chăm chú nhìn lần nữa, không rõ nhà hắn như thế nào tự nhiên được trợ cấp đền bù nhiều như vậy?

Lát sau, Lương quản đốc vốn đã rời đi lại gõ cửa.

Mặt mũi hắn tràn đầy tươi cười nhìn Tô ba ba nói: "Thật sự là chúc mừng a. .... Lão Tô a, ta như thế nào chưa nghe nói qua nhà các người có quen biết lãnh đạo của thành phố?"

"Quen ai?" Tô ba ba mời quản đốc vào nhà, vẻ mặt không hiểu rõ tình hình hỏi.

Lương quản đốc ha ha cười, nói: "người cũng không cần gặt ta, nếu không quen biết, sao họ lại chỉ trợ cấp cho nhà người nhiều như vậy? Nhà bà Lý khó khăn hơn mà còn không có đãi ngộ như vậy..."

"Ách..." Nghe xong quản đốc nói Tô ba ba càng thêm cảm thấy mơ hồ, hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía Tô Ninh đang ngồi trên ghế salon.

Tô Ninh giả bộ như không rõ ý tứ của ba ba, cúi đầu xem văn kiện. Lúc này, cô thật sự có thể xác định, chuyện này nhất định là thị trường đại nhân kêu người ta làm...

"Mọi việc cũng giải quyết xong rồi lão Tô, ta trở về trước đây." Lương quản đốc vừa nói vừa đứng lên, nói tiếp: "Đợi đến năm sau giải toả, lúc đó ta sẽ dựa vào hợp đồng mà xử lý. Bất quá, nhà của người có thêm trợ cấp này, cũng không nên đi rêu rao khắp nơi, nếu người khác nghe được đến nhà máy của ta làm loạn, ta sẽ tìm người chịu trách nhiệm đó."

"Chuyện này khẳng định không thể, ngài yên tâm đi. ...." Nghe xong lời quản đốc, Tô ba ba vội nói.

"Đừng tiến nữa, có việc cứ đi tìm ta." Lương quản đốc phát tay, mở cửa đi ra ngoài.

Lương quản đốc đi rồi, Tô ba ba trở về phòng khách, nhìn Tô Ninh, mở miệng hỏi: "Người biết đây là chuyện gì không?"

Tô Ninh lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Không biết."

"Có phải là Tiêu thị trường không?" Tô ba ba có chút nghiêm túc lại hỏi.

Tô Ninh cau mày suy nghĩ một chút, nói: “Con không biết, cũng có thể là nàng a...”

Tô ba ba thấy Tô Ninh chỉ nói qua loa, hẳn chăm chú nhìn Tô Ninh một hồi không nói thêm cái gì nữa, trước khi đi nói câu: “Ta ra coi tiệm sửa xe.” Sau liền rời khỏi.

Trong nhà không có người, Tô Ninh vào phòng ngủ của mình, nằm ở trên giường nhỏ trong đầu một mảnh hỗn loạn. Cô làm gì còn lo lắng chuyện phòng ở, cảnh một nhà thị trường ba người hài hoà lúc trưa cứ quần quanh trong đầu cô không dứt. Cô như thế nào cũng không nghĩ tới, thị trường lại lừa gạt mình?! Dù ba Iran đã trở lại, nhưng cứ nói thẳng với cô cũng được vậy. Có chuyện gì lại không thể nói với cô được? Cô cũng không phải là người không hiểu chuyện... Tô Ninh càng nghĩ càng giận, quả thực cô là đang phá huỷ gia đình người khác hay sao?

.....

Không quản cuộc sống của người như thế nào, tâm tình của người như thế nào. Cuộc sống cứ theo lẽ thường mà tiếp tục, nháy mắt liền chào đón năm mới. Tại đây hơn mười ngày, Tô Ninh không có nhận được bất luận tin tức gì có liên quan tới thị trường đại nhân. Không có giải thích, không có xin lỗi, thậm chí ngay cả tin nhắn cũng đều không có.....

Tô Ninh đi theo ba ba, bà nội trở về nông thôn mừng năm mới. Về quê, tâm tình cô có vẻ tốt hơn rất nhiều. Chân giẫm lên lớp tuyết đọng dày đặc phát ra tiếng kêu kệt dễ nghe, gương mặt nhìn lên là núi tuyết trắng xóa, cảnh quang cực kì yên tĩnh.

Ở quê mừng năm mới rất có không khí, từng nhà đều giăng đèn kết hoa, vào thôn, đi thẳng qua một cái sườn núi thì đến nhà chú hai của Tô Ninh.

Nhà có tường rào, ba gian phòng lợp ngói, trong nội viện treo một cái lồng đèn đỏ thắm trên cây, đây là nơi Tô ba ba sinh trưởng.

Bởi vì cả nhà Tô Ninh đến, nhà chú hai cố ý làm một con heo, mấy gia đình thân thích cùng một chỗ mừng năm mới, rất là náo nhiệt.

Tô Ninh dẫn theo mấy đứa em con chú đi ra bờ sông nhỏ chơi, cô ngồi trên một tảng đá lớn, mặt trời từ đỉnh đầu chiếu xuống. Cảm điện thoại trong tay, cô nhìn số điện thoại thị trường mà xuất thần, thời gian qua lâu như vậy, đây là chuyện mà cô thường làm nhất. Cô không biết thị trường rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hay thị trường nghĩ cứ như vậy chấm dứt tình cảm cùng cô.

Bên tai quanh quẩn tiếng cười đùa của bọn trẻ, ngón tay Tô Ninh đặt nhẹ trên phím điện thoại, do dự không biết nên viết tin nhắn thế nào.

“Chị, làm sao chị khóc?” Đến khi bên người vang lên tiếng trẻ con non nớt, Tô Ninh mới phục hồi tinh thần lại. Trên màn hình điện thoại là dòng tin nhắn: “Nếu như không thể tiếp tục, chị còn thiếu em một lời giải thích...” Cô nhẹ nhàng nhấn phím gửi, chà nhẹ nước mắt, ngẩng đầu mỉm cười nhìn em gái nói: “Chị không có việc gì...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Lại Tương Kiến

Tô Ninh ở nông thôn đến đầu năm, mới theo ba ba trở về Giang Vịnh, bà nội ở chơi nhà chú hai thêm mấy ngày nữa. Đây là năm đầu tiên mà Tô Ninh trải qua không vui vẻ nhất, không cần biết không khí náo nhiệt đến thế nào, dù ngoài mặt cô vẫn mỉm cười nhưng đáy lòng thuy chung lạnh như băng, tràn đầy cảm giác mất mát.

Vừa qua mừng bẩy, lệnh giải toả chính thức ban hành. Có thông báo chính thức rồi, chỉ cần đợi qua tháng giêng, tất cả mọi người nhất định phải chuyển ra khỏi phòng đang ở.

Sau khi trở về nhà, Tô Ninh cùng ba ba bắt đầu bận rộn tìm căn hộ thích hợp. Trước đó đã tính qua, bọn họ dùng tiền trợ cấp, có thể mua một căn khoảng sáu bảy mươi mét vuông ở thành phố Giang Vịnh.

Sớm nay, Tô Ninh làm xong bữa sáng, vừa ăn vừa thảo luận chuyện căn nhà vừa xem hôm qua với ba ba. Đột nhiên điện thoại trong phòng vang lên, cô đứng dậy đi vào phòng ngủ, nhìn điện thoại mà ngáy ngẩn cả người.

Mấy ngày nay cô ý bận rộn, trốn tránh tư tưởng, Tô Ninh thật vất vả mới sống khá được một chút, giờ lại trông thấy số điện thoại này, tâm lại kích động, nước mắt bất giác lại chảy xuống gương mặt.

Tô Ninh nhẹ nhàng ấn phím nghe, đưa di động đặt ở bên tai.

“Ninh Ninh, bây giờ rảnh không? Tôi qua đón em.” Giọng Tiêu Ý Hàn hơi có vẻ mệt mỏi.

Tô Ninh không nói lời nào, nước mắt theo gương mặt không tiếng động chảy xuống, trông mong thời gian lâu như vậy, khi cô thật sự nghe thấy giọng nói của thị trường, lại cảm giác trong cổ họng bị cái gì chặn ngang, có mấy vấn đề muốn hỏi lại một câu cũng không hỏi ra được.

“Thời gian qua tôi bận xử lý chút việc, khi nào gặp thì nói cho em, có được không?” Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh không phản ứng, nằng nhặng nói tiếp.

“Ừ.” Tô Ninh nhỏ giọng ừ một tiếng.

“Vây em chờ tôi, bây giờ tôi xuất phát, đến thì điện thoại cho em” Dứt lời, Tiêu Ý Hàn liền cúp điện thoại.

“Ninh Ninh làm gì vậy? Sao không ăn, thức ăn nguội cả rồi...” Ngoài phòng truyền đến tiếng Tô ba ba thúc giục, Tô Ninh lấy lại tinh thần, lau nước mắt, xoay người đi ra ngoài.

Chưa đến nửa tiếng, xe thị trường đã dừng trước khu nhà. Tô Ninh ngồi vào xe rồi, cô liền nhìn sang thị trường. Tiêu Ý Hàn vẫn lạnh lùng như cũ không nói lời nào, khuôn mặt này vẫn làm cho Tô Ninh mê luyến thật lâu, chỉ là lúc này lòng cô lại có cảm giác đau thương, rất thất vọng.

Hai người ai cũng không nói lời nào, Tiêu Ý Hàn nghiêng người thắt dây an toàn cho Tô Ninh rồi khởi động xe, lái về căn hộ của hai người.

Xe đậu dưới lầu, Tô Ninh theo Tiêu Ý Hàn xuống xe. Tiêu Ý Hàn đứng trước Tô Ninh, chăm chú nhìn cô, ánh mắt dần trở nên dịu dàng, giờ tay lên vuốt ve gương mặt của cô, nói một câu: “Lên lầu thôi...” liền dắt tay cô đi vào.

Hai người ngồi trên salon, gần như không ai nói gì. Tô Ninh chờ thị trường mở miệng giải thích với cô, nhưng đối phương vẫn cứ ngồi đó nhìn cô. Cô nhìn trong ánh mắt thị trường thấy khác lạ, không giống như bình thường, ánh mắt này vừa chứa chan tình cảm, nhớ nhung, đau lòng, còn có chút gì đó mà cô không diễn tả được.

“Ninh Ninh, thực xin lỗi. Thời gian dài như vậy không có liên lạc em, để cho em chịu ủy khuất...” Tiêu Ý Hàn tiến lên nhẹ nhàng ôm Tô Ninh đau lòng nói.

“Bởi vì tôi có chuyện phải xử lý, một ít chuyện gia đình, thật sự không có thuận tiện liên lạc với em...” Vừa nói, Tiêu Ý Hàn khép hờ đôi mắt, một giọt lệ theo gương mặt chảy xuống, nhỏ vào mái tóc dài của Tô Ninh.

*****

Ngày đó trước cửa thương xá, sau khi mấy người Tô Ninh rời đi. Lục Hạo Vũ ôm lấy Iran cùng Tiêu Ý Hàn đi vào bãi đậu xe, trên đường hân thuận miệng hỏi: “cô bé kia là bạn gái Tiểu Vũ à?”

Tiêu Ý Hàn chỉ im lặng nhìn Lục Hạo Vũ.

“Mấy đứa trẻ bây giờ, lựa chọn đối tượng từ bạn bè cũng là chuyện bình thường” Lục Hạo Vũ thấy Tiêu Ý Hàn không quá cao hứng, tưởng nàng không đồng ý Tiểu Vũ còn nhỏ như vậy đã quen bạn gái, nên lên tiếng bênh vực.

“Ba ba, dì Ninh Ninh là bạn của mẹ” Iran thấy mẹ không để ý tới ba ba, nó ngẩng đầu lên nói với ba mình.

“A? Phải không?” Lục Hạo Vũ nhìn nhìn Tiêu Ý Hàn, có chút tò mò.

“Đúng vậy, chúng ta còn cùng đi ra ngoài chơi mà...” Nhớ tới hôm chơi đùa cùng chị Ninh Ninh, Iran rất vui vẻ nói.

Tiêu Ý Hàn nghe thấy lời nói của con trai, nằng quay qua nhìn Iran nhẹ nhàng cau mày.

“Iran, con hãy nên gọi nàng là chị Ninh Ninh, không nên gọi là dì. Bởi vì nàng là bạn của anh Tiểu Vũ, có biết không?” Lục Hạo Vũ không phát hiện ánh mắt của hai mẹ con lưu động, hân nhìn con trai nghiêm túc nói.

“Chị sao?” Iran chuyển mắt nhìn nhìn về mặt nghiêm túc của mẹ, trong lòng nghĩ: “Ba ba kêu mình gọi là chị, mẹ lại bắt gọi là dì?” Nó cảm thấy rất mơ hồ.

Iran là đứa nhỏ thông minh, dù sao nhiều năm nay thằng bé đều sống cùng với mẹ, nhìn biểu hiện của mẹ, nó nhìn ra mẹ không thích nó nhắc về dì Ninh Ninh trước mặt ba ba. Thằng bé liền đổi đề tài, ôm cổ ba ba mà hỏi: “Ba ba, một hồi bà nội có làm đồ ăn ngon cho Iran không nhỉ?”

.....

Hôm đó, Tiêu Ý Hàn chính xác là bởi vì công tác mà không thể đến đón Tô Ninh, đến trưa nàng giải quyết xong công việc lúc đi ra bãi đậu xe, không nghĩ tới lại gặp Lục Hạo Vũ và Iran đang đứng trước cửa chính chờ nàng. Lục Hạo Vũ nói là đi ngang qua thuận tiện xem nàng có thời gian hay không muốn cả nhà cùng ra ngoài dạo chơi.

Tiêu Ý Hàn có chút khó xử, hai người đều tới đây tìm còn có đồng sự bên cạnh nên nàng không thể từ chối. Tính lát nữa sẽ gọi cho Tô Ninh lại không nghĩ rằng bọn họ tình cờ gặp nhau ở khu thương xá...

Mấy ngày nay sắc mặt Tiêu Ý Hàn đối với Lục Hạo Vũ luôn thật không tốt, tuy nàng cũng biết rõ, người đàn ông này không có làm cái gì sai. Nhưng mà trong tim nàng hiện tại ngoài Tô Ninh ra, nàng thật sự không chứa nổi người nào khác..

Trước cửa khu thương xá, Tô Ninh đứng cùng Tiêu Trạch Vũ, Tiêu Ý Hàn cảm thấy rất chướng mắt, dù trong nội tâm nàng hiểu rõ Tô Ninh chỉ là đang

hòn dỗi, lại không biết vì sao mình cứ giống như đứa bé, đẩy lòng nhóm lên ngọn lửa ghen tị.

Ở nhà mẹ chồng qua vài ngày, trên cơ quan lại có thêm nhiều chuyện lớn cần giải quyết, Tiêu Ý Hàn phải làm việc điên cuồng, đợi hết thầy giải quyết xong đã đến lễ mừng năm mới.

*****

Tô Ninh yên lặng nghe thị trưởng kể cho cô nghe những ngày này nàng trải qua thế nào, nhưng trong lòng cô vẫn không thể mở ra được nút thắt, coi như là công tác bận rộn đi, cũng không đến mức không có thời gian gọi một cú điện thoại cho cô chứ.

“Em có phải hay không muốn hỏi, tôi vì cái gì không có gọi cho em?” Tiêu Ý Hàn để Tô Ninh tựa trong ngực của mình, nàng dịu dàng hỏi.

Tô Ninh nhẹ gật đầu.

Ngón tay Tiêu Ý Hàn vòng quanh suối tóc dài của Tô Ninh, nhẹ nhàng cười không có lên tiếng. Rồi nàng khẽ đẩy Tô Ninh ra, để cô ngồi thẳng người.

“trước đây tôi có nói với em, không cần biết tới khi nào, em nhất định phải tin tưởng tôi. Em có nhớ kỹ lời tôi nói không?” Tiêu Ý Hàn nâng cằm Tô Ninh lên, ôn nhu hỏi.

Tô Ninh gật gật đầu, đôi mắt như muốn khóc nhìn thị trưởng đại nhân, nói: “Chị đến nửa tháng không có gọi cho em, cho dù công tác bề bộn nhưng mà làm gì không thể gọi được dù chỉ một cuộc điện thoại? Em cảm thấy chị có thể không còn nhớ em.” Nói xong, nước mắt của cô liền ứa khuất chảy xuống.

“Làm sao vậy được?” Tiêu Ý Hàn đau lòng ôm Tô Ninh, nhẹ nói bên tai cô: “Em là tình cảm chân thành của tôi, tôi làm sao có thể không nhớ em...”

Tiêu Ý Hàn lau nước mắt cho Tô Ninh có chút thần bí nói: “Đi, tôi dẫn em đến nơi này...”

Tô Ninh dựa vào trong lòng Tiêu Ý Hàn, nhẹ gật đầu.

Bởi vì vừa mới khóc, Tô Ninh vào phòng vệ sinh rửa mặt, mới cùng thị trưởng đại nhân tay trong tay ra cửa. Nửa tháng thương tâm, khổ sở, ngờ vực vô căn cứ chỉ cần có giọng nói dịu dàng của thị trưởng bên người lập tức bay đi hết, đây cũng là sức mạnh của tình yêu sao?

Hai người đứng ở trong thang máy, thị trưởng đại nhân vẫn rất chăm chú nhìn Tô Ninh, Tô Ninh cảm giác thật ngoài ý muốn.

Mấy ngày này Tiêu Ý Hàn vô cùng nhớ thương Tô Ninh, đến bây giờ lại được trông thấy dáng vẻ ngại ngùng của cô, trong lòng rất ấm áp, đột nhiên cảm giác áp lực cùng ứa khuất bữa giờ đều không là gì cả.

Tiêu Ý Hàn nắm tay Tô Ninh, thỉnh thoảng dùng ngón tay buống bình về từng vòng tròn trong lòng bàn tay cô, Tô Ninh quay qua nhìn hết lần này tới lần khác, thị trưởng vẫn là giữ vẻ mặt “thanh niên nghiêm túc”.

“chị thật đáng ghét, chỉ như vậy thôi mà nghĩ em sẽ tha thứ cho chị?” Tô Ninh phồng má oán trách nói.

Tiêu Ý Hàn nghiêng đầu, giả vờ như không có cách nào, hỏi: “Vậy em muốn tôi làm thế nào mới chịu tha thứ cho tôi đây?”

Tô Ninh hòn dỗi trừng mắt liếc nàng, nhìn số trên thang máy, không quan tâm đến nàng nữa.

Tiêu Ý Hàn tiến đến nhỏ giọng, nói bên tai Tô Ninh: “Buổi tối không trở về được không? Cho tôi một cơ hội, để cho tôi chịu lỗi với em thật tốt...”

“Chị...Người xấu...” Tô Ninh cắn môi nói không ra lời, thang máy dừng ở lầu một cô đỏ mặt cúi đầu chạy ra ngoài.

“Ha ha...” Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh đi ra thang máy, nàng không hề hình tượng cười ha hả, rút lại phía sau một bước, nhưng vừa bước chân ra trước mặt liền trông thấy một người đàn ông, vẻ mặt nàng trong nháy mắt cứng lại...

“Hạo Vũ, làm sao nguoi lại ở đây?” Tiêu Ý Hàn sửng sốt vài giây, nhìn người đàn ông tái nhợt trước mặt nhú mày hỏi.

Lục Hạo Vũ đứng đối diện hai người, tận lực ngăn chặn tức giận trong lòng, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua Tô Ninh, rồi nhìn sang Tiêu Ý Hàn trầm giọng hỏi: “vậy sao nguoi cũng ở đây?”

Tiêu Ý Hàn thấy sắc mặt Lục Hạo Vũ không đúng, nàng kéo Tô Ninh lại gần, nhỏ giọng nói: “Ninh Ninh, em trở về trước đi, tối nay tôi gọi cho em.” Giọng nàng tuy rất nhẹ nhưng không hề có ý tránh đi người đàn ông đối diện, hơn nữa trong không gian nhỏ này, nàng cũng không việc gì phải tỏ ra thần bí nữa.

Tô Ninh tất nhiên là nhận ra ba Iran, chỉ không biết sao người này lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Cô thấy không khí giữa hai người nghiêm trọng, cô muốn ở lại nhưng nhìn về mặt của thị trưởng đành bất đắc dĩ gật đầu, vượt qua người đàn ông, bước đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Email Nặc Danh

Trước thang máy, hai người im lặng một hồi, Tiêu Ý Hàn đoán Tô Ninh hẳn là đã ra khỏi cư xá, nàng nhìn Lục Hạo Vũ hỏi:” Làm sao người tìm được tới nơi này?”

“Hình như đây mới là chuyện ta nên hỏi người? Người cùng cô bé kia rốt cuộc là quan hệ gì?” Lục Hạo Vũ không để ý đến sự chất vấn của Tiêu Ý Hàn, hần nhủ mấy hồi ngược lại. Hần vừa mới rõ ràng trông thấy hai người vui đùa âm ỉ từ trong thang máy đi ra, hẳn thật không nghĩ đến một người lạnh băng như Tiêu Ý Hàn cũng sẽ có thể cùng người khác cười đùa.

“Đi thôi, chúng ta trở về rồi nói chuyện.” Tiêu Ý Hàn không muốn dây dưa với Lục Hạo Vũ trong đây, nàng ném ra những lời này liền vượt qua Lục Hạo Vũ đi ra ngoài cửa.

Ra bên ngoài, Tiêu Ý Hàn liếc nhìn thấy xe Hạo Vũ đậu sau xe nàng, nàng bước nhanh đến xe mình, trực tiếp ngồi vào xe khởi động lái đi.

Nửa tháng nay dây dưa đã làm cho Tiêu Ý Hàn đủ phiền lòng rồi, không nghĩ đến hôm hẹn hò Tô Ninh lại cũng bị hần phá đi, Tiêu Ý Hàn càng nghĩ càng giận, nàng lái nhanh hơn, không bao lâu đã đến nhà, không thèm chạy vào gara mà trực tiếp đậu ngoài cửa.

Hai người một trước một sau vào nhà, Lục Hạo Vũ đi phía sau hung hăng đóng cửa. Di Hồng từ trong phòng bếp đi ra, liền trông thấy hai người sắc mặt cực kì khó coi đi lên lầu, đi vội vào bếp tắt lửa rồi đi theo lên.

“Di Hồng, không cần gọi chúng ta ăn cơm, đi đem hai ly trà lên là tốt rồi.” Tiêu Ý Hàn buông túi xách, cời áo khoác rồi nói với Di Hồng.

Di Hồng liếc nhìn hai người rồi đi ra ngoài, lát sau Di Bưng trà lên, Tiêu Ý Hàn ngồi sau cái bàn dài hướng Di gạt đầu, Di Hồng đặt trà lên bàn nhìn hai người nói:”có chuyện gì hai người các người cứ từ từ nói, đừng cãi nhau” dứt lời, Di thấy Lục Hạo Vũ đang ngồi trên salon nhẹ gạt đầu, liền mở cửa đi ra.

“Nói đi, người rốt cuộc đến đó làm cái gì?” Tiêu Ý Hàn thấy cửa đóng rồi, nàng nhìn Lục Hạo Vũ hỏi thẳng vào vấn đề.

“Hừ...” Lục Hạo Vũ hừ lạnh một tiếng, hần chưa thấy người nào như Tiêu Ý Hàn. Rõ ràng là nàng làm sai lại vẫn ra vẻ đúng đắn. Lục Hạo Vũ trầm giọng nói:” Có người gọi điện thoại cho ta, kêu ta đi xem trò vui...”

Tiêu Ý Hàn nghe xong lời này, vẻ mặt liền ngưng trọng, nàng suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc hỏi:” Ai gọi điện cho người?”

Lục Hạo Vũ liếc mắt, bây giờ không phải người nên đặt câu hỏi là hần hay sao? Đây không phải là tình huống hần bắt gian tại trận vợ của mình bên ngoài sau đó hần đến chất vấn sao? Làm sao toàn bộ lại trái ngược thế này?

Lục Hạo Vũ rất khinh thường nường mày, châm điều thuốc hung hăng hút một hơi, nói:”Cái này hình như không phải là vấn đề mấu chốt a?”

Tiêu Ý Hàn nhìn người đàn ông trước mặt, nàng nheo mắt lại, ánh mắt như dao găm, cao giọng nói:” Lục Hạo Vũ, người biết rõ tình hình giữa ta và người, đã náo loạn nhiều ngày quá rồi, những gì nên nói ta cũng đã nói, nếu như người vẫn chưa thông suốt, ta sẽ cho người thời gian...”

Tiêu Ý Hàn thấy hần không nói lời nào, còn nói:”Sự tình đã đến mức này, ta cũng nói thật cho người biết. Ta không sợ lười rách cá chết, nhà của ta tham chính, nhà của người theo kinh tế thương trường, ta cũng muốn nhìn xem khi sự tình vỡ to ra, rốt cuộc là không tốt cho ai...” Dứt lời, nàng nhìn thẳng không chớp mắt vào Hạo Vũ.

Lục Hạo Vũ im lặng, hần biết rõ tính cách của Tiêu Ý Hàn, mặc dù có Tiêu phụ áp chế nàng, nhưng nếu quả thật chuyện bị náo loạn to hơn, người phụ nữ này thật sự có thể từ bỏ thân phận địa vị của mình, thật sự sẽ tìm một con đường trốn thoát cho riêng mình.

“Vẫn là câu nói như trước, Lục Hạo Vũ, ta không tin nhiều năm như vậy ở nước ngoài, người không có người đàn bà khác. Cho tới bây giờ ta không có hỏi qua người, cũng không can thiệp cái gì. Cho nên, mời người cũng không nên vượt mức vào cuộc sống của ta.” Tiêu Ý Hàn nói vô cùng rõ ràng, nàng quyết định chủ ý muốn ly hôn với hần, nàng sẽ không để ý suy nghĩ về cuộc sống riêng tư của hần.

“Từ lúc ta trở về, người liền đối với ta lạnh lùng, lần trước như thế mà lần này cũng vậy. Người còn đề luật sư đưa đơn ly hôn cho ta. Tiêu Ý Hàn, vì người mà ta về nước, người còn muốn như thế nào nữa?” Lục Hạo Vũ ngồi thẳng dậy, mắt phẫn hận nhìn Tiêu Ý Hàn lớn tiếng chất vấn.

” Ta không muốn thế nào, ta đã nói rồi, chúng ta có thể hiệp nghị ly hôn, tránh ảnh hưởng kinh nhiều đến cha mẹ hai bên”. Lúc này, giọng Tiêu Ý Hàn nhạt xuống, nàng nâng ly trà lên nhấp một ngụm, chăm chú nhìn Lục Hạo Vũ nói tiếp:” Chúng ta đều đã là người trưởng thành, người cảm thấy người gây náo loạn như mấy ngày hôm trước là tốt hay sao ? Lục Hạo Vũ, trong lòng người hẳn là sớm rõ giữa chúng ta sớm chỉ còn danh nghĩa chứ không còn cảm tình gì. Đã là hôn nhân không có tình yêu, vậy chúng ta tốt hơn nên tách ra, tất cả tài sản trên danh nghĩa của hai chúng ta người cứ tùy ý lấy, ta sẽ không cùng người tranh nửa phần.”

“Nực cười... Người cảm thấy ta rất thiếu tiền?” Lục Hạo Vũ vỗ bàn đứng lên, hần nhìn Tiêu Ý Hàn căm tức nói:”Ta còn thật không có nhìn ra, thì ra người tốt đẹp như vậy, đàn ông giàu có thành đạt như ta còn chưa có đi tìm một cô bé còn nhỏ, người đúng là được lắm...” Vừa nói Lục Hạo Vũ còn dùng sức nắm chặt tay, giống như muốn đánh Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn trông thấy gã đàn ông trước mặt có chút dữ tợn, nàng dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn hắn, hơi cong lên khoé miệng, rất bình tĩnh nói:” Chứ người có được phúc khí như vậy sao?” ——(ý nói tốt số quen được cô bé như Tô Ninh)

“Người. ....” Lục Hạo Vũ giờ cánh tay lên chỉ vào Tiêu Ý Hàn, cuối cùng cái gì cũng không nói ra, chậm rãi thu tay lại, siết thành quyền để xuống.

Tiêu Ý Hàn mở miệng như muốn nói điều gì, nhưng nghĩ nghĩ lại không có lên tiếng. Trong thư phòng đột nhiên an tĩnh lại, Lục Hạo Vũ cũng ngồi xuống salon, xem ra hắn tức giận không hề nhẹ, miệng thờ phỉ phò.

“Người không nên chưa gì đã không thương lượng, lại đột nhiên ly hôn với ta” Một lát sau, Lục Hạo Vũ hơi bình tĩnh, thấp giọng nói ra, sau chuyện khắc khẩu mấy ngày hôm trước, lời ba ba vẫn luôn vang vọng bên tai hắn, nếu quả thật làm mọi chuyện ồn ào, nhà họ Lục bọn họ căn bản không phải đối thủ của nhà họ Tiêu.

“Ta nghĩ người rất rõ ràng, chúng ta tiếp tục duy trì cũng không còn bất cứ ý nghĩa gì.” Tiêu Ý Hàn lạnh lùng trả lời, trước kia có thể bởi vì nàng không có tình yêu, nhưng hiện tại nàng không chịu được, vì nàng không muốn Ninh Ninh cả đời cùng nàng chịu ủy khuất.

Lại một hồi im lặng, Lục Hạo Vũ lại châm một điếu thuốc, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tiêu Ý Hàn, hỏi:” Nếu như ta đồng ý với người ly hôn, đưa nhỏ làm sao bây giờ?”

Nhắc tới tiểu Iran, Tiêu Ý Hàn cau mày, mở to mắt hỏi:”Cái gì mà làm sao bây giờ? cuộc sống Iran đã sớm thói quen không có ba ba bên cạnh, ta không nghĩ là thằng bé cần đổi hoàn cảnh sống khác.” Tiêu Ý Hàn rất kiên quyết, nếu ly hôn, đứa con phải thuộc về nàng.

“Tiêu Ý Hàn, người đừng khinh người quá đáng. Người đừng quên , hiện tại chính là người làm ra chuyện có lỗi với ta..” Lục Hạo Vũ nheo mắt cắn răng nói.

“A...” Tiêu Ý Hàn trong lòng vô cùng bội phục bộ dáng giả làm người tốt của Lục Hạo Vũ, người này chưa bị vạch trần thật sự là chưa từ bỏ ý định.

Nàng lấy trong túi ra một cái chìa khoá, mở tủ bảo hiểm bên cạnh lấy ra một cái phong thư ném lên trên mặt bàn, nói:” Tự người coi đi, người cũng không kém sao? Cô gái nước ngoài này cũng rất được.” Dứt lời, nàng khoanh tay tựa trước bàn, dáng vẻ như đang xem trò vui.

Lục Hạo Vũ hiểu rất rõ Tiêu Ý Hàn , người phụ nữ này đảm nhiệm chức vị thị trường nhiều năm như vậy, làm gì không có tay chân. Nhưng hắn không tin Tiêu Ý Hàn có thể đem tai mắt ra nước ngoài thu được cái gì của hắn. Chính là khi hắn nghe thấy ” cô gái nước ngoài” trong lòng liền rơi lộp bộp. Hắn nhìn phong thư trên bàn mà chột dạ, chậm chạp không dám có hành động gì.

“Lục Hạo Vũ, nể tình chúng ta là vợ chồng nhiều năm nên ta cũng không muốn cùng người dây dưa chuyện này. Bây giờ người chỉ cần nói cho ta biết, buổi sáng ai gọi cho người, ai cho người địa chỉ đó?”

Lục Hạo Vũ không nói lời nào, hắn diệt tàn thuốc chậm rãi đứng lên, đi đến trước bàn, cầm phong thư lên cất vào túi áo.

Tiêu Ý Hàn thấy hành động của hắn, nàng cười cười mĩa mai cũng không có ngăn cản.

Lục Hạo Vũ đứng trước mặt Tiêu Ý Hàn, chăm chú nhìn nàng một hồi, lấy điện thoại mở ra số điện thoại kia ném lên mặt bàn, nói:” là giọng nam xa lạ dùng một dãy số lạ, tự người điều tra đi.” Nói xong hắn xoay người rời khỏi thư phòng.

Cửa thư phòng bị đóng lại, Tiêu Ý Hàn nâng trán thờ dài, nếu như Lục Hạo Vũ chậm chạp không đồng ý ly hôn, nàng thật không biết tiết mục như hôm nay còn sẽ tiếp tục trình diễn bao nhiêu lần? Lúc kết hôn, mọi chuyện đều có người khác an bài tốt, đến ngày kết hôn nàng chỉ cần giống như công tác bình thường dự tiệc xã giao, dù có mệt nhưng cũng không cần động não... Nhưng vì cái gì ly hôn lại khó như vậy? Tiêu Ý Hàn không nghĩ ra, mình đối với hắn lạnh nhạt, vì cái gì hắn còn muốn kiên trì, chết sống cũng không chịu ly hôn?!

Tiêu Ý Hàn ngồi trở lại trên ghế, chép lại số điện thoại kia. Nàng xem qua, xác định không biết số này liền cầm lấy điện thoại riêng trên bàn nhấn một dãy số gọi đi.

*****

Tại nhà họ Tiêu ở Lâm Hồ

Buổi chiều khoảng 2 giờ, Tiêu Sùng Văn ngồi ở trong thư phòng nhìn màn hình máy tính, hắn đang xem báo cáo của một xí nghiệp. Đột nhiên, màn hình hiện ra nhắc nhở mới có email. Tiêu Sùng Văn mở email, một cái thư chưa đọc đập vào mắt, hắn thuận tay mở ra xem.

Tiêu đề thư viết ba chữ Tiêu Ý Hàn, kéo lên không có nội dung chỉ có kèm theo mấy file ảnh. Tiêu Sùng Văn nhũn mày suy nghĩ, kích vào file đính kèm.

Download thành công, mấy tấm ảnh mở ra. Tiêu Sùng Văn nheo mắt nhìn, hình thứ nhất chụp một chiếc xe, rất rõ ràng thấy trong xe có hai người nữ. Hình thứ hai, lúc hai người xuống xe, ánh mắt Tiêu Ý Hàn đầy tình cảm đang lau nước mắt cho cô gái, động tác cực kì thân mật...

Tiêu Sùng Văn đề nặng con tức xem xong tấm cuối cùng. Hắn nhìn con gái mình cùng một cô gái khác có vẻ còn rất trẻ con, động tác mập mờ cùng ánh mắt kia, hết thấy đều quá rõ ràng. ... Tiêu Sùng Văn không khỏi kinh hãi, nếu những ảnh chụp này bị phát tán ra ngoài, hắn không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả thế nào?

Tiêu Sùng Văn cẩn thận xem xét

email một chút, xem xét địa chỉ hộp thư của đối tượng liên biết đây là email mới đăng kí, không có kí tên thậm chí ngoại trừ ba chữ Tiêu Ý Hàn cũng không còn chữ nào. Theo góc độ xem ra Tiêu Ý Hàn bị chụp lén, nhưng tại sao phải gửi cho hắn? Tiêu Sùng Văn âm thầm nghĩ, là muốn tống tiền? Nếu muốn tống tiền thì trực tiếp gọi cho Tiêu Ý Hàn không phải có hiệu quả hơn sao ?

Tiêu Sùng Văn nghĩ mãi mà không rõ ý đồ thật sự của cái email này là gì? Hắn nhìn nhìn điện thoại kế bên, không biết sẽ có người gọi đến trao đổi điều kiện hay không.

“Tốt hơn phòng thủ chính là chủ động điều tra”. Tiêu Sùng Văn không có khả năng ngồi đợi người định đoạt, huống chi chuyện này liên quan đến con đường chính trị của nhà họ Tiêu, cũng không phải là chuyện đùa.

Hắn gọi điện thoại cho người tra xét qua cái email, lại dẫn dò bọn họ canh kị mấy toà soạn báo lớn nhỏ ở Giang Vịnh... Đợi hết thấy an bài xong xuôi rồi, Tiêu Sùng Văn sẽ giải quyết cuộc sống cá nhân của đứa con gái cả tính mạnh mẽ của mình, hắn chăm chú phân tích chút ít tình huống, kêu người điều tra bối cảnh của cô bé trong ảnh.

Tiêu Sùng Văn ngồi ở thư phòng lo lắng đợi, hắn vẫn do dự có phải hắn nên gọi cho Tiêu Ý Hàn trước hay không. Cuối cùng hắn bỏ ý định này, hắn quyết định ra tay trước với cô bé kia. Không cần biết hai người có quan hệ thế nào, chỉ cần thuyết phục cô bé rời đi, hắn tin tưởng con gái mình cũng sẽ không làm được cái gì khác...

Một tiếng sau, tất cả tư liệu thân thế Tô Ninh đã xuất hiện ở trên bàn của Tiêu Sùng Văn...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Công Tâm Kế Của Tiêu Gia

Tô Ninh ra khỏi cư xá, đi qua đường, tìm một góc khuất đứng lại, cô thấy xe thị trường chạy ra từ phía đối diện, không lâu sau, một chiếc xe khác cũng chạy theo, không cần nghĩ cũng biết là xe của bà Iran, Tô Ninh nhút nhích nhìn theo bóng xe, cô không thể che chở, giúp được gì cho người yêu dù chỉ là một chút.

Xe chạy đi xa, Tô Ninh xoay người đi hướng ngược lại, cô vừa đi vừa nghĩ không biết thị trường sẽ đối mặt với tình huống gì đây. Không biết bà Iran sẽ có phản ứng thế nào. Cô cũng không biết có phải điều này có nghĩa là quan hệ của cô cùng thị trường đã bị hắn nhìn ra?

Tô Ninh không có ngồi xe, cô mặc áo bông vải, cứ đi không mục đích về phía trước, mặc cho gió lạnh. Cô cũng không mang bao tay, vẫn nắm chặt điện thoại, cô luôn nghĩ biết đâu một giây sau có thể nhận được điện thoại của thị trường.

“Học tỷ.....” Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp sau lưng truyền tới, Tô Ninh chậm chạp xoay người, liền trông thấy Tiểu Nam đứng cách đó không xa đang nhìn mình.

Tô Ninh đi trở về vài bước hỏi cô bé :” Tiểu Nam, sao em lại ở chỗ này?”

Tiểu Nam thoát nhìn tinh thần thật không tốt, nàng xoay lại chỉ chỉ toà nhà sau lưng, nói:”Nhà của em ở đây.”

Tô Ninh gật đầu, không biết kế tiếp nói cái gì cho phải.

“Học tỷ, tâm tình của chị cũng không tốt sao?” Tiểu Nam trông thấy Tô Ninh không có chút tinh thần, mở miệng hỏi.

Tô Ninh nhẹ cong khóe miệng, gật đầu.

“Em cũng vậy, chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện đi” vừa nói Tiểu Nam vừa kéo tay Tô Ninh đến quán cafe đối diện.

Tô Ninh đi theo Tiểu Nam, hiện tại cô thật cũng không biết đi nơi nào. Không muốn về nhà, lại không thể tìm thị trường, nếu như không gặp Tiểu Nam, cô vẫn cứ đi mãi thẳng theo con đường này.

Hai người vào quán cà phê, lên lầu hai tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, gọi hai ly cafe, Tiểu Nam khuấy cafe ngẩng đầu hỏi Tô Ninh:” Học tỷ, chị làm sao vậy? Cùng bạn trai cãi nhau sao?”

Tô Ninh cười khổ một cái, lắc đầu. Chuyện của cô không thể nói cho bất luận kẻ nào, hơn nữa lúc này cô cũng thật sự không có tâm tình cùng người khác kể lể những chuyện này.

Hai người im lặng một hồi, Tô Ninh vẫn luôn quay đầu ra ngoài cửa sổ nhìn dòng xe cộ trên đường mà ngẩn người. Tiểu Nam thờ dài, nói:” em đã chia tay với bạn trai...”

Nghe thấy hai chữ chia tay, Tô Ninh khó hiểu nhìn sang Tiểu Nam. Cô đột nhiên kịp phản ứng, Tiểu Nam mà cô nhận thức cho tới nay không phải như vậy. Nàng vẫn luôn là cô bé hoạt bát, hiểu động khó trách hôm nay nàng lại sa sút tinh thần như thế, thì ra cũng là do tình cảm có vấn đề.

“Làm sao vậy? Không phải nói dù có khó khăn cũng sẽ bên nhau sao?” Tô Ninh không muốn thấy người khác thương tâm, cô thu hồi tâm tư nhìn Tiểu Nam nghiêm túc hỏi.

Tiểu Nam cúi đầu xuống, mắt dần dần đỏ lên. Nàng suy nghĩ thật lâu mới có hơi ghen ngào mở miệng nói: “Ba ba biết rồi... Em không biết ba ba nói với hân cái gì, hân nói cho em biết hân không thể ly hôn, hân không thể vì em mà buông hết mọi thứ của hân...” Nói đến đây, Tiểu Nam mặt đầy nước mắt, nàng ngẩng đầu đáng thương hỏi Tô Ninh: “Học tỷ, tại sao phải biến thành như vậy mới được?”

Tô Ninh nhìn Tiểu Nam đang khóc vô cùng uỷ khuất, trong lòng một trận phiền muộn. Trong tình yêu, cô không có quyền gì đi nhận xét người đàn ông kia, ai dám cam đoan đàn ông không yêu thật lòng?! Cô chỉ muốn là: nếu như hân ta thật sự không có ý định cho Tiểu Nam một tương lai tốt đẹp, vì cái gì còn muốn treu chọc đến nàng?... Tô Ninh nhớ tới chuyện thị trường mất tích trong nửa tháng, nếu thị trường cũng lựa chọn người kia, như vậy, không phải cô cũng sẽ giống như Tiểu Nam, cũng sẽ muốn tìm một người bạn khóc lóc kể lể hay sao?

Tô Ninh không có làm dịu Tiểu Nam, cô tùy ý cho Tiểu Nam nằm ở trên mặt bàn khóc. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ rất nhiều, đột nhiên trong lúc đó cảm giác mình nên trưởng thành hơn, cô không nên giống cô bé trước mặt, dù cho có khóc đến vô cùng bất lực cũng có giải quyết được vấn đề gì đâu.

Ngoài cửa sổ, trên bầu trời bắt đầu rơi rơi bông tuyết, cũng không biết qua bao lâu, Tiểu Nam khóc đủ rồi, đứng dậy đi toilet.

“Học tỷ, em nghĩ xong rồi, không còn vì gã đàn ông xấu xa đó mà đau lòng. Nếu hân đã không biết quý trọng em, em cũng không cần phải vì hân kêu trời trách đất, tra tấn chính mình...” Tiểu Nam từ phòng vệ sinh trở ra, cảm giác như thay đổi thành một người khác, nàng còn chưa ngồi xuống, đã tức giận nói ra.

Tô Ninh quay đầu qua thấy Tiểu Nam rất là đang hạ quyết tâm, yêu thương cười cười nhìn cô bé.

Yêu, nếu quả thật yêu có thể dễ dàng quên, thì tốt rồi.....

Tính cách Tiểu Nam cùng Tô Ninh tương phản rất lớn, sau khi nàng nói xong câu đó thật không còn biểu hiện đau lòng nữa. Nàng thấy Tô Ninh tâm tình không tốt, liền trò chuyện trên trời dưới biển với cô, còn nói ra lời thề son sắt: nhất định phải tìm được một người bạn trai vĩ đại gấp trăm lần thằng cha kia. Nàng nói: chỉ có nhanh bắt đầu một đoạn tình cảm mới, mới có thể sớm quên đi đau thương này.

Tô Ninh yên lặng nghe, không có phụ họa thêm cái gì, cô không lý giải được khi còn đang yêu một người làm sao có thể mở ra lòng mình mà yêu thêm một người khác?

.....

Ngoài cửa sổ tuyết tựa hồ càng rơi to hơn, thị trường vẫn như trước không có gọi điện thoại tới. Tô Ninh muốn rời đi, bây giờ cô thật sự không có tâm tình cùng Tiểu Nam nói chuyện phiếm. Mỗi người tâm tình không tốt đều có biểu hiện khác nhau, khi tâm tình cô không tốt, một câu cũng không muốn nói ra.

Tô Ninh vừa định đứng dậy, điện thoại trong túi áo vang lên. Tô Ninh rất nhanh lấy điện thoại di động ra nhìn màn hình, vừa có chút kích động liền phai nhạt xuống. Cô ấn phím nghe, nhẹ nhàng nói rõ: “Alo.”

“Xin hỏi người là Tô Ninh phải không?” Điện thoại truyền đến giọng đàn ông.

“Đúng vậy, ngài là ai?”

“A, là như thế này. Lão gia nhà ta muốn gặp người, bây giờ người có rảnh không?”

“Lão gia?” Tô Ninh nhíu nhíu mày, người nào tự xưng là lão gia? Cô không nhớ rõ chính mình khi nào thì nhận thức qua một người như vậy.

“Người đừng lo lắng, chúng ta không có ác ý, chỉ là muốn tìm người tâm sự mà thôi.” Hân thấy Tô Ninh không nói lời nào, tiếp theo còn nói.

“Thực xin lỗi, ta không biết ai gọi là lão gia, ta nghĩ người tìm nhầm người rồi.” Tô Ninh nói xong câu đó liền cúp điện thoại. Đối với những cú điện thoại xa lạ, Tô Ninh rất ít khi để ý, mà ngay cả tiểu Iran còn có ý thức bảo vệ cao như vậy, thân cận bên cạnh thị trường đã lâu, điểm ấy Tô Ninh cũng biết.

Điện thoại vừa bị cắt đứt, lại lần nữa vang lên. Tô Ninh cùng Tiểu Nam liếc nhau, nhíu mày tiếp nâng điện thoại, không chút suy nghĩ đã nói: “Người thật sự tìm nhầm người, ta căn bản không biết người.”

“Người nhận thức ta.” Lần này trong điện thoại truyền đến vẫn là giọng đàn ông, chỉ là thanh âm người này trầm trầm hơn người kia rất nhiều.

“Ta là cha của Tiêu Ý Hân, nếu như ta nhớ không lầm, chúng ta đã từng gặp nhau trong bệnh viện” không đợi Tô Ninh phản ứng, đối phương đã nói tiếp.

“.....” Nghe thấy ba chữ Tiêu Ý Hân, Tô Ninh ngã ngồi trên mặt ghế, phụ thân của thị trường gọi điện thoại cho mình, thật sự đã xảy ra chuyện nghiêm trọng rồi.

Cuộc trò chuyện đơn giản chấm dứt, Tô Ninh cầm điện thoại trong tay, nằm trên mặt bàn nhìn Tiểu Nam đang tỏ vẻ không hiểu chuyện gì.

“Học tỷ, chị không sao chứ?” Tiểu Nam lo lắng hỏi.

Tô Ninh cố gắng bình tĩnh, nói một câu:”chị đi vệ sinh.” Liền để điện thoại xuống, cầm túi xách đi vào phòng vệ sinh.

Tiểu Nam trông thấy học tỷ bởi vì bối rối để quên điện thoại, quay ra đã trông thấy bóng lưng của cô quẹo vào phòng vệ sinh.

Khi Tô Ninh đi ra, Tiểu Nam đã đứng ở cầu thang lầu hai chờ cô, không đợi Tô Ninh đến gần, một người đàn ông mặc tây trang từ dưới lầu đi lên. Hắn chăm chú đánh giá Tiểu nam, rồi vượt qua nàng đến khi Tô Ninh đi tới, hắn lên tiếng hỏi tên của cô liền cung kính mời cô xuống lầu. Tô Ninh nhìn tư thế này, biết rõ Tiểu phụ đã đến dưới lầu, không kịp nghĩ nhiều cô vội vàng chào hỏi Tiểu Nam rồi đi theo gã kia.

Tiểu Nam không biết đã xảy ra chuyện gì, nàng sững sờ nhìn Tô Ninh đi theo người đàn ông lạ xuống lầu, đợi đến khi nàng cầm điện thoại Tô Ninh đuổi theo ra ngoài thì không còn thấy bóng ai.

.....

Trước quán cafe dừng lại một chiếc xe thân dài hơn những xe bình thường khác, Tô Ninh khẩn trương ngồi vào ghế sau.

Không gian trong xe rất lớn, giữa xe là một cái bàn hình chữ nhật, hai bên là sofa. Trong xe ngoại trừ tài xế, trên ghế sofa chỉ có một người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh, trên mặt không có biểu lộ gì. Tô Ninh cẩn thận ngồi phía đối diện, nhìn người trước mắt, cô nhớ rõ người này, tuy nhìn bên ngoài vẫn còn trẻ trung hơn tuổi, nhưng người này thật sự là phụ thân của thị trưởng.

Tô Ninh ngồi xuống rồi xe liền khởi động, trong lòng cô lúc này cực kì khẩn trương, cũng không dám hỏi bọn họ muốn dẫn cô đi đâu.

“Người không cần sợ, ta không có ác ý.” Tiêu Sùng Văn trông thấy cô bé có chút khiếp sợ, hắn bình thản nói. Trong túi lấy ra một cái phong thư đưa cho Tô Ninh nói:” trước hết người nhìn xem cái này đã.”

Tô Ninh nhìn Tiêu Sùng Văn gật gật đầu, tiếp nhận phong thư trong tay hắn, lấy tay cảm giác một chút, hình như là ảnh chụp. Cô nhẹ nhàng mở ra phong thư, cảm thấy tấm hình đặt ở trong lòng bàn tay,

Tô Ninh nhìn qua mặt liền cứng đờ, trong hình rõ ràng là cô cùng thị trưởng đại nhân. Tô Ninh nhìn tiếp, đây là lúc trưa thị trưởng cùng cô trở về căn hộ riêng bị người chụp lại. Tô Ninh không dám ngẩng đầu nhìn người đối diện, cô không biết đây là người nào chụp, trong lòng nghĩ không biết tiếp theo nên làm sao bây giờ. Ảnh chụp này như thế nào lại xuất hiện trong tay Tiểu phụ?!

Đang lúc Tô Ninh không biết làm sao, xe dừng trước một cơ quan hội sở, tài xế mở cửa sau, Tiểu phụ đi xuống trước, Tô Ninh cầm ảnh chụp trong tay cũng kiên trì theo xuống.

Vào hội sở Tô Ninh đi theo phụ thân Tiêu Ý Hàn lên trên lầu.

Tiêu Sùng Văn cởi áo khoác ngoài khoác lên thành ghế rồi ngồi ở trên salon, chỉ chỉ chỗ đối diện nói với Tô Ninh :”Ngồi đi”.

Tô Ninh nghe lời ngồi xuống, cô đem ảnh chụp trong tay đặt lên bàn trà, suy nghĩ rất nhiều lý do thoái thác nhưng một câu cũng không nói được.

“Người còn đang đến trường?” Tiêu Sùng Văn cũng không có giận dữ như Tô Ninh tưởng tượng, ngược lại giọng rất bình thản.

Tô Ninh ngẩng đầu nhìn hắn gật gật đầu nói:”Đúng vậy, năm ba”.

“Người cùng Hàn Hàn là tại sao biết nhau?” Tiêu Sùng Văn lại hỏi.

“Ta.....” Tô Ninh suy nghĩ một chút, vấn đề này thật khó trả lời.

“Thôi đi, ta cũng không nghĩ miệt mài theo đuổi các người rốt cuộc là quan hệ gì. Cũng không trách tội các người cái gì, ta hôm nay đến chỉ có một mục đích, là chuyển đạt ý kiến của ta cùng Hàn Hàn”. Tiêu Sùng Văn tìm một tư thế thoải mái dựa vào salon rồi nhìn thẳng Tô Ninh, thẳng thắn nói ra.

Tô Ninh mím môi, ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt Tiểu phụ, cô không biết thị trưởng đại nhân kêu phụ thân truyền đạt ý tứ gì cho mình. Tô Ninh cảm giác rất sợ hãi, sợ nghe được điều mà cô không muốn nghe từ miệng người đàn ông này. Nửa tháng nay, đây là ngày đầu cô gặp lại thị trưởng, nàng còn chưa giải thích rõ ràng với cô vì sao nhiều ngày như vậy không cùng cô liên lạc. Lúc này, lòng của cô thật sự không thể chịu thêm đá kích được nữa..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Cha Con Quyết Đấu

“Ta không quản cuộc sống quan hệ riêng của ngươi, nhưng cái này...” Tiêu Sùng Văn chỉ vào ảnh chụp trên mặt bàn, còn nói:” nếu như rơi vào tay người ngoài, ngươi có nghĩ tới hậu quả không? Hàn Hàn là thị trường, cái này sẽ huỷ tiền đồ cả đời của nó”.

Tiêu Sùng Văn đến bây giờ vẫn không tin được Tiêu Ý Hàn có thể làm ra chuyện như vậy, Tiêu Ý Hàn không chỉ là con gái của hắn, còn là cấp dưới làm cho hắn hãnh diện. Chuyện ngược đời như thế này, hắn không tin Tiêu Ý Hàn có thể làm ra, nói cách khác hắn không tin con gái mình lại liều lĩnh giao toàn bộ trái tim cho một cô bé.

“Trước khi đến đây ta đã nói chuyện với Hàn Hàn, có mấy lời nó khó mà nói ra, nên kêu ta là người làm cha nói giúp, hiện tại nó có một gia đình rất hạnh phúc, Lục Hạo Vũ cũng về nước công tác, tình cảm của tụi nó từ giờ về sau sẽ gắn bó hơn. Ta biết ngươi cũng hiểu điều này...” Tiêu Sùng Văn thấy Tô Ninh không nói lời nào, hắn từ tốn nói ra.

Tay Tô Ninh nắm chặt lấy quần jeans, người đàn ông trước mặt cô nói chuyện vô cùng bình tĩnh, mà nghe vào tai cô như sấm sét giữa trời quang như muốn đánh bật linh hồn cô ra khỏi thể xác...

Im lặng một lúc Tô Ninh mới ổn định lại tâm tình, hơi hơi run rẩy hỏi:” Đây cũng là ý của nàng sao?”

“Ngươi có thể hiểu như vậy”.

Tô Ninh không nói thêm gì nữa, cúi đầu quật cường không để nước mắt chảy ra.

Tiêu Sùng Văn nhìn cô bé trước mặt đang cố ra vẻ kiên cường, hắn nói thêm ” Ta biết rõ điều kiện gia đình ngươi không phải rất tốt, nếu ngươi đồng ý rời xa Tiêu Ý Hàn, ta sẽ cấp cho ngươi một số tiền...”

“Không, ta không cần.” Không đợi Tiêu phụ nói xong, Tô Ninh nhanh chóng ngắt đầu, rất nghiêm túc nói.

Bởi vì quá mức kích động, giọng của cô có chút lớn, Tô Ninh lấy tay xoa ngực, nhìn Tiêu phụ, cười một cách gượng ép, cô nói:”Thực xin lỗi, ta có chút ít kích động ....” Rồi cô lắc đầu :”Ta thật sự không cần...”

“Cũng tốt.....” Tiêu Sùng Văn không làm khó dễ Tô Ninh, hắn suy nghĩ về tư liệu lúc này của cô bé , nói tiếp :” Chuyện khu nhà của ngươi bị giải toả, ta nghĩ Hàn Hàn đã xử lí qua. Những chuyện đó coi như là đền bù tổn thất tinh thần cho ngươi”

Đôi mắt Tô Ninh đỏ hồng, ánh nhìn như dán chặt vào ảnh chụp trên mặt bàn, đền bù tổn thất tinh thần sao?! A, trong lòng cô cười khổ .

“Mới lúc trưa người kia còn ôm mình thề nguyện nói: Nhất định phải tin tưởng nàng, kêu mình phải nhớ kĩ những lời này. Bây giờ mới có mấy tiếng trôi qua, liền kêu phụ thân của nàng tới đưa tiền đền bù tổn thất cho mình. Nàng cũng thật sự coi trọng mình đi, để cho người ngồi trước mặt mình là quan chức lớn của tỉnh...” Tô Ninh cong cong khoé miệng, mỉa mai chính mình.

“Ta không cần đền bù tổn thất cái gì, trở về ta sẽ nói rõ tình hình với ba của ta, chúng ta một phân tiền cũng sẽ không lấy”. Tô Ninh tỉnh táo lại, cô ngắt đầu nhìn Tiêu phụ lạnh nhạt nói, rồi cô cầm túi xách đứng lên, còn nói:” Ta nghĩ ta đã minh bạch ý của ngài, nếu như không có chuyện gì nữa, ta muốn trở về.”

Tiêu Sùng Văn nhìn cô bé bề ngoài trông có vẻ dịu dàng im lặng nhưng thực tế tính cách mạnh mẽ, trong lòng hắn không khỏi có chút tán thưởng, người trẻ ở trước mặt mình biểu hiện được như thế đã rất không dễ dàng, cũng thật không hổ là người mà con gái mình chăm trù, chỉ tiếc lại là con gái... Cả đời làm quan, hắn vô luận như thế nào cũng không tiếp thụ được chuyện này.

Tô Ninh thấy Tiêu phụ khẽ gật đầu, cô đi ra cửa. Chưa đợi cô đi đến gần cửa, cửa đã bị người từ bên ngoài đẩy vào. Tô Ninh càng hoảng sợ, dừng bước lại, liền trông thấy người luôn trầm ổn như thị trường đang thở gấp, vẻ mặt lo lắng đi đến đứng trước mặt cô.

“Ninh Ninh, em có bị làm gì hay không?” Tiêu Ý Hàn trông thấy Tô Ninh, nàng tiến lên nắm hai vai của cô, quan tâm hỏi. Nàng thấy đôi mắt Tô Ninh đỏ hồng có chút u oán nhìn mình, liền nắm tay cô kéo lại bên người, hướng về phụ thân đang ngồi phía trong, lên tiếng chất vấn:” Cha, ngài đây là muốn làm gì? Nàng vẫn còn nhỏ, ngài gọi nàng tới làm cái gì?”

Tiêu Sùng Văn trông thấy con gái mình nhanh chóng mất đi lý trí thường ngày, hắn hơi giật mình, lạnh lùng nhìn Tiêu Ý Hàn nói:” Ta không phải đã nói qua với con rồi sao? Con không thuận tiện giải quyết sự tình, ta là cha của con tự nhiên sẽ ra mặt”.

Tiêu Ý Hàn nghe ba ba nói có chút mơ hồ, nàng nhìn Tô Ninh đang im lặng cúi đầu bên cạnh, trong lòng nàng đau nhói.

“Ngài khi nào thì nói qua với ta? Ba ba, ta đã lớn rồi, Iran cũng đã 7 tuổi. Cuộc sống riêng tư của ta mời ngài cũng đừng can thiệp...” Tiêu Ý Hàn không quan tâm sắc mặt cha mình đang khó coi đến cỡ nào, nàng nhún mày nói ra.

Tiêu Sùng Văn trên mặt lúc trắng lúc xanh , hắn tức giận nhìn Tiêu Ý Hàn, nói rõ:”Làm càn!!! Ngươi dám nói chuyện với ba ba của ngươi như vậy sao?” Hắn cầm lấy ảnh chụp trên bàn hung hăng ném xuống, nói:” Tự mình coi đi”.

Tiêu Ý Hàn dừng một hồi, nàng nắm tay Tô Ninh đi lên phía trước vài bước, nhặt lên ảnh chụp nhìn thoáng qua, xong lại ném lên trên bàn.

“Như thế nào? Người muốn đợi đến những hình ảnh này tràn lan trên báo, hai đứa người lên trang bìa mới chịu giải quyết chuyện này hay sao?” Tiêu Sùng Văn quát lớn.

Tiêu Ý Hàn cảm giác thân thể Tô Ninh thoáng run lên, từ đang nắm tay, nàng chuyển thành mười ngón đan xen với Tô Ninh. Ngắc đầu nhìn Tiêu phụ nói: “Ta đang xử lý chuyện này”.

Tiêu Sùng Văn phóng tầm mắt nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt, ngắc đầu nghiêm khắc hỏi Tiêu Ý Hàn: “Người là đang nghiêm túc?” Bởi hắn thấy Tiêu Ý Hàn rõ ràng đang ra sức che chở cho cô bé kia.

Tiêu Ý Hàn không nói gì, nàng nghĩ nghĩ quay qua nhìn Tô Ninh nói: “Ninh Ninh, em về nhà trước, đừng nghĩ lung tung, nhớ rõ lời tôi đã nói với em.”

Tô Ninh ngắc đầu, nước mắt đã rơi đầy gò má, cô chăm chú nhìn thị trưởng đại nhân một hồi, không có ý muốn rời đi. Cô thật sự không muốn rời đi, cô sợ sau khi mình đi sự tình lại thay đổi thì cô sẽ làm sao bây giờ?

Ánh mắt Tô Ninh chất chứa tình cảm sâu nặng nhìn thị trưởng một lúc lâu mới quay qua Tiêu Sùng Văn, nhẹ nhàng nói: “Ngài đừng gây khó dễ cho nàng, ta đáp ứng chuyện ngài nói” rồi cô gạt đầu, buông tay thị trưởng, đi ra cửa.

Sau khi Tô Ninh rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai cha con, Tiêu Ý Hàn ngồi trên ghế salon mà Tô Ninh ngồi trước đó, nàng giận đến tái mặt.

“Ta biết rõ ngài không có khả năng tiếp thụ, nhưng ta muốn nói, ta là thật lòng với nàng.” Tiêu Ý Hàn im lặng một hồi mới ngắc đầu nhìn phụ thân nói rõ ràng.

“Người là đang cố ý chọc giận ta?”

“Ta không có...”

“Người khi nào thì lại biến thành cái dạng này? Người là quan chức chính phủ, người quên sứ mạng của chúng ta là gì sao? Người đang muốn huỷ hoại tương lai của mình sao?” Tiêu Sùng Văn kích động cao giọng nói ra.

“Ba ba, ta có chừng mực, chuyện này cùng công tác cũng không có quan hệ, ta thật sự yêu thương nàng, với chuyện khác không liên quan...”

“Cái gì gọi là không liên quan? Vậy những thứ này là chuyện gì xảy ra?” Tiêu Sùng Văn chỉ chỉ ảnh chụp trên bàn.

“Ba ba, ta đã nói qua, ta đã xử lý những thứ này.” Tiêu Ý Hàn trong lòng có chút bức bối, sự tình vừa xảy ra, nàng đã cho gọi vài người điều tra, thật sự rất nhức đầu.

“Kết quả đâu?” Tiêu Sùng Văn cũng không có ý định buông tha Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn suy nghĩ một chút, sự tình thật sự có điểm kỳ quái, giữa trưa Lục Hạo Vũ nhận được cuộc gọi lạ kêu hắn đi chặn nàng ở khu cư xá, buổi chiều thì ba ba lại thu được ảnh chụp này... Chỉ có mình là không nhận được cái gì, nếu như là rắc rối do công việc, đứng ra bây giờ cũng nên có động tĩnh... Nếu như không phải, vậy rốt cuộc người này có mục đích gì?

“Ta đã cho người đi điều tra, ba ba, lúc này ngài cũng đừng gây thêm áp lực cho ta, có được không?” Tiêu Ý Hàn mỗi một, nàng gần như cầu xin cha mình.

Tiêu Sùng Văn nhìn con gái, hắn muốn quản lý nhưng quản lý thế nào được đây? Nàng là thị trưởng, đã làm vài năm, còn có chuyện gì nàng không biết rõ đâu?

“Ta đã kêu lão Ngô đi dò hỏi nắm thông tin mấy đài radio và các tòa soạn báo.....” Tiêu Sùng Văn im lặng lúc lâu rồi từ tốn nói.

“Cám ơn ba ba...” Tiêu Ý Hàn thật sự cảm thấy mệt mỏi, nàng tựa ở trên ghế salon cả người trầm tĩnh lại, nàng xuất thần nhìn chằm chằm ảnh chụp trên bàn, mở miệng nói ra những chuyện sâu kín trong lòng: “Nhiều năm như vậy, ngài cũng biết ta trải qua cuộc sống thế nào. Lúc trước tuổi còn trẻ, ngài gả ta cho Lục Hạo Vũ một chữ cũng không nói qua trước với ta...” Tiêu Ý Hàn giương mắt nhìn ba ba, nghiêm túc nói: “Ta thật sự mệt mỏi, Iran cũng lớn rồi, ta không nghĩ cứ tiếp tục cuộc sống này cả đời như vậy, thật sự không nghĩ một mình một người nhìn cuộc sống trôi qua...”

Nghĩ thoáng qua một người phụ nữ 30 tuổi sống một mình, không nói đến tình cảm trong lòng thế nào ngay cả sinh lý cũng thật là chịu không được.

Nhìn thấy con gái yếu thế, Tiêu Sùng Văn mềm nhũn giọng nói: “Hạo Vũ không phải trở về rồi sao? Từ nay về sau các con một nhà ba người đã có thể vui vẻ bên nhau.”

“Ba ba, ta và hắn sớm đã không còn tình cảm...” Nhắc đến Lục Hạo Vũ, Tiêu Ý Hàn lại cau mày, nàng nói tiếp: “Trong lòng ngài nhất định biết rõ, lúc trước tại sao hai người chúng ta kết hôn? Ta cùng hắn từ đầu đến cuối căn bản không có tình yêu...”

Tiêu Sùng Văn thở dài thật sâu, đã sinh trưởng vào nhà họ Tiêu thì không có quyền lợi tự mình chọn lựa... Nghe con gái nói những lời này, hắn đột nhiên không biết nên giảng dạy thế nào. Con gái bất kể thế nào tuổi cũng đã lớn, nếu trước kia biết được con mình yêu thích phụ nữ hắn nhất định sẽ tức giận làm đến cùng, nhưng lúc này đối diện con gái có vẻ nhu nhược yếu đuối, nghe lời nàng tâm sự, Tiêu Sùng Văn lại không thể tức giận.

“Ta đã cùng Lục Hạo Vũ nói chuyện mấy lần, ta lường trước hắn sẽ không đồng ý, nhưng ta vẫn đang kiên trì.” Tiêu Ý Hàn thấy phụ thân không nói lời

nào, nàng kiên định nói ra lập trường của mình.

“Chúng ta cũng coi như ở riêng nhiều năm, ta dùng cách đó đưa đơn ly hôn, cái này cũng không ảnh hưởng tiền đồ của ta.”

“Con thật sự xác định là cô bé này sao?” Tiêu Sùng Văn cầm ảnh chụp, Tô Ninh trong ảnh đang khóc rất đáng thương, hần cau mày hỏi.

“Không nói đến chuyện nó là con gái, đứa nhỏ này còn đang đến trường a? Chỉ có mình con tự nguyện, nếu người nhà con bé kh

ông đồng ý thì sao?”

“Hiện tại không vội nói những thứ này, chuyện của nàng có thể đợi nàng tốt nghiệp, đợi cho nàng độc lập trưởng thành tự nàng sẽ đi giải quyết.” Tiêu Ý Hàn mỗi một nhìn ba ba nghiêm túc nói: “Ba ba, ta chỉ là yêu thương một người, trong tình yêu không quan trọng giới tính, không quan trọng tuổi tác, ta không cầu ngài có thể tiếp nhận, chỉ xin ngài không cần phải tìm nàng nữa, nàng bây giờ thật sự vẫn còn là đứa trẻ.”

Sự tình đã nói tới mức này, còn có thể nói được gì nữa đâu? Con gái trước giờ vẫn luôn làm việc giỏi giang đúng mực, đột nhiên nói cho hần biết một sự thật động trời như vậy, Tiêu Sùng Văn không tiếp thụ, nhưng thật không có cách nào ngăn cản nàng. . .

“Chừng nào con còn ngoan cố, con biết ta vẫn sẽ tìm nàng nói chuyện, trên đời không có bức tường nào mà không lọt gió” Tiêu Sùng Văn đem ảnh chụp nhét lại vào phong thư, đặt vào tay Tiêu Ý Hàn còn nói: “Ta sẽ không trơ mắt nhìn con phạm sai lầm, tự hủy đi tương lai của mình” dứt lời, hần cầm áo khoác, mang túi đi ra ngoài.

Trong phòng an tĩnh lại, Tiêu Ý Hàn lấy ra ảnh chụp chăm chú nhìn cô bé trong ảnh, nàng cũng có hoang mang, dao động qua. . . Nhưng chỉ cần nhìn Tô Ninh, tình yêu từ đáy lòng cứ thế mà bay lên. . .

Yêu chính là yêu, nếu phải từ bỏ, nàng thật không nỡ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Thì Ra Là Hần

Tô Ninh lên xe đi rồi, Tiểu Nam cầm điện thoại Tô Ninh có chút ngoài ý muốn, nàng nghĩ hay là đem điện thoại đến nhà học tỷ. Tiểu Nam nhớ lại địa chỉ nhà Tô Ninh, cũng may Giang Vịnh không lớn lắm, đưa địa chỉ cho tài xế taxi, rất nhanh đã đến trước khu nhà Tô Ninh.

Tiểu Nam trông thấy tiệm sửa xe ven đường của Tô ba ba, trời thì lạnh, tiệm sửa xe thỉnh thoảng mới có người hư xe đến sửa. Tiểu Nam đứng ở xa nhìn một hồi, gia cảnh nhà nàng tốt hơn nhà Tô Ninh rất nhiều, nhìn Tô ba ba vất vả kiếm tiền như thế, lòng nàng cảm giác chua xót.

Tiểu Nam chạy tới quán nước đối diện gọi hai ly trà nóng, nâng trong tay đi đến tiệm sửa xe.

Tô ba ba luôn nhiệt tình với bạn học của con gái, hần tiếp nhận ly trà và điện thoại từ tay Tiểu Nam, rồi cùng cô bé hàn huyên một hồi, mới phát tay chào tạm biệt.

Bên trái tiệm sửa xe là lối vào khu nhà của Tô Ninh, Tiểu Nam theo đường cũ đi trở về, đi chưa được vài bước liền trông thấy phía trước chỗ bức tường thấp có một nam sinh. Tiểu Nam nghiêng đầu nhìn nhìn, không khỏi cong khoé miệng nở nụ cười, bước nhẹ nhàng về phía nam sinh đó.

“Hey, làm gì ở đây vậy?” Tiểu Nam đi đến trước mặt hần, nghịch ngợm hỏi.

Tiêu Trạch Vũ ngẩng đầu nhìn Tiểu Nam, xong lại cúi đầu tiếp tục rút ra điều thuốc.

Tiểu Nam cũng đứng dựa vào tường, quay qua hỏi: “Người đang ở đây đợi Tô Ninh?”

Nàng nhìn một đồng tào thuốc dưới đất, trong lòng nghĩ không phải hần cũng đang theo đuổi học tỷ sao, còn ngây thơ ngồi xỏm ở đây chờ đợi.

“Người là ai?” lúc này trong lòng Tiêu Trạch Vũ đang rất bức bối, đối mặt với nữ sinh có chút quen thuộc này, hần cứng giọng hỏi.

“Chúng ta là bạn học a, bắt quá ta nhỏ hơn người hai khoá, người tên Tiêu Trạch Vũ đúng không?” Tiểu Nam thấy hần rót cuộc chịu mở miệng, nàng vui vẻ nói.

“Ừ.” Tiêu Trạch Vũ gật gật đầu.

“Đừng đợi nữa, học tỷ sẽ không trở về đâu.”

“Làm sao người biết?” Tiêu Trạch Vũ nghe thấy tin tức về Tô Ninh, ngẩng đầu hỏi.

“Bởi vì ta mới ở cùng nàng trước đó, nàng để quên điện thoại ở quán cafe, ta mới đem về đưa cho cha nàng.” Vừa nói, Tiểu Nam còn chỉ về tiệm sửa xe cách đó không xa.

Tiểu Trạch Vũ cau mày suy nghĩ, tự nhủ: “Trách không được ta gọi điện thoại không ai nghe máy...”

“Đi thôi, nhìn tâm tình người không phải đang tốt, lòng ta cũng không tốt, ta mời người đi uống bia a”

Cứ như vậy, Tiểu Nam nhiệt tình lôi kéo Tiểu Trạch Vũ đang thất hồn lạc phách rời khỏi khu nhà Tô Ninh, hai người lên xe Tiểu Trạch Vũ đi đến quán nhậu gần nhất.

Gọi vài món rau xào, 12 chai bia, Tiểu Trạch Vũ cũng không nói chuyện, ngồi im nghe Tiểu Nam tám chuyện trên trời dưới biển, không bao lâu bia cạn sạch, hai người tâm tình không tốt đều lên men say.

“Phục vụ, đem ra đây thêm 12 chai” Tiểu Nam cầm chai bia dốc ngược không ra giọt nào hướng phục vụ mà kêu lên.

Tiểu Trạch Vũ nhìn thoáng qua cô bé đối diện, nói một câu: “Người uống ít chút đi”

Phục vụ đẩy đến 12 chai bia, Tiểu Nam không thèm để ý lời Tiểu Trạch Vũ, cầm lên một chai tự rót cho mình, nàng cầm ly lên cùng với ly Tiểu Trạch Vũ một cái, ngửa cổ lên uống.

“Người tên là gì?” Tiểu Trạch Vũ chưa từng thấy cô bé nào tự rót bia cho mình như vậy, hần hiểu kì hỏi.

“Tiểu Nam” Tiểu Nam chớp mắt, lăm bằm một tiếng.

“Người làm sao vậy? Đừng uống nhiều như vậy...”

Tiểu Nam ngẩng đầu nhìn Tiểu Trạch Vũ, mắt dần dần đỏ lên, nàng dựa vào ghế bậu môi nói: “Bạn trai ta không quan tâm ta, ta thất tình...” Nói xong cười khổ một cái, nước mắt cũng không tự giác chảy ra.

Tiểu Trạch Vũ muốn nói lời an ủi, lại cảm giác tâm tình mình cũng không tốt. Hần cầm ly lên, vỗ vỗ vai Tiểu Nam, nói: “Ta cùng người uống, chúng ta uống bia giải hết sầu muộn...” Nói xong hần uống cạn hết một ly bia.

Hai người sáng khoái uống bia, ngửa cổ đều uống cạn ly, mấy vòng qua đi, thân thể hai người bắt đầu mềm nhũn, tay chân không thể khống chế.

Tiểu Nam dựa vào ghế, hơi nghiêng đầu nhìn Tiểu Trạch Vũ, hỏi: “Người chạy đến dưới nhà học tỷ làm gì vậy?”

Tiểu Trạch Vũ vỗ vỗ đầu, hút một điếu thuốc nói: “Ta cho người biết một bí mật, người không được nói với ai”. Nói xong hần nhìn xung quanh một chút, coi có người khác nghe lén hay không.

Tiểu Nam nhìn bộ dạng của Tiểu Trạch Vũ, nàng run run thân thể “Ha Ha” cười ra tiếng.

“Nghiêm túc chút đi, ta nói với người, người biết cô cô của ta là ai không?” Tiểu Trạch Vũ liếc Tiểu Nam, tiến sát bên hỏi Tiểu Nam.

Tiểu Nam sững sờ lắc đầu nói: “Cô cô của người là ai, ta làm sao có thể biết rõ?”

“Cô cô ta là thị trưởng thành phố Giang Vịnh.”

“Tiểu Ý Hân?” Tiểu Nam tựa hồ nhớ tới, nàng kinh ngạc há to miệng hỏi.

Tiểu Trạch Vũ gật gù đầu, cầm ly uống một ngụm lớn, mắt đỏ hồng nhìn Tiểu Nam nói: “Ta phát hiện Tô Ninh và cô của ta đang quen nhau”

Tiểu Nam cho là mình uống nhiều quá, nhất thời không có hiểu ý Tiểu Trạch Vũ, nàng chớp mắt mấy cái nhìn hần, chậm rãi hỏi: “Người nói học tỷ với cô của người quen nhau là có ý gì?”

“Người không biết đồng tính nữ a?” Tiểu Trạch Vũ khinh bỉ liếc nhìn Tiểu Nam, ngửa đầu dựa vào ghế, vô lực nói tiếp: “Ta có lần vô tình trông thấy, ta cảm thấy hình như Tô Ninh đang quen với cô của ta.”

“Đồng tính nữ?” Tiểu Nam nhắm mắt lại, cảm thấy đầu xoay vòng vòng trời đất rung chuyển, cố gắng nghĩ ra từ này, nàng gio chân đá Tiểu Trạch Vũ một cái, lại hỏi: “Chuyện này thì đã sao? Người còn kì thị là như thế nào?”

Tiểu Trạch Vũ lấy tay gạt chân Tiểu Nam ra, bực bội nói: “Cô ta là thị trưởng sao có thể làm chuyện như vậy, hơn nữa, cô gái tốt như Tô Ninh hần nên làm bạn gái của ta mới đúng”.

Tiểu Nam nghe thấy Tiểu Trạch Vũ nói không có đạo lý, nàng ngồi dậy, chống tay nhìn Tiểu Trạch Vũ nói: “Tình yêu của học tỷ thì phải do học tỷ làm chủ, mắc gì phải làm bạn gái của người?” Dứt lời, nàng còn khinh bỉ trừng mắt liếc Tiểu Trạch Vũ.

Tiểu Nam thấy Tiểu Trạch Vũ không nói lời nào, nàng nói tiếp: “Tình yêu thì không phân nam nữ, cũng không phân biệt tuổi tác, người rốt cuộc có hiểu

yêu là gì không vậy?”

Tiêu Trạch Vũ im lặng, hần lại gọi thêm 12 chai bia.

Tính cách Tiểu Nam cũng thật sự là hào sảng, Tiêu Trạch Vũ đưa bia tới nàng cũng không từ chối, đưa ly nào uống ly đó.

Uống qua mấy ly, Tiêu Trạch Vũ nghiêng đầu nhìn Tiểu Nam, do dự thật lâu mới nói ra:” hôm nay ta đã gây ra một tội lỗi rất lớn”.

Tiểu Nam thật sự uống nhiều, nàng nằm lên mặt bàn híp mắt nhìn Tiêu Trạch Vũ.

“Ta chụp ảnh Tô Ninh cùng cô cô đang bên nhau, gởi cho ông nội. Còn gọi điện thoại cho dương kêu hần đến hiện trường bắt gặp..” Sau khi nói ra lời này, Tiêu Trạch Vũ thở một cái nhẹ nhõm, hai tay ôm đầu ra vẻ hối hận.

“Cái gì?” Nghe Tiêu Trạch Vũ nói, Tiểu Nam thoáng cái tỉnh lại nhìn Tiêu Trạch Vũ không thể tin được, hô lên.

“Làm sao người có thể như vậy?” Tiểu Nam rất tức giận, nàng lắc lắc người Tiêu Trạch Vũ, lầm bầm nói:” khó trách hôm nay nhìn học tỷ khổ sở như vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện lớn.”

Tiêu Trạch Vũ lấp bắp kinh hãi, quay sang nói:” xảy ra chuyện lớn gì?”

“Không biết, ta nhìn thấy học tỷ bị một chiếc xe đến đón đi.” Tiểu Nam liếc hần nói ra, như thế nào hần lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Tiêu Trạch Vũ hoàn toàn im lặng, hần nhìn Tiểu Nam, ánh mắt ần nần. Kỳ thực lúc hần vừa làm xong, đã bắt đầu hối hận, những chuyện này đừng nói gây cho Tô Ninh phiền toái, nếu như bị cô cô biết là hần làm, hần cũng sẽ rất thâm, Tiêu Trạch Vũ thật sự có chút ít sợ hãi.

.....

Tiểu Nam hoàn toàn say rồi, còn Tiêu Trạch Vũ một mình vừa uống rượu vừa nghĩ loạn lên hết trong đầu về các loại khả năng mình sẽ bị trừng phạt.

Sau khi Tiêu Trạch Vũ uống đến mức phải chạy vào phòng vệ sinh nôn một trận, trở ra thì thấy Tiểu Nam đã ngủ, trên mặt còn vương nước mắt. Hần có chút khó xử, không biết nên làm sao. Bây giờ hần đi còn loạng choạng, làm thế nào có thể đưa một người bất tỉnh trở về? Hơn nữa từ lúc bắt đầu uống đến giờ, hần còn chưa biết rõ họ tên cô bé.

Lúc này điện thoại Tiểu Nam đột nhiên vang lên, Tiêu Trạch Vũ nhìn điện thoại, hần đẩy đẩy Tiểu Nam không có một điểm phản ứng. Không còn cách nào, hần cầm lấy điện thoại, liền trông thấy màn hình hiển thị hai chữ Học Tỷ.

Tiêu Trạch Vũ ần nghe, giọng Tô Ninh truyền tới:” Tiểu Nam, ba ba đã đưa điện thoại cho chị, lúc trưa phiền em còn làm em phải đi một chuyến”

Tiêu Trạch Vũ không dám nói chuyện.

“Em có khỏe không? Em cũng đừng suy nghĩ nhiều quá.....” thấy đối phương không lên tiếng, Tô Ninh an ủi nói ra.

Tiêu Trạch Vũ nhìn Tiểu Nam đã bất tỉnh nhân sự, lớn miệng nói:” Là ta, Tiểu Nam uống nhiều quá, người có thể tới đây giúp được không?”

.....

Tô Ninh để điện thoại xuống có chút đau đầu, mặc dù tâm trạng cô hôm nay không tốt, nhưng bạn bè có chuyện không lẽ cô không giúp, nên một lần nữa mặc lại quần áo đi ra ngoài. Trước khi đi, cô gọi cho Dịch Dương và Tôn Hồng Na, kêu hai người cùng đi đến địa chỉ mà Tiêu Trạch Vũ nói.

Tô Ninh đi vào quán, lên lầu hai, trong góc liền nhìn thấy hai người kia đã say sưa loạn xạ, thức ăn trên mặt bàn gần như không hề bị động qua, toàn thấy vỏ bia. Tiêu Trạch Vũ nằm ngả lên mặt bàn, trong miệng thỉnh thoảng nói gì đó, còn Tiểu Nam hình như đang ngủ say.

Tô Ninh đứng nhìn một hồi, sau Dịch Dương cùng Tôn Hồng Na đuổi tới. Hai người nhìn tình cảnh trước mắt có chút kinh hãi, hỏi Tô Ninh:” Chuyện gì xảy ra? Làm sao hai đứa này lại ở cùng nhau?”

Tô Ninh nhún vai tỏ vẻ không biết, cô qua cạnh Tiểu Nam cố gắng gọi nàng dậy.

“Làm sao bây giờ?” Tô Ninh gọi Tiểu Nam hoài không được, cô khó xử nhìn hai cô bạn.

Dịch Dương vỗ vỗ mặt Tiêu Trạch Vũ, lay người hần.

Tiêu Trạch Vũ cau mày, tay chân quơ lung tung, mở mắt:” Đau đầu quá...” Hần ôm đầu ngồi dậy, cảm giác choáng váng. Hần định thần lại nhìn xung quanh, lúc quay qua tìm Tiểu Nam liền trông thấy Tô Ninh đứng phía sau hần.

Tiêu Trạch Vũ mở to hai mắt, nói lắp:” Tô... Tô Ninh... Ta thực xin lỗi người..” Hần vừa nói vừa như muốn khóc...

Dịch Dương khó hiểu nhìn Tiêu Trạch Vũ, ôm cánh tay hần hỏi:” Người có đi được không?”

Tiêu Trạch Vũ nhìn Dịch Dương nhẹ gật đầu, hần cố gắng đứng lên chưa kịp bước đi đã ngồi phịch xuống.” Không được, chóng mặt quá” hần ngẩng đầu nói với Dịch Dương.

Dịch Dương liếc mắt, nàng xoay người dựng lên Tiêu Trạch Vũ, nói

với Tôn Hồng Na:” VỢ, người cùng Ninh Ninh đỡ Tiểu Nam, chúng ta đi thôi.”

Bởi vì hai con ma men, xe taxi đều không ai chịu chở bọn họ. Lúc mấy người đứng bên đường chưa biết làm sao, Tiêu Trạch Vũ nói ra xe của hần đang đậu đối diện. Dịch Dương lấy chìa khoá trên người hần, mở xe cho cả bọn ngồi vào.

“Chúng ta đi đâu?” Dịch Dương cài dây an toàn cho Tô Ninh, rồi hỏi.

Tô Ninh cùng Tôn Hồng Na liếc nhau một cái, cô nghĩ nghĩ nói:”Nếu không thì tìm khách sạn đi? Chúng ta cũng không biết nhà cả hai ở đâu.”

“Dù có biết rõ, cũng làm sao đưa họ trở về trong bộ dạng này được? Tìm khách sạn thôi.” Tôn Hồng Na nhìn Tô Ninh đang dựa vào cửa xe, nói ra.

Dịch Dương gật gật đầu, lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Tức Giận

Dịch Dương lái xe dừng ở một khách sạn cách đó không xa, bảo vệ khách sạn chạy tới hỗ trợ dìu Tiêu Trạch Vũ xuống xe, chưa đi được vài bước, Tiêu Trạch Vũ liền đẩy bọn họ ra, hần chạy tới ven đường nôn thốc nôn tháo.

Tô Ninh cau mày nhìn Tiêu Trạch Vũ, rồi quay qua đỡ Tiểu Nam vào khách sạn trước, Tô Ninh để Tiểu Nam ngồi dựa vào salon ở đại sảnh khách sạn. Lát sau, Tiêu Trạch Vũ cũng được bảo vệ dìu tới.

Sau khi nôn xong, Tiêu Trạch Vũ tựa hồ thanh tỉnh một ít, hần ngồi trên salon ngăn người nhìn Tô Ninh, lại còn vỗ vỗ đầu, khóc lóc với Tô Ninh:”Ninh Ninh...Ta thực xin lỗi người, ta đã làm chuyện thực có lỗi với người...”

Nghe hần nói Tô Ninh càng thấy khó hiểu, cô nhìn Tiêu Trạch Vũ hoàn toàn không biết hần đang nói chuyện gì.

“Hết thầy đều là hần làm, hần kêu dưỡng hần đi đến đó, ảnh chụp cũng là do hần gửi cho ông nội...” Tiểu Nam không hiểu tình từ lúc nào, nàng mở miệng nói ra từng chữ...

Tô Ninh nghe xong trong lòng cả kinh, cô quay qua nhìn Tiểu Nam không thể tưởng tượng nổi, cô không xác định đây có phải là lời nói lúc say của Tiểu Nam hay không.

Tiểu Nam hơi chóng mặt, nàng nhìn thấy học tỷ đang nhìn mình với ánh mắt ngờ vực, liền đưa tay chỉ chỉ Tiêu Trạch Vũ nói:”Hần đã nói cho em biết, đều là hần làm.”

Tô Ninh chậm rãi chuyển hướng sang Tiêu Trạch Vũ, dùng một ánh mắt rất lạ lẫm nhìn hần. Tiêu Trạch Vũ trừng mắt liếc Tiểu Nam, rồi có chút chột dạ mà híp mắt nhìn qua Tô Ninh.

Tô Ninh đi vài bước đứng trước mặt Tiểu Vũ, nhìn hần hỏi:”Thật là người làm?” Giọng của cô rất nhẹ, lại làm cho người ta thấy lạnh thấu xương.

“Ừ, đều là ta làm.” Tiêu Trạch Vũ ngập ngừng, gật đầu nói.

“Vì cái gì?”

“.....”

“Tại sao người làm những chuyện này?” Tô Ninh đỏ cả mắt, cô không rõ sao Tiêu Trạch Vũ có thể làm loại chuyện này. Tồn thương cô không nói, mà Tiểu Ý Hàn còn là cô của hần. Nếu như xui rủi có chuyện gì xảy ra, không phải là có thể hủy đi sự nghiệp của thị trưởng hay sao?!

“Người hỏi ta vì cái gì sao?” Tiêu Trạch Vũ cũng đỏ mắt trừng lại Tô Ninh, hần vịn ghế đứng lên, không quan tâm đến ai xung quanh, hét lớn:”Người cùng cô của ta rốt cuộc là mẹ nó chứ xảy ra chuyện gì? Ta là làm không đúng, nhưng ta không có nói sai, không có lừa gạt, ta chỉ đem sự thật vạch trần ra cho họ mà thôi.” Tiêu Trạch Vũ cảm giác lửa giận dâng cao lên tới não, hần vốn đã gây ra rắc rối như vậy, về nhà sẽ không biết có hậu quả thế nào. Đã vậy Tô Ninh cũng chạy tới chất vấn hần, hần làm những điều này là vì cô, chẳng lẽ cô không biết? Tiêu Trạch Vũ tức giận nhìn Tô Ninh đang im lặng lại nói:”Người biết ta thích người đúng không? Vì cái gì người không theo ta cùng một chỗ? Mà lại là cô của ta...”

“Chátttt!!” Tô Ninh thở hổn hển, giờ tay hung hăng tát Tiêu Trạch Vũ một cái.

Tiêu Trạch Vũ ngậy ngấn cả người, hấn ôm mặt không dám tin nhìn Tô Ninh.

Tôn Hồng Na đang đứng một bên, đi đến giữ chặt Tô Ninh, vội vàng hỏi:” Làm sao vậy Ninh Ninh? Có chuyện gì từ từ nói, sao người lại động thủ?”

“Ta cùng hấn không có gì để nói.” Tô Ninh thở nặng nhọc, cô dùng sức đẩy ra Tiêu Trạch Vũ đi đến đỡ Tiểu Nam dậy, rồi hướng đi vào thang máy.

Trong lòng Tô Ninh hận Tiêu Trạch Vũ thấu xương, cái tên nam sinh ngu xuẩn này sau khi gây ra chuyện còn có thể nói lời như vậy, cô thật không biết dùng lời lẽ nào để hình dung được hấn.

Bởi vì có một nam một nữ nên Dịch Dương thuê hai phòng, Tô Ninh đỡ Tiểu Nam vào một phòng, để nàng nằm lên giường rồi đi ra ngoài. Cô tìm một chỗ yên tĩnh lo lắng nhấn số gọi cho thị trưởng.

“Là em, chị đang ở đâu?” Điện thoại có người bắt, Tô Ninh sốt ruột hỏi.

“Ồ vẫn phòng, làm sao vậy Ninh Ninh?”

“Chị có phải hay không đang điều tra chuyện điện thoại cùng ảnh chụp?”

Nghe Tô Ninh hỏi, Tiêu Ý Hàn dùng một chút rồi nói:” Em không cần quan tâm cái này, hết thấy cứ để cho tôi xử lý được rồi”.

“Không phải, chị không cần điều tra nữa, đều là Tiêu Trạch Vũ làm.”

“Cái gì? Tiểu Vũ?” Tiêu Ý Hàn không thể tin được lặp lại, trong lòng nghĩ khó trách mấy tiếng trôi qua, người thần bí kia cũng không có thêm hành động nào.

“Ừ, em đang ở cùng hấn, chính miệng hấn nói với em.”

“Em với hấn đang ở đâu?” Thị trưởng hỏi tiếp.

Tô Ninh nói địa chỉ xong mấy câu thì cúp điện thoại, cô không quan tâm thị trưởng sẽ xử lý Tiêu Trạch Vũ thế nào, cô chỉ biết là cô không thể để thị trưởng vì chuyện này mà sốt ruột và nóng giận.

Tô Ninh trở vào phòng, Tiểu Nam đã ngủ, Tôn Hồng Na thì đang cầm khăn ướt lau mặt cho nàng. Tô Ninh vào cửa liền ngồi trên ghế sát cửa sổ không nói gì.

“Ninh Ninh, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Tôn Hồng Na đáp mền cho Tiểu Nam xong đi tới ngồi đối diện hỏi Tô Ninh.

Tô Ninh im lặng nhìn nàng, việc này giải thích thật sự rất phiền toái.

.....

Không bao lâu sau, điện thoại Tô Ninh vang lên, thị trưởng đã đến đại sảnh khách sạn. Tô Ninh đứng lên cùng Tôn Hồng Na rời phòng, chờ ở thang máy.

Thang máy mở ra, Tiêu Ý Hàn dẫn theo hai người đàn ông đi ra, nàng dừng trước Tô Ninh nhìn nhìn thấy cô không có việc gì liền bước tiếp về trước.

Mấy người đứng trước cửa phòng, gã bên cạnh Tiêu Ý Hàn tiến lên ấn chuông cửa, cửa phòng mở, Dịch Dương kinh ngạc nhìn trước cửa tự dưng có nhiều người như vậy.

Hai gã kia đi vào trước, Tiêu Ý Hàn cũng theo vào rồi mới tới Tô Ninh và Hồng Na.

Tiêu Ý Hàn đứng cách giường một khoảng, nhíu mày nhìn Tiêu Trạch Vũ đang say khướt, quay qua hỏi Tô Ninh:” Tụi em đã đi uống bia sao?”

“Em không có uống, hấn uống cùng một học muội của em” Tô Ninh thành thật trả lời.

Tiêu Ý Hàn gật gật đầu, nói:” Đem hấn trở về.”

Hai người nọ gật gật đầu, tiến lên đỡ Tiêu Trạch Vũ dậy, mặc kệ hấn giãy dụa, mở cửa đi ra ngoài trước.

Tiêu Ý Hàn nhìn nhìn xung quanh rồi nói với Tô Ninh:” Tôi trở về xử lý, khuya một chút điện thoại cho em, em một mình đừng có mà suy nghĩ lung tung.” Nói xong nàng nhẹ nắm tay Tô Ninh, gật đầu chào Dịch Dương, Na Na rồi đi ra ngoài.

.....

Tiêu Trạch Vũ bị đưa lên xe đã ngủ mất, hấn ngủ một giấc rất sâu cũng rất lâu. Đến khi hấn tỉnh lại, trời đã tối, cảm giác sau khi say làm cho hấn rất khó chịu. Hấn lắc lắc đầu mở mắt lại phát hiện mình đang ở trong một căn phòng lạ. Tiêu Trạch Vũ nhìn lướt qua tủ đầu giường, cầm ly nước uống một ngụm

lớn mới đứng xuống giường lao đảo đi tới cửa, ra ngoài phòng, nhìn bố cục cách bài trí trong nhà, hần không khỏi sợ hãi một hồi, đây chính là nhà của cô.

Lúc này khoảng 8 giờ tối, ba người ngồi trong phòng khách nhà Tiêu Ý Hàn: nàng cùng Lục Hạo Vũ còn có ba ba của nàng – Tiêu Sùng Văn. Ba người không ai nói chuyện với ai, đều suy tư chuyện riêng, tựa hồ đang chờ đợi.

Đến khi trên lầu truyền đến tiếng bước chân, ba người ngẩng đầu nhìn liền thấy Tiêu Trạch Vũ đang vịn tay cầu thang đi xuống.

“Hàn Hàn, ta mang Tiểu Vũ đi, con cũng đừng làm khó hần.” Tiêu Sùng Văn thấy Tiểu Vũ đã xuống lầu, hần nói khẽ với Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn không nói gì, trong lòng nàng hiện tại còn muốn bóp chết Tiêu Trạch Vũ. Gây ra nhiều loạn như vậy, ngay từ đầu còn tưởng rằng người nào khác có ý đồ theo dõi nàng, không lo lắng không được, lại không nghĩ rằng là thằng nhóc ngu ngốc này làm. Nếu dựa vào tính cách của nàng, vô luận như thế nào cũng muốn giáo huấn lại Tiêu Trạch Vũ.

Tiêu Ý Hàn giương mắt nhìn nhìn ba ba đã đứng dậy mặc áo khoác, nàng để lại con tức giận dưới đáy lòng.

Tiêu Trạch Vũ cúi đầu đi đến trước mặt bọn họ, sau khi tỉnh lại hần đã tỉnh táo hơn nhiều, lúc này hần rất sợ hãi, hần biết lần này kiểu gì mình cũng không tránh được bị phạt, thấy mọi người đều nhìn mình, hần vội cúi đầu.

“Cô cô, ta biết rõ sai rồi...” Tiêu Trạch Vũ đứng vài giây, cúi đầu nhìn sàn nhà nhỏ giọng nói.

“Làm sao người có thể làm ra chuyện như vậy? Đầu người rớt cuộc là chứa cái gì vậy?” Tiêu Ý Hàn cau mày lạnh lùng hỏi.

“Ta.....” Tiêu Trạch Vũ thật lâu cũng không nói ra được cái gì, lúc đó đầu hần nóng lên cứ đi làm mà không nghĩ đến hậu quả.

“Việc cũng đã xảy ra, được rồi, Tiểu Vũ đi theo ta.” Lúc này Tiêu Sùng Văn lên tiếng nói.

Lục Hạo Vũ này giờ vẫn ngồi một bên im lặng, hần thấy cha vợ phải đi, vội đứng lên nói: “Ba ba, để ta đưa ngài đi.”

“Không cần, người ở nhà đi, ta có tài xế chờ bên ngoài này giờ còn gì.”

“vậy được, ngài trên đường chú ý an toàn.” Lục Hạo Vũ đi theo hai người ra cửa, dặn dò.

.....

Tiêu Ý Hàn đem Tiêu Trạch Vũ đi rồi, trong phòng còn lại Tô Ninh cùng hai cô bạn. Tô Ninh hơi mệt mỏi ngồi trên ghế, Tôn Hồng Na cùng Dịch Dương nhích lại gần, trên mặt tràn đầy nghi vấn.

Tô Ninh nghĩ nghĩ thờ dài, nói: “Ta đang quen nàng.....”

Nghe Tô Ninh nói, hai người đồng thời mở to mắt, Tôn Hồng Na hỏi: “Ninh Ninh, cô của Tiểu Vũ chính là thị trường đó?”

“Ninh Ninh, người.....” Dịch Dương hết cả hồn cũng nói không ra được một câu.

Tô Ninh nhìn phản ứng của hai người bạn, cô gật gật đầu tỏ vẻ biết rõ.

“Ninh Ninh..... Ta phục người...” Dịch Dương lấp bắp này giờ, cuối cùng giờ ngón tay cái lên hướng về phía Tô Ninh nói ra.

“Tiểu Vũ đã làm gì các người?” Tôn Hồng Na im lặng một hồi, lên tiếng hỏi.

“Có thời gian nói với các người sau, bây giờ ta phải về nhà cùng ba ba nói chuyện.” Tô Ninh nói xong đứng lên, còn nói: “Các người ở lại chăm sóc Tiểu Nam, muốn biết cái gì thì đợi nàng tỉnh mà hỏi nàng, ta đi trước.” Cô phất tay chào, bước nhanh ra khỏi phòng.

.....

Trên đường về nhà Tô Ninh vẫn nghĩ đến lời nói của Tiêu Sùng Văn, cô hiểu rõ lòng thị trường, cũng biết nàng nhất định sẽ giải quyết tốt những chuyện này. Nhưng mà, về vụ tiền bạc kia, cô rất bài xích. Cô không muốn để bất kì ai cảm thấy rằng cô quen với thị trường là vì có ý đồ gì...

Ngồi trên xe bus, Tô Ninh nghĩ không biết nên giải thích với ba ba thế nào? Là nên nói ra sự thật hay tìm một cái cớ hợp lí? Về vấn đề đền bù, toàn bộ cư xá đều có phúc lợi, cô phải thuyết phục thế nào để ba ba không lấy số tiền đó? Hay là tiếp nhận số tiền đó mà không nhận thêm trợ cấp kia?

Tô Ninh cảm giác rất buồn rầu, lúc đã đến trước khu nhà, cô vẫn không nghĩ ra cách nào. Trời cũng dần dần tối, tiệm của ba ba đã không còn bóng người. Tô Ninh cúi đầu đi về nhà, lúc này điện thoại vang lên.

Là thị trường, cô nhẹ nhàng nhấn nghe.

“Ninh Ninh, ở đâu?”

“Ở dưới nhà , chị thì sao?”

“Tôi cũng ở nhà, đang chờ Tiểu Vũ tỉnh ngủ để hỏi chút chuyện.”

“Ừ.....” Tô Ninh nhàn nhạt ừ một tiếng.

Tiêu Ý Hàn dừng lại một hồi, nói:”Hôm nay ba của tôi đã nói gì với em?”

Tô Ninh đứng trước cửa nhà, nhỏ giọng nói:” Không có gì, ba ba của chị nói là chị nhờ truyền lời cho em biết kêu em rời xa chị...”

“Em tin tưởng sao?”

Nghe giọng nói nhẹ nhàng của thị trưởng, Tô Ninh bất giác lắc đầu, nói:” em không tin.”

” Ba của tôi cũng nhất định đã nói cho em biết về chuyện giải toả nhà của em, đúng không?” Tiêu Ý Hàn nghe giọng Tô Ninh hơi lạ, nàng ôn nhu hỏi.

“Ừm.”

“Là tôi làm cho nhân viên nhà máy gỗ can thiệp, việc này không thể nói là không có quan hệ với em. Chỉ là, nếu như không có em, mà tôi biết có nhiều người bởi vì mở rộng thành thị mà mất đi chỗ ở, tôi cũng sẽ làm như vậy, em hiểu không?”

Tô Ninh nghĩ một lát, cô cũng không rõ, đây là chuyện mà thị trưởng lo lắng sao?!

Cô do dự hỏi:”Nhưng mà vì cái gì cho nhà của em nhiều tiền như vậy?”

“Em ngoan đi , không cần phải mãi rồi rắm suy nghĩ những vấn đề này. Ngày mai tôi điện thoại cho em, hôm nay muốn dẫn em đến một nơi mà chưa đi được. Về nhà ngủ một giấc thật ngon, ngày mai chờ điện thoại của tôi.” Tiêu Ý Hàn chỉ nhẹ nói ra, còn không có trả lời câu hỏi của Tô Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Come Out

Tô Ninh về đến nhà, Tô ba ba cao hứng bưng bưng nói cho cô biết hôm nay hần chọn được một căn hộ rất tốt, còn đem một xấp giấy quảng cáo phòng ốc cho cô xem. Tô Ninh ngồi trên salon mắt đi sự hào hứng, hôm nay âm ỉ nhiều chuyện làm cô rất buồn phiền..

“Làm sao vậy? Không thích?” Tô ba ba nói một tràng thấy Tô Ninh một câu cũng không đáp ứng, hần buông tờ quảng cáo xuống hỏi Tô Ninh.

“Không có, rất tốt, ba ba quyết định là tốt rồi.”

Tô ba ba nhếch miệng, nói:”Nuôi người lớn như vậy còn nhìn không ra người đang không vui sao, nói cho ba ba biết, người có chuyện gì?” Hần kéo Tô Ninh ngồi lại cạnh mình.

Tô Ninh nhìn ba ba đang giơ tay lên xoa đầu cô, vẫn như khi còn bé , hần nói:” Sao? Lớn rồi thì không muốn tâm sự cùng ba nữa sao?”

“Ba, nếu con làm một chuyện khiến ba không thể chấp nhận cũng không lý giải được, ba có trách con hay không?” Tô Ninh do dự một lúc rồi nghiêm túc hỏi ba ba.

Tô ba ba nghe xong liền nhú mày, nói ra :” Còn phải coi là chuyện gì đã, nếu là chuyện sai trái, ta tất nhiên sẽ đứng ở lập trường của người lớn mà dạy dỗ người.”

Tô Ninh thờ dài, nhỏ giọng nói:” Ba sẽ không tưởng tượng được chuyện con làm đâu, ba nhất định sẽ thấy thương tâm, sẽ rất đau lòng.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Tô ba ba nghe Tô Ninh nói rất là khó hiểu, trong lòng đột nhiên nổi lên ngờ vực, đưa con gái này của hần từ nhỏ luôn ngoan hiền lại có thể làm ra chuyện gì mà hần không chấp nhận được chứ?

“Ninh Ninh, người là bảo bối, là toàn bộ thế giới của ba ba, trên thế giới này ba và bà nội là hai người thân yêu nhất của người. Nếu như ngay cả chúng ta mà người cũng không thể nói ra, thì người còn định một mình chịu đựng tới khi nào ?”

Tô Ninh nghe xong lời ba ba nói, mắt dần đỏ lên. Cô chớp chớp mắt rơi lệ nói:” Ba ba, thực xin lỗi...”

“Ngốc, vĩnh viễn cũng không cần phải nói xin lỗi với ta...” Tô ba ba không biết con gái bị làm sao, nhìn cô thương tâm khổ sở liền ôm cô để cô dựa lên vai mình.

Tô Ninh dựa vào người ba ba, nhỏ giọng khóc, đợi cô cảm thấy giải toả đủ rồi, mới ngẩng đầu bĩu môi vừa lau nước mắt vừa nói:” con cho ba biết một bí mật, dù sao bà nội cũng không ở nhà sẽ không sợ dọa đến bà. Nhưng mà, sau khi con nói xong, không cho ba mắng con , cũng không cho tức giận.”

Tô ba ba bắt đầu dĩ nỡ nụ cười, bàn tay thô ráp vuốt lên cái mũi đỏ hồng của Tô Ninh, ôn hoà nói:” Ngươi nói đi, ba ba không tức giận.”

“Con nói...” Tô Ninh ngừng một hồi, trong lòng hạ quyết tâm nói ra:” Con... con thích một phụ nữ.”

Tô Ninh nói dứt lời liền khẩn trương nhìn ba ba, Tô ba ba nhú mày trong đầu loáng thoáng hiện lên hình ảnh buổi chiều hôm Tô Ninh sốt cao, trong miệng cô vẫn không ngừng kêu:” Hân, Hân...”

“Người kia có phải là Tiêu thị trưởng?” Tô Khải Hồng im lặng thật lâu, mới mở miệng hỏi.

Tô Ninh sững sờ, ba ba như thế nào đoán được nhanh vậy? Cô gật đầu, thấy sắc mặt ba ba càng thêm khó coi.

“Làm sao ngươi có thể yêu thích một người phụ nữ?” Tô Khải Hồng đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Ninh, cao giọng hỏi.

Tô Ninh ưỡn khuỷu nhìn ba ba, cô biết là ba sẽ không thể chấp nhận được chuyện này, cô nghĩ nghĩ nói:” Con không định nói ra với ba ba bây giờ nhưng mà chuyện nhà chúng ta bị giải toả...”

Nghe xong lời này, mặt Tô Khải Hồng đỏ lên, trong nháy mắt hấn hiểu được, vì cái gì trong cư xá nhiều gia đình như vậy chỉ có duy nhất nhà hấn được cho nhiều tiền hơn. Thì ra mình thật sự là trèo lên được cành cao... Ánh mắt Tô Khải Hồng dần lộ ra tức giận, hấn cầm mấy tờ quảng cáo trên bàn xé nát, nhìn Tô Ninh nói:” Một phần tiền ta cũng sẽ không cần, cô ta đừng có mơ dùng tiền mua chuộc để ta đưa con gái cho cô ta...Ninh Ninh, tình cảm này là sai lầm, không thể chấp nhận...Ba ba kiên quyết không để ngươi như vậy.”

Tô Ninh nhìn ba ba quá khích, làm cô hơi lo sợ, cô không nghĩ ba mình từ nhỏ đến lớn luôn cưng chiều mình bây giờ lại có biểu lộ lạ lẫm như thế. Vốn hôm nay đã trải qua nhiều sự việc không hay, cô muốn tìm một chút an ủi từ ba ba, mà không nghĩ rằng ba lại có phản ứng mãnh liệt còn hơn ba của thị trưởng.

Tô Ninh cúi đầu, nước mắt chảy dọc theo gương mặt, rơi xuống. Cô nghĩ mãi mà không hiểu, vì cái gì hai người yêu nhau chỉ muốn ở bên nhau thôi lại khó khăn như vậy?

.....

Đêm nay, hai cha con đều không vui vẻ, lúc đi vào phòng Tô Khải Hồng nói với Tô Ninh: Sau này đi ra ngoài đều phải có sự đồng ý của hấn, đi đâu, với ai, đều phải nói rõ cho hấn biết.

Tô Ninh nằm trên giường nhỏ, nhìn trần nhà, yên lặng chảy nước mắt, ba ba đang muốn can thiệp tự do của cô sao? Cô có thể lý giải ba ba, dù sao chuyện này ở Trung Quốc còn không tán thành, nhưng đâu ai có thể lý giải được tình cảm của bản thân? Cô chẳng mong muốn gì nhiều, chỉ muốn cùng người yêu bên nhau cũng không được sao?...Cứ khóc không biết tới khi nào thì Tô Ninh ngủ mất.

Mà ở phòng đối diện, Tô Khải Hồng cũng không ngủ được, hấn ngồi trên giường hút hết điếu này đến điếu nọ, hấn chưa từng nghĩ có một ngày mình lại đối mặt với vấn đề như vậy, nhìn con gái đau lòng khổ sở, hấn có muốn trách cũng không nỡ oán trách. Bất tri bất giác đã trôi qua mấy tiếng, Tô Khải Hồng rút cuộc cũng nghĩ ra một cách, hấn nhẹ nhàng mở cửa phòng Tô Ninh, lấy điện thoại của cô đi ra ngoài...

.....

Tiêu Ý Hân đang ngồi trong xe xem báo, điện thoại trong túi vang lên. Nàng nhú mày, sáng sớm như vậy ai lại gọi đến số cá nhân của nàng?

Màn hình hiển thị số Tô Ninh, Tiêu Ý Hân suy nghĩ một chút liền tiếp nghe.

“Tiêu thị trưởng, cô khoẻ không, ta là ba của Tô Ninh, nếu như có thời gian ta muốn gặp mặt cô nói chuyện”

Tiêu Ý Hân suy nghĩ vài giây, mở miệng nói:”10 giờ, ta xong việc sẽ gọi cho ngài.”

“Tốt, vậy ta đợi điện thoại của cô.”

Chỉ mấy câu ngắn gọn, điện thoại bị cắt đứt. Tiêu Ý Hân cầm điện thoại nghĩ: Ba Ninh Ninh đột nhiên tìm mình làm gì? Xe đang dừng đèn đỏ, từ xa đã có thể trông thấy cơ quan làm việc, Tiêu Ý Hân nghĩ hay là gọi hỏi qua Tô Ninh.

Nhưng rốt cuộc lúc gọi, nàng chỉ nói công tác hôm nay bận quá không thể gặp mặt, chứ không nói tới chữ nào về chuyện Tô ba ba muốn gặp mình. Tiêu Ý Hân cảm thấy sự việc chưa rõ ràng, nàng không muốn tăng thêm phiền não cho Tô Ninh.

Tiêu Ý Hân ở văn phòng xử lý công việc xong vừa đúng 10 giờ, nàng kêu tài xế chuẩn bị xe rồi gọi điện thoại nhà Tô Ninh, hẹn Tô ba ba ở một quán trà. Trên đường Tiêu Ý Hân ần ần cảm thấy lần nói chuyện này với Tô ba ba cũng không phải chuyện tốt.

Tiêu Ý Hân ngồi đợi một lúc, người phục vụ dẫn Tô Khải Hồng tới, đợi phục vụ lui rồi, Tiêu Ý Hân đứng lên, bắt tay Tô ba ba.

Hai người chào hỏi rồi ngồi xuống, Tiêu Ý Hàn rót một ly trà cho Tô Khải Hồng, mở miệng nói:” có chuyện gì, ngài cứ nói đi.”

” Ta là muốn cùng cô nói chuyện Tô Ninh, tối hôm qua con bé nói cho ta biết nó thích phụ nữ...” Tô Khải Hồng cũng không kiêng kị thân phận của Tiêu Ý Hàn, hần nghiêm mặt nói thẳng với Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn tuy ra vẻ bình tĩnh nhưng tâm lý có chút không yên, tối qua lúc gọi cho Ninh Ninh còn khá tốt, sao cô đột nhiên lại nói ra với ba ba những chuyện này?!

” Tiêu thị trưởng, ta biết rõ cô bận rộn nhiều việc, cũng rất cảm tạ cô có thể tới gặp ta. Ta cũng không có ý tứ gì khác, chỉ muốn nói với cô, Ninh Ninh còn nhỏ, có nhiều chuyện còn chưa nhận biết rõ ràng, khó tránh khỏi nhầm lẫn. Ta tin tưởng cô không phải là người làm việc không đúng mực...” Tô Khải Hồng nghiêm túc nói, đánh thái cực cũng không phải sáng suốt, tốt hơn cứ nói thẳng ra.

”Chuyện này... Nếu ngài không đến tìm ta, ta cũng sẽ tìm thời gian hẹn ngài nói chuyện.” Tiêu Ý Hàn nâng ly trà lên uống một ngụm, nói tiếp:” Nếu Ninh Ninh đã nói cho ngài, ta cũng không có gì giấu diếm nữa, ta rất yêu Ninh Ninh, hơn nữa cũng rất nghiêm túc lo lắng cho nàng.” Tiêu Ý Hàn đặt ly trà lên bàn, ngẩng đầu nhìn Tô Khải Hồng.

Tô Khải Hồng rõ ràng sững người, hần không nghĩ tới Tiêu thị trưởng sẽ thẳng thắn thừa nhận chuyện này.

”Ta biết Ninh Ninh nhất định đã nói với ngài chuyện giải toả. Thật ra chuyện đó không cần ta đụng đến, chỉ là, khi ta đã biết sự việc, thân là thị trưởng cũng sẽ không thể trơ mắt nhìn nhiều hộ dân mất đi chỗ ở như vậy, cho nên chuyện này, ngài không cần đặt nặng trong lòng, mặc dù nhà ngài không ở đó, ta cũng sẽ theo lẽ thường mà làm”

Đối mặt một phụ nữ bình tĩnh như vậy, Tô Khải Hồng có chút rối loạn, hần cau mày nói:” Nếu đã thế, vậy tiền trợ cấp thêm cho nhà chúng ta, một phần tiền ta cũng sẽ không nhận.”

”Ta nghe Ninh Ninh nói qua, cũng đã tìm hiểu, chuyện này ta xác thực không biết, là cấp dưới của ta tự chủ trương.” Tiêu Ý Hàn không có nói rõ, thật ra chuyện đó là Giang Minh Kiệt muốn nịnh bợ nàng nên phân phó cho mấy người cấp dưới an bài.

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Khải Hồng im lặng, nàng nói tiếp:” Nếu ngài không tiếp nhận, vậy chỗ tiền này ngài cứ đưa lại cho nhà máy là được. Về phần ta cùng Ninh Ninh, cũng xin ngài hiểu cho, ta là nghiêm túc.”

”Nó còn là sinh viên...” Tô Khải Hồng không còn cách nào, hần từ tốn nhìn Tiêu thị trưởng nói.

”Ta sẽ đợi nàng tốt nghiệp, đợi nàng dần dần trưởng thành.”

”Ta kiên quyết sẽ không đồng ý, đây căn bản là chuyện trái với bình thường.”

”Tô tiên sinh, ở nước ngoài hôn nhân đồng tính cũng như dị tính đều được công nhận, có thể kết hôn. Ta cũng không muốn tranh cãi với ngài làm gì, ta chỉ nói cho ngài biết, ngài đồng ý hay không với ta mà nói, cũng không có ý nghĩa gì lớn.” Tiêu Ý Hàn làm mặt lạnh, xuất ra khí thế thị trưởng, nhìn Tô Khải Hồng nói ra.

”Cô...” Tô Khải Hồng đứng lên, hần từ bỏ ý định thuyết phục, nói với Tiêu thị trưởng:” Ta biết rõ ta không có quyền can thiệp cô nghĩ gì, nhưng đối với con gái mình ta nhất định sẽ nghiêm khắc quản giáo.” Dứt lời, hần nói câu ”Cáo từ!” Liền mở cửa đi ra ngoài.

Tiêu Ý Hàn xoa xoa huyệt thái dương dựa vào ghế, nàng cảm thấy có phải mình vừa rồi có chút hơi nặng lời, làm tức giận ba của Ninh Ninh rồi hay không, đây thật không phải là một chuyện tốt.

.....

Sáng sớm Tô Ninh đã không nhìn thấy ba ba, cô đơn giản ăn sáng vốn định ngồi đợi thị trưởng đến đón mình, sau lại nhận được điện thoại, thị trưởng nói không thể gặp nhau hôm nay, cô liền dọn dẹp nhà cửa rồi chuẩn bị đi gặp Tiểu Nam.

Chưa đợi cô thay đồ xong, điện thoại

lại vang lên, lần này là giảng viên ở trường, hần nói 10 giờ sáng ở hội trường có buổi phỏng vấn của đài truyền hình, tên cô đã có trong danh sách.

Tin tức bất ngờ này làm Tô Ninh rất vui vẻ, cô ném những chuyện không vui ngày hôm qua sang một bên, thay quần áo phù hợp, đi đến trường học.

Đài truyền hình cử 6 người đến phỏng vấn, ngồi ở hàng ghế đầu. Sinh viên tham gia phỏng vấn cộng thêm Tô Ninh cũng bắt quá được 10 người, ngoại trừ Tô Ninh thuộc khoa khác, tất cả các bạn còn lại đều thuộc khoa phát thanh truyền hình.

Phỏng vấn rất đơn giản, vài người thay phiên lên khán đài tự giới thiệu rồi trả lời một số câu hỏi của giám khảo, cả quá trình cũng chỉ mất hơn một tiếng. Tô Ninh bị một người đàn ông hơn 30 tuổi hỏi đến:”Người không phải khoa phát thanh truyền hình vì cái gì muốn tiến vào đài truyền hình?”

”Ta yêu thích nghề nghiệp này.”

”nếu yêu thích sao lúc trước không thi vào chuyên khoa này?”

”ta trúng tuyển một trường ngoài tỉnh, ba ba không muốn ta rời nhà quá xa.”

“A.....” Giám khảo cảm lý lịch sơ lược của Tô Ninh chăm chú nhìn, nói tiếp:” Cá nhân ta rất xem trọng người, chỉ là hiện tại chúng ta cần tuyển một nhân tài chuyên nghiệp, người dù sao cũng không có học tập đúng hệ thống...”

“Ta hiểu điều này”. Đối với loại từ chối khéo này, Tô Ninh đơn giản cười nhẹ một cái.

“Vây đi, ta cho người danh thiếp của ta” vừa nói giám khảo vừa rút ra danh thiếp, nói:” Ta có một đồng nghiệp, nàng cũng đang cần người, chỉ là đang ở nước ngoài, người có thể nói chuyện bàn với nhà trường, suy nghĩ qua một chút”.

Tô Ninh lễ phép tiếp nhận danh thiếp, cô nói rõ “Cảm ơn” với vị giám khảo nhiệt tâm này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Dọn Nhà

Ra khỏi trường, Tô Ninh cảm thấy tâm tình buồn chán, tuy đã chuẩn bị trước tâm lý không trúng tuyển, nhưng khi nó thật sự xảy ra, cảm giác rất không thoải mái. Cô thật rất cần công việc như vậy, đặc biệt vào thời điểm này, cô nhất định phải tìm được công tác, phải nhanh nhanh trưởng thành tự lập hơn.

Tô Ninh về đến nhà, TV trong phòng khách đang mở, ba ba thì ngồi uống trà trên salon, Tô Ninh nhìn thoáng qua liền đi vào phòng ngủ.

“Ninh Ninh, mới đi đâu vậy?” Không đợi Tô Ninh vào phòng, Tô ba ba đã gọi cô lại.

“Trường học tổ chức buổi phỏng vấn, con đi tham gia”.

“Lại đây ngồi.” Tô ba ba vẫy vẫy tay.

Tô Ninh do dự nhưng vẫn đến ngồi bên cạnh, hai người gần như không nói gì một hồi, Tô ba ba thở dài :” ba ba thật sự không biết làm sao bây giờ? Ninh Ninh, người nói cho ba biết, ba nên làm gì thì mới có thể thay đổi được người?”

Tô Ninh không trả lời, cô cúi đầu vắn vẹo ngón tay của mình.

“Tôi hôm qua ba ba đã nặng lời, ba thật có lỗi với người. Nhưng mà, người cũng phải biết rằng ba ba là vì người mà lo lắng...” Tô Khải Hồng kéo tay Tô Ninh, chân thành nói.

Tô Ninh rầu rĩ gật đầu, tỏ vẻ mình cũng hiểu.

“Chuyện người thích phụ nữ không nói, nhưng nhìn thân phận của đối phương đi. Ninh Ninh người có nghĩ tới không ? Các người căn bản không có khả năng hạnh phúc, tuổi của cô ta, còn cuộc sống phức tạp của cô ta, hết thầy cùng nhà chúng ta căn bản là hai thế giới khác nhau.”

“Nhưng mà, con yêu nàng” Tô Ninh nghe ba ba nói, mắt cô đỏ hồng, ngẩng đầu có chút đáng thương nói.

“Cô ta là người đã có gia đình, là mẹ của một đứa nhỏ 7 tuổi, người ta có gia đình, có sự nghiệp, dựa vào cái gì sẽ thích người? Lại có thể thích người bao lâu? Ninh Ninh, người rút cuộc yêu thích cô ta ở điểm nào?” Tô Khải Hồng nhìn con gái mình, bất giác cao giọng.

“Ba ba, con không muốn tiếp tục nói những thứ này, con biết rõ hai chúng con phải đối mặt rất nhiều khó khăn. Con chỉ đáp ứng ba, trước khi mọi việc chưa giải quyết, cũng sẽ không làm ra cái gì quá đáng. Cũng xin ba không cần phải ép con nữa, trong lòng con thực rất khó chịu, con cũng không muốn như vậy...” Tô Ninh đứng lên vừa lắc đầu vừa nói, rồi chảy nước mắt chạy vào phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng Tô Ninh, Tô Khải Hồng thở dài, hẳn cảm thấy tất cả chuyện này phát sinh bởi vì Tô Ninh thiếu khuyết tình thương của mẹ. Con gái nếu quản lý quá nghiêm khắc hoặc bỏ mặc không quan tâm cũng đều không được, Tô Khải Hồng cảm thấy rất đau đầu. Còn cô thị trường Giang Vịnh nữa, lúc trước hẳn cũng như mọi người dân bình thường, vì thị trường làm những chuyện thực tế giúp dân chúng mà hạnh phúc...bây giờ hết lần này tới lần khác lại phát sinh chuyện như vậy..

*****

Sau vài ngày cư xá bắt đầu dán thông báo, đài phát thanh của cư xá cũng vang lên cả ngày, mọi người đều vội vội vàng vàng lo dọn nhà. Tô Khải Hồng trả lại phần trợ cấp riêng cho nhà máy, chỉ nhận tiền đền bù giống những nhà khác, xuất ra tất cả tiền mua căn hộ ba phòng ngủ hẳn đã chọn được, cho vay trả trong 10 năm

Mấy ngày nay bởi vì dọn nhà, bà nội cũng vội từ quê trở về, mỗi ngày Tô Ninh đều ngoan ngoãn ở nhà giúp đỡ thu dọn đồ đạc. Lúc thị trường gọi điện tới, trở ngại ba ba bên cạnh, với cả còn nhiều thứ phải dọn, cô cũng không đi ra ngoài, thị trường chỉ hỏi cô thời gian dọn nhà và địa điểm cụ thể rồi cũng

cúp máy, không nói thêm gì nữa.

Hôm dọn nhà Tô Khải Hồng mượn xe của một người bạn. Nhà Phương Đào mấy hôm trước vừa dọn đi, nên nay hắn cũng trở về giúp đỡ.

Vài người đem tất cả đồ đóng gói chồng chất trong phòng khách, rồi chờ bạn Tô ba ba lái xe đến. Vốn hẹn 8 giờ, bây giờ đã muộn 9 giờ, bạn hắn gọi đến nói có việc chậm trễ phải tới mới tới được. Lúc này đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, Tô Ninh ra mở cửa, bên ngoài có 4 thanh niên trẻ, Tô Ninh nhíu mày hỏi: "Các người tìm ai?"

"Xin hỏi đây là nhà của cô Tô Ninh phải không?" một người trong số đó mở miệng hỏi.

Tô Ninh khó hiểu, gật gật đầu.

"VẬY ĐÚNG RỒI, TIÊU THỊ TRƯỞNG GỌI BỌN TA ĐẾN GIÚP KHUÂN VÁC CHUYỂN ĐỒ, NÀNG NÓI ĐÃ NÓI QUA VỚI CÁC NGƯỜI." Hắn cười cười với Tô Ninh, liền dẫn ba người kia đi vào.

"Này..." Tô Ninh chưa kịp nói, họ đã đi vào phòng khách. Cô bắt đầu đi trở vào, trông thấy sắc mặt ba ba không được tốt, Tô Ninh nói với mấy người đó: "Các người trở về đi, chúng ta đã gọi người đến giúp rồi."

Bọn hắn nhìn nhau, có chút không hiểu tình hình, một người nhìn nhìn mấy đồ đóng gói chồng chất trong phòng khách, nói ra: "chúng ta đã thu tiền, sao có thể mặc kệ được, xe đã chờ dưới lâu rồi."

Tô Ninh chưa có gặp qua tình huống như vậy, thấy ba ba cùng bà nội cũng không nói gì, cô nghĩ nghĩ nói với ba ba: "Con gọi điện thoại cho nàng". Nói xong tính đi về phòng lấy điện thoại.

"Thôi mọi người cũng đã đến đây, người còn gọi làm gì" Tô Khải Hồng nhìn đồng hồ lên tiếng.

Tô Ninh quay qua nghi hoặc nhìn ba ba, rồi cong khoé miệng vui vẻ gật đầu.

"Chuyện gì xảy ra?" bà nội nhìn hai cha con, khó hiểu hỏi, bà không rõ sao đột nhiên có nhiều người lại giúp dọn nhà như vậy ?!

Tô Ninh đến trước mặt bà nội, nắm hai tay của bà cười ha ha nói: "Không có chuyện gì, bạn của ba ba tới rồi a".

Trông thấy con gái của mình nói dối không chớp mắt, Tô Khải Hồng đen mặt trừng mắt liếc Tô Ninh, rồi kêu mọi người bắt đầu khuân đồ xuống lầu.

Tô Ninh le lưỡi, trong nội tâm âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Nếu mới vừa rồi ba ba kiên trì không cần mấy người thị trường phai tới, cô thật sự cũng không còn cách nào. Tô Ninh trong lòng không khỏi thầm oán thị trường, người này làm cái gì cũng không nói trước với cô một tiếng...

Đồ đạc nhà Tô Ninh cũng không coi là nhiều, cộng thêm Phương Đào, năm người đàn ông liền đem đồ mang xuống hết. Thu thập thoải mái xong, xe chở đồ hướng về nhà mới.

Nhà mới Tô Ninh ở phía bắc thành phố Giang Vĩnh, từ nhà cũ qua nhà mới chưa đến nửa tiếng lái xe. Dưới sự chỉ dẫn của ba ba, xe lái vào khu cư xá cũng không phải quá mới, rẽ vào mấy vòng dừng trước một toà nhà.

Tô Ninh xuống xe taxi, liền trông thấy phía trước xe chờ đồ còn ngừng một chiếc xe, hình như cũng có người sắp dọn nhà, mấy nhân viên đang khuân đồ nội thất xuống xe.

Tô Ninh đi đến bên người ba ba hỏi: "Ba ba, như thế nào còn có người dọn nhà cùng một ngày với chúng ta?"

"Không biết, cứ để bọn họ chuyển trước đi, bà nội người đang đợi kia, ta dẫn hai người lên xem nhà trước".

Mấy người cầm ít đồ linh tinh đi lên lầu, căn này so với nhà trước tốt hơn rất nhiều, hành lang cũng rộng rãi sạch sẽ hơn, một lầu cũng không có nhiều nhà như trước.

"Căn này đã lắp đặt qua thiết bị đơn giản, tổng cộng có 8 tầng, chúng ta ở tầng 4." Tô Khải Hồng vừa nói vừa đi lên lầu, cuối cùng hắn dừng ở một căn trên tầng 4, móc ra chìa khoá mở cửa.

Vào nhà, đi qua hành lang ngắn bên tay trái là một phòng ngủ hướng nam, bên phải là phòng vệ sinh. Đi vào không gian lớn bên trong là phòng khách, phía bắc của phòng khách là phòng ăn và nhà bếp. Tiếp theo là hai phòng ngủ. Đây là lần đầu Tô Ninh đến căn hộ này, cô nhìn chung quanh bốn phía, không gian rộng rãi rất thoải mái.

Tô Ninh đi khắp hết mấy phòng, thật sự cô rất vui. Với căn hộ này, cô và bà nội mỗi người đều có phòng ngủ riêng. Tô Ninh thầm suy nghĩ, mặc dù vì căn hộ này mà tiền gửi trong ngân hàng còn lại không bao nhiêu, nhưng cô có lòng tin, đợi tốt nghiệp xong cô có thể cố gắng kiếm tiền giúp ba ba trả tiền vay.

Tô Khải Hồng dẫn mẹ mình tham quan một vòng rồi dừng ở cửa sổ, chiếc xe bên dưới vẫn chưa đi, đồ trên xe đã dỡ xuống đặt một bên, mấy người nhân viên thì đứng cùng một chỗ hút thuốc, như đang đợi ai đó.

"Ta đi xem, hỏi bọn họ khi nào thì xong việc." Nhìn một hồi, Tô Khải Hồng quay qua nói.

“Con cũng đi.” Tô Ninh cũng đi theo ra cửa.

“Mẹ, mẹ ở đây phụ trách kiểm kê đồ đạc xem đặt ở đâu a.”

Bà nội gật gật đầu, đem đồ bọn họ mang lên đặt cùng một chỗ, bắt đầu cân nhắc coi nên để chỗ nào mới tốt.

Tô Ninh theo ba ba xuống lầu, Tô ba ba đến hỏi mấy người nhân viên kia, bọn họ chắn ngang đường lên lầu, lầu như vậy không biết bao giờ mới xong.

“Ninh Ninh, cho em nè... Uống nước đi.” Phương Đào nãy giờ vẫn dưới lầu, giờ đi đến cạnh Tô Ninh, đưa cho cô chai nước suối.

Tô Ninh nhận lấy, cười cười với Phương Đào, khách sáo nói: “Cám ơn anh tới giúp đỡ.”

Phương Đào có chút ngại ngùng gãi gãi sau đầu, nói: “Đừng khách sáo với anh...” Bất kể như thế nào, Tô Ninh chịu cùng hắn nói chuyện cũng đã làm cho hắn rất vui vẻ.

Lúc này truyền đến tiếng xe, mọi người nghe tiếng nhìn qua, thì thấy một chiếc xe lái rẽ vào. Tô Ninh ngẩng đầu nhìn, thoáng chốc mở to mắt, đây rõ ràng là xe của thị trưởng hay lái, thị trưởng làm sao tìm tới đây a?

Xe dừng phía sau xe chở đồ nhà Tô Ninh, cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc tây trang xuống xe, hắn vòng qua bên kia mở cửa sau, Tiêu Ý Hàn đeo kính râm, thần thái sáng láng bước xuống.

Tô Ninh cầm chai nước đứng ngây người, phản ứng đầu tiên của cô là quay qua nhìn ba ba. Mà Tô Khải Hồng cũng đang nhìn con gái, Tô Ninh chột dạ đóng nắp chai, kín đáo đưa cho Phương Đào liền đi đến cạnh thị trưởng.

Mấy nhân viên kia cũng đi qua chỗ Tiêu Ý Hàn, Tô Ninh đứng trước mặt thị trưởng, thắc mắc nhỏ giọng hỏi: “Sao chị lại tới đây?”

Tiêu Ý Hàn tháo kính ra, cười với Tô Ninh, nàng dừng bước nhìn mấy nhân viên, chỉ về hướng Tô Khải Hồng nói ra: “Theo hướng dẫn của người kia, mang đồ chuyển hết lên đi.” Rồi quay qua người đàn ông tây trang bên cạnh, ra hiệu bằng ánh mắt.

Bọn họ gật gật đầu đi theo người đàn ông, Tiêu Ý Hàn mới kéo Tô Ninh đến bên người, cười nhẹ nói: “Em đã công khai với ba của em rồi, tôi cũng không che giấu làm gì. Chuyển nhà mới là đại sự, tôi làm sao có thể không đến?” Nàng vừa nói vừa nháy mắt với Tô Ninh, rồi đi tới bên cạnh Tô Khải Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Hạnh Phúc Đơn Giản Như Thế

“Lãnh đạo, cái này.....” Tiêu Ý Hàn thân nhiên đi đến trước mặt Tô Khải Hồng, người đàn ông mặc tây trang nhìn Tô Khải Hồng vẻ mặt âm trầm, hắn khó xử nói.

“Nghe nói hôm nay ngài dọn nhà, ta không có nói trước đã tự mình làm chủ, có gì không đúng xin ngài thứ lỗi”. Tiêu Ý Hàn nhìn mấy đồ nội thất gia dụng bên cạnh, lịch sự nói với Tô Khải Hồng.

Lúc này Tô Ninh cũng đi tới, cô có chút xấu hổ nhìn ba ba, lại nhìn sang thị trưởng vẫn luôn mỉm cười.

“Các người như thế nào còn không bắt đầu chuyển đi? Đã muốn là giữa trưa rồi...” Lúc mấy người đang dây dưa bên dưới, trong nhà truyền ra tiếng bà nội.

Mọi người nghe tiếng nhìn qua, thấy lão bà cười cười đi ra.

Bà nội đi đến gần đột nhiên nhìn thấy thị trưởng, bà hí hóp mắt càng cười vui vẻ hơn: “Tiểu Tiêu cũng tới à?”

Nghe mẹ mình hỏi, Tô Khải Hồng ráng nhẩn nhẩn, đây là xưng hô kiểu gì a?! Tô Ninh thì cố nhịn cười. Chỉ có Tiêu Ý Hàn cười lớn nói với bà nội: “Đúng vậy bà nội, nghe nói cả nhà dọn qua nhà mới, con tới nhìn xem mình có giúp gì được hay không?”

“Tốt tốt a...” bà nội liên tục nói tốt, rồi nhìn sang con trai, nói: “Mau kêu bọn họ bắt đầu chuyển đồ đi, đứng hết ở đây làm gì a?” Bà đi tới nắm tay Tiêu Ý Hàn nói: “Đến đây rồi cũng đừng đi, để bọn họ làm việc, ta dẫn người lên lầu nhìn xem, giữa trưa thì ở lại ăn cơm đi...”

Tiêu Ý Hàn vừa gật đầu với bà nội, vừa quay qua lén cười với Tô Ninh, âm thầm tuyên cáo nàng đang cố gắng dung nhập vào gia đình Tô Ninh chẳng những vậy còn là “báo cáo trận đầu thắng lợi”.

Trở ngại đang có bà nội, Tô Khải Hồng gật đầu đồng ý cho bọn họ bắt đầu dọn nhà, 8-9 người đàn ông liền nhanh chóng mang hết đồ dưới lầu đem lên phòng khách nhà Tô Ninh. Bọn họ ngồi nghỉ ngơi uống chút nước, liền trông thấy người đàn ông lái xe cho thị trường cời áo khoác để qua một bên, hắn đi một vòng trong nhà, suy tư một chút rồi bắt đầu chỉ huy nhân viên bày trí đồ nội thất.

Tô Khải Hồng đột nhiên nhìn thấy mấy đồ gia dụng cao cấp như vậy, còn tưởng mình đang mơ. Màn hình TV Lcd cực lớn, tủ lạnh cửa đôi, máy giặt, tổ hợp sofa đầy đủ mọi thứ mà ngay cả dụng cụ làm bếp cũng đều có đủ. Tô Khải Hồng nhìn sang Tiểu thị trường, trong lòng không khỏi nghĩ, người này là muốn dùng vật chất công phá phòng tuyến của hắn hay sao?

“Lãnh đạo, phòng tắm còn thiếu vòi hoa sen.” Người đàn ông kia từ phòng tắm đi ra đến cạnh nói với Tiểu Ý Hàn.

Tiểu Ý Hàn mỉm cười nhìn quanh nhà một lần, nói:” Gọi điện kêu người đem đến đi, còn nữa, giường cũng nên thay đổi.”

Hai người nói chuyện không lớn tiếng, nhưng Tô Ninh đứng bên cạnh vẫn nghe thấy được, cô cau mày nhìn thị trường. Cô như thể nào cảm giác thị trường giống như đang bày trí cho nhà nàng chứ không phải nhà mình a...

Thuộc hạ Tiểu Ý Hàn dẫn đến quả thật làm việc rất tốc độ, một tiếng sau đồ đạc đều được xếp đặt xong, căn hộ cũng được vệ sinh sạch sẽ.

Tô Khải Hồng đứng một bên vẫn không thém nói gì, hắn nhìn mẹ mình đang vui mừng đến độ không ngấm miệng lại được còn đi theo mấy nhân viên kia chỉ trò này nọ, lại nhìn sang Tô Ninh này giờ vẫn đứng bên người thị trường, trên mặt luôn treo nụ cười ấm áp, tuy có thể nhìn ra con bé có thu liễm lại biểu hiện, nhưng niềm hạnh phúc trong ánh mắt không thể nào che giấu được.

“Vậy cũng đẹp rồi, còn thiếu thứ gì thì buổi chiều kêu người đưa tới, tất cả mọi người trở về nghỉ ngơi được rồi.” Tiểu Ý Hàn cảm thấy rất hài lòng với bày trí của căn hộ, nàng phát tay kêu mọi người đi xuống.

“Tiểu Tiêu a, mấy thứ đồ này tốn không ít tiền a?” Sau khi mọi người rời đi, bà nội ngồi trên sofa, hai tay thỉnh thoảng ma sát mặt ghế, mở miệng hỏi.

Tiểu Ý Hàn thoáng nở nụ cười, nàng đi đến ngồi xuống bên cạnh bà nội, rồi nói:” Mấy cái này là do bên thương xá đưa đến cơ quan nhà nước, có rất nhiều, con còn cho cấp dưới quyền góp cho người khác bớt, nghe nói mọi người dọn nhà mới nên để dành lại một bộ”.

“Ha ha, ha ha.” bà nội nghe xong Tiểu Ý Hàn nói, cười càng lớn, bà còn nhún nhún trên mặt ghế, bà thật sự thích bộ sofa này.

“Mẹ, mẹ đi mua một ít thức ăn đi, mọi người đều bận rộn sáng giờ rồi.” Tô Khải Hồng không nhìn được nữa, hắn mở miệng muốn cho mẹ mình đi ra ngoài.

Mà lúc này Tiểu Ý Hàn lại đứng lên, nàng mỉm cười nhìn vào mắt Tô Khải Hồng, nói:” để ta đi, lái xe cũng tiện hơn”. Dứt lời nàng mang túi xách đi ra cửa, ra đến cửa, nàng quay đầu hỏi Tô Ninh:” Em muốn cùng đi không?”

Nghe thị trường nói xong, Tô Ninh tự động quay qua nhìn ba bà, không đợi Tô Ninh mở miệng, chợt nghe Tiểu Ý Hàn nói:”Thôi, em ở nhà giúp đỡ mọi người dọn dẹp đi, tôi rất nhanh sẽ trở lại.” Nói xong mở cửa đi ra ngoài.

Tiểu Ý Hàn rời đi, trong phòng chỉ còn lại một nhà Tô Ninh ba người. Bởi vì sợ ba bà hồi lung tung này kia, Tô Ninh đi vào phòng vệ sinh lấy khăn lau, chăm chú lau chùi đồ dùng. Tô Khải Hồng làm sao không biết Tô Ninh đang nghĩ gì, chỉ tại có mẹ mình trước mặt nên không tiện nói ra, hắn đến sofa ngồi xuống cạnh mẹ mình, bắt đầu nói:” Mẹ, chúng ta không nên nhận những đồ này”.

“Vì cái gì không thể nhận?” Lão bà nghe thấy lời của con trai, lập tức nhướng mày hỏi.

“Đây đều là đồ của người ta, mình nhận là có chuyện a..”

“Tiểu Tiêu không phải mới vừa nói đều là cho đi sao? nàng quyền cho người khác cũng là quyền, vừa vận nhà của chúng ta cũng cần, vậy giữ lại không phải cũng tốt sao?” Lão bà nâng mặt, nghiêm túc nói.

Tô Khải Hồng không nói gì, nhìn mẹ mình đã muốn 70 tuổi, đừng nói là bà thật đi tin tưởng lời Tiểu thị trường nói a...đây rõ ràng là một lí do tùy tiện đưa ra mà thôi vậy mà mẹ mình cũng đi tin được...

Hắn thấy nói với mẹ mình không được, liền từ tốn nói tiếp:” Mẹ, người ta là thị trường, là Tiểu thị trường. Làm sao mẹ có thể gọi người ta là Tiểu Tiêu?”

“Ta biết rõ nàng là thị trường, nhưng đây không phải là bạn của Ninh Ninh sao? Ta cảm thấy gọi Tiểu Tiêu rất tốt, người ta quan lớn như vậy còn không khách khí với ta, người ở đây già mồm cái lão cái gì?” Vừa nói bà còn trừng mắt liếc con trai.

Bà nội thấy con mình nghẹn lời, còn nói tiếp:” Người biết rõ người ta là thị trường, vậy mà còn đối với người ta bày ra bộ mặt thối, lạnh lùng như vậy là sao? Tiểu Tiêu còn chưa nói gì, người, một điểm tính tốt cũng không có”.

Tô Khải Hồng hoàn toàn hết chỗ nói rồi, lão bà không hiểu tình hình làm hắn nghẹn lời, một câu đều không nói được.

Tô Ninh đang đưa lưng về phía hai người, ngồi xổm trước TV lau sạch cái bàn, nghe hai người đối thoại, cô mỉm môi chịu đựng để không cười ra tiếng...

*****

Khoảng nửa tiếng sau, Tiêu Ý Hàn trở lại, nàng tay xách nách mang mấy túi thức ăn lớn nhỏ, theo sau còn một bóng dáng nhỏ nhắn.

“bà nội Tô, Iran đến thăm bà đây...” Tô Ninh vừa mở cửa, tiếng Iran truyền vào, rồi bóng dáng nhỏ bé của nó nhanh chóng chạy thẳng vào phòng khách.

Tô Ninh bất đắc dĩ cười, tiếp nhận mấy túi thức ăn trong tay thị trưởng, để nàng đi vào nhà.

Bà nội nghe thấy tiếng người vội vàng từ phòng bếp đi ra, bà thấy Iran trong phòng khách, vừa đi tới vừa nói:” Ui, đây không phải tiểu Iran sao? Có nhớ bà nội không?”

Từ lần trước, Iran được Tô Ninh dắt về nhà ném qua đồ ăn bà nội làm, đối với lão bà vừa hiền lành, phúc hậu còn rất thích ôm nựng mình, Iran thực rất yêu mến bà. Trong nhà nó đều là những người có chức vị to lớn, cũng rất ít có người đối đãi với nó cung chiều như bà nội Tô. Iran thuận thế dựa sát vào lòng bà nội, nói:” Nhớ, Iran rất nhớ...” Nó còn ngẩng đầu nhìn Tô ba ba nói:” Iran cũng nhớ đại bá”.

Tô Khải Hồng cười cười với Iran, trong lòng nghĩ miệng lưỡi thẳng nhỏ này đúng là ngọt vô cùng.

Tiêu Ý Hàn cầm mấy túi thức ăn bỏ vào bếp, đi ra nhú mày nhìn Iran nói:” Iran, con nặng như vậy đừng để bà nội ôm”

Iran lè lưỡi, nghe lời, tuột xuống người bà nội, ngoan ngoãn chạy tới ngồi xuống cạnh Tô Ninh.

Trên bàn ăn bày tám món ăn, toàn bộ đều là Tiêu Ý Hàn mua về từ quán ăn. Bởi vì có thêm tiểu Iran, trên mặt Tô Khải Hồng cũng có chút ít mỉm cười, cả nhà vây quanh trước bàn ăn mới tinh, ăn bữa cơm đầu tiên chuyển vào nhà mới. Tiêu Ý Hàn giống như thường ngày, lúc ăn cơm ngồi rất ngay ngắn, một câu cũng sẽ không nói, còn Iran thì ngồi giữa Tô Ninh và bà nội, hưởng thụ sự chăm sóc của hai người.

Sau khi ăn xong, Tiêu Ý Hàn không đợi nhân viên đưa giường đến liền đi trước, trước khi đi thừa dịp Tô Ninh cùng bà nội đang dọn bàn ăn, nàng đi đến trước mặt Tô ba ba, chân thành nói:” Ta biết rõ, ngài không có khả năng chấp nhận ta, nhưng ta sẽ cho ngài thấy quyết tâm của ta.” Tiêu Ý Hàn vẫn luôn nhìn thẳng vào mặt Tô Khải Hồng, dừng một chút, nói tiếp:” Ta cũng đã là người làm mẹ, rất hiểu rõ tâm tình của người làm cha làm mẹ muốn tốt cho con cái của mình. Yêu Tô Ninh, kì thật áp lực của ta cũng rất lớn, so với nàng còn muốn nhiều hơn, nhưng mà, ta đã lựa chọn thì quyết sẽ không buông tay.” Dứt lời cũng không đợi Tô Khải Hồng phản ứng, liền nhẹ gật đầu với Tô Khải Hồng, cầm túi xách đi ra.

Tiêu Ý Hàn rời đi cũng không mang theo Iran, nhắc tới cũng thật buồn cười, Tô Khải Hồng ngàn chọn vạn tuyển mới được một căn hộ, mà căn hộ này lại chỉ cách nhà trẻ của Iran có 5 phút. Trước khi đi, Tiêu Ý Hàn dặn dò Tô Ninh, kêu cô buổi chiều bớt chút thời gian dẫn Iran đi nhà trẻ.

Tô Ninh theo ba ba bận rộn đến giờ cơm chiều mới dọn xong nhà mới, bà nội thì đi đón Iran về. Lúc đi mua thức ăn, bà nội còn hỏi Tô Ninh có đi đón Iran tan học hay không? Tô Ninh thấy bà nội yêu mến Iran trong lòng cô rất ấm áp, tuy cô không dám công khai với bà nội như ba ba, nhưng cô biết rõ bà nội tuổi đã già sẽ không nghĩ ra phương diện kia, cuộc sống cứ như vậy cũng rất tốt.

*****

Học kỳ mới khai giảng, trường học không có thay đổi gì nhiều, Tô Ninh hết thầy đều cứ theo lẽ thường, mỗi ngày đều đến ký túc xá, căn tin, phòng học.

Hôm nay, khóa học buổi chiều vừa chấm dứt, Tô Ninh ôm sách vở ra phòng học liền thấy Tiểu Nam đang tươi cười chờ trước cửa.

“Học tỷ.” Tiểu Nam thấy Tô Ninh đi ra, nàng nhiệt tình kéo cánh tay của cô cùng đi lên phía trước.

Tô Ninh cười cười cùng Tiểu Nam sóng vai đi xuống lầu.

“Học tỷ, em muốn ra nước ngoài..”

“Ra nước ngoài?” Tô Ninh có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Tiểu Nam.

“Ừ.” Tiểu Nam gật gật đầu, có chút do dự nói:”Kỳ thật, em là cùng đi với Tiêu Trạch Vũ”.

Tô Ninh dừng bước lại, biểu lộ càng thêm giật mình:”Tiêu Trạch Vũ?” lúc này cô mới nhớ tới cách khai giảng vài ngày, tựa hồ cho tới bây giờ đều không có gặp qua Tiêu Trạch Vũ.

“Từ sự tình lần trước, Tiểu Vũ bị phạt ở nhà đã lâu, cũng không đi học, về sau nhà hắn quyết định cho hắn ra nước ngoài du học.” Tiểu Nam bình thản nói.

“Sau đó em có gọi điện nói chuyện mấy lần với hắn, rồi em nói ba ba là mình muốn đi du học, ba em lập tức đồng ý.” Tiểu Nam cười nhẹ nhìn Tô Ninh, còn nói:” Em nghĩ muốn đổi môi trường sống, không muốn ở một chỗ mà tiếp tục buồn khổ...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Tổ Ấm Mới

Học kỳ mới, Tiêu Trạch Vũ đi du học nước ngoài, Tiểu Nam cũng đi. Từng sợi cảm xúc nhàn nhạt xoay vòng trong lòng Tô Ninh, dù tình cảm không nồng đậm nhưng cũng nhẹ hiện ra chút chua xót, cuối cùng cũng có nhiều sự tình thay đổi như vậy.

Hôm nay Tô Ninh ôm sách vở đến phòng tự học, trên đường nhận được điện thoại thị trường. Sau khi chuyển nhà, chỉ có ngày khai giảng thị trường đưa đón cô, còn lại thật sự nằng nặt rộn nhiều việc, mỗi lần đầy lòng Tô Ninh bay lên buồn phiền cô liền nén giận tự nói với mình, người yêu của cô không chỉ thuộc về một mình cô.

Tô Ninh đi ra cổng trường, tuy trời chưa thật sự tối đen, nhưng trong trường, đèn đường đã toàn bộ phát sáng. Lúc đi ngang qua sân bóng, một đám nam sinh đang hò hét chơi bóng rổ, Tô Ninh nghiêng đầu nhìn, quả thật là thời tiết đang ấm lên, bất tri bất giác mùa xuân đã lặng lẽ tiến đến.

Tô Ninh ra cổng, rẽ vào một con phố nhỏ, phát hiện xe thị trường đậu ven đường.

Cô ôm sách, lên xe, đem sách bỏ ra ghế sau, mỉm cười nhìn thị trường. Tiêu Ý Hàn cũng như có ý cười nhìn cô, Tô Ninh chậm rãi nghiêng người, bắt ngờ nhẹ nhàng hôn lên má thị trường.

Tiêu Ý Hàn rõ ràng sững sờ, rồi kịp phản ứng vui vẻ chớp mắt nhìn cô bé đang đỏ mặt bên cạnh. Tô Ninh mỉm môi cúi đầu, tự cài dây an toàn cho mình, ngại ngừng thúc giục thị trường nhanh lái xe đi.

Trong xe vang lên khúc nhạc ấm áp, Tiêu Ý Hàn rõ ràng rất vui vẻ. Tô Ninh dựa vào cửa xe, nghiêng đầu nhìn người yêu, hồi tưởng lại mấy hôm dọn nhà, thị trường hoàn toàn không có biểu hiện sợ hãi lo lắng, đầy lòng cô tràn đầy tất cả đều là cảm giác hạnh phúc cùng an toàn.

Xe ra khỏi khu thành thị trung tâm, dọc theo bờ sông chạy một hồi, trước mắt hiện ra một loạt biệt thự, lát sau, Tiêu Ý Hàn lái vào một khu dân cư dừng trước một căn nhà biệt lập hai tầng.

Tiêu Ý Hàn xuống xe, mở cửa cho Tô Ninh. Tô Ninh kỳ quái nhìn căn nhà màu trắng trước mắt, Tiêu Ý Hàn cười cười ôm cánh tay Tô Ninh vừa đẩy ra cổng rào vừa nói:”Lần trước vốn muốn dẫn em đến đây cho em một bất ngờ lớn, không nghĩ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, hi vọng hôm nay chưa phải là quá muộn.”

Tô Ninh vừa đi bên cạnh thị trường vừa nhìn quanh bốn phía, dưới chân là con đường nhỏ rải đá sỏi, hai bên là sân cỏ xanh mướt. Đi hết con đường đá nhỏ lên mấy bậc thang thì gặp hành lang gấp khúc, lan can màu trắng tách biệt hành lang với không gian sân vườn bên ngoài.

Tô Ninh đứng ở bậc thang nhìn lên, căn nhà thật lớn, ban công bên hông lầu hai kéo dài ra tới ban công lớn hình vòng cung phía trước, lan can ban công cũng là màu trắng, có thể trông thấy một bộ bàn ghế nghỉ ngơi đặt ngoài ban công.

“Đây là nhà của ai?” Tô Ninh cực kì yêu thích sắc thái căn nhà này, cô đưa tay sờ sờ cột nhà hình trụ bên cạnh, nhẹ nhàng hỏi.

Tiêu Ý Hàn hiển nhiên rất yêu thích biểu lộ lúc này của Tô Ninh, nàng thành thạo mở ra cửa nhà nắm tay Tô Ninh đi vào.

Vào nhà liền thấy một phòng khách rộng rãi, sàn nhà màu trắng, sofa vàng nhạt, đối diện bàn sofa là TV Lcd cực lớn, cửa kính lớn sát mặt đất, màn cửa cũng màu trắng. Tô Ninh đi vài bước đến sofa, phía bên phải là cầu thang bằng gỗ dẫn lên lầu hai.

Nhìn một hồi, Tô Ninh lại quay qua hỏi thị trường:”đây là nhà của ai vậy? Vì cái gì dẫn em đến đây thì có bất ngờ lớn?” Trong lòng cô ần ần cảm thấy căn nhà này là thị trường vì cô mà chuẩn bị, đã vậy nó còn xa hoa như vậy nên cô có chút chưa tiếp nhận được suy nghĩ này của mình.

Tiêu Ý Hàn cởi áo khoác, ngồi xuống sofa, vẫy tay kêu Tô Ninh lại gần, Tô Ninh ngoan ngoãn đi qua nắm tay nàng, Tiêu Ý Hàn dùng một chút lực, Tô Ninh liền ngã vào trong lòng nàng, nàng vui đầu vào cổ Tô Ninh nhẹ nhàng ngửi hương thơm của Tô Ninh, thì thầm nói:”Từ nay về sau, nơi này chính là nhà của chúng ta...”

“A?” Tô Ninh rất kinh ngạc, căn hộ nhỏ các nàng ở lúc trước không phải cũng rất tốt sao? Như thế nào đột nhiên lại nói nơi này là nhà? Căn nhà này không phải quá lớn sao ?

Hai tay Tô Ninh ôm cổ thị trường, nghi ngờ nói:”Sao không ở căn hộ kia?” Cô nhìn xung quanh nói thêm”Căn nhà này quá lớn...”

“Năm trước tôi đã chọn căn nhà này, nghĩ đến tổ ấm sau này của chúng ta. Về sau lúc nhà em bị giải toả, tôi vốn định tặng căn nhà này cho gia đình em... Nhưng sau đó, ba ba của em chọn mua được một căn hộ được lắm, vậy cũng tốt...” Tiêu Ý Hàn khẽ vuốt gò má Tô Ninh, ôn nhu nói.

Tô Ninh nhìn thị trường đại nhân, cảm giác xúc động muốn rơi nước mắt, cô rất cảm kích nàng luôn kiên trì ở bên cô, rất thích sự chăm sóc của nàng dành cho mình.

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh cảm động muốn khóc, nàng nhẹ xoa mũi Tô Ninh, nói:”Một lát nữa, chị Cristina của em cùng Tiểu Dật cũng tới, hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta vào ở, đêm nay để bọn họ đến náo nhiệt cho vui.”

Tô Ninh dựa vào ngực thị trường, gật gật đầu.

“Em muốn mời bạn thân của em tới chơi không?”

Nghe thị trưởng nói, Tô Ninh kinh ngạc ngẩng đầu, hỏi: "Có thể chứ?"

"Đương nhiên có thể, nếu như em thích."

Tô Ninh nở nụ cười thật tươi, cô dùng sức gật đầu. Hai nàng kia luôn ồn ào muốn chính thức được gặp thị trưởng của cô, trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng đã đến lúc nên giới thiệu bạn thân của mình cho thị trưởng. Tô Ninh cảm thấy cơ hội lần này thật tốt, dù sao hai người kia cũng coi như là đồng đạo.

Gọi cho Dịch Dương cùng Tôn Hồng Na xong, Tiêu Ý Hàn dẫn Tô Ninh lên lầu tham quan. Trên lầu bày trí vô cùng đơn giản, rất phù hợp. Giữa phòng ngủ là cái giường đôi lớn, tủ đầu giường màu trắng hấp dẫn ánh mắt Tô Ninh, cô đi qua xem xét nhìn không được bật cười lên. Thị trưởng là người lạnh lùng như thế lại dán thứ này ở đầu giường?! Đây rõ ràng là ảnh chụp của cô cùng Iran ở thương xá lần trước...

Lúc này dưới lầu vang lên tiếng chuông cửa, Tiêu Ý Hàn đi ra ban công lầu hai liền trông thấy dì Hồng ôm Iran đứng trước cổng rào.

Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh nhẹ nói: "Em đi mở cửa đi."

Tô Ninh chạy xuống lầu mở cổng, Iran nhanh chóng bỏ nhào đến ôm hai chân của cô ngọt ngào gọi: "Di Ninh Ninh..."

Tô Ninh xoay người ôm Iran rồi cùng dì Hồng cười chào hỏi.

"Ngày hôm qua bà nội đi đến trường đón con, đại bá còn mua thật nhiều đồ ăn ngon cho con." Iran thân mật ôm cổ Tô Ninh vui vẻ nói.

Tô Ninh chỉ chỉ cái mũi nhỏ của Iran, đặt thẳng bé lên sofa, quay qua mỉm cười nhìn thị trưởng. Cô biết rõ bà nội yêu mến thẳng thóc này, nhưng không nghĩ tới bà nội sẽ chủ động đi nhà trẻ đón Iran về nhà chơi.

Iran vừa thoát khỏi cái ôm của Tô Ninh liền không ngừng chạy lòng vòng trong nhà nhìn xem, xong hết lầu một thẳng bé vừa vịn tay thang màu trắng vừa hỏi Tiêu Ý Hàn: "Mẹ ơi, căn nhà này là của chúng ta sao? Iran chưa có tới qua bao giờ a..." Rồi cũng không đợi Tiêu Ý Hàn trả lời, nó liền nhanh như chớp chạy lên lầu không còn bóng dáng.

Di Hồng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, lại bắt đầu vào bếp bận rộn vì buổi tiệc tối nay.

"Từ nay về sau, chúng ta sẽ cùng thẳng bé sống chung, để cho nó sớm một chút thích ứng thì tốt hơn." Tiêu Ý Hàn nhìn lên lầu rồi quay qua nói với Tô Ninh.

Tô Ninh cong miệng cười, không che giấu được hạnh phúc trên mặt, cô gật đầu cũng theo lên lầu tìm Iran.

Một tiếng tiếp theo, Tiêu Ý Hàn đi vào thư phòng trên lầu hai cũng không có trở ra. Tô Ninh cùng Iran không dám quấy rầy lúc thị trưởng làm việc, hai người lớn nhỏ chạy ra sân chơi một hồi rồi trở lên ban công lầu hai nằm trên ghế trò chuyện với nhau... Đến khi mùi thức ăn bay vào mũi, hai người mới xuống lầu. Mấy người Cristina không biết khi nào đã ngồi trò chuyện trên sofa, thị trưởng cũng ở đó, Tô Ninh nhìn đồng hồ, Dịch Dương và Na Na chắc hẳn cũng sắp đến rồi.

Phòng ăn này rất rộng rãi, bàn ăn thật dài tròn vẹn có thể ngồi được mười mấy người cùng ăn. Tô Ninh dẫn Dịch Dương, Na Na dạo quanh nhà một vòng, cô chỉ không dẫn hai người vào phòng ngủ, cô sợ hai người bạn trông thấy ảnh chụp trên tủ đầu giường sẽ cười trêu mình.

Lúc ba người đi xuống, thị trưởng và bạn bè đã ngồi trước bàn ăn, Tô Ninh nhìn nhìn quyết định để hai cô bạn thân ngồi bên cạnh Iran. Lần trước ở nhà Cristina cô đã chứng kiến Trương Trí cùng anh Dật uống rượu hào sảng đến thế nào, cô cũng không muốn ngồi cạnh để bị rót rượu liên tục.

Tiêu Ý Hàn ngồi ở vị trí chủ nhà, hai bên là Cristina và Iran. Nàng nở nụ cười nhẹ giới thiệu mấy người Cristina và hai cô bạn của Tô Ninh với nhau. Tô Ninh lén nhìn biểu lộ của Dịch Dương, không biết có phải vì ngại có vợ là Na Na bên cạnh hay không, mà biểu hiện của nàng cũng coi như là bình tĩnh, không có lại háo sắc nhìn chằm chằm thị trưởng nữa.

Di Hồng bung lên món ăn cuối cùng rồi lui vào phòng bếp, Tiêu Ý Hàn nâng cốc đưa cho Trương Trí nhứ mảy nói: "Các người hôm nay cũng không thể như lần trước, uống lên điên cuồng, chỗ này của ta cũng không có nhiều chỗ để cho các người ngủ đâu..."

Trương Trí tiếp nhận rượu, ghét bỏ mím miệng không thêm nói chuyện, Viên Hiểu Dật ngồi bên cạnh liền lên tiếng: "Tiêu đại thị trưởng, người không nên nói như vậy a! Người mời chúng ta đến, tự nhiên là nên để chúng ta tận hưởng..." Nàng nhìn Trương Trí nói: "Đừng để ý tới nàng, ta mời người uống."

"Hàn nói rất đúng, không thể như lần trước uống nhiều như vậy, uống nhiều quá sẽ tổn thương thân thể a..." Lúc này Cristina cũng mở miệng nói ra, nói xong nàng còn nhìn bạn trai nhứ mảy.

Trương Trí thật thà cười, có chút nịnh nọt nói với Cristina: "Yên tâm, sẽ không tái diễn tình trạng như lần trước".

Đang lúc mấy người nói chuyện, chuông cửa lại vang lên. Tiêu Ý Hàn nghi hoặc nhìn mấy người đang ngồi trên bàn, không biết lúc này, còn ai đến đây nữa?

Tô Ninh vừa đứng lên, dì Hồng liền từ phòng bếp đi ra, dì nhìn thấy Tô Ninh muốn đi mở cửa, liền nói: "Tô tiểu thư, người ngồi, ta đi mở cửa."

Tiêu Ý Hàn gật đầu với Tô Ninh, nàng đứng lên cũng vội vàng đi theo dì Hồng.

Tô Ninh lại ngồi xuống, mắt nhìn sang Iran. Đứa bé kia đang chăm chú nhìn thức ăn trên bàn mà khoa trương nuốt nước miếng, ngại mấy người lớn chưa động đũa, nó cũng không dám ăn trước. Tô Ninh mới nhớ lúc nãy trên lầu thẳng bé đã ồn ào than đói bụng, cô buồn cười xoa đầu Iran, nhìn chị Cristina và anh Dật, nói ra:” Iran đói bụng cứ ăn trước đi, cũng không có người ngoài, không cần chờ mọi người đâu.”

“Không được, mẹ biết sẽ rất giận...” Iran rất là đáng thương lúc đầu, nhìn Tô Ninh nói.

“Con trai của thị trưởng nhà người rất đáng yêu...” Na Na kéo tay Tô Ninh nhìn sang Iran, nhẹ giọng nói bên tai Tô Ninh.

Iran được khen thưởng, Tô Ninh càng tươi cười, vừa định nói chuyện, lại nghe thấy trong phòng khách vang lên giọng thị trưởng lạnh như băng:”Sao người lại tới đây?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Một Đêm Ấm Áp

Nghe thấy giọng Tiêu Ý Hàn như vậy, Cristina lập tức đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc bước nhanh ra cửa. Tô Ninh suy nghĩ một chút, thì thầm với Na Na một câu cũng đi theo ra ngoài.

Tô Ninh theo ra phòng khách, dừng ở bên cạnh sofa. Cách đó không xa, thị trưởng đang đứng đưa lưng về phía cô, cửa nhà mở ra, Vicky đứng bên cạnh biểu lộ rất là xấu hổ.

Cristina kéo Vicky vào nhà, nhìn Tiêu Ý Hàn nói:” Là ta cho nàng địa chỉ kêu nàng tới đây. Hàn, để nàng đi vào nói chuyện a...Mấy ngày nữa nàng trở về nước rồi.” Cristina lại quay qua Vicky nói một đồng tiếng Anh.

Tô Ninh trông thấy người đến là Vicky, cô hơi sững sờ, cô không nghĩ tới nữ ngoại quốc này lại xuất hiện ở đây. Cuộc nói chuyện lần trước của hai người còn rõ mồn một trước mắt, mấy lời nói chanh chua còn ở tại bên tai. Tô Ninh không phủ nhận cô thực không thích nữ nhân ngoại quốc này, người này tính cách mạnh mẽ tự tin đến gần như ích kỷ, làm cho cô không tiếp nhận được.

Tiêu Ý Hàn đứng yên không nhúc nhích, Cristina nói dứt lời liền nhìn nàng, ánh mắt mang theo chút ít cầu xin.

“Hàn...”

Lúc này Tô Ninh sau lưng lại mở miệng trước, cô nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Tiêu Ý Hàn quay đầu lại, nhìn Tô Ninh. Sau nàng xoay người trầm mặt, nhìn Vicky nói gì đó mà Tô Ninh nghe không hiểu. Tô Ninh đứng sững sờ nhìn hai người nói chuyện, nghe giọng thị trưởng không hề có chút cảm tình, cô nói không nên lời cảm giác trong lòng mình. Vicky cũng không giống với bộ dạng lần trước cùng cô gây sự, ánh mắt Vicky khi nói chuyện với thị trưởng tựa hồ mang theo thận trọng dè dặt.

Qua khoảng 10 phút, Tiêu Ý Hàn không nói thêm gì nữa, nàng ra hiệu Ok liền xoay người đến cạnh Tô Ninh dặt tay cô về lại bàn ăn.

Trên bàn ăn, mấy người vẫn chưa động đũa, Tô Ninh đi đến chỗ ngồi, Iran liền đuổi ra bàn tay nhỏ bé nắm tay cô. Tô Ninh yêu thương xoa xoa đầu Iran, cười với thẳng bé rồi ngồi xuống.

Cristina để Vicky ngồi giữa nàng và Tiểu Trí. Viên Hiếu Dật hoàn toàn không hiểu chuyện tình, thấy mấy người ngồi xuống hết rồi, liền cùng Trương Trí bắt đầu ăn uống.

“Ninh Ninh, người thật đúng là lợi hại...” Dịch Dương bên cạnh vừa gấp thức ăn vào miệng, vừa nhỏ giọng nói với Tô Ninh. Nàng nhìn ba người phụ nữ đối diện tràn đầy khí chất, thấy nữ ngoại quốc đang bô bô không biết là đang nói cái gì, nàng khoa trương gợn ngón cái với Tô Ninh.

“Cái gì?” Tô Ninh khó hiểu quay đầu, lúc này cô đang săn sóc cho Iran ăn cơm, còn không tự giác thăm dò biểu lộ của thị trưởng, cũng không nghe rõ Dịch Dương đang nói cái gì.

Tôn Hồng Na ngồi giữa hai người, đầu tiên nàng trừng mắt liếc Dịch Dương, rồi quay qua Tô Ninh nói:”Dịch Dương là nghe không hiểu Anh văn...” Sau nhỏ giọng lầm bầm một câu:” cũng đáng, ai kêu người đi học luôn ngủ...”

Tô Ninh cười cười, cô ngẩng đầu nhìn bàn đối diện, Cristina, Vicky đang dùng tiếng Anh nói gì đó với nhau.

Trước giờ, lúc ăn Tiêu Ý Hàn không thích nói chuyện, mà con trai mình lúc này lại có Tô Ninh chăm sóc nên nàng không cần quan tâm. Đối mặt với mấy người bạn thỉnh thoảng nâng ly, nàng cũng chỉ đơn giản ứng phó, đến khi cảm giác no bụng rồi mới bụng lỵ rượu lên, cùng bạn bè uống thật sự.

Tính cách của Dịch Dương và Tôn Hồng Na cũng rất được, đối mặt với một đám người lớn hơn các nàng nhiều lại còn có địa vị, hai nàng cũng không hề

câu nệ. Thật sự là” Vật tụ hợp theo loài, người phân nhóm theo tính cách”, Dịch Dương đặc biệt thích Viên Hiểu Dật, nhìn bề ngoài, nàng cảm thấy đôi phương nhất định là T (*giống như B, tính cách giống như con trai), sau hai ly rượu nàng liền trực tiếp vứt bỏ vợ mình và Tô Ninh, chạy tới ngồi cạnh Viên Hiểu Dật .

Tôn Hồng Na không uống rượu, nàng thấy Dịch Dương cùng những người khác uống hăng say, loại trường hợp này nàng cũng không tiện nhiều lời.

“Ta muốn ra phòng khách ngồi một chút.” Tôn Hồng Na quay qua nhìn Tô Ninh nhỏ giọng nói.

Tô Ninh vốn cũng không muốn uống rượu, nghe Na Na nói, nàng nhìn thị trưởng, người nọ cũng đang cười tủm tỉm cụng ly với Trương Trí. Nghĩ đến hôm nay ở nhà mới nên thị trưởng vui vẻ như vậy, chuyện nhỏ nhỏ không vui vừa rồi cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của nàng.

Tô Ninh thu hồi tầm mắt, gật đầu với Na Na, cầm khăn tay lau miệng cho Iran, liền tính nói mọi người mình ra ngoài ngồi.

Lúc Tô Ninh vừa định mở miệng, Vicky ngồi đối diện lại đột nhiên gọi cô.

“Tô Ninh...”Vicky bưng ly rượu đứng lên.

Tô Ninh ngẩng đầu nhìn qua, cô không nghĩ tới Vicky sẽ chủ động nói chuyện với mình, nghe nàng gọi tên Tô Ninh, mấy người khác cũng nhìn theo.

“Nữ ngoại quốc này nói với Ninh Ninh cái gì vậy?” Nghe toàn một loạt tiếng Anh, Dịch Dương trở về ngồi cạnh Na Na, ghé vào tai hỏi nhỏ.

“Ta cũng nghe không hiểu nhiều, đại khái ý tứ hình như là đang nói thật xin lỗi... Cái gì về thái độ lần trước nàng nói chuyện... Dù sao cũng là xin lỗi Tô Ninh...” Tôn Hồng Na thiết tình cảm giác mình theo không kịp, nàng chỉ có thể giải thích đại khái.

Tô Ninh chăm chú nghe, cô hoài nghi mình có phải là nghe nhầm rồi? Nữ ngoại quốc này lại trước mặt mọi người nói ra cuộc nói chuyện lần trước của các nàng, hơn nữa, còn nói xin lỗi với cô...

“Mấy ngày nữa ta liền về nước , lần trước hành động không có lí trí, ta xin lỗi người. Tuy người nhỏ tuổi hơn ta rất nhiều, nhưng ta thấy người là cô bé biết cách đối nhân xử thế, hi vọng chúng ta có thể trở thành bạn bè.” Nói đến đây Vicky nhìn Tô Ninh nghiêm túc nâng ly lên.

Tô Ninh nhanh chóng tiêu hóa lời Vicky, thẳng đến khi Vicky nâng ly lên, cô mới đứng dậy. Lúc này Tiêu Ý Hàn đưa ly rượu của mình ra cho Tô Ninh.

Tô Ninh nhìn ly rượu của thị trưởng còn chưa tới một ngụm rượu, cô cùng Vicky nâng ly giữa đầu uống.

Vicky không hồ là người nước ngoài, nàng thấy Tô Ninh nể tình mà lại hào sảng, lại rót cho mình một ly, nhìn Tiêu Ý Hàn nói:” Đến Trung Quốc lâu như vậy, rốt cuộc ta đã suy nghĩ cẩn thận, thì ra thấy người hạnh phúc ta cũng sẽ vui vẻ... Cảm ơn người, Hàn. Lần này rồi đi, ta nghĩ ta cũng nên cố gắng tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình...Khá tốt bây giờ vẫn còn chưa muộn, nếu không ta sợ ta già rồi cũng không ai yêu ta..” Dứt lời nàng cười mở mồm cười.

Tiêu Ý Hàn mỉm cười nhìn Vicky, bất kể nàng có thật sự thấu triệt vấn đề này hay không, đối với nàng, đối với mình, đối với Tô Ninh, trước mặt mọi người, nàng nói ra những lời này thì mọi chuyện bình thường trở lại, cuối cùng đều là vì yêu, Tiêu Ý Hàn biết rõ Vicky không muốn thương tổn ai, bởi vì thương tổn người khác đồng thời cũng là thương tổn chính bản thân mình.

.....

Lần tụ hội này hiển nhiên không giống với lần tại nhà Cristina, uống đến đùa điên cuồng, chưa đến 10 giờ, liền hoan vui vẻ cũng coi như xong, mọi người đứng dậy cáo biệt, Cristina xưng phong nhận việc chở Vicky và Viên Hiểu Dật về nhà. Dịch Dương cùng Tôn Hồng Na thì được Tiêu Ý Hàn gọi tài xế lái xe chở về.

Tiền bạn bè xong, hai người trở lại phòng. Di Hồng bắt đầu thu dọn tàn cuộc, Iran dựa vào ghế sofa coi hoạt hình, giống như đang muốn buồn ngủ.

“Iran, sắp đến giờ ngủ rồi đi tắm đi...” Tiêu Ý Hàn đến bên ghế sofa, cúi người vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai nhẹ nhàng.

“Mẹ...” Iran ngủ gật, lăm bầm một câu, liền dang tay muốn được mẹ bồng.

Tiêu Ý Hàn nhăn lại mi, nói:” Bao lớn còn động một chút lại muốn ôm? Ngoan, tự mình lên lầu đi.” Nói xong nàng liền đứng dậy, kéo kéo bàn tay nhỏ bé còn nói:” nhanh lên đi tắm, ngủ, mai còn đi nhà trẻ nữa”.

Tô Ninh nhìn thị trưởng, người hiển nhiên không có nhiều kiên nhẫn, cô cong miệng, đi qua bồng Iran lên, vừa đi lên lầu vừa nói:” Chị không thể ôn nhu đối đãi với trẻ con à? Không thấy thằng bé đã mệt lắm sao?” Rồi lại cúi đầu nhẹ nói với Iran:” Iran ngoan, không để ý tới mẹ nữa, chị Ninh Ninh ôm người đi lên...” Nói xong cũng không đợi thị trưởng phản ứng liền đi lên lầu.

“Tô Ninh, tôi nói bao nhiêu lần rồi, em là đi của thằng bé...” Giọng Tiêu Ý Hàn lạnh như băng, nàng vẫn không từ bỏ chuyện xưng hô hỗn loạn của hai người này.

.....

Đến khi Iran tắm rồi ngủ rồi, Tô Ninh mới từ phòng thằng bé đi về phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, thị trưởng đang ngồi trước bàn trang điểm chăm sóc da...

“Iran ngủ rồi?” Tiêu Ý Hàn theo trong gương trông thấy Tô Ninh tiến đến, nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.” Tô Ninh cởi áo khoác, đi đến tủ quần áo, chuẩn bị lấy đồ ngủ đi tắm.

“Không phải có dì Hồng trông coi sao? Em còn ở cùng lâu như vậy.”

Tô Ninh nghe thấy giọng thị trưởng đại nhân có chút mệt mỏi, cô cầm đồ ngủ quay qua cười nói: “Làm sao vậy? Thằng bé là con trai của chị nha..”

“Con tôi thì làm sao? Con tôi cũng không thể để cho nó chiếm lấy vợ của tôi a?” Tiêu Ý Hàn vừa nói vừa vươn tay ôm Tô Ninh kéo vào trong ngực làm cho cô ngồi trên chân của mình.

Thị trưởng đại nhân nói một chữ “Vợ” làm Tô Ninh lại đỏ mặt, cô giả bộ tức giận, bộ dáng không được tự nhiên nói: “Ai là vợ chị?!”

“Ha ha” Tiêu Ý Hàn ha ha cười, mặt tiến sát muốn hôn môi Tô Ninh.

Tô Ninh then thùng quay đầu ra, nhanh chóng thoát khỏi cái ôm của thị trưởng đi vào phòng tắm, cô rất rõ tính tình gấp gáp của thị trưởng, cô cũng không muốn mình còn chưa tắm rửa đã bị nàng hôn đến ý loạn tình mê.

Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh đang chạy trốn, miệng nở ra nụ cười.

. . . . .

Tô Ninh tắm xong trở ra đã thấy thị trưởng nằm trên giường, cô làm khô tóc xong liền bò lên giường, rất tự nhiên dựa sát vào ngực thị trưởng.

“Hôm nay chị đối với Vicky thật hung dữ a..” Tô Ninh vỗ vỗ tay thị trưởng, nhẹ nói.

“Có vậy sao?” Tiêu Ý Hàn tắt đèn lớn, chỉ chừa đèn ngủ đầu giường, nàng thoải mái ôm Tô Ninh trong ngực.

“Ừ.” Tô Ninh nghiêm túc gật đầu.

“Chuyện giữa chúng ta chuyện em không biết... Còn em nữa, nàng khi nào tìm đến em nói chuyện, em cũng không nói với tôi?” Tiêu Ý Hàn đột nhiên nhớ tới việc Vicky xin lỗi Tô Ninh hôm nay, nàng hỏi.

“Đều đã là quá khứ, không muốn nói...”

Tiêu Ý Hàn thấy giọng Tô Ninh có chút trầm thấp, nàng ôm Tô Ninh, làm cho cô đối mặt với mình, tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, ôn nhu nói: “Đừng lúc nào sự tình gì cũng để trong lòng, bất kể tốt hay xấu, tôi hi vọng em đều có thể nói cho tôi biết, chúng ta cùng đối mặt...”

Nghe thị trưởng nói, Tô Ninh gật gù đầu, xê dịch người về trước, hai tay ôm người thị trưởng làm cho hai người nằm sát gần nhau, cô quá tham luyến hơi ấm này.

“Vicky không giống với em và bạn bè, nàng lớn lên ở nước ngoài, tư duy khác với chúng ta rất nhiều. Cho nên, tôi mới quyết liệt như vậy với nàng...Bất quá, lần này nàng có thể suy nghĩ cẩn thận, chịu rồi đi đã tốt lắm rồi, hi vọng thật có thể như lời nàng nói, về sau có thể làm bạn bè với nhau...” Tiêu Ý Hàn nhẹ vỗ về lưng Tô Ninh, chậm rãi nói.

“Lúc nàng đi, chúng ta nên đi tiễn nàng a...” Tô Ninh suy nghĩ một chút, rồi ngẩng đầu vui vẻ nói.

“Ừ, để coi, có thời gian tôi sẽ dẫn em theo.” Tiêu Ý Hàn xoa đầu Tô Ninh, cô bé này luôn thiện lương đến mức làm cho nàng đau lòng.

Ánh trăng chiếu vào khe hở bức màn, trong phòng thật yên tĩnh, trên mặt giường lớn, hai người hạnh phúc ôm nhau. Tiêu Ý Hàn luồn tay vào áo Tô Ninh vuốt ve lưng của cô, Tô Ninh ngoan ngoãn hưởng thụ sự ôn nhu độc hữu của riêng thị trưởng, trong lòng cô tràn đầy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Tô Cừ Nhỏ Trở Thành Công Mạnh Mẽ

Nhà mới, giường lớn, mọi thứ đều vô cùng thoải mái, trong cái ôm ấm áp của thị trưởng, Tô Ninh mơ màng buồn ngủ mà đôi bàn tay ấm áp kia cứ loạn lên trong người cô. Cô lơ mơ nhẹ cau mày, dịu dàng nói: “Hàn đừng làm rộn, mệt lắm...” Vừa nói cô vừa trở người đưa lưng về phía thị trưởng.

Tiêu Ý Hàn nghe giọng Tô Ninh nửa ngủ nửa tỉnh, một lần nữa từ phía sau lưng ôm

cơ thể mềm mại của Tô Ninh, hết sức dán chặt vào người cô, hai tay không ngừng chạm vào áo ngủ nơi ngực Tô Ninh, làm cho hai nụ hoa nhô lên.

Chịu không nổi người nào đó cứ quấy rầy, Tô Ninh vặn vẹo cơ thể, thị trường cứ như vậy căn bản cô ngủ không được. Tô Ninh bắt đầu dử mở mắt, lấc lấc đầu cho tỉnh táo, rồi cười xấu xa nhanh chóng xoay người chui vào trong chăn.

“Ồ..... Ninh Ninh em đang làm gì vậy?” Tiêu Ý Hàn chỉ cảm thấy trước người có chuyển động, tiếp theo trước ngực truyền đến cảm giác ướt át, trong nháy mắt như có dòng điện làm nằng tê dại.

Tiêu Ý Hàn ngửa đầu hít sâu một hơi, nằng lấy tay ôm đầu Tô Ninh, đẩy ra không phải, mà kéo sát gần hơn cũng không phải...nơi bị đầu lưỡi Tô Ninh chạm vào liền cứng lên, nằng cảm giác rất thoải mái. Tiêu Ý Hàn trong lòng kêu rên ” Vốn định đùa giỡn với cô cừu nhỏ này một chút, sao giờ mình lại bị đùa ngược lại rồi?”

“Ninh Ninh...” hai tay nằng lung tung lôi kéo đồ ngủ của Tô Ninh, có chút khó chịu kêu tên của cô.

Tô Ninh đẩy ra hạt anh đào đang bị cô trêu chọc, trong chăn vùng trộm nở nụ cười. Rồi liền xoay người nằm lên trên thị trường.

Dưới ánh trăng mờ mờ, Tô Ninh ôm lấy hai gò má thị trường, nghiêm túc nhìn vào mắt của nằng, vô cùng thâm tình nói” Hàn, em thật hạnh phúc.” Nói dứt lời, cô nhắm lại hai mắt, chậm rãi cúi đầu, hôn lên đôi môi của người phụ nữ cô yêu thương.

Nụ hôn thật lâu, Tiêu Ý Hàn khẽ động dậy thân thể, cô bé luôn nhu thuận này bây giờ lại hoàn toàn khơi gợi lên dục vọng của nằng. Cái hôn ngọt ngào này làm Tiêu Ý Hàn không thể chờ đợi được, muốn đè Tô Ninh xuống dưới thân, nằng trong đầu chỉ có một ý nghĩ” Quá lâu không có “yêu” rồi, nằng chỉ hận không thể nhanh chóng đem Tô Ninh ăn sạch.”

Tô Ninh cảm giác được ý đồ của thị trường, cô dùng sức áp lên thân thể người bên dưới, cong khoé miệng, dùng giọng như ra lệnh, nói” Không cho chị động dậy”. Cô học theo động tác thị trường thường làm với cô, đem môi kề sát tai thị trường, như có như không đụng chạm vào, cô thì thầm” Hàn, đêm nay để cho em phục vụ chị thật tốt a...” Vừa nói, tay của cô bắt đầu trượt xuống nơi tư mật nhất trên thân thể phụ nữ.

“Hàn, chị có phải rất muốn hay không?” thân kinh của cô đã bị xúc cảm ướt át trên tay làm tê dại, loại cảm giác bức thiết muốn chiếm giữ này cứ dậy sóng mạnh mẽ, làm cho tính cách bình thường vốn rụt rè, ngại ngùng của Tô Ninh, toàn bộ bị ném đi hết.

Tô Ninh dùng lưỡi lướt qua bên tai rồi xuống đôi môi quyến rũ của thị trường, sau chậm rãi trượt người xuống phía dưới, tay nắm lên váy ngủ của nằng, mềm giọng nói” Hàn, mình nên cởi hết áo ngủ ra đi...”

Tiêu Ý Hàn vẫn không lên tiếng, nằng cắn môi dưới, mặc cho Tô Ninh cởi váy ngủ của cả hai ra.

Hai người khoả thân dán chặt vào nhau, Tô Ninh không thể chờ đợi được, cô đặt tay lên nơi tư mật đó, rồi trườn người lên ngực thị trường, ngửa đầu rất vô tội nói với nằng” Chị rất ẩm ướt a...” Vừa nói, ngón tay còn nghịch ngợm hoà với mật ngọt trượt đến chỗ động khẩu.

Thân thể Tiêu Ý Hàn trong nháy mắt cứng đờ, hai tay choàng qua eo Tô Ninh lúc nắm lại thành hình quả đấm, lúc lại buông ra,” Cô bé này đang đùa giỡn với mình chắc?!”

.....

“Hàn, chị không cần phải kêu lớn tiếng như vậy...” Trong phòng, có tiếng hai người hít thở khó nhọc xen lẫn tiếng rên rỉ của Tiêu Ý Hàn. Tay Tô Ninh không ngừng chuyển động, miệng thì vẫn nghiêm túc nhắc nhở thị trường của cô...

“Ừ.....” Tiêu Ý Hàn cắn môi, trong nội tâm ai oán, nếu thân thể này không bị giống như mất đi khí lực, nằng thật muốn lập tức bật dậy chặn miệng của Tô Ninh lại, Tô Ninh chẳng lẽ không biết lúc vận động nếu không thể tận tình kêu rên, loại cảm giác nhẩn nhai kia sẽ rất khó chịu đến chết người sao?

.....

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào cửa sổ, xuyên qua hai nữ nhân đang khoả thân ôm nhau chìm sâu vào giấc ngủ.

Bên ngoài gian phòng, Iran đã mặc đồ chỉnh tề đứng trước cửa, bàn tay nhỏ đặt trên cửa do dự không dám gõ.

“Iran, nhanh lên xuống lầu ăn sáng, con đứng ở đây làm gì?” Di Hồng đi lên, đến bên người Iran vừa nói vừa kéo thẳng bé xuống lầu.

“Bà Hồng ơi, mẹ với chị Ninh Ninh sao còn chưa chịu rời giường?” Iran đi được hai bước lại quay đầu nhìn về cánh cửa đóng chặt, thắc mắc hỏi.

“Iran ngoan, bà đưa con đến trường, đừng làm phiền mẹ”.

“Nhưng mà, mẹ cũng phải đi làm, chị Ninh Ninh cũng phải đi học vậy?” Thăng bé nhớ rất rõ lần trước ở bên căn hộ nhỏ, mẹ dậy rất sớm. Chỉ có chị Ninh Ninh có chút mệt mỏi không chịu rời giường mà thôi, nhưng sao hôm nay cả hai người đều không ai dậy?

Di Hồng thờ dãi không biết phải giải thích với Iran thế nào. Tối hôm qua, di nhận được điện thoại kêu dẫn Iran đến đây, trên bàn ăn di thấy có nhiều

người như vậy chỉ thiếu mỗi ba Iran, dĩ dĩ ả ả cảm thấy có gì đó không đúng. Mặc dù Tiêu Ý Hàn là chính đi nuôi từ nhỏ đến lớn, nhưng chuyện riêng của nàng, mình là người ở cũng không tiện xen vào. Hơn nữa, nhìn cô bé luôn ôn nhu im lặng kia, dĩ nhiên ra cô thật sự thật sự rất vui vẻ.

“Ngoan, nhanh lên ăn sáng, bà gọi cho chú Tiểu Lý, kêu chú tới đón chúng ta đi nhà trẻ.” Di Hồng đem Iran đến trước bàn ăn ngồi xuống, dặn dò vài câu liền trở ra phòng khách gọi điện thoại.

.....

Khi Tô Ninh tỉnh lại, trời đã sáng rõ, cô cảm giác cánh tay ê ẩm tê dại vô cùng không thoải mái. Cau đầu quay qua thấy mình vẫn nằm trong ngực thị trưởng, còn thị trưởng đang ngủ rất say.

Tô Ninh trong nháy mắt tỉnh lại, cô nhìn đồng hồ: “Trời ạ, đã 11 giờ...” Tô Ninh vội kêu người bên cạnh dậy, chuyện cô đến trường muộn là chuyện nhỏ, người này đi làm trễ thì không được. Tô Ninh vừa lay thị trưởng vừa nghĩ: “Đã muộn giữa trưa, hai người lại còn nằm ngủ say mê trong phòng...” Tô Ninh không khỏi nén giận bản thân, đều tại mình tối hôm qua giảng co nếu không với tính cách thị trưởng, vô luận như thế nào cũng không thể dậy muộn như vậy.

Tiêu Ý Hàn đang ngủ say, bị người kêu dậy, mở mắt ra thấy sáng ngời, trong nháy mắt tỉnh lại. Nàng mở to mắt trông thấy Ninh Ninh đang lo lắng nhìn mình. Tiêu Ý Hàn thấy rõ người trước mắt là ai rồi lại díp mắt, hai tay quàng cổ Tô Ninh kéo cô vào trong ngực mình, lười biếng nói: “Ngoan, ngủ tiếp một chút, tôi mệt mỏi quá...”

Tô Ninh bị thị trưởng đại nhân ôm vào trong ngực, cô sốt ruột ngứa đầu nói: “11 giờ rồi, Hàn, nhanh lên một chút, chị bị trễ giờ làm rồi.”

“hôm nay tôi không cần đi làm.” Tiêu Ý Hàn vô lực nói, nàng cảm giác mí mắt rất nặng, hôm nay nhất định phải ngủ một giấc thật ngon, cũng không biết bao lâu rồi không có được nghỉ ngơi thư thái như vậy.

Nghe thị trưởng đại nhân nói, Tô Ninh thở dài một hơi. Cô lẩm bẩm nhắc lại “Không đi làm, không đi làm... Không đi làm?”

“Không đi làm, em cũng phải đi học a?” Tô Ninh phát hiện có chỗ không đúng, người này cũng quá ích kỉ đi? Ngày hôm qua không nói cho cô hôm nay nàng được nghỉ ngơi còn chưa tỉnh, một giấc ngủ đến trễ như vậy, nàng cũng không biết nghĩ cho cô sao. Cô chỉ là sinh viên a, sao có thể cứ như vậy vô duyên vô cớ làm cô thành người trốn học.

Tô Ninh không an phận, cứ vịn vịn trong ngực thị trưởng, cô không nói gì, tức giận làm loạn lần qua lần lại, ý muốn đẩy ra cái ôm của người ích kỉ kia. Quả nhiên, không lâu sau, Tiêu Ý Hàn chống cự không nổi Tô Ninh, nàng một lần nữa mở mắt ra, cúi đầu nhìn Tô Ninh rồi cười lớn.

“Em đang làm gì vậy?” Tiêu Ý Hàn đem gối dựng lên, nàng ngồi dậy nằm dựa vào gối, vuốt tóc Tô Ninh buồn cười hỏi.

“Chị không đi làm cũng không nói cho em biết một tiếng, em còn phải đến trường.” Tô Ninh rầu rĩ nói.

“Em nói thì hay lắm, tối hôm qua là ai không buông tha cho tôi? Lại còn để cho tôi phải cầu xin em?” Tiêu Ý Hàn cố ý nhấn mạnh hai chữ “cầu xin” trong đầu trần đầy hình ảnh kích thích tối hôm qua, không nghĩ tới cô bé ôn nhu yếu đuối này cũng có lúc bộc phát như vậy, một đêm dây dưa không biết bao nhiêu lần đến mức nàng kiệt sức không đi tắm nổi nằm ngủ mê mệt đến giờ.

Nghe thị trưởng nói, Tô Ninh cúi đầu xuống, đỏ mặt.

Tiêu Ý Hàn nhìn tóc tai Tô Ninh rối loạn, tóc dài che khuất phía trước, nàng lấy tay vén tóc cô qua một bên, liền nhìn thấy cảnh đẹp trước ngực Tô Ninh.

“Như thế nào, khoá học hôm nay rất quan trọng sao?” Tiêu Ý Hàn vừa âm thầm suy tính vừa ân cần mở miệng hỏi.

Tô Ninh lắc đầu, nói: “Cũng không phải rất quan trọng, chỉ là vô duyên vô cớ nghỉ học cảm thấy không tốt.”

“Không liên quan, chúng ta khó có thời gian bên nhau lâu như vậy. Cũng không phải thường xuyên nghỉ học, các giảng viên sẽ không trách em đâu.” Tiêu Ý Hàn tiếp tục an ủi.

“Ừ.” Tô Ninh gật gù đầu, cô vuốt tóc ngẩng đầu nhìn thị trưởng đại nhân hỏi: “Đã giữa trưa rồi, chị có đói bụng không?”

“Đói.” Tiêu Ý Hàn cau mày rất dứt khoát trả lời.

“Vậy em đi nấu cơm cho chị...” Vừa nói Tô Ninh vừa loay hoay tìm kiếm đồ ngủ tối hôm qua không biết bị ném đi đâu.

Tiêu Ý Hàn tà ác cười cười, trong lòng nghĩ “Ăn cơm gì chứ? Người đẹp trắng nõn trước mặt không phải có lực hấp dẫn hơn sao?” Nàng đột nhiên cúi hai tay ôm Tô Ninh làm cô ngã xuống mặt giường lớn, rồi nàng rất nhanh nện nằm đè lên.

“A...” Tô Ninh kinh hãi kêu lên, cô bị động tác đột ngột của thị trưởng làm hoảng sợ, cô thối mái nhìn người trước mặt.

Tiêu Ý Hàn cong khoe miệng xấu xa cười: “Không cần nấu cơm, chúng ta tiếp tục hoạt động tối hôm qua còn chưa xong...”

“Hoạt động gì chưa xong?” Tô Ninh chống lên vai thị trưởng không cho nàng đè xuống, còn nói: “không phải chị đói bụng sao? Để em đi nấu cơm a...”

Tiêu Ý Hàn kéo tay Tô Ninh lên trên, không để ý lời cô nói, cúi đầu chậm rãi hôn từ xương quai xanh xuống dưới.

Lúc này Tô Ninh mới kịp hiểu ra thị trường đại nhân là muốn làm gì? Cô nhìn bầu trời sáng rõ ngoài cửa sổ, nhận mệnh nhắm mắt lại, hôm nay cả hai nàng, ai cũng không cần phải rời giường...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tâm Tư Lục Hạo Vũ

Di Hồng đưa Iran đi nhà trẻ rồi liền để Tiểu Lý chở về nhà. Không biết có phải do tuổi tác đã cao hay không mà tối hôm qua ở phòng lạ, di tuyệt đối ngủ không ngon giấc. Vào cửa vốn định đi thẳng lên phòng nghỉ ngơi, nhưng di chợt dừng bước lại, 8 giờ sáng Lục Hạo Vũ đã ngồi ngay ngắn trên sofa xem TV.

“Di Hồng, tối hôm qua đi và Iran đi đâu?” Nghe tiếng động Lục Hạo Vũ quay ra nhìn, thấy thần sắc di Hồng có chút mệt mỏi, hần lên tiếng hỏi.

“Ngươi không phải đi công tác sao?” Di Hồng vòng vo, đi tới trước sofa.

“Tạm thời có thay đổi, tối hôm qua đã trở lại, kết quả không thấy mọi người đâu.”

“Tiểu Hàn bận rộn công tác, ta dẫn Iran về nhà ở một đêm.” Di Hồng không có nói thật, dựa vào tình huống tối qua, di cảm thấy nếu như nói thật, sợ là gây ra sóng gió không nhỏ. Di thấy Lục Hạo Vũ không nói lời nào liền quan tâm hỏi: “Ta vừa đưa Iran đi nhà trẻ, ngươi đã ăn sáng chưa?”

Lục Hạo Vũ như đang nghĩ đến cái gì, trầm mặt, nhàn nhạt nói: “Ăn rồi.”

Di Hồng đáp ứng một tiếng, bởi vì sợ Lục Hạo Vũ lại tiếp tục hỏi, di nhanh chóng tìm cái cớ rồi đi lên lầu nghỉ ngơi.

Lục Hạo Vũ ngồi trên ghế sofa trầm tư một lát sau cũng đứng dậy lên lầu, hần đẩy ra phòng ngủ Iran, trong phòng vẫn như cũ, chỉ là trên cái giường có để một bộ đồ ngủ phụ nữ trông rất chướng mắt. Lục Hạo Vũ bất giác nắm chặt tay cầm cửa, từ lần trước nói chuyện đến giờ, không cần biết hần đã cố gắng làm bao nhiêu trò khi gió gì, thậm chí thoả hiệp, thái độ Tiêu Ý Hàn vẫn kiên quyết như trước, rốt cuộc không muốn ngủ chung giường với hần... Đóng cửa phòng, Lục Hạo Vũ dựa vào vách tường, trong lòng suy nghĩ mệnh mạng, hần đột nhiên cảm thấy lúc trước quyết định ra nước ngoài là một hành vi rất ngu xuẩn. Đã nhiều năm như vậy, tình yêu và gia đình dường như cũng theo thời gian mà dần cách xa hần, những gì sắp có được so với những thứ hiện tại, hần không biết cái nào đối với hần quan trọng hơn...

Đang lúc Lục Hạo Vũ rối rắm thì dưới lầu vang lên tiếng chuông điện thoại di động, hần lắc đầu giống như vứt bỏ phiền muộn, sai bước đi xuống lầu. Cầm điện thoại, Lục Hạo Vũ nhìn màn hình thấy số điện thoại quen thuộc, không khỏi nhủ mảy.

Tiếng chuông vang lên thật lâu, Lục Hạo Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình, cũng không tiếp điện thoại. Tiếng chuông ngừng lại rồi một lần nữa vang lên, người gọi hình như rất kiên nhẫn, cố ý đợi đối phương nghe máy mới thôi. Rốt cuộc, điện thoại im lặng trở lại, Lục Hạo Vũ thở dài một hơi, hần nhìn đồng hồ rồi đi lên lầu thay quần áo chuẩn bị đi làm.

Hần mặc xong tây trang, cảm giác cả người đẹp trai có thêm chút ít tinh thần. Hần vào gara lấy xe, điện thoại lại vang lên. Lục Hạo Vũ mím môi, không có kiên nhẫn nhìn màn hình mà trực tiếp nghe điện thoại, hần quát lên bằng tiếng Anh: “Ngươi không thể yên lặng một hồi sao, ta đã nói ta cần được yên tĩnh một chút...”

Đầu dây bên kia không có ai lên tiếng, Lục Hạo Vũ thả tay xuống nhìn màn hình lập tức sững sờ, hần vội nhẹ giọng nói: “Ba ba, thực xin lỗi, ta không có chú ý xem là ai gọi.”

Điện thoại đầu kia là Tiêu Sùng Văn, hần dừng lại vài giây, nặng nề nói: “Ta tới Giang Vịnh họp, nếu như không có việc gì thì 10 giờ chúng ta gặp mặt.”

“Tốt, ba ba, ngài ở địa phương nào? 10 giờ ta qua đón ngài.” Lục Hạo Vũ không dám có nửa điểm chần chờ, vội nói ra.

Tiêu Sùng Văn cho hần địa chỉ, cũng không nhiều lời thêm liền cúp điện thoại.

10 giờ, Lục Hạo Vũ lái xe đến chờ trước lầu nơi Tiêu Sùng Văn họp, hần nhìn thấy một người áo quần lịch thiệp chỉnh tề bị mọi người vây quanh ra ngoài, vội xuống xe mở cửa sau. Tiêu Sùng Văn đi đến, hần thì thầm vài câu với người bên cạnh rồi ngồi vào xe Lục Hạo Vũ.

Xe chạy nhanh trên đường, Lục Hạo Vũ vịn tay lái có chút mệt mỏi. Đối với cha vợ, hần luôn cảm giác có chút không quen, nhiều năm như vậy chỉ có gặp vào lễ mừng năm mới, còn lại rất ít cơ hội gặp mặt trò chuyện. Hơn nữa mỗi lần nói chuyện với nhau, Tiêu Sùng Văn vẫn luôn mang bộ dạng uy nghiêm, làm người ta sợ hãi. Bởi vậy mỗi lúc nói chuyện, hần đều cẩn thận dè dặt.

“Gần đây mẹ có khỏe không?” Lục Hạo Vũ ân cần hỏi.

“Bệnh rồi, các người đều bề bộn cũng không có thời gian để đi thăm.” Tiêu Sùng Văn trầm giọng trả lời.

“Ta cũng mới đi công tác về tối hôm qua, Ý Hàn cùng bạn rộn hơn, đợi nàng thông thả rồi chúng ta sẽ cùng nhau về thăm mẹ.”

Tiêu Sùng Văn nói: “Tùy tiện tìm một quán ăn đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Hai người không có nói thêm gì nữa, xe rất nhanh dừng ở trước cửa khách sạn Giang Chi Vĩnh.

Tiêu Sùng Văn theo thói quen nên bước đi nhanh phía trước, Lục Hạo Vũ về mặt kiên nghị, đi theo sau. Lúc này trong lòng của hắn có chút không yên, không biết ba ba muốn cùng hắn nói những chuyện gì.

.....

Trên mặt bàn to bày đầy thức ăn ngon, Lục Hạo Vũ nhìn Tiêu Sùng Văn gọi thêm bình rượu Mao Đài. Người phục vụ lui ra, Tiêu Sùng Văn nhìn Lục Hạo Vũ đang rót rượu, tùy ý nói: “Chúng ta đã lâu không ngồi cùng nhau uống một chén thì phải?”

“Đúng vậy, hình như là tết năm kia... Thật sự là hổ thẹn.” Lục Hạo Vũ đứng dậy hai tay bưng lấy cái chén.

Tiêu Sùng Văn cùng Lục Hạo Vũ cùng chén uống hơn nửa rượu, chăm chú nhìn hắn nói: “Người nên biết mục đích ta tìm người nói chuyện là gì...”

Lục Hạo Vũ cũng uống một ngụm rượu, nghiêm túc gật đầu. Hắn mơ hồ đoán được, lần này hơn phân nửa là có quan hệ với Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Sùng Văn hiếm thấy có chút mỗi một, hắn thở dài một hơi, nói: “Gần đây quan hệ của Hàn Hàn với người thế nào?”

Lục Hạo Vũ lắc đầu, sau ngẩng đầu nói: “Không tốt, nàng rất ít về nhà, mặc dù là trở về cũng là ở trong phòng Iran.” Lục Hạo Vũ dừng lại một chút, do dự mà nói: “Ba... Nàng.....”

Tiêu Sùng Văn khoát tay, cắt đứt lời Lục Hạo Vũ: “Người trước đừng động chuyện khác, người tự hỏi trong lòng rốt cuộc là nguyên nhân gì làm Hàn Hàn xa cách người?”

“Ta biết rõ, gần đây ta nghĩ rất nhiều, ta không nên đem mẹ con nàng ném qua một bên mà đi công tác nước ngoài lâu như vậy, ta rất hối hận.”

“Hôn nhân của các người là do trưởng bối chúng ta một tay hoàn thành, ta hiểu rõ tính cách của Hàn Hàn, nó quen chuyên quyền độc đoán. Mấy năm qua nó làm thị trưởng, trong lòng ta thật sự cũng không biết lúc trước lựa chọn cho nó con đường chính trị rốt cuộc là đúng hay sai...” Dứt lời, Tiêu Sùng Văn bưng chén uống cạn sạch.

Lục Hạo Vũ đứng dậy rót tiếp rượu cho cha vợ, rồi nói: “Ba ba, ta thật không muốn ly hôn với nàng, Iran đã lớn như vậy... Ba có biện pháp gì hay không?”

Tiêu Sùng Văn khoát tay ý bảo hắn ăn chút gì đi, sau mình cũng gấp mấy miếng. Nếu hắn có biện pháp thuyết phục Tiêu Ý Hàn thì đã không tìm đến Lục Hạo Vũ, trong lòng hắn hiểu rõ nếu hắn không nhúng tay vào, mà Tiêu Ý Hàn cố ý muốn cùng cô bé kia bên nhau, không biết nàng sẽ làm ra đến chuyện gì... Lục Hạo Vũ không có khẩu vị để ăn, trong đầu hắn không ngừng nghĩ đến lời ba ba nói, hắn đang phân tích, hắn cảm giác lần gặp mặt này, ba không chỉ đơn giản là quan tâm đến tình cảm của hai người...

Quả nhiên sau một hồi im lặng, Tiêu Sùng Văn lại mở miệng: “Hạo Vũ, năm đó sở dĩ cho người cùng Hàn Hàn bên nhau, ngoại trừ coi trọng quan hệ hợp tác của hai nhà, ta cũng là coi trọng người trung hậu thành thật. Nhưng mà, ta như thế nào cũng không có nghĩ đến lúc trước cha người cho người đi nước ngoài rồi ở bên đó nhiều năm như vậy...”

“Ba ba...” Lục Hạo Vũ nghe Tiêu Sùng Văn nói, có hối hận trong lòng, hắn nặng nề kêu một tiếng.

“Bây giờ nói những lời này hiển nhiên đã trễ rồi, đối với tình hình hiện tại, người có lựa chọn gì hay không? Người nghĩ thế nào?”

Lục Hạo Vũ nghe xong câu hỏi, nhú mày, hắn không phải thảnh thơi, lời ba ba hỏi hiển nhiên có ý tứ trong đó. Im lặng một hồi Lục Hạo Vũ lựa chọn lảng tránh vấn đề, nói với ba ba: “Ta đã gặp cô bé kia, ta không hiểu được, tại sao lại là con gái?”

Tiêu Sùng Văn đau đầu nhất cũng là việc này, hắn thở dài không lên tiếng.

“Nàng hiện tại căn bản không muốn nói chuyện với ta, nàng nói nếu ta không đồng ý ly hôn, nàng sẽ trình giấy tờ lên tòa, chứng minh chúng ta đã ở riêng nhiều năm, dùng cách này để giải trừ hôn ước.” Lục Hạo Vũ gừa cổ uống một ít rượu, lau qua khóe miệng, nói tiếp: “Nàng quyết tâm muốn rời khỏi, ta cũng không còn cách nào.”

“Cứ như vậy mà đơn giản buông tay?” Tiêu Sùng Văn cũng nhú mày, đối với chuyện gia đình này, thái độ của Lục Hạo Vũ rõ ràng không phải là phản ứng bình thường mà một người đàn ông nên có.

“Không phải, ta không nghĩ buông tay...” Lục Hạo Vũ dùng sức lắc đầu, hắn nhớ tới cú điện thoại buổi sáng, nhớ tới người kia ở nước ngoài mà lo lắng. Về nước mấy ngày này, trong lòng hắn đã suy nghĩ rất nhiều, hắn biết rõ đây mới là nguyên nhân khiến hắn không nổi giận với Tiêu Ý Hàn.

”Sự tình đã như vậy, làm cha mẹ chúng ta thiệt tình hi vọng các người tốt đẹp. Nhưng, nếu như có một ngày, các người thật sự hết duyên phận, cũng

không nên làm chuyện gì tổn thương đến nhau.” Tiêu Sùng Văn nhìn Lục Hạo Vũ nghiêm túc nói.

Lục Hạo Vũ gật gù đầu, nói: “Ba ba, ngài yên tâm đi, ta có chừng mực. Bất kể như thế nào, ta cũng sẽ không làm gì tổn hại đến danh dự của ngài.”

Tiêu Sùng Văn gật đầu, kỳ thật cho tới nay ấn tượng của hắn đối với Lục Hạo Vũ đều là rất không tệ. Chỉ là, con gái của hắn lại làm ra chuyện mất mặt như vậy, hắn không thể không nhúng tay vào. Cho nên, thấy Lục Hạo Vũ tỏ ra hiểu chuyện, hắn cũng thấy nhẹ nhõm, không quá lo lắng, nếu Lục Hạo Vũ làm lớn vụ này, cũng đủ lung lay sự nghiệp của nhà họ Tiêu.

Đang lúc Tiêu Sùng Văn suy tư, trong phòng vang lên tiếng chuông điện thoại. Lục Hạo Vũ đang bưng ly rượu, tay hắn bắt gặp ánh mắt run lên, nhanh chóng cầm điện thoại nhìn qua, về mặt hắn lập tức mất tự nhiên, hắn từ chối cuộc gọi rồi mau cật đi điện thoại.

“Sao không nghe điện thoại?” Tiêu Sùng Văn lên tiếng hỏi.

“Không có chuyện gì quan trọng...” Lục Hạo Vũ cười có chút xấu hổ, không đợi hắn nói dứt lời, điện thoại lại vang lên báo có tin nhắn, hắn mở ra nhìn, sắc mặt đột nhiên biến đổi rất khó coi.

“Nếu như cảm thấy không tiện, người có thể đi ra ngoài nghe.” Tiêu Sùng Văn tựa hồ phát giác được cái gì, nghiêm túc nói.

Lục Hạo Vũ lắc đầu, vội trộm nhìn nút tắt luôn điện thoại rồi bỏ vào trong túi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Thế Khó Xử

Bởi vì thị trường đại nhân “Tình lực tràn đầy”, Tô Ninh bị lấn qua vài trận lại kiệt sức ngủ một giấc, thẳng đến 2 giờ chiều hai người mới bò dậy được. Ngoại trừ toàn thân không còn chút sức lực nào, còn nhìn bề ngoài Tô Ninh cũng coi như là có tinh thần. Cô nhìn người kế bên, bình thường người này luôn mang vẻ mặt lãnh khốc bây giờ trên mặt tràn đầy hai chữ hạnh phúc, đáy lòng bất giác lại ảm áp.

“Chỉ vào phòng khách coi TV không được sao?” Tô Ninh vừa cẩn thận chuẩn bị đồ ăn, vừa nói với thị trường đang dán sau lưng cô, tay chân lại còn không yên phận.

“Tôi cùng em, như vậy không phải em sẽ cảm thấy rất hạnh phúc sao?” Tiêu Ý Hàn vươn đầu qua bên mặt hỏi Tô Ninh, còn nhìn cô với ánh mắt vô số tội.

Tô Ninh liếc mắt, cô xem như phục người này, cứ như vậy được xem là “cùng” sao? Lúc thì sờ sờ eo của cô, lúc lại xoa xoa ngực của cô, đều là bộ dạng lang sói. Vậy thì làm sao cô có thể chuyên tâm nấu ăn?

Bởi vì Tiêu Ý Hàn “Không nghe lời”, đáng lẽ nửa tiếng là làm xong thức ăn, mà đến một tiếng sau thức ăn mới được dọn ra bàn. Sau khi ngồi xuống, Tô Ninh nhìn thị trường đã khôi phục thái độ bình thường tập trung đang ăn cơm, cô thầm nghĩ: Có đôi khi thị trường trở nên đáng yêu, so với mình còn muốn trẻ con hơn. Trong lòng cô ngọt ngào, có thể cùng người yêu bên nhau, hình thức ở chung ấm áp này, thật sự là rất rất hạnh phúc.

“Ăn xong chúng ta làm gì?” Tô Ninh cong lên khoe miệng, nghiêng đầu hỏi thị trường đại nhân.

Tiêu Ý Hàn nuốt xuống thức ăn, nhàu nhàu suy nghĩ rồi nói: “Em muốn làm gì?” Dứt lời, nàng giống như nhớ ra chuyện gì, nghẹn cười còn nói: “Nếu không, chúng ta ngủ tiếp đi?”

Tô Ninh không nói gì, nhỏ giọng nói thầm câu: “Không có đường dẫn...” Người này như thế nào ý nghĩ đầy trong đầu đều là “chuyện kia”.

“Ha ha.” Tiêu Ý Hàn vui vẻ nở nụ cười, sau còn nói: “Nếu không chúng ta đi xem phim a? Hôm nay cả ngày tôi đều không có việc gì, nghĩ muốn ở suốt bên em.” Vừa nói, nàng buông đũa xuống, nắm bàn tay non mềm của Tô Ninh.

Tô Ninh nhếch môi cười, nhẹ gật đầu nhìn thị trường đại nhân, cô yêu mến cảm giác có thị trường đại nhân bên cạnh, hạnh phúc sắp bay lên tới đám mây.

Cơm nước xong Tiêu Ý Hàn xung phong chủ động rửa chén, đối với ánh mắt ngạc nhiên của Tô Ninh, nàng nói: “Tôi thấy em đã quá mệt mỏi, thể lực tiêu hao quá nhiều, sợ một hồi ra ngoài, em sẽ không đi được nữa...” Nói xong cầm chén đĩa nhanh như chớp biến mất khỏi phòng khách.

Tô Ninh cắn môi dưới tức giận nhìn bóng lưng thị trường, cô phát hiện hình như người này nghiện khi dễ cô mất rồi hay sao ấy?

Tô Ninh ngồi dựa vào sofa, trên TV đang phát một bộ drama, cô nghe tiếng nước chảy ào ào từ phòng bếp, không khỏi mỉm cười, lúc này cô thật muốn thời gian đứng yên, toàn bộ thế giới chỉ có cô cùng thị trường đại nhân sống chung một chỗ.

“Tôi rửa xong rồi, đi thôi, chúng ta đi thay quần áo.” Tiêu Ý Hàn lau khô tay, đi đến sofa cúi người hôn lên trán Tô Ninh.

Tô Ninh vươn tay ôm cổ thị trưởng để đứng dậy, cô vừa định nói chuyện thì bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt. Hai người cùng nhìn qua, điện thoại di động của thị trưởng để trên bàn đang vang lên một khúc nhạc.

Tiêu Ý Hàn nhú mồm, số điện thoại này tổng cộng không có mấy người biết rõ, hôm nay cô nghỉ ngơi ngoài trừ Tô Ninh, người ngoài càng không biết, ai lại chọn lúc này mà gọi điện cho nàng đây?!

Tiêu Ý Hàn buông hai tay đang ôm Tô Ninh ra, cầm điện thoại, màn hình hiển thị tên Hạo Vũ. Nàng nhú mồm nghe điện thoại, giọng lạnh như băng nói: "Tìm ta có chuyện gì?"

Điện thoại bên kia hơi ồn ào, sau truyền tới giọng Lục Hạo Vũ: "Ý Hàn, người đang ở đâu?" Giọng hắn có chút khàn khàn, uống say nói chuyện cũng không rõ ràng.

Tiêu Ý Hàn càu nhay hơn, không kiên nhẫn nói: "Ở cơ quan, người uống rượu rồi?"

"Ta... Uống một chút, ta muốn tìm người nói chuyện..."

"Không có gì để nói, ta bận rộn nhiều việc."

"Người đừng nóng vội cực kỳ tuyệt ta... Ta hôm nay nhất định phải nhìn thấy người, ta thật sự có lời cần nói với người." Đối với Tiêu Ý Hàn lạnh lùng, Lục Hạo Vũ hiển nhiên đã miễn dịch.

Tiêu Ý Hàn nghĩ một lát, nói: "Buổi tối đi, có chuyện gì đợi buổi tối về nhà nói sau." Nói dứt lời nàng liền cúp điện thoại.

Tô Ninh đứng ở bên cạnh thị trưởng, thấy trong nháy mắt thị trưởng đột nhiên lạnh lùng, cô quan tâm hỏi: "Làm sao vậy? Chị có việc phải đi gấp?"

Tiêu Ý Hàn quay qua, hòa hoãn biểu lộ nói: "Không có chuyện gì, là Lục Hạo Vũ."

Tô Ninh cúi đầu không nói lời nào, cô rất không thích cảm giác này. Thấy thị trưởng luôn lạnh như băng với ba Iran, làm cho cô cảm giác đây đều là lỗi của cô, tuy sự thật không phải như vậy... Có thể cô đang mang cảm giác mình là người thứ ba phá vỡ gia đình người khác, mình là một kẻ xấu xa.

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Ninh không vui, nàng đặt tay lên vai Tô Ninh, ôn nhu nói: "Đừng suy nghĩ lung tung, không liên quan tới em. Đi, chúng ta thay quần áo đi xem phim."

*****

Tại một quán bar ở Giang Vĩnh:

Ban ngày rất yên tĩnh, đèn vàng mờ mờ, nhạc nhẹ bên tai làm người ta cảm giác rất thư thái. Lục Hạo Vũ ngồi ở vị trí gần cửa sổ bên phải, bị Tiêu Ý Hàn cúp điện thoại, hắn có vẻ rất phẫn hận, ném di động lên bàn. Trên bàn đầy vỏ chai, hắn nhấn mạnh chuông trên tường, cao giọng hô: "Phục vụ, lên rượu."

Không khí an tĩnh đột nhiên bị đánh vỡ, những người khách khác đều nhú mồm nhìn về phía hắn, Lục Hạo Vũ phát giác được, hơi xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, ngồi đằng hoàng lại.

Ngưng uống rượu, đầu hắn sẽ ngày càng loạn, Tiêu Ý Hàn đã có chứng cứ hắn ngoại tình bên ngoài, bây giờ cũng không nguyên ý nói chuyện cùng hắn. Rõ ràng là người bị vứt bỏ, Lục Hạo Vũ càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy mình mãnh liệt yêu Tiêu Ý Hàn, có thể nói là tham muốn giữ lấy. Mà làm cho Lục Hạo Vũ đau đầu hơn chính là cô gái bên nước ngoài đã tìm đến đây. Lúc này gia đình và hạnh phúc, hắn không biết nên chọn bên nào, hơn nữa bây giờ đối mặt với một Tiêu Ý Hàn quyết tuyệt như thế, hắn còn có thể lựa chọn gia đình sao?

Lục Hạo Vũ lao đảo đi ra quán bar, cứ đi trên đường không có mục đích, áo vest bị hắn khoát lên cánh tay, cà vạt cũng mở rộng xuống, nhìn cả người có chút ẻo lả. Hắn thở dài ngẩng đầu thấy cách đó không xa có tiệm MacDonald, đi nhanh vài bước, hắn đẩy cửa bước vào.

Lúc trở ra, Hạo Vũ đã khôi phục lại bộ dáng thường ngày, gương mặt còn hơi đỏ mặt, cà vạt đã chỉnh lại ngay ngắn trước ngực. Hắn hít một hơi, nhìn quanh bốn phía, lại không nghĩ mình đã bất giác đi đến khu thương mại của Giang Vĩnh, hắn đến ven đường định bắt một chiếc taxi, thì trông thấy bên kia đường có hai cô gái đang đi tới, trong đó có một cô mặc áo khoác đen, đeo kính râm thật to. Lục Hạo Vũ chăm chú nhìn, người này không phải Tiêu Ý Hàn thì là ai? Hắn lại nhìn sang cô bé bên cạnh đứng là người lần trước hắn gặp ở khu cư xá.

"Tôi cũng không biết đã bao lâu không có đi bộ nhiều như vậy..." Tiêu Ý Hàn đi bên cạnh Tô Ninh, chân mang giày cao gót có hơi đau nhưng vẫn thẳng tắp lưng, mắt nhìn về phía trước, vừa đi vừa trò chuyện.

Tô Ninh nhếch môi nở nụ cười, cô cố ý làm cho thị trưởng đại nhân đậu xe cách xa khu thương mại. Đi dạo phố cùng nhau không phải luôn ngọt ngào hơn ngồi ở trong xe hay sao...

Lục Hạo Vũ đứng sau bảng quảng cáo, nhấn nài kiềm nén xúc động muốn tiến lên, đến khi thấy hai người cười nói xa rồi. Hắn mới bình tĩnh lại, không muốn tự làm khổ mình, hắn biết rõ hắn đi tới chỉ trích, với tính cách của Tiêu Ý Hàn, người bị xấu mặt nhất định sẽ là hắn, nghĩ tới những thứ này, Lục Hạo Vũ lại bắt taxi đi đến nhà ba mẹ của hắn.

Khi về đến nhà Lục Hạo Vũ đã hơi tỉnh rượu, vào cửa hắn liền thẳng lên thư phòng.

“Ba ba...” Hân nhẹ gõ cửa phòng, nghe thấy đáp lại mới đẩy cửa đi vào.

“Hôm nay như thế nào có thời gian rảnh?” Lục lão gia đeo kính mắt viền vàng nhìn Lục Hạo Vũ thuận miệng hỏi.

“Ba, ta có việc muốn nói với ngài.” Vừa nói hân vừa ngồi xuống đối diện ba mình.

“Ngươi uống rượu hay sao? Lục lão gia tháo xuống kính mắt, tựa lưng vào ghế ngồi, nhíu mày hỏi.

“Ừm.” Lục Hạo Vũ gật gù đầu, nhíu mày nói: “Ba, ta nghĩ ta muốn ly hôn.”

“Ly hôn?”

“Không phải ta muốn, chỉ là Ý Hàn đã đưa đơn lên trên, nếu được thông qua, ta nghĩ chúng ta nhất định là phải ly hôn.”

Lục lão gia ngưng thần nghĩ một lát, hỏi: “Vậy Iran thì sao? Các ngươi ly hôn thì quyền nuôi dưỡng Iran thuộc về ai?”

“Tiêu Ý Hàn nói quyền nuôi dưỡng con thuộc về nàng.”

“Ồ đồ!!!” Lục Hạo Vũ vừa dứt lời, Lục lão gia liền đập mạnh tay lên bàn sách. Hân nhìn thẳng Lục Hạo Vũ hỏi: “làm sao cái gì cũng là nó nói mà tự ngươi không có chủ kiến? Iran là mạng họ Lục của chúng ta, các ngươi có thể ly hôn, nhưng đứa nhỏ phải do nhà họ Lục chúng ta nuôi dưỡng.”

“Nhưng mà ba ba, ngài cũng biết tính tình của nàng, nàng sẽ không dễ dàng buông tha quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ.”

“Như vậy ngươi lựa chọn buông tay? Ngươi rút cuộc có phải là con cháu của Lục gia không, như thế nào một điểm khí chất cũng đều không có?” Lục lão gia cao giọng, nghe thấy con trai nói, hân có vẻ rất tức giận.

“Ba.....” Lục Hạo Vũ bắt đầu dề dề một tiếng, hân cúi đầu nói: “Ta bị Tiêu Ý Hàn bắt được ngoại tình, hơn nữa hôm nay cha vợ cũng tìm đến ta, nói bất kể như thế nào, không hi vọng hai nhà chúng ta tổn thương hoà khí.”

“Hừ.” Lục lão gia hừ lạnh hai tiếng, hân cũng đã làm quan chức lớn trong tỉnh, không phải không biết rõ lời của Tiêu Sùng Văn là có ý gì. Hân nhìn con mình một hồi rồi nói: “Ngươi để rơi chuyện gì vào tay người ta rồi?”

“Ta.....” Lục Hạo Vũ nhất thời nghẹn lời, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Cũng không biết nàng làm sao lại chụp được ảnh của ta cùng người phụ nữ khác.”

Lục lão gia hung hăng trừng mắt Lục Hạo Vũ, lạnh giọng nói: “Ngươi nói một chút, ngươi nghĩ bây giờ thì làm sao?”

Lục Hạo Vũ im lặng, lát sau nhỏ giọng nói: “Bây giờ không phải là ta nghĩ làm sao, hôm nay nàng luôn gọi điện thoại cho ta, nàng muốn tới Trung Quốc tìm ta.”

“Ai muốn đến đây?” Lục lão gia nhất thời không hiểu ý của Lục Hạo Vũ, thắc mắc hỏi.

“Bạn gái ở nước ngoài của ta.”

Lục lão gia cuối cùng biết rõ vì cái gì con mình đột nhiên say rượu chạy đến tìm hân, trước đó vài ngày hai cha con đã từng nói qua vấn đề ly hôn này một

lần... Thì ra là vì nguyên nhân này, hân làm cha thật cũng không biết nên dạy con trai như thế nào.

“Ba, ta biết rõ lúc này không nên để cho nàng đến, chính là ta sợ rui nàng tới...” Lục Hạo Vũ hai tay vuốt vuốt huyệt thái dương còn nói: “Ta là sợ nếu như vạn nhất bị mẹ biết được, thân thể mẹ đang không tốt, sợ mẹ bị kích thích...”

“Chuyện của ngươi chính ngươi đi giải quyết, nhớ rõ lần trước ba ba đã nói gì với ngươi. Còn nữa, trở về gặp Ý Hàn, nói nó biết ta có việc tìm nó, kêu nó bớt chút thời gian đến đây một chuyến.” Dứt lời, Lục lão gia khoát tay ý bảo Lục Hạo Vũ có thể rời đi.

Lục Hạo Vũ mở miệng như còn muốn nói điều gì, nhưng đã thấy ba ba một lần nữa đeo kính mắt xem tiếp văn kiện, hân nhẹ nhàng thờ dài lui ra ngoài.

Tại thời đại này, ly hôn là chuyện bình thường, đối với người giàu có như Lục Hạo Vũ mà nói chuyện ly hôn đã nhìn đến quen mắt. Sở dĩ hân không đồng ý ly hôn, nguyên nhân lớn nhất là vì từ nhỏ đến lớn sống trong sự giàu có, được vây quanh, hân căn bản không chấp nhận được sự thật là mình bị vứt bỏ... Lục lão gia đứng nhìn con trai của mình qua cửa sổ, nặng nề thờ dài, lắc đầu lại về ghế ngồi, thời đại bây giờ thật sự đã không còn giống với lúc trước...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tái Nhập Nhà Tô Ninh

4 giờ chiều, tại cửa ra vào rạp chiếu phim.

Một đôi tình nhân đi ra, trong đám người, Tô Ninh vẫn cúi đầu chăm chú đi, còn Tiêu Ý Hàn đi bên cạnh thì thỉnh thoảng quay sang nhìn cô.

“Cũng chỉ là phim thôi, hết phim cũng đừng suy nghĩ nhiều.” Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng nắm tay Tô Ninh.

Tô Ninh ngẩng đầu gương ép nở nụ cười, vừa xem một bộ phim kết cục có chút bi thương, cô biết rõ đây chẳng qua là phim ảnh, nhưng mà nhân vật ưu thương trong lòng bồi hồi như thế nào cũng không tan đi.

“Được rồi, đừng thương tâm, suy nghĩ xem chúng ta nên đi đâu ăn chiều?” Tiêu Ý Hàn sủng nịch xoa xoa tóc Tô Ninh, ôn nhu hỏi.

Tô Ninh nhìn đồng hồ thắc mắc hỏi: “Chị không đi đón Iran sao?”

“Dì Hồng đi đón, không cần ta đi.”

“Vậy hôm nay chúng ta đi đón thằng bé đi?”

Nghe xong đề nghị của Tô Ninh, Tiêu Ý Hàn sững sờ, nằng suy nghĩ một chút nói: “Được, nếu đi đón Iran, thì sau đó đến nhà của em ăn cơm.”

“Đến nhà của em ăn cơm?” Tô Ninh mở to miệng lặp lại lời của thị trưởng.

“Đúng vậy, có vấn đề gì?”

Tô Ninh cũng hiểu được chính mình có điểm phản ứng quá khích, cô cúi đầu xuống không nói chuyện. Trong lòng lại nghĩ, ba ba hiện tại căn bản không có chấp nhận thị trưởng đại nhân, lần trước dọn nhà nhìn thấy sắc mặt của ba ba còn thật không tốt hơn nữa khẩu khí nói chuyện cũng rất cứng nhắc. Tô Ninh cảm thấy trong nội tâm không thoải mái, cô không nghĩ tới thị trưởng đại nhân còn có thể chịu được bị đối đãi như vậy? Tô Ninh lén nhìn sang thị trưởng, cô không muốn để cho thị trưởng đại nhân bị người khác ủy khuất, dù cho người kia là ba ba của cô.

“Hàn, các người cũng tới đây đi dạo phố a?”

Đột nhiên một giọng nói truyền tới, Tiêu Ý Hàn cùng Tô Ninh nhìn qua liền trông thấy Cristina và Trương Trí.

“A, thật đúng là trùng hợp...” Tiêu Ý Hàn cười nhạt trả lời.

Cristina cười rất tươi, nàng buông tay bạn trai đi đến cạnh Tô Ninh, nghiêng đầu nói: “Thấy sao em có vẻ không vui a?”

Tô Ninh vội nở nụ cười, ngọt ngào nói: “Chào chị Cristina, chào anh rể.”

“Chào em, Ninh Ninh.” Trương Trí đứng cách ba người vài bước, cười mở cười.

“Hàn, qua một thời gian ngắn nữa, ta cùng Trương Trí sẽ xa nhà.” Cristina giống như chợt nhớ chuyện gì, nàng hưng phấn quay qua nói với Tiêu Ý Hàn.

“Xa nhà? Muốn đi đâu, sẽ đóng cửa phòng khám a?”

“Chuyện làm ăn của Tiểu Trí cần hẳn đi xử lý, ta muốn đi cùng. Ta muốn nghỉ ngơi một thời gian ngắn, từ hồi về nước đến giờ đã mấy năm ta đều không có thật sự nghỉ ngơi.”

“Đi xa giải sầu cũng tốt, chủ ý này rất không sai.” Tiêu Ý Hàn gật đầu, cười cười nhìn Trương Trí.

“Chúng ta tính khi trở về sẽ bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, ta cũng đến lúc nên mặc áo cưới rồi.” Cristina trở lại đứng cạnh Trương Trí, ôm cánh tay hắn tình nghịch nói.

Tiêu Ý Hàn nắm tay Tô Ninh, cười nhẹ nói: “Tốt, ta chuẩn bị tiền mừng cưới cho các người.”

“Chuyện đương nhiên, đến lúc đó các người một người cũng đừng hồng chạy.” Đắm chìm trong hạnh phúc, Cristina có vẻ rất vui, nàng nói xong kéo Trương Trí đi lên phía trước, rồi nói: “Không quá rầy thế giới riêng của hai người, ta còn phải đi mua mấy bộ quần áo.”

Tiêu Ý Hàn phát phát tay, nói: “Ok, khi nào đi nhớ nói cho ta biết, có thời gian ta đi tiễn các người.”

Nghe Tiêu Ý Hàn nói, Trương Trí cười haha: “Không dám làm ngài đại giá, chúng ta ra sân bay cũng không thể để cho thị trưởng đi tiễn a...”

Tiêu Ý Hàn liếc mắt Trương Trí, phát phát tay nói: “Chúng ta đi, có gì liên lạc điện thoại.”

.....

Hai người theo lê đường đi đến bãi đậu xe, Tô Ninh buồng lòng nắm tay đổi sang kéo cánh tay thị trưởng, cô cảm thấy cẩn thận vẫn hơn, tư thế này dù trên đường có người nhận ra thị trưởng cũng sẽ không dễ dàng bị hiểu lầm.

Tiêu Ý Hàn chỉ lo nghĩ cho tâm tình Tô Ninh nên cũng không để ý, hai người rất nhanh đi tới bãi đậu xe. Vào xe rồi, nàng cài dây an toàn cho Tô Ninh xong cũng chưa vội khởi động xe, mà là từ băng ghế sau lấy ra một cái túi.

Tiêu Ý Hàn mở ví tiền lấy ra cái thẻ bỏ vào tay Tô Ninh:” cái này em lấy dùng, mặt mã là ngày sinh nhật của em.”

Vốn tâm tình đã khá nhiều trong nháy mắt Tô Ninh lại nhăn mặt, cô mở to mắt vừa định nói chuyện đã bị Tiêu Ý Hàn cắt đứt.

“Tôi biết rõ em muốn nói gì, trước đó và bây giờ đã khác nhau, em không cần khách sáo với tôi như vậy.” Vừa nói Tiêu Ý Hàn còn nắm tay Tô Ninh như an ủi, thấy cô vẫn do dự, lại nói tiếp:” Tôi biết gia đình của em mới chuyển nhà, tiền cần dùng khẳng định không phải ít.” Nàng ôm vai Tô Ninh hôn thoáng qua rồi nhìn vào mắt Tô Ninh nói:” Là người yêu của em, mà công việc tôi luôn bận rộn, khả năng không thể lập tức xuất hiện ở bên cạnh em, cho nên, tôi không muốn để bạn gái của tôi phải chịu nhiều khổ cực.”

Tiêu Ý Hàn nói dứt lời liền mỉm cười trấn an Tô Ninh, rồi vặn chìa khoá khởi động xe lái đi.

“Nhưng em không muốn tiền của chị.” Nghe xong lời giải thích của thị trưởng, Tô Ninh nhỏ giọng trả lời.

“Em đã ở chung với tôi, vậy vì cái gì còn muốn tính toán phân chia quá rõ ràng? Cái gì của tôi của em, ai có khả năng thì bỏ ra nhiều hơn chút, đây không phải chuyện rất bình thường sao?” Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng cố gắng thuyết phục Tô Ninh.

Tô Ninh bấu môi nhìn cái thẻ trong tay một hồi cuối cùng mới bỏ vào trong túi, dù sao đây cũng là tâm ý của thị trưởng, cô không thể giống như lúc mới quen cứ từ chối nàng.

“Tôi đã đưa đơn ly hôn trình lên trên, em cũng biết, người giống chúng tôi, cuộc sống tác phong nhất định phải rất nghiêm cẩn.” Tiêu Ý Hàn vừa nói vừa nhẹ cười với Tô Ninh:” Mọi sự tình giải quyết xong, tôi sẽ sắp xếp thời gian nói chuyện với ba ba của em.”

Tô Ninh nghiêng đầu nhìn thị trưởng đại nhân, tuy lúc nàng nói không có biểu lộ gì quá mức, nhưng trong tim Tô Ninh như có dòng nước ấm chảy qua, ánh mắt của cô như nóng lên, nói:” Hàn, chị không cần như vậy, em không nghĩ chị vì em phải làm nhiều như vậy...” ‘Đặc biệt là ly hôn’, 4 từ này là Tô Ninh tự nói trong lòng.

“Không phải vì em, Ninh Ninh, em không hiểu rõ, hơn ba mươi năm nay ,cuộc sống của tôi hoàn toàn không vui vẻ. Sự xuất hiện của em chỉ là thôi thúc thêm ý nghĩ trong lòng của tôi, để cho tôi trở nên thêm kiên định. Cho nên, em không nên có gánh nặng, tôi chỉ muốn sau này hai người chúng ta có thể hạnh phúc bên nhau.” Vừa nói nàng vừa đáp phanh lại, chờ đèn giao thông, nàng đưa một tay ra nắm tay Tô Ninh như truyền đạt tâm tình của mình.

Tô Ninh cảm động, nước mắt như muốn trào ra, cô quay qua nhìn ngoài cửa xe, trong lòng nghĩ:”mình đã tích đức gì mà đời này có thể để cho mình gặp được một người yêu tốt như thị trưởng đại nhân đây...”

“Nhưng mà, muốn vượt qua ổn định cuộc sống có lẽ phải cần một, hai năm nữa, cho nên em, đứa nhỏ vẫn còn đang trưởng thành cần phải an phận cho tôi, chứ đừng có mà bởi vì ở bên tôi nhiều quá rồi cảm thấy chán tôi...” Đang lúc Tô Ninh cảm động muốn khóc, Tiêu Ý Hàn lại học bộ dáng bấu môi của cô, ra vẻ đáng thương nói.

“Ai là đứa nhỏ? Em mới không như vậy.” Tô Ninh quay qua sốt ruột nói.

“Ha ha.” Ngón tay Tiêu Ý Hàn nhẹ nhàng lau nước mắt trên gò má Tô Ninh, giọng có chút trách cứ, nói:” Còn nói không phải là đứa nhỏ, động một chút lại khóc nhè...”

.....

Xe rất nhanh lái đến nhà trẻ Iran, Tô Ninh xuống xe quay qua không thấy thị trưởng đại nhân xuống xe, cô khó hiểu xoay lại nhìn người trong xe, Tiêu Ý Hàn mở cửa sổ xe, khoát tay nói:” Em đi đón Iran, tôi ở trong xe chờ hai người.”

“Sao chị không đi cùng?” Tô Ninh thắc mắc hỏi.

Tiêu Ý Hàn tiếp tục khoát tay, Tô Ninh nhăn nhin nhe miệng, vừa đi đến cổng nhà trẻ vừa nghĩ:” Đón thẳng bé thì sao chứ, người này đến đây mà còn làm giả...”

Lát sau, Tiêu Ý Hàn trông thấy Tô Ninh nắm tay Iran đi tới xe, nàng hạnh phúc cười cười khởi động xe.

“Mẹ, sao nay mẹ lại có thể đến đón con?” Iran bò lên sau xe, ngã cái đầu nhỏ về phía trước vui vẻ hỏi.

“Hôm nay mẹ có thời gian rảnh, dì Ninh Ninh nói nhớ con, nên mẹ tới đón.” Tiêu Ý Hàn vừa quay đầu xe vừa trả lời.

“Dì Ninh Ninh, hôm trước bà nội còn đón con về nhà ăn cơm.”

“Người đã nói cho ta nghe một lần rồi a.” Tô Ninh buồn cười quay qua gõ đầu Iran.

Iran lẻ lười, nhìn Tiêu Ý Hàn nói: “Mẹ, mẹ dẫn con cùng đi Ninh Ninh đi ăn đồ ngon sao?”

“Đi nhà bà nội Tô ăn, bây giờ chúng ta đi siêu thị mua thực phẩm cho bà nấu.”

“Quá tốt a, con rất thích đến nhà bà nội.”

Trông thấy bộ dạng vui vẻ của Iran, Tiêu Ý Hàn cùng Tô Ninh đều cười thật tươi. Tiêu Ý Hàn lái xe đến siêu thị gần nhà mới của Tô Ninh, bởi vì sợ trẻ giờ cơm, ba người chỉ dùng nửa tiếng mua gần đầy xe đựng thực phẩm. Tô Ninh nhìn xe mua sắm mà thị trường đang đầy, gương mặt đen lại, chỉ là một bữa cơm, có cần mua nhiều đến vậy không?

Tô Ninh mang theo Tiêu Ý Hàn, Iran vào nhà. Mặc dù đã gọi về nhà báo trước, nhưng cô vẫn lo sợ ba ba làm khó thị trường đại nhân...

Tô Ninh mở cửa ra, nép qua một bên để thị trường đi vào, mà Iran đi cuối lại không có chút khách khí chạy vào trước. Hai người đi theo vào thấy thằng quý nhỏ đã chạy đến sofa, thằng bé vui sướng nhảy lên người Tô ba ba thân mật chào hỏi. Mà ánh mắt Tô ba ba nhìn nó cũng rất yêu thương, hai người như đã quen nhau từ lâu.

Tiêu Ý Hàn trông thấy bộ dạng Iran không yên ổn, khẽ nhíu mày không nói gì thêm.

Iran chạy vào phòng bếp rồi, Tô Khải Hồng mới nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi Tiêu Ý Hàn. Sắc mặt tuy không tốt lắm, nhưng có lẽ trở ngại còn có những người khác, hẳn cũng không nói thêm cái gì. Trong phòng ăn, Tiêu Ý Hàn chào hỏi bà nội xong, nàng liền như đang ở nhà mình, trực tiếp đến mở tủ lạnh, bỏ thực phẩm vừa mua vào.

Một hồi sau, bà nội gọi mọi người vào ăn cơm. Tiêu Ý Hàn rửa tay rồi đến tủ lạnh lấy ra một chai rượu đỏ, nàng đến trước bàn ăn vừa định nói chuyện đã nhìn thấy Tô ba ba nhíu mày liếc chai rượu trên tay nàng. Tiêu Ý Hàn khó hiểu nhìn sang Tô Ninh, Tô Ninh lén dùng ánh mắt ra hiệu rượu để trên bàn. Tiêu Ý Hàn hiểu rõ, nàng đem rượu đỏ cất vào, đến ngồi xuống cạnh Tô Ninh.

“Ta cùng ngài uống một chén.” Lúc Tô Khải Hồng còn chưa có động tác gì, Tiêu Ý Hàn cầm nửa bình rượu để có sẵn trên bàn mà nàng còn không biết tên gì, nàng rót cho hẳn một chén, rồi rót cho mình một chén.

“Tiểu Hàn, rượu này có pha trộn, người có thể uống sao?” Không đợi Tô ba ba nói tiếp, bà nội đã nhìn Tiêu Ý Hàn quan tâm nói.

Tiêu Ý Hàn cười nhẹ gật đầu, bưng chén hướng về phía Tô ba ba lễ phép cụng một cái, rồi ngửa đầu sáng khoái uống gần nửa chén.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Từ trước đến nay, lúc ăn cơm Tiêu Ý Hàn đều không nói chuyện, nàng yên tâm thoải mái ăn để con trai cho bà nội chiều cổ, mà đối với Tô Khải Hồng nàng cũng không hề nôn nóng.

Sau khi ăn xong mọi người rời phòng ăn, Tô Ninh đang dọn chén đĩa, bà nội thúc giục cô mau ra ngoài chơi với Iran, còn bà tay chân nhanh nhẹn bắt đầu rửa chén.

Tiêu Ý Hàn thấy Tô Khải Hồng ngồi trên sofa, nàng cũng vội vàng qua đó ngồi. Tô Khải Hồng uống rượu nên mặt có hơi đỏ hồng, hẳn nhìn Tiêu Ý Hàn, nói: “Ngươi không quen uống rượu ư?”

Tiêu Ý Hàn cười nhạt một chút, nói: “Có thể nói như vậy.”

“Nồng độ cồn cao mà lại cay, các ngươi sẽ không quen uống.” Tô Khải Hồng nghiêng đầu sang chỗ khác, cũng không nhìn Tiêu Ý Hàn, như là đang tự nói.

“Ninh Ninh, em mang Iran vào phòng chơi đi.” Tiêu Ý Hàn nhìn qua Iran ngồi chơi cách đó không xa, nàng quay qua nói với Tô Ninh.

Tô Ninh đang nhìn Iran vẽ tranh, cô có chút thắc mắc ngẩng đầu nhìn lại thị trường, sau đứng dậy nắm bàn tay nhỏ bé của Iran đi vào phòng của mình.

Trong phòng khách chỉ còn lại Tiêu Ý Hàn và Tô ba ba, Tiêu Ý Hàn cân nhắc từ ngữ một chút, nói ra: “Cảm ơn cả nhà của ngài, đối xử với Iran tốt như vậy...”

Tô Khải Hồng đem trà ngon rót vào tách cho Tiêu Ý Hàn, nói: “Không cần khách sáo, khó có ai được lão bà yêu mến như thằng nhóc này.”

“Cảm ơn!” Tiêu Ý Hàn một tay cầm tách trà, nhìn người đàn ông thành thật trước mặt, nàng nghĩ nghĩ rồi mở miệng nói tiếp: “Ta biết rõ trong lòng ngài nhất định là còn vách ngăn, ta vẫn muốn tìm một cơ hội cùng ngài trò chuyện. Một là công tác của ta thật sự quá bận rộn, hai là cũng cảm thấy bây giờ

còn chưa phải lúc...”

Tô Khải Hồng ngẩng đầu chăm chú nhìn Tiêu Ý Hàn, nói:” Không phải vách ngăn, ta vẫn không tiếp thụ được loại chuyện này. Không chấp nhận được hai người các người, ta không biết là hai nữ nhân cùng một chỗ thì có cái gì hạnh phúc.”

Tiêu Ý Hàn giống như sớm dự liệu được Tô ba ba sẽ nói như thế, nàng nhàn nhạt cười nói:” Có nhiều việc ban đầu đều không được tán thành, tiếp nhận, người Trung Quốc vốn thâm căn cố đế, tư tưởng phong kiến bảo thủ. Ta không hy vọng xa vời, không hy vọng ngài có thể nhanh chóng chấp nhận chúng ta, ta nghĩ không cần biết như thế nào, chuyện ta yêu Ninh Ninh ta nhất định sẽ yêu cho đến già. Xin ngài đừng khó dễ chúng ta là tốt rồi...” Tiêu Ý Hàn lúc nói chuyện giọng điệu có chút cường thế, nàng nâng tách trà uống một hớp nhỏ, trà vừa vào miệng, nàng nhẹ nhún mồm, nghĩ đến cái gì đó, nói tiếp:” Ta nghe nói mấy ngày hôm trước đài truyền hình có đến trường Ninh Ninh thông báo tuyển dụng, em ấy không có trúng tuyển. Ninh Ninh cũng đã sắp lên năm thứ tư, ngài xem em ấy học cái ngành này thì nên phát triển theo con đường nào?”

Tô Khải Hồng hiển nhiên không ngờ tới Tiêu Ý Hàn lại đột nhiên chuyển qua vấn đề công việc của Tô Ninh, hần nhất thời không kịp phản ứng. Tô Khải Hồng trong lòng nghĩ:” Người phụ nữ trẻ tuổi trước mặt mình thật đúng là không phải bình thường, lúc nói chuyện đều do nàng làm chủ đạo...”

“Chuyện đài truyền hình, Ninh Ninh có nói sơ cho ta nghe.” Tô Khải Hồng nhìn qua hướng phòng Tô Ninh, còn nói:” Những chuyện này trước giờ không cần ta hao tổn tâm tư, gia đình như chúng ta, sau khi tốt nghiệp Ninh Ninh chỉ có thể cố gắng tự mình tìm việc làm mà thôi.”

“Ninh Ninh rất hạnh phúc.” Tiêu Ý Hàn đột nhiên toát ra một câu như vậy, nàng nghiêm túc nhìn Tô Khải Hồng nói:” Ninh Ninh là người rất có tài, ta cũng như ngài đều muốn em ấy có một cuộc sống hạnh phúc, đợi em ấy tốt nghiệp ta sẽ sắp xếp công việc cho em ấy.”

“Cái này sẽ không phiền người, cứ để nó tự mình cố gắng đi.” Tô Khải Hồng trầm mặt, hần rất không thích Tiêu Ý Hàn nói những lời này với giọng điệu có hơi cao ngạo như thế.

Tiêu Ý Hàn đứng lên, cầm lấy áo khoác, nhẹ nói:” Vậy thì không làm phiền ngài, ta mang Iran trở về trước.” Dứt lời nàng nhắc chân đi về phòng Tô Ninh.

Trong phòng Tô Ninh nghe thấy có tiếng bước chân tới gần, cô vội rời xa cánh cửa, cô cũng không muốn bị thị trưởng phát hiện là cô đang nghe lén... Mà cô không biết là không phải chỉ có mình cô nghe lén, mà bà nội ở trong bếp cũng vừa thu hồi động tác giống cô, vừa suy nghĩ gì đó vừa tiếp tục lau chùi phòng bếp.

*****

Mùa đông ở Giang Vịnh cũng rất ngắn, qua năm thì vạn vật lại bắt đầu sống động trở lại, trời cũng ấm dần lên, ảnh hưởng cũng làm tâm tình con người tốt hơn.

Tô Ninh ít ở kí túc xá của trường nữa vì bây giờ cô thường trở về căn nhà mới mà thị trưởng mua, thị trưởng cũng gần như mỗi ngày đều trở về nhà cùng cô, mà làm cho Tô Ninh khó hiểu chính là Iran và di Hồng cũng thường xuyên xuất hiện ở đây, cô có chút không hiểu rõ, ba Ira không phải đã về nước rồi sao?

Gần đây Lục Hạo Vũ rất uể oải, hần cần tập làm quen với rất nhiều nghiệp vụ của công ty trong nước, chuyện tình cảm thì Tiêu Ý Hàn thường xuyên không về nhà ngủ mà ngay cả đứa con trai cũng chơi trò mất tích, mà làm cho hần nhức đầu nhất chính là cô bạn gái nước ngoài đã hẹn thời gian ba ngày nữa ” Nếu người không qua đây thì ta đi qua đó.” Những lời này luôn chạy loạn trong tâm trí hần, Lục Hạo Vũ cảm thấy rất bất lực...Hần không thể đi ra nước ngoài, hần hiểu rõ nếu bạn gái thật sự về Trung Quốc và bị Tiêu Ý Hàn phát hiện thì mọi chuyện thật sự hoàn toàn chấm dứt.

Mấy ngày kế tiếp bởi vì Lục lão gia luôn ở công ty, Lục Hạo Vũ dù trong lòng có không yên cũng không thể không ngoan ngoãn làm việc đúng giờ. Lúc rảnh rỗi, hần cầm điện thoại qua vô số lần muốn gọi cho Tiêu Ý Hàn, nghĩ chất vấn nàng đang ở đâu? Nhưng cuối cùng đành từ bỏ ý nghĩ này. Hần đã không thể cùng Tiêu Ý Hàn biện bạch cái gì nữa, đáy lòng đã mất hết khí thế lúc trước. Trước mắt cấp bách nhất chính là giải quyết chuyện cô bạn gái ở nước ngoài... Lục Hạo Vũ ôm đầu đau khổ nằm lên bàn, giữ lại hay nên bỏ, chuyện này thật làm cho hần rất đau đầu.

Lúc chiều trời có mưa nhỏ, nên trong văn phòng ánh sáng thoáng cái liền tối sầm xuống. Lục Hạo Vũ đứng dậy mở mấy cái đèn, rót ly nước, lúc này điện thoại lại vang lên ngoài dự tính.

Lục Hạo Vũ bước nhanh đi đến trước bàn cầm lấy điện thoại, không biết số lạ này của ai, hần nhún mồm không kiên nhẫn từ chối cuộc gọi. Vài giây sau, điện thoại lại lần nữa vang lên, hần nhấn phím nghe thấp giọng nói:”nghe đây...”

Bên kia điện thoại im lặng vài giây, sau một giọng nữ dễ nghe vang lên. Người nữ nói tiếng Anh, Lục Hạo Vũ cơ hồ run lên, chuyện mà hần lo sợ cuối cùng đã xảy ra.

Khi Lục Hạo Vũ chạy tới sân bay liền trông thấy một dáng người cao gầy, nữ ngoại quốc tóc vàng đứng ở trong mưa, không có dù, nàng mặc áo khoác màu vàng nhạt, ánh mắt tìm kiếm xung quanh. Lục Hạo Vũ nhanh chóng đi đến, vừa nhận vali trong tay cô gái, vừa đau lòng nén giận nói:”như thế nào lại đứng ở ngoài đời? Mắc mưa rất dễ bị cảm.”

Cô gái nhìn thấy người tới, ánh mắt trở nên vui vẻ, nàng vuốt lại tóc đang bị gió làm tán lác, đôi mắt đẹp nhìn về hướng Lục Hạo Vũ. Nàng tiến lên dựa sát vào lòng ngực của hần, hai tay chèo qua cổ rồi hôn môi hần.

Lục Hạo Vũ lặng vài giây, có chút đau lòng vuốt ve gò má của nàng, nhiệt tình hôn trả nàng, khi hần ôm nàng vào lòng, những rối rắm trong lòng nhiều ngày nay đều trở nên nhạt nhòa.

*****

Trong văn phòng rộng rãi của thị trường, Tiêu Ý Hàn đang ngồi bận rộn tại bàn làm việc. Một tiếng gõ cửa nhẹ vang lên, nàng ngẩng đầu thấy Giang Minh Kiệt đi đến.

“Tiêu thị trường, ngài tìm ta?”

“Ừ, an bài cho người đi làm một chút chuyện.”

Tiêu Ý Hàn bỏ kính mắt sang một bên, khoanh tay suy nghĩ một chút, còn nói: “Mấy ngày hôm trước đài truyền hình đi trường X tuyển người, người tự mình đi tìm hiểu qua, coi có vị trí nào cho Ninh Ninh không, tốt nhất làm cho cô bé có thể đi thực tập sau học kì này.”

“Tốt, ta ngay lập tức đi tìm hiểu.” Giang Minh Kiệt mỉm cười, thị trường an bài công việc làm cho hắn thụ sủng nhược kinh, có loại cảm giác lại một lần nữa được tin nhiệm, hắn vui vẻ xoay người rời khỏi phòng.

Tiêu Ý Hàn cúi đầu xuống nhìn văn kiện trên bàn mà xuất thần, đối với việc làm cho Ninh Ninh tiến vào đài truyền hình, nàng thật đã suy nghĩ kĩ qua vài ngày. Nàng vốn hi vọng hai người có thể sống bên nhau bình bình đạm đạm hạnh phúc, thân phận của nàng đã rất nhạy cảm, nàng cảm thấy không thể để cho Tô Ninh cũng trở thành người của công chúng, nếu như vậy về sau cuộc sống của hai người sẽ có những phiền toái không lường trước được. Tiêu Ý Hàn khẽ vuốt mắt, nghĩ thầm tan việc sẽ đến đón Tô Ninh về nhà, cũng là nên hỏi qua ý kiến của Tô Ninh một chút.

*****

Trên khán đài trường X, Tô Ninh cùng mấy người bạn đang ngồi trên bậc thang có chút không có tinh thần. Ngày hôm qua mưa một đêm, giữa trưa nay tuy mặt trời chiếu cao rực rỡ nhưng không khí thực sự rầu rĩ, mang đầy hơi ẩm.

“Ninh Ninh không có ý định tìm công việc gì sao?” Tôn Hồng Na dựa vào người Dịch Dương miễn cưỡng hỏi Tô Ninh.

“Ừ, có nghĩ qua. Qua mấy tháng nữa là năm tư rồi, ở trong trường học cũng không có việc gì nữa.”

“Tìm cái gì mà tìm, chúng ta cũng chỉ còn ở trường một năm nữa, về sau sẽ có thời gian cho chúng ta tìm việc thôi.” Dịch Dương nói, giọng điệu nàng có chút khinh thường.

“Người tưởng ai cũng như người sao? Hận không thể mỗi ngày đều không có việc gì mới tốt, người đúng là đồ lười biếng...” Tôn Hồng Na huých khuỷu tay Dịch Dương có chút tức giận nói.

Dịch Dương bĩu môi, lầm bầm nói: “Mỗi lần đều nói ta, không phải đã hẹn cùng thi nghiên cứu sinh sao?”

Tô Ninh mỉm cười nhìn hai cô bạn tốt, cô không có lên tiếng, lên năm tư sẽ đi thực tập là ý định nhiều năm qua của cô. Huống chi bây giờ vừa chuyển nhà, nên rất cần tiền, cô phải mau ổn định công việc để giảm bớt gánh nặng kinh tế cho ba mẹ.

“Ta hiện tại cũng đang vì cái này mà đau đầu, thi nghiên cứu...” Tôn Hồng Na nói

tiếp, nói đến đây nàng lắc đầu, thật không có tâm tư để học tiếp.

“Không muốn học tiếp thì đi tìm việc, gia cảnh nhà người tốt như vậy cũng không lo không tìm được công việc tốt.” Tô Ninh quay qua ôn nhu nói với Tôn Hồng Na.

Tôn Hồng Na mím môi nhìn Dịch Dương, nàng không lo lắng cho mình nhưng mà Dịch Dương thì làm sao? Ra trường rồi bước vào xã hội, phần tình cảm này nàng không biết có thể kiên trì trong bao lâu, dù sao hoàn cảnh thay đổi lòng người cũng sẽ đổi thay...

“Thị trường đại nhân của người đâu? Các người không phải bây giờ rất tốt sao, có chỗ dựa tốt như vậy người còn lo không tìm được việc?” Dịch Dương tiện tay nghịch tóc Tôn Hồng Na, nhìn qua Tô Ninh lười biếng hỏi.

Tô Ninh hơi xấu hổ, nhẹ nói: “Ta không muốn lợi dụng nàng, ta bên nàng chỉ đơn thuần là vì yêu nàng, nàng có thân phận gì hay điều kiện vật chất thế nào với ta không liên quan.”

“Thật ra cũng đâu có sao, xã hội bây giờ tự dựa vào bản lĩnh của mình mà tìm việc thật sự rất khó khăn.” Tô Hồng Na trên mặt cũng hiện ra vẻ bất đắc dĩ, nàng nói: “cũng như ta, cần nhờ đến người nhà, đều là giống nhau thôi.”

Tô Ninh như có điều suy nghĩ, cô nhìn về phía xa xa, cô không đồng ý cách nói như vậy, cô biết rõ hiện tại tìm được việc làm tốt rất không dễ dàng, nhưng ít ra cô sẽ thử cố gắng, cô không muốn vừa mới bắt đầu đã dựa vào người khác... Loại tư tưởng này làm cô cảm giác mình rất là vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Buổi chiều tan học, như bình thường, Tô Ninh đi theo mọi người ra cổng trường, quẹo trái không bao xa là trạm xe bus. Lúc này trước trạm khá đông người, Tô Ninh yên lặng lui về sau vài bước, đứng ở chỗ ít người.

Đột nhiên có một chiếc Audi lái tới, ngừng gần trạm xe bus, Tô Ninh và mọi người nhìn qua, lúc này điện thoại cô cũng vang lên.

Cúp điện thoại, Tô Ninh tươi cười hạnh phúc, cô đi đến chiếc xe, vừa ngồi vào ghế lái phụ vừa ôn nhu hỏi thị trường:” Sao hôm nay chị rảnh mà đi đón em vậy?”

“Đi Ninh Ninh.” Iran ngồi phía sau đột nhiên chồm lên nói, Tô Ninh lại càng giật mình, cô quay ra sau trông thấy Iran đang cười hi hi nhìn mình, còn có đi Hồng cũng đang mỉm cười. Tô Ninh đỏ mặt, nhẹ gật đầu chào đi Hồng, xoa cái đầu nhỏ của Iran.

Iran thấy xe không khởi động, nó từ ghế sau leo lên trước người Tô Ninh, nhìn sang mẹ của mình, lè lưỡi ra trêu rồi liền trốn vào trong ngực Tô Ninh.

Tiêu Ý Hàn cũng không quay qua, khoé miệng lại rõ ràng mỉm cười không che giấu được, nàng khởi động lái xe đi. .

Buổi tối, Tiêu Ý Hàn dẫn ba người đến nhà hàng thường ăn, cả nhà vui vẻ hoà thuận ăn no nê, sau nàng lái xe về căn nhà mới.

Đợi hết thấy thu thập xong, Tô Ninh nằm trên giường nghiêng đầu nhìn thị trường đang chải tóc, nói:” Sao hôm nay chị có thời gian rảnh vậy? Dẫn bọn em đi ra ngoài ăn nữa.”

“Không thích sao?” Tiêu Ý Hàn theo trong gương nhìn lại Tô Ninh.

“Thích chứ, em còn cảm thấy ít khi nào được như vậy.”

Tiêu Ý Hàn cười, chải tóc xong rồi nàng cũng tiến vào trong chăn.

Nàng xấu xa bò lên người Tô Ninh, rồi dừng động tác giống như đang nghĩ đến cái gì, nhẹ cau mày nhìn cô.

“Làm gì mà nhíu mày?” Tô Ninh kéo dẫn lông mày thị trường ra, trách yêu.

“Muốn nói với em về chuyện công việc sau này của em. . .” Tiêu Ý Hàn hôn lên khoé môi Tô Ninh, rồi xoay người nằm xuống kéo Tô Ninh ôm vào trong ngực.

“Công việc của em?” Tô Ninh thắc mắc hỏi, còn nói:” Nhưng em đã tốt nghiệp đâu. . .”

Tiêu Ý Hàn yêu thương vuốt vuốt tóc Tô Ninh.

“Lần trước em đến trường tham gia phỏng vấn của đài truyền hình, em rất thích làm việc ở đó?”

“Kỳ thật em rất yêu thích, chỉ là bọn hần nói em không được đào tạo bài bản nên không nhận em.”

“Hôm nay tôi kêu Giang Minh Kiệt đến đài truyền hình tìm hiểu, em muốn đến thì đến. . .” Tiêu Ý Hàn trở nên nghiêm túc, dừng một chút rồi nói tiếp:” Nhưng mà em không nên làm phát thanh viên, tôi không muốn em cũng trở thành người của công chúng.”

“Ha ha.” Tô Ninh cười khanh khách lên, cô choàng qua cổ thị trường, hỏi:” chị có lòng tin với em vậy à? Làm sao chị biết em có thể làm tốt chứ?”

“Hừ hừ. . .” Tiêu Ý Hàn nhướn mắt hừ lạnh một tiếng, nói:” Cô gái mà tôi chọn trúng có thể kém tố chất vậy sao?”

Tô Ninh mím môi, nói:” Em không cần chị lo, tự em có thể đi tìm việc, không cần phải dựa vào chị.”

“Cái gì gọi là dựa vào tôi? Tôi cũng không có bảo em đến cơ quan chính phủ làm việc. . .” Tiêu Ý Hàn ôm người Tô Ninh, giảm bớt đèn ngủ đầu giường.

“Ai nha, chị làm gì thế?”

“Em nói coi làm gì ? Ngủ.”

“Em,ô ô... Nào có như chị vậy...”

Tiêu Ý Hàn cười xấu xa, hôn lên môi Tô Ninh, làm cho cô không thể nói tiếp.

*****

Sau vài ngày mưa, cây cối hai bên đường đã trở nên xanh tươi, được mưa cọ rửa đường phố càng thêm sạch sẽ. Tiêu Ý Hàn đã vài ngày chưa có trở về

nhà, Lục Hạo Vũ cũng bỗng dưng khác thường không còn tiếp tục dây dưa với nàng.

Hôm nay nàng dẫn theo mấy lãnh đạo đi thị sát, thì điện thoại cá nhân chợt vang lên. Tiêu Ý Hàn nhìn thoáng qua, đi ra một bên nghe điện thoại: "Ba ba, ta đang bận."

"Khi nào xong đến chỗ ta..." Tiêu Sùng Văn đơn giản nói rõ.

"Làm sao vậy? Là mẹ không thoải mái sao?" Tiêu Ý Hàn trầm xuống, nhanh chóng hỏi.

"Không có, chuyện làm ăn."

Tiêu Ý Hàn thở dài một hơi, nói: "Được, buổi chiều, đến lúc đó ta gọi cho ngài."

Cúp điện thoại rồi, Tiêu Ý Hàn tiếp tục công tác thị sát, trong lòng lại hoài nghi, nàng không đoán ra ba ba đột nhiên gọi nàng trở về bởi vì chuyện gì?

3 giờ chiều, Tiêu Ý Hàn xử lý xong công việc liền trở về Lâm Hồ, bước vào phòng làm việc của ba ba rồi mà nàng cũng còn chưa nghĩ ra lý do ba ba gọi mình về.

"Gần đây như thế nào? Cùng Hạo Vũ như thế nào?" Tiêu Ý Hàn vừa ngồi xuống, Tiêu Sùng Văn liền hỏi.

"Công tác bận rộn, ta đã vài ngày không gặp hần."

Nghe xong Tiêu Ý Hàn nói, Tiêu Sùng Văn nhú mày, nghĩ nghĩ nói: "Con vẫn là giữ ý định ly hôn với hần? Cùng con bé sinh viên kia cùng một chỗ?"

"Ba ba....." Tiêu Ý Hàn nhìn mặt nhìn Tiêu Sùng Văn

"Ngài không phải nói bàn công việc sao?" Tiêu Ý Hàn khó chịu hỏi, nếu biết ba ba lại nói những chuyện này thì nàng sẽ không tới đây.

"Con thật sự muốn làm ta và mẹ con tức chết thì con mới vui về sao?" Tiêu Sùng Văn thở dài, lấy ra một cái máy ảnh từ trong ngăn kéo đưa cho Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn thối thu nhận lấy, mở máy ảnh lên xem mấy bức hình gần cuối, hiện ra ảnh chụp: bầu trời hoàng hôn bao la có mưa rơi, quang cảnh là ở sân bay Giang Vịnh, một cô gái nước ngoài tóc vàng đang bị một người đàn ông ôm vào trong ngực, người đàn ông thì đưa lưng về máy ảnh. Tấm hình kế tiếp là lúc người đàn ông đã xoay người lại, hần đang ôm hôn cô gái kia. Tiêu Ý Hàn buông máy ảnh ra, trên mặt hiện lên vẻ mỉm cười, trong lòng nghĩ, lá gan của Lục Hạo Vũ thật là càng lúc càng lớn, tại địa phận thành phố Giang Vịnh cũng không biết chú ý xung quanh một chút.

"Con còn cười được?" Tiêu Sùng Văn không nghĩ tới Tiêu Ý Hàn sẽ phản ứng như thế, hần nghiêm giọng nói: "Đây là chồng của con đang ngoại tình a..."

"Ta đã sớm biết, chỉ là không nghĩ tới cô gái này nhanh như vậy đã tới đây."

Tiêu Sùng Văn nhìn Tiêu Ý Hàn đang bình tĩnh, hần thật không biết con gái mình là lòng dạ sắt đá hay thật không có cảm tình với Lục Hạo Vũ? Không đợi hần nói chuyện, chợt nghe Tiêu Ý Hàn nói: "Chuyện này càng đơn giản, ta coi hần còn có gì để nói, hần có muốn không ly hôn cũng không được rồi."

"Con là có tư tưởng kiểu gì vậy?" Tiêu Sùng Văn hoàn toàn không lý giải được cách suy nghĩ của con gái, hần nặng nề thở dài, còn nói: "Nếu Lục Hạo Vũ đã làm ra chuyện như vậy, ta cũng sẽ không ép buộc con ở bên hần để chịu ủy khuất. Nhưng mà, Tiêu Ý Hàn, ta cho con biết, chuyện con cùng đứa nhỏ kia, ta kiên quyết sẽ không đồng ý."

"Ba ba, ta đã nhanh sắp 40 tuổi, chẳng lẽ ta không biết chọn lấy hạnh phúc của ta sao?" Tiêu Ý Hàn bắt đầu nhìn Tiêu Sùng Văn, nàng trì hoãn khẩu khí nói tiếp: "Vấn đề này ta cũng kiên quyết sẽ không nhượng bộ, bất luận các người có đồng ý hay không với ta cũng không quan trọng."

"Người... Đây là cái thái độ gì?" Tiêu Sùng Văn mở to mắt tức giận.

Tiêu Ý Hàn quay sang chỗ khác không nói lời nào, tay cầm túi xách giống như chuẩn bị rời đi.

"Nếu muốn sống cùng nó, trừ phi người không muốn làm thị trường."

"Ta vốn cũng không hứng thú với công việc này, ba ba... Chúng ta đã nói qua rất nhiều lần về chuyện này. Từ nhỏ đến lớn, ngài trải đường bắt ta đi theo quy củ, chịu qua chuyện ủy khuất kia ta cũng không muốn nhắc lại. Nhưng mà, lúc này đây xin ngài không cần phải một lần nữa vượt mức qua đời sống tình cảm của ta."

"Ngồi ghế thị trường vài năm, người nghĩ cánh mình đã thật sự vững chắc? Người có nghĩ tới một khi chuyện của các người bị đưa ra ngoài ánh sáng thì với thân phận của người sẽ có hậu quả gì không? Chẳng lẽ người muốn cho Iran sống cả đời với hai người phụ nữ?" Tiêu Sùng Văn nặng nề nói, hần thật không hiểu tại sao con gái của mình lại biến thành cái dạng này, thích gì không nói tại sao lại đi yêu thích một cô gái.

"Những chuyện này ta sẽ xử lý tốt, nếu như ngài không có chuyện gì nói nữa thì ta muốn trở về thăm mẹ." Đối với ba ba đang phẫn nộ Tiêu Ý Hàn cũng không thêm đề ý chút nào, nàng cầm túi xách đứng dậy.

Tiêu Sùng Văn nhìn con gái của mình, nói gì cũng không xong, hần chỉ chỉ máy ảnh trên bàn, nói: "Cái này người mang về, ta không quan tâm khi nào

ngươi cùng Hạo Vũ ly hôn, nhưng quyền giám hộ Iran tuyệt đối không để rơi vào tay nhà họ Lục.” Dứt lời, hần khoát tay.

Tiêu Ý Hàn đi đến cửa phòng làm việc, nằng nắm tay cầm cửa nghĩ gì đó, lại quay đầu nói với ba mình:” Ba. . .Trong lòng ta biết rõ mình đang làm gì, cũng có chừng mực. Xin ngài đừng lại đi làm những chuyện vô vị, đừng đi làm phiền Ninh Ninh, ngài cũng biết em ấy vẫn còn là sinh viên.” Nói dứt lời nằng khẽ gạt đầu mở cửa đi ra ngoài, để lại Tiêu Sùng Văn cùng vẻ mặt đầy kinh ngạc.

.....

Tiêu Ý Hàn rời khỏi văn phòng ba ba thì trở về nhà, lần trước sau khi mẹ nằng xuất viện đã làm thủ tục về hưu, mẹ nằng cũng đã muốn 60, bởi vì sức khoẻ mà tiền tài cùng địa vị dù có muốn tiếp tục nữa cũng không thể.

Tiêu Ý Hàn về nhà thăm mẹ một lúc, hai người chỉ đơn giản hàn huyên chút ít việc nhà. Mấy năm gần đây, thân thể của mẹ nằng không tốt, nằng cũng không muốn nói chuyện mình ly hôn cho mẹ nghe, đối với sự xuất hiện của Ninh Ninh càng không muốn nói. Không phải là nằng muốn giấu diếm, chẳng qua nằng cảm thấy mình đã đến cái tuổi này, chuyện riêng của nằng cũng không cần ba mẹ quan tâm làm gì.

Ra khỏi nhà, Tiêu Ý Hàn nhanh chóng lái xe về Giang Vịnh, trên đường nằng gọi điện “báo cáo” cho Tô Ninh hành trình của mình, giờ cũng là giờ cơm tối, Tô Ninh đang cùng Iran và di Hồng ăn tối. Tiêu Ý Hàn dặn dò vài câu, nói cho Ninh Ninh biết tối nay mình trở về liền cúp điện thoại.

Xe lái vào thành phố Giang Vịnh, Tiêu Ý Hàn nhét headphone vào tai, rồi nhấn số gọi cho Lục Hạo Vũ.

“Là ta.” Điện thoại chuyển được Tiêu Ý Hàn lạnh lùng nói.

Phía bên kia có chút âm ỉ, Lục Hạo Vũ nói to:”Chờ một chút”. Tiếp theo vang lên tiếng bước chân.

Tiêu Ý Hàn lái xe về nhà cũ của mình, không lâu sau Lục Hạo Vũ lên tiếng:” Hàn, ta đang tiếp khách hàng bên ngoài, có chuyện gì sao?”

“Ta không quan tâm ngươi hiện tại ở đâu, đang làm cái gì. Lập tức trở về nhà, ta có chuyện muốn nói với ngươi.

“.....” Đối phương do dự một chút, có chút khó xử nói:”Hiện tại thật sự đi không được.”

“Thật sự đang tiếp khách hàng sao? hay là cùng cô bạn gái nước ngoài của ngươi?” Tiêu Ý Hàn nhàn nhạt hỏi ra những lời này, nằng cũng không đợi Lục Hạo Vũ phản ứng, giọng điệu thường thường còn nói:”sau này có rất nhiều thời gian cho các ngươi một chỗ, ta đã sắp về tới nhà, cũng mời ngươi trong vòng nửa tiếng mau trở về. Ngươi biết, ta cũng không có nhiều thời gian rảnh.” Dứt lời, nằng liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

Lục Hạo Vũ tắt điện thoại trở về chỗ ngồi, cô bạn gái thấy hần trở về liền nghiêng đầu nhìn hần cười ngọt ngào.

“Ta nghĩ chúng ta không thể dùng bữa được rồi, công ty vừa gọi điện cho ta có việc gấp ta phải lập tức trở về.” Lục Hạo Vũ giả bộ như không có chuyện gì, vừa nói hần còn cầm điện thoại giờ lên.

Bạn gái hần hơi nhíu mày, vẻ mặt rất không tình nguyện, Lục Hạo Vũ cầm áo khoác và túi xách của bạn gái, rồi kéo tay của nằng nhẹ giọng an ủi:” Ta đưa ngươi trở về khách sạn trước, muộn một chút ta đến tìm ngươi. Nửa tiếng sau ta phải có mặt ở công ty, cho nên chúng ta đi thôi.”

Đưa bạn gái vào xe rồi, hần vẫn rất sốt ruột, cách thời gian Tiêu Ý Hàn hẹn còn có 10 phút, hần có bay cũng không thể về kịp.

Về đến nhà, hần dừng xe tạm ở chỗ đậu xe trước cửa, xuống xe nhanh chóng chạy vào nhà. Ở phòng khách, ngoại trừ người hầu thì không thấy bóng dáng Tiêu Ý Hàn đâu, hần lại chạy lên lầu. Cửa thư phòng đóng chặt, Lục Hạo Vũ đứng trước cửa bình ổn hơi thở mới gõ cửa đi vào.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Tiêu Ý Hàn dời mắt khỏi máy tính, mặt không biểu lộ gì nhìn Lục Hạo Vũ đang ngồi ở đối diện, nằng nói:”nghe nói người nước ngoài đều rất coi trọng giờ giấc không phải sao? Ngươi đến muộn...”

“Ta nói phải gấp khách hàng bên ngoài, đâu dễ thoát thân như vậy.” Lục Hạo Vũ thở có chút nặng nhọc, hần bùng ly nước của Tiêu Ý Hàn lên định uống, liền bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Ý Hàn ngăn lại, hần lại bỏ ly xuống, đứng dậy lấy ly khác tự rót nước cho mình.

“Ta không quan tâm ngươi mới vừa ở với ai, ta tìm ngươi là muốn nói về chuyện của chúng ta, ngươi nghĩ thế nào ?” Tiêu Ý Hàn chuyển ly nước của mình sang bên trái, rồi nghiêm túc hỏi.

“Ý Hàn, ngươi không cần phải xa lạ với ta như vậy chứ?” Lục Hạo Vũ nhìn Tiêu Ý Hàn một hồi, bắt đầu dĩ nói.

Tiêu Ý Hàn không để ý tới lời Lục Hạo Vũ, nàng lấy đơn ly hôn phía trên chồng văn kiện đưa cho Lục Hạo Vũ, nói: "Kí đi."

Lục Hạo Vũ sững sờ, nhận lấy. Hắn nhìn vào thư hiệp nghị ly hôn một hồi lâu mới ngẩng đầu, cau mày, nói: "Ý Hàn..."

Tiêu Ý Hàn nhìn tên đàn ông trước mắt đang tỏ ra rất thống khổ, nàng nghĩ mãi mà không rõ, sự tình đều đã đến nước này, làm sao hắn vẫn có thể mang dáng vẻ biểu lộ như vậy?

"Bạn gái nước ngoài của ngươi không phải đã đến Giang Vịnh rồi sao? Lục Hạo Vũ, ta không hiểu được, ngươi còn muốn kiên trì làm gì?" Vừa nói, Tiêu Ý Hàn còn chỉ vào đơn ly hôn, nói: "Đây là lựa chọn tốt nhất cho hai ta, ly hôn trong êm đẹp..."

Sau một lúc im lặng, Lục Hạo Vũ cúi đầu, chậm rãi hỏi: "Làm sao ngươi biết nàng đến đây?"

Tiêu Ý Hàn ghét bỏ nhìn hắn, lấy trong túi ra cái máy ảnh, đặt trên bàn, ý bảo Lục Hạo Vũ tự mình xem đi.

Lục Hạo Vũ vừa nhìn thấy máy ảnh, sắc mặt nhanh chóng suy sụp, hắn nhớ tới lần trước Tiêu Ý Hàn cũng là đưa cho hắn xem ảnh chụp. Hắn thông thả giờ tay lên cầm máy ảnh, mở ra xem vài cái rồi không xem nữa. Hắn cúi đầu nghĩ một lát, ngẩng đầu nói: "Ngươi tìm người theo dõi ta?"

Lục Hạo Vũ vô luận như thế nào cũng không có nghĩ đến xế chiều hôm nay ở phi trường phát sinh hết thảy sẽ bị người chụp ảnh, hắn cho rằng trời mưa, không có người chú ý bọn họ... Trên thực tế là hắn ở nước ngoài quá lâu, hắn hoàn toàn đánh giá thấp thế lực của Tiêu Ý Hàn tại Giang Vịnh, nghĩ cũng phải nàng đường đường là thị trưởng muốn biết chút ít sự tình, còn không phải dễ như trở bàn tay sao.

"A!" Tiêu Ý Hàn cười lạnh một tiếng, bay bổng nói: "Là ba ba của ta."

Nàng thấy Lục Hạo Vũ nghe xong, sắc mặt càng trở nên khó coi, còn nói thêm: "ta không có thời gian làm những chuyện này."

Lục Hạo Vũ nắm chặt lại quyền, hắn buông máy ảnh, cầm đơn ly hôn coi lại, từng từ từng từ lướt qua, Lục Hạo Vũ cũng không có đọc được chữ nào, trong đầu hắn đang nghĩ chuyện khác, giờ phút này hắn mới thấy mình không cố gắng ngăn cản cô tình nhân đến Giang Vịnh là có bao nhiêu sai lầm.

Tiêu Ý Hàn nhẹ gõ ngón tay vào ly nước, nàng kiên nhẫn đợi quyết định cuối cùng của Lục Hạo Vũ. Tóm lại lòng nàng lúc này cũng coi như thờ dài một hồi, nàng vốn cho rằng mình còn phải tốn nhiều miệng lưỡi mới có thể thuyết phục Lục Hạo Vũ.

Qua khoảng 10 phút, Lục Hạo Vũ mới chậm rãi ngẩng lên, hắn dùng ngón tay chỉ vào đơn ly hôn, nói: "Ta đồng ý ly hôn, nhưng đứa con thì ta không đồng ý cho ngươi nuôi dưỡng."

Tiêu Ý Hàn đã sớm ngờ tới điểm này, nàng cầm máy ảnh lên cổ ý mở đến bức ảnh Lục Hạo Vũ ôm hôn tình nhân đưa tới trước mặt hắn, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn ta để cho con của ta đi theo sống chung với cô gái ngoại quốc này? Thực xin lỗi, ta không làm được chuyện này..."

"Chứ không lẽ đi theo ngươi thì tốt sao? Người ngươi tìm thì tốt hơn sao?" Lục Hạo Vũ giận đỏ cả mặt, cao giọng quát.

"Ngươi có thể bảo chứng các ngươi từ nay về sau không sinh con sao? Nếu như có thể thì ta đồng ý cho ngươi nuôi dưỡng Iran, chỉ là không thể rồi đi Giang Vịnh." Tiêu Ý Hàn híp mắt lạnh như băng nói.

"Ta..." Vốn chỉ lo tức giận, Lục Hạo Vũ lập tức không nghĩ tới vấn đề này, con sao? Trong lòng hắn không ngừng nghĩ đến, hắn không dám nói, trên thực tế sở dĩ cô bạn gái của hắn vội vã tới đây hoặc kêu hắn trở ra nước ngoài là vì nàng đã mang thai.

"Ngươi không được quên, từ lúc Iran sinh ra đến bây giờ, ngươi ở đây bên cạnh thằng bé tổng cộng cũng không có bao nhiêu ngày, ta sẽ không nhượng xuất quyền nuôi dưỡng, vấn đề này không cần nghiên cứu nữa, ngươi không cần nghĩ."

Nghe xong Tiêu Ý Hàn nói, vốn đang áy náy Lục Hạo Vũ trong nội tâm lại càng không có tư vị. Trong lòng của hắn cảm thấy thiếu nợ mẹ con nàng rất nhiều, cộng thêm chuyện tình nhân ở ngoài làm cho hắn xấu hổ vô cùng.

Im lặng thật lâu, trong mắt Lục Hạo Vũ chậm rãi chứa đầy tình cảm, hắn nhẹ nhàng nói: "Ý Hàn, ta biết rõ ta thật có lỗi với các ngươi, ta cam đoan với ngươi, nếu như có thể, sau này..."

"Đừng..." Tiêu Ý Hàn lên tiếng cắt đứt lời Lục Hạo Vũ.

"Ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải lại chỉ trích ngươi cái gì. Ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết, Iran từ nhỏ là do di Hồng nuôi lớn, mà di Hồng là người của nhà họ Tiêu chúng ta từ thế hệ trước, nàng không có khả năng đi theo cuộc sống của ngươi. Cho nên, vì để thằng bé phát triển khoẻ mạnh, nó đi theo ta là lựa chọn tốt nhất."

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng mà cái gì." Tiêu Ý Hàn lại cắt đứt lời Lục Hạo Vũ, nàng nói: "trên thực tế qua nhiều năm như vậy, cơ bản Iran cũng không khác mấy đứa nhỏ mồ côi cha là mấy. Hơn nữa, sau khi ly hôn, ngươi vẫn có thể mỗi năm trở về thăm nó, ta sẽ nói với thằng bé là ngươi ra nước ngoài, nó sẽ không bị một điểm ảnh hưởng nào hết."

Lục Hạo Vũ vừa trầm lặng, Tiêu Ý Hàn lại nói những câu đâm trúng tim đen làm hắn muốn phản bác cũng không thể. Hắn nhìn máy ảnh trên bàn, trong

lòng cân nhắc, bây giờ Tiêu Sùng Văn cũng biết hẳn có tình nhân bên ngoài, cơ bản hẳn đã đi vào ngõ cụt rồi. Áp lực từ bốn phương tám hướng đẩy tới, làm cho hẳn không thờ nổi, mà phương thức giải quyết chỉ có một, chính là ly hôn. Hơn nữa theo cục diện này, hẳn có không muốn ly hôn đến đâu cũng buộc phải rời đi.

“Ta đã kí vào đơn ly hôn, nếu như ngươi vẫn muốn giành quyền nuôi Iran, thì cứ ra toà khởi tố. Nếu như ngươi không sợ đem sự tình làm náo loạn, ta cũng sẽ không sợ ngươi nói ra cuộc sống riêng tư của ta. Theo ta được biết, thời gian ngươi ngoại tình còn muốn sớm hơn ta nhiều.”

Lục Hạo Vũ lật thư hiệp nghị ly hôn đến tờ cuối cùng thì thấy tên Tiêu Ý Hàn đã viết ngay ngắn phía trên, Tiêu Ý Hàn thấy hẳn có chút dao động, đem ống đựng bút đẩy tới trước.

Lục Hạo Vũ nhìn chăm chăm vào ống đựng bút, cuối cùng không có dũng khí hạ quyết tâm, chỉ là có chút khó khăn nói: “Để cho ta vài ngày nữa giải quyết.”

.....

Tô Ninh bên này:

Sau khi ăn cơm tối, cô cùng Iran, đi Hồng ngồi ở phòng khách coi phim hoạt hình. Ở trong nhà này một khoảng thời gian, cô càng ngày càng yêu mến nơi này, vô luận là địa điểm hay bố cục bày trí. Mà đặc biệt làm cho cô thêm yêu thích chính là mỗi ngày có thể bên cạnh thị trường, còn có Iran đáng yêu cùng đi Hồng luôn hiền lành như bà nội của cô.

Trong TV bắt đầu chen vào phát quảng cáo, Iran quay qua nhìn Tô Ninh, liền trông thấy Tô Ninh đang ngẩng người cười ngây ngô mà mắt vẫn đang nhìn TV. Thăng bé kéo tay Tô Ninh, thắc mắc hỏi: “Di Ninh Ninh, đi đang nhìn cái gì vậy? Hết hoạt hình rồi, bây giờ đang chiếu quảng cáo a..”

Tô Ninh lấy lại tinh thần, sùng nịch sờ lên đầu Iran, nói: “Di suy nghĩ, có thể mỗi ngày đều ở cùng Iran thì thật tốt.” Nói dứt lời, cô đột nhiên cảm thấy mình lờ lờ, ngẩng đầu nhìn đi Hồng, mà đi Hồng cũng đang nhìn qua cô với vẻ mặt hiền lành, cũng không có biểu hiện ra chút gì là kinh ngạc.

Tô Ninh nhẹ véo vào đùi mình, trong lòng thầm trách bản thân: như thế nào dễ bị hạnh phúc bao vây như vậy? Làm hại mình không biết nên nói gì trước mặt đi Hồng.

“Di Ninh Ninh, từ nay về sau mỗi ngày đều sống chung với Iran sao? Iran cũng thích sống chung với di.” Iran đơn thuần nghe Tô Ninh nói, nó cũng vô cùng vui vẻ, thăng bé nhảy lên ngồi trong lòng Tô Ninh, khò đại nói.

“Ừ, từ nay về sau sống chung với Iran.”

“Quá tốt a, ngày mai ta liền nói cho ba ba nghe, kêu ba ba cũng tới đây, chúng ta đều ở chung một chỗ.”

Nghe xong Iran nói, Tô Ninh dừng lại tươi cười, cô suy nghĩ nhìn Iran nghiêm túc hỏi: “Iran nhớ ba sao?”

“Dạ, nhớ! Nhưng ba ba rất bận rộn, ta đã mấy ngày rồi không có gặp ba ba.”

Tô Ninh có chút gượng ép cười cười, cô nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của Iran mà an ủi.

“Bất quá không liên hệ a, trước kia ba ba cũng luôn ở nước ngoài, chỉ có đến tết mới có thể gặp được. Cho nên, Iran chỉ nhớ ba ba một lúc rồi sẽ không nhớ nữa.” Iran thấy Tô Ninh giống như không mấy vui vẻ, thăng bé giả bộ như tiểu đại nhân nói.

Tô Ninh cười một tiếng, ngón tay mảnh khảnh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Iran, vừa định nói chuyện, điện thoại bên cạnh lại vang lên. Iran nhanh chóng quay qua cầm điện thoại đưa cho Tô Ninh.

Tô Ninh nhìn nhìn màn hình điện thoại, là số phone nhà cô. Cô buông Iran, gật đầu với đi Hồng rồi đi lên lầu.

“Ba ba...”

“Ninh Ninh, ngươi tan học chưa? Bây giờ có thể trở về nhà không?”

“Làm sao vậy? trong nhà xảy ra chuyện gì sao?”

“Không phải, không có xảy ra việc gì, chỉ là bà nội của ngươi muốn ngươi trở về nhà ở một đêm.”

Tô Ninh có chút giật mình, cô nhìn thời gian, đã sắp 8 giờ, đây là lần đầu tiên ba ba gọi kêu cô về nhà vào lúc này. Cô sợ trong nhà xảy ra chuyện gì, không dám chần chờ, cô vội nói: “được, con trở về liền.”

“Ừ, ba ba đi đón ngươi.”

“Không cần ba ba, con đang ở ngoài cùng bạn bè, con bắt xe trở về thì tốt rồi.” Tô Ninh vừa nói vừa đi vào phòng ngủ.

Cúp điện thoại, Tô Ninh thay quần áo, nhấn số gọi cho thị trường, gọi mấy lần không được, cô nhúu mày tắt điện thoại rồi mang theo túi xách đi xuống lầu.

Chương 91

Tô Ninh đi xuống nhà, chào dì Hồng, vừa ra đến cửa trước, liền trông thấy thị trưởng đi vào, Tô Ninh dừng bước lại.

Tiêu Ý Hàn vào cửa giương mắt đã nhìn thấy Tô Ninh ăn mặc chỉnh tề, nàng thắc mắc hỏi: "Đã trễ như vậy em còn muốn đi đâu?"

Tô Ninh vừa mang giày vừa nói: "Ba ba gọi điện kêu em về nhà, em sợ ở nhà có chuyện gì, nên muốn về coi sao."

Tiêu Ý Hàn gật gù đầu, nói: "Tôi lái xe đưa em về."

"Không cần, chị vừa trở về nhanh đi nghỉ ngơi, em sẽ ở nhà không trở lại."

Tiêu Ý Hàn không có để ý tới Tô Ninh phản đối, nàng lướt qua Tô Ninh hướng vào phòng khách nói với dì Hồng: "Dì Hồng, chút nữa cho Iran ngủ, một hồi ta về sau."

"Ừ, người lái xe cẩn thận một chút." Dì Hồng giữ chặt Iran đang muốn chạy ra cửa, nói.

"Iran, nghe lời bà, mẹ đi qua nhà bà nội Tô một chút."

Nhìn thấy Iran gật đầu rồi, Tiêu Ý Hàn mở cửa cùng Tô Ninh ra ngoài.

Giang Vịnh vào đêm, xe cộ trên đường không nhiều lắm, Tiêu Ý Hàn lái rất nhanh, chỉ chớp lát đã đến nhà Tô Ninh. Nàng tắt máy xe, quay qua nhìn Tô Ninh nói: "em lên đi, có chuyện gì thì lập tức gọi cho tôi, tôi ở đây chờ em, không có chuyện gì thì tôi đi."

Tô Ninh ngoan ngoãn gật đầu, nghiêng người ôm thị trưởng đại nhân một hồi liền xuống xe.

Lên đến nhà, Tô Ninh lo lắng mở cửa, cô thấy ba ba và bà nội đang ngồi trên sofa, vẻ mặt rất nghiêm trọng. Cô vội giày bước nhanh đến sofa, lo lắng hỏi: "Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Bà nội thấy cháu gái trở về, bà dùng ánh mắt cảnh cáo Tô Khải Hồng, rồi mới nở nụ cười kéo tay Tô Ninh nói: "Ninh Ninh trở lại rồi, không có việc gì, chỉ là bà nội nhớ người."

"Nhớ con?" Tô Ninh nghi hoặc hỏi lại một câu: "Thật sự không có chuyện gì sao?" Nói chuyện cô nhìn chung quanh, cảm thấy hết thấy đều như bình thường, cũng không có sự tình gì, bất đắc dĩ nói: "Ài nha, hai người làm con sợ muốn chết, đã trễ như vậy bảo con trở về, làm con cho rằng trong nhà xảy ra chuyện gì rồi."

Nói dứt lời Tô Ninh bấu môi, mang túi xách tính đi vào phòng ngủ.

"Người đi vô phòng làm gì? Ba ba có chuyện nói với người..." Không đợi Tô Ninh đi đến trước cửa phòng ngủ, Tô Khải Hồng lạnh giọng nói.

Tô Ninh dừng bước quay đầu lại, Tô Khải Hồng vỗ vỗ lên sofa nói: "Tới đây ngồi."

"Chờ một chút, để con thay quần áo đã."

"Đợi lát nữa đôi cũng được, người lại đây đã."

"Nhưng mà..." Tô Ninh rồi rầm nghĩ: Hôm nay ba ba bị gì vậy nhỉ? Còn không cho cô đi vào phòng, thị trưởng đại nhân còn đang chờ ở dưới, cô phải tránh mặt hai người mới gọi cho nàng được.

"Ninh Ninh, người tới đây đi, bà nội cũng có lời muốn nói với người."

Tô Ninh thấy bà nội cũng mở miệng, không có cách nào đành phải đi lại ngồi trên sofa, cô thấy bà nội vẻ mặt nghiêm túc, nên tính nói lại thôi.

Bà nội thấy sắc mặt cháu gái mình không tốt, liền hỏi: "Ninh Ninh, người có chuyện gì sao?"

"Dạ" Tô Ninh gật gù đầu, nhỏ giọng nói: "Con muốn về phòng gọi điện thoại trước."

"Gọi cho ai?"

Tô Ninh quay qua nhìn ba ba, nghĩ nghĩ nói: "Con tưởng là ở nhà xảy ra chuyện gì, ban đêm bắt không được xe, không còn cách nào nên gọi điện thoại cho nàng, nàng lái xe chở con về, bây giờ còn đang đợi ở dưới nhà."

"Tiêu thị trường?" Tô Khải Hồng phản xạ có điều kiện nhú mày hỏi.

"Dạ" Tô Ninh gật đầu.

"Nhanh gọi đi, đừng để Tiểu Hàn chờ ở dưới, trời lạnh thế này."

Tô Ninh nghe thấy bà nội nói, cô hơi chần chờ nhìn ba ba. Bà nội trừng mắt với con trai, kéo vai Tô Ninh nói: "Đi gọi đi, có chuyện gì một hồi nói cũng được." Vừa nói bà vừa đẩy Tô Ninh về phòng ngủ.

Tô Ninh lúc đi ra đã thay xong đồ ngủ, ba ba và bà nội vẫn ngồi trên sofa, TV đang phát một bộ drama. Cô đi qua ngồi giữa hai người, nhìn nhìn xung quanh bộ dạng chuẩn bị tiếp nhận răn dạy.

"Ninh Ninh, bà nội hỏi người, người có phải rất yêu mến Tiểu Hàn hay không?" Tô Ninh vừa ngồi xuống, bà nội đang chăm chú xem TV liền xoay người lại, đột nhiên hỏi ra một câu như vậy.

Tô Ninh không hề chuẩn bị tâm lý, nghe bà nội nói, như sét đánh ngang tai, trong đầu liền trống rỗng... Cô quay qua nghi vấn nhìn ba ba, nghĩ thầm: "Sao ba ba lại nói chuyện này cho bà nội cao tuổi chứ?"

Tô Khải Hồng thấy con gái nhìn mình thắc mắc, hấn nén giận, mở miệng nói: "bà nội của người đoán như thần, so với ta còn biết muốn sớm hơn..." Ý là không phải hấn nói ra.

Lúc này, bà nội nắm tay Tô Ninh nhẹ vỗ về, giọng điệu còn hoà ái hơn bình thường: "Ninh Ninh đừng sợ, ba ba của người là lão ngoan đồng, còn bà nội không phải."

Bà nội cảm thấy Tiểu Hàn là người rất tốt, hai cô gái yêu nhau mặc dù trái với lẽ thường, có thể do bà đã ném trái qua cuộc sống, bà thấy chỉ cần hai người hạnh phúc bên nhau là được, không liên quan gì đến người ngoài hết."

Nghe bà nói, Tô Ninh há hốc mồm, thật lâu vẫn không phản ứng kịp. Qua một hồi lâu, cô không thể tin được, có chút run rẩy hỏi bà nội: "ý của bà là đồng ý cho con và nàng quen nhau sao?"

"Chỉ cần cháu gái bảo bối của ta hạnh phúc, bà nội sẽ đồng ý."

Tô Ninh nhìn về mặt bà nội rất nghiêm túc, cô cảm động nói không nên lời. Chỉ nhẹ gật đầu, trong miệng lặp lại hai từ hạnh phúc, ở bên thị trường cô chưa bao giờ thấy không hạnh phúc. Vừa nói nước mắt của cô theo gương mặt rơi xuống.

Bà nội dùng bàn tay đầy nếp nhăn lau nước mắt cho cháu gái, đối mặt với chuyện này, Tô Ninh rốt cuộc không thể không được nữa, cô nhào vào lòng bà nội khóc to hơn. Tô Khải Hồng này giờ vẫn ngồi một bên nhìn hai bà cháu, thấy con gái khóc, hấn nặng nề thờ dãi đứng dậy trở về phòng.

Tô Ninh khóc một hồi lâu mới rời khỏi người bà nội, cô nghẹn ngào nói: "Nhưng mà ba ba..."

"Chuyện ba ba cứ để bà lo, người trẻ bây giờ ai cũng đều đề xướng tự do yêu đương. Người yên tâm, bà nội sẽ không để người bị gả cho một người mà người không yêu thương."

"Bà nội..." Tô Ninh thật sự không nghĩ tới bà nội lớn tuổi nhưng lại khai sáng như vậy, cô nắm chặt tay bà, cảm động nói không nên lời.

"Bất quá, bà nội muốn dặn dò người vài câu. Tuy đồng ý cho các người bên nhau, vì ta thấy Tiểu Hàn là người tốt, đối với người thật sự rất tốt, nhưng bây giờ người còn nhỏ tuổi, nó lại lớn hơn người nhiều, chuyện sau này không biết thế nào. Cho nên, hiện tại người nên chuyên tâm học tập, không thể vì lo yêu mà làm trễ nãi tiền đồ của mình."

Bà nội nói với Tô Ninh rất nhiều, lão bà suy nghĩ vô cùng toàn diện, kể cả thân phận của Tiêu Ý Hàn, gia đình rồi Iran đều nói đến.

Tô Ninh chăm chú nghe, gật đầu.

"Kỳ thật từ đêm người phát sốt, bà nội đã mơ hồ đoán được, chỉ là người không nói nên bà nội cũng không nhắc đến. Lần này dọn nhà, Tiểu Hàn tận tâm tận lực giúp gia đình chúng ta, bà nội đều nhìn hiểu hết. Còn có tiểu Iran, bà nội thật sự rất yêu mến thằng bé, cho nên mới thường đi nhà trẻ đón nó về nhà chơi..."

"Cảm ơn bà nội." Tô Ninh chưa bao giờ cảm nhận được bà nội lại thương mình nhiều đến mức này, cô cảm giác mọi thứ tới thật bất ngờ, cũng làm cho cô thấy có chút không chân thực.

"Tốt lắm, đã muộn rồi tắm rửa ngủ đi, mai còn phải đi học nữa." Bà nội thấy mọi chuyện đều nói xong, bà kéo Tô Ninh đi về phòng tắm.

Đêm nay, Tô Ninh ôm điện thoại trò chuyện với thị trường đại nhân rất lâu, ngọt ngào lâng lâng làm cô cảm giác mình đang trên mây. Cuối cùng vì quá mệt, lại nghe giọng nói êm êm của thị trường bên tai, Tô Ninh cũng bất tri bất giác ngủ mất.

.....

Tiêu Ý Hàn biết được chuyện nàng và Tô Ninh đã được bà nội đồng ý, tâm tình nàng liền tốt hơn, trải qua thời gian lâu như vậy, đến lúc này nàng mới chính thức thấy được tương lai của nàng và Ninh Ninh.

Tiêu Ý Hàn vốn định ngày hôm sau sẽ đến nhà Tô Ninh thăm mọi người mà do bận công tác cho nên kéo dài đến ba ngày sau mới có thời gian dẫn Iran đi. Lần này nàng mua rất nhiều lễ vật, đồ ăn ngon đem đến, còn mua nhiều rượu để cho Tô ba ba.

Không biết bà nội dùng phương pháp gì, lần này Tiêu Ý Hàn đến thăm, Tô Khải Hồng mặc dù không đặc biệt nhiệt tình nhưng thực sự cũng không còn lạnh lùng thờ ơ như trước. Cả nhà vây quanh trước bàn ăn, trên bàn bày đầy thức ăn ngon do bà nội làm, Tiêu Ý Hàn cùng Tô Khải Hồng uống rượu để, cảnh tượng này hoàn toàn không khác gì người một nhà đang cùng nhau ăn tiệc.

.....

Từ lúc được người nhà tán thành, mỗi ngày Tô Ninh đều cảm giác đặc biệt hạnh phúc. Cô công khai dọn đến ở nhà riêng của hai người. Hơn nữa, lúc rảnh rỗi, bà nội và ba ba sẽ đi nhà trẻ đón Iran về nhà chơi. Hết thấy những thay đổi này, trước đây cô chưa bao giờ dám nghĩ đến, mà ngay cả thị trưởng đại nhân bình thường luôn không nỡ nụ cười, nay mỗi ngày mỉm cười đều động ở trên mặt.

Hôm nay là thứ hai, giờ nghỉ trưa, Tô Ninh trở về phòng ngủ kí túc muốn ngủ một chút. Cô vừa lên giường nằm, điện thoại vang lên. Tô Ninh nhìn màn hình hiển thị số lạ, cô chần chờ một chút mới ấn nghe.

“Xin hỏi, là tiểu thư Tô Ninh phải không?” Giọng một người đàn ông truyền tới.

“Vâng, ngài là?”

“Chào Tô tiểu thư, ta là Giang Minh Kiệt, bí thư của Tiêu thị trường.”

“Giang Minh Kiệt?” Tô Ninh thì thầm nói, cô chăm chú suy nghĩ một chút, cảm giác tên có chút quen thuộc.

“Cô quên sao? Ta chính là người lần trước giúp cô chọn mua điện thoại ở thương xá.”

“A...” trong đầu Tô Ninh hiện lên hình dạng của Giang Minh Kiệt, cô dừng lại một hồi nói: “Ngài tìm ta có việc gì sao? hay là Tiêu thị trường...”

“Là như vậy, Tiêu thị trường nhất định muốn cho cô tiến vào làm việc ở đài truyền hình, bây giờ ta đang ở cổng trường học của cô, nếu như cô có thời gian, ta muốn gặp nói chuyện trực tiếp với cô.”

Tô Ninh nhớ tới thị trưởng đại nhân có nói qua chuyện này với mình, cô vội vàng ngồi dậy, nói: “Tốt, ngài chờ ta chút, ta lập tức ra tới.”

“Như thế nào? thị trưởng đại nhân của ngài lại triệu hoán ngài a?” Tôn Hồng Na nằm ở giường đối diện thấy Tô Ninh cúp điện thoại, có chút trêu chọc hỏi.

“Cái gì a? Là thuộc hạ của nàng, nói là chuyện công việc, ta đi coi sao.” Tô Ninh vừa đứng trước gương chỉnh lại quần áo vừa nói.

“Nhìn ngài ngày ngày hạnh phúc, ta thật vừa hâm mộ vừa ghen ghét...”

Nghe Tôn Hồng Na nói, Tô Ninh quay qua làm bộ liếc mắt. Trong nháy mắt, Tôn Hồng Na liền cười tươi, nói: “Khẳng định không có ghét...”

“vợ, ta không hâm mộ, chút nào.” Dịch Dương ôm vai Tôn Hồng Na dựa vào trên người của nàng, nói xong liền muốn hôn môi nàng.

Tôn Hồng Na ghét bỏ đẩy nàng ra, nói: “Ngươi chết đi...”

Tô Ninh cười nhạt nhìn xem hai người luôn “Không được tự nhiên” kia, nói câu “Đi đây” liền mang theo túi xách đi ra phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Âm Dàn

Tô Ninh có chút sốt ruột đi ra cổng trường, Giang Minh Kiệt đến trường học tìm cô, cô vốn định gọi cho thị trưởng đại nhân. Nhưng cô nhớ tới buổi sáng lúc ra cửa thị trưởng đại nhân nói cho cô biết khuya hôm nay nàng có việc, buổi tối không thể về nhà ăn cơm.

Ra cổng trường, Tô Ninh nhìn chung quanh một chút liền hướng phía bên trái đi tới, một chiếc xe đậu ở đó, có một nam nhân mang giày tây đang đứng dựa cửa xe.

“Thật ngại quá, để ngài đợi lâu.” Tô Ninh cười nhẹ tiến lên, nói với Giang Minh Kiệt.

“Không có sao, không có sao.” Giang Minh Kiệt mỉm cười, hắn vừa nói vừa mở cửa xe cho Tô Ninh.

Tô Ninh vẫn đứng ở trước xe không hề động, cô duy trì mỉm cười nói với Giang Minh Kiệt: “ngài muốn dẫn ta đi đâu a?”

Giang Minh Kiệt nhìn đồng hồ, nói: “Đi ăn cơm tối, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, được không?”

Tô Ninh lui về sau một bước, nói: “Không tốt lắm.”

“À!” Giang Minh Kiệt thấy Tô Ninh có phòng bị, hắn cười cười đóng cửa xe quan sát xung quanh, chỉ vào nhà hàng Tây đối diện bên đường nói: “vậy chúng ta vào trong đó ngồi một chút a?”

Tô Ninh nhẹ gạt đầu, đi cùng hắn qua bên đường.

Hai người tìm một gian phòng để ngồi, Giang Minh Kiệt hỏi ý Tô Ninh gọi một ít thức ăn, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

“Tiêu thị trưởng kêu ta đến đài truyền hình hỏi thăm công việc cho cô, vốn là định trực tiếp báo cáo cho nàng, nhưng ta nghĩ cũng muốn gặp cô.” Giang Minh Kiệt vừa nói vừa lấy trong ví ra một cái danh thiếp đưa cho Tô Ninh, nói: “Đây là danh thiếp của Phương chủ nhiệm đài truyền hình, cô chuẩn bị xong thì có thể đi đến đó tìm người này lúc nào cũng được, hắn phụ trách sắp xếp công việc cụ thể cho cô.”

Tô Ninh cầm lấy danh thiếp lật hai mặt nhìn nhìn, trong lòng nghĩ, công việc tốt khó xin vào như vậy người này nói mấy câu đã an bài xong.

Giang Minh Kiệt nhìn cô gái yên tĩnh ngồi đối diện, còn nói: “Đương nhiên, công việc cô có thể tùy ý chọn, bất quá công tác sơ kỳ phải học thêm nâng cao trình độ.”

Tô Ninh ngẩng đầu, nói: “Cảm ơn ngài.” Rồi bỏ danh thiếp vào trong túi.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng dao nĩa rất nhỏ truyền vào trong lỗ tai, hai người đều yên lặng dùng bữa.

“Ngài tìm ta không chỉ bởi vì chuyện công việc của ta phải không?” Tô Ninh ăn một miếng điểm tâm, dùng khăn tay nhẹ lau khóe miệng, cô hỏi Giang Minh Kiệt.

Giang Minh Kiệt để dao nĩa xuống nhìn Tô Ninh suy nghĩ, có chút khó xử nói: “Có lẽ ta thật ấu trĩ khi tới tìm cô, nhưng ta vẫn muốn tranh thủ gặp qua cô một chút.”

Tô Ninh có chút không hiểu lời của Giang Minh Kiệt, cô nhìn hắn nói: “Ta có thể giúp gì cho ngài sao?”

“Ta biết rõ Tiêu thị trưởng với cô quan hệ rất tốt, rất để ý cô. Ta nghĩ...”

Tô Ninh nghe xong Giang Minh Kiệt nói, cô hơi nhún mày.

“Cô cũng biết từ tai nạn xe lần trước, Tiêu thị trưởng đã không còn tín nhiệm ta, nàng là lãnh đạo, ta cũng không dám giải thích nhiều. Cho nên...”

“Cho nên ngài muốn ta giúp ngài, nói tốt về ngài với thị trưởng?” Tô Ninh có chút không hiểu hỏi.

“Ừ.” Giang Minh Kiệt ngập ngừng gạt đầu, còn nói: “Ta có thể ở cơ quan chính phủ làm lâu như vậy toàn bộ là nhờ Tiêu thị trưởng đề bạt, mẹ của ta bị bệnh cũng do Tiêu thị trưởng trợ giúp, ta biết rõ trước kia ta đã làm một ít chuyện sai, chính là ta sẽ sửa đổi.”

Tô Ninh càng nghe càng mơ hồ, phải biết rằng người ngồi ở đối diện cô chính là bí thư của thị trưởng a, nếu như là trước kia cô sẽ không nghĩ mình có thể tèo cao thế này. Cô chỉ cần quen biết Tiêu Ý Hàn, đã có thể làm cho bí thư nhờ cô nói tốt... Tô Ninh nhanh chóng suy nghĩ lý do thoái thác, cô không muốn làm liên lụy đến chuyện công tác của thị trưởng.

“Ta với Tiêu thị trưởng cũng không quan hệ tốt đến mức như ngài nghĩ, ta chỉ dạy kèm cho Iran mà thôi. Bởi vì gia cảnh nhà ta không tốt lắm, nên Tiêu thị trưởng mới giúp ta, nàng đối xử tốt với ta cũng chỉ vì thấy ta điều kiện học tập khó khăn thôi...”

Tô Ninh nói dứt lời, cô thấy Giang Minh Kiệt có vẻ thất vọng, còn nói: “Các ngài là quan chức cao của thành phố, ngài nghĩ sinh viên như ta có thể nói cái gì trước mặt thị trưởng đây?”

Giang Minh Kiệt cười cười xấu hổ, hắn trong lòng nghĩ hắn thật là cùng đường lắm mới tìm Tô Ninh nói những lời này. Tuy hắn không biết Tiêu thị trưởng rốt cuộc có quan hệ gì với Tô Ninh, nhưng tuyệt đối không như những gì Tô Ninh nói. Giang Minh Kiệt cười khổ, hắn không che giấu tâm tình, nhếch miệng nhìn Tô Ninh, không đẩy đưa nữa mà dời đi chủ đề.

Sau khi thay đổi đề tài, Tô Ninh phát hiện mình nói chuyện với Giang Minh Kiệt rất hợp, thỉnh thoảng Giang Minh Kiệt còn trêu chọc làm cô mỉm cười. Người đàn ông này rất biết cách làm người khác vui vẻ, hơn nữa chuyện hắn nói đều xoay quanh thị trưởng làm cô hứng thú.

Từ chối hảo ý đưa tiễn của Giang Minh Kiệt, Tô Ninh đi về nhà.

Buổi tối nằm ở trên giường, Tô Ninh nghĩ nghĩ ngửa đầu nhìn thị trường đang ôm mình, nói:”chị khoan ngủ đã em có chuyện muốn nói với chị.”

Tiêu Ý Hàn đang mơ mơ màng màng, nằng “ừ” hai tiếng, tỏ vẻ mình đang nghe.

Tô Ninh nâng tay lên vuốt vuốt mặt thị trường, mềm mại nói:” Không nên ngủ nha, em thật sự có chuyện muốn nói.”

Tiêu Ý Hàn cầm tay Tô Ninh đặt xuống ở hông của mình, ôm cổ Tô Ninh hôn hít gương mặt cô, nói:” Được rồi, em nói đi tôi nghe.” Vừa nói nàng cũng không định chỉ động tác, tiếp tục hôn Tô Ninh.

“Đừng náo loạn, nói cho chị nghe chuyện nghiêm túc.” Tô Ninh nghiêng đầu qua một bên, cao giọng nói.

Tiêu Ý Hàn bắt đầu đi ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Ninh, nằng nhẹ gât đầu, Tô Ninh thoả mãn mỉm cười, cô nhẹ hôn môi thị trường rồi liền nói tiếp.

Tô Ninh đem chuyện Giang Minh Kiệt đến gặp mình nói cho thị trường, cô nói:” Em hiểu rõ ý tứ của hần, hần là muốn em nói giúp hần trước mặt chị.”

Tiêu Ý Hàn sau khi nghe xong nằm ngay trở lại, khôi phục vẻ nghiêm túc nói:” Em trả lời hần vậy là đúng, chúng ta ở chung sẽ không tránh được bị một số người biết rõ. Sau này gặp chuyện như vậy, em phải nói cho tôi biết, nếu như xui rủi không liên lạc được tôi, thì không cần phải để ý đó là ai, mặc dù bọn họ đem tên ta ra đảm bảo cũng không được đi theo, biết không?”

Tô Ninh thấy thị trường đại nhân nghiêm túc, cô cũng nghiêm túc gât đầu, rồi hỏi:” Sẽ có chuyện gì xảy ra sao?”

Tiêu Ý Hàn cười cười, nói:”Không có nghiêm trọng như vậy, tôi chỉ là nói lỡ xui rủi thôi, lời này tôi cũng đã dặn dò với Iran”.

“Giang Minh Kiệt thì sao?” Tô Ninh thuận miệng hỏi.

“Những sự tình đó khoan nói đã, đợi khi nào rảnh tôi sẽ nói em nghe một chút, còn bây giờ có chút phức tạp, em nhớ kĩ trong quan hệ công việc phải giữ lại cho mình một đường lui.” Dứt lời, nàng nằm thẳng xuống ôm Tô Ninh ngủ.

.....

Trận mưa xuân đầu mùa qua đi, nhiệt độ Giang Vịnh đã ấm lên, công việc của Tiêu Ý Hàn cũng bận rộn hơn trước. Mỗi ngày về đến nhà hơn phân nửa thời gian cũng đã nửa đêm, khi đó Tô Ninh đã ngủ. Hai người thiếu thời gian trò chuyện trao đổi, mỗi sáng sớm Tô Ninh đều dành chút thời gian cùng thị trường trên giường, qua rất lâu cô mới có thể rời khỏi giường.

Qua thanh minh Tiêu Ý Hàn nhận được thông tri, phải đi công tác xa khoảng nửa tháng, đêm trước khi đi nàng dẫn Iran trở lại thăm nhà Tô Ninh và ăn cơm.

“Phải đi bao lâu?” Tô Khải Hồng nghe thấy Tiêu Ý Hàn nói phải đi công tác, hần bùng ly rượu nhìn nàng hỏi.

“Khoảng nửa tháng a, cũng có thể trở về sớm hơn một chút.”

Bà nội gấp một miếng sườn non vào chén Tiêu Ý Hàn, dặn dò:”Một mình đi công tác xa nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, nhìn cả hai đứa đều gầy, muốn giữ dáng cũng phải chú ý sức khoẻ chứ.” Dứt lời, bà cũng gấp một miếng sườn cho Tô Ninh.

Tô Ninh vẫn buồn bực không lên tiếng cúi đầu ăn cơm, Tiêu Ý Hàn nghiêng đầu nhìn cô một cái, biết là bởi vì phải tách ra nên trong lòng Tô Ninh không được vui, nàng mở miệng nhưng lại thôi không có nói cái gì.

“Tiểu Hàn, người đi xa mấy ngày này để Iran đến ở đây đi, Ninh Ninh thường không ở nhà, để tiểu Iran ở đây chơi với ta.” Bà nội vừa xoa đầu Iran vừa nói với Tiêu Ý Hàn.

“Dạ, con ở nhà bà nội trong thời gian này, kêu bà Hồng cũng đến đây ở.” Iran trong miệng ngậm một miếng sườn, mơ hồ không rõ nói.

Tiêu Ý Hàn mặt lạnh trừng mắt với Iran, nói:”Ăn đi đừng nói nữa, mẹ nói con bao nhiêu lần rồi.” Sau nàng hòa hoãn giọng điệu nói với bà nội:”Được, để cho thằng bé ở đây, trở về con sẽ cho đi Hồng nghỉ phép một khoảng thời gian.”

Ăn cơm xong, Tô Ninh cùng mọi người nói một tiếng liền trở về phòng mình, Iran muốn xem phim hoạt hình nó cũng kéo bà nội ra phòng khách. Trong phòng ăn còn lại Tô Khải Hồng đang uống rượu cùng Tiêu Ý Hàn, Tiêu Ý Hàn nhìn hần cười cười rồi cầm bình rượu rót cho mình một ít, nói:” Ta tìm công việc cho ngài, ngài thấy thế nào?”

Tô Khải Hồng nghi hoặc nhìn sang, như là không có nghe rõ, chỉ vào chính mình hỏi:”Người tìm việc cho ta?”

“Đúng vậy, ta nghe Ninh Ninh nói ngài muốn tìm công việc, vừa vặn ta có người bạn đang thiếu nhân viên, ta cảm thấy việc này rất thích hợp với ngài.” Tiêu Ý Hàn nhấp một miếng rượu, rất tùy ý nói.

“Là dạng công việc gì?”

“Công ty chuyển phát đồ của bạn ta, không có việc gì nhiều chỉ ngồi tiếp điện thoại rồi ghi lại đơn hàng đồ nào nhận, đồ nào chuyển đi. Ta cảm thấy rất được, chỉ có điều tiền lương hơi thấp.”

Tô Khải Hồng suy tư, thì thầm nói: “Tiền lương thấp...” Hắn dừng một hồi ngẫm đầu phân tích cho Tiêu Ý Hàn: “Ninh Ninh thêm một năm nữa cũng tốt nghiệp, học phí của con bé ta cũng không cần lo nữa, chỉ là căn nhà này vẫn còn vay, mỗi tháng ta có tiền lương hưu, nếu như tìm thêm công việc, có thêm thu nhập cũng coi như rất tốt.”

Tiêu Ý Hàn chăm chú nghe Tô Khải Hồng, nàng nói tiếp: “Chuyện Ninh Ninh ở trường ngài không cần quan tâm, đã có ta lo cho Ninh Ninh. Sức khỏe ngài không tốt, cũng không nên tìm công việc ngoài xã hội. Ta cảm thấy ngài nên qua chỗ bạn ta mà làm, một tháng lương có thể 1800, nếu làm lâu dài có thể được tăng lương.”

Nghe thấy 1800, mắt Tô Khải Hồng liền sáng lên, đây mà gọi là tiền lương ít sao? Lúc trước, hắn ở bên ngoài mưa gió sửa xe cũng không thể cam đoan mỗi tháng có thu nhập thế này, hắn bắt đầu cười khổ, nói: “Nếu như không phiền, người giúp ta giới thiệu ta với công ty đó một chút.”

Tiêu Ý Hàn mỉm cười, rất tự nhiên nói:

“Ta cho rằng ngài đã xem ta như người một nhà, cái gì mà phiền với không phiền.”

Nghe xong Tiêu Ý Hàn nói, Tô Khải Hồng cười cười xấu hổ, gọi ly rượu lên cùng với nàng, uống một hớp rượu lớn.

Lúc này điện thoại Tiêu Ý Hàn vang lên, Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Khải Hồng cười xin lỗi rồi ra ngoài nghe điện thoại.

“Cristina, có việc gì sao?”

“Người ở đâu?”

“Ở nhà Ninh Ninh.”

“Ồ ơ, cuộc sống gia đình người tạm ổn rồi nhỉ...” Cristina ở đầu kia trêu chọc Tiêu Ý Hàn, giọng nàng nhẹ nhàng tỏ rõ lúc này tâm tình nàng đang rất vui vẻ.

“Có việc gì nói đi, ta đang ăn cơm.”

“Tuần sau ta sẽ kết hôn a!!!”

Tiêu Ý Hàn chuyển điện thoại qua tai bên kia, nàng không nghe lắm chứ?! Người này mới đợt trước còn nói muốn đi xa cùng Trương Trí, mà bây giờ mới qua có bao lâu đâu đã bắt ngờ quyết định luôn ngày kết hôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chuẩn Bị Kết Thúc

“Này, có phải là bị dọa sợ rồi không? Ha ha...” Cristina bên kia cười vui vẻ.

“Chủ Nhật?” Tiêu Ý Hàn nhú mày, nói: “ngày mai ta đi công tác, phải nửa tháng mới có thể trở về.”

“Hà???” Cristina kinh ngạc, nàng đề cao âm lượng nói: “Không thể như vậy a, Hàn, chúng ta vẫn chờ nhân vật lớn như người làm chứng hôn cho chúng ta mà...”

Tiêu Ý Hàn nhú mày, nàng làm sao biết thời gian tự nhiên trùng hợp như vậy. Nàng nghĩ nghĩ, bình tĩnh nói: “Đề ta coi sao, coi có trở lại sớm hơn chút được không, nhưng chủ nhật thì thật có hơi khó.”

“Ồ ồ... Như thế nào người sớm không đi muộn không đi lại đi công tác ngay lúc này chứ?”

“Người thì tốt hơn ta sao mà nói? Kết hôn là chuyện lớn vậy mà các người định xong thời gian mới nói cho ta biết, với lại ta đi công tác là chuyện rất thường xuyên, người cũng không phải không biết ta luôn bận rộn.” Tiêu Ý Hàn bắt đầu dĩ nhiên.

“Ta... Ninh Ninh đâu, đưa điện thoại cho Ninh Ninh đi, ta không cần phải nói với người nữa.” Cristina không phản đối được Tiêu Ý Hàn nên nổi giận dùng giọng kêu gào đòi gặp Tô Ninh.

“Chủ nhật nàng nhất định có thời gian đi, nàng đang ở trong phòng ngủ rồi.”

“Người đem điện thoại đưa cho Ninh Ninh, ta muốn tìm nàng.”

“Người tìm làm gì?”

“Ta tìm nàng làm phù dâu cho ta...”

.....

“Chị Cristina kêu em làm phù dâu...” Tô Ninh cúp điện thoại, quay đầu kinh ngạc

nói với thị trưởng.

“Ừ, em không muốn đi sao?” Tiêu Ý Hàn gật gật đầu, hỏi.

Tô Ninh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lắc đầu.

“Chính là, em chưa làm qua phù dâu bao giờ, có thể làm sao?”

” nếu em không muốn đi cũng được, để tôi nói giùm cho.”

“Không phải.” Tô Ninh vây quanh trước người thị trưởng đại nhân, ôm cổ ngồi trên đùi nàng, cô nói: “Em đi, em còn chưa làm qua phù dâu, bây giờ được làm phù dâu cho chị Cristina xinh đẹp đương nhiên em nguyện ý đi.”

Tiêu Ý Hàn bấu môi nhéo mũi Tô Ninh, trêu tức hỏi: “Không khó chịu nữa?”

Tô Ninh mím môi, vùi đầu vào vai thị trưởng, thì thầm: “Khó sợ, rất khó chịu, ai bảo chị rời đi lâu như vậy, em nhớ chị thì làm sao?”

Tiêu Ý Hàn ôm eo Tô Ninh, vẻ mặt hạnh phúc an ủi: “Nhớ tôi thì cứ gọi điện thoại cho tôi.”

“Nếu không chị dẫn em cùng đi đi?” Tô Ninh giống như nghĩ đến cái gì, kéo ra khoảng cách giữa hai người, mở to mắt nói với thị trưởng.

“Hiện tại có thể không được, em không phải muốn tham gia hôn lễ của chị Cristina sao?” Tiêu Ý Hàn kéo Tô Ninh vào lại trong ngực, ôn nhu nói: “Giao, tôi sẽ mau chóng trở về, dù có mang em theo tôi cũng không có thời gian chơi cùng em.”

Tô Ninh rầu rĩ gật đầu. Từ sau khi hai người công khai quan hệ với người nhà, cô chưa từng cùng thị trưởng tách rời nhau một ngày, mà bây giờ thị trưởng đại nhân đi đến nửa tháng, cô làm sao có thể nhẫn nại a?

Tiêu Ý Hàn lặng lẽ ôm Tô Ninh một hồi lâu, cúi đầu xuống nhìn Tô Ninh đang ủ rũ, nhẹ nhàng gọi: “Ninh Ninh...”

Tô Ninh bấu môi ngẩng đầu.

“Hôn tôi đi” Tiêu Ý Hàn nói xong nhắm mắt lại.

Tô Ninh vụng trộm liếc nhìn cửa phòng, ngồi thẳng lưng ôn nhu hôn lên môi thị trưởng đại nhân...

*****

Tiêu Ý Hàn đi công tác, ngày hôm sau Tô Khải Hồng đã được người đến đón đi công ty, không hề lo lắng chính thức có công việc. Tô Ninh một lần nữa ở tại kí túc trường, còn tiêu Iran thì mỗi ngày tan học đều được bà nội Tô đến đón.

Thị trưởng đại nhân đi được hai ngày, Tô Ninh liền nhận được điện thoại của chị Cristina, sắp làm phù dâu nên thời gian rảnh cô lại bị Cristina kéo đi theo thử trang phục.

Cuộc sống bận rộn luôn trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến thứ bảy, trước hôn lễ Cristina một ngày. Tô Ninh sớm đi theo Cristina vội vàng chuẩn bị nhiều việc, thị trưởng đại nhân không ở đây, cô nghĩ mình nên thay nàng tận lực làm chút ít việc trợ giúp chị Cristina.

Buổi tối, Tô Ninh cùng Cristina, Viên Hiểu Dật, chị Lam từ studio chụp ảnh cưới đi ra, bởi vì đêm trước khi kết hôn không thể ở cùng chú rể, mọi người sợ Cristina miên man suy nghĩ liền nghiên cứu xem đi nơi nào náo nhiệt được. Mấy người ý kiến lộn xộn, xe bắt tri bắt giác đã lái đi rất xa.

“Bằng không cứ đi quán bar của ta a?” Xe dừng ở giao lộ lớn đèn đỏ, Viên Hiểu Dật cầm tay lái quay ra sau hỏi.

“Không đi, người chỗ đó có cái gì, bỏ đi, đều đi thiệt nhiều lần rồi.” Cristina mất hứng nói.

Tô Ninh cười nhẹ nghe bọn họ tranh chấp, nghiêng đầu nhìn bên ngoài. Ngoài cửa sổ xe bên kia đường là bệnh viện phụ sản, nhìn qua, Tô Ninh đột nhiên nhướng mày, tiếp theo kinh ngạc há to miệng.

Hình như cô nhìn thấy Lục Hạo Vũ, bên cạnh còn có một cô gái ngoại quốc. Tô Ninh vô ý thức lấy tay lau lau cửa sổ xe, muốn nhìn rõ ràng hơn.

“Ninh Ninh, em nhìn cái gì mà chăm chú vậy?” Chị Lam ngồi cạnh Tô Ninh đột nhiên cũng nhích người sang hỏi.

Tô Ninh không quay đầu lại, cô dùng ngón tay chỉ ngoài cửa sổ xe, có chút không thể tưởng tượng nổi nói: “Iran ba ba, ở trước cửa bệnh viện.....”

Viên Hiểu Dật vừa khởi động xe, nghe Tô Ninh nói, nàng nhìn mấy người phía sau từ trong kính chiếu hậu, hỏi: “Đó là bệnh viện phụ sản, hân chạy đến nơi này làm gì vậy?”

Tô Ninh không có nói tiếp, cô thấy chị Lam hơi cong khóe miệng. Trong lòng nghĩ: Lục Hạo Vũ mang theo nữ nhân đến bệnh viện phụ sản? Cô lúc đầu có thể là nhìn lầm người cũng nên.

Cristina nhìn thật lâu ngoài cửa sổ, trong xe an tĩnh lại, một hồi lâu nàng mới lên tiếng: “Hân là Hạo Vũ, còn có cô gái ngoại quốc kia.” nàng quay đầu nhìn Tô Ninh, lại nói: “Như vậy cũng tốt, Hân không cần lại hao tâm tổn trí cùng hân bàn chuyện ly hôn.”

*****

Tại nhà họ Lục:

Trên lầu hai, trong thư phòng rộng rãi, hai người đàn ông đang ngồi biểu lộ hết sức nghiêm túc. Trên bàn có hai tách trà đang bốc hơi nóng, Tiêu Sùng Văn nâng tách trà lên thổi nhẹ hai cái rồi nhìn sang người đàn ông ngồi đối diện, trầm thấp nói: “Ta không nghĩ can thiệp, chỉ là trở ngại gia thế của hai nhà chúng ta, ta nghĩ hay là chúng ta nên giải quyết êm đẹp.”

Lục lão gia khoanh hai tay, có chút đuối lý nói: “Ta biết rõ là vì chuyện của công ty, lúc trước không nên cho Hạo Vũ ra nước ngoài nhiều năm như vậy... Nếu không, hôm nay cũng sẽ không phát sinh những chuyện này.” Dứt lời, hân nặng nề thở dài một hơi.

Tiêu Sùng Văn hơi mỉm cười trào phúng, hân nói: “chắc hân người cũng biết chuyện cô gái ngoại quốc kia chứ? Lúc đầu Hân Hân muốn ly hôn ta vốn không đồng ý.” Hân cười lạnh một tiếng: “Thật đúng nhìn không ra Hạo Vũ còn có bản lĩnh như vậy, cô gái này cũng đều theo tới Giang Vịnh.”

“Nghiep chương!” Lục lão gia nắm chặt tay, theo trong kẽ răng phun ra hai chữ.

“Haizz! Hiện tại nói cái gì đều trễ rồi, ta hôm nay đến đây là muốn thương lượng với người một chút. Chuyện ly hôn của hai đứa nó để lại đứa nhỏ, ý của ta cũng thật rõ ràng đi.”

Lục lão gia nhíu mày nghĩ nghĩ, nói: “Hân Hân là mẹ Iran, vai trò bất đồng, chúng ta cũng nghĩ cho nó, biết nó rất muốn giữ lại con trai.” Hân đặc biệt nhấn mạnh hai chữ mẹ Iran.

“A, cũng không thể gọi là nghĩ cho Hân Hân. Nhà họ Lục các người chẳng phải muốn chữa chút mặt mũi? Hạo Vũ làm chuyện ám muội như vậy. Vấn đề này lộ ra đối với chúng ta ai cũng không tốt, huống chi cô gái kia còn mang theo đứa bé trở về, chuyện này mà rêu rao bên ngoài sẽ để người ngoài cười đến rụng răng.”

Nghe Tiêu Sùng Văn nói, Lục lão gia biểu lộ cứng đờ, nói: “Cái thằng nghịch tử!!! Ta...” Hân nói ta nửa ngày, tức giận không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Sự tình đã như vậy, ta cũng muốn biết Hạo Vũ suy tính thế nào?” Tiêu Sùng Văn đặt tách trà xuống, bình tĩnh hỏi Lục lão gia.

“Hân có tính toán gì? Còn đến phiên hân tính thế nào sao?” Lục lão gia hiển nhiên giờ khắc này tức giận là không nhẹ, hân dừng lại, nghĩ một lát ngừng đầu rất nghiêm túc nói: “Cái đồ hỗn trướng kia làm ra những sự tình này, Hân Hân nhất định sẽ không quay trở lại. Lão Tiêu, người yên tâm, vấn đề này ta sẽ không để cho hân làm lớn chuyện, chờ một lát ta liền gọi hân về nghiêm khắc dạy dỗ, làm cho hân trở ra nước ngoài, khỏi ở trước mặt ta làm ta thêm mất mặt xấu hổ.”

“Người cũng đừng quá trách cứ hân, ở bên ngoài ngần ngại nhiều năm, thân là đàn ông chúng ta cũng có thể lý giải. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, sau khi tụi nó ly hôn, vì có Iran, chúng ta là ông nội và ông ngoại cũng đều là người một nhà.”

Nghe thấy Tiêu Sùng Văn nói ra Iran, biểu lộ của Lục lão gia co lại, hân biết rõ đây mới là trọng điểm để Tiêu Sùng Văn đến đây. Lúc này Lục Hạo Vũ mà ở trước mặt, hân thật muốn hung hăng đánh cho thằng nghịch tử này hai gậy, Lục lão gia phần hận nghĩ, đứa cháu nội đáng yêu lại biết điều như vậy, mà ở trước mặt xuôi gia hân lại không thể tranh thủ nói được lời nào.

Lúc Lục Hạo Vũ nhận được điện thoại của cha, hân chỉ mới đến bệnh viện, vốn lúc tan việc hai người bọn họ muốn đi ăn cơm, ai biết bạn gái hân đột nhiên cảm thấy bụng không thoải mái, vì an toàn hân liền mạo hiểm dẫn nàng đi bệnh viện khám, không nghĩ đến có chú ý cũng vẫn bị người nhìn thấy. Biết rõ tránh không khỏi kiếp nạn này, Lục Hạo Vũ kiên trì đưa bạn gái trở về nhà, vừa vào cửa đã trông thấy ba ba về mặt thâm trầm ngồi trên sofa.

“Người lên lầu cho ta.” Lục lão gia thấy con trai dẫn theo nữ nhân khác trở về, hân ném ra những lời này liền lên lầu.

Lục Hạo Vũ để bạn gái trước tiên ngồi đợi dưới lầu, phân phó người ở hầu hạ nàng, rồi nhanh chóng lên lầu.

“Cô ta mang thai?” Lục Hạo Vũ vừa đóng cửa thư phòng, Lục lão gia liền mở miệng hỏi.

Lục Hạo Vũ đi đến đứng trước mặt ba ba, nhẹ gật đầu.

“Người là đồ hỗn trướng, lúc này sao có thể làm cho cô ta mang thai tới Giang Vịnh? Người tưởng người nhà họ Tiêu sẽ dễ yên sao?”

“Ba ba, khi nàng đến đây ta mới biết được nàng mang thai, hơn nữa mấy ngày nay cùng Ý Hàn vô cùng không thoải mái, ta cũng không nghĩ tới nàng thật có thể đến a?”

“Ngươi không nghĩ tới? Ngươi đã lớn như vậy, ngươi sống đúng là vô dụng rồi! Một chút đầu óc cũng không có?”

“Vậy làm sao bây giờ? Nàng cũng đã đến đây, còn có đứa bé, chẳng lẽ muốn ta đuổi nàng đi?” Thấy ba ba tức giận như thế, Lục Hạo Vũ gấp gáp nói, hần nhìn ba ba, nhỏ giọng lầm bầm còn nói thêm: “Dù sao Tiêu Ý Hàn cũng sẽ không buông tha quyền nuôi dưỡng Iran, ba ba cũng nói, gia đình nàng cũng không phải ngồi không để yên, ta cần bản cũng không tranh gì

ảnh được...”

“Đồ óc heo!!!” Lục lão gia bị đứa con làm cho tức đến run tay, hần ổn ổn tâm tình, khoát tay nói với Lục Hạo Vũ: “ngày mai ngươi làm cho nữ nhân kia trở về đi, ngươi cũng rút ra nước ngoài ở cho ta.”

Lục Hạo Vũ nghe xong lời ba ba, hần vội nói: “Ba ba thực đồng ý cho ta ly hôn sao? Nhưng ta còn chưa ký đơn ly hôn...”

“Vậy thì chạy nhanh ký đi, ta gọi cho Ý Hàn, chuyện còn lại cứ để ta nói với nó.”

Lục Hạo Vũ do dự không nói gì, hần biết rõ Tiêu Ý Hàn đi công tác, hần cũng biết cục diện bây giờ là vẫn hồi không được nữa. Nhưng không biết thế nào, vừa nghĩ tới hần chính thức sẽ không còn liên quan cái gì đến tên Tiêu Ý Hàn nữa, trong lòng hần lại đặc biệt khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Kết Truyện

“Như thế nào, đến lúc này chẳng lẽ ngươi còn băn khoăn cái gì?” Lục lão gia thấy đứa con do dự, híp mắt hỏi.

Lục Hạo Vũ không dám nhìn thẳng vào ba ba, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ta... Ta không biết lựa chọn như vậy là đúng hay sai, đối với Ý Hàn, ta không muốn...”

“Ta như thế nào sinh ra đứa con trai như ngươi? Ngươi sớm làm chuyện kia, bây giờ lại không muốn? Ngươi tưởng mọi người ai cũng đầu heo giống ngươi sao?” Lục lão gia phẫn hận nói, rồi hần cảm điện thoại bàn, nhấn một dãy số gọi đi: “Là ta, đặt vé máy bay cho Hạo Vũ hai người ngày mai.”

“Được, càng sớm càng tốt, cứ như vậy.”

“Ba ba...”

Lục Hạo Vũ thấy ba ba thật sự tức giận, hần không dám nói nữa, lấy ra đơn ly hôn vẫn luôn mang theo trong người, đặt lên bàn, rồi nhấn tâm ký tên mình vào.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại, sắc mặt Lục Hạo Vũ rất khó coi, Lục lão gia bình phục một chút tâm tình của mình, nặng nề thờ dài nói: “Ta không biết vì cái gì đối với chuyện của ngươi, Tiêu Sùng Văn không có miệt mài theo đuổi, thái độ vẫn như bình thường. Cho ngươi rời đi, là biện pháp tốt nhất mà bây giờ ta nghĩ được, ngươi cứ trở ra nước ngoài trước đi, đợi qua thời gian mọi chuyện bình thường trở lại, hãy tính đến chuyện cô bạn gái ngoại quốc kia. Chăm sóc cô ta cho tốt, để sinh đứa bé xong thì nói tiếp.”

Nghe xong ba ba nói, Lục Hạo Vũ gật gật đầu, hần há to miệng, cuối cùng không có đem chuyện Tiêu Ý Hàn cũng ngoại tình nói ra, chào ba ba một tiếng liền có chút ít cô đơn xoay người ra khỏi phòng.

Tiêu Ý Hàn cố hoàn thành công tác trong buổi trưa thứ bảy, chỉ dẫn cấp dưới xử lý mấy chuyện còn lại, liền vội vàng trở về Giang Vịnh. Nàng không báo trước cho Tô Ninh, chỉ nói với Cristina sẽ làm người chứng hôn cho Cristina, một tuần lễ không gặp, nàng muốn nhìn thấy biểu lộ kinh ngạc đáng yêu của tiểu nha đầu kia khi trông thấy nàng.

Trở lại Giang Vịnh đã là buổi tối, Tiêu Ý Hàn một mình trở về nhà. Bởi vì đi Hồng nghị, Iran ở nhà Tô Ninh, Ninh Ninh lại ở kí túc xá trường, cho nên, trong nhà chỉ có một mình nàng. Tiêu Ý Hàn thư thả tắm rửa tan mát mỏi mệt, 9 giờ tối nàng đi vào thư phòng, trong đầu còn có chút công việc phải xử lý, nàng muốn giải quyết hết công việc trước khi ngủ.

Laptop vừa khởi động, điện thoại di động của nàng liền vang lên, Tiêu Ý Hàn cảm qua điện thoại, một cái tin nhắn hiện ra trước mắt: “ngày mai chị có kịp trở về tham dự hôn lễ của chị Cristina không? Em rất nhớ chị...”

Tiêu Ý Hàn mỉm cười xem tin nhắn của Tô Ninh, ngón tay thon dài đặt nhẹ lên phím, trả lời tin nhắn: “Còn có rất nhiều công việc chưa có hoàn thành, tạm thời không thể quay về, em thay tôi chúc phúc Cristina, tôi cũng vậy, rất nhớ em.”

Tin nhắn vừa gửi đi thành công, điện thoại lại vang lên, nụ cười trên mặt Tiêu Ý Hàn lập tức tắt mất, là số điện thoại nhà của Lục lão gia.

“Là Ý Hàn sao?” Trong điện thoại vang lên giọng của Lục lão gia.

“Ba, như thế nào lại gọi đến trễ như vậy ? Có chuyện gì sao?”

“Ừ, người ngày mai có rảnh thì ghé qua nhà ta một chút, ta có chuyện nói với người.”

Tiêu Ý Hàn nghe xong nhú mày, ngày mai? ngày mai nàng có nhiều việc bận rộn, thật đúng là không thuận tiện.

“Làm sao vậy? Công tác bề bộn nhiều việc sao?”

“Vâng, ngày mai ta tham dự hôn lễ một người bạn thân, buổi chiều còn phải trở lại cơ quan có việc...” Tiêu Ý Hàn nói chi tiết, rồi nàng nghĩ nghĩ lại nói thêm “Bằng không, sáng sớm ngày mai ta đi qua, 7 giờ sáng.”

“Cũng được, ta ở thư phòng chờ người.”

“Tốt, ngài sớm nghỉ ngơi.”

.....

Sáng sớm hôm sau Tiêu Ý Hàn vội vội vàng vàng đến Lục gia, vào cửa nàng đi thẳng lên thư phòng.

Lục lão gia sớm đã chờ nàng, lão gia biết rõ Tiêu Ý Hàn bận rộn, đợi nàng ngồi xuống liền nói thẳng: “Ngày hôm qua ba ba của người tìm ta, ta biết rõ Hạo Vũ khiến người chịu ủy khuất, hôn nhân của hai người vốn là do người lớn chúng ta quyết định. Hiện giờ xảy ra chuyện như vậy, ba ba cảm thấy rất hối hận, nhưng vẫn tôn trọng ý của người.” Vừa nói hắn đem đơn ly hôn mà Lục Hạo Vũ đã ký đưa tới trước mặt Tiêu Ý Hàn, nói: “Ta đã bắt đồ hôn trưởng kia ký đơn rồi, ba ba thay hắn nhận tội với người.”

Tiêu Ý Hàn không nghĩ tới Lục lão gia sẽ nói ra như vậy, nàng kinh ngạc cầm qua đơn ly hôn lật đến tờ cuối cùng, quả nhiên tên của Lục Hạo Vũ đã ký rõ ràng trên giấy.

“Ta bắt hắn đưa nữ nhân kia trở ra nước ngoài, sau này sẽ không dễ dàng cho hắn trở về.”

“Ba ba.....” Tiêu Ý Hàn nghĩ nói Lục lão gia không cần làm thế, nhưng nàng lại cảm thấy như vậy hình như cũng có lợi cho mình.

“Ý Hàn tuy người cùng Hạo Vũ ly hôn, nhưng người cũng làm dâu nhà họ Lục nhiều năm như vậy, cảm tình cũng không phải là giả, sau này nếu có chuyện gì đều có thể nói với ba ba.”

“Được, ta cũng sẽ thường xuyên dẫn Iran đến thăm ngài và mẹ.”

“Ừ.” Lục lão gia dừng một chút rồi ngừng đầu nhìn Tiêu Ý Hàn nghiêm túc nói: “Lần này bảo người đến, cũng là vì Iran, ta biết rõ người không muốn nhường quyền nuôi dưỡng. Iran là lớn lên bên cạnh người, ba ba cũng không phải là muốn làm khó người. Chỉ là hiện tại thằng bé còn nhỏ, ta nghĩ trước hết không cần phải nói cho nó biết chuyện người cùng Hạo Vũ, coi như cha của nó còn đang công tác nước ngoài. Thằng bé vẫn sẽ như trước, ở nhà ta một khoảng thời gian rồi lại về nhà ba mẹ người một thời gian, vậy có được không?”

“Ba, ngài yên tâm, mặc dù quyền nuôi dưỡng Iran thuộc về ta, thằng bé vẫn sẽ là con cháu Lục gia, điểm này là sự thật. Ngài nói rất đúng, nó còn nhỏ ta sẽ không nói với nó, ta đều nghe theo ngài an bài.” Vừa nói Tiêu Ý Hàn còn mỉm cười ấm áp, nàng thật sự cảm thấy ngày hôm nay quá tốt đẹp, đối mặt với nhà họ Lục khó chơi như vậy mà chỉ trong thời gian ngắn liền đem chuyện ly hôn cùng Iran giải quyết xong hết.

*****

Tại khách sạn nhà hàng Giang Chi Vịnh:

Trong phòng tiệc chính giữa trải thảm đỏ, hai bên khoảng một trăm ghế. Lúc này, đoàn người đón dâu còn chưa đến, trong sảnh tràn đầy tiếng người huyền ảo, Viên Hiểu Dật dẫn theo người phục vụ tất bật chuẩn bị cho xong hôn lễ sắp bắt đầu.

Dưới lầu vang lên tiếng xe, một đoàn xe thật dài lái vào khu vực khách sạn Giang Chi Vịnh, đoàn xe Limousine chạy vào làm ai cũng phải nhìn qua. Xe dẫn đầu dừng lại, cửa xe mở ra, Cristina mặc váy cưới trắng tinh thật xinh đẹp vịn tay Trương Trí đi xuống xe.

Trong phòng tiệc, mọi người hiếu kì đứng dậy nhìn ra lối ra vào, âm nhạc bên tai ngừng lại, một người chủ trì khoảng 30 tuổi mặc tây trang màu trắng đi lên lễ đài, hắn tươi cười cầm micro nói mấy lời mở đầu.

Nhạc hôn lễ vang lên, đầu tiên một đôi hoa đồng đi vào thảm đỏ, theo sau vài bước là Cristina cùng Trương Trí sáng láng đẹp trai hướng lễ đài đi đến, Tô Ninh cùng nam phù rể theo sát phía sau, thảm đỏ rải đầy hoa hồng, theo lời mở của người chủ trì, mọi người đứng dậy nhiệt tình vỗ tay chúc phúc.

Tô Ninh luôn mỉm cười đứng ở bên cạnh Cristina, nhìn mọi người kích động như thế, đáy lòng cô có một tia tiếc nuối, cô rất muốn biết thị trường đại nhân của cô lúc này đang làm gì? Khách sạn Giang Chi Vịnh là nơi hai người lần đầu tiên quen biết, nhìn nơi quen thuộc này, cảm thụ được hạnh phúc

trong nháy mắt, phản tưởng niệm này trở nên càng nồng đậm

“Phía dưới xin cho phép ta mời ra vị khách quan trọng, người chủ hôn của ngày hôm nay, Tiêu Ý Hàn Thị trưởng...” Theo giọng nói của nam chủ trì, tiếng vỗ tay dưới đài vang lên, phía cuối thảm đỏ, Tiêu Ý Hàn mỉm cười đi vào.

Tô Ninh kinh ngạc chăm chú nhìn người đang đi tới lễ đài, thật lâu không dời được tầm mắt, nàng không phải không trở về kịp sao? Cô nghiêng đầu nhìn qua Cristina, lúc này Cristina đang vui vẻ nhìn dưới đài. Tô Ninh lại nhìn về phía Viên Hiểu Dật đang đứng bên dưới, vài người đứng ở đó cũng mỉm cười thân bí nhìn lại cô, Tô Ninh bất giác nhíu mày, như thế nào tất cả mọi người đều có biểu lộ như đã biết chuyện này a...

Tiêu Ý Hàn đi đến lễ đài, nàng đứng ở chính giữa, nhìn về phía Tô Ninh mỉm cười thân bí, rồi quay qua cầm micro nói lời chúc phúc.

Cristina cùng Trương Trí theo lời người chủ trì hành đại lễ với gia trưởng hai nhà, trao đổi nhẫn cưới, rồi trước sự hoan hô chúc mừng của bạn bè, hai người ôm hôn nhau. Tiêu Ý Hàn nhìn đôi uyên ương hạnh phúc trước mặt, nàng nở nụ cười thật tươi, hôn lễ kết thúc, nàng chào hỏi người lớn hai nhà vài câu liền mượn cớ rời đi, nàng nhìn Tô Ninh ra ám hiệu bằng mắt rồi đi ra ngoài.

Tô Ninh đi theo Cristina đến phòng thay đồ, cô vừa giúp Cristina sửa váy áo vừa hỏi: “Chị Cristina, chị biết Hàn trở về, đúng hay không?”

“Ha ha.” Cristina vuốt tóc Tô Ninh, vui vẻ nói: “Hàn không cho chúng ta nói, nàng muốn cho em một bất ngờ lớn.”

Tô Ninh bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Ai muốn bất ngờ của chị ấy! Chị biết gạt em, tối hôm qua em còn cùng Hàn nhắn tin, chị ấy còn nói bận rộn nhiều việc không trở lại kịp.”

“Được rồi, đừng mạnh miệng, nhiệm vụ của em cũng hoàn thành, nhanh đi tìm nàng a.” Cristina nhìn trong gương thấy mình đã ổn thoả, liền thúc giục Tô Ninh.

Tô Ninh bĩu môi, vẻ mặt không tình nguyện, nhưng chân lại bước nhanh ra cửa.

“Tầng cao nhất, em biết nàng ở phòng nào rồi chứ.” Vừa ra đến trước cửa, Tô Ninh nghe thấy Cristina hô lên.

Trên lầu, Tiêu Ý Hàn ngồi ở trong phòng, bên người đặt một bó hoa hồng to. Đợi nghe thấy chuông cửa vang lên, nàng mỉm cười đứng dậy giấu hoa ở phía sau. Cửa mở ra, Tô Ninh vừa bước vào gian phòng, trong ngực liền tiếp nhận một bó hồng to, cô kinh ngạc nhìn thị trưởng đại nhân, trong mắt chậm rãi đầy tràn nước mắt hạnh phúc.

“Có hay không rất hâm mộ bọn họ?” Tiêu Ý Hàn lời kéo Tô Ninh tiến vào trong gian phòng, nàng vừa đóng cửa vừa hỏi Tô Ninh.

Tô Ninh sững sờ gạt đầu, trong lòng nghĩ, có ai có người yêu thấy cảnh tượng đó lại không hâm mộ?!

Tiêu Ý Hàn kéo tay Tô Ninh ngồi trên ghế sofa, thấy Tô Ninh có chút thất vọng, nàng nói: “Tôi nghĩ đến em đột nhiên nhìn thấy tôi sẽ rất vui vẻ chứ?”

Tô Ninh rầu rĩ gạt đầu, nói: “Thật là vui vẻ, một tuần lễ không thấy em thật sự rất nhớ chị.” Vừa nói nước mắt liền nhanh chảy xuống.

Tiêu Ý Hàn đem bó hoa trong ngực Tô Ninh để qua một bên, lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ màu hồng, nhẹ lau nước mắt cho Tô Ninh, rồi nói: “Chúng ta cũng không cần đợi đến lúc em tốt nghiệp, kết hôn với tôi đi.” N

àng rút dây đỏ ra khỏi hộp, mở nắp, một cái nhẫn bạch kim đơn giản ánh vào mắt Tô Ninh.

Tô Ninh kinh ngạc há to miệng, cô cúi đầu nhìn nhìn chiếc nhẫn lại ngẩng đầu nhìn thị trưởng, có chút kích động nói: “Kết hôn? Chúng ta?”

Tiêu Ý Hàn cười rạng rỡ, nàng lại lấy đơn ly hôn trong túi ra đưa đến trước mặt Tô Ninh, trêu chọc nói: “Tôi và Lục Hạo Vũ đã chính thức ly hôn, nếu em không chê tôi lớn tuổi lại có thêm một đứa con trai, thì gả cho tôi đi.”

“Chị thật đáng ghét, ai nói em ghét bỏ chị?” mặt Tô Ninh đỏ lên, cô cúi đầu nhìn đơn ly hôn trong tay thị trưởng, có chút không dám tin tưởng, thị trưởng đại nhân thật sự nói được làm được, thật sự đã ly hôn rồi?!

Tiêu Ý Hàn cẩn thận lấy chiếc nhẫn chậm rãi đeo vào tay Tô Ninh, nàng duỗi thẳng bàn tay của mình, làm cho Tô Ninh nhìn nàng, rồi lấy ra thêm một cái nhẫn giống vậy đưa cho Tô Ninh, ôn nhu nói: “Chúng ta kết hôn nha”. Nàng ôm Tô Ninh vào lòng, nhẹ nhàng lặp lại bên tai Tô Ninh: “Kết hôn, chúng ta có thể đi nước ngoài làm một hôn lễ thật long trọng giống như vậy.”

Tô Ninh cảm thụ được tình cảm yêu thương sâu đậm của thị trưởng đại nhân, trong đầu cô hiện lên cảnh mình mặc áo cưới trắng tinh tay trong tay cùng thị trưởng đi trên thảm đỏ, dưới lễ đài là bạn bè mỉm cười chúc phúc, hương cha mẹ hai bên hành lễ, trao đổi nhẫn cưới cuối cùng hạnh phúc ôm hôn nhau... Hết thấy cảnh tượng tốt đẹp này chất đầy suy nghĩ của Tô Ninh, cô dựa vào ngực thị trưởng gạt đầu, giọng điệu kiên định nói: “Em nguyện ý đi theo chị, cả đời này em, Tô Ninh chỉ yêu một người là Tiêu Ý Hàn, cũng chỉ muốn chị yêu mỗi mình em, lòng của chúng ta chỉ gắn kết với nhau, em muốn giờ khắc hạnh phúc này tồn tại đến vĩnh hằng!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Ngoại Truyện 1

Giang Vịnh đầu mùa hè, mưa phùn kéo dài, Tô Ninh toàn thân mặc tây trang màu đen đứng trước cửa đài truyền hình, cô đứng trên bậc thang nhìn mưa bay đầy trời hơi nhũm nháy. Thật vất vả mới tan làm đúng giờ mà thời tiết lại như vậy, Tô Ninh cảm giác vô lực, do dự một hồi lấy dù ra, đi vào màn mưa.

“Ninh Ninh...”

Còn chưa đi bao xa, phía sau nàng truyền đến giọng người nam, cô quay đầu lại đã thấy một thanh niên đang đứng trước cửa đài truyền hình vừa kêu cô vừa vẫy vẫy tay.

“Ninh Ninh trở về nhanh lên, có thông báo khẩn cấp.” Nam thanh niên thấy Tô Ninh không nhúc nhích, hấn nơn nóng hô to.

Tô Ninh nắm chặt cán dù, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ. Trời mưa lớn thế này đã đủ khiến người ta tâm phiền, vốn tưởng rằng kết thúc vài ngày bận rộn công tác hôm nay có thể về nhà nghỉ ngơi thật tốt, vậy mà giờ lại phải trở vào.

Tô Ninh vừa nghĩ vừa lấy di động ra, đi trở vào đồng thời gọi cho thị trưởng đại nhân.

“Lại tăng ca?” Tiêu Ý Hàn cao giọng lạnh lùng hỏi.

“Thực xin lỗi Hàn, em cũng không biết, em đã đi ra ngoài cửa lại bị kêu trở về.”

“Vào chỗ làm đi, thời gian này em cũng thật bận rộn, cả ngày không thấy em đâu, so với tôi em còn muốn bận rộn hơn.”

Tô Ninh nghe ra giọng thị trưởng có chút oán trách, cô nhỏ giọng nói: “em cũng không biết mà, đã vài ngày không có được về nhà dùng bữa chiều với chị. Chị muốn buổi tối đến đón em hay không?”

“Ừ, tôi cũng phải một hồi lâu nữa mới xong việc, khi nào em xong thì gọi cho tôi.”

Cắt điện thoại Tô Ninh đi lên bậc thang, thu lại dù, ngoài ý muốn hỏi nam thanh niên: “Có chuyện gì a?”

Nam thanh niên vừa bước chân đi vào trong sảnh vừa nói: “Người đi thật đúng là nhanh, mắt mới thấy ở thang máy, đuổi theo đã thấy người ra tuốt ngoài kia.”

Tô Ninh cầm cây dù còn đọng nước, cởi bớt nút áo phía trên cùng áo sơ mi. Vừa rồi lúc gọi điện, không cầm chặt dù, mưa làm ướt một góc áo sơ mi trắng của cô.

Trở vào làm bận rộn đến 10 giờ tối mới xong, Tô Ninh vuốt tay chân, nhanh chóng thu gom đồ đạc vào túi xách, khoát tay chào hỏi đồng nghiệp rồi liền muốn chuồn đi.

“Ui, bạn trai thần bí của Ninh Ninh của chúng ta lại đây đón a?” thấy Tô Ninh là người đầu tiên muốn trốn đi, đồng nghiệp Tiểu Trương trêu chọc hỏi.

“Ha ha” Tô Ninh có chút đắc ý cười cười, cũng không nói gì, phát tay đi ra ngoài.

“Tô Ninh” Cô vừa đi về hướng thang máy, thì nghe tiếng Kim Hâm gọi phía sau.

Cô bước chậm lại, đợi Kim Hâm cùng sóng vai đi vào thang máy. Kim Hâm nhìn Tô Ninh vừa mới kết thúc công việc bận rộn dồn dập như vậy mà thần thái vẫn sáng láng, nhìn không được nói: “Ninh Ninh, người thật đúng là khác biệt so với một năm trước.”

Tô Ninh nghiêng đầu nở nụ cười, gần đây rất nhiều người đều nói vậy với cô.

Ra cửa chính đài truyền hình, Kim Hâm nhìn Tô Ninh đi qua bên đường, trong lòng thở dài, bên đường thường xuyên xuất hiện chiếc xe rất thần bí, người ngồi bên trong xe không biết đã bóp chết bao nhiêu trái tim muốn theo đuổi Tô Ninh.

Tô Ninh ngồi vào ghế phụ, Tiêu Ý Hàn vừa giúp cô cài dây an toàn vừa nói: “Em bận rộn như vậy, lúc nào mới có thể tìm ra được ngày nghỉ đây.”

Tô Ninh suy nghĩ nói: “chắc cũng nhanh thôi, em thực tập một năm, còn phải về trường tham gia kì thi mà.”

Tiêu Ý Hàn nghiêng người hôn lên trán Tô Ninh, không nói thêm gì, khởi động lái xe đi.

Ngày trôi qua thật sự rất nhanh, đông đi xuân đến, nháy mắt một năm cứ qua như vậy, Tô Ninh rốt cuộc cũng tốt nghiệp, dựa vào thành tích xuất sắc của mình, cô chính thức trở thành nhân viên của đài truyền hình.

Tháng 7, cả hai đều xin nghỉ dài hạn nửa tháng, mùa hè này, hai nàng sắp sửa hoàn thành chuyện quan trọng nhất của đời mình, đi Phần Lan kết hôn.

Hành trình lần này, Tiêu Ý Hàn đã chuẩn bị xong hết toàn bộ, nàng đã liên hệ khách sạn, bao gồm giáo đường cử hành hôn lễ. Ngày quyết định kết hôn là 18 tháng 7, ngày nghỉ đầu tiên, Tiêu Ý Hàn cùng Tô Ninh bay qua đó. Làm thủ tục ở đó xong, hai nàng đi kiểm tra nơi cử hành hôn lễ. Còn lại vài ngày, Tiêu Ý Hàn lại dẫn Tô Ninh – người lần đầu ra nước ngoài, du lịch tuần trăng mật.

Trước hôn lễ hai ngày, bạn bè hai người lần lượt bay qua, ngoài Cristina, Viên Hiểu Dật và một ít bạn bè bên ngoài, thì ba ba Tô Ninh, bà nội, tiểu Iran cũng toàn bộ bay tới đây.

Tô Ninh mặc áo cưới trắng tinh ngồi trước bàn trang điểm, nhìn chính mình trong gương nhất thời có chút mê muội, trong tâm tưởng cô luôn nghĩ đến giờ khắc này sẽ chân thật đến thế nào, không nghĩ tới bây giờ đã chính thức thực hiện được rồi.

Hai nữ nhân cũng có được thời khắc hạnh phúc này như bao người, cũng có thể mặc váy cưới xinh đẹp, và được bạn bè người thân chúc phúc.

“Làm gì ngồi ngơ ra vậy? Có phải đang khản trương hay không?”

Tô Ninh lấy lại tinh thần liền thấy bà nội không biết lúc nào đã ngồi bên cạnh, vẻ mặt hiền từ nhìn mình. Cô gật đầu nói: “Bà nội, con cảm giác mình giống như đang nằm mơ.”

“Đưa nhỏ ngốc...” Bà nội nắm tay Tô Ninh nói ra: “lúc còn sống, bà nội còn được thấy cháu gái bảo bối của mình gả cho người khác, với bà vậy là đủ lắm rồi.”

” bà nội không cần nói như vậy, con...” Tô Ninh có chút đau xót suýt nữa rơi nước mắt, cô biết hôn nhân của mình không giống với người bình thường, người nhà cô ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng.

“Ba ba đâu rồi bà?” Ninh Ninh đứng dậy để bà nội giúp thay áo cưới ra, thuận miệng hỏi.

“Dẫn Iran ra ngoài rồi, hần nói chưa ra nước ngoài bao giờ, nên muốn ra ngoài nhìn xem phong cảnh nơi này.”

“Chỉ có hai người?” Tô Ninh có chút kinh ngạc nói:” cả hai không biết tiếng anh, lại không quen thuộc đường xá, sẽ đi lạc mất.”

“Không có, Tiểu Hàn đã cho người đi theo rồi.”

“Ah...” Tô Ninh nhẹ thở ra, cô không muốn nghĩ tới hôm kết hôn lại thất lạc ba ba với thằng bé a...

Từ năm 2004, Phần Lan đã cho phép hôn nhân đồng tính, giáo đường cổ kính này đã thông qua phương thức bỏ phiếu, quyết định cho phép tổ chức hôn lễ đồng tính, mang đến quyền lợi rất lớn cho những người đồng tính ở các quốc gia không cho phép kết hôn.

Hết thấy tập tục mọi người đều làm theo lời của bà nội Tô. Đêm trước hôn lễ, Tiêu Ý Hàn bị bắt tách khỏi Tô Ninh. Nàng cùng Cristina, Viên Hiểu Dật, Lam, mấy người ở tại một khách sạn gần đó.

Buổi chiều hơn 5 giờ, Tiêu Ý Hàn cùng bạn bè vào một salon làm đẹp.

” đi mà, Hàn, nhiều năm như vậy tích góp của cải, lúc này cũng đâu có thiếu tiền?” Cristina ngồi kế bên Tiêu Ý Hàn, trêu chọc nói.

Tiêu Ý Hàn nhìn vào gương nhũ mày, không nói gì. Viên Hiểu Dật cũng đi tới về mặt trêu tức, nói:”nàng đường đường là đại thị trường, muốn có tiền thì không phải nhắc mỗi nói một cái là được sao.”

“Đây là quy tắc ngầm, xã hội bây giờ thật đúng là khó làm người chính nghĩa.” Trương Trí cũng mở miệng nói.

Tiêu Ý Hàn không thay đổi biểu lộ, liếc nhìn mấy người bọn họ một cái, cũng không thêm nói chuyện.

“Ta nói rồi, Hàn, người nghe lời ta đổi bộ âu phục, đừng mặc cái có chích eo này được không?” Viên Hiểu Dật cau mày nói với Tiêu Ý Hàn.

“Chích eo thì làm sao? Chẳng lẽ người nghĩ ta mặc âu phục cưới kiểu nam?”

“Nhưng mà tìm bộ âu phục nam kiểu cưới ngựa, xứng với váy cưới của Ninh Ninh mới đẹp nha.”

Tiêu Ý Hàn quay đầu khinh bỉ liếc Viên Hiểu Dật một cái, nói:” Ta là phụ nữ mặc gì phải mặc âu phục nam, người thích thì đợi đến lúc người kết hôn, tự mình muốn mặc gì thì mặc.”

Viên Hiểu Dật bị nghẹn lời, nàng bĩu môi không nói tiếp, ngồi chờ một bên.

Làm xong tóc, mấy người trở về khách sạn Tô Ninh, dẫn cả nhà ra ngoài ăn tối. Tiểu Iran đặc biệt hưng phấn, thằng bé ngồi cạnh bà nội vui vẻ kể lại chuyện đi chơi hôm nay.

“Bà nội, mẹ cùng dì Ninh Ninh kết hôn, con liền có hai người mẹ phải không?” Iran đột nhiên hỏi ra một câu như vậy.

Trên bàn, mọi người nghe Iran nói nhất thời đơ ra, ai cũng nhìn nhau mà không ai lên tiếng trả lời.

Tiêu Ý Hàn cũng nhủu mảy, gần đây nhiều việc cần làm, nàng gần như xem nhẹ thằng nhỏ này, không có dành thời gian ngồi giải thích rõ ràng cho nó nghe.

“Bà không phải đã nói cho con sao? Về sau Iran sẽ có hai người mẹ, con có cao hứng hay không?” Bà nội cũng không hề kinh ngạc, xoa đầu Iran, yêu thương nói.

Iran suy nghĩ nói ra:” có thêm một người mẹ, một người bà, một...một...” Nó vừa nói vừa nhìn Tô ba ba không biết xưng hô thế nào.

Mọi người thấy Iran bộ dạng đáng yêu, không khỏi nở nụ cười. Tiêu Ý Hàn nhìn thấy Tô ba ba cười tươi, hân nói với Iran:” về sau kêu ông ngoại, có nhớ không?”

Tiểu Iran cái hiểu cái không gật đầu, bà nội gấp ít thức ăn cho nó, mọi người đều vui vẻ dùng bữa.

8 giờ tối, bận rộn một ngày, ai cũng đều mệt mỏi, chuẩn bị trở về nghỉ ngơi.

Hai người chia ly, Tiêu Ý Hàn dắt tay Tô Ninh. Nàng cố ý bước chậm lại, nhìn Tô Ninh nhẹ nói:”buổi tối về ngủ một giấc thật ngon, mai là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời chúng ta, dưỡng tinh thần cho thật tốt.”

Tô Ninh nghiêng đầu dịu dàng nhìn thị trường, nhẹ gật đầu:”chị cũng vậy, trước khi ngủ phải nhớ đến em đó.” Nói xong cô còn mỉm môi cười cười.

Tiêu Ý Hàn cũng cười, nàng làm động tác gọi điện thoại nói:” tôi sẽ gọi cho em.”

“Không được” Tô Ninh nhủu mảy, nghiêm túc nói:” chúng ta đang ở nước ngoài, không cần lãng phí tiền điện thoại.”

Tiêu Ý Hàn nở nụ cười, buông tay Tô Ninh ra đi tính tiền, trong lòng nghĩ, cô bé này không biết trong khách sạn có điện thoại bàn sao?

Sáng sớm hôm sau, đoàn xe hoa sang trọng đứng giờ đậu trước khách sạn, Tiêu Ý Hàn một thân âu phục màu trắng, nàng vốn đã có khí chất bất phàm bây giờ lại có thêm chút anh khí.

Nàng ngồi vào xe có trang trí hoa hồng, xe dẫn đầu cả đoàn chậm rãi lái đến nơi ở của Tô Ninh. Dọc đường đi, mọi người không ngừng trầm trồ chú ý không phải vì những chiếc siêu xe mà là vì trên xe có dán tranh thư, trên mặt đều là tiếng Trung Quốc: Trăm năm hảo hợp.

Tiêu Ý Hàn xuống xe, bạn bè vây quanh, nàng đi vào thang máy, lên phòng Tô Ninh.

Nàng nâng tay gõ vài cái lên cửa, xoay tay nắm cửa, cửa phòng lại không hề nhúc nhích.

Trong hành lang chật chội có không ít người, Tiêu Ý Hàn nhìn sang Cristina lại gõ thêm vài cái lên cửa, miệng hô lên:”Ninh Ninh, mở cửa!”

Trong phòng có tiếng động, lát sau cửa phòng mở ra, cái đầu nhỏ của Iran lộ ra, nó vươn tay nói với Tiêu Ý Hàn:” Mẹ ơi, muốn gặp dì Ninh Ninh, trước hết phải đi

ura bao lì xì.”

Tiêu Ý Hàn sững sốt, lập tức nở nụ cười, nàng lấy trong người ra một bao màu đỏ đặt vào tay Iran.

Iran mặt mày hớn hở cầm bao lì xì, bàn tay nhỏ nắm chặt cửa như sợ mẹ sẽ tiến vào, nó khẽ hé bao lì xì ra xem, híp mắt cười với Tiêu Ý Hàn, rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Tiêu Ý Hàn lại sững sốt đây là có chuyện gì a?

“Ha ha, đây là tập tục. Lúc ta kết hôn, mấy đứa nhỏ trong nhà cũng tranh nhau ra cửa đòi lì xì của Trương Trí.” Cristina cười nhìn Tiêu Ý Hàn đang tỏ vẻ không biết chuyện gì.

Tiêu Ý Hàn vừa định nói chuyện, cửa liền mở, bà nội tươi cười đứng trước cửa, lão bà hiển nhiên cũng trang điểm một chút, có thêm lớp phấn hồng, bà nhìn có vẻ tươi trẻ hơn nhiều.

“Bà Tô”. Tiêu Ý Hàn chào hỏi bà nội rồi nhắc chân muốn bước vào cửa.

Bà nội kéo Iran đứng qua một bên, cười cười nhìn Tiêu Ý Hàn đi vào.

Tiêu Ý Hàn đi thẳng đến phòng ngủ, mở cửa ra liền thấy Tô Ninh mặc áo cưới đang ngồi ở trên giường. Trong phòng thật im lặng, Tiêu Ý Hàn đứng trước cửa nhìn cô dâu xinh đẹp của mình mà ngây ngẩn cả người.

” đừng sững sờ ở đó, mau vào đi, đừng làm trễ thời gian.” Cristina đi theo sau thấy Tiêu Ý Hàn bất động, nàng nhẹ huých vào người Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn lấy lại tinh thần, xấu hổ mỉm cười, nàng thâm tình nhìn Tô Ninh chậm rãi đi đến trước giường. Tô Ninh mỉm cười nhìn thị trường một chút rồi chuyển ánh mắt sang chỗ khác, mặc dù ở cùng nhau lâu vậy rồi nhưng cô vẫn có hơi ngượng ngùng.

Tiêu Ý Hàn ngồi bên cạnh Tô Ninh, phối hợp chụp cùng nhau một tấm hình rồi đứng dậy lấy ra đôi giày cao gót mới, cẩn thận mang vào chân Tô Ninh. Tô Ninh cố gắng để không đỏ mặt, cô nhìn bạn bè người thân quanh phòng, nhìn thấy ánh mắt chúc phúc của mọi người, cô cúi đầu hạnh phúc nhìn thị trường đại nhân.

“Hàn, người có công cô vợ nhỏ xuống lầu không?” Viên Hiểu Dật thấy Tiêu Ý Hàn lại có thể sẵn sàng tỉ mỉ cho người khác như thế nên cười xấu xa hỏi.

Tiêu Ý Hàn mang xong giày, chỉnh lại váy cưới cho Tô Ninh, đứng lên liếc sang Viên Hiểu Dật rồi hỏi bà nội:” có cần công xuống lầu không bà?” Vừa nói nàng còn thật sự cúi lưng chuẩn bị công Tô Ninh.

Tô Ninh thấy thị trường đại nhân nghe lời như thế, cô vội nâng váy cưới, đứng lên nói:” Không cần công, chúng ta cùng nhau đi là được.”

Bà nội thấy bộ dáng cháu gái đầy đau lòng, mỉm cười nói:” đó là tập tục đời trước, chúng ta không chú trọng chuyện đó đâu.”

Nghe bà nội nói, Tiêu Ý Hàn mới đứng thẳng dậy. Tô Ninh xoay người nàng sang đối mặt với cô, giúp nàng chỉnh sửa lại âu phục.

Không trì hoãn quá lâu, mọi người vây quanh đôi uyên ương lên xe, đoàn xe dạo quanh đường phố, cuối cùng đến đại giáo đường.

Phía trước đại giáo đường được trải thảm đỏ thật dài rải đầy cánh hoa hồng, hai bên treo đầy các lẵng hoa tươi, bạn bè thân thích ngồi dưới đài, theo nhạc dạo hôn lễ vang lên, Tô Ninh mặc áo cưới trắng tinh khôi khoác tay Tiêu Ý Hàn một thân âu phục trắng cùng đi tới lễ đài.

Chỉ là thắc mắc nhỏ của mình, không biết sao tác giả lại chọn Phần Lan, vì theo mình biết Phần Lan có thông qua luật công nhận việc chung sống và quyền lợi của người đồng tính nhưng không cho phép kết hôn (2002), mới đây (6/2014) Phần Lan còn nói không với hôn nhân đồng giới mà...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Ngoại Truyện 2

Hôm nay thời tiết ở Phần Lan đặc biệt sáng sủa, bầu trời bao la xanh thẳm, giáo đường hôn lễ rất là náo nhiệt. Bởi vì là hôn lễ của người ngoại quốc, lại còn là của cặp đôi đồng tính đến từ châu Á, cho nên rất nhiều dân bản xứ cảm thấy hiếu kỳ, họ đi ngang qua đều vây đến xem, không khí hôn lễ càng thêm vui vẻ.

Tiêu Ý Hàn vừa bước lên thảm đỏ, khoe môi liền mỉm cười, tuy rằng nhà họ Tiêu trừ Iran thì không còn ai tham dự, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tâm tình tốt đẹp của Tiêu Ý Hàn. Lúc đầu ước nguyện tổ chức hôn lễ vốn chỉ là chuyện giữa nàng và Tô Ninh, nàng cũng không để ý người khác như thế nào.

Bên tai vang lên tiếng mục sư chủ hôn, Tiêu Ý Hàn mặc một bộ âu phục trắng có chích eo được thiết kế riêng đối mặt với Tô Ninh mặc váy cưới trắng tinh trên mặt tràn đầy thanh xuân tươi cười. Hai người nhìn nhau đầy yêu thương, tay nắm tay trao nhau nhẫn cưới. Lúc hai người ôm hôn nhau, ngoài bạn bè người thân nhiệt liệt hoan hô chúc mừng, người qua đường cũng vỗ tay huyt sáo.

Tiêu Ý Hàn khẽ hôn lên môi Tô Ninh, ôm chặt Tô Ninh, thời khắc này tâm hai người quá mức hạnh phúc, ôm thật lâu không muốn tách rời.

Kết thúc buổi lễ, Tiêu Ý Hàn phân phó nhân viên phục vụ mang thêm thức ăn chiều đãi khách địa phương, thay xong âu phục, nàng dẫn theo Tô Ninh xuyên qua đám người, tuy mệt nhưng lại như trước không biết mệt mỏi nghe mọi người chân thành chúc phúc, trên mặt tươi cười càng nhiều hơn.

Thẳng đến buổi chiều, khách mới lục tục tan hết. Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh, thể lực của nàng chống đỡ hết nổi, nàng kêu Viên Hiểu Dật tiếp đãi mấy người còn lại, rồi cùng người thân trở về khách sạn.

Trong phòng tân hôn Tô Ninh hơi mệt nên nằm trên giường, cô hí húp thấy thị trường đang cẩn thận sửa sang lại trang phục cưới của hai người, nhìn không được đau lòng nói:” không cần gấp, nhanh nằm nghỉ ngơi một chút, cả ngày đều mệt mỏi rồi.”

” lập tức xong rồi, tôi muốn đem trang phục treo lên thật cẩn thận, đây là kỉ niệm rất có ý nghĩa với chúng ta” Tiêu Ý Hàn vừa tiếp tục vừa nói với Tô Ninh.

Tô Ninh mỉm cười hạnh phúc xoay người, cô thả lỏng thân thể nhắm hai mắt lại, nghe tiếng động bên người một chút liền ngủ mất.

Tiêu Ý Hàn thu dọn xong quần áo, nhìn Tô Ninh đang ngủ say, trên mặt nàng tràn đầy hạnh phúc. Trải qua nhiều chuyện như vậy, qua ngày quan trọng hôm nay, rốt cuộc nàng đã có thể như ý nguyện, cùng Tô Ninh trọn đời bên nhau.

Nhân lúc Tô Ninh ngủ, Tiêu Ý Hàn đi qua phòng Cristina bên cạnh. Gõ cửa đi vào, trong phòng có rất nhiều người đang ngồi. Nhìn thấy Tiêu Ý Hàn đi vào, bọn họ ngừng nói nhìn nhau khó hiểu.

Tiêu Ý Hàn quét mắt qua mọi người, rồi hồ nghi xoay người nhìn Cristina.

Cristina mỉm môi cười cười cũng không nói gì, đi đến ngồi cạnh Trương Trí.

”sao người không ở cùng cô vợ mới, chạy đến chúng ta làm gì?” Viên Hiểu Dật lên tiếng, nàng ngồi trên sofa, vắt chéo chân, có chút giả vờ ghét bỏ nhìn Tiêu Ý Hàn.

Tiêu Ý Hàn nheo mắt nói:” các người như thế nào đều tụ ở đây? Có phải bí mật mưu đồ chuyện gì xấu hay không?” Nàng đi đến sofa ngồi xuống cạnh Viên Hiểu Dật.

“Các nàng tính phá động phòng.” Lam nói ra, khi nói nàng còn tỏ ra rất nghiêm trang.

“Phá động phòng?” Tiêu Ý Hàn có chút giật mình, nàng trừng mắt lạnh giọng hỏi:”đêm động phòng của ta các người cũng dám phá sao?”

Mọi người cười hắc hắc không nói chuyện. Cristina cong khoé miệng, trong lòng nghĩ đêm động phòng năm trước của mình, Tiêu Ý Hàn thật sự là không có đến phá.

Thừa dịp mọi người đều ở đây, Tiêu Ý Hàn tuyên bố qua đêm nay nàng sẽ mang Tô Ninh đi hưởng tuần trăng mật. Ngoài người nhà Tô Ninh, còn có vài người chưa ra nước ngoài bao giờ, đặc biệt là quốc gia xinh đẹp như Phần Lan, còn chơi có chút chưa tận hứng. Mọi người thương lượng tính ở thêm vài ngày, nghe Tiêu Ý Hàn thân nhiên cười nói ra như vậy, đây là ý của Tiêu Ý Hàn, có mấy người bạn ở đây, nàng cũng không sợ Tô ba ba, bà nội, Iran không có người dẫn đi chơi.

Ra khỏi phòng Cristina, Tiêu Ý Hàn đi qua phòng Iran. Iran ở chung phòng với bà nội và Tô ba ba, hơn một năm ở chung, Iran còn muốn gắn bó thân thiết với nhà Tô Ninh hơn là nhà ba mẹ của nàng.

Tô Khải Hồng mở cửa, Tiêu Ý Hàn đi vào liền nghe thấy giọng Iran non nớt truyền ra:” bà ơi, mẹ với dì Ninh Ninh kết hôn có phải cũng giống như khi mẹ kết hôn với ba ba? Con thấy hai người rất là thân mật..”

Nghe Iran nói, Tiêu Ý Hàn nhú mày bước vào, lúc trước nàng cũng do dự thật lâu mới cho Iran đi đến Phần Lan, vì nàng nghĩ sau khi kết hôn Iran sẽ đến sống cùng cũng không nên gặt thẳng bé. Tiêu Ý Hàn đột nhiên có chút nóng vội, do bình thường bận rộn công tác, Iran lại hay ở nhà Tô Ninh, nên nàng cũng không lo lắng giải thích rõ với con trai.

Iran thấy mẹ đi vào, nó biết mẹ không thích mình hỏi về chuyện người lớn, vội lấy tay chặn miệng, hơi lo sợ nhìn Tiêu Ý Hàn.

“Tiểu Hàn, đến đây , bận rộn cả ngày cũng mệt mỏi rồi” bà nội xoa đầu Iran, bà ngồi qua một bên để Tiêu Ý Hàn ngồi xuống.

“Con còn nhỏ sao hỏi nhiều vấn đề như vậy, đợi về nước, mẹ sẽ giải thích với con, mấy ngày nay ngoan ngoãn nghe lời bà, có biết không ?” Tiêu Ý Hàn gặt đầu chào bà nội, rồi ngồi xuống nói với Iran.

“Dạ, con biết rồi.” Iran thè lưỡi liền chạy ra ngoài chơi với Tô ba ba.

“Cũng là tại con, trước khi đi không nói rõ ràng với thẳng bé, con nít bây giờ cũng thật là khôn lanh, biết nhiều chuyện còn hơn người lớn.” Tiêu Ý Hàn thấy Iran đi ra ngoài, nàng cau mày nói với bà nội.

Bà nội cười cười yêu thương nhìn nàng nói:” việc này người không cần bận tâm, bà sẽ xử lý tốt, sẽ không để thẳng bé bị ảnh hưởng gì xấu.”

Tiêu Ý Hàn gặt đầu nói:”lần đầu tiên bà đến Phần Lan, con có kêu người dẫn mọi người ra ngoài dạo chơi, con với Ninh Ninh vài ngày nữa phải trở về đi làm, nên con muốn dẫn Ninh Ninh đi du lịch”

Bà nội cũng gặt đầu nói:”hai người trẻ tuổi các người đi chơi đi, không cần lo cho chúng ta, Iran vừa vào tiểu học cũng không thể nghỉ học nhiều quá, ở thêm 1-2 ngày chúng ta cũng trở về, ở trong khách sạn hoài bà cũng thấy không quen.”

Tiêu Ý Hàn đứng lên, đưa ra bao lì xì đỏ đã sớm chuẩn bị, nàng nói:”có chút tiền bà cầm lấy, biết bà không dùng được thẻ ngân hàng, nên con chuẩn bị chút tiền mặt cho bà, muốn mua gì cứ mua, không cần nói với con.” Dứt lời, nàng còn mỉm cười.

Bà nội tiếp nhận bao lì xì, nghĩ nghĩ một chút rồi bỏ vào trong túi áo, tuy bà không muốn Tiêu Ý Hàn dùng phương thức như vậy để biểu đạt tình cảm, nhưng bà cũng không muốn phản đối Tiêu Ý Hàn, bởi vì hôm nay nàng đã chính thức trở thành người nhà của Tô gia.

Ra khỏi phòng bà nội, xử lý tốt hết tất cả chuyện, Tiêu Ý Hàn có chút nóng vội trở về phòng mình, đẩy cửa ra không thấy có động tĩnh gì, đi vào phòng ngủ thấy cô vợ nhỏ vẫn còn ngủ say như trước.

Tiêu Ý Hàn đi vào phòng tắm thoải mái tắm rửa, rồi lên giường kéo Tô Ninh ôm vào lòng, bất tri bất giác cũng ngủ thật an ổn.

Có lẽ thật sự quá mệt mỏi, hai người ngủ thẳng đến 8 giờ tối mới tỉnh dậy.

Tiêu Ý Hàn điện thoại kêu thức ăn, lúc Tô Ninh ra khỏi phòng tắm, thì thức ăn đã được dọn lên bàn ngoài ban công, cô vui vẻ rúc vào người thị trưởng nói:” Hàn, em cảm giác rất hạnh phúc...”

Tiêu Ý Hàn nhìn Tô Ninh mang vẻ mặt thoải mái, nhẹ cười không nói gì.

Sau khi ăn xong, hai người thay quần áo tay trong tay ra ngoài tản bộ, ban đêm trời có chút lạnh gió thổi tới trên người cũng rất thoải mái, Tô Ninh nhìn bàn tay đang nắm tay mình, cô dựa đầu vào vai thị trưởng cùng nhau bước đi.

“Chỉ tiếc Na Na và Dịch Dương không thể đến đây dự hôn lễ của chúng ta.” Tô Ninh xa xăm nói.

“Các nàng đang là thời gian tốt nghiệp quan trọng, cũng là tôi sợ sẩy không chuẩn bị trước visa cho hai nàng.” Tiêu Ý Hàn nhẹ giọng nói.

Tiêu Ý Hàn cảm giác Tô Ninh có hơi rầu rĩ nên nói tiếp:” trở về nước, tôi sẽ làm một yến tiệc nhỏ ở khách sạn Giang Chi Vịnh, nơi chúng ta lần đầu gặp nhau, đến lúc đó em mời các bạn của em đến.”

Tô Ninh ngẩng đầu nhìn Tiêu Ý Hàn một hồi, vui vẻ nở nụ cười, dùng sức gật đầu.

Hai người nắm tay nhau ngồi trên thềm đá bên hồ, dựa đầu vào nhau không ai nói chuyện, gió đêm thổi làm tóc hai người nhẹ bay, quần quanh cùng nhau. Hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía du thuyền sáng rực trên hồ, đêm yên lặng khiến cho lòng người cũng yên tĩnh, tình tế thường thức phát giác mọi thứ thật quá mức tốt đẹp, Tô Ninh nhích sát vào người Tiêu Ý Hàn, nghĩ đến tương lai mặc kệ còn bao nhiêu khó khăn phải đối mặt, đều có người yêu ở cạnh bên người trong lòng cô liền tràn ngập hy vọng.

Ta tưởng rằng tình yêu của hai phụ nữ là rất mong manh, không đương đầu được sóng gió, cho nên đến giờ vẫn không thực tin tưởng.

Thẳng đến giờ khắc này ta mới hiểu được, chỉ cần hai người yêu nhau chân thành bên nhau, dù cho cả thế giới có phản đối thì cũng không sao.

Chỉ cần có tình yêu, hết thảy vấn đề đều không là gì cả.

Tô Ninh kéo thị trưởng đi về khách sạn, cô biết đêm nay cô sẽ chính thức trở thành nữ nhân của thị trưởng, cho dù hiện tại người nhà họ Tiêu còn không chân chính thừa nhận cô, nhưng cô tin tưởng tình yêu của cả hai sẽ làm động tâm được những người thương yêu các nàng. ...

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Của Thị Trưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.